دیوان

حکیم سوزنی سمرقندی

دکتر ناصرالدین شاه حسینی

دیوان

حکیم سوزنی سمرقندی

تصحیح و مقدمه و شرح احوال و فهرست لغات و ترکیبات و جایها

با معانی و تفاسیر از :

دکتر ناصرالدین - شاه حسینی

مؤسسه چاپ و انتشارات امیرکبیر

مردادماه ۱۳۳۸

چاپخانه موسوی

سرآغاز

خوب بیاد دارم که بهاری سرسبز بود وشکوفه‌های رنگارنگ طبیعت راجلوه‌ای دلپذیر بخشیده بود، برای تبریك عیدنوروز بخدمت استادسخن مرحوم بهار که خدایش غریق رحمت کنادرفته بودم . استادرا کسالت ورنجوری سخت ازپای درآورده بود باچهره‌ای گرفته ودلی‌مشحون ازغم ورنج بگوشهٔ کتابخانه خویش‌خزیده پوستینی‌بردوش گرفته بود و دیوان حکیم سوزنی را در پیش نهاده با دقتی خاص مطالعه میکرد . همینکه چشمش بمن افتاد از آنجا که بامنش مهری وصفائی خاص بود، باهمان‌لحن‌خاص‌خویش گفت: «احسنت بیا جانم، چه‌خوب کردی که‌بسراغ ما آمدی بیا که خوب بموقع رسیدی با سوزنی خلوت کرده بودیم بیاتوهم بامادراین خلوتگه رازانبازشو» وآنگاه بالحنی مؤثراین چند بیت از صفحه‌ای را که درپیش داشت قراءت فرمود .

ایخداوندی که ازلطف توجاه آورده‌ام   ز آنچه بودستم گرفته بارگاه آورده‌ام

تویکی‌اندرحساب ومن‌بشرط بندگی   با دل یکتای خود پشت دو تا آورده‌ام

هیچگه روزی‌بخدمت نامدم‌پنجاه سال   رو بسوی درگه تو گاه گاه آورده‌ام

گرخطا کردم‌بدل‌وزدیده‌اکنون‌ازآندم   گوئی از دل باروازدیده میاه آورده‌ام

گرچه‌ازحشمت بفرق‌من کلاه‌بندگی است   دیده گریان‌وفرق‌بیکلاه آورده‌ام، الخ.

لطف بیان و کلام مؤثر سوزنی ولحن دل‌انگیزاستادچنان مراشیفته ومسحور خودساخت که ازهمان دم بر آن شدم تانسخ خطی‌دیوان سوزنی‌رادرهر کجا که هست

یافته مورد مطالعه خویش قراردهم واگر توفیقی دست دادبطبع آن مبادرت ورزم. آن روز گذشت وبسی روزهای دیگر نیز چون اوسپری شد وهمت وتوفیق یاری نکرد تا بآرزوی دیرینه خود دست یابم تا آنکه قضارا روزی درضمن مطالعه کتب مختلف کتابخانه مجلس شورای ملی بدونسخه ازدیوان سوزنی برخوردم که بخط مرحوم عبرت بودیکی راجهت مرحوم تیمورتاش ودیگری رابرای مرحوم خلخالی رونویس کرده بود. ازاین فرصت که دست داده بوده بسی خرسند گشتم و باشوقی زایدالوصف ازروی هر دونسخه نسخه جامعی برای خویش ترتیب دادم و آنگاه درصددتهیه نسخ دیگر بر آمدم تا آنکه باشارت حضرت استادی آقای بدیع الزمان فروزانفر که خداوند وجودش رابرای اهل فضل وادب سلامت بدارد، به نسخه مسجدسپهسالار رجوع کردم ونسخه خویش راباآن دیوان سنجیدم. سپس بپایمردی دوست گرامی و فاضلم آقای سهیلی خوانساری مدیر کتابخانه ملك تهران برنسخه‌ای ازدیوان سوزنی که در آن کتابخانه موجود است وبادیوان عبدالواسع جبلی دریك مجموعه قرار دارد دست یافتم وآنرا مورد مطالعه قرارداده نسخه خویش راباآن تطبیق نمودم دراین هنگام بود که نسخه متعلق بکتابخانه مرحوم تیمورتاش را ازسایر نسخ منقح تریافته آنرا متن قراردادم و از دیگر نسخ بعنوان نسخه بدل استفادت بردم. اکنون بسیارخرسندم که باهمه مشکلاتی که دراین راه وجودداشت توانستم قدمی دراین وادی بردارم. البته خود معترفم که کاروافی بمقصودنیست ودر آن خطایاوزللی توان یافت که براثر قلت ووقت وضیق مجال فرصت رفع آن هفوات ممکن نشد. ولی ناامیدهم نیستم بل رجاء واثق دارم که این خدمت حقیرخود طلایه کارهای جدی وشایسته‌ای خواهدبود که اهل تحقیق و محبان ادب دراین راه خواهند نمود. درپایان مقال ازحسن اقبال و کمال التفاتی که آقای جعفری مدیرمؤسسهٔ چاپ وانتشارات امیر کبیرازاین وجیزه نموده وباسعه صدر وسائل چاپ آنرا فراهم آوردند. بینهایت سپاسگزاراست.

نیاوران شمیران بتاریخ سی ام آذر ماه ۱۳۳۷ هجری

ناصرالدین ــ شاه حسینی

واینك زندگانی سوزنی...

نام و نسب و تاریخ تولد و تخلص حکیم سوزنی

جمله تذکره نویسان نام و نسب وتخلص سوزنی‌را چنین ذکر کرده‌اند «تاج الشعراءِ محمدبن علی‌سوزنی[1] ولی‌خود وی نام خویش‌را دربیتی عمر و در بیت دیگر محمدوجائی بوبکر آورده‌ولقب‌خودراسوزنی‌وخویشتن‌راهم‌حکیم‌سوزنی‌خوانده‌است.

دراینکه مردمان‌اورا عمر خوانند گوید :

نام‌من چون‌صاحب عادل‌عمرخوانند خلق　　دوردار از جور گردون‌وزستمکاری مرا
تا بود باقی طریق سنت همنام من　　برسبیل سنت همنام من داری مرا[2]

ودرباره اینکه نامش محمد است گوید :

نامم محمداست ومرا حمزه خوانده ای　　ازنام حمزه فال گرفتم به از سخنت[3]

☆

زیشان چو محمد بن مسعود　　نی کمترومدح‌خوان دیگر[4]

ودرجائی دیگرنام خودرا بوبکر دانسته و گوید :

سوزنی القاب دارم لیك بوبکرم بنام　　خوب نامستم گنه کردم پناه آورده‌ام

درباره لقب خویش گوید :

چو سوزنی لقبم درکشم برشته نظم　　بنوك سوزن نظام طبع در ثنا[5]

ودرجای‌دیگرچنین بیان‌میدارد :

چوسوزنی لقب آمد ز حرنار سقر　　برون جهان چوسرسوزن ازصریر مرا

و گاهی ازخود به‌پیرسوزنگر وحکیم سوزنی وسوزنگر یاد کرده گوید :

هر آن‌درر که‌بدریای حکمت اندرهست　　حکیم سوزنی آرد بسلك مدح و ثنا[6]

۱ـ رجوع کنید به‌مجمع‌الصفحاء.ج۱ص۲۴۹ولباب‌الالباب. ج۲ ص۱۹۱ وسخن وسخنوران‌ج۱ص ۳۳۴ وتاریخ ادبیات درایران تألیف‌آقای دکترصفا ج۲ص ۶۲۲.

۲ـ رجوع کنید به‌ص۱۱۲ بیت‌چهارم وپنجم‌ازدیوان‌حاضر.

۳ـ رجوع کنید به‌ص۴۴۶ بیت‌اول ازدیوان‌حاضر.

۴ـ رجوع کنید به‌ص ۱۸۳ بیت‌بیست‌ویکم ازدیوان‌حاضر.

۵ـ رجوع کنید به‌ص۸ دیوان‌حاضر‌بیت چهارم.

۶ـ رجوع کنید به‌ص۱۰۷ ازدیوان حاضر‌بیت بیستم.

ودرجای دیگر آورده است :

حکیم سوزنی راازمدیحش		چودرجی بادپرازدرمنضود[۱]

ونیز گوید :

حکیم سوزنیا آن زمانه بر تو گذشت		که کوه آهن کندی بسوزن ومکسان[۲]

☆

حکیم سوزنیم چشم شاعران بهجا		چو چشم باز بدوزم بسوزن پولاد[۳]

چاه کند ازسوزن خاطر حکیم سوزنی		تابر آمد یوسف یعقوب مدح توزشاه[٤]

ودراین ابیات خودرا پیرسوزنگر وسوزنگر خوانده است :

بسلك گوهر مدح توپیر سوزنگر		کشیدرشته بسوفارسوزن مکسان[٥]

☆

اگرتوخواهی مؤمن شوی بیابشنو		زقول شاعرسوزنگر این درست کلام[٦]

☆

بمدح مجلس میمون تومظفر باد		جریده سخن آرای پیرسوزنگر[۷]

پدرسوزنی پیشه شاعری داشته و نامش بیشك مسعود بوده است نه علی چنانکه تذکره نویسان نوشته اند . خوددراین باره گوید :

☆

ای دفترشعر پدرت آنکه بهر بیت		راوی زفزو خواندن آن چون دف ترماند

ازتیغ هجای پدر من پدرتو		صد ره بهزیمت شد وسربرد وسپرماند

☆

مداح تو صد هزار کس هست		هر سو بیکی زبان دیگر

زیشان چو محمدبن مسعود		نی کمتر و مدح خوان دیگر[۸]

۱ـ رجوع کنید به ص ۱٦٦ بیت یازدهم ازدیوان حاضر.

۲ـ رجوع کنید به ص ۲۸۸ بیت سوم ازدیوان حاضر.

۳ـ رجوع کنید به ص ٤٤۷ بیت دهم ازدیوان حاضر.

٤ـ رجوع کنید به ص ۳٤۱ بیت دوازدهم ازدیوان حاضر.

٥ـ رجوع کنید به ص ۲۸٦ بیت نوزدهم ازدیوان حاضر.

٦ـ « « « « ۲۷٥ بیت یازدهم از « «.

۷ « « « « ۲۰۹ بیت هفدهم از « «

۸ـ « « « « ۱۸۳ بیت بیست ویکم از دیوان حاضر.

بشاعری پدر خویش‌را نـه فرزندم　　اگرنه معتقد مجلس خداوندم [1]

☆

مسعود اگر زنده بدی ازپی این‌شعر　　کردی‌زه واحسنت بمن‌شهره خلف‌بر [2]

☆

طبع پسر مسعود از گفته تـرفند　　چون طبع پدر گشت باشعار طرف بر [3]

حکیم سوزنی‌خویشتن‌را ازاحفاد سلمان فارسی صحابی‌مشهور میداند ودراین باره درمقام استهزاء رقیبی گوید :

تو از نژاد و تخمه سگبان قیصری　　من از نـژاد سلمان یـار پیمبرم [4]

☆

اگر به نسبت سلمانیم زروی پدر　　نسب‌چه‌سودچو گویدفلك‌فلاانساب

که تابسیرت سلمان‌شوم‌دعائی کن　　مگر دعای‌تووحق‌من‌شودایجاب [5]

☆

سوزنی درچند جا خودرا ازباب انتساب به سلمان فـارسی سلمانی خوانده واز آنجمله‌است .

هم بر آن وزن گفت سلمانی　　ای سنائی بیا وقد خـم کن [6]

و گاهی خودرا پسر سلمانی خوانده واز اینجهت دورنیست که تخلص پدرش سلمانی بوده‌است -

بسمر قند اگر چند کنون جهد کنی　　بسلامت نجـهی از پسر سلمانی [7]

۱- رجوع کنید بص ۲۷۳ بیت اول از دیوان‌حاضر
۲- « « « « ۳۹۰ « نخستین از « «
۳- « « « « ۳۸۹ «آخر از « «
٤- « « « « ٦٦ « دوم از « «
٥- « « « « ۱۱۹ «هفتم‌وهشتم‌از « «
٦- « « « « ٤۰۲ « شانزدهم از « «
۷- رجوع کنید بص ٤٦۸ بیت هفتم از « «

مولدسوزنی مولد سوزنی شهر نسف بوده واین همانست که بلسان عرب آنرا نخشب خوانندو بگفتهٔ مؤلف معجم البلدان شهری بوده بزرگ بادیه‌های بسیار که میان جیحون و سمرقند قرار داشته است وعوفی درجلددوم لباب الالباب درضمن بیان زندگی سوزنی بدین نکته اشارت کرده است[۱] وخودنیز درباره زادگاه خویش چنین گوید :

حکیمان سرغزل گویند ومن بس سر غزل گویم
نیم گوئی من از نخشب کـه از آلار وخربارم[۲]

واما درباره اینکه چرا تخلص سوزنی اختیار کرده سخن بسیاراست ولی آنچه ازفحوای کلام وی استنباط میشود این است که سوزنگری میکرده واین شغل سوزنگری راخود کلاهدوزی می خواندودور نیست تخلص وی ازجهت اشتغالش بدین حرفه بوده است ودراشعاروی موارد بسیاری توان یافت که ازپیشه کلاهدوزی وسوزنگری خوددم زده وبالصراحه بدان اشارت کرده و گفته‌است :

تاچون تو کله‌دوختن آموزی ازما　　بردست و گریبان تو باشیم ره آموز[۳]

این بیت را بدینطریق نیز نقل کرده‌اند :

تاچون کله‌دوزی حسن آموزی ازما　　بردست و گریبان تو باشیم ره آموز

ونیز درباره پیشه سوزنگری خود گوید :

بگفت ای کورسوزنگر مرا آزاد کن آخر　　که ازجورتوافتادست با کیمخت گر کارم[۴]

☆

سوزنگری بمانم و کیمخت گرشوم　　خرلنگ شد بمیرد خرمردهٔ چو لنگ[۵]

بنابگفته عوفی براثر تعلق خاطری که بشاگرد سوزنگری پیدانموده بتعلم آن صنعت همت گماشت وخود ازاین دلدارجانی بنام نجم کلاهدوز یادمیکند و گوید :

منجمی را گفتم کـه هیچ نجم فلك　　بود چو نجم کله دوزبیش من بر گوی

۱- رجوع کنید به جلددوم لباب الالباب عوفی ص ۱۹۱ وجلداول سخن وسخنوران حضرت استادی آقای بدیع الزمان فروزانفر ص ۳۳۵.
۲- رجوع کنید به ص ۶۸ بیت سیزدهم ازدیوان حاضر
۳- رجوع کنید به ص ۳۷۵ بیت دوازدهم ازدیوان حاضر
٤- « « « « ٦۸ « هفتم از « «
٥- « « « « ٦۰ « ششم از « «

جوابداد که بر آستان حسن وجمال — یکی است نجم کله دوزو تومنجم اوی
منجم توام ای نجم آسمان جلال — همیشه از نظر وصل تو سعادت جوی
بچشم دل نظری کن بمن ببین که مرا — زچشم سر بدورخ برروان شدست دو جوی

وجائی دیگر گوید :

غلام طلعت نجم کلاهـدوز منم — حکیم ابله وپیرجوان سپوز منم[1]

سوزنی معشوق دیگری داشته که نامش غازی ویااینکه آن جوان درجرگه سپاهیان بوده است وازاوچنین یادمیکند :

ازفرق تاقدم همه خوبی ودلبریست — غازی بت من آنکه زجانم برهمن اش
ازغمزه تیردارد وازابروان کمان — آن دلفریب نرگس جادوی پرفن اش[2]

تا آنجا که گوید:

بیچاره سوزنی که بسودای غازئی — شد همچوخسروانی[3] خسران زده تن اش
چون خسروانی ازغم غازی نحیف شد — زانگونه سوزنی کـه ندانـی زسوزن اش
ای کاش خسروانی بودی بدین زمان — تـا بودی آستان خداوند مسکـن اش[4]

امادرباره تاریخ تولدسوزنی باید گفت که وی عمرطولانی یافته به پیری رسیده است وخود درابیات خویش ازسپیدی موی وشکستگی کالبد وماندگی وناتوانی خویش بسی یاد کرده است ونیز تاسن هشتادسالگی خویشتن رایاد آورشده و گوید .

جزمدح شاه بیهده گوئی است شاعری — هشتاد سال بس که بدی بیهده سرای

وچون درردیوان وی ابیاتی که دال برپنجاه وشصت وشصت وپنج وهفتادوهشتادسالگی اوست[5]

۱ـ رجوع کنید به ص ۳۸۲ ابیات سیزدهم وچهاردهم وپانزدهم ازدیوان حاضر.
۲ـ رجوع کنید به ۲۵٦ بیت اول ازدیوان حاضر.
۳ـ مقصودابوطاهر طیب بن محمدخسروانی شاعرعهدساسانی است که بسال ۳٤۲ وفات یافته است .
٤ـ رجوع شود به ص ۲۲٤ و ۲۲۵ ازدیوان حاضر.
٥ـ درپنجاه سالگی خود گوید سال برآمد مرا به پنجه واورا پنجه فروریخت وزشکار فروماند

درباره شصت سالگی خود گوید :

چوشصت گشت کمان قامت چوتیرمرا — چوشصت راست بـرآمد بهار وتیر مرا

ونیزدرشصت و هشت سالگی خود گوید :

بشصت وهشت رسیده است سال عمرم وهست — مـه رسیده زره بستر و قبـر آ کندم

ونیزدرباره هفتاد سالگی خود گوید:

هفتاد ساله گشتی تـوحید وزهد گـوی — کم ژاژخای پیش مروچون خزان غنگ

ص ۲۳٤ ازدیوان حاضر:

توان یافت ونکته ای که دلالت بر فزونـی سن او از هشتاد کند دیـده نمیشود . به تقریب حدس توان گفت کـه وی در هشتاد یا هشتاد واند سالگی وفات یافته است‌واگر گفته‌تقی‌الدین کاشی و یا دولت‌شاه را که وفات سوزنی‌را بسال ۵٦۹ دانسته‌اند بپذیریم وی درمیان سال‌های ٤۸۷ و٤۸۹ متولد شده است وچنانچه قـول هدایت‌رادرمجمع‌الفصحاءِ که وفات سوزنی‌را ۵٦۲ انگاشته است قبول کنیم سوزنی میان سال‌های ٤۷۹و٤۸۲ تولدیافته است .

شاعری وهزل‌گوئی :

عوفی درلباب الالباب علت تمایل‌سوزنی رابشاعری عشق جوانك سوزنگری میداند ولی‌خود اودرباره پرداختن‌اش بشاعری گوید که من‌طبع شعرداشتم ازاینروی بشاعری پرداختم .

من طبع شعر دارم واو تازی ادیب　　　　پر کرده از هوا و هوس باد سارسر[1]

وامادرباره‌اینکه‌چه شده‌است که‌طبع وی‌بمطایبه گوئی گرائیده‌خوددراینمورد سخنی‌دارد که ذکر آن‌بی‌لطف نیست وی گوید :

بی..ن‌و.....یرا گرنبود شعرمن‌رواست　　　　زیرا که شعرمن نرو من شاعر نرم[2]

من آنکسم که چوبنهم براسب‌شوخی‌زین　　　　زدن نیارد ابلیس چنگ در فتراك

حرام‌زاده سر وشوخ چشم و قلاشم　　　　فساد پیشه و محراب کوبم و دکاك

بکوی‌شوخی وبیشرمی وبداندیشی　　　　اگر بدانی من نیك‌چستم و چالاك[3]

۱ـ رجوع‌شود به‌ص ۵۲ بیت‌هشتم ازدیوان‌حاضر
۲ـ « « « ٦۵ «چهاردهم‌از « «
۳ـ « « « ۵۸ ابیات‌دوازدهم وچهاردهم وهفدهم ازدیوان‌حاضر.

استادمحترم آقای دکتر صفا باتتبعی که درباره هجو گوئی شعرای قرن‌ششم در جلددوم‌تاریخ‌ادبیات‌ایران‌نموده‌اند نکات جالبی‌مرقوم‌داشته‌اند که ماازجهت اهمیت مطلب آن قسمت را عیناً دراینجا میآوریم «هجووهزل ازموضوعاتی‌است که درشعر عربی ازسابق الایام وجودداشته ودرشعرپارسی‌ازادبیات عربی تقلید شده‌است ، آنچه ازاشعار فارسی قرن چهارم در دست است نشان میدهد که در آن دوره‌هجووهزل‌در شعرفارسی بحد کافی معمول‌بود وغالباً جنبه شوخی‌بین شاعران ودوستان ونزدیکان آنان ویاجنبه تعرض ازطرف شاعر بمخالفان اوداشته است وخلاف آنچه تصور میشود ازرکاکت فکر وبذائت لسان‌هم دور نبوده منتهی باید توجه داشت که این رکاکت و بذائت بشدت دوره‌های بعد نمیرسد ورواج هجووهزل‌هم باندازه دوره‌های بعد نبود . دردوره موردمطالعه‌همچنانکه مدح جنبه مبالغه گرفت هجوهم درطریق اغراق وارد شد ویکی ازموضوعاتی گردید که شاعران سعی داشتند حتی‌المقدورطبع خودرا در آن بیازمایند . قصیده‌های مفصل وقطعات متعددومثنویهائی ازاین دوره دردست‌است که درهزل و هجو پرداخته شده‌است وحتی گاه انتقادات اجتماعی ، بنحوی که در حدیقةالحقیقه ملاحظه میکنم باهزل وسخنان رکیك همراه بوده است . برخی از شاعران بحدی درهجو وهزل مبالغه کرده وبآن توجه داشته‌اند که درهمه دوره‌های اول بعد بسمت شاعران هجو گوی بدزبان شناخته شده‌اند مانند سوزنی ، حکیم‌جلال، و کوشککی‌وروحی و ولوالجی وانوری ونظائر آنان... خلاصه کلام آنکه وضع اجتماعی نابهنجار ایران درقرن ششم و علی الخصوص اواخر آن قرن وسیله مؤثر در ترویج هجو وهزل بیان شاعران شده بود[1]» و اماسوزنی جهت اینکه طبعش بهزل گوئی راغب تر ازجد گوئی‌است آنستکه بیشتروقتش صرف مطالعه دواوین شعرای هزل گوی‌ازقبیل‌طیان وحکاك میشده‌است وخود دراین باره گوید .

رفیق ومونس من هزلهای طیان‌است　　　حکایت خوش من خرزه نامه حکاك[2]

وبااینهمه مدعی‌است که جدوهزل هردورا بخوبی‌میداند:

۱- رجوع‌فرمائید به‌تاریخ ادبیات درایران جلددوم تألیف‌استاد معظم‌آقای دکترذبیح‌الله‌صفا جلددوم صفحات۳۵٤و۳۵۵ و۳۵٦.

۲- رجوع شودبه ص۵۹ بیت ۷ ازدیوان حاضر.

آیم سوی هزل از جد کز هزل بجد رفتم　　کاین دانم و آن دانم روشن چو مه و پروین [۱]

ونثررا نیز گوئیا خوب مینوشته ودر نثر نویسی دستی داشته است.

ترا بنظم و به نثر آفرین چنان گویم　　که نثر من عبث و نظم من هدر نبود [۲]

وشعر خویش رابرتر از دیگران دانسته وخودرا درشاعری استاد مسلم میداند:

به بی نیازی ایزد اگر خورم سوگند　　که نیست همچو منی شاعر سخن پرداز [۳]

ونیز گوید:

از همه شاعران منم افصح　　همه را از من است بر سرتاج

همچومن شاعری بجد وبهزل　　نیست در روم و خلج وقیجاج

قدر من بنده خود بود مجهول　　قدردانـــی بدی بگیتی کاج [٤]

ممدوح را به ترب صفت هیچکس نکرد　　جزمن که شاعری سخن آرایم وسره [٥]

ازنیشکر است این قلم شعر نویسم　　کز سیروی این شعر چو خروار شکر ماند [٦]

وهجوخویش را درتیزی بسوزن تشبیه کرده است و گوید:

تیز درفش است درعبارت ترکی　　سوزن هجوم تراخلیده تراز تیز [۷]

پخته راخام وخام را پخته　　چست باشم بهر کدام کنم

بنمایم بشعر سحر حــلال　　شعر برشاعران حرام کنم

دره نظم چون گذارم پای　　شاه راه سخن . بکام کنم [۸]

۱ـ « « « ۷٤ بیت هجدهم ازدیوان حاضر.
۲ـ « « « ۳۲ « نهم از « «
۳ـ « « « ۲۲۱« دهم از « «
٤ـ رجوع کنید به ص ۱٤۷ ابیات اول ودوم و سوم ازدیوان حاضر
٥ـ « « « ۸۳ بیت نهم ازدیوان حاضر.
٦ـ « « « ۲٥ « اول از « «
۷ـ « « « ٥٥٦ « هشتم از « «
۸ـ رجوع شود به ص ۲٦۰ بیت شانزهم وهجدهم دیوان حاضر

و درشاعری خویشتن را همطراز عنصری دانسته و گوید :

مرابشاعری‌اندرچوعنصریست‌توان   مدیح او نتوانم تمام گفتن اگر [۱]

دانش وهنرسوزنی:

سوزنی اززادگاه‌خودشهرنسف برای‌تحصیل به‌بخارا رفته‌ودرآن دیار بتحصیل پرداخته ودرفنون ادب‌وعلوم دین‌ازقبیل فقه‌واخبار وتفسیروحـدیث وحکمت دستی یافته‌است. واین‌نکته ازمطالعهٔ‌دیوان‌وی‌بخوبی برمیآید [۲]، سوزنی درشاعری‌خویشتن راازجلالی‌وسنائی وقوامی ونظامی ومسعودرازی ورودکی برترمیشمرد وتنهاازانوری وعنصری به‌نیکی یادمیکند .

درتمجید ازانوری گوید :

بدیدار تووزگرد رهت پرنورچشم ما   امام‌اهل حکمت‌انوری‌را دیده روشن‌شد [۳]

ودرباره برتری شعرعنصری برشعرخود گوید :

من که‌باشم‌درجهان‌یاخودچه‌باشدشعرمن   عنصری بایستی اندرمجلس‌توشعر گوی [٤]

ودرباره هنروی باید به‌یقین گفت که در آغاز جوانی پیشه کلاهدوزی داشته است وقبلا باین‌مطلب اشارت‌رفته است [٥]

جوانی وپیری

روزگار جوانی سوزنی بشادی وخوشی گذشته‌است ، جوانـی بوده تردامن و شاهدباز وعیار و قلاش وفساد پیشه که جز کامرانی وشادکامی منظوری نداشته وخود

۱ـ رجوع‌شود به‌ص ۳۲۷ بیت‌هفتم ازدیوان حاضر

۲ـ دریکجا گوید :

پدرت‌را ملك العرش بقـرآن مـادح   هفده آیت بینی مدح وی اندر مصحف

ویاآنکه گوید :

هرکه دردنیا برآردمسجدی ازبهرحق   باشدآن‌مسجدا گرچون‌آشیان‌سنگ‌خور

حق تعالی خانهٔ‌سازد مراورا در بهشت   هست برگفتار من ناطق شده نص خبر

ونیز گوید :

بدانکه گفت محمد حیا از ایمان است   ندارد ایمان آن . . . بـی حیا ومـیا

۳ـ رجوع‌شود به‌ص۱۱۱ بیت‌پانزدهم ازدیوان‌حاضر.

٤ـ رجوع‌شود به ص۳۳۲بیت‌دوازدهم ازدیوان‌حاضر.

٥ـ رجوع‌شود به ص‌مقدمه‌دیوان‌حاضر.

دراین باره گوید :

حرام زاده سروشوخ چشم وقلاشم فساد پیشه ومحراب کوبم ودکاك
ستور بدرامانم کـه مـی‌نینند یشم نه‌اززیان خداوند ونی‌زبیم هلاك [۱]

ونیز گوید :

چومصر جاهم ازهربدی ومیترسم از آنکه سوی جهنم‌بودمسیرمرا [۲]

✡

بهر گنـاه مشارالیه خلـق شدم از آنکه وسوسهٔ دیوبد مشیرمرا [۳]

✡

بسی گناه صغیرو کبیر کردم کسب که‌نز کبیر خطر بود ونزصغیر مرا [٤]

✡

نمانـد در همه‌عالم‌ره بدی الاك هماره بود در آن راه بدمسیرمرا [۵]

ونیزدرباره روحیه وصفات خویش گوید :

زهر بدی که تودانی هزار چندانم مرا نداند از آنگونه کس که من‌دانم
بآشکار بدم در نهان ز بد بترم خدای داند من ز آشکار و پنهانم
تن‌من‌است‌چوسلطان‌معصیت‌فرمای من از قیاس غلام و مطیع سلطانم [٦]

و گویا دراواسط عمرصاحب جاه‌ومالی بوده وزندگانی مرفهی داشته است و ظاهراً این‌بعهد سنجربن‌ملکشاه ۵۱۱-۵۵۲ بوده‌است ودورنیست که دردستگاه‌وی سمتی یافته وبشغلی پرداخته‌باشد چه‌دراین باره گوید :

پادشاه سنجر معز دین ودنیا آنکه‌هست کارهای‌دین‌ودنیای‌من‌ازوی‌چون‌نگار
یافتم از خدمت سلطان سلطانان دهر حشمت وجاه وشکوه‌ودولت‌وعزووقار
هم بفر دولت سلطان اعظم یافتم خویشتن‌بر‌ملك‌خاقان کامران‌و کامکار
کارمن بالاگرفت از اعتقاد نیك من کار من هر روز به‌شد تابه آمدروزگار

۱- رجوع‌شود به‌ص ۱۵۸بیات چهاردهم وهجدهم ازدیوان حاضر.
۲- « کنید « ۱۱۷بیت ششم ازدیوان‌حاضر.
۳- رجوع شودبه‌ص۱۱۷ بیت‌سوم‌ازدیوان‌حاضر
٤- « شود « ۱۱٦ بیت‌شانزدهم‌از « «
۵- « « « ۱۱۷بیت چهارم از « «
٦- رجوع شود به ص۲۵۰ابیات چهارم وپنجم وششم ازدیوان‌حاضر.

مال بخشیدم نکو کردم بحق خاص و عام | خاص من بودم نگفتن خاص دارد عام دار
بر رعیت از حشم نامد بعهد من ستم | باز ماند از عدل من باز شکاری از شکار
عدل ورزیدم بعهد خویش چون همنام[1] خویش | تا بعقبی باشم اندر خلد باهمنام یار
مال خود بر کهتران خویشتن کردم فدا | تافدای من شوند آنکه که باشد گیرودار[2]

و بطوریکه ازفحوای کلام وی برمیآید در دیوان سنجر شغلی داشته است وشاید در خدمت محمود بن محمد خان برادرزاده سنجر که پس ازفتح سمرقند بدست سنجر در ۵۲۴ خاقانی سمرقند بدو رسید عهده داریکی از مشاغل مهم درباری شده است وازاین راه مال ومنال بسیار بهم زده ولی حاسدان براوحسد بردندو از کسانیکه درحق آنان محبت بسیار نموده بود صدمه و آزار دیده نکته‌ای که ذکر آن در اینجا لازمست این است که سوزنی ابتدا گویدمن از جانب سنجر بشغلی گمارده شدم وسپس گوید که حاسدان نزد خاقان که بیشك مقصودش محمود بن محمد است تفتین کرده اندوسخن وی دراین باره این است که:

حق مال نعمت من هیچگون نشناختند | آن سگان نا بکار و آن خسان نابکار
کس بمال خویش چندین دشمن انگیزد که من | ای خداوندان مال الاعتبار الاعتبار
دشمنی کردندو بد گوئی برخاقان مرا | دردل خاقان نکندند از خلاف من عیار
خانمان من در آنروزی که آن هرگز مباد | غارت آن کردی که بامن بود همچون یارغار
زر وسیم وتر وخشك من همه برباد شد | هم بر آن جمله که آتش افتد اندر مرغزار
گنجهای خواسته بی جحتی در خواستند | وزپس این خواسته گشتند جانرا خواستار
فضل کردا یزد بمن تابرمن ازخصمان خویش | جان برون بردم چومردان ازمیا نشان بر کنار
چونکه بر سلطان سلطانان خبر شد حال من | کردبر نیك آمدمن حالی ازجیحون گذار
پیش سلطان جهانداران چو بوسیدم زمین | باز بگشاد آسمان بر من زبان اعتذار

وبطوریکه ازسخن وی برمیآید قصدجان اورانیز کرده بودندولی سلطان سنجر ازماوقع باخبر شده براو لطف بسیار نمود وبدوزروسیم بخشید و دراین زمان است که

---

۱ ـ مقصود عمربن خطاب خلیفه‌ثانی است چه‌سوزنی بطوریکه در صفحه‌قبل اشاره رفت‌نام خودرا عمر آورده است.

۲ـ رجوع‌شود به‌صفحات ۱۸۶ و ۱۸۷ ازدیوان حاضر.

خودرا مستطیع دانسته و برخویش زیارت خانه خدالازم میشمرد و گوید چون بخانه خدامشرف شدم از پروردگار بقاء دوام سلطنت سنجر را خواهم خواست.

بازدیگر ره توانگر گشتم از احسان او / حج اسلام است مرمرد توانگر را شعار

ازخداوند جهان خواهم بقای عمر شاه / ساعتی کان حلقه را در ساعد آرم چون سوار

عدل سلطان جهان خواهم زجبار جهان / چون بهنگام تضرع بر حجر مالم عذار[1]

ولی در دیوان وی قرینه ای که مبین گزاردن حج باشد دیده نمیشود.

ودر جای دیگر گوید:

باچنین جاه وچنین حشمت که من دارم کنون

نیست لایق اینچنین درد و چنین زاری زار[2]

اما سرانجام کارش بمسکنت وفقارت میکشد واز این رهگذر بلای بسیار می بیند چنانکه گوید :

چراغ عمر مرا کم شده است روغن عیش / نه من بمیرم نه خوش همی بر افروزم

شدم چراغ حکیمان چراغ بی روغن / چنانکه طیان گفته است اندر آن سوزم

زجامه جامه بتن برنماند چندانی / که کنج چشم کنم پاك و بینی و فوزم

بجان تو که خود امروز را ندانم نان / زبیست روز چنین بوده ام که امروزم[3]

جای دیگر گوید:

اندیشه کفاف و تمنای طفلکان / کردند بازم از زن و فرزند منفصل

سه ماه تا زفاقه ایشان برون جهم / خواهم شدن بسوی سمرقند مرتجل[4]

ونیز گوید:

ازتهی دستی واز تنگی اسباب معاش / آمد از بخت بر ان خیل و بر این والی ویل[5]

١ـ رجوع کنید به ص١٨٦ و ص١٨٧ ، دیوان حاضر.
٢ـ رجوع کنید به ص١١٣ بیت اول از دیوان حاضر.
٣ـ رجوع شود به ص ٤٢٨ ابیات چهاردهم وپانزدهم وشانزدهم وهفدهم از دیوان حاضر.
٤ـ رجوع شود به ص٤٢٧ ابیات ششم وهفتم از دیوان حاضر.
٥ـ رجوع کنید به ص٤٢٧ بیت هجدهم از دیوان حاضر.

وهمچنین گوید:

زبی نانی ای صدر ترسم که گویم   مرا جامه دادی بنان خرج کردم[١]

واین تنگدستی بیشتر ازجهت تعدد فرزند بوده است چه درابیات خودباین نکته اشاره نموده و گوید:

به پیرانه سرهفت نان خواره گشتم   چو بازن حدیث از سر فرج کردم
پی نان فرزند وزن یاد حکمت   قضا گیرو سالوس درکرج کردم[٢]

واز دوران تجرد خود بسی خشنود بوده واززن گرفتن خویش که بگفته دوستی بدان دست یازیده یاد کرده وبر آن تأسف میخورد.

مرمرا بود از همه شعرا   پادشا وار حکم برتن خویش
داشتم در میانه حکما   سرخ روی وشپیچ گردن خویش
نام زن برزبان من نگذشت   که لبان نازدم بسوزن خویش
زن بمزدی ز راه برد مرا   عاشق شلف ریز برزن خویش
گفت زن کن چنانکه من کردم   تابدانی مکان ومسکن خویش
گفت او کرد مرمرا معذور   کور کردم ره معین خویش
مردمردان بدم چو زن کردم   گشتم از بهرزن زن زن خویش
هرزمان زین خطا که من کردم   سیلئی در کشم بگردن خویش[٣]

زن کردم ای ولی نعم ازبرای آن   تا کدخدای گردم ومردی نکوشوم[٤]
آگه شدم که گر بمثل روی اونهم   در دست زن چو کاغذ تزویز گوشوم

واز آن همسر فرزندانی بهم رسانیده که یکی از آنها ضیاءالدین خوانده میشده است.

ازجگربندان خود گشتم جدا بادردل   کردتیمارجگربندان جگرخواری مرا
برسرایشان گهرباریدم از کف تا کنون   ازبن مژگان بدید آمد گهرباری مرا

١ـ رجوع شود به ص ٤٢٨ بیت دهم ازدیوان حاضر.
٢ـ رجوع شود به ص ٤٢٨ ابیات هشتم ونهم ازدیوان حاضر
٣ـ رجوع شود به ص ٥٦ وص ٥٧ ازدیوان حاضر.
٤ـ رجوع شود به ص ٤٥٤ پنجم وششم ازدیوان حاضر.

بی ضیاءالدین روشن رای‌و بی اولاداو　　　　مینماید جمله روشن جهان تاری مرا
دردل ودر دیده شوق نورسان‌نوخطم　　　　آذر بر زین نهاد وابر آزاری مرا
شددلم‌غمخوارفرزندان‌ودلبندان‌خویش　　　　نامده‌ازکس‌بگیتی‌درغم‌وخواری مرا[١]

وگویایکی‌ازفرزندانش حیات ناپایدار راوداع گفته وبردل پدر غمی جانسوز نهاده‌است .

چون‌زبیماری‌برستم‌مرگ‌فرزندی رسید　　　　تاکه از سرتازه‌دارد رنج بیماری مرا
چرخ‌زنگاری‌بشادیهای من میبردرشك　　　　زنگ‌غم‌بردل‌نهاداین‌چرخ‌زنگاری‌مرا
غنچه گل‌راکه‌چون‌وی‌نی‌بگلزار بهشت　　　　زارکارمن که‌بایدید گل‌زاری مرا[٢]

و ازاینکه،فرزندانش‌طبع شعرندارندوچون‌اوشاعر نیستنداظهارتأسف‌نموده گوید

هرچند ندارد پسرمن خبراز شعر　　　　ازحنجرهجوش پسرت خواهدسرماند[٣]

ودرباره‌پیری وفرسودگی‌ودرماندگی‌خویش‌چنین‌اظهارنگرانی‌میکند:

ای‌سوزنی‌چون‌سوزن‌زنگاره‌خورده‌ای　　　　بی آب و بی‌فروغ و فرومایه و حقیر
پیری‌چه‌عمر من‌بمه و سال صید کرد　　　　شد روزهای روشن‌من چون‌شبان‌تیر
مویم‌چوشیر گشت‌وشد از عمرسیرباز　　　　کزیك گناه باز نگردم بعمر سیر[٤]

بفحش وهزل‌جوانی به‌پیری آوردم　　　　که‌هیچ شرم‌نبودازجوان و پیرمرا[٥]

وباینطریق‌بانکبت وتیره‌روزی دوران‌پیری‌رابسر آورده‌است .

مذهب سوزنی

عاشقی‌شدرسم‌وراه وسیرت‌و آیین‌مرا　　　　هرکه‌بیندبینداین‌رابامن‌وبااین‌مرا[٦]

شك نیست که سوزنی مردی لا ابالی وبی‌بندوبار ونسبت بآداب وسنن‌مذهب

١- رجوع کنید به‌ص ١١٢ ازدیوان‌حاضر.
٢- رجوع‌شود به‌ص١١٢ ابیات‌شانزده، وهفده وهجده ازدیوان‌حاضر.
٣- رجوع‌شود به‌ص٢٤ بیت‌هجدهم ازدیوان‌حاضر.
٤- رجوع‌شود به‌ص١٧٠ وص١٧١ ازدیوان‌حاضر.
٥- رجوع‌شود به‌ص١١٦ بیت‌سیزدهم ازدیوان‌حاضر.
٦- رجوع‌شود به‌ص ١١٤ بیت‌سیزدهم‌ازدیوان‌حاضر.

بی‌اعتنا بوده‌است و این موجب عدم تعصب دروی‌شده‌است. چنانکه جائی همچون پرهیزگاران گوید

درسینه هر کس که بود بغض ائمه — جاویدچنان‌دانش که‌درقعرسقرماند[۱]

ویا آنکه گوید:

هوای آل نبی‌را زادل من است وطن — دمی‌م باد که بی این هوا بود دل من

درین‌هوا که‌منم‌رنگ‌وبوی‌بدعت‌نیست — که‌این‌هواهمه‌عین‌شریعت‌است‌وسنن

من‌از هوای جگر گوشگان پیغمبر — نه بر کنم دل تاجان بود موافق تن[۲]

ودرجائی‌از خلفای اربعه به‌نیکی‌یاد کرده گوید :

ازدلی‌صافی وطبعی‌پاك وایمانی درست — بر ره توحید حق باشم قوی و استوار

از پی توحید او گویم ثنای مصطفی — احمد مختار کو از انبیا بود اختیار

صاحب‌تاج ولوای‌حمدومعراج وبراق — صاحب‌فرمان‌وحج‌وغزوصاحب‌ذوالفقار

وزپی حمد و درود وی ثنا گویم‌بسی — برامامان پسندیده گزیده هر چهار[۳]

ودرمدح تاج‌الدین گوید:

از نسل حسین بن علی شاه شهیدی — نزتخمه جمشیدی ونز گوهرمهراج[۴]

تابدانجا که گوید:

تا بدرقه از دوستی آل علی نیست — برقافله دین هدی دیو نهد باج

کعبه‌است‌دل‌من که‌بدان کعبه‌نیاید — بی‌دوستی آل نبی قافله حاج[۵]

ونیزدرجائی ازقول‌دیگران بظهور مهدی موعود درآخر زمان چنین اشاره‌میکند.

گویند مهدی آیدصاحب قرآن برون — چون‌مدت‌زمانه خوهدبر کران‌رسید[۶]

۱ـ رجوع‌شودبه‌ص ۲٤ « پانزدهم ازدیوان‌حاضر.

۲ـ « « « ۳۲۰ ابیات‌اول‌وسوم و ٤ ازدیوان‌حاضر.

۳ـ « « « ۱۸٦ ابیات دوازده وسیزده وچهارده وپانزده‌ازدیوان‌حاضر.

٤ـ « « « ۱٤۵ بیت‌پنجم‌ازدیوان‌حاضر.

۵ـ رجوع‌شود به‌ص۱٤۵ بیت اول‌ازص۱٤٦ ازدیوان‌حاضر.

٦ـ « « « ۱۵۹ بیت‌ششم ازص ۱۵۹از « «

ونیز درقصیده‌ای که دروصف افتخار الدین علی بن احمد گفته بطریقی ازشیعه یاد میکند که‌روشن میگردد خود شیعه نبوده‌است:

سپهر جاه علی افتخار دین که زفخر　　چو شیعه‌مذهب‌خودرا بر آن‌علی‌بندم[۱]

ودر قصیده‌ای کـه درهجوخمخانه‌ومدح عمیدالدین گفته از خلفای اربعـه به نیکی یادمیکند:

صدیق‌صفوت‌صدری‌عمر صلابت‌وعدل　　بشرم‌وحلم چوعثمان‌علی بعلم‌وسخا[۲]

ودرقصیده‌ای که در هجوخمخانه ومدح نظام الدین است‌از مالکی مذهبان بزشتی یاد میکند:

مالکی مـذهبـان خر خـواره　　کرده‌اند آزمون بسیخ کباب[۳]

و گاهی درمداحی‌چنان‌تندمیرود که‌ممدوح‌رابا‌پیامبر ازجهت‌مقام‌یکی‌دانسته و این خوددال بربی‌بندو باری وی درمذهب است، چنانکه در مدح اطهر الدین‌بن اشرف‌الدین گردید :

اطهر و اشرف شه آل حسین بن علی　　آنکه علی جاه اوهر روزعالیتر سزد

گر سزیدی ازپس‌جدش دگر پیغمبری　　امت جدش بر آنندی که پیغمبر سزد

جز خداوندی که بردی نام معبودی‌سزاست　　هرخداوندی که‌باشدمروراچا کرسزد

چون مناقب نامه آل علی دفتر کند　　نام او چون فاتحه‌آغاز آن دفترسزد[٤]

ویا آنکه در مدح علی‌بن‌الحسین‌ذوالفقارچنین گوید

آن‌علی کزعکس‌لمع‌ذوالفقارش برفلك　　آفتاب ازبیم‌خون‌آلود رفتی‌چون شهاب

گر بایام توبودی چون‌توبنشستی‌بملك　　از برای تهنیت یـا ازبـرای فتح باب

ذوالفقارخودبهم نامی به پیش تخت تو　　تحفه آوردی بخون دشمنانت داده‌آب[٥]

۱- رجوع شود به‌ص۲۷۳ بیت دوم‌ازدیوان‌حاضر.

۲- « « « ٦ بیت‌چهارم ازدیوان‌حاضر.

۳- « « « ۱٦ بیت‌هشتم ازدیوان‌حاضر.

٤- « « « ۱۵۹ابیات هفده‌وهجده ونوزده وبیست ازدیوان‌حاضر.

– رجوع شودبه‌ص۱۲۳ بیت بیست‌ونه‌وده‌ازدیوان‌حاضر.

بنابر آنچه ذکر آن رفت به یقین ثابت میشود که سوزنی مردی بی اعتقاد و بی بند و بار بوده است که باصطلاح درمورد مذهب هم نان را به نرخ روز میخورده روزی که اقتضا میکرده مؤمن متقی میشده ودگر روز پشت پا بهمه چیز زده برای کسب وجهی ممدوح را بپایهٔ پیامبری میرسانیده ودرشجاعت و سخاوعلم ازعلی برتری میشمرده است.

بااینهمه درپیری بمذهب گرائیده وازپروردگار عاجزانه خواسته است که:

بحق اشهدان لااله الاالله چنان بمیران کاین قول برزبان رانم[1]

چهره‌های تابناکی

که سوزنی دردیوان خویش از ایشان یادی کرده است

الف- سلاطین وحکام

۱- ارسلان‌خان محمدبن سلیمان

ملك ارسلان‌خان محمد از پادشاهان آل افراسیاب (٤٩٥ - ٥٢٤) که سوزنی بکرات مدح اورا گفته‌واورا ستوده‌است.

۲- محمودبن محمدخان فرزند او وخواهرزاده سنجر که پس از فتح سمرقند بدست سنجر در سال ٥٢٤ خاقانی سمرقند بدورسید ٥٢٦ وپس ازوفات سنجر ٥٥٢ بوصیت اونام سلطنت خراسان‌یافت‌ودر سال٥٥٦ ازطایفه غز که‌نام فرمانبرداری او داشتند گریخت وددرمضان٥٥٧ بدست نویدحاکم نیشابور مکمول ومخلوع گردید.

۳- سنجربن ملکشاه.

سنجر درسال٥١١ بتأسیس سلجوقیان مشرق همت گماشت ونزدیك به‌شصت و دوسال حکومت کرد وازوقایع مهم عهدسنجر یکی آنست که درسال٥٢٤ حاکم سمرقند احمدبن سلیمان باوی ازدرمخالفت درآمدسلطان آن‌شهررا بگرفت‌واحمدرا ببخشید و

۱- رجوع‌شود به‌ص ۲٥۱ بیت آخر ازدیوان حاضر.

مجدداً اورا حاکم سمرقند نمود و همچنین با برادرزاده خود مسعود در عراق جنگ سختی نمود واورا ازپای درآورد واز روی جوانمردی قلم عفو بر تقصیر او کشید و سلطنت عراق و آذربایجان را باو داد سلطان سنجر به تحریك امر او خویشان با قراختائیان که طایفه‌ای از ترکان بودند جنگ کرد واز ایشان شکست خورد پس ازواقعه قراختائیان بواسطه غلبه سنجر بر علاء - الدین عذری ۵۳٤ مجدداً هیبت او درقلوب جایگیر شد.

تااینکه مقابله باغزها پیش آمد و سلطان اسیر شد. سنجر مادام که زوجه‌اش ترکان خاتون حیات داشت

ب - شعراء

جلالی ترمذی

این جلالی همانست که سوزنی اوراخر خمخانه میخواند و برابسی هجاها گفته است و بطوریکه از سخن سوزنی برمیآید، این جلالی خود یا اجدادش مسیحی بوده‌اند عوفی این شخص را حکیم جلال ضبط کرده‌است و گوید: «حکیم جلال درزبان سوزنی افتاده و ببلای هجای او مبتلا شد[1] و دولتشاه سمرقندی در تذکرة الشعراء خود مینویسد: «علمای مدرسه اتفاق کردند وپسر خماررا بر آن داشتند تاسوزنی را هجا گوید واوسوزنی را هجوهای رکیك گفته وسوزنی نیز بااو معارض شده[2] بیشك قسمتی ازدیوان سوزنی درهجو همین جلالی است که اورا بشدت هجو کرده وهجاهای رکیك گفته وازوی بزشتی یاد نموده است.

عنصری

ابوالقاسم حسن بن احمد عنصری بلخی سرآمد سخنوران پارسی در دربار محمود و مسعود بوده‌است. چنانکه از اشعار وی برمیآید اطلاعات او تنها منحصر بادب شعر نبوده است. بلکه ازعلوم اوائل که درقرن چهارم درخراسان رائج بوده اطلاعات کافی داشته‌است[3]

۱- جلددوم لباب الالباب ص۱۹۸ و۱۹۹.

۲- تذکره دولتشاه سمرقندی ص۱۰۰.

۳- رجوع شود به تاریخ ادبیات آقای دکتر صفا، جلد اول ص۵٦۲ و۵٦۳

وفات‌عنصری رابسال ٤۳۱ نوشته‌اند. سوزنی دردیوان خویش ازعنصری به‌نیکی یادمیکند ودرشش مورد ازاوبدینطریق سخن‌میراند:

۱- ازسر گذشت بودونبود همه جهان — دیوان عنصریست زمحمود یادگار
وز خادمان مجلس محمود تاج دین — چون عنصری هزاربر آمد بیك‌شمار[۱]

۲-درمدح ممدوحی گوید:

عنصری باید تا نظم مدیح تو کند — سوزنی کیست کزاونظم‌تو گرددمنظم[۲]

۳- عنصری ازخسروغازی‌شه‌زاول بشعر — پیلوار زر گرفت ودیبه واسب‌وسیام[۳]

٤- ازروان‌عنصری درخواب‌تاقین یافتم — کای‌جهانرادیدن‌روی‌تومال مشتری
تابرین وزن وقوافی آخرین گفتم ترا — آفرینها میفرستم بر روان عنصری[٤]

٥- مدیح او نتوانم تمام گفتن اگر — مرابشاعری اندرچوعنصریست‌توان[٥]

٦-درمدح‌نصیرالدین علی گوید:

ببحر مدح توباصد تکلف — نیارد عنصری‌زد آشنائی[٦]

رودکی

استاد ابوعبدالله جعفربن‌محمدرودکی سمرقندی اصلش ازرودك سمرقندبوده وآوازی خوش داشته واز دیدگان نابینا بوده است. وی درداربارنصربن احمد سامانی بسرمیبرده‌وچنگ رانیکومینواخته‌است.

رودکی بکثرت‌شعرمعروف‌است‌وفات‌اورادرسنهٔ ۳۲۹یا ۳۳۰ نوشه‌اند رودکی در دیوان خویش‌ازاوذکرخیری نموده‌ودردیوان خویش‌چندموردازاو یادکرده است‌از آنجمله‌است:

۱- رجوع شود به‌ص ۲۱۳ دیوان حاضر ابیات ششم وهفتم.
۲- رجوع شودبه‌ص۲۷۹ بیت دهم‌ازدیوان حاضر.
۳- رجوع شود به‌ص۲٦٦ بیت‌سیزدهم‌ازدیوان حاضر.
٤- رجوع شودبه‌ص ۳٤۸ ابیات‌هفتم وهشتم‌ازدیوان حاضر.
٥- رجوع شودبه‌ص ۳۲۷ بیت‌هفتم ازدیوان‌حاضر.
٦- رجوع شودبه‌ص٤۹۰ بیست چهاردهم‌ازدیوان حاضر.

رود کی راآندران جامه که‌وصف باده‌بود　　داددیناری هزار از زر آتشگون فام[1]
۱- قیمت عیار راهم فام کرداز دیگری　　بلعمی عیاروار از رود کی بفکند فام

۲- درمدح‌صدرجهان گوید:

در مدح تو بصورت تضمین ادا کنم　　یك بیت رود کی‌را در حق بلعمی
صدر جهان همه تاریك‌شب شدست　　ازبهر ما سپیدهٔ صادق همی دمی[2]

سنائی غزنوی

ابو المجدمجدودبن آدم‌سنائی از گویند گان‌استادزبان‌فارسی است‌وی‌در آغازحال ازمدح سرایان‌بوده‌و گاهی‌نیز‌سخنان‌هزل آمیز میگفت سرانجام‌ازمدح دست‌برداشت وازدرگاه‌شاهان‌دل‌بر کندودر کنج‌خانه‌نشست‌از آثاراوحدیقه‌الحقیقه،طریق‌التحقیق، رساله‌سیرالعبادودیوان‌قصایدوغزلیات‌اوست‌وفات‌رادرسال ٥٤٥ نوشته‌اند.سوزنی‌درديوان خویش دوازده بار نام سنائی‌رابرده‌ودرتمام موارد ازوی‌بزشتی‌یاد کرده است و آن این است :

۱- هست‌این‌جواب آنکه‌سنائی‌بنظم کرد　　این‌ابلهان که بی‌سببی دشمن منند[3]
۲ - سوزنی مدح گوی مجلس او　　کوسری داشت برسر اصحاب
با سنائی بدی مطایبتش　　خوشتر از داستان دعد ورباب[4]
۳-سنائیا بکجائی که تابنالی زار　　که‌سوزنی چه‌خری بست برطویله‌تو[5]
٤- ای سنائی ز من و کور عطیه‌خبری　　جستجوئی نکنی، دانی تا بر چه دریم
چند گوئی که سنائی و سنائی وثنا　　نه سنائی زرسرخست و نه ما از گزریم

۱- رجوع شودبه‌ص ۲٦٦ بیت‌هفتم و نهم ازدیوان حاضر.

۲- رجوع شودبه‌ص ۳٤۱ ابیات هفتم وهشتم ازدیوان حاضر.

۳- رجوع به‌ص ۲۷ بیت دهم ازدیوان حاضر.

٤- « « به ص ۱٥ ابیات دهم‌ویازدهم‌ازدیوان‌حاضر

ای‌سنائی بجز آن هست که توباهنری	ای‌سنائی بجز این هست که‌مابی‌هنریم [1]
۵- این‌است جواب غزل‌خواجه‌سنائی	ما فرش بزرگی بجهان باز کشیدیم

☆

ای‌سنائی بیا وقد خم کن	باد بوق مرا ...ن کم کن

☆

هم بر آن وزن گفت سلمانی	ای سنائی بیا وقد خم کن [2]

☆

چون شعر سنائی کم گویند در این‌عالم	ای‌چون‌تو ندیده‌جم، آخر چه‌جمال‌است‌این [3]
۶ - سهل است سنائیا سنای تو	وین قدر و فضیلت و بهای تو [4]
۷-این‌جواب آن، کجا گویدسنائی‌غزنوی	ای سنائی دم درین عالم قلندروارزن [5]
۸-چون‌سنائی‌شاعری‌برسازم‌ازنیمورا گر	بر سر نیمور تر ساوار بندم شاره‌ای
هم بر آن وزن سنائی گفت سلمانی بچه	عقل و جانم برد شوخی آفتی پتیاره‌ای [6]
۹- همه نقیصه شعر توای سنائی خران	بوصف حمدان گفتم زروی‌طیبت وبازی
جواب‌این‌غزل‌است آن کجاسنائی گوید	چرا ز روی لطافت بدین‌غریب نسازی [7]
۱۰این‌جواب آن، کجا گویدسنائی‌غزنوی	گاه آن آمد بتا کاندرخرابی دم زنی [8]
۱۱ - این است جواب غزل خواجه سنائی	بـق‌بق بققوبق بققو ، بـق بققیقی [9]

۱ـ رجوع شود به‌ص۴۰۰ ابیات اول ودوم وسوم ازدیوان‌حاضر.
۲ـ شود به‌ص ۴۰۲ ابیات سوم وپنجم وشانزدهم ازدیوان‌حاضر.
۳ـ رجوع شود به‌ص ۴۰۳ بیت دوازدهم‌ص۴۰۳.
۴ـ رجوع شودبه‌ص ۴۰۸ بیت‌دهم ازدیوان‌حاضر.
۵ـ رجوع شودبه‌ص۴۰۴ بیت هشتم ازدیوان‌حاضر.
۶ـ رجوع شودبه‌ص ۴۱۱ابیات هفدهم وهیجدهم ازدیوان‌حاضر.
۷ـ رجوع شودبه‌ص ۴۱۳ ابیات دهم ویازدهم ازدیوان‌حاضر.
۸ـ رجوع شودبه‌ص ۴۱۴ بیت هفتم از دیوان‌حاضر.
۹ـ رجوع شودبه ض۴۷۶ بیت هفدهم ازدیوان حاضر.

۱۲- ای‌سنائی تو کجائی که بخون‌تودریم تــابــه نیمور هجا نفخه شعرت بــدریم
چند گوئی که سخنهای سنائی نخرند نخریم و نخریم و نخریم و نخریم [1]

نظامی

حکیم‌جمال‌الدین‌ابومحمدالیاس‌بـن‌یوسف‌بن‌زکی‌بن‌مؤیدنظامی گنجه‌یی ازاستادان بزرگ‌وازارکان‌شعرفارسی‌است.مولداوراهمه‌تذکره‌نویسان گنجه دانسته‌اند واوخود نیزدر اشعارخویش‌نسبت خودرا بگنجه تصریح کرده‌است تاریخ وفات نظامی‌را ٦١٩ دانسته‌اند ونظامی غیر ازدیوانی که عدد ابیات آنرا بیست‌هزار بیت نوشته‌اند پنج کتاب مشهوربنام پنج گنج‌دارد وآن‌عبارتست ازمخزن‌الاسراروخسرووشیرین ولیلی و مجنون و بهرامنامه یاهفت‌پیکر یاهفت گنبدواسکندرنامه است. سوزنی درديوان خود درنه مورد از نظامی یاد کرده است وآن این‌است .

۱- نظامی‌ارچه نمرد است‌مرده انگارم بنظم مرثیتش حق طبع بگذارم [2]
۲- نظامی‌ار که نمرده‌است‌مرده انگارم همی بقعر درك بر گشاده است زبان
بنظم مرثیتش حق طبع بگذارم زمن بخود نبردجزچنین‌قصیده گمان [3]
۳ - همچو نظامی هلاك وفتنه تازی لیکن شغل تو بر خلاف نظامی [4]
٤- رازل‌نه همانا که بدی همچو نظامی در صدر نظام الدین برخواندن اشعار [5]
٥-ای نظامی کلکی بی سرو بی سامانی بنعوشاك و جهود ومغ و تر سامانی
نظامیا کل وسامان ببلخ هست دودیه تو آن کلی وترا بلخ یار سامانی [6]
۲- بازوشکار بست نظامی دل و هوسی فتراك او نه بند بی صید هچ کنم [7]

۱ـ رجوع به‌ص ۳۹۹ بیت یازدهم وبیت بیستم ازدیوان حاضر؛
۲ـ رجوع شودبه‌ص ٦٢ بیت یازدهم ازدیوان حاضر.
۳ـ رجوع شودبه‌ص١٧٦ابیات‌هشتم ونهم ازدیوان حاضر .
٤ـ رجوع شود شودبه‌ص ۹۹ بیت نهم ازدیوان حاضر.
٥ـ رجوع شودبه‌ص ۱۹۷ بیت بیستم ازدیوان حاضر.
٦ـ رجوع شودبه‌ص ٤٦٨ ابیات هشتم ویازدهم ازدیوان حاضر.
ـ رجع شودبه‌ص٤٧٢بیت ششم ازدیوان حاضر.

۷- گویند مرا که از نظامی   چون صله نداد باز خوه شعر[۱]
۸- همت مکن ای نظامی پست بلند   بر طاق زراندود خود از خیره مخند[۲]

معزی

ابوعبدالله محمد بن عبدالملک معزی نیشابوری از شعرای نامدار عصر سلجوقی است. پدرش عبدالملک برهانی تخلص داشته است معزی در سنه ۵٤۲ وفات یافت سوزنی در دیوان خود در چهار مورد از معزی یاد کرده است و آن موارد این است:

۱- این است جواب سخن میر معزی   مه بین که ز نو در خط آن خوش پسر آمد[۳]
۲- جواب شعر معزیست آن کجا گوید   سمن بری که فسونگر شدست عبهر او[٤]
۳- از پس نهمار تا چه گفت معزی   هر که کند قصد تخت و بخت تو نهمار[۵]
٤- این است محابات یکی شعر معزی   آنشب که مرا بودمی وصل بکف بر[٦]

رشیدالدین وطواط:

نام رشیدالدین و پدرش هردو محمد است و نسب او بخلیفهٔ ثانی عمر بن الخطاب میرسد وازاینروی در کتب او را عمری میگویند لفظ رشید که در اشعار معاصرین خود نیز بدان خوانده شده از لقب او رشیدالدین تخفیف یافته است وطواط از افاضل شعراء و نویسندگان عصر خود بوده است و بهر دو زبان عربی و پارسی نثر مینوشته و شعر میگفته است.
رشیدالدین در مدرسه نظامیه بلخ بتحصیل اشتغال ورزیده و در عصر خود از استادان بزرگ فن ادب بشمار میرفته است رشیدالدین تألیفات بسیار داشته است از آنجمله است دیوان اشعار

۱- رجوع شود به ص ٤۷٤ بیت اول از دیوان حاضر.
۲- رجوع شود به ص ۵۰۱ بیت یازدهم از دیوان حاضر.
۳- رجوع شود به ص ۳۰ بیت هیجدهم از دیوان حاضر.
٤- رجوع شود به ص ۷۹ بیت شانزدهم از دیوان حاضر.
۵- رجوع شود به ص ۹۸ بیت دوم از دیوان حاضر.
٦- رجوع شود به ص ۳۹۰ بیت سوم از دیوان حاضر.

پارسی ورسائل عربی و کتاب حدائق السحر فی دقائق الشعر وفات وطواط را بسال ٥٧٣ ضبط کرده اند. سوزنی در دیوان خود را در چند مورد از وطواط بدینطریق یاد کرده است.

١- دیدم رشید دین شه ارباب نظم را بلشکر سخن چو رشیدی خدایگان[١]

٢- هر که دیوان رشید الدین را از پس آن وصف منهاج نظر میکند از آن طیر است[٢]

دیگر از شعرائی که سوزنی در دیوان خویش از آنها یادی کرده است عبارتند از منجیك ترمذی در دو مورد.

١- من آنکسم که چو کردی بهجو گفتن رای هزار منجیك از پیش من کم آرد پای[٣]

٢- بحسب حالم منجیك ترمذی گفته است که از تخلص مدح مؤیدین جمال

وخسروانی در یك مورد:

بیچاره سوزنی که بسودای غازئی شد همچو خسروان خسران زده تنش

چون خسروانی از غم غازی نحیف شد زانگونه سوزنی که ندانی زسوزنش

ای کاش خسروانی بودی بدین زمان تا بوده آستان خداوند مسکنش[٤]

و کسائی در یك مورد:

کرد عتبی با کسائی همچنین کردار خوب ماند عتبی از کسائی تا قیامت زنده نام[٥]

وعسجدی در یك مورد

زرین سخن سواری از شعر عسجدیست بر دست چون سوار عنان سخن بجنگ[٦]

وانوری در یك مورد:

١- رجوع شود به ص ٤٢٩ بیت هفتم ازدیوان حاضر.

٢- رجوع شود به ص ٤٧٨ بیت چهاردهم از دیوان حاضر.

٣- رجوع شود به ص ٩٣ بیت اول دیوان حاضر.

٤- رجوع شود به ص ٢٤٨ «

٥- رجوع شود به ص ٢٢٥ ابیات دوم وسوم وچهارم ازدیوان حاضر.

٦- رجوع شود به ص ٢٥٦ بیت بیست هشتم ازدیوان حاضر.

امام‌اهل‌حکمت‌انوری‌رادیده‌روشن شد　　　بدیدارتووزگردرهت‌هرنور چشم‌ما[1]

وازرشیدی سمرقندی‌سه‌مورد:

۱- دستارمشرق‌ومغرب‌رشیدی‌رابشعر　　　دادسعدالملك قطرمیرزی ازسیم خام

۲- استاد رشیدی را شعریست ردیفش　　　چون زلف بتان نغز وبهنجار شکسته[2]

۳- درخاك شایقی ونجبی نگاه کرد　　　شیخ اجل رشیدی و دیدآن‌سو انقی[3]

وازشاهنامه فردوسی دوبار:

ز اهل سخن تا بشاهنامه طوسی　　　خوانده شود داستان رستم دستان[4]

زانها کـه شاهنامه فردوسی حکیم　　　فردوس حکمت اندازایشان‌توئی نشان[5]

وازفرخی‌دریکجا:

فرخی‌بندی‌غلامی‌ازقهستانی‌بخواست　　　سی‌غلام‌ترك‌دادش‌خوش‌لقاوخوش‌خرام[6]

وازلبیبی یك مورد:

خود لبیبی گرفتم او را خر　　　سخنش‌بی‌مزه است‌وقشر ولباب[7]

وازقوامی‌دومورد :

۱- قوای‌همچنین بد سازماندی　　　اسیر خرزه یك تاز ماندی[8]

۲- درهجو من‌ای قوامی فرزانه　　　گر باز شدی تابسر خمخانه[9]

۱- رجوع شودبه‌ص۱۱۱ بیت پانزدهم ازدیوان حاضر.

۲- رجوع شودبه‌ص ۲٦٦ بیت دهم‌ازدیوان‌حاضر.

۳- رجوع شودبه‌ص ۳۳٤ بیت چهاردهم ازدیوان حاضر.

٤- رجوع شودبه‌ص ٤۳٦ بیت‌نهم‌ازدیوان حاضر:

٥- رجوع شود به‌ص۲۸٥ وص۲۹۰ بیت دوازدهم ازدیوان‌حاضر.

٦- رجوع شود به‌ص ۲٦٦ بیت دوازدهم ازدیوان حاضر.

۷- رجوع شودبه‌ص۱٦ بیت هیجدهم ازدیوان‌حاضر.

۸- رجوع شودبه‌ص ٤٦۹ بیت‌یازدهم ازریوان حاضر .

۹- رجوع شودبه‌ص ٥۰۰ بیت‌پانزدهم ازدیوان‌حاضر.

وازمسعودی رازی دریك مورد:

بکم شاعری آن دهد کف دست را　　　که محمود غازی به مسعود رازی

واز مختاری یکجا:

جواب آن غزل است این که گفت مختاری　　　گره زده سر زلفین دلگشای که باد[۲]

اینان که برشمردیم سلاطین و حکام وشعرائی بودند که سوزنی درديوان خودازا بشان به نیکی وبیازشتی یادی نمود

پایان

۱ـ رجوع شود به ص ٤٨٥ بیت آخر ازدیوان حاضر.

۲ـ رجوع شود به ص ٤١٠ بیت ششم ازدیوان حاضر.

فهرست لغات وترکیبات وجاها یامعانی وتفاسیر

حروف الف آو الف ۱

ارزق- ص۲۲۹ کبود
احتباه (ص۱) میان پشت و اطراف عمامه .
اسد - ص (۱) شیر بیشه یکی ازصور آسمانی که آنرا بشکل شیرتوهم کرده‌اند . برج پنجم که مطابق بامردادماء فارسی است ازاعلام مردان.
اضحی-ص(۶) روزعید قربان.
آژنگ-ص(۱۱وص۲۱۹) بفتح ثالث وسکون رابع و کاف فارسی، چین وشکنجی را گویند که برروی واندام مردم افتد خواه ازپیری وخواه ازقهروغضب.
ادهم- ص(۱۲) سیاه - تیرگون از اعلام مردان .
اصطرلاب ص (۱۳) - آلتی است از برنج که منجمان بدان ارتفاع آفتاب و کواکب را معلوم کنند و این لغت یونانی است بمعنی ترازوی آفتاب چه اصطر ترازوولاب نام آفتاب است وبعضی گویند نام پسر ادریس است که واضع اصطرلاب بوده است .
اعدا- ص(۱۷) جمع عدو دشمن را گویند وجمع الجمع آن اعاداست
اوش- (ص۱۸) بروزن موش نام قصبه‌ایست ازولایت فرغانه میان سمرقند وچین بنزدیك قبادمعجم البلدان .
الغ(ص۱۹) بفتح اول و کسرثانی وسکون غین نقطه‌دارحیزونامردومخنث را گویندوبضم اول وثلنی بلغت ترکی بمعنی بزرك است .
آچار(ص۳۶) بروزن پاکارانواع ترشی آلات را گویند وبمعنی زمین پست وبلندهم آمده است .

اثیر - (ص۴۹) قدمافلك نهم رااثیر میخواندند- آسمان.
عصیر- (ص۴۹) شیره.
آك- (ص۵۹) بروزن چاك بمعنی عیب وعار است وآسیب وآفت رانیز گویند.
آزرنگ- (ص۶۰) - (ص۶۱) بروزن بادرنگ بمعنی غم سخت وهلاکت است وبمعنی خیارسبزهم هست.
استرنگ - (ص۶۱) - (ص۹۹) بفتح اول وثالث ورابع و سکون ثانی ونون و کاف فارسی مردم گیاه باشد
اعور- (ص۶۵) مؤنث آن عوراء وجمع آن عور وعوران ورعیران و بمعنی غامض و دشواروزشت است.
اذفر- (ص۶۵) بسیاربویا
آ گوش(ص۲۲۹) بجای آغوش-وبهمان معنی
ادیم- (ص۷۱) بروزن ندیم بمعنی چرم وپوست باشد وآن پوستی است خوشبوی و موج داروزنگین معروفست که ازنابش ستاره سهیل آن رنگ بهم میرساند
آخال- (ص۸۲) بروزن پامال چیزهای افکندنی وبیکاروسقط باشد مانند پوست میوه .
آغرده - (ص۸۵) بروزن واکرده ، جامه نازك وتنگ را گویند وجامه تنگ پاره پاره رانیز گویند
آلان - (ص۹۹) بروزن پالان نام ولایتی ونام محله ایست وبعضی گویندشهریست درترکستان.
آذربرزین(ص۱۱۲) نام آتشکده ششم است که درفارس برزین نام، شخص ازخلفای

ابراهیم زرتشت ساخته بود.

اصم - (۱۳۱ - کر

اور گند(ص۲۲۳)- یا اوزگند که اکنون یازفندنام دارد ازشهرهای ماوراءالنهر است درکرانه جیحون

اکمه (ص۱۳۹ و ۲۰۷)- اعمی کور.

ابرص (ص-۱۳۹) بیماری پیسی

افسنتین-(ص۱۷۹) بکسر ثالث وسکون نون. نوعی از بوی مادران کوهی است که اسانس بسیارمعطر دارد گل آن باقحوان و تلخی آن بصبر نزدیك است وبرای دردچشم مفیداست وبیونانی آنرا àpsinthion اشتینگاس بمعنی سوزان ودردناك .

آفرازه - (ص۲۱٦) و(ص٤۲٥) شعله آتش راگویند.

آیت فلاانساب- (ص۱٦) اشاره بآیه قرآنی است. فلاانساب یومئذ

اولوالالباب (ص۱٦) صاحبان عقول.

انگشت (ص۳۰۹) بضم ثالث هریك از انگشتان دست وپای باشد وبکسر ثالث زغال راگویند .

اشهب (ص۱۲) ازاوصاف اسب است

اهـل کتاب (ص۱۲) مقصود دراینجا نصاری ویهوداست .

اعذب الشعرا کذبه- اشاره بقول یاحدیث مروی و مشهوراست که اعذب الشعرا کذبه

اوداج (ص۱٤٥) جمع ودج بفتح اول وثانی، رگهای گردن.

آس(ص۲۲۲) دوسنگی که برروی هم بگردد وباآن گندم ودیگرحبوبـات رانرم کنند پس آنچه باآب گردد آنرا آسیاب و آنچه که بادست (دست آس) وآنچه که با خر گردد آنرا (خرآس) وآنچه باباد گردد (بادآس) نامند.

آل یاسین (ص۱۸۰) آل علی که سوره پس در کلام‌الله مجید درشأن ایشان نازل شده است

افشنین (ص۱۸۰) سرد ارخراسانـی مشهوروسپهسالارلشکریان دولت آل عباس در عهدمعتصم عباسی که باهمراهی بابك خرمدین میخواست دولت آل عباس رابرچیده وسپهبد مازیار پادشاه طبرستان را بـرتخت ایران نشانید، وایران را ازسلطه اعراب برهاند

اولوالعزم - صاحبان عزم راسخ

آروغ (ص ٤۲۲) بادی را گویند که ازگلو باصدا بیرون آید .

آیشه (ص۳٤٥) بمعنی آشینه کـه جاسوس وچاپلوس است.

ب

با(ص۹) آش - مانند شورباوزیره با وجوجه باو کدوباوامثال آن.

بنده (ص۹) چاکر، غلام، برده واسیر

براق(ص۱٥) ستوری راگویند که شب معراج حضرت رسول بر آن سوارشد وبآسمان رفت . اسب وهرحیوان تیزروو جلد

بقم (ص۳٤) بکم چونی سرخ که بدان جامه رنگین کنند.

بهار(ص٤۲) یکی ازفصول چهار گانه است وبتخانه چین وآتشکده ترکستان وبت رانیز گفته‌اند و نام گلرا زردی را که آنرا گل گاو گویند نیزهست وشکوفه هردرخت را بهار گویند وخصوصاً گل درخت نارنج را.

بیشه (ص٦١) بروزن ریشه جنگل و نیستانرا گویند وبعربی اجم خوانند وسازی شبیه بهچگ یارباب وپانیرانیز گویند

بروت (ص٧٦) بضم‌اول وثانی وسکون واو همانست که بعربی‌شارب راگویند وبفتح اول وسکون ثانی‌نام ماه وستاره مشتری باشد وبفتح اول‌وضم ثانی ابرورا گویند

بلمه(ص٧٧) بفتح اول ومیم وسکون ثانی، ریش‌انبوه ودرازرا گویند ومردم ریش درازراهم گویند .

بلفنده (ص٨٧) بضم اول فراهم‌آورده وبربالای‌هم نهاده شده وبفتح‌اول‌یك بسته و یك‌لنگ بار وپشتواره ویك بغچه اسباب را گویند وخون بسته وبلغم بسته‌رانیز گویند

بادرنگ(ص٩٨) ترنج‌وآن میوه‌ایست که پوست‌آنرامربا سازند وبمعنی‌اسب جلد وتندنیزآمده‌است ونوعی‌ازگهواره باشد

بادهراه (ص١٣٢)بادهرات وبادهرات درخوشی‌مشهوراست

بیجاده (ص١٢٦) کهربا .

بات (ص١٤) بات وبت بمعنی قطع است.

بر (ص١٢٦) و (ص٢٠١) بکسراول وراء مشدد، نیکوئی

بادفراه (ص١٣٢) جزاومکافات بدی باشد وبازیچه‌اطفال رانیز گویند

برید (ص٢١٦) پیك

بلبله (ص٢٢٣) بفتح اول وثالث ولام وسکون‌ثانی کوزه لوله داررا گویند وبمعنی صدا وآواز صراحی‌هم آمده‌است وبمعنی اندوه و گرفتگی‌دل‌نیزهست

بسدین (ص٢٢٨) و(ص٢٤٦) ازبسد وبسد بمعنی‌مرجان است .

بزه (ص٢٦٤) بمعنی گناه‌است .

بابزن (ص١٥) سیخ کباب .

بهرام فلك (ص٢٧٨) نام ستاره مریخ است که مکان اوآسمان پنجم‌است واقلیم سیم ازمنسوبات‌اوست

بغی(ص٢٩٥) ظلم وستم.

بر(ص٢١) ثمرومحصول.

بورشاد(ص٦) مقصود ابوالرشاداست.

بوالوزیر(ص٦)مقصودابوالوزیراست.

بنان (ص١٥٧)سرانگشتان.

برهان‌الدین(ص١٥٣)ازالقاب‌بزرگان آل‌برهان وبنی‌مازه است،

براو(ص٣٣٦) بفتح اول‌وسکون‌آخر که‌واوباشد. طایفه‌ای راگویندازجنس کناس وسرگین کش.

بگماز(ص٣٥٨) شراب

باز(ص٣٥٩)نام‌پرنده مشهوروگشادگی میان هردودست وبمعنی‌تکرار

بمزیدم (ص١٩٦)مزیدن‌بمعنی‌مکیدن است.

بوتراب (ص١١٩) مقصود ابـوتراب نخشبی‌ازطبقه اول‌متصوفه‌ومشایخ عرفا که‌از مردم نخشب خراسان بوده‌است

بیدق (ص١٦٧) پیاده شطرنج‌است

نعم‌المؤید (ص١٧٥) بهتریـن کمك دهنده مقصودخداست

نعم‌النصیر(ص١٧٥) بهترین‌یاری‌دهنده ومقصودپروردگاراست

برون خان (ص١٣٧) ازاسامی‌اجداد ملوك قراختائیان خراسان‌است و آنـانرا طغانخان نیز گویند

حروف پ

پاردم (ص٥وص٣٠٠) بضم‌دال‌وسکون‌میم .

رانگی‌را گویند، وآن چرمی باشد پهن که بر
پس پالان چاربادوزند وبرپس ران چاروا
اندازند وچرمی است که برپس زین اسب بندند
وبرزیردم اسب اندازند

پالهنگ (ص۶۰) کمندی که بریکجانب
لجام اسب بندند واسب‌رابدان کشند.

پنگان (ص۷۵) کاسه وپیاله ومعرب
آن فنجان است

پرویزن (ص۹۴) مخفف آن پروزن که
آردبیز است وهرچیز سوراخ سوراخ را
گویند .

پازند (ص۱۶۲) تفسیر زند باشد وآن
اصطلاحاً عبارتست اززبان پهلوی بدون لغات
هزوارش

پدرام (ص۲۵۳) و (ص۲۵۹) آراسته
ونیکو.

پشك (ص۲۷۴) بفتح اول وثانی وسکون
کاف شبنم راگویند وبسکون ثانی بمعنی
برابر کردن است.

پویه (ص۳۰۱) رفتارتند ودیدن را
گویند

پرینان (ص۳۰۱) حریرودیبای چینی
منقش‌را گویند

پرن (ص۳۲۰) پروین،ثریا

پشیزه (ص۳۳۷) بمعنی پشیزاست که
پول‌نازك بسیارتنك رایج باشد وفلوس‌ماهی
رانیز گویند

پاداشن(ص۱۳۲) همان پاداش است

پنج نوبت (ص۱۳۷) پادشاهان بزرك
بردرگاه خودپنج نوبت نوازند وپادشاهانی
که‌تابع‌شاهی‌دیگرباشندسه‌نوبت نوازند

پیرسوزنگر(ص۲۰۹) مقصودش ازپیر
سوزنگرخوداست

ت

ترسا(ص۵) بروزن تنها، ترسنده وبیم
برنده وواهمه کننده‌را گویندونصرانی‌راهب
درعربی بهمین‌معنی‌است.

تراب در (ص۱۳) بر وزن شراب و
ترشح وتراویدن و کم کم چکیدن آب‌وشراب
وروغن وامثال آن‌باشد از کوزه وسبدومشك
ومانندآن وبمعنی‌حیله‌وزبان‌آوری‌هم‌آمده‌است
وبضم‌اول بزبان عربی‌خاك‌را گویند

ترفند (ص۲۸) و (ص۲۷۳) محال،
بیهوده، ودروغ وتزویر ومکروحیله

تتق (ص۳۴) و (ص۱۸۷) بضم اول
وثانی؛ چادروپرده بزرك را گویند

تاه (ص۴۲) بمعنی‌ته‌ولای‌وعددفردراهم
گفته‌اند ونیززنگی باشد که برروی شمشیر
وامثال آن‌بندند .

تیر (ص۴۴) معانی متعدددارد . یکی
سهم عربی ودیگری نام فرشته‌ایست که بر
ستوران موکل‌است نام ماه چهارم است از
سالهای شمسی‌ونام روز سیزدهم است ازهر
ماه شمسی

تیرپز(ص۵۵) شاخ جامه را گویند که
چاپوق استوبال‌وپرمرغانرانیز گویند.

تف، تفته(ص۲۱۰) حرارت آهن تافته

تنین (ص۷۴) و (۲۸۰) مار بزرك را
گویند

ترمذ (ص۱۵۳) نام ناحیه‌ای ازبلاد
ماوراء النهر

تواب (ص۱۱۹) صیغه مبالغه یا اسم
فاعل‌است ازفعل تاب یتوب توبه‌الی‌الله‌تائب
اسم فاعل آنست وتواب یعنی بسیار توبه
کننده

تبت (ص۱۳۲) یکی ازایالات چین که
درقدیم ازاین ناحیه‌مشك‌میاورده‌اند

تکاور(ص۸۰) و (ص۳۰۱) بمعنی‌اسب

وشتر باشد .

توسن (ص۱۰۶) وحشی ورام نشونده را گویند واسب سرکش را نیز گویند.

تاوان (ص۱۳٤) جرم وجنایت وغرامت وزیان وگناه است وبمعنی عوض هم آمده است .

تارم (ص۱٤۰) بروزن آدم نام شهریست که مردم آنجا همه صاحب حسن اند.

تکسین (ص۱۸۰ و(ص۳۱۸) مصحف تکین که از بزرگان نترك بوده است

تموز (ص۱۸۵) و ص۲۹۲) بفتح اول وثانی مضموم بواو وزای نقطه دار گرمای سخت باشد ونام ماه اول تابستان وماه دهم ازسال رومیان وبودن آفتاب دربرج سرطان است.

تبیر (ص۲۰٤) دهل وکوس ونقاره و طبلرا گویند.

تکس (ص۲۲۲) بمعنی تکژ است که تخم ودانه انگور باشد وآنرا بعربی عجم گویند

توش (ص۲۲٤) بمعنی تاب وطاقت و توانائی است.

تنبك (۲۳٤) بضم اول وفتح ثالث بروزن جفتك ، دریچه زرگری وصفاری را گویند و بفتح اول وثانی وسکون ثالث طبقی باشد پهن وبزرگ ازچوب ساخته که بقالان اجناس خود رادرآن نهند وصدای ناقوس ودف ودهلرا نیز گویند

ترف (ص۲۷۳) کشك سیاه را گویند که آنرا به ترکی قراقروت خوانند.

تین (ص۳۲٤) انجیررا گویند.

توقیع (ص۳۵۷) صحه گذاردن در ذیل نامه .

تسنیم (ص۴۰۱) ـ مشهور است که آبی است دربهشت

حرف ث

ثانی اثنین (ص۱۹۲) تالی.

ثری (ص۲٤) زمین.

ثعبان (ص۳۰۸) ماربزرگ، اژدها .

ثمین (ص۳۰۳) و(ص۳۱٦) گرانبها . پرقیمت .

حرف ج

جرس (ص٥) بفتح اول وثانی بمعنی زندان باشد ومطلق زنگ رانیز گویند.

جلاجل (ص۸) و(ص۲۹۰) جمع جلجل زنگله ها، زنگها.

جبایت (ص۲٦) بکسر اول باج وخراج گرفتن را گویند.

جرغند (ص۲۸) جگر آکند و بعربی عصیب گویندش وبمعنی چراغ وچراغدان هم آمده است .

جبهه (ص۳٤) بکسر اول وسکون ثانی زن بدکاره را گویند .

جزع (ص۸۷) نوعی ازجواهر وسنگهای گرانبها .

جابلقا وجابلسا (ص۱۱۰) نام شهریست در جانب مغرب وبسرحد مشرق گویند هزار دروازه دارد .

جوالق (ص۱٤۳) جمع جولق است و جولق معرب جولخ وجولخ بافته پشمی است که ازآن خرجین سازند وفقرا وقلندران آنرا بپوشند .

جباه (ص۱۳۱) و(ص۳٤۰) جمع جبهه پیشانی ها.

جحیم (ص۱۳۸) و(ص۱۷۱) دوزخ .

جناغ (ص ۱۸۰) شرط وگروی باشد که دوکس باهم بندند واستخوان سینه مرغ را نیز گویند .

جنان (ص۲٦٥) جمع جنت بمعنی بهشت است .

جوالق (ص۱۴۳) معرب کلمه فارسی جوال است .

جمره (ص۲۶۹) بفتح اول وسکـون ثانی ورای قرشت مفتوح ؛ حرارتی وبخاری است که درآخرزمستان درشباط ماه رومی بسه‌دفعه اززمین برمیخیزد .

جفت (ص۴۲۳) بفتح‌اول بمعنی‌خمیده و کژاست .

جامگی (ص۱۲) ماهـانـه و حقوق ماهیانه .

حرف چ

چلیو (ص۸) امروزه چلورا گویند

چرغ (ص۲۵) بفتح اول‌وسکون ثانی و غین نقطه‌دار ، جانوریست شکاری مشهور ومعروف وعربی آن صقر است .

چفاله (ص۲۵) بروزن حواله، فوج و خیل مرغانرا گویند .

چغر (ص ٦٦) بضم‌اول وزق وغوك را گویند وبعربی آنرا ضفدع گویندوبفتح اول التفات نمودن وپرسیدن احوال کسی‌است .

چالوش (ص۱۳۱) برون پایوش، نقیب لشکروقافله را گویند

چربك (ص۲۳۴) بضم‌اول دروغ‌راست مانند باشدکه درحق کسی گویند

چك (ص۳۶) بفتح اول وسکون ثانی بمعنی‌براتوظیفه ومواجب وبیعانه ومعرب آن صلب‌است بفتح‌صاد

حرف ح

حمدان (ص٦) با دال ابجد بر وزن انسان‌آلت تناسلرا گویند .

حظیره (ص۳۷) آغل .

حیز (ص۳۷) بکسراول وسکون ثانی نامرد.

حله(ص۱۷۱)جامه گرانبها.

حجر(ص۹۳) باصطلاح ارباب کیمیا جوهریست که‌ماده‌وجود کیمیاوهیولای صدر اکاسیراست وبعربی‌سنگ راگویند .

حملان (ص۱۲۹)جمع حمل‌بمعنی‌بره.

حسن‌المآب (ص۱۲۹) عاقبت بخیر.

حدایق (ص۱۴۳) جمع حـدیقه‌است بمعنی‌باغها.

حارق (ص۱۴۳) اسم‌فاعل‌ازحرق‌است بمعنی‌سوزنده.

حشر(ص۱۸۰) لشکر.

حرز(ص۲۱۹)تعویذ .

حیل (ص۲۳۹)جمع حیله بمعنی‌مکر است.

حسام (۲۵۴) شمشیر.

حردون (ص۲۵۹) حیوانی‌است شبیه بوزغ که آنرا درطبرستان مـاچه‌کول ودر اصفهان مال مالی نامند .

حمل (ص۲۹۰) نام‌کوکبی‌است ونام برجی‌است .

حشو(ص۲۹۳) میان وزیاده‌است .

حورعین (ص۳۱٦) زنی که چشم فراخ وسپید وسیاه دارد.

حی‌لایموت(ص۱) زنده‌ای که هرگـز نمیرد‌ازصفات خداست.

حیدر تازی بذوالفقار(ص۱۷۲) علی‌ـ علیه‌السلام که حیدرنـام اوست وتازی‌است وذوالفقارلقب شمشیر اوست .

حرف خ

خسوف (ص۲۴۴) گرفتن ماه، تاریك شدن روی ماه بواسطه حائـل شدن زمین میان خورشیدوماه.

خفتان (ص۲۲۴) جوشن ،زره .

خس(ص۲۲۲) چربی‌کاهو.

خذلان (۲۵۱) خوار.

خبائث (۲٦۲) بدسرشتی .

خطر (ص۲۰۹) عظمت وبزرگی.

خواتم (ص۲۸۸) پایانهاجمع خاتمه.

خداوند دلدل‌وقنبر(ص۲۰۷) امیرـ المؤمنین علی(ع)است دلدل‌نام اسب‌اوست وقنبرهم نام‌غلام‌اوست .

ختاوختن (ص۱۲۴) ناحیه‌ایست ونام شهریست درتر کستان‌چین.

خلیدن (ص۳۱۳) و (ص۳۷۲) فروـ رفتن‌وزخم کردن ومجروح ساختن باشد.

خریطه (ص۳۲۳) کیسه وجوالـی که

در آن چیزی کرده‌ودهانه آنرا ببندند، نقشه جغرافیائی؛ کیف و کارتن: جلد کتاب؛ بغچه مکتوب .

خنك(ص۳۸۳) بضم اول‌وثانی وسکون کاف سرد وچاهیده بـاشد که نقیض گرم است .

خرجال(ص۱)مردی که درآخرالزمان ظهور کند ومردم‌رابفساد دعوت نماید .

خیردار حل فیهاخیر ارباب الدیار- (ص۱۹٤) ازامثال‌سائره عربـی‌است یعنی بهترین‌خانه‌ای که‌درآن‌فـرودآمـده است بهترین صاحب خانه‌ها .

خورنق(ص۱۸۹)معرب‌خوردنگاه قصر معروفـی‌است که سنمارمعماردرحیره جهت نعمان‌بن‌منذرساخت .

خان (ص۱۵۳) لقب‌پادشاهان ترك.

خاقان (ص۱۵۳)پادشاه چین .

خجند (ص۱۵۳) از بلاد ماوراءالنهر خراسان ودرکرانه رودجیحون واقع‌است.

خیرالبشر (ص۱۷۱)پیامبر.

خاسر(ص۱۲٦) زیانکار

خیش (ص۳۹٦) جامه باپشم و پنبه بافته، بافته کتان .

خول(ص۱۲۷)و(ص۲۳۹) بروزن‌طول پرنده‌ایست کوچکتراز گنجشك وبعضی‌چکاوك را گویند .

خد (ص۱٦۲) گونه، رخسار

خلخ (ص۱۸۲) بفتح اول وضم ثانـی مشدد بروزن‌فرخ نام‌شهریست ازترکستان منسوب بخوبان و بمعنی خوشبوهم آمـده است .

خاره(ص۲۰۹)خاراسنگ خاراء سنگ صلب‌وسخت را گویند.

خرس (ص ۲۲۲) عربی گنگ ولال

خزف (۲۳۱) سفال.

خشنگ (ص۲۳۳) بروزن پلنگ داغ سروسر کچل و کچلی را گویند ومردم کچل رانیز گویند .

خلال(ص۲٤۲)بفتح‌اول‌غوزه‌خرمارا گویند وبکسراول چوب‌وخلاشه‌وامثال آن که‌بدان دندان پاك کنند

خطوه (ص۷) گام، قدم؛ میان‌دو گام.

خلیلی (ص۹)منسوب بخلیل‌نام قسمی انگور است.

خلاب (ص۱٤) بفتح‌اول ازخل گل و ولای وآب کـه بهم آمیخته شده باشد و زمین گلناك‌رانیز گویند.

خصل(ص۲۹) بفـتح اول بروزن وصل بمعنی‌ندب‌است که داو برهفت‌باشددربازی نرد. وشرط وپیمان‌درتیراندازی‌وگروبندی قمارنیزهست وبمعنی کعبیتن‌هم آمده‌است.

خره خره (ص ٤۱) خرد ؛ لجن ،

خدنگ (ص٦۲) نام‌درختی‌است بسیار سخت که ازچوب آن نیزه وتیروزیـن اسب سازند.

خربق (ص۸۲) بروزن ابلق ورستنی است‌سیاه وسفید.

خه (ص۸٦) خوش‌وخوشایند گاه کلمه تحسین‌است.

حرف د

داماد (ص۲۰)مردی که تازه زناشوئی کرده‌است،شوهردختر یاشوهرخواهر.

درنگ (ص۲۰) بفتح اول فرصت و آهستگی وصدای گرزوشمشیر وتار.

داو(ص۲۹) بمعنی نوبت بازی شطرنج ونرد وغیره‌است و زیاده کردن فصل قمار نیز هست وآن از هفده زیاده نیست چه ازدیاد آن بجزطاق نیست ومراتب اعداد منحصر است تابه نه پس داواول یکی است

ودوم سه وسیم پنج وهمچنین هفت ونـه و یازده تاهفده که مـرتبه نهم اعـداد است میرود ناتمام میشود .

دبـوس (ص٦٣) و (ص٦٥) بفتح اول بروزن مجوس ، قلعه ایست درماوراءالنهر مابین سمرقند وبخارا و گرز آهنین رانیز گویند وبعربی نیزهمین معنی‌رادارد .

دیمه (ص٧٥) باران پیوسته بی‌باد و بی‌رعد وبرقوجمع آن دیم‌است .

دنح(ص٨٤) بلغت سریانی بمعنی‌طلوع است.

دشمن شکـر (ص١٣٧) ، شکننده دشمن.

دیوان‌استیفا، (ص١٤٤) دیوان‌خراج دارائی که‌کار کنان آنر امستوفی‌میگفته‌اند.

دارالقرار(ص١٨٦) آخرت .

دارالبوار (ص١٨٦) دنیا .

دو پیکر(ص٢٠٩) ستاره جوزا برج سوم ازدوازده برج فلکی .

دیومرید (١٥٧) دیومکار بفتح (م) و بضم‌آن پیروومتابع است.

درج (ص٢١٩) بضم‌اول‌صندوقچه وحقه.

دروش (ص٢٢٣) مانند در.

دول (ص١٢٧) جمع‌دولت‌است.

دك(ص٢٣٥) بفتح اول‌وسکون ثانی بمعنی‌نصیب وتقدیراست و گداو گدائی‌رانیز گویند .

دغل‌مغل(ص٢٤٠) نادرست.

دوال (ص٢٤٣) تسمه، چرمین .

دژم (ص٢٥٤) افـرده و غمگیـن ، آشفته وپریشان‌بضم‌اول وفتح ثانی‌است.

دستان (ص٢٨٦) مکروحیله پرور و نغمه رانیز گویند.

دخان (ص٢٩٨) دود .

دن (ص٣٠٢) خم‌بزرگ‌شراب.

دمیاط (ص٣٢٩) بفتح اول بر وزن وطواط نام ولایتی‌است مابین‌مصروعدن

در کند (ص٣١٥)

داه (ص٣٣٩) کنـیز ، پـرستار ، خدمتکار.

دیباج (ص١٤٥) معرب دیبا، پـارچه حریر.

حرف ذ

ذئاب (ص١٢) جمع ذئب ، گرگ را گویند .

ذنـاب (ص١٦) جمع ذنب ، دم، دم، تنیین فلك.

ذهاب (ص١٢٥) گـذشتن و رفتن از مکانی .

ذخـرالملوك (ص١٣٩) انـدوختن و ذخیره پادشاهان.

ذقن (ص٣٢١)چانه،زنخ.

ذوالحمار (٢١٤) لقب عمروبن عبدود که نقابداربود

حرف ر

روئین(ص٥) ازروی‌وین‌نسبت، لقب‌اسفندیار نیزاست و کنایه‌ازمعزول‌هم‌میباشد.

روضه(ص٦)و(ص٣٥٦) باغرفیع کنایه ازریاض بهشت‌است.

رضوان (ص٦) باغبان بهشت

رد(ص٩) بفتح‌اول وسکون ثانی‌حکیم ودانشمند وخواجه وپهلوان وباتشدید ثانی درعربی‌بمعنی‌مردود وازنظرافتاده است.

ریمن (ص٥٧) و (ص٣٤) مکارحیله باز.

رغم (ص١٦٦) مخفف رغماًلانفه، برای اینکه دماغ‌اوبخاك مالیده شود .

رحیق (ص٦٢) وص٩٦) شراب

رکو(ص۷۸) بکسر اول و ضم ثانی و سکون واومجهول، کرباس ولته وجامه کهنه وازهم رفته باشد.

ریدکان (ص۸۱) جمع ریدك، پسرامرد بی ریش، ساده.

رخام (ص۹۰و۲۷٤) بضم اول نوعی از سنك است وآن زردوسفید و سرخ است و بهترین آن سفید است

ربض(ص۹۵وص۲۹۸)زمین میان بارو وقلعه ارك هرشهررا گویند.

رنگ(ص۱۰۰ وص۲۳٤) حیله، مکر، فریب، آهونیز معنی دهد.

ریو(ص۱۰۰و۲۳٤)بکسراول وسکون ثانی بمعنی مکروحیلهٔ وتزویروفریب است.

رمح(ص۱۰٦)نیزه.

ریم(ص۱۱۹)بروزن میم چرکی باشد که ازجراحت برود.

رقاب(ص۱۲۹)مفردآن رقبه بمعنی گردن است.

رزمه(ص۱۹۷)بفتح اول وثالث وسکون ثانی بوقچه رخت راگویند ویك لنگ بارو اسباب وقماش رانیز گویند.

رس (ص۲۵۲) ابتدا کردن کاری است برطریق پوسیدگی ویکی ازحرکات شش گانه حروف قافیه نیزهست.

رسول ابطحی(ص۲٦٦)پیامبررا گویند.

رایت(ص۲۹۹وص۱۷۸درفش، علم.

روین ص۳۱۲) بروزن سوزن، روناس است.

ریوند(ص۳٦٦) داروئی است که بعربی آنرا راوند گویند و تولید بیماری اسهال مینماید.

حرف ز

زقوم(ص٦۳وص۱۷۱)خوراك دوزخیان

زرنگ(ص۹۸) شهر سیستان است که وقتی تختگاه یعقوب بودو بعربی آنرازرنج گویند.

زریر(ص۱۱٦) اسپرك گیاهی زرد که بدان جامه رنگ کنند.

زوار(ص۱۹۸)زیارت کنند گان.

زند(ص۱٦۲وص۲۷۳)بفتح اول وسکون ثانی تفسیر اوستا.

زفت(ص۱٦۸وص۲٦٤وص۳۵۹)درشت و فربه.

زحیر(ص۱۷۱وص۱۹۷)دل پیچه .

زمهریر(ص۱۱٦وص۱۷۱وص۲۱٦ بسیارسرد.

زفیر(ص۱۷۱وص۳۱۰)اول صوت حمار وآخر آنرا شهیق گویند .

زوار(ص۱۷۹)
بفتح اول وتشدیدثانی، بمعنی بسیار زیارت کننده است .

زفتی(ص۲٤۰)بخیلی،لنامت .

زلل۲٤۰) جمع زلت لغزش وخطا.

زبرجد(ص۲۸۵)سنك قیمتی است.

زاج_معرب زاك سنك معدنی است.

زحف(ص۲۹۳)دوری ازاصل وناخیراز مقصد ومقصود.

زهار(ص٤۲۲)شرمگاه راگویند .

زریر(ص۲۰۳)نام برادر گشتاسب است و گیاه زردرنگی نیزهست.

زه(ص۱٦۱وص۲۲۹وص۲۷۰) ریشه و طراز وحاشیه و کنار.

زرق(۲۷۱)حیله ومکر .

زمرد(ص۲۷۲) سنك قیمتی است.

زمی(۳۵۳) مخفف زمین است.

زهراب(ص۳۵۸)آبیکه بعضی ازمیوه‌ها ونباتات رادرآن خیسانند تا تلخی، و شوری که داشته ازبین برود

زرین فال(ص۳۷۸) نیکوفال.

حرف ژ

ژاژخائیدن(ص٦۸)هرزه گوئی وچرند گوئی

کردن.

ژاغر(ص۲۸٤)چینه‌دان مرغان‌را گویند وبعربی آنرا حوصله‌خوانند.

حرف س

سخره (ص۱۷۰) خوش طبع ، آنکه بروخندد.

سندان (ص۱۷٤) افزار مسگران، وزرگران وآهنگران‌راگویند.

سپندان(ص۱۷٤)خردل.

سودد(ص۱٦۳)بزرگی وبزرگواری.

سقنقور(ص۱۱۰)نام ماهی است کـه میگویند درخاك زندگی میکند.

سجین(ص۱۸۰) بفتح اول‌مسجون‌جمع آن‌سجناوبمعنی‌زندانی‌شده‌است .

سنبه (ص۱۸۳) بضم اول بروزن دنبه بمعنی فریفته‌باشدوافزاری‌را گویند که‌چیزها بدان سوراخ کنند.

سوفار (ص۱۹۸ وص۲۰۲ وص۳۲٤) ظروفی‌باشد که از گل پخته باشدودهان تیر را نیز گویند.

سوار(ص۱۸۸)دست بر نجن‌دست‌بند.

سلاسل(ص۲۳۸) زنجیرها منفردآن سلسله.

سویدا(ص۲٦٤)زن سیاه‌چشم .

ستام(ص۲٦۹)سازوبرك‌اسب.

سجل (ص۲۷۰) کتاب عهود ویا کتاب احکام‌جمع‌آن سجلات.

سفینه(ص۲۰٤) کشتی.

سفیه (ص۲۷٥ نادان

سبق(ص۲٥٥و۲۹۷ پیش گرفتن‌بفتح‌اول وثانی‌جمع آن‌اسباق .

سلف(ص۲۹۷)بضم اول سرفه.

سروش(ص۲۹ ٤و۳۱۰)نام‌جبرئیل‌است وفرشته رانیز گویند.

سدوم (ص۲٦۲) بفتح اول نام قاضی شهرلوط است واوفتوی بلواط داده بود.

سقیم(ص۲٦٤) بیمار، درمانده، مقابل صحیح.

سخته(ص۲٦۷)سنجیده-وزن کرده‌شده.

سحبان‌وائل(ص۲۲٤) از فصحای‌عرب بوده است .

سعد(ص۲۷۸) بضم اول نام‌دوائی‌است که‌آنرا به‌ترکی تپلاق گویندوبفتح اول در عربی نقیض نحس است .

سلك(ص۲۷۸)بکسر اول ناودان را گویند ودرعربی رشته‌راگویند.

سنین(ص۳۲۲) سالها جمع‌سن.

سروعلن(ص۳۲۲)پنهانی‌وآشکارا .

سیمرغ(ص۱۰۰)مرغ افسانه‌ای

سدید(ص۳٤٦)محکم.

سعداکبر (ص٤۱۸)وسعد اصغر دو ستاره‌اند.

سقر(ص٤۳وص-۱۳۲)دوزخ.

سعیر(ص٤۳ص۱۱٦وص۲۱٦)زبانه‌آتش آتش‌افروخته‌وسوزان.

ستام (س۹۰) زیور اسبُان .

سیما(ص۱۰٥)رخسار.

سماری(ص۱۱۲) کشتی، سفینه .

سهر(ص۱۲٤)بیداری .

سلب(ص۱۲٥)جامه،پوشش.

سراب(ص۱۲۹) نمایش‌آب‌درصحرای خشك‌وگرم.

سرطان(ص۱)« خرچنگ » نام برج چهارم.

سما(س،٦،)آسمان.

سعادت(ص۲۲۲)بفتح‌اول بمعنی‌معاونت

ویاری وبضم سین ضدشقاوت است.

سفت(ص۶) بضم اول وسکون ثانی و فوقانی دوش را گویندو بعربی کتف خوانندو ماضی سفتن هم است که از سوراخ کردن باشدو بمعنی محکم است وبکسر اول بمعنی غلیظ و سطبر است .

ساهله(س۱۹۴) سهل انگاری.

سکین(س۱۱) کارد.

سکران(س۱۲) مدهوش.

سوط(ص۱۴) تازیانه .

سروی(ص۱۵) بفتح اول وضم ثانی و سکون ثالث وتحتانی بمعنی سرون است که شاخ گوسفند و گاوباشد وبضم اول سرین و کفل مردم وچاروا.

سمر(ص۲۴وص۲۱۲وس۲۲۷) داستان، افسانه، حدیث اللیل.

سلف(ص۲۵) بضم اول وسکون ثانی وفا بمعنی سرفه باشدوبکسر اول بمعنی همداماد است وبفتح اول وثانی درعربی بمعنی گذشته و پیشینیان است.

سرین (ص۳۴ وص ۴۳وص۵۰) کفل نشستگاه آدمی.

سکرکه(ص۳۹) بضم اول وثانی وسکون رای قرشت وفتح کاف شرابی را گویند که از ارزن سازند.

حرف ش

شبیر وشبر ص۱۷۲) نام سریانی حسن و حسین(ع) .

شرف شمس(ص۱۳۵) ازدرجات خورشید است دراصطلاح فلکیون قدیم.

شاه قاب قوسین (ص۲۲۲) مقصود پیامبر است وقاب قوسین اشاره بآیه شریفه فکان قاب قوسین اوادنی دروصف عروج پیامبر رسول الله بآسمانهاست.

شاهین(ص۲۹) پرنده ایست ازجنس سیاه چشم زبانه ترازو وچوب ترازورا نیز گویند وبمعنی تکیه گاه هم آمده است .

شایگان(س۲۹۳) بروزن رایگان بمعنی فراخ و گشاد باشد ـ هر چیز خوب را نیز گویند که لایق پادشاهان باشد چه در اصل شاهگان بوده یعنی شاه لایق، هارا بهمزه بدل کرده بصورت یانوشته خسروپرویز یکی از گنجهای خودرا که بی نهایت بود شایگان نام کرده بودوهر گنجی که بزرك ولایق پادشاه باشد .

شست(ص۲۹۶)۱ـ عددیست۲ـ زنار وآن ریسمانیست که گبران وهنود بر کمر بندند وبر گردن اندازند۳ـ نیش ونیشتر فصاد ورگزن ـ انگشت بزرك که بعربی ابهام گویند بمعنی زهگیر باشد وآن انگشتری مانندیست از استخوان برای گمان در انگشت کنند ـ قلاب ماهیگیری مضراب حلقه زلف وحلقه گیسو وحلقه رسن وکمند و امثال آن نشست گاه زنان وبا اول مکسور مختصر نشست باشد ...

شواس۲۹۲) کباب .

شمن(س۳۱۱) بروزن سمن بت پرست را گویند .

شعیر(ص۳۱۱) بمعنی جو .

شبدیز(ص۲۴۰) بروزن مهمیز نام اسب خسروپرویز.

شگرد(ص۳۷۸) بروزن نگرد بکسر اول وفتح ثانی وثالث یعنی چیزی بخورد ـ وشکار کندو بشکند.

شلفك(ص۳۸۷) شلف بفتح اول وسکون

ثانی وفازن بدکاره و فاحشه راگویند نـام رودخانه‌ایست در افریقا.

شتالنگ(ص۳۹٦) بکسر اول وفتح لام وسکون نون و کاف فارسی ، استخوان بجول پارا گویند وآن استخوانی باشد که درمیان بند گاه پاوساق واقعست وبتازی کعب خوانند.

شیاف(ص٤٥٩) داروئی است بـرای چشم .

شالهنگ(ص۱۰۰وص۲۳۳ بفتح ثالث و ها بروزن پالهنگ بمعنی گروو گروگان باشد وآنرا بعربی رهن ومرهون خوانند ـ بمعنی زیادتی واشتلم وسرکشی ونافرمانی هم آمده است ـ ومکروفریب وحیله‌رانیز گویند.

شهیق(ص۱۲۱) آخرصدای خر.

شین(ص۲۱۰ بروزن سین مخفف نشستن باشد ـ وحرفی بوداز حروف تهجی واز مآت ثلاثه باشد که سیصد است.

شبه ـ ص۲٦٤ نام سنگ سیاهی است که براق ودرنرمی وسبکی همچوکاهرباست.

شمه ـ ص۲۷٦ ـ بکسر اول وفتح ثانی سرشیر وقیماق ـ چربی شیروپنیر ـ باتشدید ثانی بهمین معنی آمده است بفتح اول وثانی مخفف شیریست که پیش از دوشیدن اثرش در پستان ظاهربود وخود قطره قطره بچکد بفتح اول وثانی مشددرعربی کم واندك باشد مطلق بوی رانیز گفته‌اند.

شرفه (ص۲۹۰) بفتح اول بروزن هرزه صداوآواز یاخصوصاً وهرصدائی عموماً بکسر اول هم هست بضم اول درعربی مطلق کنگره راگویندخواه کنگره قلعه باشدوخواه کنگره بام ودیوارخانه وغیره .

شهبا (ص ٥) مؤنث اشهب، لشکرها.

شهاب (ص۱۳) بروزن شراب،مخفف شاه‌آلب وآن آب سرخی باشد که مرتبه‌اول از گل‌کاجیره گیرند و درعربی شیری باشد از گوسفند یاگاوکه با آب‌آمیخته باشدو بکسر اول هم درعربی کوکب وستاره وشعله کشیدن آتش راگویندوشهب جمع آنست.

ششتری باف (ص ١٤٥) دیبای بافت شوشتر درقدیم مشهوربوده‌است .

شاره(ص۲٥) بفتح ثالث دستار هندوستانی باشد که بزبان‌هندی چیره گویند (cêra) وچادری رنگین وبغایت نازك را نیز گفته‌اند که بیشترزنان هندوستانی جامه‌فانوس نیزسازند.

شب‌داج (ص١٤٥)داج سیاه‌وتاریك.

شونیز (ص٥٦) ، سیاه‌دانه‌راگویند وبعربی حبة السوداء خوانندوزمین‌شیار کرده وبرزیگروزراعت کنندەرانیز گفته‌اند.

شیم (ص٦٦) بروزن سیم‌نام رودخانه ایست که منبع آن ازکوههای دیلمانست و بجانب گیلان میرودونام نوعی ازماهی کوچك فلوس‌دار باشد که برپشت نقطه‌های سیاه‌دارد وبعربی زجره خوانند ـ و بعضی ماهئی را گویند که یونس ع رافروبرده‌بود و کلمه ، تعظیم‌نیز هست‌مانند شیخ‌وخواجه و امثال آن .

حرف ص

صفیر (ص۱۷۱ وص۳۱) آواز.

حرف ص

صفاومروه (ص۱۸٤) نام دوناحیه‌ایست در مکه

صمصام (ص۲٦۰ وص٤۱۹ تیغ برنده

صیام (ص۲۸۱ شهر، ماه‌رمضان

صله (ص۲٦٦) جایزه

صلابت(ص۲۸۸) مهابت

صوم (ص۲۹۸) روزه

صباح (ص٦ بامداد

صدیق (ص١٦) راستگو

صهبا (ص۱۷) شراب، می،

صریر (ص٦١ وص۳۲٤ آوازقلم

صفین (ص۳۰۲)نام‌ناحیه‌ایست درخاك عراق‌درکرانه شرقی دجله که درآن محل جنگ‌صفین‌یعنی‌نبردعلی‌بامعاویه‌رخ‌داد

صفوت (ص٦٢ و ص۱۰۷ و ص۲۲۰ و ص۲۸۱ وص۳۷۰ برگزیده

صحیفه‌القاب (ص۱۲٤ دفتر القاب

صفحه‌لوح (ص ۱۲٤) صفحه لوح الهی مقصود است

صرصر (ص۱۳۱ وص۲۸۱ وص۲۸٦ باد تند

حرف ض

ضحی (ص۱۷) چاشتگاه

ضیغم (ص۱٤۰ وص۲٥۲ شیر

ضم (ص۲۷ گرفتن‌چیزی را گویند

حرف ط

طـری (ص۲٤٦) و(ص۳٤٥) تـازه وتر.

طارم (ص۲٥۲) بالاخانه

طوع (ص۲٥۹) بامیل واطاعت

طیلسان (ص۳۰٦) جامـه‌ای کـه بر دوش اندازند.

طیان (ص٥۹) و (ص۳۹۷) بفتح اول بروزن‌خزان‌یاسمن صحرائی‌را گویند وآنرا بعربی‌عشبته‌النارخوانند ونام‌شاعری‌هزلسرا نیز هست

طبر خـون (ص۹۸) و (۲۹٦) بید سرخ.

طل (ص۱۲۷) و (۲٤۰) و(ص٤۱۸) بضم‌اول وسکون ثانی‌زن بی‌شوهر راگویند وبفتح آخرباران را گویند.

طریه(ص۱٦۳) فعیل بمعنی‌مفعول‌یعنی قرارداده شده، است.

طاقی (ص۱۷۷) بروزن ساقی، نوعی‌از کلاه‌است.

طوبی (ص۲۰۲) و(ص۱۸۷) خوشا.

طرازص۱۱۹ کناره وسجاف وحاشیه، ریشه ونگار جامه‌وجامه گرانبها!

طاغی- ص۱٤۹، طغیان کنند،

حرف ظ

ظلوم-ص۱٦۱ بفتح اول بمعنی ستمکار وظالم‌است.

حرف ع

عم‌عم- ص٤٧ چیزی که شامل جماعتی شود، وباران رانیز گویند .

علان - ص٧٤ بکسراول دشمنی به دشمنی :

علالا- ص٧٤ بفتح اول بروزن کمالا بانك وشور وغوغا باشد وحرف پهلودار رانیز گویند .

عشی- ص٧٨ بکسراول غذای شب .

عین الکمال - ص٧٩ چشم زخم .

عزرائیل - ص١٧٤ نام ملك الموت واو یکی از چهار ملك مقرب است میکائیل، عزرائیل، جبرائیل، اسرافیل.

علیین- ص١٣٥ جمع علی آسمان‌ها وآسمان هفتم رانیز گویند .

عجل - ص١٢٧ وص٣١٨ بکسراول گوساله جمع آن عجول وعجله وعجال .

عنا - ص١٣٠ رنج وزحمت .

عسکر-ص١٤٨ سپاه وعسکرمکرم شهری بوده در خوزستان که نیشکرفراوان داشته است .

عسجد- ص١٦٣ ریزه‌های طلا .

عنف- ص١٧٥ درشتی .

عامر- ص ١٨٨ ننك .

عیبه -ص ٢٠٣ جوشن، لباسی که در جنك پوشند .

عبس- ص٢٢٢ ترشروی .

عقار - ص٢٢٨ مال ومنال .

عطارد- ص٦ وص٢٥٩ بضم اول ستاره- ایست که بفارسی آنرا تیرخوانند وآسمان دوم جای اوست .

عمدة الانام - ص٢٨١ لقبی است .

عصیر - ص٤٤ و ص(٣١٥ شیره انگور .

عندلیب - ص٣١٠ هزاردستان .

عدن- ص ٣٢٠ وص٣٢٢ اقامت پیوسته، بودن بجائی .

علك - ص٥ -ص٦٠ مصطکی صمغی که برای خائیدن بکار رود .

عمان -ص١٤٨ - مراد دریای عمان‌د است .

عنین-ص١١ مردیکه خواهش زن ندرا نامرد .

عمرمدید - ص ١٩٤ بمعنی عمرطولانی

عبیر - ص٨، و ص٣٥ جمع عبرت شگفتیها .

عری - ص٢٥ بفتح اول و کسرثانی بادسرد .

عیش هنی- ص٢٤٩ عیش وزندگانی خوش .

عوار- ص٤١ عیب .

عمروبن عبدود ص٢١٠ از ابطال قلعه خیبر که بدست علی(ع) کشته شد .

عذار - ص١٨٨ رستنگاه، رخساره .

عقبه - ص١٨٩ دره جمع آن عقاب وعقبات .

علل - ص ٢٤٠ جمع علت سببها

العوداحمدص۱۵۱ مثل‌سائر عربی است‌یعنی بر گشت بهتر است .

عاذل- ص۲٤۳ ملامتگر جمع آن عذل وعذال و عذله وعاذلون .

عظام-ص ۲۵۷ جمع عظیم بمعنی‌بزرگان است .

علیم- ص۲۷۵ دانا .

عدیم - ص۲۷۵ نظیر .

حرف غ

غرا (ص ۱۵) بضم اول، هر چیز که متصف بسفیدی وروشنی‌باشد وآفتاب رانیز گویند بسبب‌روشنائی

غراب (ص۱۳) زاغ‌و کسی که بیجهت مغرور است.

غدودی (ص۱۵۷)جمع‌غدد وغددجمع غده ،

غرداش (ص۲۳) بفتح‌اول وسکون‌ثانی ودال‌بروزن‌فرداش‌لیف‌شویمالان‌وجولاهگان و کفشدوزان‌است‌وبفتح‌اول‌وثانی‌بمعنی‌خراش تولیدشده باشد و بمعنی قهر و خشم وغضب آلود نیزآمده است

غر (ص٢٤- ص۵۳ وص۳۹۹ بفتح‌اول وسکون ثانی زن فاحشه مردم بددل بضم اول‌مرد دبه خایه راگویند یعنی کسیکه خصیه‌اش بزرك باشد بعربی هرچیز سفید بخصوص پیشانی سفید

غاره(ص۲۵) بروزن چاره‌بمعنی غازج است که شراب‌صبوحی باشدوبمعنی غارت و تاراج وغارت کنندگان است

غراره (ص۲۵) بفتح اول‌آب در دهن کردن وجنبانیدن باشدبرای‌پاك کردن‌دهن که‌بعربی‌مضمضه‌گویند درعربی بمعنی غافل بودن وغفلت‌ورزیدن ازروزگار بکسر اول نوعی‌از سلاح جنگست و آنرا روز جنگ پوشند

غرر (ص۲۹) بفتح‌اول و ثانی فریفتن بضم‌اول و فتح‌ثانی سفیدیهای پیشانی است سرشب اول ماه

غازه(ص٤١) بروزن‌تازه بمعنی گلگونه است‌وآن‌سرخئی باشد که زنان‌برروی‌مالند

غنك (ص۶۰) بفتح‌اول وسکون ثانی بروزن‌زنگ صداوآواز بلندراگویند

غرنك (ص۶۱) بفتح‌اول‌بروزن پلنگ صدای‌خرخری‌راگویند که‌بسبب گریه کردن

وفشردن گلودرحلق سینه مردم افتد.

بکسر اول نیزباین معنی آمده است

غاشیه (ص۲۳۰) پوشش زین

غمدان(ص۱۷۵)غمدان بروزن خندان

نام‌عمارتی بوده‌بسیارعالی که در زمان‌خلفا

فرودآوردند وکنایه ازدنیای بی‌بقاهم‌هست

غژغا (ص ۷۷) بروزن فردا گاویست

که‌مابین کوههای ختاوهندوستان‌پیدامیشود

وآنرا برومی قطاس گویند بعضی گویند

گاویست‌دریائی‌وبحری‌وقطاس‌بسبب آن‌خواند

قلاده پرچم رانیزگویند .

غدو (ص۷۸) صبحگاه

غالیه (ص ۲۱٤) نوعی از عطریات

بوده‌است .

غرده (ص۸۵)بروزن‌ارده، بمعنی ارابه

وگردون چوبی‌باشد .

غازی (ص ۲۲٤ جنگجو

غنودن (ص۹۱) بروزن گشودن بمعنی

آسودن وآرمیدن ودرخواب شدن‌باشد

غوی (ص۹۲) گمراه

غزم (ص۱۰۰ وص۲۳۲) بضم اول و

سکون ثانی‌ومیم میش کوهی راگویند یعنی

گوسفند،ماده کوهی‌و بمعنی‌قوچ‌شهری نیز

آمده است

غریو ـ ص۲۳۳ بکسر اول و ثانی و

سکون‌تحتانی‌وواو مجهول ،بمعنی‌شوروفریاد

وبانك وغوغا باشد.

غژب ـ ص۲۲۲ بضم‌اول و سکون ثانی

وبای‌ابجد دانۀانگوری‌راگویند که ازخوشه

جداافتاده باشدوشیره‌وتخم درمیانش باشد

یعنی‌تازه بود و خشك نشده باشد وهسته

انگوررا نیزگویند وبمعنی خوشۀ خرماهم

بنظرآمده است وبمعنی‌خشم وقهرنیزهست

غل ـ ص۲٤۳ جوشش آب و مانندآن

مخفف‌غل که‌زنجیریست که بگردن مجرمین

می‌اندازندوگردن‌بند هرچیز که گردچیزی

راگیردمانندطوق‌آهنی

غنم ـ (ص۲۵۳ بفتحین‌بمعنی گوسفند

است. بفتح اول‌وسکون‌ثانی‌وثالث بمعنی نفع

وسود بردنست.

غمام ـ (ص۲٦۱وص۲٦٦ بروزن نمام

ابرراگویند وآن چیزبست مانندنمدبعضی

گویند آن حیوانیست‌دریائی، وقتی‌بمیرد

آب‌اورا بر ساحل‌اندازد

وبرخی دیگر گویند نباتیست دریائی. مجملا اگر درشراب باب آمیخته نهند آبرا بخود کشد وشراب را گذارد-

غسلین جحیم -(ص ٢٦٥ نام آبی است در دوزخ ازفلز مذاب که دوزخیان را از آن آب مینوشانند

غرق -(ص ٢٧٩ آب از سر گذشتن - مبالغه کردن...

غضنفر -(ص ٢٨٣ شیر بیشه .

غنیت - (ص ٣٣٠ - بی‌نیازی و توانگری...

غیشه -(ص ٤٥٧ - بروزن ومعنی بیشه ونیستانرا نیز گویند وعلفی است که ازآن جوال بافند .

حرف ف

فزع -(ص ٢٤٩ خوف

فسق -(ص ٢٥٠ رفتار ناپسند

فریق -(ص ٢٥٥ طایفه ، ودسته

فصیح - ص ٢٧٥ روشن و گشاده‌زبان

فتن -(ص ٣٠١ وص ٣٢٢ جمع فتنه

فترد - (ص ٣٣٦ بفتح اول وثانی و سکون را ودال بی‌نقطه ماضی فتردن یعنی چیزی را ازهم دریدن وپاره کردن است . و بعضی فاعل درنده و مفعول دریده شده و مصدر دریدن آمده است.

فل - ص ٤٢٨ بفتح اول وسکون ثانی بمعنی نیلوفر و چوب درخت آبی را نیز گویند بمعنی شکستن وهزیمت دادن نیز آمده است.

فتوت - (ص ٦ جوانمردی

فتراك - (ص (١٤) - ص ٥٨ و ص ٤٢١ بکسراول بروزن ادراك تسمه ودوالی است که ازپس وپیش زین اسب آویزند و آنرا به ترکی قنجوقه گویند.

فغند - (ص ٤٣ بفتح اول وثانی بروزن سمند بمعنی ازجای برجستن باشد مانند آهو وبضم اول وکسراول آنرا تلفظ کرده‌اند

فرزین - (ص ٦٤ و زیر پیاده شطرنج

فرغر - (ص ٨٤ آبگیر ، شمر

فرچخ -(ص ٦٤ - ٩٤ کفل اسب ودیگر حیوانات را گویند - بمعنی زشت و نازیبا هم آمده است .

فرقد - (ص ١٦٧ نام دوستاره نزدیك قطب که هر دو را باهم فرقدان خوانند

فطیر - (ص ١٧٢ و ٣١١ (نانی را گویند که خمیر آنرا مایه نزده باشند.

قسطنطین -(ص ١٨٠ - امپراطور روم شرقی که شهر قسطنطیه بنام اوساخته شده است

قبقب -(ص ٨٢ نادانی

قامع العداد (ص ١٥٤ ـ دشمن‌شکن

قنطره‌ـ(ص ٨٤ پل

قدیر‌ـ (ص١٧١ـ توانا

قلاوز‌ـ (ص٨٧خفیر، سواری را گویند که جهت محافظت لشکر در بردن لشکر است .

قطران‌ـ (ص ١٤٤ـ قیر مذاب

قلج‌تمغاج‌خان (ص ١٩٣ ـ از ملوك قراخطائیان ماوراءالنهر است

قریر‌ـ(ص٤٤ وص١٧ ص١٩٧ روشن ومعترف و اعتراف کننده را گویند

قراب‌ـ (ص١١٩ نیام‌شمشیر

قطمیر‌ـ ص١١٧ـ پوست نازکی که برهسته خرماست .

قاف‌ـ (ص١٣٧ نام کوهی است‌مشهور

قربان‌ـ (ص ٩٩ فدیه‌ای که برای تقرب بخدا کنند وهم‌سخن‌شاهان که جمع آن قرابین است.

قال‌ـ (ص١٦٢ در اینجا گویا مخفف قالی باشد.

قصب‌ـ (ص١٨٧ جامه‌ای که از کتان وابریشم بافند

قار‌ـ (ص ٢٤٦ سیاه

قبس‌ـ (ص٢٢٢ شعلهٔ‌اخگر

قوال‌ـ (ص ٢٤٧ مردنیکو گفتار سراینده

قسام ـ (ص٢٥٩ بفتح اول زیبائی

قرةالعین ١(ص نورچشم

قهرمان١ (ص١٣ انباردار و پیشکار

قیوم‌ـ (ص٢٦٢ از اسماءخدای‌بزرك است

عسس. (ص‌شبگرد

قوائم . (ص٢٨٨ جمع‌قائمه‌است

قنینه. (ص٣١٩ شیشه

قصه‌اصحاب‌الرس. (ص ٢٢٢ از قصص قرآنی‌است

قمیص. ص(٧)جامه پیراهن

قلاب. ص(١٥) چنگك

قلتبان. (ص٢٢ وص٤٣وص٩١سنگی باشد کوتاه که بر پشت بامها غلطانند و مردم بی‌حمیت را گویند

قضیب. (ص ٢٥ شاخه بریده

قزاگند. (ص٢٨ جامه‌پنبه و ابریشم آگنده آجیده کرده شده باشد که در روزهای جنك پوشند

قلاقلور. (ص٨٠. قلاقلاخن‌را گویند وقلور سوارانی را گویند که پیشاپیش‌لشکر براه روند

قلیه. (ص٨١ غذائی که‌از گوشت و تخم مرغ پزند

حرف (ك)

کیمخت ـص٩٤ نوعی‌پارچه،نوعی‌چرم

کوم ص٣٧٢ بضم اول بر وزن موم ، گیاهی خوشبوی که‌آنرا اذخه گویند‌بعضی

گفته‌اند گیاهست که درزمین‌شیار کرده‌پیدا
شود وریشه‌های همچونی‌باشددرعربی گله‌ور
مه‌شتران‌را گویند بفتح‌اول هم درعربی بالا
رفتن اسب‌نرباشد براسب‌ماده

کراشیده (ص۳۰۳) بروزن‌خراشیده
بمعنی‌پاشیده شده‌وآشفته وپریشان گردیده
باشدبمعنی تباه ونابودهم هست .

کیوان (ص۳۰۹ و ص٤۱۸) بر وزن
ایوان نام ستاره زحل‌است که درفلك هفتم
میباشدوفلك‌هفتم‌راتیرمیگویند بمعنی کمان
هم‌آمده است که‌بعربی قوس‌خوانند .

کور (ص۲۵۳) بفتح‌اول‌وثانی‌وسکون
رابمعنی کبراست وآن روئیدنی خارناکی
است بفتح‌اول و سکون ثانی جائی که پشته
وشکستگی بسیارداشته باشد ولم‌یزرع‌باشد

کلك (ص۳۵۷) قلم

کلوك (ص۳۹۷) بضم‌اول وثانی باواو
مجهول بروزن‌سلوك بمعنی بی‌ادب و بیحیا
وشطاح باشد بفتح اول پسرامرد راگویند
بمعنی‌ملك هم‌بنظر آمده است‌وآن دانه‌ای
باشدبزرگتر ازماش .

کوك (ص۲۲۲) بمعنی کوك زدن‌است.

کنعان (ص۱۷٤) شهری‌بوده دریمن.

کی‌اخی (ص۱۷٤) محفف که‌ای اخی
است‌بمعنی ای‌برادر .

کمیت (ص۱٤۲) اسب‌تندرو

کلل (ص۱۲۷) بفتح‌اول بروزن‌خلل
بمعنی کلکی‌باشد وآن‌پریست که پادشاهان
وجوانان‌خوش صورت ومردم شجاع و دلاور
دربزم ورزم برسردستار وکلاه زنند وآنرا
جینه‌هم میگویند.

کشی (ص۱۲۹) بفتح‌اول‌وثانی‌بتحتانی
کشیده، یعنی خوشی‌وتندرستی وباین‌معنی‌با
گاف‌هم آمده .

کالوس (ص۱۵۷) نادان

کلب‌معلم (ص۱٤۰) سگ تربیت‌شده

کله (ص۱٤٤ وص۱۸۱) بفتح‌اول و
ثانی‌غیرمشدد، رخساره‌وروی گوئی که‌دروقت
خندیدن‌بدوطرف روی‌پیداشوداطراف‌دهان
جانب درون نام شهری در میان جزیره
ای هرمرتبه که سوزن رابرجامه‌فروبرندو
برآورند کله گویند فروبردن ودرآوردن‌در
جماع باثانی مشدد بمعنی سر وفرق سرو
بضم‌اول‌وثانی‌غیرمشددهرچیز کوتاه‌را گویند
حرکات جماع

کوکنار، (ص۲٤٦) بروزن هوشیار،
غلاف‌وغوره‌خشخاش‌باشدوبعربی‌رمان السعال
گویندوبعضی‌تخم‌خشخاش‌راهم گفته‌اندوعصاره
وفشرده‌آنرا نیز گویند .

کلك (ص۱٤٤ وص۳٦۱) بفتح اول‌و
ثانی‌نشترفصاد منقل وآتشدان گلی و سفالی
چوب‌ونی وعلفی که مشکی‌چندپر بادکرده
برآن ببندند وازآب بگذرند نام موضعی‌از
مضافات دامغان که گندم خوب‌دارد انجمن‌و
مجمع مـردم و تصغیر کل بـاشد شوم و
مبارك‌وباین سبب‌بوف وبوم‌راکلك خوانند
وبعضی باثانی مکسور بمعنی‌بوم گفته‌اند

کامکار(ص۳۰۰) بروزن نامدارپادشاه صاحب اقبال را گویند نام یکی از طیور یاسباع شکاری که بغایت صیاد است- بعضی گویند هرسباع و مرغ شکاریرا که همه چیز گیر باشد،کامگارمی گویند .

کوثر(ص۲۰۸) بفتح اول وثالث بمعنی کبوتر باشد وعربان حمام را گویند و بضم اول هم گفته‌اند .

کلف (ص۲۳۰) بفتحین بمعنی خالست

کلنگ (ص۲۳۳) بکسر اول بروزن خشتك تخم خرفه . سوراخ کلید که بکسر اول و فتح ثانی و کاف فارسی وعربی هم آمده است . بضم اول و ثانی و سکون ثالث دست افـزار گل کاران .بضم اول و فتح ثـانی پرنـده ایست . خـروس وبفتح اول و کسر ثانی بمعنی کاج ولوچ و احول باشد .

کفیدن ـ (ص۲٤٥) بروزن کشیدن بمعنی ترکیدن وشکافتن و از هم بازشدن وباز کردن باشد .

کلبتین(ص۱٥) کلبتان بروزن زرفشان بمعنی کلبتین باشدو آن آلتی است آهنگران وامثال ایشان را که آهن تفته را بدان بر گیرند وآنرا انبرهم گویند.

کنجاره (ص۲٦) بروزن رخساره بمعنی کنجاراست وآن نخاله هرتخم است که روغن آنرا کشیده باشند .

کزلك بکسر اول ولام وسکون ثانی و کاف کارد کوچك وقلمتراش را گویند که نوك آن کج باشد .

کشك انجیر (ص٤٤) بفتح اول وثالث وسکون ثانی ونون وجیم بتحتانی کشیده و برای قرشت زده، چیزی باشد که بکشیدن آن آرمان و آرزوی کمان کشیدن حاصل شود وآن چنانست که ستونی بر زمین فرو برند وسر آنرا شکافته غلطکی بر آن قرار دهندو وریسمانی بر بالای غلطك اندازندو از آن شکاف بگذرانند وازیك سرریسمان توبره‌ای راپر ازسنگ وریگ کرده بیاویزند و برمیان آن ستون قبضه‌مانندی نصب کنندتا کسیکه خواهد مشق کمانداری کندبدست چپ آن قبضه را بگیرد وبدست راست سر آن ریسمانراودر کشاکش آوردوآنرا بشیرازی منجل وبعربی مجیرو بهندی منجر گویند **فلاخن** بضم اول توپ و بمعنی گلوله توپ را گویند بعضی سنگ منجنیق را گویندووجه تسمیه آن کوشك سوراخ ـ کننده باشد.

کرته (ص٥٥) بضم اول وسکون ثانی وفتح فوقانی بمعنی پیراهن ومعرب قرطه باشد وبعربی قمیص گویند جامه و قبای نیم تنه را نیز گفته اند که عربان سربال خوانند بکسر اول علفی باشد که از آن جاروب سازند درخت کوچك خاردار که آنرا اشترخوار گویند بفتح اول قطعه زمین زراعت کرده و سبزی کاشته را گویند .

کالوج (ص٥٦) با ثالث بواو کشیده وبجیم زده، کبوتر را گویندانگشت کوچك را نیز گویند که عربان خنصر خوانند و باین معنی باجیم فارسی نیز آمده است .

کرم (ص۶۳) - بفتح اول وثانی وسکون میم ، کلمرا گویند - در عربی جوانمردی وهمت . بسکون ثانی سبزه‌ای را گویند که برلب جوی آب رسته باشد .
وهرچیزرا گویند ازدرخت وبوته و امثال آن که از کنارجوی آب روید وبضم اول و سکون ثانی بمعنی غم واندوه وگرفتگی دل باشد وبمعنی زخم وجراحت هم آمده است.
کولته (ص۷۵) کلته بفتح اول حیوان پیرازکاربازمانده - هرچیزناقص وکوتاه . شخصی که زبانش کوتاه است و نمیتواند ازمخرج ادا کند - چوبدستی سطبروگنده وکوتاه .
کماسه (ص۸۰) بضم اول وفتح سین، کاریزکن و بمعنی زن فاحشه آمده‌است ، وخنثی را نیز گویند .
کلوکی (ص۸۹) کلوك بروزن سلوك بمعنی بی ادب وبی‌حیا وشطاح باشد. بفتح اول پسرامردرا گویند - بمعنی ملك هم بنظر آمده است وآن دانه‌ای باشد بزرگتر ازماش .
کنگ (ص۲۳۷) بفتح اول وثانی بر وزن فلك - نوعی گیاه که از آن ریسمان تابند - بخیل وخسیس - گردکانی که مغز آن بسختی برآید ،
کستوی (ص۹۱) بکسراول و سکون ثانی پسرامرددرشت وقوی جثه - بی‌حیا- تنگ چشم وخسیس - زبان آور .
کول (ص۱۶) پشت - ظهررا گویند .
کفته(ص۹۸) بروزن هفته بمعنی شکافته شده وترکیده وشکفته باشد .
کلوته (ص۹۸) بضم اول وثانی وفتح تا ، کلاه گوشه دار وپرپنبه که بیشتر جهة طفلان دوزند - حلقه‌دام - دامك دوشیزگان ودخترکان و آن چیزیست مانند دام که دخترکان برسرکنند وبعربی شبکه گویند بعضی گویند کلوته برای دخترکان بمنزلهٔ کلاه است برای پسران - باین معنی باگاف هم آمده واصح آنست .
کلندان (ص۹۹) کلند بروزن سمند دست افزار نقب کنان وگل کاران و سنگ تراشان است که آنرا کلنگ گویند - بضم اول هم باینمعنی وهم بمعنی کلیددان باشد- هرچیز ناتراشید عموماً وچوبی که برقلاده سگ بندند خصوصاً و آنر ابتازی ساجور خوانند.
کوکنك (ص۹۹) مصغر کوکن وجغد را گویند.
کوزه کنان (ص۱۵۵) نام ناحیه‌ایست ازخراسان که‌معرب آن جوزجانان‌است .
کنگ (ص۱۰۰) بضم اول وسکون ثانی وگاف‌فارسی نام بندری است ازبنادرخلیج فارس ومرد سطبر وقوی‌هیکل‌رانیز گویند وبکسر اول وسکون‌ثانی وثالث پسر امرد درشت قوی جثه راگویند بمعنی بی حیا و تنگ‌چشم وخسیس وزبان‌آورهم آمده‌است.

حرف گ

گاولوت (ص۱٤) عنبررا گویند
گزر (بفتح اول وثانی و سکون رای قرشت ، زردك راگویند و معرب آن جزر است.
گروهه (ص۳۹) بضم‌اول وثالث‌مجهول وفتح‌ها بروزن گلوله است‌مطلقا خواه گلوله ریسمانی وخواه گلوله توپ وتفنگ وبعربی

جلاهق خوانند و بمعنی گروه وجماعت مردم نیز آمده است .

گلغنده (ص۸۸) نوعی از کمای باشد وآن بغایت گنده وبدبو میشود وزنان بجهت فربهی حلوا کنند وخورند .

گاوسار فریدون (ص۱۵٦) گرزفریدون که آنرا ازآهن بهیات سرگاومیش ساخته بودند .

گست (ص۱٤٤) بفتح اول بروزن دست بمعنی زشت ونازیباست

گندنا (ص۲۹٤) بفتح اول وثالث وآن سبزیی است خوردنی که آنرا تره گویند .

گشت بصره خراب (ص۱٦) اشاره بمثل فارسی است (بعدخرابی بصره فلان کار چه سوددارد.)

حرف ل

لویشه (ص۱٦) بروزن همیشه بمعنی اویش است که لواشه لب اسبان وخران باشد .

لخلخه (ص۲۵) بروزن دغدغه ترکیبی است که آنرا بجهت تقویت دماغ ترتیب دهند

لند (ص۲۸) بفتح اول وسکون ثانی بمعنی پسرباشد که در مقابل دختر است و آلت تناسل را نیز گویند

لامك ـ بفتح ثالث وسکون کاف، چار گزی را گویند که بربالای دستار بندند ونام پدرنوح نیزاست .

لوك (ص۳٦ـص٤۵) نوعی ازشتر کم موی بارکش باشد وهرچیزحقیر وزبون را گویند .

لهاشم (ص٤۷) بفتح اول وضم شین بر وزن تلاطم هرچیززبون و زشت ونازیبارا گویند .

لبیشه (ص٤۷) بروزن همیشه بمعنی لواشه است و آن چیزی است که برلب اسبان وخران بدنعل گذارند و پیچند ونعل کنند .

لعل (ص۱۲۷) بمعنی شاید از ادات جبر است .

لاد (ص۱٤٤) هررده وچینه ازدیوار

لوند (ص۱٦۲) بروزن کمند بمردم کاهل وتنبل وشخصی که زن خود را دوست دارد میگویند و بمعنی زن فاحشه و پسر بدکاره هم هست .

لوزینه (ص۱۷۵) چیزی را گویند از خورشها که درآن مغز بادام کرده باشند واز مغزبادام پخته وساخته باشند چه لوز بعربی بادام است .

لئام (ص۲٦۰) جمع لئیم . بد نهاد

لام (ص۲٦۱) بروزن جام ژنده وخرقه درویشان را گویند، لاف و گزاف و کمربند نیزهست ودرعربی بمعنی زره است .

لیالی (ص۲٤٤) از غروب آفتاب تا طلوع خورشید (شب) را گویند ومفردآن لیل است .

لؤلؤ (ص۳۱۵) مروارید .

لگام (ص۳۹۸) دهنه ، افسار، لجام.

لك (ص٤۲۳) بفتح اول وسکون ثانی صد هزاررا گویند وبمعنی ابله و نادان هم هست وجامه کهنه یاپاره باشد و رختی و لباسی که مردم روستاپوشند خواه نوباشدو خواه کهنه وبیموصاف را نیز گویند و هر چیز گنده وناتراشیده باشد ،

لاك (ص٤۲۵) بمعنی طغار و کاسه و کاسه چوبین است ،

حرف م

مغ (ص۵) بفتح اول و سکون ثانی بمعنی ژرف است که بعربی عمق خوانند ، بضم اول آتش پرست ـ بکسراول

مخفف میغ است وآن بخاری باشد تیره‌و ملاصق زمین .
مازه (ص٥) بروزن غازه ، استخوان میان پشت راگویندکه عربان صلب خوانند و بعضی ناویراکه درمیان پشت افتدگویند.
مسا (ص٦) شبانگاه ـ هنگام شب.
منکوحه (ص٧) زن عقد شده .
ملیحه(ص٧)ملیح ، نمکین، ملح‌دار.
مملحه . نمکدان .

میسره (ص١٢) سمت چپ،طرف‌یسار

معبر(ص١٤) بفتح با ، جای عبور ـ گذرگاه .
مصیر(ص١٧) بفتح میم وسکون یا ، بازگشت ـ عاقبت ـ نتیجه .
ملجاء (ص١٧) پناهگاه ، جای‌امن.
معجم (ص٢٦٤) بسکون ع و فتح ج عجمی‌شده ،غیرعربی . حروف نقطه دار

محمل(ص٢٦٥)بکسرمیم دوم ، جای حمل کردن ـ راه حل ـ کجاوه ـ جای بار .

مائده (ص٢٨٨) خوراك .
منعم (ص٢٧٧) نعمت ده ـ احسان کن ـ نیکو کار ـ بی نیاز (در برابر درویش)،
مبین (ص٣٠٣) بضم میم وسکون‌یاء روشن ، هویدا ، آشکاررا .
مرغول(س٣١٢)پیچ و تاب‌زلف‌وکاکل خوبان و آواز مطربان ومرغان ـ نشاط وخرمی .
مامن (ص٣١٢) پناهگاه .

منن (ص٣١٢) منتها .
مخلب(ص١٨)چنگال‌جمع آن‌مخالب .
معدد (س١٦٣) بسیارزیاد .

مطعم(ص١٨)مهمانخانه ـ سفره‌خانه
مشارق (ص١٤٣) جمع مشرق .
مشرب(ص١٩) ذوق‌ـسلیقه ـمسلك
معن‌بن زائده(ص١٥٨) ازشعرای‌عرب بوده است .
مبوب (ص١٨) بفتح با وواو مشددـ باب باب شده ـ جداشده‌ـ ترتیب‌یافته.
مقسم (ص١٨) بفتح قاف و کسرسین، تقسیم کننده ـ ـ بفتح سین‌آنچه قسمت شده ـ بفتح میم و سین وسکون قاف ـ قسمتگاه جای‌تقسیم آب وغیرآن ـ آب بخش .

مغیب(ص١٩) غیب‌شده ـ غایب‌شده پنهان وپوشیده شده .
مدید (ص١٤٩) فعیل بمعنی مفعول یعنی طولانی .

مرـ(ص٣٨) شماره ـ شماره مر بفتح برای ـ به ـ بضم‌میم تلخ چکیدهٔ هرـ چیزی
معقود (ص١٦٦)بسته شده.
مالکی (ص١٦) مذهب مالکی یکی ازچهارمذهب مشهورجمهورسنت‌وجماعت است‌وسه‌دیگر حنفی،شافعی، حنبلی است‌و اهل سمرقند وماوراء النهر غالباً حنفی‌و شافعی بودند .

مرخوك (ص١٤٦) نام سنگ معدنی است که‌آنرامرقشیشاه گویند .
مصطبه(ص٤٤) بفتح‌میم وطا ـسکوی جلوی ساختمان‌ـ سکوی جلوخان‌ـتخت درویشان .

منقود (ص١٦٦) نقدینه .

منقود (ص١٦٦) دانه‌های در که در ریسمان شده‌باشد

منحوس(ص٢٥٤)زشت ونازیبا، شوم بدشگون .

مختوم(ص٢٦٢) ختم شده‌بآخررسیده مهرشده ، تمام شده .

موقود (ص١٦٦) شیئی‌سوختنی

ملوم(ص٢٢٢)پشیمان،مورد سرزنش

محموم (ص٢٦٣) تب‌دار، تب‌زده،تب کرده .

موفر(ص١٩٣) فراوان.

مزکوم (ص٢٦٣) شامه، قوه بوئیدن. بینی .

مطر (ص٦٨٠)باران .

منام (ص٢٨١) خواب، خوابدیدن .

محرقه (ص٨٢) نوعی بیماری حصبه که‌تب سوزان دارد.

مدنگ چون پلنگ کلید چوبین که کلید را بدان گشایند ـ چوب در پس در انداختن .

منگیاگر (ص٩٩) قمار باز (بروزن زن برادر) .

مجاز (ص٢١٨) بفتح غیر حقیقی ـ معنی دومی ـ معنی فرعی کلمه ،

ملتمس (ص٢٢٢) بکسردوم میم ـ التماس کننده ـ درخواست کننده باحالت زار .

مضی(ص٢٤٢)بضم میم ـ گذشتن‌زمان

مستذل (ص٢٤٠) خواروذلیل .

مطوق (ص٢٤٧)گردبند دار .

مناقب (ص٢٤٨)مفرد آن‌منقبت‌فضایل راگویند .

مالیخ (ص٥٠) بمعنی مالیخولیاست که کوفت‌وخلل‌دماغی‌وسوداوخیال‌خام‌راگویند

مآب (ص١٧١) بازگشت .

مسجد اقصی(ص١١١) مسجد بیت‌ـ المقدس درفلسطین .

ملنگ (ص٥٩) بروزن پلنگ ، مردم مجرد سروپابرهنه وبیهوش ومست الهی راگویند ـ

مصرجامع (ص١٢٤) شهربزرك.

محتوم (ص٦١) حتمی .

میتین ـ بروزن پیشین کلنك وبیل آهنی باشدکه سنگ تراشان بدان‌سنگ تراشند وبشکافند وبکنند .

مهراج (ص١٤٥) معرب مه راز است که‌ازبزرگان امیران درعهدساسانیان‌بوده است .

مکابره (ص٢٣٦) زورگفتن ـ نزاع کردن‌باکبرونخوت.زورگوئی‌یك‌دوکردن برای خود نمائی .

منشور(ص٢٠٧) فرمان .

ملقن (ص١١٨) تلقین کننده .

معبر (ص١٤)کسی‌که تعبیر خواب گوید و داند .

مطوی (ص١٢١) پیچیده شده .

محن (ص٢٩٤) بلایا .

مسجون (ص٢٩٨) زندانی شده

مقل ـ جمع مقله سیاهی چشم

مطواع (ص١٠٣) صیغه مبالغه است یعنی بسیاررا طاعت کننده .

میرعمیدسعدالدین(ص۱۵۷)ازصدور خراسان و وزرای ملوك قراخطائیان سمرقند بوده است .

مجره (ص۱۳۷) کهکشان .

معلم (ص۱۴۰) بکسرلام،آموزکار- فتح‌لام،آموخته آموزش‌یافته .

محاق (ص۲۳۲) نهانی- پوشیدگی- تاریکی، نابودی. آخرماه قمری-سه‌شب آخرماه .

مفارق (ص۱۴۳) بکسررا، جداشونده جدا - دور .

مطرد(ص۱۶۳)بضم‌میم‌وفتح‌طاء مشدد وکسررازیاد منفعل- زیادجاری‌دراستعمال

مستوی (ص۲۵۶) مساوی ، صاف ، هموار، معتدل ، راست .

مخذول (ص۱۶۴) رسوا بی‌آبرو.

معقود (ص۱۶۶)پیمان‌بسته، پای‌بست گره دار- عقد شده .

مراغه‌گر(ص۱۷۵) مراغه علاوه بر شهر بمعنی غلطیدن هم هست .

مستدیر(ص۱۷۱) دورزننده ، احاطه کننده ، اداره کننده . گرد ، مدور.

مستنیر(ص۱۷۱) روشن‌طلب، نورخواه

مضمر(ص۱۷۵) درضمیر- مقدر،پنهان درون .

مالیخولیا(ص۱۵)ومال‌خولیاومالخولیا کلمه یونانی است بمعنی اندیشه ومرض خیال .

میخول(ص۲۲۲) نسبت داده شده بدروغ .

مفتی (ص۲۱۶) فتوی دهنده مصیب.

مهر(ص۲۲۲) بکسرمیم محبت‌وبضم میم بمعنی خاتم .

معاشر(ص۱۲۵) بضم میم و کسرشین همنشین ، رفیق - همراه ، همکار- بفتح میم و کسرشین جمع‌معشر بمعنی گروه‌ها؛ عشیره ها .

مغفر(ص۲۰۹) کلاه خود .

مقصد (ص۱۶۳) بفتح‌میم وصاد-جای مقصود ، نقطه قصد شده نیت ، نظر.

مرزنگوش(ص۲۲۹)گوش‌موش‌معرب آن مرزغوش نوعی‌ازریحان است سبزو خوش بو و گل کبودی بشکل گوش موش دارد .

منال (ص۱۹۲) ثروت مترادف مال

معبر(ص۱۹۲) بفتح هردو، گذرگاه ، جای گذر ، جای عبور ، پل .

مهند (ص۱۶۳) شمشیر هندی.

محابا (ص۱۹۴) ملاحظه - پرهیز پروا .

مزیدن(ص۱۹۶)بروزن‌ومعنی‌مکیدن باشد .

مسمسار (ص۲۰۲) بیخ .

مطرد(ص۱۶۳) فراردهنده.

مفصد (ص۱۶۳) کارد وتیغی که‌باآن فصد کنند .

مشاطه (ص۲۱۴) گل پیرا، عروس آرا ، بزك‌کار، زیورآرا ، پیرایشگر

مشیر (ص۲۱۵) ، اشاره کننده ، شور کننده .

مصیب(ص۲۱۶)بضم‌میم،صواب گوینده درست گوینده ، اصابت کننده .

میسر(ص۳۱۵)بضم‌میم ، فتح‌یاوتشدید سین ، آسان ، ممکن ، دسترس .

مفتتن (ص۳۲۲) بـکسر تـا

فتنه جو ، فتنه‌انگیز .

مزجات (ص٣٤٤) بضم میم ، کـم اندك ، ناقابل.

ماحضر(ص٣٥٥) بفتح حا وضاد،آنچه حاضرباشد ـ حاضری غذای ساده .

معادی (ص٣٥٦) دشمنان .

مسن (ص٣٩٥) بکسرسین ـ پیرـ سالخورده ـ کلانسال .

مکار (ص٤١٨) حیله گر .

مورد (ص١٦٢) مانند گلشده .

مسجود (ص١٦٦) سجده شده .

حرف ن

نهیب (ص٥) ترس و بیم وهراس .

نصاب(ص١٣) مرجع‌ـدسته کارد ـ قدری ازمال که برآن زکوة واجت‌میشود سهم وقسمت.

نیمور (ص٢٦ و٣٩) آلت تناسل ،

نیفه (ص٢٦)بندازاروشلوارـموضع گذرانیدن بندازاروشلوارـ بغچه، پوست شکم جانوریست ـ پوستین ـ روباه

نهمار(ص٤٠و٧٥و٩٨) بفتح اول‌ومیم باالف‌کشیده بروزن رهوار بمعنی بزرك و عظیم وکاربزرك باشد .

نکیرومنکر(ص١١٨) دوملائکه که درشب اول قبر برمیت وارد شده و ازاو راجع بتوحید وسایرمسائل مذهبی‌سوآلاتی میکنند .

نقیروقطمیر(ص٤٥و١١٧) نقیر،چاهك پشت هسته خرما ـ مگس‌سیاه ـ قطمیر شکاف هسته خرماوپوست دانهٔ خرما را گویند .

نفیر(ص٤٥و٣١٠) کرنای کوچك ـ رمیده .

نعم‌المؤید (ص١٧٥) بهترین کمك دهنده .

نعم النصیر (ص١٧٥) بهترین یاری دهنده .

نیاك (ص٥٩) جد وپدربزرك .

نهاز (ص٢١٧)بضم اول بروزن گداز بزوگوسفندی که‌پیشاپیش گله‌برود وبعربی کرازخوانند ـ بطریق استعاره‌برسروران قوم اطلاق کنند و باین معنی بفتح اول هم‌آمده است ، بکسراول بمعنی‌ترس‌باشد امربه‌ترسیدن وواهمه کردن هم‌هست ،

نفوساك (ص٦٦) آتش‌پرست وگبر وجهودرا گویند .

نوند (ص٩٥و١٦١) بروزن سمند : اسب ـ هرتیزرونده و تیزروـ اسب و استرتیزرو پیك‌وشاطروخبرآورنده‌ـ مردم تیزفهم ـ نام مکانی که آتشکده برزین برآن بود ـ نام مبارزایرانی که پسراو فرهاد بود ـ سپند ـ صدا و آوازبلند

نژند (ص٩٦) وص١٦١) بکسراول‌وفتح ثانی ، اندوهگین وغمناك ـ سرگشته و خشمگین وقهرآلود ـ پست وحضیض در مقابل‌بلند و اوج باشد ـ بفتح اول هم آمده است .

نیرم (ص٩٧) بفتح اول ورای‌بی‌نقطه وسکون ثانی و میم ، نام نریمان‌است که پدرسام جد رستم باشد ،

نوبتی (ص١٢٥) بروزن نکبتی: نقاره چی ـ خیمهٔ بزرك که‌بارگاه گویند، اسب جنیبت و اسب کوتل - پاسبان

ناب (ص١٢٩) لب ولباب وخالص‌ـ ناوراگویند عموماً وناوی راکه ازفربهی برکفل اسب و استر و امثال آن باشد

خصوصاً ـ

ند (ص۱۶۲) بفتح اول. رشدوافزونی ونمو ـ درعربی بخوری باشد دافع سموم درعربی باتشدید دال رفتن ورمیدن باشد بکسراول درعربی همتا ومانند باشد .

نیسان (ص۱۷٤) ماه هفتم از سال رومیان ـ باران آنوفت - مدت ماندن آفتاب در برج حمل ـ بسریانی نام ماه دوم ازسه ماه بهار ـ نی‌مانند ـ بکسر اول خلاف ومخالفت .

نذیر(ص۱۷۵) ترساننده .
نخشب(ص۱۸۳)نام شهری‌ازتر کستان
نفایه (ص۱۸۷) بر وزن طلایه‌بمعنی نفام است که تیره رنگ وسیاه فام باشد درعربی سیم قلب ناسره را گویند .
ناجخ (ص۲۰۰) بفتح جیم فارسی‌ـ تبرزین - سنان دونیزه ـ نیزهٔ کوچك .
ندم (ص۲۸۰) پشیمانی.

ناوك (ص۳۱۱)بفتح واومصغر ناواست نوعی تیر کوچك باشد ـ آلتی که ازآن گندم وجودر گلوی‌آسیا ریزدـ چوبك‌ـ میان پشت‌آدمی .

نبت (ص۳۳۱) رویاندن زمین گیاهرا گیاه .

نسر طایر و نسر واقع (ص۳۵۸)
نسر بمعنی کر کس‌است‌ونام دوستاره ایست
نرد(ص۳۷۸)بازی معررف‌ـ ازمخترعات بزر گمهر ـ تنهٔساقهٔ درخت ـ
ناصب (ص۱۲۶) افراشته .
نمرود (ص۲۱۷) یکی از پادشاهان قدیم که هودج برچهار کر کس بسته‌وبرای جنگ و کشتن خداوندبآسمان‌پروازنمود وداستان‌اورا دراساطیرقدیم وافسانه‌های باستان آمده است .

حرف و

واهب(ص۱۳) بخشنده .
وجوه ـ جمع وجه چهره .
ورد (ص۱۹) گل‌سرخ .
ویل (ص۵۹) وای
وغا (ص۱۶۳)کارزار ، جنگ
واقد (ص۱۶۶) روشن شده .
وحل (ص۲۳۹) گل .
وزر(ص۲٤۳) گرانی‌ـ گناه ـ تقصیر
وجیه (ص۲۸۰) خوبروی ،
ویح (ص٤۰۰) لفظی است که‌درمقام تأسف وتنبیه وتحسین گفته شود.
ولید (ص۱۵۷) ظاهراً مرادولیدبن عبدالملك ازخلفاء آل مـروان بوده و طبع شعرهم داشته است .

حرف ه

هزاهز (ص۲۳۸) جنبش و حرکتی است که‌ازترس‌خصم‌درمیان لشکرپدیدآید.
همال (ص۲٤۳و۳۲۱) مانند .
هاویه (ص۲۵۰و۳۳۸) جهنم .
هوو (ص۲۵۰) بضم اول وسکون‌ثانی دو زن است که در نکاح یکمرد باشد .
هفتمین‌فلك (ص۳۱۳) هفت آسمانی است که‌آنرا هفت گنبد نیز گویند .
هفت اختر(ص۳۱۵) هفت کوکب‌است که زحل‌ومشتری‌ومریخ وآفتاب وزهره وعطارد و قمراست .
هفت کشور(۳۱۵) کنایه ازهندوستان است .

هجاءملیح (ص۷) هجوملیح یعنی هجو نمکین ازصنایع بدیعی است.
هیجا (ص٥وص۱۰۹) رزم ، نبرد ، کارزار .
هوا (ص٦) آرزو، میل.
هبا (ص۲۷۱) گردوغبار،تباه،نابود .
همساج (ص۹) معرب همسایه‌فارسی است .
هنگ (ص۲۳۳) دریافت، وقاروتمکین
هنی (ص۱۲٦) گوارا .
همام (ص۱٦۹) مهتر، دلیر، پادشاه، بزرك همت .
هوان(ص۱۸۳)سستی‌وخواری‌وسبکی
هزل(ص۲۱۸) شوخی، خوش‌طبعی، سخن مسخره ، لطیفه .
همای (ص۲۲۱) نام مرغی .
هژبر(ص۲۲٤وص۲۳۷ وص٤٥۸)شیر

حروف ی

یم (ص۲٥۸) دریا .
یمن (ص۳۱۷) بضم اول برکت،میمنت وبفتح اول وثانی‌نام کشوری ازبلادعربستان
یباب (ص۱۳) به تقدیم یاء تحتانی بریاء خراب و ویران .
ید بیضا (ص۱۱۱) ازمعجزات‌حضرت موسی است که درقرآن نیزآمده است .
یمحوالله (ص۱۲۹) اشاره‌بآیه قرآن یمحوالله مایشاء ویثبت وعنده‌ام‌الکتاب .
یلمه (ص۸۷) بفتح اول وسکون ثانی قباوجامهٔ پوشیدنی را گویند معرب‌آن یلمق است .
یعفور (ص۲۰۷) الاغ .
یاقوت (ص١٤٤) یاقوت گوهری است که برنگهای سرخ و کبود وزرد است ومعروفست که باخودداشتن‌آن رفع علت طاعون می کند .
یثرب (ص۱۸۸) مدینه که مدفن‌رسول اکرم است .
یسار(ص۱۹٥) توانگری و چپ و سوی نیزمعنی دهد .
یازیدن (ص۲۱۷) بمعنی قصد کردن‌و وآهنگ کردن‌است .
یوش (ص۲۲۹) برورن موش ، تفحص وتجسس کردن است .
یلك (ص۲۳٤) بروزن فلك نوعی از کلاه است .
یام (ص۲٥٦) اسبی‌را گویند که درهر منزلی بگذارند تاقاصدی که بسرعت رود برآن سوارشود تامنزل دیگر .

در توحید

بسم الله الرحمن الرحیم

ایخدا[1] وندیکه از لطف تو جاه آورده‌ام　　ز آنچه بودستم گرفته بازگاه آورده‌ام
هست روشن هست نور روشنی چندین دلیل　　هفت شاه ازچرخ وازانجم سپاه آورده‌ام
گر کسی خواهد گواه از شرق عالم تا بغرب　　بندگانت را خداوندا گـواه آورده‌ام
زانکه حی لایموتی و نداری شبه‌ومثل　　از صفات پاك اینك احتباه آورده‌ام
لااله آورده را اثبـات الا الله زمن　　عشـق الاالله و صـدق لااله آورده‌ام
تو یکی اندر حساب‌ومن بشرط بندگی　　بادل یکتای خود پشت دو تا آوده‌ام
پادشاها رشته اندر گردن خود کرده‌ام　　یاغی در بنـدگی پادشاه آورده‌ام
هیچگه روزی بخدمت نامدم پنجاه‌سال　　رو بسوی درگه تو گاه گاه آورده‌ام
بیرهان بودند همراهان من در راه دین　　گمرهی کردند لیکن من براه آورده‌ام
گرخطا کردم بدل وزدیده اکنون ازندم　　گوئی ازدل بار و ازدیده میاه آورده‌ام
گرچه‌ازحشمت بفرق‌من کلاه بندگی‌است　　دیدهٔ گریان و فرق بی کلاه آورده‌ام
کیمیائی بود طاعت چون گیاهی معصیت　　چون‌ستوران‌رخ‌همی‌سوی گیاه آورده‌ام
آتش و آب‌ازدل‌وچشمم‌پدید آیدچنانکه[2]　　گوئیا از دوزخ و دریا سپاه آورده‌ام
وقت برنائی بنعمت هایهوئی کردمی　　های و هویم را کنون صد آه آه آورده‌ام
عذر برنائی بخواهم وقت پیری گفتمی　　چون فرو ماندم زبان‌عذر خواه آورده‌ام
کوه که گردان بفضلت کاه گه گردان بلطف　　گر گنه‌چون کوه‌وطاعت همچو کاه آورده‌ام
نیست پنهان ازهمه‌خلق‌وتومیدانی که‌من　　برگ توحید از برای عز وجاه آورده‌ام
چارچیز آورده‌ام‌شاها که‌در گنج‌تو نیست　　نیستی و حاجت و عذر و گناه آورده‌ام
پادشاها این‌مناجات ازمیان جان بصدق　　چون گهر از بحر وچون یوسف زچاه آورده‌ام
در سمر قند ازدل پاك این صفات پاك تو　　ازاسدچون‌شمس‌وازسرطان‌چوماه آورده‌ام
سوزنی القاب دارم لیك بوبکرم بنام　　خوب نامستم گنه کـردم پناه[3] آورده‌ام
گر زرحمت در گذاری کردهای سابقم　　من زعفو سابقت اینك گواه آورده‌ام

۱- این قصیده درهیچیك از نسخ الا در نسخه‌شماره ۵۶۱۵ کتابخانه ملك دیده نشد. ۲ - در نسخه چنین آمده‌است. ۳ - تباه بزعم آقای مسرور

هزلیات

درهجاء خمخانه و مدح عمیدالدین

خط امان من است این قصیدهٔ غرا   که بیش ازاین نکنم کاروباردم[1] خررا

سوار رخشم واسفندیار روئین‌خصم   چراکه باخر گرگین همی روم بچرا

مگرجوان‌شدم‌ازسر که‌خوی‌خر..ئی   برون نمیرود ازسر بچه بچون وچرا

بشاعری چو کنم بوق‌هجو بادانگیز   مراچه ماده خرمغ‌چه نر خر ترسا

چوخرسوارشوم‌چه‌خر[2]عزیزومسیح   همه خران بهمین چوب رانم ازسودا

بارّه بر خردجال را میان ببرم   که خرسوار بیندازد از نهیب عصا

زخرسواری[3]من علك‌خای گردد خر   نه که‌خوردنه‌سبوس‌ونه‌جونه آب‌وگیا

گر از زبان چوزوبین من بیازارد[4]   روان[5] تیره نا اهل پیر مرد گیا

بپشت مازهٔ[6] گاو زمین‌رسد آسیب   چودرکشم خرخمخانه زیر[7] بار هجا

خران کوره گریزان زتیز هجو منند   بداس پی زده ودر کمند مانده قفا

زبیخ[8] پی‌سخن انگیزم‌و بجز برپشت   روان کنم سخن خر نباروا و روا

خرك‌ترانه‌تراش‌است‌ومن خرانه تراش   خرانه‌هاست که در خر همی کنم انشا

نوای‌خرزعلف‌باشداین‌هجاعلف‌است   در آخور خر خمخانه تا بود بنوا

گشاده‌شدجرس‌هجومن که‌بسته‌مباد   زگرد آن خر خمخانه احمق‌الشعرا

بشاعری و گدائی‌خری[9] بچنگ آرم   روان‌وبارکش‌وخوش‌نه شاعرونه گدا

بکمترین صلت ازمجلس‌عمید[10] امیر   خری بآخور بندم چو دلدل شهبا

سوار مرکب اقبال سعد دین که‌سزد   سم سمند و را ماه نعل و میخ شهبا

۱ـ درنسخه م ـ کارباردم خررا . ۲ ـ درنسخه ع ـ خرخرعزیزومسیح ودرنسخه‌م عذیر ومسیح. ۳ ـدرنسخه ع وم ـ زخرسپوزی . ٤ ـ درنسخه ع وم نیازارد. ٥ ـ درنسخه ع وم روان میرهٔ باسهل شیرمردکیا . ٦در نسخه م نارهٔ . ۷ ـ درنسخه ع وم بباد هجا . ۸ ـ درنسخه ع می درنسخه م ز بیخ نی سخن انگیزم‌نواهمه شب . ۹ ـ درنسخه م بدست آرم . ۱۰ ـ درنسخه م ـ امیرعمید .

عطارد از قلم او قلم بیاندازد — چواز سرقلمش روز وشب شود پیدا
بروزوشب‌شب‌وروزی که ازسرقلمش — شود پدید همایون بود صباح و مسا
عمید ملك‌عم‌سعد دین که متصل‌است — بوی سعادت دین با سعادت دنیا
صدیق[1] صفوت صدری عمرصلابت وعدل — بشرم‌وحلم چو عثمان علی بعلم‌وسخا
سخای او صفت آفتابی دارد[2] راست — دهنده نور بجرم زمین و اوج سما
باولیا و باعدا رسد فتوت او — چو ز آفتاب ببرد[3] بحار نور و ضیا
خبر زخلق خوش‌او دهد بخلق‌جهان — بنوبهار چو بر گل وزد نسیم صبا
ایا[4] هوای توسازنده‌چون هوای‌بهشت — کدام کس که ندارد سوی بهشت هوا
جهان[5] چوروضه‌رضوان‌نمایدازخوشی — بدان کسی که بدو بنگری بعین رضا
رضای توطلبم تارضای من طلبد — بجاه تو فلك پیر و دولت برنا
بفر بخت تو برنا شوم بپیران سر — جوان طبعت[6] گردم بنظم مدح و ثنا
همیشه تابجهان‌زنده‌نامی آمده‌است[7] — حکیم را به ثنا و کریم را بعطا
ثنا نیوش وعطا بخش باش ازپی آنك — ثنا نیوش وعطا بخش راست طول بقا
بنظم مدح و ثنای توسفت گنج نهاد[8] — سزد که گردداز آن‌پس کلید گنج دعا
بعید اضحی تا هرکسی بقربانی — کند تقرب و داردطمع ثواب و جزا
حسود جاه تو بادا بتیغ غم قربان — کباب گشته دلش ز آتش بلا و عنا
دل توجفت‌طرب بادوازتعب شده فرد — تو در نشاط و طرب تابروز بی‌فردا

---

۱ - درنسخه م - عتیق . ۲ - درنسخه م . آفتاب دارددراست . ۳ - درنسخه م - بوردو بخار .
٤ - درنسخه ع این بیت آمده‌است نشانی ازکف‌زرباراودهدبخزان — چوبرگ‌ریزشودبرزمین شجربهوا
٥ - درنسخه ع این بیت را ندارد . ٦ - در نسخه م طبیعت . ۷ - درنسخه م ابدست . ۸ - درنسخه‌م
دل چودریاکرد.

درهجاء ملیح ومدح سیف الدین بن شمس الدین

ملیح مغ بچه‌را در طعام خوان‌هجا سزد که ملح زیارت کنم که هست‌سزا
ملیح‌ترشود آن زن فروش‌وگر نشود همین که‌هست بس‌است آن گدا ابن گدا
دهدملیح زمنکوحهٔ ملیحه‌خویش نشان ممحلهٔ خوان شهری و غربـا
پی تبرك هر کس بدو زند انگشت نداند این زکجا آمد اندگر زکجـا
زن‌بمزدی‌منکرشودملیحك وهست هزار حمدان بادو هـزار خایه گدا
شراب پرخورد ومست خسبد وخیزد گهی رباب کسی را وگه کسی او را
جمال مستندان سر پل است بـاصل بیك پدر نه مسلمان بصد پدر ترسا
تبارخود را آتش پرستی آموزد بدان رسوم کز اجداد دید و از آبا
بحرمت‌می چونان که موبدش فرمود دهان بسته گشاید سرخم صهبـا
جوخم گشادزمی‌خاك را نصیب دهد که ما بخاك دهیم آنچه خاك دادبما
مغی‌است‌برده سرازچنبرمحرك ورند ز بیم تیغ مسلمان شده بروی وریا
کند بقبلهٔ تازی زهـرکدیـه غاز بدل بقبلهٔ دهقان کند نماز روا
چو پیر مغ را بیند کلاه کج برسر کند درآرزوی آن‌کله قمیص قبا
کلاه مغ را دستار خود غلاف کند چگویداین همه دستار من‌کلاه شما
بدانکه‌گفت محمدحیا از ایمان‌است ندارد ایمان آن . . . بی‌حیا ومیا
به‌بی حیائی هنگام کدیه فخر کند دلیل‌گوید مناع روزی است حیا
ملیحك‌سرپل ترکتازوجلف‌زنی‌است سرپلی است که یابد گناه کار جزا
بسیف محو شد از گناهکار گنه گناهکار ملیح‌است وکارسیف محا
شه ائمه اسلام سیف شمس حسام حسام‌قسمت‌وسیف‌احترام وشمس لقا
لقای فرخ اوبرزمین چونور افکند زشمس‌تیره شودبرسپهرشمس ضحی
صواب رای‌وی ازوی بعمر نگذارد که بربسیط زمین خطوهٔ زند بخطا
خطی کشید بـراهل خطا بعهد ملك که پادشاه ختا نگذرد زخط وفا
غریق‌منت خودکرد اهل‌دین راکل چنین کند بزرگان دین درین دنیا
شوند اهل سمرقند شاد زآمدنش چو این خبر ببخارا برد نسیم صبا

بخاریان هواخواه بصدروبدر جهان	روند مرده ورافزون زذره های هوا
چو ذره های بیش او باستقبال	رسند ناشده کم ذرۀ زمهر و هوا
دررفشانم درمدح شاه سیف‌الدین	که طبع‌وخاطردارم چو پردرر دریا
چو سوزنی لقبم درکشم برشته نظم	بنوك سوزن نظام طبع درثنا
رضای‌صدرجهان بادوسیف‌دین‌پسرش	به نیك‌نامی کاندروی است طول‌بقا

پسر بوالعطا

آمد پسر دیو بوالعطا را	قیمت شد ازو در پر بها را
آری شبه آرد[1] بها گهر را	عزت درم ناروا روا را
چون ابرو شب است آن پلید زاده	از ظلمت[2] و نور این دو پادشا را
زان داد که تا دیو[3] را بینند	لاحول بکار[4] دارند و دعا را
شویش بسر خوان مامکش برد	نه از پی راحت[5] بل از بلا را
تا صورت نان را کند فراموش	از خوردن چلیو[6] لوبیا را
تا شور بیفتدت همی در سر	یکسر بخورد یك شوربا را[7]
گویند که در کوهسارها[8] هست	از بیخ گیا خوردن اولیا را
مانندۀ اولیا نخواهد[9] شدن	از یاوه خوردن خر گیا را[10]
یکروزه درین سور و میزبانی	کامد بسر آن[11] دیو بیوفا را
آمد[12] بسر ما دوان و پویان	گفتا که بسی جسته‌ام شما را
تا دعوت و سور مرا بینند	یکسر همۀ رسم و نهاد ما را
خواجه پدرم را مدیح گوئید	زو چشم[13] بدارید مر عطارا
گفتیم هلا[14] و سپاس داریم	گوئیم در او مدحت و ثنا را

۱ـ در نسخه ع بهای. ۲-در نسخه م زوظلمت و نور. ۳-در نسخه ع زان‌داد که تا که دیوا گر بیند. در نسخه م دیو آزبیند. ٤ در نسخه ع وم لاحول بکارداردودعارا. ٥ در نسخه ع نه‌ازپی‌راحت ازپی بلارادر نسخه م چه‌از بلارا. ٦-در نسخه ع چلیوو لوبیارادر نسخه م حلواو لوبیارا. ۷-در نسخه ع وم خون‌بدخان بدر نماند سرسر بخوردو یك شوربارا ۸ - در نسخه ع در کوهسارهاست. ۹ ـ در نسخه م چوخواهدشد. ۱۰ ـ در نسخه ع وم مانندۀ اولیا چه خواهدشد از بادۀ احرارخوردگیارا. ۱۱ - در نسخه م بسر. ۱۲ - در نسخه م بسوی. ۱۳ـ در نسخه ع وم زوچشم مدارید ١٤- در نسخه ع بلی در نسخه م گفتم که هلا برسپاس داریم.

نی‌از پی آن تا بـریم صلت — لیکن ز پی باز پس [۱] هجا را
رفتیم در آن باغ تا ببینم — آن دعـوت بی نان [۲] و با را
انـدر [۳] رد واندر محلت او — نسپـرده بر راه رو چرا را
پاسخ تراشان و پای کوبان — زانو زده همساج اولیا را [٤]
دیدیم یکی خوان مایه‌جسته [٥] — از بهر [٦] خدا و از پی عشا را
آویخته [۷] زو نان ریشه ریشه — مانند درخت دعار [۸] وارا
مطـرب زبر خوان بایستاده — ایجان من ای‌نان زدی دعا [۹] را
ماجمله‌بر آن گرد‌خوان‌نشسته — جویان [۱۰] شده نان‌پارهٔ جدا را
برخوان‌بسی نان نشدشکسته — یکتن نشکستیم ناشتا را
گیرم بنـد آن خود نبیرهٔ او — بایست‌کردی [۱۱] اوزروی ریا را
پس‌گفت که برخوانم آفرین گوی — گفتم بگویم ولی کجا را
جای بره و مرغ را ستایم — یا جای خلیلی و مربا [۱۲] را
بر خوان تهی آفرین بگویم — برمن بنویسد [۱۳] ایزد خطا را
در جنگ [۱٤] بنده‌رنج بیش بری — گر خر کره دازی آشنا را
بر خوانش سزای ثنا ندیدم — جز سید اولاد [۱۵] مصطفی را

در مطایبه

در جستن وصل آن بت چینا — بر اسب امید برنهم زینا
وندر ره عشق او بپویانم — باشـد که رسم بکام دل زینا

---

۱ ــ در نسخه م بازبس‌هجارا . ۲ ــ درنسخه م بی نان و بی ابارا . ۳ ــ درنسخه ع دربرزن
٤ ــ درنسخه‌م پاسخ برشان و پای کوبان زانوزده همتاج اولیارا . ٥ــ درنسخه‌م تابه‌بخته . ٦ ــ در
نسخه‌م غدا . ۷ــ درنسخه‌م رو نان . ۸ــ درنسخه ع غاردارا . ۹ــ درنسخه ع وم نوارا . ۱۰ ــ درنسخه ع جویا
۱۱ ــ درنسخه ع که‌ازروی‌وازریارادر نسخه م‌بایست گذاردروی وریارا ۱۲ ــ درنسخه‌م یاجای کدو باوزیر بارا .
۱۳ ــ درنسخه‌م بنویسید این‌خطارا ۱٤ ــ درجنگ شده‌زنخ پیش‌برده‌ای‌در نسخه‌م‌درجنگ شده‌شبه‌رنج بیش بری .
۱۵ ــ درنسخه ع ـ آل مصطفی‌را.

یکچند بوصل او شدم شادان دشمن زوصال[1] ما دوغمگینا
جان و دل من بوصل آن دلبر چون باغ ارم پر از ریاحینا
ناگاه بما رسید چشم بد بر بود مرا زمن شیاطینا
گویم که سبب چه بود هجران را پنهان نکنم زخلق چندینا
من بودم و من[2] یقولکی بامن در هجر[3] گلی برسم و آئینا
در پیش نهاده رطل جام می رنکین چون ریحان[4] آن نگارینا
اندر رخ آن صنم نگه کردم آن خوبتر از بتان[5] تکسینا
گفتم صنما چو روی خوب تو نی هست بکافری نه در دنیا
لیکن بتو مرمرا بد[6] این حاجت گفتا که صدت رواست درحینا
گفتم که ازارك تو بگشایم گفتا که گشاده کن هلاهینا
بگشادم تا بدیدمش آن . . . چون سوسن و یاسمین و نسرینا
. . . بمثل چو گنبد سیمین چون سفره خائنی[7] پر از چینا
من نیز برون کشیدم از . . . این لنگ روان و کور ره بینا
چوبش[8] کردم . . . بدین روغن بی کنجد و بی جواز و کوبینا
زآهستگی که اندر او . . . خندید . . . و کرد هین هینا
گفتا که زهی[9] نجیب سلمانی خوش میدانی کشید سرگینا
صدره اگر کنی بروزی در هر بار[10] به آید از نخستینا
چون نوبت ما یقول[11] پیش آمد از خرده بلا در بلا گینا
بگرفت بدست . . . و میگفتی این طرفه نوا یك[12] نو آیینا
ای . . . من ای عیار جنگ آور چون تو نه بچین و نه بما چینا
بالای دراز تو بچه ماند ماند بمنارهٔ قستتینا[13]

۱ - در نسخهٔ م بودغمگینا. ۲- در نسخهٔ م ما نقولکی بامن ۳-در نسخهٔ ع درحجر یا در پای گلی در نسخهٔ م در حجر ککی. ٤- در نسخه ع وم چو رخان آن نگارینا. ٥-در نسخهٔ م بتان نکسینا. ٦- در نسخهٔ ع وم بود حاجت.
۷- در نسخهٔ ع جاسبی در نسخه م چون سفره خالئی. ۸- در نسخهٔ م چربش کردم ۹-در نسخهٔ م بجست سلمانی.
۱۰- در نسخه ع آهی نزنم چو این نخستینا در نسخهٔ م آید بزنم که این نخستینا. ۱۱. در نسخهٔ م مابقول .
۱۲- در نسخه ع نوادك. ۱۳- در نسخه ع وم فلسطینا.

گر با تو زخانه سوی کو آیم بندند چو اژدها وآدینا[1]
گویند که میر بوالعمید[2] آمد آن‌صاحب طبل‌وگرز ومیتینا[3]
کز اسب پیاده خانه اندازد صد مرد سوار شهره بزمینا[4]
این گفت‌وبکردروی‌زی کودك هین برسر . . . من تو بنشینا
تا ... کنم بدین عمود خود[5] چون چنبر موکب سلاطینا
با . . تو آن کنم کجا نکند بـرسینه کبك مـاده شاهینا
کودك چوشنیدازوی‌این‌دعوی گفت‌آه من غریب مسکینا
ایدون که‌درست گردداین دعوی شد نامهٔ عمر من[6] هبابینا
برقصد هلاك جان من بـودی کس با کس[7] نکرد چو نینـا
زامین من ودعای آن کودك در حال شد آن عمود پستینا[8]
باز از پس آن ستودن بیحد بگشاد زبان خود بنفرینا
آژنگ میان ابروان افکند رخ کرد ترش بسان رخبینا
کی . . .دروغ میکنی لافم[9] مانند کنی مـرا بعیننا
آنست که از برای او هرشب می ... زدی نه‌خمسه[10] بل‌خمسینا
امروز که دست یافتی بروی نامرد شدی و خر[11] و ننگینا
بر خیز و ... مرد را اکنون یاسرت بدون[12] برم بسکینا
گفتا نکنم بامـر تو کاری بگذار بفضل[13] خود بمن اینا
بیمارم و زار و ...[14] بالینم بگذار که سرنهم ببالینا
ور من بمرم زتو طمع دارم درگور کنی مراتو تلقینا
ترسید ورمید ازمن آن کودك کاین‌کند[15] بجای‌من[16] کندکینا

---

۱ ــ در نسخه ع وادینا در نسخه‌م جوازها و آذینا . ۲ ــ در نسخه م بوالعمیر .
۳ــ درنسخه‌م تینا ٤ــ درنسخه‌م برمینا. ٥ــ درنسخه‌م خورد. ٦ــ درنسخه م تمامینا. ۷ــ درنسخه م کس با ... کس نکردچو نینا. ۸ــ درنسخه‌م پشمینا ۹ــ درنسخه ع‌لاغم ودرنسخه‌ت‌لاخم آمده‌است . ۱۰ــ در نسخه ع‌وم بخمسه خمسینا. ۱۱- درنسخه‌ع خردو ننگینا درنسخه‌م خسرو ننگینا. ۱۲-در نسخه م برون. ۱۳- درنسخه‌ع زفضل‌خود درنسخه‌م‌بگذار بفضل خودزمن زینا. ١٤ــ درنسخه ع‌وم جامه. ۱٥- درنسخه ع‌وم کنده. ۱٦-درنسخه‌م‌مه.

خیراست همیشه دشمن مردان　　کافر همه ساله دشمن دنیا
هجران مرا سبب همین بوداست　　زین دورم از آن لبان شیرینا

درهجاء خمخانه و مدح نظام الدین

خر خمخانه را دو خم شراب　　تا بسر برنهنین[1] است و سراب
میخورد[2] دم دم و نیـا ساید　　خر نه هشیار از آن نه مست و خراب
گاه از اشهب فـراخ عنان　　گاه از ادهم دراز رکاب
برسر از سم نعل بسته ز لعن　　میخورد خفته[3] خطا بصواب
هست[4] از جامه خانهٔ فلکی　　جامکی ز آفتاب و از مهتاب
روز باشـد بخیمهٔ قاقـم　　شب در آید بخیمهٔ[5] سنجاب
مطبخی دارد از هوی وهوس　　پر ز نفرین صرف ولعنت ناب
ناگرفته در او کند بریان　　خوك بچگان نابر آمده ناب
تا مـر اهل کتاب را مهمـان　　کند آن خر ترین اهل کتاب
کند از دوغ میسره[6] باسهل　　شش خوش[7] اولیا بفتح الباب
ملح کبریت احمر و بره[8] چون　　خضر و چشمهٔ خضر نایاب
پزد اندر تنور چوبین[9] نان　　بال سیمرغ در تنوره[10] کباب
دو کفه میکفد نوالهٔ لاف　　ندهد ریزهٔ[11] بکلب و ذئاب
میرساند ز شکر سکران[12]　　بدل از کاسهٔ دماغ شراب
میدهد از ایاز[13] خانهٔ سرد　　به تغان خان بسته[14] پرده جلاب
همه سوداش آنکه نقش کند　　بجـلا بـی جریـدهٔ القاب[15]

۱- در نسخه ع تابس درتهی است پرزشراب در نسخه م برزشراب. ۲-در نسخه ع میکند دمدم و میآشامد
حز ته هشیار از آن نه سست و خراب. ۳- در نسخه م جفته ٤- در نسخه م هستش. ٥- در نسخه ع وم بخرگه.
٦- در نسخهٔ ع وم میرهٔ باسهل. ۷-در نسخه ع سن جوداولیادر نسخه م شن خودادا. ۸- در نسخه م تره خون ۹-در نسخه م
چونین. ۱۰- در نسخه م در تنور. ۱۱. در نسخه م ذره ای. ۱۲- در نسخه م زشکر شکر آن. ۱۳- در نسخه ع
از ایاز نامهٔ سرود در نسخه م مرد. ١٤- در نسخه م پرده جلاب. ۱٥-نسخه ع این بیت را ندارد.

اعذب الشعرا[۱] کذبـه گویند ‌‌ ‌‌ شعر اوعذب بی[۲*] واو کذاب
شعرمن‌عذب‌ومن صدوق[۳] القول ‌‌ ‌‌ بمدیح وزیـر دولت یـاب
ملك نسل گوهر میران ‌‌ ‌‌ میر نیك اعتقاد پاك انساب
صدر میـرانیان نظام الدیـن ‌‌ ‌‌ عامر عالم خراب وبیاب
آنکه از کوکنار سمین اش[٤] ‌‌ ‌‌ سیم خواه ستم شداندر خواب
نوك باز سپید او چو شود ‌‌ ‌‌ بچه پرورد درآشیان[۵] غراب
ظلم سیمرغ وار درکه قاف ‌‌ ‌‌ متواری[٦] شود ورای حجاب
قاف‌تاقاف صیت عدل وی است ‌‌ ‌‌ گذران برلب اولوالالباب
سائل و زایر از مواهب او ‌‌ ‌‌ سال وماهند بانصیب و نصاب
هیچ سائل براو[۷] سلام نکرد ‌‌ ‌‌ که بلی و نعم نیـافت جـواب
گوئی[۸] هست کف واهب او ‌‌ ‌‌ قهرمان خزا نـۀ وهاب
رای او آفتاب رخشان است ‌‌ ‌‌ بـرسپهـر فضائـل وآداب
گـر منجم برأی او نگرد ‌‌ ‌‌ نگرد ارتفـاع[۹] اصطرلاب
ور براه قدم سپردۀ او ‌‌ ‌‌ سرنهد برفلك رسد زتراب
از فلك بر تراب تا تابـد ‌‌ ‌‌ بشب وروز آفتاب وشهاب
پیش باد از شهاب روی فلك ‌‌ ‌‌ سالهای بقای او بحساب
تاب در آفتاب جاهش باد ‌‌ ‌‌ چون فرومانده آفتاب ازتاب

---

۱ ـ در نسخه م احسن واعذب نوشته شده . ۲ـ درنسخه م‌حسن وعذب آمده. ۳ـ در نسخه م صدیق القول . ٤ـ در نسخه م سیمین‌اش . ۵ـ درنسخه ع‌وم بچه برور زآشیان عقاب. ٦ـ در نسخه ع‌بود. ۷ـدرنسخه ع ازاوسوآل نکرد در نسخه م براو نمازنکرد. ۸ ـ درنسخه ع و م گوئیا
۹ـ در نسخه ع نکند .

در هجاء خمخانه و مدح نظام‌الدین

خر بدبخت بد بود در خواب   از معبر چنین رسید جواب
خوابم از بیم بخت بد بـرمید   تا نبینم خر بد اندر خواب
خر بد کیست خر سر شاعر   خر بآن جامه [1] میبود نایاب
خر خمخانه کز سر خم عقل   مست بر خیزد و فتد بخلاب
خرخمخانه کز خم می و خل   لای خل است‌ودردی‌است وخلاب [2]
خرخم شوی ودوده کم پیمای   می نابش ترش چوسرکهٔ ناب
خر کیمخت گاه گرد سبیل   پرخور و کم‌دو وفتیده در آب [3]
خر مرکوب لوطیان قـدیم   بی جو و حصر [4] چومه سلماب
خر اهل کتاب و ابله تر   از خری بر گرفته حمل کتاب
باویست از کلانسری همسر   خـر دجالك دراز رکاب
خـر دجال ده جزیره گیا   بخورد با دویست چشمهٔ آب
باچنین [5] خر زبهر پشما کنـد   نبرد [6] گاولوت نقل و شراب
خر گدائی‌است کدیه خو کرده   از بلیل الملوك تا محراب
خر گدایان بکل برون بردند   نام خویش از جریدهٔ القاب
خر گدائی بدو مسلمّ شد   راست شداین‌لقب‌بدان [7] کذاب
هرچه گشت‌ازخری‌برون‌نشود   خر سوارش منم بسوط عذاب
یك جهان بار هجو بر فتراك   نبدم و میدوانمش بشتاب
چون بدرگاه سید الوزرا   برسدجست‌ورسته‌شد زعذاب [8]
میر میران نسب نظام‌الدین   سنـد و سیـدّ اولـوالباب
صاحب عادل کریم کبیر   که کرامند ازو کرامت یاب

---

۱ - در نسخهٔ ع خر بآنجامه نام‌ومولا ناب. ۲- این بیت‌در نسخهٔ ع نیست. ۳- در نسخه ع بر گرو گان شب‌رو‌ودر باب. ٤- در نسخهٔ ع بی‌جو‌وچغر‌وچومه وسلماب. ٥- در نسخهٔ ع باچنو. ٦- در نسخهٔ ع ببرد. ۷- در نسخهٔ ع بران. ۸- در نسخهٔ ع زعقاب.

آن وزیری که چون دگر وزرا　　وزر وزری نکرد در یك باب
کلك او بابزن نگشت و نکرد　　بمثل پشه‌ای بظلم کباب
آنکه از عدل او بریده شود　　بسروی حمل گلوی ذئاب
بر کند از دهان یوز بقهر　　کلبتین دو شاخ آهو ناب
هم بانصاف او نهد بیضه　　جفت یعقوب بردو چشم عقاب
از کف زرفشان او خجلند　　چشمهٔ آفتاب و چشم سحاب
قطرهٔ این و ذرهٔ آن را　　در حساب آورد بعقد صواب
غیر ممنون شناس بخشش او　　گرچه بخشش کند بغیر حساب
فلکی همتی و از قدمش　　بفلك در رسد نسیم گلاب
سوزنی مدح گوی مجلس او　　کوسری داشت بر سر اصحاب
با سنائی بـدی مطایبتش　　خوشتر از داستان دعد ورباب
پیریش چنگك پشت کرد وضعیف　　چون بریشم ز گوشمال رباب
خر خمخانه شد منازع او　　از جفای زمانهٔ قلاب
پیش از ین رخش رستمش بالست　　بنبرد آزمائی سهراب
پیریش خر سوار کرد بجبر　　برخری لنگك جای اوسنجاب
چرخ سنجاب گون دگر باره　　پیریش را بدل کند بشباب
بر براق سخن سوار شود　　یابد از مدح صدر قوت شاب
تا مزین بود فلك شب و روز　　زانجم و آفتاب و از مهتاب
آفتاب و مـه منور ملك　　صدر بادا و انجمش احباب
جمله ارباب فضل بندهٔ او　　دست فضلش مربی ارباب
چشم بد از خجسته مجلس او　　دور داراد ایزد وهاب

در هجاء خمخانه و مدح نظام‌الدین

همچو خر سر کنم برای ثواب[1] ازپس آنکه گشت[2] بصره خراب
صد هجای خرانه گفته شده است صد ویك گیر رانده خر بخلاب
یك هجا[3] را جواب باز نگفت تا گرفتی زمن که و جو و آب
هجو او راست گویم و نشود سخن راست مندفع بجواب
خرسروخرس روی‌وسگ سیرت خرگرفته بکول خیك شراب
نسبتش گر بامت عیسی است خوانده است آیت فلا[4] انصاب
خر سواران لوطیش کردند پای بی پنجه در دهان رکاب
مالکی مذهبان خرخواره کرده اند آزمون بسیخ کباب
لبش ازهجو درلویشه کنم تا بخندند زان اولوالالباب
وزدمه[5] چوب میره باسهل حله ها بافته شتاب شتاب
شد خرپیر ومیکشد خس کس سیم بستانده تا دهد بذناب
وای از آن سر که هست برسرخر آدمی را بروز حشر حساب
اگر او آدمیتی زان سر نکند هندی عذاب و عقاب
گویدابن‌سر مرا عقوبت نیست گوید ارنیست کیف کان عذاب
نیست این سر کدوی پارین است نه چنان‌سر کدوست در پاراب
بجوی مغز نیست درسر وی خشك[6] مغزیست‌صرف‌وجاهل‌ناب
نیستش فهم و فکر تا گویند که سخن را معانئی دریاب
خود لبیبی گرفتم او را خر سخنش بی‌مزه است قشرولباب
هجو[7] خرسرچو گفته شد شاید گه بشویم دهان‌بمشك و گلاب
تاکه مخدوم را ثنا گویم در رسم زان نسیم خوش بصواب

---

١ - در نسخه ع صواب. ٢- در نسخه ع بصره کشت. ٣- در نسخه ع این بیت بجای بیت ششم آورده‌شده‌است
٤ - در نسخه ع فلا انساب. ٥- در نسخه ع وزدبه. ٦- در نسخه ع این‌مصراع بجای‌مصراع دوم بیت
زیر قرارداده شده بیت‌زیرین اصولاوجود ندارد. ٧ - در نسخه ع هجوسرخر.

شاه میرانیان نظام الدین		آن سرشته شده برحمت ناب
صاحب محترم کزو نازند		دین ودولت چو از بنی اصحاب
ملك[۱] آرای مشرق و مغرب		بره ورسم خوب ورای صواب
هست صاحبقران اهل هنر		در همه فضل بانصیب و نصاب
رای[۲] رخشنده‌اش آفتاب مثال		کف بخشنده‌اش ازقیاس سحاب
فرو بخت جوانش از بمثل		پیر فرتوت بیند اندر خواب
بشب از خواب ناشده بیدار		پیری او بدل شود بشباب[۳]
هست اندر دوات تیره دلش		روشنائی ملك را اسباب
شبه گون قطره‌ای که از قلمش		بچکد دانه ایست دّر خوشاب
بخت او جاودان جوان ما را		که براینست همت احباب
عمر اعدای او مبادا بیش		زانکه بر آبگیر عمر حباب
تا مآب و مصیر و ملجاء خلق		نبود جز بخالق وهاب
باد ارکان دین و دولت را		سوی او مرجع[٤] و مصیر و مآب
خالق از وی بدوجهان خشنود		دعوی خلق را درو ایجاب

در هجاء خمخانه و مدح میر نصربن ابراهیم

خر سر خمخانه را لبیشه کنم لب		تاکنم از روی[٥] تیشه چون لب ارنب
وانگهش آرم برون بشعبده بازی		ارنبکی[٦] ارنب رنود ملقب
باز سرش[٧] بشکنم بسنگ هجا خرد		تا نه بعانه[٨] هجا رسد نه بعنغب
. . . رهجا سخت کرده دارم و عغعغ[٩]		می کشمش[١٠] هر دمی سپوزم غبغب

---

۱ - در نسخه ت هم‌ملك‌وهم‌ملکت و در نسخه ع ملکت آمده . ۲ - درنسخه ع اول این بیت نوشته شده‌سپس بیت فوق . ۳ - درنسخه ع بصواب . ٤ - درنسخه ع ملجاء ٥ - در نسخه ع - تاکنمش از لبیشه ٦ - درنسخه ع شعبده‌بازی چو . . . درنسخه‌م‍ـ ربوده ۷ - درسخه ع : باز سرش راکنم‌بسنگ هجا خرد ۸ - در نسخه ع یانه‌بعان رسدوی و نه بعبعب درنسخه‌م - تانه بعانمان رسدخودآن نه‌بعنغب ۹ - در نسخه ع-عن‌عن - درنسخه‌م - غغ‌غغ ۱۰ - درنسخهٔ ع - می کنمش و می کشمش هردو نوشته شده - درنسخه م - می کشمش‌سرو‌می‌سپوزم غنغب .

ماده خرش‌را چواسب عاری درویش نام کنم گه عیال و گاهی مرکب
آن خر مرده که کرکسان و کلاغان طعمه بمنقار ازو کنند و بمخلب
گند چنان خر بجای گند[۱] دماغش دارد بوی عبیر و عنبر اشهب
گوید من شاعرم بسی سخن خوب از نفس من منظم است و مرتب
بانگ[۲]خوش آرد جلاجل سخن‌من نزد اجلاّ جلالتم[۳] بملقب
گویم نی کز خران اوش[٤] و قنوشی که کش آخر چیان[٥] میر مقرّب
وارث میر عمید نصر براهیم ناقد الفاظ پارسی و معرّب
میر مهذب سخن که باکس وناکس هرگز لفظی نراند کان نه مهذّب
نیست عجب گر سرای اهل سخن را از صلتش گردد آستانه مذّهب
کوکبهٔ فاضلان روی زمین راست رایت اقبال ازو رسیده بکوکب
ذات ورا ایزد از مکارم اخلاق هیئت و ترکیب داد وکرد مرکب
سیری آز و نیاز خلق جهانرا در کف دادش نهاده[٦] مطعم ومشرّب
باب فصولات[۷] لطف اوست مقسمٌ دفتر تصنیف جود اوست مبوّب
باب فتوت بخلق کردی مفتوح فاتحه[۸] آموختی هنوز بمکتب
تجربة الجود اگر نویسد کلکش گنج گهر بخشداین‌خطی‌است مجرب
ای[۹] سخن آرای را بفکرت مدحت روز بسر بردن و گذاشتن شب
تا بزید سوزنی ثنای تو گوید عمر گذارد برین فضیلت موجب
محمل‌صدق‌است‌وکذب‌شعر که گفتند اعذب شعر آن بود که باشد اکذب
اعذب[۱۰]اگرهست‌ونیست‌مدح‌توصدقست هست مرا این قصیده اصدق و اعذب

---

۱ - در نسخه ع وم - گنده ۲ - در نسخه م - بنگ ۳- در نسخه ع- حلالیم - در نسخه م - جلاجلم
٤ - در نسخه ع - اوشی وقوشی ٥ - در نسخه ع- آخر خران ٦ - در نسخه - ع نهاد۷ -در نسخه ع-
باب فراغات‌در نسخه م باب فراعات ۸ - در نسخه ع - فاتحه ناموختند ۹ - در نسخه ع - اهل سخن
را بود بفکرت‌مدحت ۱۰ - در نسخه ع - عذب

مدح سرای توام بغیب[1] و بحضرت — نبست دمی یادت از ضمیر مغیب
مدح جز از تـو زبان بنادر گویـد — یاد تو در پیش سینه باشد اغلب
مدح و ثنای تو شد زجملهٔ اوراد — ورد من و مجددین مؤید نخشب
طول بقای تو خواستیم زیزدان — عمر[2] تـو عیش تـوهنی و مطیب
کف بدعا بر گشاده‌ایم بحاجت — دعوت ما مستجاب گردان یارب
ماه بعقرب از آنکه نیك نباشد — ماه بقای عـدوت بـاد بعقرب
عقرب زلفان و ماهـرویان بـادنـد
بسته و بگشاده پیش تـو کمـر و اب

درهجاء پیر ومدح صاحب عادل

الغ عارض ز . . . ن گربه افتاد[3] — جهانرا گنده گردانید[4] از باد
چرا خاکش نپوشیدند[5] برروی — که باگه[6] این کند گربه چوافتاد
گه[7] گربه بعهـد ارسلان خان — بسی ورزید[8] و زرو سیم بنهاد
چه گه[9] گربه سگی‌هندونژاداست — پلید[10] و بدرگ است روسبی زاد[11]
هزار آزاد مرد شهره گفتند — که‌آن سگ خواجه‌را کردست‌آزاد
رمید ازخواجه‌سالی پنجه‌وشصت — پشیمان شد چوشد هفتادوهشتاد
شداست‌این پیر هندو[12] نرم گردن — چواز نان خود اندر ماند تن داد
کنونش طوق باید برنهادن — بسوی خانهٔ خـواجه فـرستاد
زچاکا چاك کاج[13] حاجب بوم — قفا گه سرخ کرد و راست بنهاد

---

۱ ــ در نسخه ع ــ بغیبت‌و حضرت ــ ۲ در نسخه ع ــ تاکه بود و عمر هر دو نوشته‌شده ــ در نسخهٔم-عمر بود ــ ۳ ــ درنسخه‌ع و م ــ بفتاد ٤ ــ در نسخه م ــ از اوه ــ در نسخه ع و م بپوشیدند ٦ ــ درنسخه ع : که بااین‌گنبد گربه چه افتاد ۷ ــ درنسخه ع‌ــ که‌گربه‌و که‌گرگربه هردو نوشته شده ۸ ــ درنسخه م ــ دزدید ۹ ــ درنسخه ــ بکنك ۱۰ ــ درنسخه م ــ چوگربه او ۱۱ ــ درنسخه ع و م بعد ازین بیت بیت زیر نوشته شده : چو گوه گربه پنهان کرد درخاك ببخشید وبخوردو مهر نگشاد ۱۲ــ درنسخه م‌ــ شدست این بدرك اکنون‌بزم‌گردان ۱۳ ــ درنسخه‌ع ــ کاخ

گه گربه شود چون گربه عوسه[۱] کند از آرزوی کاج[۲] فریاد
گه گربه که باشد تا من او را به پیش صاحب عادل کنم یاد
که[۳] پیش صاحب ارباد خلیفه کنم در چین[٤] زمین بوسد[٥] ببغداد
گزیده صاحب عادل که ایزد جهانرا دارد از دادوی[٦] آباد
خداوندی که بافرزند خطاب زبخت نیك شد همنام وهمزاد
فلك از بهر او کرد است گوئی سرای دولت و اقبال بنیاد
عروس دولت و ملك شرف را مساعد بخت او شاه است و داماد
خداوندان گیتی را رهی کرد باحسان و دل نیك و کف داد
همه عالم بدو شادند وخوش طبع همیشه طبع او بادا خوش و شاد
شراب[۷] خسروی شیرین بکامش
بود تا قصه از شیرین و فرهاد

در مدح رکن الدین محمود[۸] ومطایبه

امیر عالم سالار رکن دین محمود که از سعادت چرخ است بخت تو مسعود
چو من زنام وزبخت تو یاد گیرم وفال چو بخت و نام تو مسعود گردم ومحمود
سخا وجود همه عالم ارشود معدوم مراچه باك بود چون سخای تو موجود
تو آن عطاده بی منتی که سائل را بعمر تو نبد از تو خلاف یك موعود
سخای حاتم طائی و معن شد بعدم کف جواد تو تا آمد از عدم بوجود
زشرم شمه خلق تو بوی خوش ندهد اگر بر آتش سوزان نهند عنبر وعود
بسان عنبر وعودم بر آتش از خجلت بدانکه دیر تر آیم بخدمت معهود
چرا نیایم و تقصیر را نخواهم وعذر نه از در تو مرا کرد هیچکس مطرود

۱- در نسخه ع-غرسر ودر نسخه م-عوس ۲ - در نسخه ع- کاخ ۳- در نسخه ع- باینطریق هم نوشته شده : که یادصاحب ازپیش خلیفه ٤ - در نسخه م - درحین ٥ - در نسخه م - زبغداد ٦ - در نسخه ع - ازیادوی ۷ - بیت آخردر نسخه ع وم نیست ۸ - این شعر در نسخه ع درقسمت مدایح نوشته شده

ترا بحق من آن همتست[1] و آن شفقت — که هیچ والد[2] را نیست در حق مولود
چرا بهزل و بجد از تو چیز در نخوهم — دهم بشاهد و شمع و شراب و نغمه عود
بدینطریق که من از تو چیز درخواهم — ترا خوش آید و نبود سئوال من مردود
عطای تست و سئوال من اندرین گیتی — که چون شمار کنی هردواند نامعدود
بدانکه[3] پیش بده سال من درین حضرت — چو شاه بودم واز شاهدان شهر جنود[4]
عمود[5] بازیکان داشتم معاجر کان[6] — لقب شده همه را شاهد و مرا مشهود
هر آنگهی[7] که عمود من آمدی بقیام — عمود بازیکانرا بدی رکوع وسجود
مهی[8] دوبار هزاران[9] عمود بازیکان — همی بسیم تو حاصل شدی همه مقصود
کنون[10] دوسال بر آمد که سیم تو نرسید[11] — عمود بازیکان رفته‌اند و مانده عمود
عمود[12] بازی بی‌سیم هیچکس نکند — تو نیك دانی و نبود زرأی تو مفقود
فرست سیم و پراکندگان من جمع آر — ویا[13] عمود مرا جای کن به . . ن حسود
در عبادت معبود تا نه بر بندند — بقای عمر تو خواهم زخالق معبود

بقا دهاد ترا کردگار چندانی
که درخواطر و اوهام ناید[14] این محدود

در هجا علویی و مدح ابو علی

لشمی که بر رسول خدا اقتدا[15] کند — با آل او بدم سگالی مری کند
گیسو فرو هلد علوی وار پیش بر — وزکبر و از تبختر سر بر علی کند
الخبز[16] نان نداند والماء آب نی — قصد او بقصه گفتن ابلی الهوی کند
زابلیس خاکسار بسی هست رانده تر — دعوی پایگاه شدید القوی کند

١ - در نسخه م - این خدمتست و این شفقت آمده ٢ - در نسخه م - والده ٣ - در نسخه ع وم - بیش ٤ - درنسخه ع - حسود ٥ - درنسخه ع - بتان غالیه موداشتم بکاخ اندر ٦ - در نسخه م - مواجر کان ٧ - درنسخه ع - چومن قیام نمودم چو بندگان همه را همی به پیش من اندر رکوع بودو سجود ٨ - در نسخه ع - زوصل - سمیبران سمنبر اندردهر ٩ - درنسخه م - مرازان ١٠ - درنسخه ع - کنون دوسال برآمد که بنده محرومم زنعمت تو وازوصل دلبران سدود ١١ - درنسخه م - که تو برمسند ١٢ - درنسخه ع - سیاه چشمان بی‌سیم رام کس نشوند ١٣ - درنسخه ع - که تاکه شادی معدوم من شود موجود ١٤ - در نسخه ع - آن - درنسخه م - این معدود ١٥ - درنسخه ع وم - افتری ١٦ - این بیت درنسخه ع نیست و درنسخه م دراول مصراع دوم نوشته شده قصه بقصد گفتن

داند که از نژاد[۱] و زابناء کیست لیك — از شوخ دیدگی برسول انتمی کند
گوید که مقتدای شریعت شدم کنون — ایوای بر کسی که بدو اقتدی کند
مادرش را چوسیر به . . ید به نیمشب — بردیگران سبیل بوقت صخی کند
آن‌قحبه‌راچوخارش‌در ..ن‌و . . . س‌فتد — . . .ری‌خوهد که ..ن‌و.. سش‌رایکی کند
روزو شبان عطای کلك را همی هلد — وانکار از ستیزهٔ کور عدی کند
گر زنش را بلفظ بخارای عادتی — گوئی گهی کنی که به..یم گهی کند
. . .ری که آن زفروزهٔ[۲] کم بود بسنگ — آن . . . رکو چکانه کجا مذکری کند
زن را بخانه در کند از در برون جهد — تا هر که از در آید باوی زنی کند
تحقیق کرده[۳] مذهب المنع کفر را — تا . . .ن‌بمزد خواهی ازو منع ناکند
زین بیش اگر بدارم اورا روا بود — ور همچنینش[٤] منع کنم هم کری کند
این مدح خاندان بود و هجو مفتری — بردیش مفتری[٥] ری گرت اواذی کند
مدحت سرای سید سادات بوعلی — باشد کسی که مدعیانرا[٦] همی کند

فخرالنسب ابوعلی[۷] التونئی که بخت
برچرخ خانوادهٔ او را بنی[۸] کند

درهجاء حکیم نوزده

حکیم نوزده چون[۹] بیست‌وهفتگان‌بیند — همان زمان[۱۰] دوسی اندرنود زمان بیند
بدانزمان[۱۱] نشود دلشکسته از پی آن — که سود خویش سراسردر آن‌زیان بیند
حکیم نوزده در آب و آینه نگرد — که تازصورت خویش اندرو نشان بیند
بآینه نگرد خر فراخ . . .ن‌بیند — بآب ورنگرد زشت قلتبان بیند
تو دیو بینی و ابلیس نقش بر دیوار — درآب و آینه او خویشتن[۱۲] چنان بیند

۱ - درنسخه ع - داندکه ازنژاد نیاکوگرست‌لیك ودرنسخه م - داندکه ازنژاد نیاکرکراست لیك ۲ - در نسخه ع وم - زفرورهٔ ۳ - درنسخه ع-کرد ٤ درنسخه ع . ورهمچنانش ٥ - درنسخه ع - برریش مفتری ری دردت ادی‌کند - درنسخه م - وی دردکت اذی‌کند ٦ - در نسخه‌م- هجی‌کند ۷ - در نسخه ع - ابوعلی تستری ۸ - درنسخه ع - اورا دعی‌کند ۹ - در نسخه م - لست و ۱۰ - در نسخه ع - زمان وزیان هردوآمده ودرنسخه‌م- بجای زمان دوم زیان نوشته شده ۱۱ -درنسخه ع‌وم- زبان ۱۲ - درنسخه ع - جنان ودرنسخه م - ازخویشتن چنان بیند

حکیم نوزده دارد یکی کلان . . ری   ولی چو پس نگـرد در میان ران بیند
حکیم نوزده پیرانه[۱] سر بپست شود   گهی که از پس خود گندهٔ جوان بیند
حکیم نوزده را علتی پدید آمد   که راحت از سر کالفتهٔ[۲] کلان بیند
بهـوشیاری شرم آیـدش بخسبد مست   زتاب[۳] خیز مـر اورا چـو ناتوان بیند
گرز بدبهٔ[٤] او در نهد چنانکه سزد   برایگانان کردن چـو رایگان بیند
زخواب مستی ناگه جهان جهان گردد   میان ران در . . ن جوید و جهان بیند
دریغ مرد حکیمی که تان[٥] راپس پشت   هماره چون در دروازه پشتبان بیند
پدید باشد چون آفتـاب و مر خود را   بزیر سایه[٦] تار انـدرون نهـان بیند
هلد بشهر خجند انـدرون بتنهـائی   وزان بگرد سمر قند داستان بیند
چوشعر گوید آن خورده خرزهٔ حکما[۷]   فزون زنوزده من گوه در دهان بیند
بحلقهٔ شعرا بربرید بایـد چـون   حکیم نوزده خود را درآنمیان بیند[۸]
ربـاط . . ر غریبان و شهریان سازد   فراخ . . . ن را کز دور کاروان بیند
من ار[۹] غریب خوهم بـود از پس یکماه   بدان رباط مرا نیز میهمان بیند
بسر گرانی برخیزد از کلانی . . ن   سبك بخسبد[۱۰] چون سرخ سر گران بیند

هجای من چو بخواند فزون ز دیوانی است[۱۱]
گران ندارد و برمن[۱۲] دگر ضمان بیند

در هجاء یاقوتی جولاهه

یاقوتی جولاهه بمرد و دو پسر ماند   یك مامجه[۱۳] برماند و دگر مامجه برماند
با . ن[۱٤] چو مغاك پدران مامجه پذرفت   تامامجه برریش چو غرواش پدر ماند
زان پیرك جـولاهه بت خارهٔ بـدباب[۱٥]   نی نی كه دوخرماند نگویم دو پسرماند[۱٦]

---

۱ - در نسخه ع - چون پیر چفته پشت شود - در نسخهم -چون شیر خفته مست شود ۲ - در نسخهٔ ع - الفیه ودر نسخه م -کل کفته ۳ - در نسخه ع وم - دباب خیر ٤ - در نسخهم - بدنبهٔ ٥ - در نسخه ع - نان را ودر نسخه م تازرا ٦ - در نسخه ع - بار ۷ - در نسخه ع - حکما و شعرا هردو نوشته شده در نسخهم-چرزهٔشعرا ۸ - در نسخه ع این بیت نوشته نشده ۹ - در نسخه عوم ازودر نسخه م-بجای از دوم کز نوشته شده ۱۰ - در نسخه ع -سبك بجنبد ۱۱ - در نسخه ع - زتوهین است - در نسخهم -ز نوزده بیت ۱۲ - در نسخه ع-ذکر ۱۳ - در نسخه ع-تا بچه وما نچه هردو نوشته شده ودر نسخهم-یك تا بچه غرماند ودگر تا بچه ترماند ١٤ - در نسخه ع - ... چومفاك پدر - در نسخه م . با. . چومفاك پدر آن تا بچه غر رفت یك تا بچه باریش چوغرداش پدرماند ۱٥ - در نسخه م - بدناف ۱٦ - در نسخه م - نی نی دو پسرماند بگویم که دو خرماند

زان هردو خر لاشه یکی گم شد ناگاه — آمد خبر مرگش خر مرد و خبر ماند

این‌خر که بمانده‌است بترزان خرمرده‌است — این غبن از آنست که بد رفت و بتر ماند

مسعودك[۱] غر مرد بغا پیشه که در اصل — کودك بدوغر بود چوپیرك شدغر[۲] ماند

آن ماده و نردوك[۳] که اندر دو ولایت — نا . . ده[٤] مر اورا نه‌همانا که ذکر ماند

از عشق کلاه و کمر و کیسه[٥] همیشه — چشمش سوی‌ترکان بکلاه‌وبکمر ماند

حجاج و عمر هردو چو بردند مراورا — . . . نش بدریدند واز آنحال سمر ماند

. . . ری‌چوتبردسته‌سخت‌اك[٦] همی‌خورد — تا . . ن چو[۷] تبردسته چوسوراخ بترماند

سوراخ بتر تنگ بود حلقهٔ در گوی — هم حلقه در تنگ بود حفرهٔ در ماند

در سلمّ مسجد بسر کفش گران بر — از دست حنا بسته اورنگ و اثر ماند

مردان هنر سینه[۸] زدندش بزمین بر — در سینه‌اش[۹] از آن کینه مردان هنر ماند

تاکرد ورا قاضی احمد ادب الکند[۱۰] — از حفظ کتاب ادب القاضی در ماند

از قاضی احمد بادب کردن این دول — نوبت بدگر ماند ودگرماند ودگر ماند

اندر دلش از بغض ائمه شجری رست — چه شوم‌ثمر خواهداز آن‌شوم‌شجرماند

ازدین شجر هجو وی اندر دل‌من رست — زان‌نیك شجربین که چنین‌نیك ثمرماند

در سینهٔ هرکس که بود بغض ائمهّ — جاوید چنان دانش که‌درقعر سقر[۱۱] ماند

ای دفتر شعر پدرت آنکه بهر بیت — راوی‌زفروخواندن آن چون‌دف ترماند

از تیغ هجای پدر من پدر تو — صدره بهزیمت شد وسربردو سپر ماند

هرچند ندارد پسر من خبر از شعر — ازخنجر هجوش پسرت خواهد سرماند

گوئی پسره[۱۲] گوی هنر برد زاقران — برسبلت اقرانش‌ری ار مرد[۱۳] واگر ماند

تو هیچکسی در ره شعرو پسرت[١٤] هم — من وصف شما گفتم و برراهگذار ماند

---

۱ - درنسخه ع - خرمرد ودر نسخه‌م- غرمردبغاپیشه آمده ۲ - درنسخه م - چومیرك شدوبرماند ۳- در هر دونسخه ع وم دول ودوك هردو نوشته‌شده ٤ - درنسخه ع -ناگاده (ناگاه) مراورانه همانا دوبتر ماند ودرنسخه م- ناگاه بمرد او وهماناکه‌دونرماند ٥ - درنسخه‌م -کمر ... وهمیشه ٦ - درنسخه‌ع- سخناك ۷ - درنسخه‌ع - زتبردسته ۸ - درنسخه‌م هنرپیشه ۹ - درنسخه‌م - درسینهٔ اوکینه ۱۰ - در نسخه‌ع - افکند ۱۱ - درنسخه ع - درعین سقرماند ۱۲ - درنسخه‌ع‌وم - پسرم ۱۳ - درنسخه ع وم برد (درنسخهٔت- بردومردهردو نوشته شده) ١٤ - درنسخه‌ع - پدرت هم - درنسخه م-پسرت

از نیشکر[۱] است این قلم شعر نویسم[۲] کز سیروی[۳] این شعر چو[٤] خروار شکرماند
شیرین تر از این شعر نویسد قلم کس
یاقوتی جولاهه بمرد و دو پسر ماند

در هجا

کلاخ پاره[٥] غاره نمی ماند نان درست و پاره نمی یابد
با پاره می خوهد که عمل گیرد جز . . ن پاره پاره نمی یابد
از پاره[٦] پارگی بعری آمد[۷] کوکبك[۸] پیر باره[۹] نمی‌یابد
در آب[۱۰] یافت لخلخهٔ عنبر اکنون کلوخ پاره نمی یابد
شغل چغانیان را بی باره یکبار[۱۱] دود و باره نمی‌یابد
درچرح[۱۲] همچو چرخ بچنگالان می کاود و حباره[۱۳] نمی یابد
باهیچ سلف‌وروشنئی خانه اش[۱٤] انگشترین[۱۵] باره نمی یابد
دی اطلس و قصبت بتنیدندی[۱٦] امروز بردو شاره نمی یابد
بارش طعان بدی ولعان اکنون[۱۷] پیروزك و بشاره[۱۸] نمی یابد
بی خانمان مرحول[۱۹] کلك شد[۲۰] حالی سر مناره نمی یابد
هم طالع ستارهٔ نحس خود در[۲۱] آسمان ستاره نمی یابد
گر بره‌ای زمشگ[۲۲] فرود آرد خر دره[۲۳] در غراره نمی یابد

---

۱ - درنسخه ع-چون - درنسخه‌م-از نیشکرت ۲ - درنسخه ع - هجو نویسم ۳ درنسخه ع - کزسردی‌این هجو دوخروارشکرماند - درنسخه‌م - کزشیروی ٤ - درنسخه ع - هجو ٥ - درنسخه ع - بارودرنسخه‌م-یار ٦ - درنسخه ع - ازباربارکی ۷ - درنسخه م - آمد ۸ - درنسخه م- لنگ-۹ - درنسخه ع- یاره ۱۰ - درنسخه ع - درآب لخلخه همی‌آوردی؛ درنسخه م - درآب‌باز لخلخه بوئیدی ۱۱ درنسخه ع - یکباره و ... درنسخه‌م - یکباره زد ۱۲ - درنسخه ع - درجزع همچوجزع - درنسخه م - درجزع‌همچو چرغ بچنگالان ۱۳ - درنسخه ع- چفاره - درنسخه‌م - جفاره ۱٤ . درنسخه ع - باهیچ‌جلف وروسپئی خانه اش - درنسخه‌م - باهیچ شلف وروسبی خانه‌اش ۱۵ - درنسخه م - انگشترین‌ویاره ۱٦-در درنسخه ع‌وم - دم نپسندیدی ۱۷ - درنسخه ع - طعان وبعان ودرنسخه م-طغان وبغان ۱۸ - درنسخه ع لشاره ۱۹- درنسخه ع - رحول‌ودرنسخه‌م‌مرخول ۲۰ - درنسخه ع - میشد - درنسخه م- کل‌شد ۲۱-در نسخه ع و م - بر ۲۲ - در نسخه م - بریك ۲۳ - درنسخه ع - خرذره - در نسخه م - جز وره درغراره

قادر بود بدرنه[۱] و سیرانه	وان سرو درنه[۲] داره نمی یابد
راضی بود بخس کشی گلخن[۳]	خس مانده[٤] و گواره نمی یابد
خود را همی خوهد که بر آویزد	انبوهی نظاره نمی یابد[٥]
خواهد که خویشتن بکشد لیکن	با دوستی کناره نمی یابد
کرد اختیار برزدن گردن	گردن زن خباره[٦] نمی یابد
یارب بدست مرگ از این غمها	چاره اش دهی که چاره نمی یابد

مطایبه

این خواجه‌زادگان که درین شهر و برزنند	مردند مرزنانرا لیکن مرا زنند
زینگونه مولعند بر آورد و برد من	کزشان زبر فرو نزنم زیر و برزنند
خورشید چرخ شیفته برویشان ولیك	از پشت شیفته برسایهٔ منند
من مرد مردگایم[۷] وکین اندر[۸] افکنم	ایشان همند مرد و لیکن برافکنند[۹]
نیمور من چو عامل شغل لواطه است	این کودکان چو مال گذاران برزنند
بر.. نشان جبایت[۱۰] روغنگران نهاد	کنجاره داده‌اند و بتدبیر روغنند
تا.. ر من بساط پلاسین بگسترید	این کودکان پلاس به..ن برهمی تنند[۱۱]
زین تهمتنی که هست از ایشان بنزد من[۱۲]	همچون مخنثند اگر چه تهمتنند
از خط نو دمیده چرا این بخط شدن	گر کودکان زیرك با حیله و فنند
انگشت نرم و ناخن تیز است جمله را	دستور داده من که بر آرند و بر کنند
خرمن بباد دادن رسم است و میدهند	... نها بباد زانکه به..ن‌ها چو خرمنند
مردانه من کزین[۱۳] سکوینجه ریخته	خرمن کنم بباد که ار جاش که[۱٤] کنند
ای بس کسا که از پی این زیر دامنی	نیفه فرو کشیده و برچیده[۱۵] دامنند

۱ در نسخه ع — دربه وسیرابه - در نسخه م - قانع بود بدرنه وشیرابه ۲ - در نسخه م - ذره داره ۳ — در نسخه ع- گلشن ٤ — در نسخه ع وم- یابد ٥ — در نسخه ع این بیت نیست ٦ - در نسخه ع - خیاره ۷ - در نسخه ع - مردکانم ۸ — در نسخه‌م - مرد اندرافکنم ۹ - در نسخه م- زن‌افکنند ۱۰- در نسخه م- جنایت ۱۱ — در نسخه ع — گرایرمن بساط پلاسین بگسترد ۱۲ - در نسخه ع — زین تهمتن که هست از یشان نبردمن ۱۳ — در نسخه ع- کزین سکر ند پنجه ریخته — در نسخه‌م—سکو ینجه‌ریخته ۱٤ — در نسخه ع وم-ار ۱۵ —در نسخه‌م- اسپیده

چون مرزشان بگردن گرز اندرافکنم   کول افکنم اگر چه گلو گردو گردنند

چون من بفاجری پسران در مفاجری[۱]   همچون چراغ درشب تاریك روشنند[۲]

. . نشان‌شدست‌چون‌لگن‌شمع کوکبی[۳]   واندر جواب اینهمه لالند و الکنند

همچون چراغ[٤] پله نگردند سرفراز   زیرا که زخم یافته چون . . ن‌هاونند

زان‌دیگ سیمگون که‌میان‌ران هریکی‌است   خالیگران[٥] دزد سبک‌دست ریمنند

هرچند شان فروکنم آلات دوغ پای[٦]   ایشان برون دهنده درستی[۷] وارزنند

هستم بر آنکه . . ر نهم پیش لوطیان   تاجمله جمله را بخورند و براکنند

وانگه بر آنکه رشك برد[۸] زوستون . . ر   خودشان ادب کنم که بدزدندو بشکنند

دورازشماوما که‌به . . ری چو . . رمن   خر را بزیر دم نخلند و نیارنند[۹]

هست این جواب آنکه‌سنائی بنظم کرد[۱۰]   این ابلهان که بی سببی دشمن منند

دروصف‌حال‌خویش[۱۱]

از قصهٔ دوشینهٔ من تاکه خداوند   آگاه شود می بسرایم سخنی چند

دوشینه مرا[۱۲] انده آن نامده فرزند   بربست بصد بند وفروداشت بصد بند

تاصبح بمن خیل خیالات فرستاد   ناآمده محمودمن آن‌جان‌وجگربند

میرفت ومی آمد دل من تابگه صبح   چون‌بانگ سگ‌ازسیربگرمای‌سمرقند[۱۳]

میبرد و می آورد جوابی و پیامی   من زوبپیامی وجوابی شده خورسند

آورد پیامی که بقای پدرم باد   چندانکه‌شمارنده‌نداندعددش[۱٤] چند

دادمش‌بدان جان وجگر بندجوابی   صد جان پدر باد اباجان تو پیوند

آورد پیامی که همیگوید مادر   تاب تو زدل بیخ وفاداری برکند

دادمش جوابی که بگوباب من‌ای‌مام   در سینه همه تخم وفای تو پراکند[۱٥]

---

۱ ــ در نسخه‌م مواجری - ۲ - در نسخه ع این مصراع بجای مصراع دوم بیت فوق نوشته شده و مصراع اول این بیت درآن نسخه دیده نشد ۳ ــ در نسخه م - موکبی ٤ درنسخه ع ــ پایه و پله هردو ودرنسخه‌م - پله نوشته شده ٥ ــ درنسخه‌م - خالنگران ٦ ــ درنسخه ع - پای ۷ - درنسخه ع - برزنند - درنسخه م ــ دهنددرسی زارزنند ۸ - درنسخه‌م- زین ۹ - درنسخه عوم - بیازنند ۱۰ - در نسخه م - گفت ۱۱ - درنسخه ع - این قصیده درقسمت مدایح نوشته‌شده وبیت اول در نسخه ع و م دیده نشد ۱۲- درنسخه م - مراآمد ۱۳ ــ در نسخه م- چون بنك سگ ،ازسرنگر بسمرقند ۱٤ ــ درنسخه ع وم - عدد ۱٥ - درنسخه م این بیت نیامده است

آورد پیامی و چنین گفت دگر بار ترسم که غلام بازه‌شوی ای‌پدر ورند[1]
دادمش جوابی که مترس از قبل آنك شد بسته بمن بردر آن کار بسوگند
آورد پیامی که نباید که خوری می مستك شوی وعربده آغازی وترفند[2]
دادمش جوابی که زبی‌سیکی اینجا[3] يك مست[4] نباید بدوهشیارو خردمند
آورد پیامی که زما تا تو برفتی بی تو شبکی مادر من بستر نفکند
دادمش جوابی که چه منت که‌مرانیز بی مادر تو هیچ نخسبید قزاکند[5]
آورد پیامی که شکر[6] تنگی آورد تا باز گرفتی ز . . س مادر من لند[7]
دادمش جوابی ک ه‌بیك شب که بیایم چندانش به ... یم که نماند درودربند
آورد پیامی که زما تاتو برفتی درخانهٔ‌ماهیچ[8] نه‌دوداست ونه‌جرغند
دادمش جوابی که مکن سرزنشم بیش کز نعمت‌الوان خوهم آنخانه[9] درآکند
آورد پیامی که بما[10] برگ زمستان نفرست وزان پس بهمه عالم برخند
دادمش جوابی که بیارم چو بیایم ده ساله نوای تو بیك جود خداوند
تاج سر سادات حسین عمر آنکو پیغمبر حق راست گرامی ترفرزند

بدو گفتم[11]

در راه مرا دی صنمی درگذر آمد رفتار چنان ماه مرا در نظر آمد
شوخی‌شکری سروقدی قحبککی‌چست کزحسن زخورشید بسی‌خوبتر آمد
درپیش وی استادم و راهش بگرفتم زانسان که چنان‌دلبرم‌اندر گذر آمد
گستاخ‌سخن گفتم وپرسیدم وانصاف بامن بسخن گفتن گستاخ در آمد
گفتم که بمهمان برم آئی تومرا گفت از خانه مرا رای بجای دگر آمد
گفتم که بتقدیر کجا ماند تدبیر هر رای که اندر قضا و قدر آمد

---

۱ - درنسخه ع زند - ۲- درنسخه م . آفند ۳- درنسخه م آنجا ٤ - درنسخه م - يك مست نیاید
۵ - درنسخه ع - این مادرتو هیچ نجنبید خراکند - درنسخه م‌بی مادر توهیچ نخسبید فراکند ٦ و ٧
- این دو بیت درنسخه ع نیست ۸ - در نسخه م - پیش نه دوده‌است و . . . ۹ - درنسخه ع-بیاکند
۱۰ - درنسخه م- برم‌برگ‌زمستان ۱۱ - این مطایبه درنسخه م دیده نشد

گر بر سر ماهست قصائی که بباشد — آن مرد قضا جوید کو بی‌خبر آمد
رو رو که سوی حجره خرامیم و بباشیم — کز سیم برت کارك ما همچو زر آمد
نرداست و شرابست و کبابست و ربابست — دانی تو که هر چار نشاط بشر آمد
شیرین سخنم دید و بدین چرب زبانی — زان سنگدلی پاره ککی نرمتر آمد
قصه چکنم بردم تا خانه چنان ماه — آنماه که پیرایه شمس و قمر آمد
زان پیش که در پیش طعام آرم گفتا — کو باده که او در دو جهان تاجور آمد
رطلی دومنی بود بیکدم بکشیدش — آن ماه چنان باده کش و باده خور آمد
پس عرصه بیفکند و فرو چیدش مهره — هر زخم که او میزد بس کارگر آمد
از نرد سه تا پای فراتر ننهادیم — هم حضل بهفده شد و هم داوسر آمد
برداشت رباب از سر شنگی و پس آنگه — بنواخت و زو جمله نواها هدر[1] آمد
در پردهٔ نوروز بدین وزن غزل گفت — وزنی که همه مطلع فتح و ظفر آمد
اشك و رخ من در غم تو سیم و زر آمد — چشم و دل[2] من در هوست خشك و تر آمد
از دیده و دل کرده شرابی و کبابی — هرچند که در نزد تو این ماحضر آمد
بخرام شبی از سر خوشخوئی و بپذیر — این هدیه که در نزد تو بس مختصر آمد
شیرین بکن این تلخ دل سوخته من — زان قند که سرمایه شهد و شکر آمد
بنهاد رباب و سخن شعر در افکند — یك نکته او مایهٔ عقد گهر آمد
از وزن و قوافی و ز ایهام سخن گفت — الفاظ نکت بودش و معنی غرر آمد
من واله و حیران شده از گفتن آنماه — زان لفظ که آرایش اهل هنر آمد
از باده و از چرب زبانی چنان ماه — اندر سر ما هردو زمستی اثر آمد
فارغ ز بد و نیك گشادم ره شلوار — وندر کفلش دست رهی چون کمر آمد
برجستم و چابك بمیان رانش نشستم — مولع شدم از حرص و مرا صدنفر آمد
لیکن چکنم آه که خرگوش فرو خفت — مانندهٔ مستی که سرش پر خمر آمد
جنبیدم و افتادم و برخاستم از جای — او خفت و نجنبید و نه کاریم بر آمد

۱ - در نسخه ع - بدر آمد ۲ - در نسخه ع - دل و لب هردو نوشته شده

چون این مرا درحرکت سست پئی دید   از زیر برون جست ومرابرزبر آمد
آمد شد بسیار همی کرد بر آن سر   یك چشم مراکورشداوهردوکر آمد
جنبیدمرا برزبر وخفت در آن زیر[1]   برجانم از آن غصه هزاران بتر آمد
از شرم بدو گفتم ای ماه گرامی   حمدان مرا میل بسوی پسر آمد
در گرد . . س وگردزنان هیچ نگردد   ..ن جویدواز..س همه سالش حذر آمد
خندیدومرا گفت که آری سره.. ریست   کش راه وروش جمله بکوه وکمر آمد
برگشت[2] ودر آورد یکی طاق بقیوق   کز دیدن او نور بسی در بصر آمد
گل بود که با یاسمن آمیخته بودند   یالاله که برگرد شکوفه ببر آمد
من باز دگر باره بر آن دنبه بخفتم   چندان حرکت رفت که خون[3] جگر آمد
یك رگ نه بجنبید از آن جملهٔ رگها   در سیرچگویم که عجب بدسیر آمد
چون دید که حمدان مرا نیست حیاتی   یك تیز فرو داد و یکی گند بر آمد
ترگشت زهارم زگهش تا سر زانو   برجانم ازین واقعه صد شوروشر آمد
گفتم که چه کردی وچه خوانندچنین حال   ای قحبه که ازفعل توجانرا[4] خطر آمد
گفتا برو ایشاعر مأبون که بدیدم   خود لایق تو بی سخنی . . رخر آمد
درخوردن ریش توچنین کارسزا شد   کاین . . رنخوانند که نقش صور آمد
بربسته بناموس دوالی بمیان ران   حقا که دوالی است که نامش ذکر آمد
چادر بسر آورد وفرو بست سراویل   بیرون شدواین قصه بنظم وسمر[5] آمد

اینست جواب سخن میر معزی
مه بین که زنو درخط آن خوش پسر آمد

---

۱ ـ در نسخه ع ـ حمدان نه بجنبید و فروخفت درآن زیر ۲ ـ درنسخه ع ـ درگشت و در آورد
۳ ـ درنسخه ع ـ خون درجگر آمد ٤ ـ درنسخه ع ـ جانم ٥ . درنسخه ع ـ بنظمم سمر آمد

در هجو ملیح

ملیح را ببخارا از این خبر نبود   که در سر پل[۱] نی زو ملیحتر نبود
غنیمت است دم آنرا که روی[۲] او بیند   که طعن وضرب وده و گیرو کروفر نبود
حلاوتست[۳] بلفظ ملیح در شکر   که بی حلاوت نفس شکرشکر نبود
اگرهزار هنر دارد اندراو عیب است   که عیب عیب بود آن هنر هنر نبود
زجملهٔ ثنوی زادگانش میشمرند   اگر بود نه عجب هم عجب اگر نبود
درین اگر مگری میرود حقیقت نیست   کجا حقیقت باشد اگر مگر نبود
موحد[۴] است گذشته زملت ثنوی   ولکن از ثنوی زادگی گذر نبود
خوهر فشارد[۵] ومادر کشد سپس نگرد   پسر سپوزد وزین جمله برحذر نبود
بخاریانرا مغ مردکی بود نامی   که مزدکی را بی مادر وخوهر نبود
ملیح را نپسندند خویش خود گفتن   که خال و عم ورا مادر و پدر نبود[۶]
زبان بی سخن اندر دهان بی دندان   نهفته دارد و باز از دولی[۷] بدر نبود
بغرچگان[۸] رباط چهار سو سوگند   همیخورند که جفت ملیج[۹] خر نبود
بیاو[۱۰] پردگیانرا بغرچگان[۱۱] بگذار   که پرده‌دار نباشد که پرده در نبود
هزارزخمه بدانگی است نرخ کردن نو   بنسیه میدهی آنرا که نقد خر نبود
بموم وروغن و گل سرخ زخمگه کن نرم   که تا بدست بزرگان دین ضرر نبود
چوخاضع ومتواضع شدی بزرگانرا   یکان یکانك شرطست اگر حشر نبود
چوآستانهٔ صدر جهان کنی بالین   کسی که قصد قفای تو کرد سر نبود
چوسیف دین راخدمت کنی[۱۲] شوی مخدوم   جزای خدمت وی جز بدینقدر نبود[۱۳]

---

۱ - درنسخه - م فی ۲ - درنسخه ع - که روی او را دید ۳ - در نسخه ع - زلفظ ٤ - در نسخه‌م - موحدیست ٥ - درنسخه م - خوهر سپوزدومادر کشد ٦ - درنسخه ع - بعد ازین بیت این بیت زیر اضافه شده: ملیحك ای جلب دانه برچن چرمین بمرغ چرمین که خانه دورتر نبود ۷ - درنسخه ع - دلی ودرنسخه م - تار ازدل بدرنبود ۸ - درنسخه ع - غلجگان - درنسخه م - چوغرچکان ۹ - در نسخه م - غر ۱۰ - درنسخه ع - بنای ۱۱ - درنسخه ع - بغلجکان - درنسخه م - بغرچگان مگذار ۱۲ - درنسخه م - مراورا صلابتست عموم ۱۳ - درنسخه م - دمی وگاهی جز بره عمر نبود

چوطوق منت جور حسام دین داری — سم ستور[1] ترا کم زنعل زر نبود
بملك دین خلف است از حسام دین شهید — چو شاهزاده شهادت بمرگ بر نبود
بود محال جگر گوشه را خلف خواندن — خلف چراست چرا گوشهٔ جگر نبود
زهی خلیقه درس پدر حسام حسام — که کس نظیر تواندر صف نظر نبود
ترا بنام پدر خواند و مراد[2] وی این — که تا بنام پدر جز تو نامور نبود
بجاه صدر زبردستی است و اسم[3] ترا — چنانکه دست کس ازدست توزبر نبود
توئی که برفلك شرع سیدالقرشی — بنورو ذهن وذکای توماه وحور نبود
بشرع[4] شرع محمد که سیدالبشراست[5] — همال توکس از ابنای بوالبشر نبود
ترا بنظم و بنثر آفرین چنان گویم — که نثر من عبث ونظم من هدر نبود[6]
در آل برهان ابیات من[7] زخوشی ولطف — اگر نه بیش کم از رشتهٔ درر نبود
طویله کردم ودر گردن ملیح افکند — ملیح را به ازین حسن[8] زیب و فر نبود
بقای صدر جهان بادو آل برهان کل — که هیچ سلسله زین آل خوبتر نبود[9]
ملیح شاید برسوزنی نیاز آرد[10] — که در مطایبت سوزنی بتر نبود

وگر بتر بود اندر هجای[11] او بمثل
جز از برای سر سهمناك خر نبود

مطایبه[12]

ای تازه تر ازترب و سفاناج ببربر — پرورده ترا غوری وغرچه[13] بذکر بر
برنیم بروت تو هرآنکه که بخندم — یك شهر بخندند بر آن نیم دگر بر

---

۱ ـ درنسخه م ـ سم سمندترا ۲ ـ درنسخهٔ م ـ مرادش آن ۳ ـ درنسخه ع وم ـ تراست ٤ ـ در نسخه ع ـ بملك شرع محمد ٥ ـ درنسخه م ـ که سیدالقرشی است ٦ ـ در نسخه م ـ که نظم من عبث و نثرمن هدرنبود ۷ ـ درنسخه ع ـ بحکمت و عدل ـ درنسخه م ـ بقیمت عدل ۸ ـ در نسخه ع ـ حسن و زیب ۹ ـ درنسخه ع ـ که سربتیرهٔ اوبی دویست خرنبود ودرنسخه م ـ که هرنبیرهٔ اوبی دویست خرنبود ۱۰ ـ در نسخه ع وم ـ ملیح شاید اگرسوزنی نیازارد ۱۱ ـ درنسخه م ـ تو ۱۲ ـ قسمت اول این قصیده که شامل ۱۳ سطر است درنسخه م دیده نشد ۱٤ ـ درنسخه ع ـ غرچه

درخرزه‌چون سنگ‌دوپاره‌زده‌ای‌چنگ   در زیر فرو خفتی وخلقی بزبـر بر [1]

بنشسته که تا بندگزر در تو سپوزند   چون کرد فرو بنهد دو... یه بدر بر

چونانکه بابلیس همی‌لعنت و نفرین [2]   تو میروی و لعنت و نفرین باثر بر

گاوی چو برون آئی بنشسته بر اسب [3]   چونانکه برون آید دجال بخر بر

گر بر توپدر شوم بسی بود چو بوجهل   تـو نیـز چو ابلیس لعینی بسیر [4] بر

هر گه که‌سپوزم سرحمد است بنمدان   گر دست رسد بر نهمش تاج بسر بر [5]

ای.. ده زنت را عمر عامله بسیار   تو... ه از آن کینه بحمدان عمر بر

قواد تـــرا سیم دریــن شهر بدامـن   آنکس دهدش کاب ندارد بجگر بر

ای فتنه شده.. ن تو بر.. رچو آهن   تاگنبد چون سیم توفتنه است بزر بر [6]

با هجو تو من مدح نیـامیزم ازیرا [7]   بقـال نیـامیزد صابون بشکر بر

از هجو توزی مدح شهنشاه گرایم   کو را چو پیمبر شرف آمد بگهر بر

دی [8] درره زرقان [9] بسر راه‌گذر بر   افتاد دو چشمم بیکی طرفه پسر بر

برماهرخی [10] حور وشی غرچه نژادی   عاشق دوصدش بیش بروی [11] دو قمر بر

استاده و افکنده [12] برخسار دو گیسو   وزمشك یکی خال بلعل چو شکر بر

پیچیده یکی لامك [13] میرانه بسربر [14]   بربسته یکی کزَ لك ترکی [15] بکمر بر

حیران [16] شدم وپیش وی استاده بماندم   گه دست بسر برزدم وگــاه ببر بر

دزدیده بعمداسوی [17] ما یکدونظر کرد   یعنی دل ما [18] برد بدان یکدونظر بر

گفتم که‌مراتلخ شد ایجان [19] سحر وشام   ای طعن رخ وزلف تو برشام وسحر بر [20]

---

۱ ــ در نسخه ع ــ چون جام‌گرم بیهده دوجامه بدربر. ۲ ــ در نسخه ع ــ زانروی ترا لعنت ابلیس وبروئی. ۳ ــ در نسخه ع گاوی‌که برون‌آئی چون یوزبرآن اسب. ٤ ــ در نسخه ع به‌پسربر. ٥ ــ این بیت در نسخه ع نیست. ٦ ــ در نسخه ع ــ ای خود پسر فتنه چوبر.. ر چو آهن = تا گنبد چون سیم تو ای فتنه پدر بر. ۷ ــ در نسخه ع ــ ایــرا. ۸ ــ در نسخه ع ــ این قسمت بعنوان قصیده‌ای جداگانه ضبط شده‌است. ۹ ــ درنسخه‌ع ــ زرغون ودرنسخه م ــ جانب زرغون‌آمده‌بست. ۱۰ ــ درنسخه م زین سروقدی ماهرخی غرچه نژادی. ۱۱ ــ درنسخه‌م رخ همچوقمربر. ۱۲ ــ درنسخه ع ــ میان‌ظرفادر. ۱۳ ــ درنسخه ع ــ ارمك ولامك هردوآمده و در نسخه م ــ لاکی. ١٤ ــ درنسخه ع ــ بیچیده یکی ارمك شاهانهٔ زربفت. ۱٥ ــ درنسخه م ــ ترکانه کمربر. ١٦ ــ درنسخه م ــ عاشق‌شدم و... ۱۷ ــ درنسخه ع ــ من و ماهردو آمده. ۱۸ ــ درنسخه م ــ جان ودل من. ۱۹ ــ درنسخه‌م ــ ازتو. ۲۰ ــ درنسخه م ــ ای‌طعنه زده زلف ورخت‌شام وسحر بر.

بامن ز سر خشم بدشنام در آمد گفتا برو ای . . . ن خـر گندهٔ غر بر
رو هان پدرم مینگرد دور شو از من آخر نه پدر راست حمیت پسر بر
گفتم که خدا یا سببی ساز بزودی کاین ماه شکرخند بگریـد پـدر بر
گفتم[1] چومنی راچه‌دهی[2] دیده بخیره لعنت[3] بچوتو طیره‌گر خیره نگر بر
بسیار سخن شد[3] بسر ازوعده و عشوه تا نرم شد آنگاه بآری و مکر بر[4]
در پیش‌من افتاد ورروان گشت بزودی[5] بردم بدر او را زبر آن سرخر بر[6]
زلفین درازش بسوی خویش کشیدم یکچند زدم بوسه بر آن درج درر بر[7]
از کیسه درستیش برون کردم و دادم[8] تا نرم شد آن توسن[9] بد مهر بزر[10] بر
بستد زر و بگشاد سبك عقدهٔ شلوار بنهاد رخ همچو قمر را بحجر[11] بر
بنمود سرینی چویکی چادر پنبه یا چون گل بادام شکفته بسحر[12] بر
برهرطرفی غالیه دانها و خسکها[13] همچون تتق اطلس[14] روی گل تر بر
چون چاك گریبان عروسانش شکنها وز نرگس ترتافته برگ گل تر بر[15]
. . .نی چوگهر پاك تو گوئی[16] که بعمدا از آب بقم کس نقطی زد بگهر بر
. . رکردم و بنهادم و بفشردو . . و رفت برجست وجدا گشت وبر آمد کروفر بر
رخ کرد[17] ترش گفت که‌ای‌خواهروزن‌غر برتن جهۀ[18] زرکه نهد خوف وخطر بر
زین‌سان بفشردی تو مراین سرخ‌لعین‌را کاسیب[19] زد اینك سر گردش بجگر بر[20]
چون‌شمع‌درازاست‌ولی‌هست گرز شکل[21] آونگ[22] دوشلغم بیکی گنده گزر بر

۱ــ درنسخه م ــ گفتا. ۲ــ درنسخه ع ــ خیره بدشنام ــ درنسخه م ــ دیدهٔ خیره. ۳ ــ درنسخه‌م ــ نفرین.
٤ ــ درنسخه ع ــ بسرشد سخن درنسخه م ــ سخن گفته‌شد. ٥ــ درنسخه‌م ــ تارام شدآن توسن بدمهر بزر بر.
٦ ــ درنسخه‌م ــ برغبت. ۷ــ درنسخه‌م ــ بردم زره اوراسوی باغ سرخر بر. ۸ــ درنسخه‌م آن زلف‌درازش ببر خویش کشیدم پس یك‌دوسه بوسه زدم‌آن درج درر بر. ۹ــ درنسخه م بنمود. ۱۰ ــ در نسخه م تاغره شد و نرم بآرای ومکر بر. ۱۱ــ درنسخه‌ع بزهر بر. ۱۲ــ درنسخه ع‌وم بمدر بر. ۱۳ ــ درنسخه م بشجر بر. ١٤ ــ درنسخه ع حکها. ۱٥ــ درنسخه ع رومی بکلر بر. ١٦ ــ در نسخه م چون چین‌گریبان عروسانش بعینه کز رشته زردوخته برگ گل تر بر. ۱۷ــ درنسخه م بدانسان‌که شکافش. ۱۸ ــ در نسخه م بسپوختمش من. ۱۹ ــ درنسخه م درخم شدو گفت. ۲۰ ــ درنسخه ع زبی وجهة هردو نوشته شده ودر نسخه‌م ــ کس ازبی زر تن چه‌نهد خوف وخطر بر. ۲۱ــ درنسخه م ــ چندانش بیفشردی‌آن سرخ قوی‌را
۲۲ ــ درنسخه م ــ کاسیب رسید ازسرزشتش بجگر بر.

گفتم که مکن جان[۱] پدر تندی و تیزی — رحم آر برین خسته دل‌کوفته سر بر[۲]
دل بدچه کنی بامن و بد عهد چه داری — قاصدچه شوی بی‌سببی فتنه وشر بر
یك دانگ دگر برسر دو دانگ نهادم — کودك‌چو نظر کرد بزرهای[۳] دگر بر
بستد زمن آن سیم ودگرباره فروخفت[٤] — .. رفت بدست خود و بنهاد .. ر بر
تا ... یه فرو رفت بآهستگی آن بار — گفتا که زکار[٥] تو بماندم بعبر بر
من برزبرش خفته و او.. یر تو گفتی — حوریست .. یر اندر و دیوی .. بر بر
برخوردم از آن دنبه پرورده بتدریج — زان ..دن و .. ردن چون زخم‌تبر بر
چون گشت تمام آنچه مراد دل ما بود — خوش[٦]خوش نظری‌کرد باشکال .. ر بر
دیدش‌شده‌سرمست[۷] و باشکال‌وسرش‌پیش — طوقیش بگردن در وتاجیش بسر بر
گفتا که مرا عیب نگیری تو ازینحال[۸] — گفتم که کسی عیب نگیرد بهنر بر
گفتا که بتور است‌شد این کسوت بیرم[۹] — چون مدح و ثنای تو بمخدوم بشر بر[۱۰]

اینست جواب سخن میر معزی
ای تازه ترازبرگ گل تازه ببر بر[۱۱] و[۱۲]

در هزل و مدح خواجه صفی الدین

گنبد سیمینش را چو نیمهٔ دینار — کاخی[۱۳] دیدم بجای نقطه پرگار
نقطه پرگار بود روزن گنبد — گنبد سیمنش پر زسونش دینار
من رهی گنبدی که تنگ روزنش — باز نداند کسی زسوزن[۱۳] سوفار
پنهان بودم شبی من از پس گنبد — صاحب گنبد نهاده دست بدیوار

---

۱ - درنسخه م- گزر رنگ. ۲ - درنسخه م- مانند .۳- درنسخه م-میر. ٤ -درنسخه ع رحم و بر این خسته دمی آربسربر درنسخه م : رحم آر برین بیدل‌آسیمه سیر بر. ٥ - درنسخه م بگرفت‌ونکه کرد بس مهای گذربر. ٦- درنسخه م-بگشاد سربن‌بازو درآن جفته مراین را . ۷- درنسخه ع-ز .. درنسخه م-ماندم زبی نفع توگفتا بضرربر ۸- درنسخه‌م- بتشریف زرسرخ . ۹ در نسخه م-خندیدو بمن گفت که تاعیب نگیری. ۱۰. درنسخه م‌گفتاکه بتوچست شد این‌کسوت میرم ۱۱ - درنسخه م چون مدح وثنایم بخداوند بشر بر.۱۲- درنسخه م- تسکین بك رستم وش شیرافکن غازی کوخصم بیك تیردودوزد بسپربر . ۱۳- درنسخه م کانی. ١٤ - درنسخه ع زروزن.

یوددر آن شب زعکس گنبدسیمینش	نـوری بـر رفته تابگنبـد دوار
دیده همی‌سست‌شد[۱] زدیدن آن نور	... ر همی سخت شد بکردن آنکار
چشم خیانت چو باز کردم دیدم	..زی[۲] چون تیرراست وغاری‌بس‌تار
دل بتفکر که تا چگونه خوهد رفت	لوك من آنراه تنگ را بشب تار
سرخ سراسیمه گشت و کفك[۳] برانداخت	غران‌چون‌شیر گشت‌و پیچان‌چون‌مار
باغل وباکند[٤] حفره خواست بریدن	دزدو براو برسری فراخته چون دار[٥]
گفتم کای ماهروی کـودك دلبر	گفتم کی دلفریب لعبت دلدار
ساعتکی روی پیش دار و بهش باش	کار بمن مان و برمگرد و میامار[٦]
پس‌نگر آنگه که‌تاچگونه‌خوهم..رد	درد بـرت برنهاد و رسم هشیوار[۷]
بره بستان تو روم بشبان روز	پیرایم تا زگرد خـرمن گل خـار[۸]
چونان گردی بیك دوروز که گردد	..دنت[۹] آسان و تیز دادن دشوار
گردی سیم آورو بیداد گر وجلد	شهره و شهر آشنا وسرکش و عیار
گرتو بدین رنج بینی‌اندکی آرد[۱۰]	اندك رنجی ترا براحت بسیار
بره وحلوا زمن بخواهی فردا[۱۱]	گرچه کنون قانعی بگـرده وآجار
دادم ازین لابها و خورد و فروخفت	گفت هلاهان چو برنهادی[۱۲] بسیار
..دنی آغاز کن بخشیت[۱۳] و شفقت	تانشوم درد مند و خسته و افکار
چندین جور و جفا و رنج ببردم[۱٤]	تاش ببالای خانه[۱٥] بردم و تالار
کردم باداو چنانکه بامن کردند	باشد مرد ستم رسیده ستمکار
گفتم خیز ای‌پسر که من ره‌بستانت	همچوره باره[۱٦] ساده کردم و هموار

۱ – درنسخه ع وم ـسست‌بد ۲– درنسخه ع- کاری چون تیرراست وتازی چون‌مار درنسخه م کای چون تیرراست ماری چون نار. ۳– درنسخه‌م- کفل. ٤- درنسخه ع‌وم- کنده . ٥- درنسخه‌ع - دزد سروتیز سرفراخته چون دار. ٦- درنسخه م-میابار. ۷- درنسخه ع-آروبری برنهادو رسم سزاوار - در نسخه م رسم بردار. ۸ - درنسخه ع-تاکه برآری بگرد خرمن‌گل خار در نسخه م-باتو بوم چون بگرد خرمن‌گل خار. ۹- درنسخه ع-دیدنت. ۱۰– درنسخه ع وم ارزد. ۱۱ - درنسخه ع‌وم- بره‌وحلوابه‌بین نخواهی فردا. ۱۲. درنسخه‌م- بدنهادی. ۱۳-درنسخه ع وم-بحسبت ۱٤ درنسخه ع- بکردم درنسخه‌م- نمودم ۱٥- درنسخه م خانه بردم بالار . ۱٦- درنسخه م جاده.

راست چنان چون اثیر ملک عمر کرد ساده و هموار بافراخی عمار[1]
خواجهٔ عالم صفی دین که دراوست کعبهٔ جاه و جلال و قبلهٔ احرار

درهجو ابوالحسن حاکم

استری کردی‌ای بوالحسن حاکم خر استری از خر نشگفت وخری از استر
هم خری کردی وهم استری ازخود پیدا زانکه بداصلی چون استرو بدفعل چوخر
استری کردی وخوردی نمك و نان کسی کز خری کردی حق نمکش زیروزبر[2]
ای بنسبت بتر از استر واستر زتو به وی بدانش بفرود خر و خر ازتوزبر[3]
بر دهان تو سزد چون .. استر حلقه تادگر ژاژ نخائی[4] پس ازین ای استر
فربهی مایهٔ[5] حق است وترا فربه کرد تاشدی فربه‌وکردی حق‌اوجمله هدر
ای خر فربه وای استر توسن روزی بارکش گردی وهم‌رام شوی هم لاغر
هر کریمی را آزردی از استر فعلی که کرم داشت بحق توبخرواری زر
شرف‌الدین چوخران بردترا پالان پیش کینه ازوی[6] بدل توچوخراز پالان گر
لعب[7] کاری که یکی راشرف‌الدین ..ید برد از .. دن[8] او کافی کاالف کیفر
غمز کردی و بتزویر گرفتی[9] عیبش وزپی منفعت خویش وراکرد ضرر
بحظیره شدی وجای وراکردی غصب سرد کردی عمل و گرم فروزیدی تر
برخطیر شده‌ای میر که تادرخورتست عملی‌دادی[10] کان هست ترا اندرخور
باچنان . . ن که توداری رمه‌بانی باید رمه بانی بخلاف رمه بانان دگر
رمه‌بانان بدهان[11] جست کنندو توبه..ن توبه..ن کارگشائی کنی ازراه ذکر[12]
بحظیره بنشین زانکه اگرجست[13] کنی رمهٔ آمده را باز رمانی از در
مردکی حیزی[14] وغماز وشجاعم گوئی درغمازی‌چه شجاعت بود آخر بنگر

۱- در نسخه ع- کار همی درره فراخی عمار ۲ - این بیت در نسخه ع- اضافه شده : استروخر بکنند آخر گوهر پیدا گربجای که وجوشان فکنی نقل وشکر ودر نسخه‌م- استروخر نکند آخر گوهر پیدا گربجای که وجوشان فکنی پست‌وشکر. ۳- در نسخه ع- وی بداندیش چوخر گوکه مرا نیست خبر در نسخه‌م- وی بدانش خروخر ازتوبنسبت بهتر. ٤ — در نسخه م- نخواهی. ٥ - در نسخه ع وم- حمق .
٦ در نسخه‌م- کینه خواهی که ستانی . ۷ - در نسخه‌م- صعب کاری. ۸- در نسخه‌ع- دادن وگادن هردو آمده . ۹ - در نسخه‌م- شغلش. ۱۰ - در نسخه ع وم- دادم. ۱۱ — در نسخه م چست. ۱۲- در نسخه ع- وم- تاکنی پیدا زان. ن‌بصدعیب هنر. ۱۳— در نسخه‌م- چست. ١٤- در نسخه م خیره .

..ن چون‌خرمن‌داری‌ودوسه‌ریش‌تنك　　نكنند از پی ریش توز . . ن‌تو حذر
دخل .. ن‌توبه‌ازدخل حظیره صدره　　تا كنی‌پیدا ز آن . .ن بصد عیب‌هنر[1]
هر كه یكروز بانجیر فروشی‌پیوست　　نه بانجیر فروشی رسدش كار بسر
تا باكنون چوتوانجیر فروشی‌كردی　　بجزانجیر فروشی ز تو ناید[2] دیگر
ای مواجر[3] زكسی شرم نداری آخر　　كه توازنعمت او بوده بوی تن پرور
رحم‌وشرم‌ازدل‌وازدیدهٔ‌خود كردی دور　　ای‌همه‌خلق‌تراانده‌چوسگ‌دورازدر
رحم‌وشرم‌ازدل‌وازدیدهٔ تو بیرون تاخت　　آنكه بر ..ن توازتاختن آورد حشر
از حظیره چوترا حاصل ناید چیزی　　بجز از نام بدومنت[4] قصاب و تبر
عمل خزبزه را باز بخواه از حاكم[5]　　زانكه بسیار خرخربزه راندی بیمر
عمل ماهی درخواه‌دگرباره كه‌هست[6]　　درمیان ران[7] همه‌خلق ترا ماهی گر
این‌دوسه شغل بخودگیروبزی‌خرم‌وشاد　　شادی وخرمی آردبتواین شغل اندر[8]
زبخارا بخریدی ز پی شهرت رو[9]　　كه نیفروختی[10] اینجا گروهر[11] مادر
ز آروزی تو بشهر تو فراوان لعنت　　گوشهاسوی[12] ره وچشم نهاده بردر
لعنت خلق‌بخرواران‌كردی توپشت[13]
چون بخانه بروی راست كنی بار سفر

در هجو امام فزنین

امام غزنی[14] آن پیر بخرد هشیار　　مدرس كتب بونواس مرد افشار
بجد و جهد همی كرد هرشبی تا روز　　كتاب جاق[15] بیاد مواجران تكرار

---

۱ — در نسخه ع - بحظیره ز چه بنشینی ای ابله خر . ۲ - در نسخه ع - آید منكر .
۳ - درنسخه ع-ای‌هواخر ٤- درنسخه‌م هیبت. ٥— درنسخه ع وم-ازعالم ٦- درنسخه‌ع-گهی است .
۷ — درنسخه ع-ران وهمه ۸— درنسخه ع-خودیقین دانم برمسند مانی اندر در نسخه م-جاهی اندر
۹ — در نسخه م — او. ۱۰— در نسخه ع وم-كه بنفروختی . ۱۱ — درنسخه‌م - كروفر مادر .
۱۲ - در نسخه‌م - سوی در . ۱۳ - در نسخه ع - تركیب . ١٤ - در نسخه م - غزنین . ۱٥ — در
نسخه م خلق .

بهوشیاری و مستی[۱] بدانصفت بودی کزونه مست امان یافتی و نه هشیار
غریب‌وشهری‌وپیروجوان‌وخردو بزرگ همی فشـارد شب و روز بی‌غم و تیمار
یکی بدی براوخوب‌وزشت‌ودشمن ودوست همه خران بیکی چوب راندی همـوار
بـدانصفت شرهٔ مرد.. ادنش بـودی که کار.. ادن خودرا همی زدی هنجار
به..ن[۲] کودك یکماهه زنده[۳]جلق زدی بگوی لخلخه برداشتی گروههٔ مار[۴]
بگرد مستان گشتی وعادتش این بود فرو کشیدی از . . ن مستکان شلوار
چوخر ب.. ادی مرمست راوگفتی خیز[۵] چنین کنند بزرگان[۶] چو کرد باید کار
فرو نهادی واین بیت[۷] برهمی خواندی چنین نماید نیمور لوطیان آثار[۸]
بآنجوانه درون آمدی برای جماع زدرز مندنشان خواستی زخنگ سوار[۹]
بشادمـانی و خوشی و خرمی آورد امام غزنی[۱۰] عمر عزیز خود بکنار
خدای عفو کنادش بفضل‌ورحمت‌خویش روان پاك وی از من نگیردی[۱۱] آزار
دراز قصه چه گویم امام غزنی مرد بماند ازو پسری همچو مار بچه زمار
یکی پسر که اگر کس ورا ندیده بـود نخواهدش که به بیند بعمر خود یکبار
قدی‌چو سرو پیاده‌سری چوگنبد[۱۲]کوز لبی چو گشته[۱۳] آلورخی چو پردهٔ مار[۱۴]
زنخ‌چوپشت‌سکرته[۱۵] نعوله‌چون‌دم‌سك چوشیر گنده دهان سهمناك چون کفتار
بساق پای چوکلك‌وسیاه‌چرده چوسلك ورانه مال‌ونه ملك‌ورانه خویش وتبار
گشاده از پی لقمه نهاده ازپی مشت[۱۶] یکی دهان چومغاره یکی‌شکم چوتغار
چنان بزشتیش اندر سرشته ناخوبی که هرکه دید مرا و کـرد لعنت بسیار
عیار پیشه جوانی[۱۷] که چاکر درزی همی کشیدش هـرروز رشنه در سوفار
چگویم از صفت او زعشق او گویم بیازمای بسوگند اگر نیم ستوار

---

۱ - درنسخه ع- برآنصفت. ۲- درنسخه عوم - به‌گوه. ۳- درنسخه ع وم-ریده . ٤- در نسخه ع-هار- درنسخه‌م- ببوی لخلخله برداشتی گروههٔ هار. ٥- دونسخه م- گفتی خیر. ٦- درنسخه م-چنین کند بکروکان. ۷- درنسخه ع وم- را. ۸- درنسخه م-سپیده دم بزیارت برمن‌آمد یار. ۹- این‌بیت درنسخه ع- نیست درنسخه م-ذکر زبنده نشان خواستی زخیك سوار. ۱۰- درنسخه‌م-غزنین عم . ۱۱ درنسخه‌م- مگیردا. ۱۲- درنسخه ع- کنده در نسخه م-قدی چوقامت ... وقدی چوقامت‌کود. ۱۳- درنسخه ع- کشته. ۱٤- درنسخه‌م- نار. ۱٥- درنسخه م-سکرنه بغوله ۱٦ درنسخه ع وم- هفت. ۱۷- درنسخه م- زناکری‌دزدی.

بصد هزار دل و صد هزار جان گوئی — عمید دولت عالی براوست عاشق زار
محمدبن امام العبید[١] عبدالله — که زیر منتشند از عبید و از احرار
زعشق او بشب این بیت برهمی[٢] خواند — سپیده دم بزیارت برمن آمد یار[٤]
بچشم.ش از رخ زرنیخ رنگ او آید[٥] — دوصد هزار گل سرخ و صدهزار نگار
زعشق بازی آنها همی کند باوی — که هیچ عاشق دیگر نکرد از این[٦] کار
بچست[٧] کامی مار اندر افکند صدصد — پس آنگهی بکند موی.. نش تار ازتار[٨]
همه بلالك[٩] کهناك دردهد سنکی[١٠] — بکف بزعرن کوبد زنوش نوش گوار[١١]
بجای لب[١٢] زن مشتش همی زند برلب — چنان‌زند که هم‌ازوی خورد هم ازدیوار
چو مست شدبغلامان دهد برای جماع — یگی به.. اید و دیگر همی شود نظار
جوترب غاتفری . . رهای سخت سیاه[١٣] — همی کنند به ..ن اندرش[١٤] که تیز بیار
اگر صبوح کند کاج باشد و محراق — همیزنندش چندانکه بشکندش خمار
نه جامه ماند برتن نه برزنحدان ریش — نه درمیان . . ن که نه درمیان ران هار[١٥]
عمید دولت ازینگونه عاشق است براو — چه‌سخت کارستاین کار عاشقان نهمار[١٦]
منازعی بود آخر عمید دولت را — خدای عشق ورا برمنازعانش گمار
زروی[١٧] طیبت گفتم نه از ره تحقیق — عمید دولت ازین خصله ها بود بیزار
بزرگ زادهٔ با حرمتست و باحشمت — لطیف‌خلق وجوانمرد ورا دوزیرك سار
اگرخزانهٔ[١٨] قارون بدست اوآید — ببخشد و ننهد برکسی بمنت[١٩] بار
زروزگار بهر نیکوئی سزاوارست — بدان‌که نیست‌چو این‌روزگاریان[٤] غدار
زجاه و دولت او خلق شادمانه دلند — زجاه‌و دولت خود شاد باد و برخوردار

---

١ - در نسخه م - امام الادیب . ٢ - در نسخه م - را همی خواند . ٤ و ٥ - در نسخه ع - این دو بیت دیده نشد . ٦ - در نسخه ع - از آن کار . ٧- درنسخه ع- نخست ودرنسخه م- بچست بازی کاج: ٨- درنسخه م تاراباد ٩- درنسخه ع ملالك . ١٠ - درنسخه ع- سبکس درنسخه م- سنگش . ١١ - درنسخه ع- بکف بزعرف کوبد زبوس نوش گوار. ١٢- درنسخه م بوسه. ١٣ درنسخه ع زنند ١٤- درنسخه‌م- اندرون. ١٥- درنسخه‌م- نه‌درمیانه ... .. نه مومیان زهار. ١٦- درنسخه ع نهار . ١٧- درنسخه م- بروی. ١٨ - درنسخه ع - خزینه . ١٩ - در نسخه ع-وم- زمنت . ٢٠ - در نسخه م روزگارمان .

در هجو بوبکر اعجمی وفرزند او

بوبکر اعجمی پسری ماند یادگار — دیوانه زن بمردی[۱] معتو وبادسار
ماخولیا گرفته ومصروع وکنده مغز — زرداب خورد چون عسلی پیش چون زمار
ریشش زداء ثعلب ریزیده[۲] جای جای — چون یوز گشته ازره[۳] پیسی باآشکار
شدجای جای ریخته از رشك[۴] روی او — ریشی که ننگ دارد از وروم‌ه زهار
برجای موی ریخته پیسی شده پدید — وز آب[۵] غازه کردچو گلبرگ کامکار
برروی او زغازه و از موی برشده — یکجای گل گل است ودگر جای خارخار
چون بوم بام چشم با برو برد ز خشم[۶] — وزکینه گشته پره بینیش پیل وار[۷]
گوید[۸] منم امین سرطاق وصانیه[۹] — آن درچه[۱۰] درخور است سرطاق پایدار
ازبهر چشم زخم سرطاق شانده‌اند[۱۱] — آنرا[۱۲] چنان کجا سرخر درخنارزار
برسیرت کبار کند ظنزومسخره — آن از کبار خورده بسی خورده[۱۳] کبار
گوید بمهتری و بزرگی و سروری — ازاعجمی دگر منم امروز یادگار
آغاج اعجمی به.. س مادرت[۱۴] درون — کان لاف بیهده است وسراسر همه عوار
آن سیم سعددولت بوبکر بلخی[۱۵] است — نزد پدرش بود در آنوقت زینهار
خوردند زینهار براموال خویش وبرد — اموال خویش را بر آن زینهار خوار
ناقد بود که سیم بدل برنهد بمهر — زوبرچند عوض سره درحال اضطرار
تا اندکی موافق ناید زناقدی — بوبکر اعجمی زچنان خرده[۱۶] داشت عار
چون از سره بدل نتوانست فرق کرد — انگاشت زان اوست بیك وزن ویك عیار
پس[۱۷] کیسه کیسه رانده‌ز راه وخره خره — آن ناقد خیاره کزو ده بیك خیار

---

۱ - در نسخه ع - بمردی در نسخه م - بمردی معتوه ۲ - در نسخه ع و م - ریزنده ۳ - در نسخه م - بینی ٤ - در نسخه ع و م - از ننگ در نسخه ت رشك - سنگ و ننگ هرسه آمده ٥- در نسخه ع - درآب ٦ - در نسخه ع - بروز خشم ۷ - در نسخه ع - درکیسه کشته بره به بینش پیل وار ۸ - در نسخه ع- این بیت اضافه شده - از پیـل و بوم شومتر و نا خجسته تر دیدار روی اوست بسیصد هزاربار ۹ - در نسخه ع و م - گوید که من امین سرطاق و صانیم ۱۰ - در نسخه ع - آن در چه - نسخه م - آن در خور و سزای سرطاق و پای دار ۱۱ - در نسخه ع - از بهر چشم بد بسرطاق شانده‌اند - در نسخه م - از بهر چشم زخم سر طاق شانده‌اند - ۱۲ - در نسخه ع د م - او را ۱۳ در نسخه ع - خرزهٔ - در نسخه م. حزه و زکبار ۱٤ - درنسخه ع و م - مادرش ۱٥ نسخه - ع - اعجمی است ۱٦ - در نسخه ع خرزه - نسخه‌م - مرده ۱۷ - درنسخه ع - بس

سر در کفن کشید و بدین سر زده بماند تا میکفد نهان پدر را باشکار
امروز از آن مرام که دمی ماندش از پدر بابرگ اگر چه هست چو گل در گه بهار
فرداچه حق خویش بخواهند این و آن بی برگ ماند از همه چون در خزان بهار
زین پایه برتر آید و گوید بما برند[۱] خویشی همی کنم ز پی غارت حصار
گوید بمستی اندر صد ژاژ و آنگهی باشد بدان سیر[۲] چو شود باز هوشیار
در روز گوید ار که وزیری مرا بدی من بودمی زخواسته قارون روزگار
با آنکه من وزیر نیم باشدم[۳] بسی از فضل و مال بیحد و اندازه و کنار
چندانکه مال سلطان دارد وزیر هم[۴] من مال خویش دارم میراث از کبار[۵]
از پاچهٔ ازار من افزون[۶] خلق را بوی وزارت آید و هستم بزرگوار
سیم وزیر مرده[۷] بوبکر چون خورد بوی وزارتش زند از پاچهٔ ازار
بیچاره آنکه میر منم زد بگرد شهر بی‌شهریار من زند آن روسبی تبار[۸]
روزی و روزها بسر کوی او گذر کردم برسم و سیرت برمرده[۹] رهگذار
او مست بود و دست بریشم دراز کرد برکند تاه تاه و پراکند تار تار
چون روی او ز ریش شد از روی ریش من[۱۰] او گشته خشم خواه و مرا کرده خشم خوار
گویند خورده بود می آن عیب او نبود برمن چه جرم باشد اگر خورد[۱۱] زهر مار
مهمان گرفته ریش مرا برد[۱۲] خان خویش آن میزبان نغز بآئین برد بار
جنگش ز جای دیگر و برمن بهانه جوی خمرش ز جای دیگر و بامن همه خمار
بنشست گرد پای و حریفان و فرونشاند پیشش کنیز کان و غلامان[۱۳] برقطار
نو .. ن[۱۴] بنام ترکی[۱۵] آورد ماه روی ...نی چو برج باره همی[۱۶] مانده پاره پار

---

۱ – در نسخه ع - نژند - نسخه م - نرند ۲ – در نسخه ع و م - مصر ۳ – در نسخه م - زو مهم بستی ۴ - در نسخه ع و م - ما ۵ – در نسخه ع – این بیت نیامده و بجای این مصراع در نسخه م – بجای (از کبار) نوشته شده (در کنار) ۶ – در نسخه م - امروز خلق مرا ۷ – در نسخه ع – برده ز بوبکر و خورده است - در نسخه م - وزیر بوبکر مرده چون خورد ۸ – این بیت در نسخه ع - نیست ۹ – در نسخه ع - هرمرد رهگذار ۱۰ - در نسخه ع - چون روی ریش شد زوی و کنده ریش من ۱۱ در نسخه ع و م - اگر زهر خورد مار ۱۲ – در نسخه ع – سوی خویش ۱۳ – در نسخه م - غلامانش ۱۴ - در نسخه ع - تو .. ن - در نسخه م - ترکی ۱۵ – در نسخه م - ترکیه ۱۶ - در نسخه ع – کسی پاره پاره بار - در نسخه م کسی پاره پاره بار

هویش گرفت[١] وبرد که تو بندهٔ منی یکره بجای حق خداوندیم بیار
زانو بزن به پیش وزمین بوس کن مرا چونانکه سجده آری در پیش کردگار
از غایت تنعم آن گنده مغز را چو اعجمی برآمد اندر سرین[٢] هزار
صد گونه ژاژو بیخردی گفت وراست[٣] کرد با هر کسی بآرورو[٤] بند و گیرو دار
آن قاضی فغندره دستار برگرفت ازسر مراو افکند آنگه میان نار[٥]
گفتم که ای زن تو جلب نیك یافتی مارا بمذهب پل کوثر چوتیر[٦] وتار
وی آن مهتر است ومن آن صفی دین خاص خدایگان وجهانگیر وشهریار
مارادومهتراست که از کاخ در خوهم[٧] بیرنج[٨] دست تو برسانند بی شمار
ازمن صفی دین[٩] را صلت دریغ نیست سیلی دریغ هم نبود[١٠] تونئی بکار
. . . نی بدم نوازد و کرنا بدم زند
توقلبتان بکارنئی . . ن خویش خوار[١١]

در هجاء خمخانه

این چه دعوی شگرف است بگوای خرپیر که منم شاعر لشکر شکن کشور گیر
گر تو لشکر شکنی دانی و کشور گیری پادشا از چه دهد گنج بلشکر بر خیز
چون ترا ندهد از آن تاتو بلشکر شکنی سر بشمشیر دهی تن بتبر دیده به تیر
کار لشگر شکنی دارد و کشور گیری در چنین کار پسندیده چرا این تأخیر
زیر[١٢] پاتیز نگه کن چوخوهی گشت سوار تانیفتی چوشوی[١٣] حمله وروحمله پذیر

١ ـ در نسخه م گفت ٢ ـ در نسخه ع و م ـ اندرسرش ٣ ـ در نسخه ع و م دست کرد
٤ـ درنسخه ع ـ بآور بر ـ در نسخه م ـ نثار و براو ٥ ـ درنسخه ع ـ از سرمرا وکرد برونم ز
ـ کاخ بار ـ درنسخه م :

آن قاضی فغنده دستار بر گرفت در من همین وآنکه کاخ ومیان بار

٦ ـ در نسخه ع ـ چو سرو یار ـ در نسخه م ـ مارا بمذهبی بگلو بر چو تیر و تار ٧ ـ در نسخه ع ـ ما را دو مهتر است که برمازسیم و زر ٨ ـ در نسخه ع ـ بی دسترنج ٩ ـ در نسخه ع ـ وز اصلت ١٠ درنسخه ع ـ از تو نابکار ١١ ـ در نسخه ع ـ گر بایدم نوازدگر بایدم زند توقلتبان بکارنئی . . ر خویش دار ـ درنسخه م ـ بجای تو قلتبان نوشته شده بو قلتبان ١٢ ـ در نسخه ع ـ نیزو بای مه وزین پای مه هر دو آمده ـ در نسخه م ـ زیر پا خوب نگه کن ١٣ ـ در نسخه ع ـ شود و شوی هردو آمده .

در نگردی زسر اسب چو[1] در یازی سم	خارش علت ناسور بگیر[2]دت اسیر
کشوری گیر بیك حمله که آن کشور را	پادشاهست عزازیل و مهاکیل[3] وزیر
نام آن کشور خمخانه وخم ‌ماده و شهر	سنگدل باشد و در شهر بیندای بقیر[4]
علم اندر کش و باریش مگس ران کردار	حمله کن بر مگسان سر خمهای عصیر
چون گرفته‌شود آنکشور سنگین‌ده‌وشهر	راه هر شهر و دهی یا بسقر یا بسعیر[5]
گر[6] شکسته شود آن کشور انبوه از تو	نـام لشگرشکنی بر تو پذیرد تقدیر[7]
شاه[8] را مصطبکی کردی تا شعر ترا[9]	بزند مطربکـی مسطبکی بربم وزیـر
زنده نام پدر از مصطبکی کردی تا[10]	دیـدهٔ دیو شو و بـاز بروی تو قـریر
کیست‌میرشعرا گوئی[11] وهم گوئی من	نام‌خودخواهی[12] ای‌خیره سر تیره ضمیر
سهل کاریست امیر شعـرا بودن تو	لیگ‌ازمیره باسهل بسر کین کش[13] میر
سیر[14] داندان‌وچکندر[15] سرو بادنجان‌ اب	شاعری‌نیست‌چو تو ازحدکش‌تا کشمیر
من بمستی‌چو‌چکندرسی ورود ندانست	درنشانم‌بدولب‌چون بدو بادنجان[16] سیر
شاعری خرسری‌ودرسرت از شعر هوس	همچو اندر سرهر خرهوس کاه و شعیر
که کشد گوئی در شعر کمان چو منی	من که با قوت بهرامم و با خاطر تیر[17]
من کمانرا و خداوند کمان را بکشم	گرخداوند کمان زال‌و کماندار[18] حجیر
شعرمن‌هست چو انجیرهمه مغز و لطیف	وان‌تو کشك‌غلیظاست‌و به از کشك‌انجیر
توسگی شعر تو زنجیر تو در گردن تو	نه‌تونه‌شعرتوچونانکه‌نه‌سگ‌نه[19] زنجیر
در هجا گوئی دشنام مده پس چه دهم	مرغان بریان دهم‌و برهٔ وحلوا و حریر

---

۱ - در نسخه ع - در باری و درنسخه م - در تابی و بیم ۲ -- در نسخه ع - نگیردت ۳- در نسخه ت - مها کال هم آمده در نسخه م - مهاکال ٤ - در نسخه ع - راه هر شهر و دهی یا بنقر یا بسعیر - در نسخه م سنگدل باش و در خم را اندای بقیر ٥ - درنسخه ع - سنگدل باش و درشهر براند ای بقیر ٦ - در نسخه - چون شکسته شود آن لشگر انبوه از تو ۷ - در نسخه ع و م - تقریر ۸ - در نسخه م شاعر ۹ - در نسخه ع - باز بانام مصطبکی شعر ترا ۱۰ - درنسخه م - باز نام پدر مصطبکی زنده کنی ۱۱ - در نسخه ع - خود ۱۲ - در نسخه ع - نام خود خود نهی ۱۳ -درنسخه ع- کس میر - در نسخه م - نه سرگین کش میر ١٤ - در نسخه ع و م - دندان ١٥ در نسخه ع - چغندر ١٦ - در نسخه ع و م - بادنگان ۱۷ - این بیت درنسخه ع نیست ۱۸ - در نسخه ع - کمانکش کنجر - در نسخه م- کشکنجر ۱۹ - در نسخه م- بجای نه ، مه نوشته شده

هیچ خصمی را این شغل نیاموزد خصم[۱] هیچ صوفی را این کار نفرماید پیر
هجو را مایه ز دشنام دهد مرد حکیم تا مخمر شود از هجو بخیزد[۲] چو ضمیر
مثل نان فطیر است هجا بی دشنام مرد را درد شکم گیرد از نان فطیر
هرچه دشنام دهم برتو همه راست بود شرح او[۳] باز نمایم بنقیر و قطمیر
باد[۴] کردی که گرو کردی ..ن را بقمار تا گروگیر ترا لای بر آورد از[۵] پیر
دو گرو گیر گرانمایه گروگان بر تو یك بیك قادر و تو داده رضا بر تقدیر
عامی و عارف بودند گر و گیر از تو تو ازان هر دو گرو گیر بفریاد و نفیر
ریختند از سر حمدان بتو[۶] در چندان ماست که بسرفه[۷] زگلوی تو زند بوی پنیر
نزد آنکس که خبر دارد از عزت شعر شاعر . .ن بگرو کرده بود خوار و حقیر
در پذیرفتن اسلام بسی سال زدند غازیان بر در دیر پدرانت تکبیر
غازئی هست که تکبیر بگوید هرگز بدر دیر و بتصحیف تو آید شبگیر[۸]
. . ر چون دستهٔ ناقوس گرفته بدو چنگ[۹] تا تو بیدار شوی چنگ بر آرد بنفیر[۱۰]
مرگرا بینی در خواب چو بیدار شوی هجو من باشد از آنخواب که بینی تعبیر
من[۱۱] ترا ای همه ساله بغم روزی و مرگ[۱۲] هجو من روزی[۱۳] و مرگ است کزو نیست گزیر

نه بمانم که بمیری نه بمانم که زئی
تیز در سبلت تو خواه بزی خواه بمیر

در هجو خمخانه

خمخانهٔ خر سرای خر پیر نه راه بری نه بار بر گیر
زین لاشه لنگ و لوك پیری از دم تا گوش مکر و تزویر

۱ــ درنسخه م ــ کار ۲ــ درنسخه ع ــ ضمیر ۳ــ درنسخه ع ــ آن ۴ــ درنسخه ع و م ــ یادداری ۵ ــ درنسخه ع ــ سیر ۶ ــ در نسخه ع ــ بتوبر ۷ ــ در نسخه ع و م ــ که بسرخی ۸ ــ این بیت درنسخه ع ــ نیامده ۹ــ درنسخه م ــ خشك ۱۰ ــ درنسخه ع و م ــ تفسیر ۱۱ ــ در نسخه ع و م ــ مر ترا ۱۲ ــ درنسخه م ــ برگ ۱۳ ــ در نسخه م ــ رزی مرگست .

تا خـر کره بودی آن میره ... بودی و من از غم تو میمیر
در پیر خری بمن رسیدی ... وانگه گوئی که من خر میر
هر چند غم آیدت بگویم ... بـس پیر خری تو ای خـر پیر
زنجیرت[۱] چون بخارش آید[۲] ... بستـن نتوان تـرا بزنجیر
گرگینی[۳] و . . ن مرغ داری ... بر بسته لبان بسان انجیر[٤]
فـردات برم بخر فروشـان ... گویم خر کیست ماده[٥] و پیر
وانگه ده بچوب و ده بگردن ... بـا تو که کند بچوب تقصیر[٦]
از سوزش . . ن روانه گردی ... زانگونه که در نیایدت[۷] بیر
باشد که زنك بسر در آئی ... خیری[۸] نکنی بخیر تأخیر
گردن‌چو خیار بشکنی‌خورد ... میزی چو خران گزاف بر. . ر[۹]
جان ازره . . ن کنی و سازی ... در کندن‌جـان کجول‌و کشمیر
بر تو چو بخر بدیهه مردان[۱۰] ... بر من چو بخر[۱۱] درودوتکبیر
چون‌سیصدوسی‌دویدنی‌ماند[۱۲] ... کیمخت تو ماند از توتوفیر
بخت است بخواب دیدن خر ... شـاهونه چنین نهاد تعبیر
از بخت بد آنکسی که بیند ... در خواب خیال تو بتصویـر
یك‌خرچوتونیست‌شاعرازحکم ... یك شاعر چون تـو نی بتقدیر
خر شاعر خوانمت که در تو ... از شاعری و خریست تأثیر
خـر[۱۳] غـم لقبت نهم ازیـرا ... از هر دو نصیـب داری و تیر
گر من بشکستن خر[۱٤] آیم ... فریـاد مکـن بگـاه تکبیر[۱۵]
ور تیز[۱٦] بگـادن خـرانـی ... دنـدان بفشر بگـاه تفشیر

۱- در نسخه ع‌وم- انجیرت ۲-در نسخه‌م- آمد ۳- در نسخه م- گرگی توو. . ن مرغ داری ٤ -در نسخه ع -انجیر بر پشت‌لبان‌بستی ودر نخـه‌م بر تست لبان‌بسان‌انجیر ٥ -در نسخه ع- مادیان سیر- در نسخه‌م نادرو بیر ٦ -در نسخه م -وانگه ده‌به‌چوب نه بگردن با تو نکنم‌بحرب تقصیر ۷ -در نسخه ع- در نیامدت‌بیر در نسخه م- درنیامدت تیر ۸ - در نسخه ع - چیزی ۹ - در نسخه م - گزاف برخیر ۱۰- در نسخه م -مردن ۱۱- در نسخه ع - هردو ۱۲- در نسخه ع - بد- در نسخه‌م- دو بیتئی بد ۱۳-در نسخه ع‌وم-خرخم ۱٤-در نسخه م- خم ۱۵ - در نسخه ع - بکیتر- در نسخه م - نکسیر. ۱٦ - در نسخه ع-در - در نسخه م - ور نیـز

گر مردی باز دستی از من   کردم یله خوبزیّ وخوه میر

در هجاء خر خمخانه

ای پرستنده زادهٔ سم خر   خـر مردم نئی کـه مردم خر
سر خر بر تر از گریبانی   درزنخدان فرو فرودم[1] خر
هست برمن ترا[2] تقدم‌ونیست   خوی[3] خر بنده بر تقدم خر
تو چوخرپیش‌من دوان‌گشته   من‌چوخر بند گان[4] بادم‌خر
همه خر بندگان خرشده‌گم   یافته خر خوهندو من‌گم خر
که‌وجو میکنی بمن برحکم   کز که وجو بود تنعم خر
ندهمت کاه‌وجو ازانکه‌روا   نیست بر آدمی تحکم خر
شاخ‌گاوی که‌که‌کشد بجوی   در سپوزم بکاف گندم خر
این‌ترانیست‌خرکسان‌تراست   دور از اندیشه وتوهم خر
ایخر از خرنئی جوابی گوی   هم خر خم مباش و هم خم‌خر
شعر علم است و تو خرعامی   علم مستغنـی از تعلم خـر
باربل هم اضل کشی برخیر   تا ترا نام گشت بل هم خر
شعر ژاژیـدن لهـاشم تو[5]   علك خائیدن[6] لهـاشم خر
بترنم[7] هجای مـن خوانـی   سرد و نا خوش بود ترنم خر
چو بعان عان رسی فرو مانی   ای[8] نه‌عان‌عان‌خرند عم عم‌خر
لبـت از هجو در لبیشه کنم[9]   که بدینسان بود تبسم خر[10]
خم[11]خرمی‌کنی و میگذری   مینمـائـی بمـن تجشّـم[12] خر

---

۱ - در نسخه ع - فرو برد ۲ - در نسخه ع - گریبان هست - درنسخه م - تقدم و هست
۳- درنسخه ع و م - چوبخر نیست ٤ - درنسخه‌م - دمادم خر ٥ - درنسخه م - تست ٦ - درنسخه ع -
کائیدن ۷ - درنسخه‌م - بر ترنم۸ - درنسخه ع- ای معانعان‌خرمعمعم خر - در نسخه م - ای به عانعان
خرمه عمعم خر۹- درنسخه م - کشم ۱۰ - درنسخه ع وم این بیت اضافه شده

شعر تو زیر بینی تو نهم   که ز سرگین بود تشمم خر

۱۱- درنسخه م - حم وحم‌می کنی ومیگذری ۱۲ - درنسخه ع - تجسم

شاخ گاوی که در شود بشکاف　　ببرون آمدن شود سم خر
چو[1] مرا خرسوار خوددیدی　　نبود در دلم ترحم خر
تا توحم حم کنی شکسته بوم　　بسر سنگ همچو حم حم خر

مقطع شعر تو هم از تو نهم
در . . س زنت باد پنجم خر[2]

مطایبه

ایکه با روی نکو . . ن کلان داری یار　　رو بهل[3] خوش خوش بر روی زمین تنگ[4] مدار
خرمن . . ن را بر باد[5] گروگان کسان　　باد کن[6] جان پدر تا نکنندت گه بار
دامن از ساق بلورین بگریبان بر چین　　نیفه از گنبد سیمین بسوی مانچه[7] بر آر
همه آسانی در زیر فرو خفتن تست　　زیر خوابیدن توهست نه کاری دشوار[8]
خانهٔ هر که روی پیشگه خانه تراست　　لیکن آن خانه کجادست نهی بر دیوار
آفرین باد بران زیر فرو خفتن تو　　زه بران برزدی ودر زدن . . ن[9] نزار
گلرخا تیزی بازار تو امروز بود　　وای فردا که شود رسته بگلزار[10] توخار
تیز بازار تو امروز بود جان پدر　　ستد و داد کن امروز بتیزی بازار
هر که گوید برمن می نروی گوی روم　　چکنی گر نروی ور نکنی داد و بیار
سر من داری برخیز و بنزدیك من آی　　تا که بایك دو درم .. ایه کنم برتو چهار[11]
پیچ پیچی مکن و سیم بکس باز مده　　نرخ ارزان کن ودرمیخ در آویز ازار
اندك اندك بستان در بر یکدیگر نند　　کاندك اندك زبر دیگر گردد بسیار
ور کسی را نبود[12] سیم شبی صبح ستان　　کار[7] پیدا کن و میدار بانگشت شمار

---

١ - در نسخه ع - چون ٢ - دو نسخه ع دو بیت آخر دیده نشد ٣ - در نسخه ع - سر بنیه ٤ - در نسخه م - تنگ ٥ و ٦ - در نسخه م - بار ٧ - در نسخه م - باچه بیار ٨ در نسخه ع - زیر تن جانت میان بسته بکاری دشوار - در نسخه م - زیر تن جان بمیان بسته بکاری دشخوار ٩ - در نسخه ع و م - بزهار ١٠ - در نسخه ع وم - زگلزار ١١ - در نسخه ع - تا بیك دوره سه بارت بکنم . ایه چهار - در نسخه م تا بیك دو دو به . . رت کنم و . ا یه چهار ١٢ - در نسخه ع - نبود صبح خطی صبح ستان در نسخه م - سیم خطی صبح عیان .

وام داران تو دارنـد همه شهر در ست   نیسـت گیتـی تهـی ازوام ده ووام گـذار

گر سر صحبت من داری چو نان گردی   که ز خر بار[۱] نداری چو پدید آید بـار

بدو سـه روز چنان گردی کاسان رودت   . . ر دهقان اجـل عین دهـاقین مسمـار

زانکه[۲] گرچاشنی از . . ر وی آغاز کنی   بـدو نیمه شـوی ار در سپوزد یکبار

دیـرو دور از تواگردرتو کند بار نخست   چه بلابینی از آن دور کش[۳] دیر افشار

نایب خواجه اثیر است و پدیدست در او   هم از آن باد کهدر بوق اثیرست آثـار

باد بوقش بکمالی است که گفتن نتـوان   هم آنست که از بـوق عصیر[۴] آردعـار

بندهٔ بوق ویست از بن دندان خـر نر   آن خداوند چوبر پای کند دست افزار[۵]

گند نازاده از آن . . ر چو یکبار بخورد   گشت مالیده[۶] چو اندر شب مهتاب خیار[۷]

دوستداران را زان . . ر ادب نتوان کرد   از ادب کردن آن . . ر خدایا زنهار

دشمـن او چـو فتد در فزع . . ر ا . . ر   بـانگ بر خیزد از دره[۸] او دارا دار

دوستـانش بدم اندر شده کانست[۹] عمود   بر به. . ن زن آنکس که[۱۰] دراودشمن‌وار

تا . . س و . . ن زن دشمن او کرده شود   سوده و ساده و هموار بدان نا هموار

ایزد آن بوق ورا چون دل من[۱۱] را دارم   سخت پرخم و بهر کار که باشد ستـوار

تا سروکار جهان راست کند ازسر . . ر   چو سـر . . ر سرو کار شود بارا بار[۱۲]

ایزد اورا[۱۳] و سر کار ورا عمر دهاد
پیش ازاندازه و ازغایت وحد و مقدار

درهجو جوانی ومدح احمد سمسار

ای آخته بالای پری چهرهٔ عیار   دیوانه کافی پسر دختـر سـالار

---

۱ ـ در نسخه م ـ باك نداری چوبکار افتد کار . ۲ ـ در نسخه ع ـ آنکه .
۳ـ درنسخه ع ـ زود درنسخه‌م ـ دور. ٤ـ درنسخه م اثیر. ٥ـ درنسخه ع آن‌خداوندکه خرگون بودش دست افزار. ٦ـ درنسخه‌ع بالنده. درنسخه‌م نالنده. ٧ ـ درنسخه ع چنار. ٨ـ درنسخه م ازدورهٔ او
٩ـ درنسخه م دست‌عمود. ١٠ـ درنسخه‌ع بدودشمن دار درنسخه م ـ ورادشمن دار. ١١ـ درنسخه‌ع‌وم دارادا ١٢ـ درنسخه‌ع باداوبار‌درنسخه‌م بادبار. ١٣ـ درنسخه‌م ـ ایزداورا وسرو. .رمرا عمر دهاد.

ای گشته پری پیش رخ خوب تو چون دیو   ای دست بدیوار و بدانکار چو دیوار[۱]
تا زلف نگونسار سیاه تو بدیدیم   برخاست بکار این کل سرسرخ نگونسار[۲]
مارا نبد از زلف تو یك بند گشادن   مارا و ترا باز گره بستن شلوار
بس کس که زمهر تو چو خر بود بیخ بر   از کینه به. . ن تو فرو کرد خر افشار[۳]
ابروی تو چون مهر و بدو[۴] بر همه رامهر   بر . . نت نگوئی که چرا دارند آزار
از خوبی بسیار تو آمد بهمه حال   بر مرز میان ران تو آنزشتی بسیار
بس کس که بتیر مژهٔ تو دل او خست   آن خواست که بایدت[۵] ای دول کماندار
تابر سپر سیم تو تا پر[۶] بزند عرق   آن تیر که سیماب جهدش از سر سوفار
چندانکه ببالین تو گریبان و غریوان   شبها[۷] بدرت آمدم ای خفتهٔ بیدار
تو از سر نغزی و لطیفی و ظریفی   میدان همه افعال من و هیچ میامار
بودی تو مرا[۸] یار وولینعمت و معشوق   بودی تو مرا تازبر آن شده چون تار[۹]
از من برمیدی ره کاشان بگرفتی   کوخر[۱۰] تو کسی قعله کاشان به بکس مار
کاشانی[۱۱] و خکت گرومی ز ظریفی   داده بکف خلق عنان باده رهوار[۱۲]
آمد خبر تو که بکاشانی[۱۳] و آنجا   لولی بچه‌ای دوست گرفتی و شدی زار
یك بوسه ندادی زسر مهتری و شرم   وان شوی[۱۴] هواجرمش تراگاو بخروار
گر حرمت دهقان اجل عین نبودی   آنجا چه خرانبار بری و چه خرانبار[۱۵]
از عار بدان تری و تیزی ز پی تو   افتاده بکف . . ر که النار ولاالعار
دهقان اجل گر نبدی یار تو میشد   ازاین کل سرسرخ ره . . ن تو هموار
گرمی نشدی هیبت او برتو نگهبان   سوراخ سرینت زفراخی شده بدغار[۱۶]
دهقان اجل احمد سمسار که بی او   بودست در مردمی وجود بمسمار

۱ـ درنسخه م بدیوار. ۲ـ درنسخه ع برخاست بکار ازجا سرسرخ نگونسار ۳ـ درنسخه ع وم ـ افسار. ٤ـ درنسخه ع مدد برهمه ازمهر. ٥ـ درنسخه ع تانایدت آن دول کماندار. ٦ـ درنسخه ع تابر بشود غرق. درنسخه م تابر بکند غرق. ۷ـ درنسخه م بدباب آمدم. ۸ـ درنسخه م پارولی نعمت ومعشوق. ۹ـ درنسخه م بودی تومرا نازبر آن شده چون نار. ۱۰ـ درنسخه ع تودرنسخه م ـ رفت ازتوهمه قلعه کاشان به . . س مار. ۱۱ـ درنسخه م خاسان وخسیکت راکردی زظریفی. وزتر تیزی بارهٔ مرغنبان هموار ـ ۱۲ـ این بیت درنسخه ع نیست. ۱۳ـ درنسخه م بکاشان وخسیکت. ۱٤ـ درنسخه ع شوم ۱٥ ـ درنسخه ع آنجا چو خرانبار بدی وچوخران بار. ۱٦ـ این بیت ودو بیت ماقبل آن درنسخه ع وم نیست .

مطایبه

قصه ملك سلیمان دی بخواندم درسیر[۱] ... راست همچون قصهٔ دوش من آمد سربسر[۲]
کامدندم دو پری پیکرپسرمهمان چنانك ... خاتمی بودی[۳] دهان هریك از لعل و شکر
تا بدو پیکر برآمد روشنی درتیره شب ... ازجمال و چهرهٔ آن دو پری پیکر پسر
همچومرغان درهوابرروی گردون اختران ... از برای سایه داری درفکنده[٤] پربپر
چنداز ین ریش آوران باچند[٥] دیوان گردبام ... خفته بی بالین یکایك سربزیر و.. ن زبر
غلت غولی میزدندی همچو غولان هرسوی ... جامگی[٦] حلاج ودرزی‌موزه دوروکفشگر
جنگ ماروخارپشت آغاز کرده یك گروه ... مارآنرا خارپشت این همی خائید سر[۷]
یك گره نظار[۸] گشته جنگ را در زیر دلق ... چون کشف اززیر[۹] کاسه‌خیره بیرون‌می‌نگر
همچو آصف بود اندر صف ایشان زیرکی ... رای ما افتادش از تدبیر و فرهنگ وهنر
باپری و دیو ومرغان واصف و خاتم همی ... دیده سلمانی بچه خود را سلیمان دگر[۱۰]
نخوت ملك سلیمان رسته شد در شعر من ... هرزمان[۱۱] مالج من‌پخته ترومن خامتر
آرزوی تخت و باد آمد که بردند مرا ... در غدا ودر عشا هر روز یکماهه[۱۲] سفر
کاندرآمدبادوچون‌تخت سلیمان برگرفت ... جای خواب‌ما همی یك نیزه تابالای[۱۳] سر
گرنه[۱٤] بادبوق من کم گشته بودی‌بیم[۱٥] بود ... باد بردی مرمرا باکودکان وقت سحر
مرمرا با جمله همخوابان من زان جایگاه ... خواست تا برتربرد با خویشتن گفتم اگر
بـاد بشناسدکه من دیـوم سلیمان نیستم ... رنج من گردد هبا امید من گردد هدر
گرهمه‌یکساله ره‌مان[۱٦] برده باشد بفکند ... نه زمن یابد نشان کس نه زیارانم خبر
باد را گفتم که بادا اینچنین تندی[۱۷] مکن ... گرمرا فرمانبری یکساعت این‌فرمان مبر

۱ـ درنسخه ع وم سربسر. ۲- درنسخه ع آن خبر. ۳ - درنسخه‌م- بودآن . ٤ -درنسخه م- برفکنده بربیر. ٥-درنسخه‌ع باچندیکردیوفام. درنسخه م-مانندیوان گردبام. ٦- درنسخه ع وم چابك .
۷ـ درنسخه ع وم مارایترا خارپشت آن همی خائیدسر . ۸- درنسخه ع گشته نظاره . ۹- درنسخه ع درزیرکاسه. ۱۰ درنسخه م دیدسلمانی بچه‌خودرا سلیمانی‌دگر. ۱۱ - درنسخه ع بالنج در نسخه م مالیخ. ۱۲- درنسخه‌م یك نامه‌سفر. ۱۳ - درنسخه ع‌بر بالای سردرنسخه م-جای خواب وماوتایك نیزه بالابروبر. ۱٤ ـ درنسخه م گرکه. ۱٥- درنسخه هم بود. ۱٦ - در نسخه م ره‌برره بیاشد بفکند.
۱۷ - درنسخه م سختی مکن.

باد سردی کردن آغازید با تندی[1] چنانك گفتم از دوزخ نشان زمهریر آمد مگر
تابدو گفتم که مسخرگی همی کردم بلی من سلیمان نیستم سلمانم[2] از من درگذر
چاکر عین دهاقینم که هست از قدر وجاه نایب صدراجل والاصفی دین عمر
چاکر عین دهاقین را زبر[3] پوشیدنی گرقبائی بودی از صرصر نیفکندی پسر
وان قبائی راکجا دهقان سپهسالار داد
غرق شد با بخیه‌و بامرد ورزی واستر[4]

درهجو خواجگی ادیب

کیست آن‌ستوده برده[5] برون‌ازفسارسر وان آدمی که کرد بر او افتخار خر
این‌یك‌همی‌منم‌دگر آن خواجگی ادیب آن تازباز مرد گل افزوش خارخر[6]
من طبع شعر دارم و او تازی[7] ادیب پرکرده از هوا وهوس بادسارسر[8]
من شعرهای بیمزه گویم گران بوزن او تازی غریب بیان[9] کالخدار ذر
آواز شعر کرکر من هرکه بشنود[10] گوشش شود زبانگ من زشت کارگر
در آینه ببایدمان هردو بنگرید[11] چونانکه در نگاشته خود نگارگر
من شعر بد سرایم وکس خواستار نی ورهست‌نیست کس زمنش[12] خواستارتر
او اندرآب تیره رید من درآینه[13] بی پیرهن‌رید[14] نکند پود وتارتر
بی‌نفع و بی ضرر دوکلوکیم خر فشار زوکرده[15] نفع نافع و برده زضارضر
جائی که بگذریم ز دیدار ما شود صد[16] کارخیراز من وزان خرفشار شر

۱ــ درنسخه م ـ باهندی. ۲ـ درنسخه‌ع وم ـ سلمانیم‌زین درگذر. ۳ـ درنسخه ع زسر. ٤ـدر نسخه ع ـسربسر. درنسخه م. بامزد درزی واستر. ۵ـدرنسخه م ستوربرده ٦ـدرنسخه ع این یك منم ودیگر آن خواجگی ادیب برکرده ازهوی وی آن بادسارسرـدرنسخه م ـ آن تازه بارگل افزوش خارخر. ۷ـ درنسخه م اوغازی وادیب. ۸ـ درنسخه ع من طبع شعردارم واوغازی ادیب اوتازباز مردگل‌افروش خارخر. درنسخه م پرکرده ازهوس من ووی بادسارسر. ۹ـ در نسخه ع‌چنان. درنسخه م غریب خان کالجداردر . ۱۰ ـ درنسخه ع بنگرد. ۱۱ـ درنسخه ع ـ درآینه‌چوکافر برخویش بنگردـ درنسخه‌م ـ درآینه چوکافر بایدش بنگرد ۱۲ ـ درنسخه‌ع. زبیش ۱۳ ـ درنسخه‌ع ـ اواندرآب‌تازه زندپای‌تابسر در نسخه م. او اندرآب‌تیره زبد تیر بابه تیر ۱٤ـدرنسخه عوم ـ زند ۱۵ ـ درنسخه‌ع‌ـرد ـ درنسخه‌م ـ رو ۱٦ ـ در نسخه ع ـ صدکارخیزد ازمن‌و. در نسخه م ـ صدکار خیر ازمن و

ای[1] خواجگی ادیب گرانمایهٔ اصیل / بود آنگهی که بود بحال صغارغر
اکنون شد از کبار و همی برگرد بطبع / از مازنه خوید وزگندکبار بر[2]
من چون[3] لحام کورم و اوچون کلنگ لنگ / آورده‌من بدین وبدو کنده باربر[4]
اوهست[5] تازباز و خوهد نرو ماده نی / چون گاو وخر شده زپی‌تاز[6] باربر[7]
آن تا زباز[8] راکه نباشد بکیسه سیم[9] / با آن دگر که نیست به بند ازار زر
هرجا که بگذرد بسوی تاز بنگرد . / آید زتاز تیز بدان تازباز بر[10]

چاریم[11] هردو آن بیکی هجو مضمر است
تاهجواز که کرد خوهد زین دوچار[12] چر

در هجو دلداری

ای[13] زجان عزیز بنده اعز / در فکنده است بند تازی بز[14]
ازیکی[15] ناگذشته موی‌سرش / موی. . نش گذشته از یك گز
ره نیابد زسوی با صد جهد / گربه. . ن بر زنیش میخی گز[16]
به تکسکی نیر زدو خواهد / بوسه‌ای راز من بهای دوسز[17]
با چنان ناز اگر نشاط کنی / خیز و در حجرهٔ نشاطی خز
حجره‌ای کاندروست ریع نمد / قالی‌رومی و نهالی خز
فرش با موی.. ن اوباشد[18] / همچوموی سمور و قاقم و خز[19]
حجره زانسان و تازازاین کردار / شغل ازین طرزوحرفتی زین تز[20]

---

۱ - درنسخه ع- آن- درنسخه‌م ، این.۲- درنسخه ع آن تازباز دورکند ازکباربر درنسخه م، ارمارنه بوید وزکند کیاربر. ۳- درنسخه م لجام. ٤- درنسخه‌ع- تارتردرنسخه م، براوکنده باروبر ۵- درنسخه‌م اوبیست باره مارخواهد. ٦- درنسخه م ماربار. ۷- درنسخه‌م این بیت اضافه شده‌است

من بوسه و کنار خو هم نرو ماده نی / با ماده هم برست ببرس وکنار بر

۸ - درنسخه م ماربار. ۹- درنسخه م سم . ۱۰- این بیت درنسخه ع نیست. ۱۱ - در نسخه م خاریم ۱۲- درنسخه م دوخارخر. ۱۳- این مطایبه درنسخه ع نوشته نشده‌است - ١٤- درنسخه م غز. ۱۵- درنسخه م گزی. ١٦- در نسخه م این بیت نیست. ۱۷- درنسخه م دورز. ۱۸- درنسخه م- اوتروتاز ۱۹- درنسخه م‌چون‌سمورست وقاقم وخزوبز. ۲۰- درنسخه م بز.

با چنان ترک‌تاز[۱] مغ به ازو   عیش چون قیصرم[۲] کن ومعتز
ورنه بفرست هر چه‌در بایست   سیم تاز است ازینهمه مفرز
سخن از زر پخته گوی چوسیم   ور نمانده است‌زر پخته بپز
تا بود نازو و کامرانی خوش   بادهٔ ناب کامرانی مز
تا اعز و اذل بود بر لفظ   باد بد خواه تو اذل، تو اعز
باد عمرت هزار ساله دو ته   بیش ازین باد کو[۳] بود موجز

درهجو دامادناصر بزاز

برگوی بداماد خودای ناصر بزاز   تامست شد از ..ن‌نکندعربده آغاز
از[٤] وجه غزی‌و تتری سست رکونی[۵]   برمردم کسبه نشود طاعن و غمّاز
تاکو بیان[٦] جمع نگردند دگر بار   در حمیت. .ن‌سرش‌نگیرندگر[۷] باز
با. .ن در اینده و شلوار بریده   اینجا بفرستند مرا ورا بتك و تاز
برمردم کسبه ننهند تهمت دزدی   تاخشك‌به. . نش نسپوزند همه باز[۸]
برسرش[۹] درآیندگر ره بسر گرز   شلوارش[۱۰] ببرند دگرره بسر گاز
اینجا بدرستی‌خبر آمد که بکسبه   داماد ترا مهمان بردند باعزاز
بسیار لطف کرد همه کس بحق وی   تاگنده شدو باز برآورد سر از ناز[۱۱]
کردند سزای در مرزش بسر بوق   وانگه چودهل داد بهر روئی آواز
گویند که‌راز وی از خلق‌نگهدار   بانك دهل و بوق‌توان داشت[۱۲] کجاراز
کردند منادی که بیائید وبه.. ائید   همسایه بهمسایه و انباز بانباز

---

۱ ـ درنسخه م‌ـتازترك. ۲ـ درنسخه م. معتصم بکن ومعز. ۳ـ در نسخه م‌کانون بود. ٤ـ در نسخه ع وم‌ـ ازوجه غری وسری. ۵ـ درنسخه م رکوبی. ٦ـ درنسخه م‌کسوتیان. ۷ـ درنسخه ع‌ـفروباز درنسخه‌م‌ـوزحمیت. .ن سرش نگیرندفروباز. ۸ـدرنسخه ع وم ساز. ۹ـ درنسخه م بر. .نش درانند ۱۰ـ درنسخه م بدرند. ۱۱ ـ درنسخه ع تاگنده برآوردسرازنخوت وازناز، درنسخه م باکنده بهزندو برآورد سراز تاز. ۱۲ ـ درنسخه ع وم‌کجا داشت توان راز.

چندانش به..ادند که‌اندر همه کسبه   یك..رنمانده‌است از آن.. ن[۱] بسرغاز

من ناصح اویم بتو غماز نمانم[۲]

تو ناصح او باش مباش از من غماز

در هجاء خمخانه گوید

خر سر خمخانه ای[۳] بریش ترا تیز   کل راکوزاست و ترکمانرا مونیز[۴]

ریش تو روزی هزار گوز کند کسب   ..ن ترا[۵] وجه نی بسالی یك تیز

آنچه به..ن تو کرده میرهٔ با سهل   کرته بدرید تا بدامن و تیریز

کند زمیتین گوشتین بمیان رانت[۶]   میرهٔ با سهل کارزاری کاریز

بر در کاریز..ن مناره ببالا   تابشب انداز سر چو مهرهٔ زرریز[۷]

شاعر دهلیزئی نه شاعر صدوی   بگذرو دهلیزبان فرو بروکه بیز[۸]

هرکه ترا دید صدرخانه گرفته   پای کشان آردت ز صدر بدهلیز

ای سرخر شاعری که خایه بطان[۹] را   خرج شوی ازبرای خوشهٔ پالیز

چون کدوی اریجی[۱۰] سرت بکلانی   مغز درونی بقدر نیمهٔ گشنیز

دعوی دانش کنی و هیچ ندانی   وآنچه‌بدانی[۱۱] بنزد دانا ناچیز

هجو و مدیح و دوبیتی و غزل تو[۱۲]   باتوکم ارزد بیك جو وبدوپشیز

پنبه‌بگوش اندر آکند ز تو ممدوح   پنبه چگویم که‌ازره[۱۳] ریزدوازریز

شعر تو باید بآبریز در انداخت   گر بود از مشك برنوشته بآریز[۱۴]

غول بجای تو هست میرك سینا   دیوبجای توهست لعبت خر خیز

کاغذ ساز[۱۵] از هزار دستهٔ کاغذ   کاغذ هجوتومی[۱۶] برآرد ترویز

---

۱ ــ درنسخه ع وم نه بسرغاز. ۲ - درنسخه ع وم نمایم. ۳- در نسخه م ایکه ریش تراتیز. ۴ ــ درنسخه م ــ مویز. ۵ ــ درنسخه م ــ گرچه نی. ٦ــ درنسخه ع گرزه ومیتین آهنین بمیان رانت. ۷ــ در نسخه ع راست همی چون مناره برسر دهلیز. ۸ این بیت درنسخه ع نیست، درنسخه م، بلکه ز دهلیزیان فروتروکه نیز. ۹ــ درنسخه م، ضابطیان‌را. ۱۰- درنسخه ع، زریجی، درنسخه م دزنخی. ۱۱- در نسخه ع، ندانی. ۱۲ــ درنسخه ع، بیك غراغرو ده تیز. ۱۳ - در نسخه ع، ذره (ازره) ریزدو از زیر، در نسخه م، اوژه. ۱٤ــ درنسخه ع وم بابریز. ۱۵ــ درنسخه ع وم سای. ۱٦ــ درنسخه ع، به برآردسرزیر.

گنده دماغی بنفشه بوی نه کالوج[۱] گنده دهانی کرفس خای نه کنگیز[۲]
ریزه خورخوان شعرائی و آئی چون زلب‌طبع خویش بختی کف ریز[۳]
مردم منم درمصاف شعر و تو حیزی حیز به ازتوچنانکه مرد به از حیز
ازمن وهجو توبوی شونیز آید دانا داند چه بوی دارد شونیز
یعنی شو نیز گو خرسر را هجو درسرت از هیچ عقل داری و تمیز
در دل تو کین سید رسل استی راست بدانسان کجا سنائی ترشیر[٤]
نه‌چوتویك‌خارجی‌است‌درهمه‌راوند[٥] نه‌چوتویك‌ملحدیست[٦] درهمه ترشیز
تیز درفش است درعبارت ترکی سوزن هجوم ترا خلیده[۷] تر از تیز
تازه بود خوب[۸] دست و من بدرستی تازه هجو و دو دسته بر سر تو نیز
گیزنمد باشد و مصحف او . . ر . . ر به . . ن توباد وخفته[۹] توبرگیز

پیر شدی زیربار هجو من ای عز
کردمت آزادچوخر کره بشبکیز[۱۰]

در وصف حال خود گوید

منم آن گشته‌غایب‌ازتن خویش بیخبر ازستیز و از من خویش
از رهی اوفتاده سوی رهی که ندانم‌شدن[۱۱] بمعدن خویش
کودکان داشتم چو حوروپری کرده‌برمن گشاده‌روزن‌خویش
هریکی مرمرا نشاندندی گرد برگرد آن‌نهنبن[۱۲] خویش
برده هریك بزعفران کوبی[۱۳] دستهٔ هاونم بهاون خویش
محتسب وار کردمی همه را ادب از درهٔ[۱٤] متمن خویش

---

۱ - در نسخه م ـ کالوح ۲ - در نسخه م - کیکیز ۳ - در نسخه ع این بیت نیست ٤ - این بیت در نسخه ع نیست- در نسخه م - بجای ترشیز در شنبر آمده است ٥ - در نسخه ع - ترمد - در نسخه م - زرند ٦ - در و نسخه ع - ملحد است ۷ - در نسخه ع و م - خلنده تر ۸ - در نسخه م - چوبدست ۹ - در نسخه م - بادو جفتهٔ توکیر ۱۰ - این بیت در نسخ ع نیست - درنسخه م لفظ آخر بیت بشکیز آمده ۱۱ - در نسخه م - ز معدن خویش - ۱۲ - در نسخه م - تهمتن خویش ۱۳ - در نسخه ع بزعفران کوئی ۱٤ - درنسخه ع وم - مشن .

مرمرا بود از همه شعرا — پادشا وار حکم برتن خویش[۱]
داشتم در میانهٔ حکما — سرخ روی[۲] وسپیچ گردن خویش
بودم اندر ره مرا دو هوی — هم بت خویش وهم برهمن خویش
هیچکس دبه ای نداد بمن — که درین دبه ریز روغن خویش
نام زن[۳] بر زبان من نگذشت — که لبان نازدم بسوزن خویش
زن بمزدی ز راه برد مرا — عاشن شلف ریز برزن خویش
گفت زن کن چنانکه من کردم — تا بدانی مکان ومسکن خویش
خان ومان سازئی[۴] و با مردم — ورچه مرغی[۵] کنی نشیمن خویش
زن وفرزند سازچون مردان[۶] — از پی سازوسوز[۷] سوزن خویش
گفت او کرد مرمرا مغرور[۸] — کور کردم ره معین خویش
نتوانستم آنچه داشت نگاه — . . رخود رابزیردامن خویش
ریش خود سست کردم وگفتم — آنچه چون موم کرد آهن خویش
خودریم ریش خویش را اکنون — که شدم برهوای ریمن خویش
مردمردان بدم چو زن کردم[۹] — گشتم ازبهر زن زن زن خویش[۱۰]
هرزمان زین خطاکه من کردم — سیلئی درکشم بگردن خویش[۱۱]
چون گریزان شوم رزن گیرم — درقطب الامان[۱۲] ومأمن خویش
تن برهنه گریزم از برزن — تا دهد جبهٔ ملون خویش
سر برهنه که تا نهد بر سر — شرب در بسته[۱۳] چوب خرمن خویش
گرسنه نیز تا بفرماید — گندم وجو کرنج[۱۴] ارزن خویش

---

۱ - این بیت در نسخه ع نیست. ۲ - در نسخه ع - سلیح . در نسخه م - سپید ۳ - در نسخه ع. من - ۴ - در نسخه ع - سازکن نئی مردم - در نسخه م - سازاگر همی مردی ۵ - در نسخه ع وم - ورچومرغی نکن ۶ - در نسخه ع مردم - ۷ - در نسخه م - سازد وسورو شیون خویش - ۸ - در نسخه م - معذور ۹ - در نسخه ع - گشتم - ۱۰ - در نسخه م - سیلئی درکشم بگردن خویش ۱۱ - در نسخه م - نیست ۱۲ - در نسخه ع - درقطب الانام مأمن خویش - در نسخه م قطب الامام ۱۳ - در نسخه ع - چوحزمن خویش - در نسخه م - شربت بربسته چوخرمن خویش ۱۴ - در نسخه ع - کربج - در نسخه م - برنج

میوه ناخورده نیز تا دهدم   نعمت باغ کوه[1] حمین خویش
زشت گدای[2] زن بمزدم من   و زهمه زو کشم بلیفن خویش
دره شعر و درعطا بخشی   من فن خویش دانم او فن خویش
پسر پادشاه شرعست او   دارد از علم و حلم گرزن خویش
چون ببستان شرع بخرامد   گل معنی چند زگلشن خویش
برتر از پادشاه چین دارد   کمترین مایقول گردن خویش
باد چندان هزار سال بقاش
که ندانم بوهم کردن[3] خویش

در هجاء احمد شباك

بجان پاك توای خواجه احمد شباك   که همچو جان[4] توام باتو پاك ازدل پاك
سرمن آنجا باشد که خاك پای تواست   و گرچه سرزشرف برگذارم ازافلاك
بچشم من توچنانی که توتیا شمرند   دوچشم من تو بهرجا قدم نهی برخاك
وگر جزین که بگفتم زمن شود ظاهر   بوند پیرهن باطن مرا زده چاك
من آنکسم که چو بنهم براسب شوخی زین   زدن نیارد ابلیس چنگ در فتراك
بجستجوی و تکاپوی کار من ابلیس   هزار نعلین را پیش برد ریده شراك
حرام زاده سرو شوخ چشم و قلاشم   فساد پیشه و محراب کوبم و دکاك
چو ... نبطی خانه[5] گرفته درکامك   چو مار سقفی[6] ره یافته بهر کاواك
هزار تن را خر پیش برده‌ام بفراز   هزار تن را گوساله رانده‌ام بحباك[7]
بکوی شوخی و بیشرمی و بداندیشی   اگر بدانی من[8] نیك چستم و چالاك
ستور بدرامانم که می نیندیشم   نه از زیان خداوند ونی ز بیم هلاك

---

۱ - درنسخه ع - کرت حمین خویش. ۲ - درنسخه ع - بی چیز ۳ - درنسخه ع وم - بوهم روشن خویش.
٤ - درنسخه ع - که دوستدار توام ٥ - در نسخه ع - خایه بکرده - درنسخه م - چو کبتر تبتی خانه کرده
بر کایك ٦ - درنسخه ع - سغدی ۷ - در نسخه م - بخناك ۸ - در نسخه ع - اگر ندانی .

که[۱] را که دردهن ازریش آکله افتد — کنم هر آینه‌زانگشت زیرخودمسواك
مرا بخواب نمودست بونواس چنین — نك‌المنیك باذنی وان یکون اباك
مکن‌توفرق‌زپیروجوان که نکندفرق — شکال گرسنه انگورطایفی زحکاك[۲]
چو گرگ باش که‌چون[۳] در‌فتد میان‌رمه — چه‌میش‌چه بره دندانش‌راچه بخته‌چه‌شاك[۴]
همه حدیث[۵] بلیط وبلاط‌خواهم گفت[۶] — همه‌حکایت من باشدازملنگ[۷] ونیاك
هر آینه که یقین باشد آنچه گفت مرا — یقین شناسیم ودرگفت اونیارم[۸] شاك
رفیق ومونس‌من هزلهای طیان است — حکایت خوش من خرزه نامهٔ حکاك
هزار فتنه و بیداری و بدی بکنیم — کسی ندانم کورا پلنگ من در خاك[۹]
بسان بوالعجب مهره باز استادم — نگه کنی بمن‌اینخانه پاك‌ودیگر پاك
بدین صفت که منم هر کجافتم خیزم — که آك‌ناید ومن آك را خود آرم آك[۱۰]
همه بخارازالوت خوردنی دارم — چه گاوسرزده لوك وچه‌مردك سقاك[۱۱]
وگر ز شهر بخارا ببایدم رفتن — برون جهم که نه اموال دارم و املاك
درست شهر بخارا زمن بفتنه درند — تودورازین‌حشم وپاکی‌ازنژادوسباك[۱۲]
اگرچه باهمه خارم ترا شدم خرما — وگرچه باهمه زهرم ترا شدم‌تریاك
بجنگ[۱۳] بزمجه اکنون‌چنین‌چومیدانی[۱۴] — گل نجات توبودم نهفته در خاشاك
اگرنه کارتو جز بر مراد من بودی — بساطها[۱۵] نبدی روز فتنه را ادراك
مرا بعشق تو می متهم کنند ورواست — وزین‌سخن نه‌شکی‌هست‌مرمراونه‌باك[۱۶]
مرا مقابل خصمان خویشتن بینند[۱۷] — چوپای‌سنگ‌برسنگ‌وویل‌پیش‌مغاك

---

۱ ـ درنسخه‌ع ـ تراکه ـ درنسخه‌م ـ کراکه در دهن‌سرش کله‌ای افتد ۲ . درنسخه م ـ ز جحاك ۳ ـ درنسخه‌ع‌وم ـ اندر افتد ٤ ـ درنسخه‌ع ـ چه‌بخته‌وخاشاك ـ درنسخه‌م ـ چه‌سخله‌چه‌خاشاك ۵ ـ در نسخه‌م ـ بلوط و ٦ـ در نسخه ع ـ خواهم‌کرد ۷ ـ در نسخه‌ع ـ منتیك ـ در نسخه‌م ـ مینك وبناك ۸ ـ درنسخه‌ع ـ نباشم ۹ـ درنسخه‌ع هزار فتنه وسودا همی پدید کنم کسی نداند کورا به‌بند من‌درخاك ۱۰ ـ درنسخه‌ع ـ که آك‌ناید خودآك‌می گزایدآك ـ درنسخه‌م ـ که آل‌ماند وخودداك‌را من آرم آك ۱۱ ـ درنسخه‌ع ـ چوگاوسرزده‌کوك و چومردگرسنه‌کاك ـ در نسخه‌م ـ چوگاو سه‌زده‌کوك و چو مرد گرسنه‌کاك ۱۲ ـ درنسخه‌ع ـ تو دور ازاینهمه پاك ازنژاد دان‌وبناك ـ درنسخه‌م ـ تورو ازینهمه . . . ۱۳ در نسخه م ـ بخشك ـ ۱٤ . درنسخه م چونی‌دانی ۱۵ـ درنسخه‌ع ـ بسالها ۱٦ ـ در نسخه م ـ مرورا ـ ۱۷ ـ درنسخه‌م ـ مپسند .

مرا بخدمت خود در پذیر واز همگان   بنده ای بدل خویش بر میار تراك
بدان نگارامن عاشقم بروی[1] تو بر   ولیس احوج[2] منی من الوری بلقاك
وگر زصحبت پیوست مات نهی کنند   من السلام فقل یا منای من ینهاك
ترا شدم زدل پاك بنده و مولی
فکن رحیماً یا سیدی علی مولاك

درهجاء خمخانه گوید

ز بار هجو من خر خمخانه گشت لنگ   آن همچو شیر گنده دهان پیس[3] چون پلنگ
سوزنگری بمانم و کیمخت گر شوم   خرلنگ شد بمیرد[4] خرمردهٔ چولنگ
ابیات خرسراست شتر گربه خوشترك[5]   نام و لقب گرفت لقب قلب و نام ننگ[6]
خربنگ خورد گوئی و دیوانه شد بشعر   خرزهره خورده بودی باری بجای بنگ
گوید که شعر خایم خاید بلی چنانك   خایندعلك ماده خران ازخران غنگ[7]
درباب شاعری که مبادا[8] نه وی نه شعر[9]   بی سنگ خر سریست بکوبم سرش بسنگ
خرشاعریست پرسم یا شاعریست خر   کس را چگونه گیرم بی جرم پالهنگ[10]
آن خربغا که از شرهٔ منکیا گری   کورا بدو مجاهد کردی گرو بمنگ[11]
زین خواهد وزیاری و از حلقه لگام   تا گوشهٔ زیاری زنار پالهنگ
که جیش[12] با کلاله بسر درکشد فسار   وز گوردی[13] کندجل و..ن پوش هفت رنگ
بس ..ن گشادگی که به..ن پوش اودرست   آنگاه . . ن گشاد که بستد[14] با آزرنگ

---

١ - درنسخه م - برای ٢ - درنسخه‌م - اجوع ٣ - در نسخه م - پیش ٤ - در نسخه ع - بمرد ٥ - درنسخه ع - سربسر - درنسخه‌م - زانکه هست ٦ - درنسخه‌م - نشخوارزن چون‌اشتر و چون گربه تیزچنگ ٧ در نسخه ع وم - عنك ٨ - در نسخه م - مبادا وی ومه‌سنر ٩ - درنسخه ع - سر خریست . ١٠ - درنسخه‌ت پالهنگ و شالهنگ هردو ودرنسخه ع وم فقط شالهنگ آمده‌است ١١ - در نسخه ع - کردست . . ن خود را صدجا گرو بمنگ - درنسخه‌م - یك . . ن بدو مجاهد کردی گرو بمنگ ١٢ - درنسخه ع - خیش - در نسخه م - خویش ١٣ - در نسخه ع - کوروی ١٤ - درنسخه ع - که بسته - درنسخه م - بستند

درزیـر بارزنـگ همانـا بکودکـی | کردند..نش را ادب از بادهٔ[1] زرنگ
گویـد خـرامیـره باسهل دیلمم | او کرد بند پار دم[2] من، فراخ و تنگ
برباد بوق میرهٔ باسهل هرشبی | سازد ز چین سفرهٔ . . ن چنبرپلنگ[3]
بادیلمان پلاس[4] گری اشتلم کند | گرداند و نداند آن شوخ روی شنگ
گفتم رسید میره بتوگفت باربار[5] | گفتم که زروسیم‌چسان گفت‌تنگ تنگ[6]
تا اسب تنگ[7] بسته بگیرو بمدح میر | بگشایم[8] ازخرك‌جرس‌هجوچنگ‌چنگ
میر عمید معطی اهل هنر عمر | کزیك‌عطای اوست توانگر هزار رنگ[9]
هم بیدریغ بخشد وهم بی مضایقه[10] | دینار بدره بدره و دیبای تنگ تنگ[11]
فرهنگ دان[12] دبیری در ملك شاه شرق | بیمثل وبی‌نظیر بتدبیر و هوش و هنگ
مستغرق نعیم ویند اهل[13] هنگ وهوش | از غم نجات یافته چون یونس از نهنگ
ای کلك مشکبار تو از سیر و از صریر | بر روی روم سلسله پیوند زلف زنگ
آئین کلك شدن[14] اززنگ سوی روم | تا بستـرد ز آینه علـم و عقـل زنگ
بی‌بادهٔ چوزنگ بدی مدتی مدید | آمد بهانـهٔ[15] قدح بـادهٔ چو زنگ
ازدست چنگ زلفان بستان ونوش‌کن | چون وعدبا[16] رباب بیانگ‌رباب‌وچنگ
نبود عجب زدولت شاه ار بنام تو | گـردد رحیق محتوم انگور برد بنگ
ناظربتست دیدهٔ افراسیاب وقت | دارای ملك توران از پور[17] وازپشنگ
انصاف وعدل شاه بتدبیر ورای تو | برداشت ازجهان ستم‌وجور[18] آذرنگ
دردشت وکوه وبیشه‌بهم شیرگی برند | شیروپلنگ‌وسرحان[19] گوروگوزن‌وزنگ
دراسترنگ هیئت مردم نهاد حق | مردم گیاه اسم علم یافت استرنگ

---

١ - درنسخه ع - باره هم آمده - در نسخه م - پاره ٢ - در نسخه ع . ماروات ٣ - در نسخه‌م - بکنگ ٤ درنسخه‌ع - بلاس ٥ - درنسخه‌ع وم - زارزار ٦ - درنسخه ع‌وم - گفتم‌واردکانه مزن‌گفت چنگ چنگ ٧ - درنسخه‌ع - تا اسب پیک بسته نگیرم - درنسخه م- تنگ بسته‌نگیرم ٨ - درنسخه م- نگشایم ٩- درنسخه‌م - ونگ ١٠ - درنسخه‌م - بخشنده‌ای که‌جودش بخشیده‌بیدریغ ١١ - این بیت در نسخه‌ع نیست. در نسخه‌م -بجای دیبای ، دیبانه نوشته‌شده ١٢ -درنسخه م-کان ١٣- درنسخه‌ع- نبیل وهوش ١٤ - درنسخه‌م - شد وازرنگ ١٥ - درنسخه‌م - آمد بنامه ١٦ - درنسخه‌ع - یارباب - در نسخه‌م . رعدباررباب ١٧ -درنسخه‌م-محترم‌انگور برونگ ١٨- درنسخه‌ع‌وم ازتورو ١٩ - درنسخه‌م- ظلم‌وآزرنگ .

گر لطف و مردمیت بمردم گیا رسد
مردم گیاه مردم گردد همان درنگ[1]

بدخواه تست مردم وجز مردم از قیاس
از پیل تا بیشه و از صعوه تا کلنگ

پیکان غم بسینه بدخواه تو رسد
گر کرکس آشیانه کند از پر[2] خدنگ

جود تو شد خزانه ارزاق اهل فضل
کردی در خزانهٔ ارزاق بیدرنگ[3]

در بحر مدحت تو چو زورق روان کنم
درنظم شعر من نبود زرق و ریو و رنگ

ملاح خاطرم نکند مرمرا رها
تا برکشم سفینه مدح ترا[4] زکنگ

تضمین کنم بقافیت کنگ بیتکی
از شعر خویش کان[5] بخوشی چون بهشت کنگ

در مدحت تو لؤلؤ شهوار با شبه
همرشته کردم وشکر آمیخت باشرنگ[7]

شکر بکام حاسد جاهت شرنگ باد
تو درنشاط وشادی و او درغم و غرنگ

هست این جواب شعر من وشعر من کدام
ای سرخ بادسار چو سر کفته بادرنگ

درهجاء نظامی

نظامی ارچه نمرداست مرده انگارم
بنظم مرثیتش حق طبع بگذارم

چه گر نمیرد[8] و آنگاه مرثیت گویم
چو نشنود که چگویم چسود گفتارم

لطیف مرثیتی پیش او فرو گویم
چنانکه دردل او آرزوی مرگ آرم

ز شعر مرثیت من بآرزو برسد
طمع بمجلس آن گنده سبلت این دارم

بمیرد آن سگ زن روسبی بمرگ سگان
اگر چه گوید با شیرنر به پیکارم

از آنکه دیدن رویش بخواب و بیداری
همی بداند کاید گران ودشوارم[8]

---

۱ - درنسخه م - سرخان ۲ - این بیت درنسخه ع نیست ۳ - درنسخه ع - ازبر ٤- درنسخه ع وم - بی مدنگ ٥ - درنسخه ع وم - بکنگ ٦ - درنسخه ع - ایدون همچون بهشت کنگ ۷ - درنسخه م این بیت اضافه شده است :

کنگ اندر افکنم بدر.. ن شاعران
تا مویهای ..ن بکنند از نهیب کنگ

۸ - درنسخه ع - بمیرد - درنسخه م - ازبمیرد ۹ - این بیت بیت درسه نسخه ع نیست

شب نخستین بنمایدم بخواب که من ‌‌ بچه صفت بعذاب و عنا گرفتارم
چنان فشارش گور آمد است برمن سخت ‌‌ که در لحد نتوانم که تیز بفشارم
سوآل منکر را پاسخ آنچنان دارم ‌‌ که خردشد بدبوسش زپای تاتارم
دروغهای مرا دعوی[1] قوی کردند ‌‌ بکارخویش نمودند راه و هنجارم
سبك بگردن قواد من در افکندند ‌‌ نهاده موی بر آن او ستاد[2] بازارم
زگور تا لب دوزخ[3] بیافتم رسنی ‌‌ زبهر بستن بار گناه بسیارم
سپس نهادم گامی از آنکه زور نبود ‌‌ سپوختند[4] بدوزخ فرو نگونسارم
از آن دروغ که گفتم که خویش بردارم[5] ‌‌ زیادتست غم ورنج وکرم وتیمارم
بسان سگ زه در پوزگان زدند مرا ‌‌ ولیك سگ نخوردزانکه بس گرانخوارم[6]
وز[7] آندروغ که گفتم کز آل سامانم ‌‌ از آل سامان کس نیست اندکی[8] یارم
چوبار نامهٔ سامانیان همی نخرند[9] ‌‌ غلط شده سروسامان وراه و رفتارم
وزآنکه گفتم کوه خسك[10] مراملکست ‌‌ بخشك چوبی مالك کشید بردارم
هر آنچه کوه[11] خسك سنگ داشت برسر من ‌‌ زدند وهیچ فذلك نمیشود کارم
هزار دامنه هیزم همی زکوه خسك ‌‌ نهاده اند چوانبا رومن در انبارم
چنانکه دانه بود درمیان نار به بند ‌‌ ببند وسلسله من درمیانهٔ نارم
کس ازمحلت مردیکت[12] اززرویخ دان ‌‌ نه میوه آردونه یخ نمانده[13] پندارم
مگر که ازیخ وازمیوه سگزیان خوردند ‌‌ که همچو ایشان من شیرمرد وعیارم
بجای میوه ویخ میخورم ز قوم وحمیم ‌‌ بجای تره وگل خار باشد ونارم[14]
طعام نارم[15] وازخار مرمراست طعام ‌‌ چوخار زیر کنندم چو مار در غارم
یکی خیار[16] همی خواهم ازهمه نعمت ‌‌ که تابهمت[17] خسهای . ن بدان خارم

---

۱ - درنسخه ع- هریکی - درنسخه‌م - چنبر ۲- درنسخه ع - اوستا بآزارم ۳ - درنسخه ع وم- بیافتم ۴ - درنسخه‌م - بسوختنده - درنسخه ع پردازم - درنسخه‌م - یزدانم - ٦ - این بیت درنسخه ع نیامده است ۷ - در نسخه ع - از آندروغ ۸ - در نسخه ع - حالیا یارم در نسخه م - درنظی یارم ۹ - درنسخه ع بخرند ۱۰ و ۱۱ - در نسخه‌م - خشك ۱۲ - درنسخه ع - مزدیکت ۱۳ - درنسخه ع نماند ۱٤ - و ۱۵ - درنسخه‌م - مارم ۱٦ - درنسخه‌م - چنار ۷۱ - درنسخه‌م - بینهمت

بپیش کوهۀ[1] زن بر نهاده . ر[2] چو یوغ — سوار گشته بر آن مرکبان رهوارم
بریده‌شد بسیادت[3] ستم چوازملکت — بدین[4] دو درد همی گریم وهمی زارم
دریغ سی وسه باره[5] زرودوازده ده — دریغ حایط وقصرم زمین و ابکارم[6]
دریغ کوه خسك[7] باز می‌نیارم گفت — که سنگسار کند مالك و سزاوارم
دریغ شهر نشابور و باغ و بستانم — دریغ شهر بخارا وکوی ابکارم[8]
دریغ نیم عروس[9] ودریغ نیم[10] ملك — که این و آن‌سقط جبه بود ودستارم
دریغ چرغ و بنکجکت وطوو[11]س وخرچنگ — که بوده رهگذر حمل[12] زر ودینارم
دریغ شهر سمرقندو کوی‌خولیکان[13] — که‌خواب‌ترکش باید[14] بچشم بیدارم
دریغ خویشی سیدتکین همی آید — و گرچه گوید کزخویشی تو بیزارم
دریغ‌خربچگانی که چون‌غلام شدند — مزین از کله[15] تیز پود شلوارم
دریغ دفتر اشعار ناخوش سردم — که بد نتیجه طبع فرخج مروارم
تو ای‌حکیم کزین‌خواب‌خوش‌شوی بیدار — مدار لعن دریغ از من وز اشعارم
هزار لعنت بر شعر و برنظامی باد — اگرچه باشم درخواب‌وگرچه‌بیدارم
یکی زجملۀ کردار های نیك منست — که آن سگ بد بدفعل را بیازارم

زبهر آنکه خداوند مهتر است وبزرگ
مجیردین برساند سزای کردارم

---

۱ - در نسخه ع و م - زبن ۲ - در نسخه ع - چه یوغ ۳ - در نسخه م - نسیم از سیادت و ملکت ٤ - درنسخه م - بربن ٥ - درنسخه ع - پاره ٦ - درنسخه م - ازهارم ۷ - درنسخه‌م - خشك ۸ - در نسخه‌م . بکارم ۹و۱۰ - درنسخه ع - بیم - در م - یتیم ۱۱ - در نسخه م - طواوس ۱۲ - در نسخه‌م . در ودینارم ۱۳ . در نسخه‌ع‌وم .جولهکان ۱٤ . درنسخه‌ع .که باغ‌وراغش بودی‌بچشم‌دیدارم درنسخه‌م . که جوی ترکش بودی بچشم بیدارم ۱٥ . در نسخه‌ع . ازکله وازقبا وشلوارم ، درنسخه‌م. ازکله‌و پیرهندوشلوارم .

در هجو خمخانه

. . ری به . . ن خر[۱] سر خمخانه دربرم / تا عاقبت کجا رسد[۲] اینکار بنگرم

آن خرسری که شعر سراید بلحن خر / پالیز[۳] شاعری را گوید سر خرم

یعنی زمن بجو شد هرشاعری که هست / این ظن برد بمن که بدو این گمان برم

هم خرسراست وهم سرخرهم خر دوسر / یعنی از این دوسر دو جهانست در سرم

زین سرخراست[۴] درسه وزان خرهمین بود / جز خرسرش نخوانم وجز خرش نشمرم

آن خر سر ار بجای نماند سر خری / پرمغز خر شود همه دیوان و دفترم

یعنی دبوس هجو زنم برسرش درست / تا کله بشکنم زخرو مغز گسترم[۵]

افسار هجو برسر خر سر کنم[۶] بجبر / تا از مدیح بخت[۷] بود برسر افسرم

عار است خرسواری من برچنان[۸] خری / لیکن عنان همی بکشد[۹] سرخ اعورم

تابر فرود[۱۰] عالم پرشاعر است و من / از چند کس فرودم واز چند کس سرم

باهیچکس نرفت مرا اینسخن که گفت / ما سه‌زنی بشاعری اندر برابرم

گوید مرا که شعر تو در ریش تو بلی / کاندر خور عبیر خوش و مشك اذفرم

گوید که هیچ شعرتو بی . . ن و . . رنیست / از صد هزار گفت وی اینست باورم

بی . . ن و . . راگرنبود شعرمن رواست / زیرا که شعر من نرو من شاعر نرم

. . نی وباز . . نی[۱۱] و . . ری[۱۲] وباز . . ر / این گفت واین نوشت ودرانداخت ازدرم

زان . . ن و باز[۱۳] . . ن همه بر ریش اوریم / زان[۱۴] . . روباز . . ر همه . . ن او درم

تا..س لب وسالندز[۱۵] زبانست ورومه[۱۶] ریش / جز راه . . ن او بسم پای نسپرم

ای خر پرست خرنسب خر سر این نگر / تا از چه گوهری تو ومن از چه گوهرم

---

۱ ـ درنسخه م ـ سرخر. ۲ ـ درنسخه م ـ رسم. ۳ ـ درنسخه م ـ بالین. ۴ ـ درنسخه ع ـ درسر ـ درنسخه م ـ سرفروزان سرهمین بود. ۵ ـ درنسخه ع دم ـ تاکله خرد بشکنم ومغز گسترم. ۶ ـ درنسخه م ـ درکشم بجبر. ۷ ـ درنسخه ع وم ـ نهد. ۸ ـ درنسخه م ـ چنوخری. ۹ ـ درنسخه ع ـ نکشد. ۱۰ ـ درنسخه ع ـ (بر) تافرود در نسخه‌م. برتافرود ۱۱ ـ ۱۲ و ۱۳ ـ در نسخه م ـ بار. ۱۴ ـ درنسخه ع ـ زین. ۱۵ ـ درنسخه ع ـ سلیح. ۱۶ ـ درنسخه ع ـ کومه ریش.

اندر پلید زادگی و پاکزادگی توچغر حوض گلخن و من شیم کوثرم
تو از نژاد وتخمهٔ سگبان قیصری من از نژاد سلمان یار پیمبرم
بیرون زیك پدر تو نغوشاك زاده‌ای من تا بسی پدر همه دیندار و دینورم
برمن کنی تکبر وگوئی زابلهی من حامل کتاب خداوند اکبرم
خر حامل کتاب بود همچنین که تو من از خران[٢] کتاب تکبر چرا خرم
تو زیر خسب میرهٔ با سهل دیلمی من گرچه دیلمی نیم او را برادرم
ترکانه بیلکی بتو در دیلمی[١] سپوخت گوئی مگر که میرهٔ با سهل دیگرم
در شاعری هزار یك آن نه ای که گفت زلف نگار گفت من از قیر چنبرم
وندر نسب کم از سگ آنی هزار بار کو گفت میوهٔ دل زهرا و حیدرم
هم زیر دست آنی در هر فنی که گفت تا زیر دست نه فلك و هفت اخترم
از هرخری تو خر تری و من اگر ترا چون خر ببار در نکشم از تو خر ترم
از لعن برسم تو زنم نعل جعفری گرظن بری بمن که من از دست جعفرم

. . ری به . . ن آنکه نگوید چواین شنید
. . ری به . . ن خر سر خمخانه در برم

در هجو خمخانه

خر خمخانه را آزار کردم دل خر کرگان را شاد کردم
ز ظلم و داد خر را آگهی نه که با وی ظلم کردم داد کردم
همان کردم ز ظلم و داد باوی که با مردان مردم زاد کردم
ز رخش رستم و شبدیز خسرو نکردم یاد و از وی یاد کردم
بعان و عان ز من فریاد ها کرد کزان فریاد ها فریاد کردم

---

١ - - درنسخه م - ترکانه تنگ گیرمت ازدیلم سپوخت.

خری خرنرسرو[1] بزلنج نس را — بزی بازی گرو استاد کردم
براه کهکشان پالیز ویرا — بر آوردم فرود آزاد کردم
چه کردم از پس آزاد کردن — بنامش[2] آخری بنیاد کردم
زبهر خرمن او خرمن ماه — بپنج انگشت حکمت یاد کردم[3]
کهش از زعفران و جو زکافور — علف از عنبر و شمشاد کردم
بماندم اندکی تا خوش بغلطد — که بسیارش خر استاد کردم[4]
بکه در سوزنش میخواستم داد — از آن تدبیر باز استاد کردم
بدو دیوان شعرم شد خر آباد — چو صلح افتاد خیر آباد کردم
بدان کاین صلح ما را جنگ خواند[5] — زبان چون خنجر پولاد کردم
روان میره را خشنود[6] کردم — خرابه هاش[7] را آباد کردم
بنای دوستی نو کردم امروز — عداوت کرد و شب خوش یاد کردم[8]

ازین پس طیبتی باشد که گویم
فلان خر را فلانجا گاو کردم

در هجو خمخانه و مدح قلج تمغاج خان مسعود

خر خمخانه را ناسور پیدا گشت و بیطارم — بنیش از سقبه آن ناسور در یکهفته بردارم[9]
چو خر شاعر بود بیشك که بیطاری کند شاعر — چه داند آنخر شاعر که من شاعر نه بیطارم
ز تسعیر خر شاعر[10] بسازم خمرهٔ مرهم — بریزم اندر و سیماب وزر چوبه برون آرم

---

۱ ـ در نسخه ع ـ سر بزلنج کس را در نسخه م ـ خرخر بز سر بز لنج نس را . ۲ـ در نسخه ع ـ بیامش . ۳ ـ در نسخه م ـ باد کردم . ٤ ـ در نسخه ع ـ که بسیارش خری بیداد کردم . ٥ـ در نسخه م ـ خواهد . ٦ ـ در نسخه م ـ روان میسره خشنود کردم . ۷ ـ در نسخه ع و م ـ خرابیهاش را . ۸ ـ در نسخه م ـ عداوت رفت و شب خوش یاد کردم . ۹ ـ در نسخه ع ـ به نیش مسقبه ناسور در یکهفته بردارم ـ در نسخه م ـ به پیش. ۱۰ـ در نسخه ع ـ خر خمخانه سازم در نسخه م ـ ز تسعین خرخمخانه سازم .

بمستی و بهشیاری بجای خواب و بیداری — همی تا آرمش نالان می افشارم[1] می‌افشارم
خر خمخانه را آزاد کردم گفت نپذیرم — دل خر کرگان را شاد کردم گفت نگذارم
مگر خواهد خر شاعر که ازخر کرگان‌وی[2] — بوهم خر فروشان[3] پر شود دیوان اشعارم
خر خمخانه را سهل است آزادی‌و آزردن — روان میرهٔ باسهل را بایدکه بگذارم[4]
عصائی‌چون دبه‌چوبی‌بکف کرده‌بر آمدخر — ز بیماری همی‌لنگید و می پنداشت رهوارم
بخر گفتم[5] تو بیماری ومن باماراگرخواهی — که‌بیماریت به‌گرددبخورزین سرخ‌سرمارم
بگفت ای‌کور سوزنگر مرا آزادکن آخر — که از جور تو افتادست‌باکیمخت گر کارم
بگفتم کای‌خرشاعرچومن‌هجوت‌خوهم کردن — زمین خرزهره‌رویاندچواز بهرتو جو کارم[6]
نوارنیز[7] برگردمیـان بسته است ومی‌لافد — که از انطاکیه قیصر فرستادست زنارم
بترساند مرا امروز و گوید باش تا فردا — سر و کار مرا بینی چه باشد روز بازارم
بزیر بار هجومن خرك ژاژی همی خاید — بتیز آورده‌ام خر را و خارشگاه میخارم
بگرد پاردم گشتم بپیری خر حکیمی را — که‌درخر کرگی روزی‌نجست ازپیچ‌شلوارم[8]
حکیمان‌سرغزل گویند ومن‌بس سرغزل[9] گویم — نیم گوئی‌من‌ازنخشب که از آلار و خربارم[10]
بمداحان و مزاحان سعدالملك برخوانم — چو اندر چنگ گرگان درفتاد ازبره‌بیزارم[11]
وزیر شاه سعدالملك[12] مسعود بن اسعد را — ثنا و محمدت گوید زبان عذب گفتارم
خداوندی که‌صدبرهـان‌نماید گر کنددعوی — که مرارکان دولت‌رابرتبه[13] صدروسر دارم
ز دوران سپهر خوبی[14] و نیکی نماینده — بهرخوبی سزامندم بهرخوبی سزاوارم
قلج[15] تمغاج خان‌مسعودشاهنشاه‌مشرق را — وزیرملکت آرائی کم آزار وکم آوارم[16]

---

۱ - درنسخه م ـ می‌افشارو می‌افشارم . ۲ ـ درنسخه م - دزدی . ۳ . درنسخه ع ـ توهم خر فروشانی شود ـ درنسخه‌م . چوتیم خرفروشانی . ٤ - درنسخه م - نگذارم .

٥ - در نسخه م ـ که بیماری و .. ٦ - درنسخه م - زمین خربزه رویاند ازبهر توجو کارم . ۷ - درنسخه ع ـ نوارترتری گرد - در نسخه م - نواری نیست درگردن . ۸ - در نسخه ع وم - از میخ شلوارم .

۹- در نسخه ع وم - خرغزل . ۱۰ ـ درنسخه ع - نه‌ام گوئی من از بخت کدارآلارخربارم - درنسخه م - نیم گوئی‌من ازنخشب که ازالماروفرسارم. ۱۱ - درنسخه ع - چواندر چنگم ازگرگان‌فتاد ازبره‌بیزارم در نسخه م-چواندر چنگ آن گرگان‌فتاد ازبره بیزارم. ۱۲ - درنسخه م ـسعدالدین.

۱۳ - درنسخه‌ع ـ امیروصدروسالارم - درنسخه م ـ سروصد سزاوارم . ١٤ - درنسخه‌م ـشنگی. ۱٥ - در نسخه م-فلك . ١٦ ـ درنسخه‌ع ـوزیر ملکت آرای کم ادراکم کم‌آزارم - درنسخه‌م- کم‌آزارو کم‌آزارم

بسبق خدمت و فرمان پذیری ی چراوچون فلك را در وزارت چون نبی را صاحب غارم
بنوك كلك مشك افشان زعدل و سیرت احسان سمرقند چو جنت را بعون[۱] شاه معمارم
چو باب خویش سعدالدوله اسعد مسندافروزم جمال وسید و عبدند اندر عون و تیمارم
چوجدخو بعدل و فضل وعبدوسید[۲] اکنون جمال وسید اشراف و عون[۳] صدر احرارم
چو خورشید زرافشانم[۴] زنور ونار بابهره موالی را همه نورم معادی را همه نارم[۵]
بباغ ملکت[۶] ودولت بپاد افراه و پاداشن عدورا خار بی وردم ولی را ورد بی خارم
دلم دریای بخشنده است ودستم ابر بارنده ازین ابرو ازین دریا براهل فضل دربارم
جهانرا فخر باشد خدمت من عارفی زانرو که من ازگوهر واصل ونژاد فخر[۷] بی عارم
ندانم یارکس خودرا و بی کس یارخوددانم بنفس خود همی گویم که بی یارم پی یارم[۸]
خداوندا توزینها[۹] شرم داری گفت ومن بنده زبان تو شدم تا از توهم پیش تو نگذارم
گذارم وام طبع خود باندك مدح صدر تو که از انعام اسلاف تو اندر وام بسیارم

درین مقطع بسعدالملك برنتوان دعا گفتن
که اندر کارخود داناوزیرك سار[۱۰] وهشیارم

دلم چه خواهد

شاعرکی تاز باز یافه در آیم هر نفسی تاز را بزخم در آیم
تاز چو دیدم زمانش ندهم یکدم تا بنمایم و ثاق وحجره و جایم[۱۲]
گرد پلاس خر[۱۳] دریده نگردم گنبد سیمین همی خوهد دل ورایم
گر بودم سیم کار گردد چون زر ور نبود سیم لوس ولابه فزایم

---

۱ - درنسخه ع ـ بفرشاه ـ درنسخه م ـ بعدل شاه . ۲ - در نسخه ع وم - عبدالسیدم . ۳ - در نسخه ع وم ـ صدروبرد احرارم . ٤ درنسخه م - درخشانم . ۵ - در نسخه م - در مصراع دوم بجای همه کلمه همی آمده . ٦ ـ درنسخه ع - دولت وملکت . ۷ ـ درنسخه م - فخربن غارم ۸ - درنسخه ع - این بیت نیامده ـ درنسخه م :

ندانم بارکس خودراو ازبی بارئی ایزد بنفس خویشتن گفتن که بی بارم نمی یارم

۹ - درنسخه م ـ اینها . ۱۰ - درنسخه ع - رادوهشیارم - درنسخه م. زار وهشیارم . ۱۲ - این بیت درنسخه ع ـ نیست. ۱۳ - درنسخه ع آخر- درنسخه م ـ گردایلاق .

یا بخریدار[۱] سیمناك فریبم یا بتضرع که مرد دنگ[۲] گدایم
نرم کنم تار را گهی بدرشتی گاه غلام باره را چو میره[۳] سپایم
تازی گرگم بوقت بره ربودن پیش شبانان شکوه نوحه سرایم
خوه بدرشتی و خوه بنرمی با تاز آخر خیری کنم که دیر نپایم[٤]
دعوت تازان کنم همی بشب عید زانکه ندانم بروز عید کجایم
در شب شوال کودکانرا تا روز گاه ببندم شوال و گاه گشایم
بر[٦]فکنمشان بیکدگر که ...ایند برلب[٥] ... نشان بکینه دندان خایم
چون بتفاریق گای گای بیارند من زمیان دو اسوزکی بر بایم
تازان پرسند کیستی تو بگویم من ز در بنده زادگان خدایم
سعد دول اینسخن ندارد باور تابشب عید خدمتی بنمایم
اسعد[٦] سعد آنکه سعد اکبر گوید تاج سرت نی که خاك پای تو شایم[۷]
زو[۸] بکف آرم نوای دعوت تازان[۹] زانکه زایام عید تا بتوانم[۱۰]
گرچه بشعراندرون زکدیه[۱۱] گرانی‌است من بچنین شعر بردرش[۱۲] نه گدایم
هزل روادارد از فرخجی[۱۳] این شعر
گر بچنین شعر مرورا بستایم[۱٤]

---

۱ - درنسخه‌م- سیمپاك . ۲ - درنسخه م- مردو نك . ۳ - در نسخه م -گاه غلام ماره راچوسرمه بسایم . ٤ .درنسخه ع وم-نیایم . ٥ - درنسخه ع - داوسوزکی - درنسخه م -دادسورکی. ٦-درنسخه م- سعد سعید .۷- درنسخه‌ع- سایم. ۸ -درنسخه‌ع‌وم - رو . ۹ -درنسخه‌ع - یاران. ۱۰-درنسخه‌م- زانکه‌در ایام‌عید تا بتوآیم . ۱۱ - درنسخه م - زکربه‌کرامی است . ۱۲ - درنسخه ع و م - بردلش نکرایم . ۱۳ - درنسخه م - مرخجی . ۱٤- درنسخه‌ع وم- نستایم .

حسین غاتفری رخت بردسوی جحیم   امید منقطع از رحمت خدای رحیم
پذیره[۱] آمدش ابلیس و گفت ایفرزند   چگونه آمدی اینجا بگفت[۲] گوی چوسیم
زروزه و زنماز و زکوة وحج و غزا   زدین وملت پاك حبیب و ابراهیم
بدانره آمدم اینجا که کردیم تعیین   بدانره آمدم اینجا که داریم تعلیم
خدایرا و همه خلق را بیازردم   که نزخلایق شرم آمدم نه زایزدبیم
بکوفتم بقدم فرق مهتـران اصیل   بسوختم بقلم نقش[۳] خاندانهای قدیم
فـراختم علم فتنه را بهفت فلك   نگستریدم فرش ستم بهفت اقلیم
بخون و خواسته مهتران شدم قاصد   ربا ورشوت پذرفتم از وصی[٤] و یتیم
بدینطریق بحیلت ستاندم از عامه[٥]   زخانه وزرودکان وباغ وضیعت وتیم
سرای خود را کردم ستانهٔ زرین   بسقف خان پدر برندیده کهگل وریم[٦]
بقوت تو من از جملهٔ بنی آدم   تراش کردم چیزی[۷] که کفشگرزادیم
بنام ظلم[۸] شدم در جهان عدیم المثل   شدم عدیم ونشد ظلم من زدهر عدیم
زباد[۹] جور و ستمکاری و بلیت من   جراحت دل مظلوم را رسید ستیم
شدندجمله دعاگوی من بوقت[۱۰] سحر   بآه سینهٔ پردرد از کریم و لئیم
چوآه سینهٔ ایشان و یارب سحری   تن صحیح مرا کرد ناله مند و سقیم
بیوفتادم از پای و رفت کار ازدست   زکامرانی ماندم جدا وناز ونعیم
چوکار تنگ رسیدم شهادت آوردم   نگفتم از پی آزارم اوستاد رحیم[۱۱]
بلیس کردورا دست بوسه و شاباش   نشست پیش وی اندر بحرمت وتعظیم

---

۱ - در نسخه م - پـذیرش آمد . ۲ـ در نسخه مـ بگوی گفت چوسیم . ۳ - در نسخه ع ـ کلمه نقش نیامده ـ در نسخه م - بقلم خانوادهای قدیم . ٤ ـ در نسخه ع ـ صبی . ٥ـ درنسخه ع - هم ازطریق جنایت ستاندم از عامه ـ در نسخه م - بشش طریق جنایت ستاندم از عامه . ٦ـ در نسخه مـ که کل سیم . ۷ - در نسخه م ـ چو . ۸ - در نسخه ع وم ـ بباب . ۹ - درنسخه مـ زیاد ۱۰ - در نسخه ع ـ بگاه سحر ۱۱ - درنسخه ع وم ـ رجیم ـ

بگفت از[1] همه اتباع من کسی چو تو نیست — شگرف کاری پرداختی عظیم عظیم
پی مفاخرت ابلیس گفت بافرعون[2] — چه مرد پنهان میداشتم بزیر گلیم
سبک خدوی[3] خود انداخت در دهانش و گفت — بکردم این پسر[4] و گفت تو همه تسلیم
بزن همیشه بدریای لعنت و خذلان — شناه[5] وغوطه چو بط سفید وماهی شیم[6]
گرفت دستش و بنشاند همبر فرعون — که ای پسر تو ملك راشدی حریف و ندیم
جواب دادش فرعون و گفت هرچه مرا — بدوزخ اندر باشد فتوح با تو دو نیم
چودید هامانش اندر حمایت فرعون — بحکم یاری دادش دراو زقوم و حمیم
هزار کاسه طعام اثیر[7] دادندش — هزار کاسه[8] حمیم از پس اثیر[9] واثیم
بمیزبانی او مالك اهل دوزخ را — فرود را تبهٔ شدت عذاب الیم
کنون قرار گهش در دهان مارانی است[10] — که کرم پیله نمایند[11] در عصای کلیم
شدست گورش وسواس خانهٔ ابلیس — درو شدند بسی دیو و دیو بچه مقیم
هزار بچهٔ ابلیس را مجیب کند — معزم ار بسر گور او کند تعزیم
عذاب اهل جهنم کزان قویتر نیست — بجای سهلترین رنج اوست سهل و سلیم
بدار دنیا چون برفروخت آتش ظلم — سکار[12] آن بجهنم همی خورد چو ظلیم[13]
چو خون وریم بپالود خیره از مردم — بدوزخ اندر لابد که خون دهندش وریم
بمرگ او برهانید اهل عالم را — خدای عالم فتاح ذوالجلال علیم

---

۱ -در نسخه ع و م - کز ۲ - در نسخه م -اعوان. ۳-در نسخه ع -خیوی -در نسخه م-خدوی خود افکند. ٤- در نسخه ع - این گفت تو - در نسخه م - بکردم ای پسران گفت . ٥ - در نسخه ع - شناو . ٦ - در نسخه ع -ماهی سیم. ۷- در نسخه ع - اثیم . ۸ و ۹ - در نسخه ع - طعام - در نسخه م-حمیم وطعام. ۱۰ -در نسخه م - مارانست . ۱۱ - در نسخه ع و م- نماید وراعصای کلیم . ۱۲- در نسخه ع - شرار .
۱۳ - این بیت در نسخه ع افزوده شده :
سلیم مار گزیده بود بلفظ عرب — وی از گزیدن ماران دوزخست سلیم

بمرگ یکتن چندین هزار تن[1] مردم — چگونه شکر کنند از تو ایخدای کریم
حکیم گوید در گور سگ شود ظالم — مگر ز گور وی آواز سگ شنید حکیم
وی از حجیم همی بانگ سگ کند لیکن — صدای بانگ سگ آید بگور او ز جحیم[2]
بحق سوره حمیمّ و سوره طه[3] — که هست ظالم را جای جیم[4] وحی با میم
ستمگرانرا چون جایگه چنین باشد — ستمگری نکند مردم لبیب[5] و فهیم
پس ای کریمان پیشه ستمگری نکنید — که نه کریم پسندد ستمگری نه لئیم
اگر خدای حلیم[6] است خشم اوست قوی — حذر کنند همه بخردان ز خشم حلیم[7].

هر آنکه توبه کند از ستمگری یارب
بجرم او برسان از صبای عفو نسیم

در وصف دلدار

ای پشت دل خسرو ای کام دل شیرین — ای سرخ سرخسی روای شوخ خوش شیرین
بسته کمری داری همچون کمر خسرو — برسر کلهی داری چون تاج سر شیرین
فرهاد بگه گاهی شیرین بکف آوردی — گردر کف او بودی هم شدت تو میتین
بودی کلهت پنهان نا بسته کمر بمیان[8] — هم شد[11] چو کمر بستی پیدا کلهت در حین
دروقت کمر جستن پیدا شدن تاجت — بستند بشهر اندر عام از پی تو آذین
شاهنشه اعضائی تاج و کمرت زیبد — آری همه شاهانرا تاج و کمرست آیین
چشمت نی و چشمت نی پایت نی و پایت نی — بی پای بوی رهرو بی چشم بوی ره بین
بربالش شاهانه ای پردل مردانه — پیش کس و بیگانه خوه خسب وخوهی بنشین
هرگاه که بنشینی برپای بود مسند — هرگه که فرو خسبی[9] بر پای بود بالین

---

۱ - در نسخه م - سرمردم . ۲ - در نسخه ع - ز گور او بجحیم . ۳ - در نسخه ع - سوره تبت . ٤ - در نسخه م - در عذاب الیم - ٥ - در نسخه ع - لبیب فهیم . ٦- در نسخه م- کریمست . ۷-در نسخه م- کریم . ۸ - در نسخه ع - هموار - در نسخه م- بردان ۹- در نسخه ع - فراخیزی .

کین است ترا مانا باجان و دل اندر تن ورچند بنزد تو مهر است از آن و این
محبوب دل وجانرا افکنده نگون خواهی تا از سر بدمهری بیرون کشی از..ن کین
آسانش ببر آری وانگاه بدشواری تا .. ایه درافشاری وای آنکه کند تمکین[1]
چون باد بر انگیزی آتش شوی از تیزی آب ارنه سبك ریزی درخاك[2] شودمسکین
دور از در . . ن من در هر که خوهی‌میزن آشفته چو اهریمن پیچان شده چون تنین
هر کس که بخواب اندر دیدست خیال[3] تو تعبیر چنین آرد او را پسر[4] سیرین
گر هیچ به بیداری یك نیمهٔ[5] تن داری یاقوت و گهر باری[6] ازطرف لگام و زین
هست این‌صفت تسعین‌چون باره‌وچون سندان[7] از هرچه‌خوری[8] آن دان[9] مارو‌پدرتسعین
ای آنکه شدی خران .. نرا و براین و آن زنهار مبر غلان[10] تا منت کنم تعیین
آن میر[11] کز او گردد شادان دل با انده وان ..ر کزاو گردد محنت زده دولت‌گین
آن .. رکه و صافیّ کردم ز دل صافی نبود به‌به[12] اوصافی چون . .ر صفی‌الدین
فرزانه اثیر الملك آن مهتر با احسان کز چرخ برین آمد[13] احسان وراتحسین
آن قبله اقبالی کز فرهٔ جاه او خرم شد وآبادان ملك شه شرق و چین
چندانکه درم بارد برفرق سر سائل برگل نزند باران اندر مه فروردین
حتم‌است که روز جود ازکف زر افشانش رو[14] تیره شود حاتم شرمنده شود افشین
زایرکه[15] براو شد درویش چوو او وها با مال برون آمد در حال چوسین وشین
شطرنج کفایت را بابسته تر است از رخ مرشاه سخاوترا فرزانه تر از فرزین
آیم سوی هزل از جد کز هزل بجد رفتم کاین دانم و آن دانم روشن چومه وپروین
ای صدر بصدر تو جد من و هزل من این مایه صد چندان‌و آن پایه صد چندین

---

۱ – درنسخه ع وم – تسکین . ۲ – درنسخه ع – خاك تن مسکین . ۳ – درنسخه م – جمال تو .
٤ – درنسخه ع – بسرشیرین . ٥ – درنسخه م – یك نیمش برداری . ٦ – درنسخه ع – داری . ۷ – در
نسخه ع – حمدان – درنسخه م – خران . ۸ – درنسخه ع – خوامی . ۹ – درنسخه ع – کاردبسر تسعین
درنسخه‌م – بدرتسعین . ۱۰ – درنسخه ع – علان . ۱۱ – درنسخه م – . . ر . ۱۲ – درنسخه ع – به
اوصافی . ۱۳ – درنسخه ع وم – آید . ۱٤ – درنسخه ع – زوطیره شود – درنسخه م – روطیره شود.
۱٥ – درنسخه م – چو .

در دولت تو هرکس کو طعنه زند دولت[۱] بایدش ادب کردن زان دُرّه دوغ آگین
کین توچویك[۲] گنجد هرکس که بدل دارد زان‌تیر که‌خودداری کنجاله کش از کونین[۳]
زد حاسد[٤] تو از غم چنگال بریش اندر نهمار برویش[٥] زین در دیمه و در تشرین
مجلس زبتان چین خرم چو بهاری کن پرلاله و پر نرگس پر سوسن و پرنسرین
در زلف بتان چین چین افکن‌وتاب افکن .. ن زن دشمن کن مانند[٦] .. س بی چین
تا هر . . س دولت را اقبال ختن باشد اقبال تو . . ر . . س دولت بکنار[۷] آمین
داماد .. س دولت اقبال تو زیبد بس اقبال حسود تو باد اخصی و عنین
دولت بطلاق و وی[۸] از کار فرو ماند
در .. ایه کشیده سر در گردن او کابین

در هجو عمید کاسنی

عمید کاسنی[۹] آن کاسهٔ سرش پنگان که عاشق کله . . ن بدی چو پابنگان[۱۰]
بمردو کاسنی[۱۱] اومرده ریك‌وار[۱۲] بماند چنانکه ماند از جغدگوشهٔ ویران
چنانکه مغ بستوران[۱۳] برند بردندش بگندگی ستوران بجای آن غمدان[۱٤]
نهاده پای چپ اندر[۱٥] ستانهٔ دوزخ عمید کولته در زیر خانهٔ هامان
گهی بهامان آردرموده از فرعون گهی سکا چه بافراسیاب زی[۱٦] هومان
گهی بمسخرگی لعنت از در ابلیس همی برد سوابلیسك لعین علان
بحکم مسخرگی پیش زانوی فرعون نشست‌وخاست که‌جاسازد[۱۷] از کنارمهان

---

۱ - درنسخه م - . لست . ۲ - درنسخه ع - بیك کنجد - درنسخه م - سبك کنجد . ۳ - در نسخه ع - کوهین - درنسخه م - . ن کین . ٤ درنسخه ع - در. ٥ - درنسخه م - بریشش ری . ٦ - درنسخه ع وم - مانندهٔ .. س بی‌چین . ۷ - درنسخه ع - بگشاد - درنسخه - گشاد آمین . ۸ - درنسخه م - از وی وزکار فروماند . ۹ - درنسخه ع - کاسبی . ۱۰ - درنسخه ع - تابنگان . ۱۱ - درنسخه ع وم کاسن . ۱۲ - در نسخه م - باز . ۱۳ - درنسخه ع و م - بستودان . ۱٤ - در نسخه ع و م - غمدان . ۱٥ - درنسخه م - وزآستانه بدوزخ فروفتادست . ۱٦ - در نسخه‌م - از . ۱۷ - در نسخه ع - که تا بازد - در نسخه م - تا سازد .

از آن تکبر فرعون وزان تهور او　　به پیش مجلس نمرود شدچو..ه غلطان[۱]
نوای باربدی زد بمجلس نمرود　　ببربط کدوین بر بجوش خوش الحان[۲]
بگوش قارون آمد نوای بربط او　　بدو سپرد کلید خزانه خذلان
بحرص خواسته ورزی قرین قارون شد　　جزاین[۳] خسیس نزیبد قرین آن کشخان
زپشت مار شکنج شکنجهٔ قارون　　همی پشیزه برندش[٤] بناخن و دندان
بشاعری وببربط زنی ومسخرگی　　ملوك بادیه را شاد کرد نی پژمان[٥]
بقعر نار فرو میرود درك بدرك　　چنانکه اینجاصرافگان[٦] دکان بدکان
نظامی ارکه نمرده است مرده انگارم　　همی بقعر[۷] درك برگشاده است زبان
بنظم مرثیتش حق طبع بگذارم　　زمن[۸] بخود نبرد جزچنین قصیده گمان
بزندگی نه بدانگونه[۹] بود گرسنه چشم　　که شرح کردن آن تا بروز حشر توان
ببویه.. ن سگ آسیا بلیسیدی　　ببوی آرد که در آرداست شبهت[۱۰] نان
بوقت نزع همی گفت برجنازهٔ من　　جنازه پوش مپوشید جزکه سفرهٔ نان
بنان گدای بدار چه بنام دهقان بود　　هزار تیزگدا[۱۱] بر بروت آن دهقان
گدا زنست و گدا مرد و هم گدا خیزد　　بمحشر آید وام کفن[۱۲] بر او تاوان
بدستخط[۱۳] اجل فخر دین چنان دیدم　　که کاسبی زجهان رفت جایع وعطشان[۱٤]
اگر بمرد نکو کرد ور نمرد بمن[۱٥]　　ززندگیش چه سود وزمردنش چه زیان

۱- درنسخه ع این بیت اضافه شده : بگفت..ه لبه کیست این گرانتاجی نشست خواهد بر تخت موسی عمران . ۲ - درنسخه ع - غلیان - درنسخه م - علیان . ۳ - درنسخه ع- جزآن . ٤ - درنسخه ع وم - برندد . ٥- درنسخه م - بی بی بریان . ٦ - درنسخه ع - صدر زمان - درنسخه م- میرفتی او ۷ - در نسخه ع - زقعر- درنسخه م - همی زند بدرك برگشاده دست وزبان. ۸ - درنسخه ع - زمن و بمن هردو نوشته شده - درنسخه م - بمن . ۹ - در نسخه ع وم - برآنگونه . ۱۰ - در نسخه ع - نهمت ۱۱ -درنسخه م- دربروت . ۱۲ - در نسخه م -گیرد کفن ۱۳- درنسخه م - بخط دست اجل ۱٤- در نسخه ع- این بیت نیامده - در نسخه م مصراع دوم چنین است . بنبشته کان سك دون مردجائع وعطشان
۱٥ - درنسخه ع وم - همین .

بقای عمر اجل فخر دین خوهم جاوید   که در بقاش بود مدت بقای جهان[۱]

اگر برون کند از هر فصول فصلی امید[۲]
همین که بشنود این مرثیت بر آرد جان

درهجو شاعری

لنگ لنگاک[۳] من ای بلمهٔ پیوسته برو   مغ مفلوج زده بربرخت[۴] اف تفو
لنگ مغزاده گرزا[۵] صل وچومازو بی‌مغز   روی شسته بحشاشات وتراك ومازو[۶]
از ره ایمان درکفر مزیدی که چنین   آمنوا برزنخت شد بنوشتن کفروا
زنخت تازه تر از . . ن کدو بودوکنون   دم غژغا و بجای زنخت . . ن کدو
بزگرفتی تو مرا چند گهی تاکه بزان   دیدمت غرق بیشم از سرسم تا بررو[۷]
. . ن پرموی ندارد و گرش[۸] بودی موی   . . ن بزبودی و نربودی[۹] و بز بودی تو
تا چو خردر توسپوزم خرنر . . ای شوم   چون‌شوی گاده خرازیکسوو بزازیکسو
موی . . ن برکن چون بربلب چشمه آب   از پی خرزه من خر بزمین زن زانو
من خر و توبز اگر تخم پذیری از من   خربز آید[۱۰] بچه از نسل ونژاد هردو
کدخدایانه عتابی است که با تو کردم   نیستم با توچو باخر[۱۱] سرخمخانه عدو
بوده‌ای پیش بده سال[۱۲] تناسخ زن من   کدخدای جلب[۱۳] خویش و مراکدبانو
نفقات تو اگر چند نه درحکم منی   نکنم[۱۴] زانکه براینست مرا عادت وخو
دوگلوی داری و از بهر غذای تو مرا   یك نواله است رسنده زگلو تا بگلو
. . ایه آویخته وانگیخته میری[۱۵] از وی   درگلوی توخوش آیند[۱۶] تبنگو و خدو

۱-این بیت درنسخه ع نیست - درنسخه م مصراع‌دوم‌چنین‌است : که دربقاش خوهم مدت بقای جهان .
۲ - در نسخه ع - اگر برون کند از هر فضول فضل آیند - در نسخه م - فصلی ابد .
۳- درنسخه ع وم - سکاك ٤ - درنسخه ع وم - برزنخت اف وتفو ٥ - درنسخه ع - مغ زاده از اصل - درنسخه م - زنکه مغزاده که زاصل ٦ - درنسخه م - روی شستی بحسارات و نراك ومازو .
۷ - درنسخه م - ابرو ۸ - در نسخه ع - اگرش - در نسخه م - بز اگر بودی موی ۹ - در نسخه م - . . ن بز بودی . . ن تو وبز بودی تو . ۱۰- درنسخه ع - خرنرآید از نسل . ۱۱ - در نسخه ع - سر خر ۱۲ - در نسخه ع - بپایی - در نسخه‌م - بسان زن من ۱۳ - درنسخه م - صلت . ۱٤ - در نسخه ع - بدهم و نکنم هردو آمده - در نسخه م - بکنم ۱۵ - در نسخه م - سپری ۱٦ - در نسخه ع - خوش آیندو .

بچنین[۱] لقمه ترا شاعر نیکو کردم   کارها زاید از لقمهٔ نیکو نیکو[۲]
شاعر ازمن شده‌ای به شدی ازمن شاعر   ای به از شعر تو شعر شتران عللو
..ن مردم بفنارفت و تو باقی ماندی   بنکو شعری باو می نبدی هم پهلو
همت عالی من شعرترا عالی کرد[۳]   زانکه دردادن تعلیم بمن[۴] داشت علو
ریختم درتو بیکبار همه مایهٔ شعر   که همه شعر برآید چو بسرفی یاخو
یـاد داری وچرا یاد نداری داری   آنکه در پیش خیارم بنهادی پیزو[۵]
رگ شرم توبدریدم و پیزو[۶] کردم   زدبه پیزوی[۷] من از پای تو پران[۸] پازو
آنچه‌من باتو بیك چوب میان ران کردم   بدوصد چوب سر سینه نیابی[۹] زخسو
هست!چونین که بگفتم مشواینرامنکر   که بمنکر شدن ایندرد نیابد[۱۰] دارو
بحق گیسوی مشکین شه آل علی   راست خواهم که بگوئی ونخواهی آلو
سند وسید سادات جلال الساده[۱۱]   پسر حیدر حیدر دل حیدر بازو
شاه سادات علاء الدین عالی نسبی   که سپهر از نسب عالی اویافت علو[۱۲]
صاحب‌ملك شرف کز نسب صاحب شرع   یك جهان‌خیل‌وحشم دارد صاحب‌گیسو
هنروآهوی ارباب هنر بر دل او   شد پدیدار از آنگونه که شیراز آهو
از ره دانش تازاهل سخن بشناسد   که کدامست هنرمند و که دارد آهو
سوزنی راهوری کرد[۱۳] وبیکبار بگفت   آهوی فاضلی سست رگ سست رکو
چو[۱۴] شودعیش‌خداوندباین طینت خوش   شود آن پرده دریها بیکی رشته رفو
جنگ‌من[۱۵] کوربران لنگ‌نباشد اصلی   که زدستیم بیکجای[۱۶] بقربق بقو
روز و شب عیش خداوند مطیب بادا   تافلکراشب‌وروزاست‌وعشی‌است‌وغدو

---

۱ - در نسخه م - زین چنین است ۲ - درنسخه ع - بجای این مصراع ، مصراع‌دوم بیت بعدنوشته شده و بیت بعدی را هم ندارد . ۳ - درنسخه م - نیکوکرد ٤ - درنسخه ع وم - توام بود علو ٥-درنسخه ع-زانو ٦ و٧ - درنسخه م - نیرو ٨ - درنسخه ع - پیران - در نسخه م - بیرون‌بازو ٩-درنسخه‌ع‌وم- حرب-درنسخه ع.حسودرنسخه‌م-نیابی‌حسو ١٠ -درنسخه م-نگردد١١- در نسخه ع -جلال السادات١٢-درنسخه ع - این بیت نیست ١٣ - در نسخه ع وم - برده دری ١٤ - در نسخه م - خوش شود ١٥ - در نسخه ع-این کوربران لنگ ١٦ - درنسخه ع- بقربقر بقو وهمه‌بقربقو هردو آمده - در نسخه م - بسی بقربقو.

در هجو دوستی

گرزتنی که چگندر نمای شدسراو ز . . ن گنده بود گندهٔ چگندر او
بصدمغاك برکتانی و معیده سری چگندر و گزری نیست کان برابراو
چو گردن شتر مست کفك‌نفج بود درایکی دودر آویخته ز [1] حنجر او
ویاچو گردن ارجی‌در ازوخم درخم نمانده جز رگ وپی‌ریخته همه‌پراو
برهنه گشته چو بازیگران چنبرجه ز . . ن کودك‌وارونه [2] خفته چنبراو
ز بسکه‌چنبر جسته‌است‌ومی جهدمانده‌است نشان چنبر بازیگری بچنبر [3] او
بسان طفلك [4] کاوراگی عسل پرورد زچهرهٔ [5] عسل کودکان بود خوراو
سپید کونی خواهد بروشنائی خور وگر نباشد نبود سزا و در خور او
چنانکه گرشب تاری بکار برخیزد همی‌خوردخورخودرابروشنی‌خوراو
غلام . . ن غلامی بود که از سیلی [6] بدست‌چوب کند بر ترو فرو تر او
گریزجویدازآن ..ن که‌ازفراخی آن بگاه کار نداند ز خشك او تر او
رگ [7] آوری راعین‌الکمال‌بیمراوست معصفری را قاضی جمال بیمر [8] او
گسستن‌رگ . . ن‌ازتن‌رگ‌آوراوست مزعفری رخ ما از سر معصفر [9] او
ز دست آنکه بود دوستدار مهترما به . . ن او که‌نباشد رهی وچاکر او
اثیر ملك رضی دولت صفی‌الدین یگانه ای‌که ندارد زمانه دیگر او
جواب شعر معزیست آن‌کجا گوید
سمن‌بری که فسونگر شدست‌عبهراو

---

۱ - درنسخه‌م - زمنخراو. ۲ - درنسخه ع‌وم - دارنده‌جفته . ۳ - درنسخه‌ع - بلبنراو - درنسخه‌م بحنجراو. ٤ - درنسخه ع - کاواك درنسخه‌م - کهوارگی ٥ - در نسخه‌م - زچگرهٔ ٦ - درنسخه م-سنگی ۷ - این بیت‌درنسخه ع نیست ۸ - درنسخه‌ع وم - همبراو ۹ - درنسخه‌ع - مزعفراو

در هجاء خمخانه

خری سبوی سر و روده[1] گوش وخم پهلو — کماسه پشت و کدو گردن و تکاو گلو
چو آمد آید بااوسبوی وروده[2] و خم — چوشد کماسه رود با وی و تگا و کدو
خری سرش زخری[3] چون کدوی بیدانه — ولی[4] شکم چه کدودانه چون کدو مملو
خری که آب خورش زیر ناودان عصیر — علف عصارهٔ تکبی و بخشم و شوشو[5]
جواب گویم اگر پرسیم که[6] اوخر کیست — خر کری کش ابلیس و قوم[7] قد لعنوا
خریست مخلص خر نامهٔ خران بزرگ — که هست مطلع ومقطع ز.. ایه[8] وزخدو
خریست چون خر[9] بوالاشعب طمع پیشه — بشعر کاو[10] برنده بهر کس از هرسو[11]
چو کاو ریختن آلوده طبع او از شعر — همی تراشد آلایش از سرین بسرو
بخر گدائی چون استر سپید بدن — مهار حرص به بینی زنان زنان[12] زانو
خریست شاعر وتقطیع شعر او اینست — معالفن علفا تن معالفن علفو
سیه گلیم خری ژنده جل و پشما کند — که ژندگیش نه در پی[13] پذیرد ونه رفو
بخر گدائی چون[14] خم شوخش آب گرفت — نه هر بگوش در آرد از آن سپس نه چشو
چو سوزنی پس[15] او گوش عرزدن گیرد — بخواب خر گوش اندر[16] شود بعادت وخو
سنائیا بکجائی که تا بنالی زار — که سوزنی چه خری بست برطویلهٔ تو
سنای مکی یا آلوی بخارائی — چو سوزنی بخود بر[17] جغد قلا قلاوز[18]
بدانصفت که خر پشت ریش را بر ریش — تفو زنیده[19] براو با دو صد هزار تفو

---

۱ - درنسخه ع و م - دوره ۲ - درنسخه م - دوره ۳ - درنسخه ع وم - زخرد ۴ - در نسخه ع - خری ۵ درنسخه ع - خری که کاه وجووی زبرك تاك وتکك مراغه کردن وغلتیدنش اسو باشو ۶ - درنسخه م - آن ۷ - درنسخه ع - لعنه ۸ - در نسخه م - غابة ۹ - درنسخه م - چون پسر اشعب طمع پیشه ۱۰ - درنسخه م - کاز برنده ۱۱ - درنسخه ع - بهر کس وهرسو ۱۲ - درنسخه م - زمین زنان زانو ۱۳ - درنسخه م - درزی ۱۴ - درنسخه م چشم شوخش ۱۵ - درنسخه ع وم - بس وی گوش خرزدن گیرد. ۱۶ - درنسخه ع . زند ۱۷ - درنسخه م - برجکد ۱۸ - درنسخه ع این بیت اضافه شده :

درای هجو درآویختم زگردن خر — که تاشود خرخمخانه استر عللو

۱۹ - درنسخه ع م - زنند

لکلك بچه

تابرون زد ناگهان از . . یـه سر بکلك بچه — دیـد سر چون.. ایه بربال پـدر لکلك بچه

باسری چون . . یه از . . یه برون آورده سر — طرفه مرغی لکلك وزان طرفه تر لکلك بچه

بودهمچون گوشتی[1] کزوی گرفتی مورخوار[2] — گشت زینسان چون کلان شد مارخور لکلك بچه

همچو گنجشك از تن او برگرفتی مور کور — گیرد ار منقار کـودك[3] مار بـر لکلك بچه

هست بر لکلك[4] زجیلان وبقم منقار وروی[5] — پس چرا شد آبنوس[6] و زرد بر لکلك بچه

از چه برمنقار و پای خویشتن وا کردهانـد — رنگ دیگر لکلك و رنگ دگر لکلك بچه

رنگ رز رنگ سیه را معصفر هرگز نکرد — کرد منقار سیه را معصفر لکلك بچه

دید لکلك را پری چون کاغذ مهره زده — زد تحیر[7] تازه در سرهای پر لکلك بچه

از پـر نورسته و[8] از پـوست پیـدا آمـده — کرده بازوها چو میخ نیشکر لکلك بچه

همچو لکلك هنـدوئی[9] گفتن نیاموزد تمام — تاکه در هندوستان فکند[10] مقر لکلك بچه

هست لکلك بچه سلطان زادهٔ گنجشککان — لایقست این نام بر گنجشك و برلکلك بچه

بین که همچون ریدگان[11] باشدزدیباپوستشان — هم[12] زبخت خوبشان دارد خبر لکلك[13] بچه

برفراز تخت بنشسته[14] است ومی خندد چو بخت — بر بداندیش رضـا ابن عمر لکلك بچه

آنخداوندی که برریش بداندیشان او — کار . . ن کردن نداند کس مگر لکلك بچه

تا نکو خواهان او در خانه دولت شوند — می گشـاید لکلك ازمنقـار در لکلك بچه

تا بجستن[15] راه او باشد بسوی هندوی[16] — پرهمی آراید از بهر سفر لکلك بچه

۱ـ درنسخه ع ،کوسنی. ۲ - درنسخه م ، خورد . ۳ - درنسخه ع ، لکلك ، درنسخهم ،ازمنقار لکلك مارگر لکلك بچه . ٤ - درنسخه ع ، روناس ، درنسخه م ، گر لکلك زچیلان . ٥ — در نسخه ع، بی. ٦ — درنسخه م ،آبنوسین هردوبر ۷ — درنسخه ع ، حریر، درنسخه م ، زدبحیر تازه .۸-در نسخه ع وم ، نوٓرستهٔ در پوست . ۹ — درنسخه ع ، هندوی ، درنسخه م ،همچو طوطی. ۱۰ — در نسخه ع، سفر. ۱۱— درنسخه ع ، زندگان برگ دیباپوششان، درنسخه م ، بندگان ترك. ۱۲—درنسخه ع، گر زبخت . ۱۳- در نسخه م ، گرد تخت خویش خون دارد حشرلکلك بچه . ١٤ — در نسخه م ، بنشست وهمی خندد چوبخت . ۱۵ — درنسخه ع وم ، نخستین. ١٦ - درنسخه م ، هندورای .

در هجو شاعری

بس[۱] ریش گاوی ای خر زنار منطقه   ای قلیه و کباب تو خوك محنقه
خر .. ل و خربفائی[۲] نه عقل و نه خرد   اندر سرت بخردله ای[۳] و بخربقه
یك خر مخوانمت که یکی کاروان خری[٤]   کرد آخرت پر از علف کفر و زندقه
سالار بار مطران مهمرد جاثلیق   قسیس بار بر نه و ابلیس بدرقه
قوت و غذای باب تو و عم و خال تو   زاجال و از تکسك و جرابات و معسقه[۵]
آن احمقی که میرك سینا و جا حظاند   اندر مقابل تو حجّی و هنبقه
با عارف کواره[٦] و قاضی ز احمقی   اندر قمار خانه بتفضیل[۷] و تفرقه
کردی گرو دو بالش .. نرا بر حقه سیم[۸]   باریش همچو بسر نهالین و مرفقه
کر گشت گوش یا برزان گاه کود کیست   ز آورد و برد میرهٔ دیلم بشقشقه
آوردت از رزان[۹] و بحمام برد و باز   وندر کفت نهاد حمام مطوقه[۱۰]
با[۱۱] آنچنان حماقت گوئی که شاعرم   سوگند خور که نیست مرا قول تو ثقه
سوگند چون خوری بطلاق سه گانه خور   تا من شوم حلال گر آن مطلقه
کان قحبه را ز غبغبهٔ بوق کام کس   اندر فتد چو حلق کبوتر به بقبقه[۱۲]
این هجو را جواب گو ار[۱۳] مرد شاعری   ای تو و شعرت از در محراق ومحرقه
ورنه بروبه . . . ن زن خویش پای پای[۱٤]   ای[۱۵] خر مادرت بسر خر مخرقه[۱٦]
تا بود و هست نزد حکیمان روزگار   احکام شاعری و قوافی مغلقه

---

۱ - درنسخه ع، بیریش گاو ای خر.. ۲ - درنسخه م، بقائی. ۳ - درنسخه م، بخردلهٔ او بخربقه ٤ - درنسخه م، یکی کاردان خر. ٥ - درنسخه ع، زاچارو ازتکسك خرابات ومفسقه - درنسخه م، زاخال وازتکسك خرابات ومفسقه. ٦ - درنسخه م، کوازه وغازی. ۷ - درنسخه ع و م، بتفصیل. ۸ - درنسخه ع و م، برفق سیم. ۹ - در نسخه م، باب ازان. ۱۰ - درنسخه ع، نیست. ۱۱ - درنسخه ع و م، بااینچنین. ۱۲ - درنسخه ع، نیست. ۱۳ - درنسخه ع، کن. ۱٤ - درنسخه ع، پای سای. ۱۵ - درنسخه ع، چوز. ۱٦ - درنسخه ع وم، محرقه.

در هیچ وزن و قافیه برطبع سوزنی ابواب هجو تو نخوهد شد مغلقه
تاشرط شغل سوزن و سوزنگری بود آخر همی بمثقبه اول بمطرقه
بادا ترا بمطرقهٔ هجو سوزنی تا جایگاه فرق[1] بمثقب مشقشقه
خر را چو بت گرفت بمیرد باتفاق ای هجو من ترا چو تب تیره[2] محرقه
هرگز نطاق هجو تو نگشایم از قلم
تازنده باشی ای خر زنار منطقه

امام غاتفر

دهقان[3] امام غاتفرای مهتر سره در منت تواند چه زیرك چه غنقره[4]
آزاد و سرفرازی چون سرو غاتفر برخواجه زادگان سمر قند یکسره
بیتو همه ظریفان بی ترب و تره‌اند تو همچو ترب غاتفری زینت تره
ممدوح‌را بترب صفت هیچکس نکرد جز من که شاعری سخن آرایم وسره
بینی دوسه برای تو خواهم بنظم کرد وانگه فرورم بره دنج[5] و مسخره
ای آنکه برسخای توهرکس[6] سؤال کرد آمد بغم جواب و نیامد مناظره
تا باز بروجود تو پرواز بر گرفت رفتی بفوطه رفت[7] بکو دار و کرد ره
تا همت تو گشت براهل هنر درست آهو زتو رمیده چو آهو زقسوره
گردیده‌ام من از تو خردمند ترکسی آنم که کرده‌ام بخرد برمکابره
از مدح تو تماخره و رنج بر گرم هرچند دوری از ره رنج[8] و تماخره
دی آمدم[9] ز غاتفر آمد مرا به پیش شیرین خط آوری چو شکر درمهنطره[10]
خدش بشمش غاتفری[11] بر فسوسگر قدش بسرو غاتفری بر مفاخره

---

۱ - درنسخه ع ، زمقعد ، درمقعد ، درنسخه م ، تا..ایه‌که زفرق وشقیقه مشفقه . ۲ ــ در نسخه ع وم ، تیز. ۳ ــ این مطایبه در نسخه ع دیده نشد . ٤ ــ در نسخه م ،غتفره . ٥ - درنسخه‌م ، زنج . ٦ - درنسخه م ، هرکو . ۷ - درنسخه م . رفت وبکردار وکودره . ۸ - درنسخه م،زنج . ۹-درنسخه م ، کامدم. ۱۰ ــ در نسخه‌م ، مخطره . ۱۱ - درنسخه م، باختری برفسوس کرد .

نرد جمال باخته با نیکوان عصر … وندر فکنده مهرهٔ خوبان بششدره
کردم براو سلام ولی برفجور و فسق … بگرفتمش کنار علی رأس قنطره
توبه تباه کردم وگفتم مرا بده … یك بوسه پیش از آنکه کنی ریش توبره
من برتو ننگرم که تو امسال نرشدی … من آن نگه کنم که بدی یار چون بره
میگفتم این حدیث و میان دوران من … مانند ترب غاتفری سخت شد نره
دردست او نهادم وگفتم که ای پسر … این ترب من بخور که لطیفست ونادره
بگرفت سخت وگفت که این ترب رابود … بی جفت مرغ پروره خوردن مخاطره
کاین ترب را بدست[1] اگرخواهم آورید … دندانها بریزد از روی استره[2]
رومنگلوس کن تربت را بترف و گوز … دهقان غاتفر دهدت مرغ پروره
گفتم که مرغ نبود دهقان امام را … گفتا که مرغ نبود[3] اگر میدهد خره
گفتم که من خره نستانم بجای مرغ[4] … گفتا کلانت بدهد[5] چون . . نچنبره
گفتم چنین که حکم تو کردی مصادره‌است … مرد حکیم کدیه کند بی مصادره
من شعر عرضه کردم وصلت براو فکند … یکسو شدم زرأی و زتدبیر و مشوره
نزد تو آمدم من و شاهد بحجره در … در انتظار مرغ کند خواب مسخره[6]
گربر بهای مرغ فزائی بهای می … گردد بمی گشاده طریق معاشره
بامن چو در معاشره آید هرآینه … برمن گشاده دارد راه مباشره
تاجان بپرورد زحدیث نکو چنانك … جان را حدیث[7] بیهده آرد بحنجره

پرورده باد جان تواز هرحدیث خوش
جان منازع تو رمیده بفرغره

---

۱ - در نسخه م ، بدستره گر خواهم آورید . ۲ - درنسخه م ، دستره . ۳ - درنسخه م ، عدلی دهد خره . ٤ - در نسخه م ، گفتم که عذر وی نستانم بهای مرغ . ٥ - در نسخه م ، کلان وسرخی چون . ٦ - درنسخه م ، بشدخواب منخره . ۷ - در نسخه م ، دارد .

درهجو مؤید

مؤید ای فلکت دایه وار پرورده بزیر سایهٔ دیوار نا بر آورده
ز آفتاب و زمهتاب کرد جامهٔ تو بروز سرخ و سپید و شب سیه چرده
رمه رمه بز و بزغالهٔ کبود و سیاه بمرغزار فرو دین[1] برتو پرورده
بشاهنامهٔ ناگفته بر ز خامه تو دوصد هزار سوار است نقش ناکرده
بمطبخ هوس وفکرت تو بی ورزش هزار برهٔ ناپخته هست نا خورده
گمان برم که بزّاقی[2] و بجلدگری ز کلك سنگ‌وگهر را تراش‌وبشکرده[3]
تراش کرده بود آرزوی زر دو هزار[4] درست و نیمه برون از قراضه و خرده
شبی بخفتی از غایت تنعم و ناز بهفت بستر بر پشت گاو گسترده
بدردخاست کمرگاه و پشتت از پیری که بستر زبرین بوی بود آغرده
بخواب درهم از آنروی[5] برخیال وامید زری خریدی برجای باش ده مرده
بموری زرتو مرغکی برون آمد سرش بلعلی همچون عروس در پرده
دو.. ایه کرد و بلغده شد وهم‌اندرحال شکست وریخت همانجا سپیده و زرده
زخواب جستی وگفتی زهی مبارك زر که خمره خمره ازومی‌کشند برغرده
هجات گفتم کز کاهلی و دون کاری سیه گلیمی چون هندوان نو برده
غلام کنجد کاکی و قبسهای تنك رهی[6] بچهره جانانی و لب کرده
چوچیز کی‌بکف آری‌بپوش[7] وبستر کن کفن سپید کن‌ای‌زشت زنده و مرده
ز روی طیبت گفتم بزرگواری کن جواب گوی بطیبت مشو دل آزرده

---

۱ ــ درنسخه م ، فروردین توبپرورده . ۲ ــ درنسخه م ، برزاقی وحیله‌گری . ۳ــ درنسخه م ، زکلك کهرن وسنگ تراش و نشکرده . ٤ ــ درنسخه ع ــ تراش‌کرده آورده‌ای ززر دو هزار ــ درنسخه م ، تراش‌کرده بوی‌آرزوی زردوهزار . ٥ ــ درنسخه ع ، از آنکرده روی را زخیال ــ در نسخه م ــ ازآن‌آرزی زر ز خیال . ٦ ــ درنسخه م ، زهی چهرهٔ جانانی . ۷ ــ درنسخه ع ، هوس ز بستر کن .

درهجو قوامی

قوامی بگو از دل سهل و ساده — که[١] باماده نری و با[٢] نر ماده
بداد و به .. اد است میل تو لیکن — به دادن سواری به‌گادن پیاده
چو بز . . ن بصحرا نهی وقت دادن — چو خر . . ر بینی زپس[٣] ایستاده
کند . . ر خر . . نت را بربدانسان[٤] — که آسان شود خر بز اندر فتاده
پی . . ر ساده زنخ . . ن خود را — زنوره کنی چون زنخدانش ساده
بساده زنخ میل داری و داری — گزی در گزی ریش و سبلت نهاده[٥]
روانی پی نوره جستن چوحیزان[٦] — از این خانواده بدان خانواده
گروگان‌خوهی‌سرخ مرغوله[٧] رومه — بسختی چو خاره بتیزی چو خاده
زبهر جماع خران خرکلوکان — خرامان بخانه بری پاده پاده
جماعت کنند و تو جامع نویسی — زهی . . ن و دین هردو برباد داده[٨]
بده دانگ آن حق قرآن نداری — که مغ زند و پازند را درنواده[٩]
نخواهی که خالی بود . . ن ودستت — زحمدان پر بادو از جام باده
کسی باید آنگه که تو باده خوردی — که آرد سوی مرز تو گرد باده
نخواهی که بر بستر مرگ خسبی — که هشیار خسبی تو با نیم گاده
در دخل هر شحنه و محتسب را — گشاده است تا هست ازارت گشاده

زاحداث . . ن تو این را و آنرا
زهی نان پخته خهی گاوزاده

١ — درنسخه ع - تا درنسخه م ، یا . ٢ — درنسخه ع وم - پا . ٣ - در نسخه م - بس . ٤ — درنسخه م- بزبرانسان . ٥ — این بیت درنسخه ع نیست . ٦ - درنسخه ع- بی نوره جستن‌روانی چو حیزان- درنسخه م - روانی چوحیزان بی تورجستن . ٧ — درنسخه ع وم - مرغول . ٨ - این بیت درنسخه ع نیست . ٩ - درنسخه ع وم - نواده .

عاشقم برنجیبك منده[1]

عاشقم برنجیبك منده   آن اجل غمزهٔ امل خنده
آنکه عاشق کشد بغمزه و ناز   کند ازخنده مرده را زنده
آن بت شوخدیده کز رخ اوست   طیره خورشید و ماه شرمنده
آن بدندان من ز جملهٔ خلق   چو بدندان گرسنه منده
مندهٔ من نگار صوفی طبع   آن بصد جان صافی ارزنده
زودلم چون مرقع صوفی است   پاره بر پاره ژنده بر ژنده
سرو آزاده ای که کرد بعشق   تن آزادهٔ مرا بنده
چهره اش آینه است وصیقل حسن   رانده بروی ز آفرین رنده
تا بدان چهره چشم بد نرسد   چشم بدکور باد وبرکنده
لؤلؤ افشان کند دو جزع مرا   عشق آن لعل لؤ لؤ آکنده
بخم زلفك بنفشه سرش   چون بنفشه شدم سر افکنده
برچده زلفك فراهم او   کرد صبر از دلم پراکنده
کردم اندرجهان چو پنبهٔ سرخ   هجر آن سینهٔ چو یاغنده[2]
گرهٔ هجر اوست پیش دلم   گنده وشوخناك وبرعنده[3]
تبر[4] از زروسیم باید ساخت   تا شود کارگر بران کنده
راه باید برید و رنج کشید   کیسه باید گشاد وبلغنده
تا بوصل نجیب منده رسم   ای قلاوزایت یلم قنده[5]
گر بصورت نگه کنم[6] هستم   من زنخشب[7] وی ازسمرکنده
باز چون بنگرم بمعنی هست   هوعندی واننی عنده
یاداز آن حجرهٔ حکیم شریف   وان حریفان گرم خوش خنده

---

۱ ـ این غزل درجمله نسخه‌ها درضمن مطایبات آمده‌است، مانیزازجهت رعایت امانت آنرا در این بخش آوردیم . ۲ ـ درنسخه ع وم ـ باغنده . ۳ ـ درنسخه ع ـ سرغنده ـ درنسخه م ـ میرعنده . ٤ ـ در نسخه ع ـ تیر . ٥ ـ در نسخه ع ـ فنده . ٦ ـ در نسخه ع ـ نظر کنم بینم. ۷ ـ در نسخه ع ـ بنخشب

کزدم[۱] سرد قاضی سراج وان قوامی سیاه چون عنده[۲]
واندگر گندگان در آنحجره بشب تیره خورد را کنده[۳]
همه با یکدیگر همی بازند بازی کودکان نوکنده
هریکی دازسیکی[٤] و که تاز سبلت وریش .. ایگان کنده[٥]
در میانشان نجیب مندهٔ من همچو دربند خار گلغنده
چه[٦] رساند مرابدان قومك طالع سعد وبخت فرخنده
تا بدان گندگان رسم یکره[۷] خربیار ای غلام خربنده
که چومن درنشاط این سفرند
منده درسفره[۸] نانی از بنده

من کیستم

من یکی شاعرم نه سامانی نه نژاد ملوك ساسانی
نه مرا باد حشمت میری نه مرا اسب وطوق سلطانی
نه غلامان رومی و خزری نه کنیزان بزمی وخانی
نه کلوکان پیشی و پشتی متهم نی بمائی[۹] و نانی
نه به گاید مرا همی داماد نه من او را بهیچ ویرانی
از خسك[۱۰] تاهزار میخ کری آنکه باشد زملك دهقانی[۱۱]
نیست سی آسیا بمن بر وقف نه زبی آبی و نه بی نانی[۱۲]
نه بمردیکت اندرم یخدان نه سخن چون فقاع یخدانی
جامه شوئی نکرده مادر من نه پدرهم زآبگه بانی

۱ـ در نسخه ع ـ ازدم. ۲ در نسخه ع ـ عبده ـ در نسخه م ـ غنده .۳ ـ در نسخه ع، بسبکران چوخور درآکنده ـ در نسخه م ـ برشکیزان چوخردرآکنده. ٤ ـ در نسخه ع ـ زسیلی دله مار ـ در نسخه م ـ سیلی ولت تاز ٥ ـ در نسخه ع ـ سبلت . . رو.. یگان کنده .٦ ـ در نسخه ع ـ چورساند . ۷ ـ در نسخه ع مکری. ۸ ـ در نسخه ع ـ منده ازسفره ـ در نسخه م ـ منده ازسفره باقی ازمنده . ۹ ـ در نسخه ع وم ـ باینی وآنی. ۱۰ ـ در نسخه م ـ ازخشك. ۱۱ ـ در نسخه ع، این بیت نیامده است. ۱۲ ـ در نسخه ع ـ نه زبی آبم نه بی نانی ـ در نسخه م ـ نه به بی آبیم نه بی نانی

نه مرا چنبر رسن تابی / کرده بی پیرهن گریبانی
اینهمه[1] باد و بار نامه و لاف / داشتم من بر آن کل ارزانی
تیز درریش و سبیلت آن کل / خوه کلی باش خواه سامانی
کس نداند ازوچه بربخورند[2] / ماوراالنهری و خراسانی
ندهد از رنج آن کل کافر / هیچکس خلق را تن آسانی
جز مظفر مجیر دین بوبکر
آن چو بوبکر در مسلمانی

درهجو قوامی

تا زطبیعی غر سیاه قوامی / چند کنی زین سپید کاری و خامی
د.ل غلامی بمانده‌ای و گرفته / پیر نعامی[3] بجای د.ل غلامی
همچو نظامی هلاك و فتنهٔ تازی / لیکن شغل تو برخلاف نظامی
سیل ترقی ترا ورا به تنزل / رأی بپستی ترا ورا بتمامی[4]
او بلطیفی کند نگاه ظریفی[5] / تو[6] بکلوکی نگه کنی ولگامی
کنك[7] لگامی خوهی وبوس[8] کلوکان / کز پس تو آرد برکند بدوگامی
وزپس تو آرد[9] بردراز کشد بوق / چون بحنا بربسته دست ختامی[10]
..رخوری[11] چون خروچو گاو بخسبی / گوئی بسپوزیکره ایخر عامی
گردهلی نیستی چرا نهی ای د.ل / دهل حلالی به‌پیش بوق حرامی

---

۱ - در نسخه ع وم- آنهمه ۲ - در نسخه ع - نخورند در نسخه م - کزوچه بربخورند ۳ - در نسخه ع - پیر بغائی ٤ - در نسخه م - بغلامی ٥ - در نسخه ع - میل بتیری تراورا نکمانی - در نسخه م - رای بلیغی تر اورا به پیامی ٦ - در نسخه ع - نگاه وظریفی ۷ - در نسخه م - بکلوئی ۸ - در نسخه م - کبك ۹ - در نسخه ع - توش کلوکی - در نسخه م - دبوس کروکان ۱۰ - در نسخه م - وزپس آرو برو ۱۱ - این بیت در نسخه ع نیست - در نسخه م چون بحنادست بسته دست حمامی

دنبه[1] گروگان چویافتی دبه .. ایـه   تندی یکسو نهی و سازی رامی
دعوی داری بشاعری و ندیمی   رو که تو نه شاعر و ندیمی دامی
مـاهی گرمابه گیری از بس آخر   سرتو معلوم نی بمجلس سامی
صـدر معالـی علی عالی همت   ناصر دین نبی رسول تهامی
آن چومحمد سمر بـه نیکو[2] خلقی   وان چو علی مشتهر بنیکو نامی
آنکه بآزاده خوئی[3] و بظریفی است   بردل آزادگان عزیزو گرامی
آن بگه جود نام سایل و زایر   دست تو برداشته کئی و کدامی
هرچه که داری بهر که‌خواهی‌بخشی   زانکه درآزادگـی تمام تمامی
گاه سؤال و جـواب اهل هنر را   عذب عباراتی و فصیح کلامی
از شکر عسکری حدیث تو خوشتر   چون شکر عسکری زسبزهٔ[4] خامی
چشمهٔ خورشید نور گستری ازرای   وزکف بخشند سیل بار غمامی
خاك درت توتیای چشم کرام است   پس تو بدینروی نور چشم گرامی
هـرکه ببیند ترا سوار چه گویـد   شمس فلك مرکب ستاره ستامی
شیر فلك را برد بروبه بازی   آنکه تو باشـی ورا مربی و حامی
هیبت و سهم تو بشکند دل اعدات   چونان کز آهن آبگینهٔ شامی
روز فروزنده‌ای چو صبح براحباب   تیرگی آرنده بر حسود چوشامی[5]
دادی همنام تو طعام بمسکین   گرسنه آز از تو یافت سیر طعامی
سائل وزایر رحام پیش توآرند   شکرفریضه است برتو کاهل رخامی[6]
زحمت رحمت شمار زانکه کریمی
رحمت بر تو که نزشمار لئامی

---

۱ ــ در نسخه م ـ دوسه . ۲ ـ در نسخه‌م ـ نیکی‌خلقی . ۳ ـ در نسخه م ــ بآزاده خلقی وبظریفی
۴ ــ در نسخه ع ـ زشیره عامی ـ در نسخه م ـ ز شیرهٔ حامی . ۵ ـ این بیت در نسخه ع نیست .
۶ ـ در نسخه‌م ـ رحام .

درهجو دوستی[1]

عطا گرفتی وشکر وثنا نگستردی[2] کسی چنین کند ای قلتبان که تو کردی
بجای شکر شکایت نمودی از همه خلق نماند کسی که نیازردی وخود آزردی
ولی نعم بشناسد سگ از تو بهتر سگ بدین سبب که نئی سگ بحسرت و دردی
بشرط اینکه[3] اگر سگ شوی مرا نگری لعاب در نچکانی بکاسهٔ خوردی
وگر سرائی پیدا کنی مرا چو سگان بپاسبانی گرد سرای من گردی
دعای من بتو برتو که مستجاب شود دعا کنم بتو برتو بود که سگ گردی
چو سگ شوی بشناسی حق ولی نعمت بمردمی در ازین حق شناختن فردی
ترا بنامه بخود خواند افتخار الدین چرا بخدمت او دین ودل نپروردی
تو آنکسی که به سی سال خدمت خاقان ز زر و سیم بریدی سپیدی وزردی
بجز خریطهٔ شطرنج وگنج شعر و برنج زبزم خاقان چیزی برون نیاوردی
ترا طبیبك ترسا مربی آمد و بس طریق دین محمد سزد که بنوردی[4]
بنزد من نه جوانمرد باشد آنکه ترا بحق بداند وبا تو کند جوانمردی
اگر نداری باور کنون حدیث مرا
به .. نت اندر . . ر خران نآوردی[5]

در هجو ابوالمظفر

ای دیو بوالمظفر چون[6] دزدبغنوی یکشب بنخشب اندر پی فتنه نغنوی
ازفعل زشت وسیرت ناخوب همبری[7] با دیو بوالمظفر خر کنگ کسنوی[8]
تو گنده مغز شرعی واو گنده مغز شعر باوی بگنده مغزی همچون ترازوی
با دیو[9] بوالمظفر گشته بحق و داد سیب دونیمه کرده وگوز دوپهلوی

---

۱ ــ این قصیده درنسخه ع دیده نشد. ۲ ــ درنسخه‌م- نیاوردی. ۳ - درنسخه م - آنکه. ٤ -در نسخه‌م ــ ننوردی. ٥ - درنسخه م- باوردی. ٦ - درنسخه ع - جودزد ــ درنسخه م - خردزد نغنوی. ۷ - درنسخه ع یاهمسری. ۸ ــ درنسخه ع - کسروی - دز نسخه‌م - کسبوی. ۹ ــ درنسخه ع - یارتو.

اوراست بر تو فخر که او مؤمن نواست عار از تو بروی است که تو کافر نوی
معزول گشتهٔ ز پی اعتزال را از مذهب حنیفی و از راه شفعوی
منکر شده عذاب نکیر و سوآل[1] گور خوش کرده در دل آنکه نبینی و نشنوی
منکر شو ارتوانی نار سعیر را تا اندرو بحشر نسوزی[2] و برنوی
هستی بزندگانی اندر عذاب گور وانگه بوی نباری ایمان ونگروی
بر تو عقیل و عدنان[3] چون منکر و نکیر برسر زنی دبوس که نان آری شوی
گوئی که مرد معنویم در همه سخن مردسخنت خواند تصحیف معنوی[4]
برموسی پیمبر و بریوشع بن نون بهتان زوربندی ای طاعن[5] غوی
گوئی که از نبوت موسی بیوفتاد گنجید دردهان تو کفری چنین قوی
از تو اگر جهودان این قول بشنوند بربایدت کسی ز جهودان بجادوی
تا آنگهی که جمله درانبار تو نهند هریك فرازخویش جو ثعبان موسوی
مربوالیقین[6] امام همه شرق و غرب را گوئی که زاهل دین نبود او ز بدخوی[7]
باب ورا گرامی خوان و بدو گرای تازین سخن که گفتی باشد برون شوی
برهان امام دین راخواندی خر سیاه زین زیر بار کفر و ضلالت چو خر بوی
با مرسلان نسازی باعالمان همی ای مادرت جلب بچه ره بر رهمی روی
ماخولیای کفر تبه کرد مغز تو چشم علاج تو ز طبیبان عیسوی
گفتند قطب دولت داند نمود و بس داروی مغز او بسر تیغ هندوی
عثمان بن سلیمان کز تیغ او قویست
هم دین مصطفائی هم ملك خسروی

۱ - درنسخه ع ـ عذاب گور ـ درنسخه م سوآل نکیرو عذاب گور. ۲ - درنسخه ع - بسوزی و دربری. ۳ - درنسخه م ـ عذبان. ٤ - این بیت در نسخه ع نیست. ٥ - در نسخه ع و م ـ طاغی. ٦ - درنسخه م - بوالمعین. ۷ - در نسخه ع - گوئی که بس بلیدی اینست ز بد خوی ـ در نسخه م - گوئی همی کند بهمه خلق بدخوی.

در هجو شاعری

من آنکسم که چو کردم بهجو گفتن رأی — هزار منجیك از پیش من کم آرد پای
خجسته خواجه نجیبی خطیری و طیان — قریع و عمعق و حکاك قرد یافه درای
اگر بعهد مننذی و در زمانهٔ من — مراستی زمیانشان همه برای ودرای
مرا بشاعری انـدر بگو چه باك بـود — زرومه سوز کل کور پای خانه گدای
فرخچ کوری بدطلعتی چنانکه به است — کلخج . . ر خر مغ ازو برای و درای
دو دیدگانش چون ماکیان بر آمده تن — دو یده.. ایه در او خاهزای وخاه مزای
زجغد و بوم بـدیـدار شومتر صـد ره — ولی بطعمه و هیچال حجر . . ن همای
خبر ندارد از کار شاعری چیزی — جز آنکه مرده ستائی کند زجای بجای
نهاده گـوش بر آواز تعزیت شب وروز — که تا که میر دوتا از کجا بر آید وای
کسی نهاده ببالین مرگ سر تاوی — زجای شستن خود زود گردد اندر وای
پس آن مصیبت و ماتم بخویشتن گیرد — میان ببندد و گردان شود بگرد سرای
گهی معرف سازد زناکسی خود را — گهی کجا نهم این کاسه گاه نوحه‌سرای
بسی بنالد بر مردهٔ کسـان او زار — بآوخ آوخ و درد و دریغ و هایا های
لبی زنان خبازه[1] بگور کن ندهد — وگرش باید بامرده خفت پایاپای
عذاب[2] خلـد و نهیب و قیامت و دوزخ — بجای مرثیتش مرده راست خلد نمای
بشعر مرثیت او عذاب کرده شود — کسی که نبود مستوجب عذاب خدای
خران دیزه بآواز پیش او نایند — چواو بخواندن شعر آید و بدردٌ نای
بـدو که گویـد از من چنانکه فرمایم — که ای پلید بـد بدسگال بـد فـرمای

---

۱ - در نسخه م - گهی زمام جنازه. ۲ - در نسخه ع وم. گورو.

بهجو من چورسیدی واز چه فارغ شد — زگور باب[۱] خود ای قلتبان مرده ستای
مرا بهجو مترسان چنین زدورا دور — که‌گر برابر من شاعری و بزم آرای
بیا وگوی بمیدان شاعری افکن — که تا که آید از ما بشعر گوی ربای
اگر من آیم دم راز هجو من در کش — وگر تو آئی‌میگوی و هیچگون ناسای
مسای بامن پهلو بابلهی چندین — که نیك ناید با پیل پشه پهلو سای
بآتش اندری از آبروی رفته خویش — مپاش بیش بسر خاك و باد کم پیمای
به پیش هجو من ایکور پایدار نه ای — مرا بخیره بیکدست گونه برمگرای
چو . . رهجو بباد اندر افکنم دانی — تونونی و من نای و تو . . نی ومن گای
نصیحت است مرا برتو گرچه خصم منی — بخصم‌خویش نمودن‌خطاست بندگشای
اگر طریق تو اینست و نظم شعر توایـن — زکار خویش به بیهوده خود براری لای
بریش خویش چرا . . . همی فرو بیزی — اگر نه ریش تو پرویزنی است. . پالای
ترابخواهم[۲] سوگند داد ودست بدست — گرفت خواهم آن‌خواه شای‌وخواه‌مشای
گل نصیحت من خواه بوی وخواه‌مبوی — ترا طریقت من خواه پای و خواه مپای

بحق ریشت در .. ن من که یافه‌مگوی
بحق . . رم در . . ن توکه ژاژ مخوای[۳]

در مطایبه ومدح علاءالدین

یا ایهااللوند مرا پای خواست بند — تدبیر من بساز بیك تیز باد گند[۴]
معشوق من توئی علف بوق‌من توئی — من بوق میزنم تو دهل دند دند دند[۵]
افسوکی بدار[۶] ودوسه تیز کی بلحن — اندربروت گندهٔ من بندو خوش بخند[۷]
یکبار یا دو بار مراعاتکی بکن — زانپس پدیدکن که بهاچه ونرخ چند

---

۱ ـ درنسخه ع ـ گوربان وگورباب هردو آمده‌است ۲ ـ در نسخه ع. نخواهم. ۳ ـ درنسخه ع ـ بحق . . رم در . . ن توکه یاوی مگوی بحق ریشت در . . ن من‌که ژاژ مخای. ٤ ـ درنسخه م ـ بادو کند. ٥ ـ درنسخه ع ـ وندوندوند. ٦ ـ درنسخه‌م ـ سپس. ۷ ـ در نخسه‌م ـ بند و خوش بخند.

تا بیشتر بکان و بکاریز تو رسد — آن‌سرخ زرد گاو زبان کارسود مند[۱]

سیم برهنه و سره میگیرو میفروش — تو زنو وکتانه بدست آرو می نوند

برژنده[۲] بندسیم درست از بهای مرز — هل[۳] تا کنند مرزدرست تو ژند ژند

تاکار بستنی است یکی چند پند من — پنـدم بکار شو و مشو کار بند بند

خواهی که‌نعل .. ن وستون‌شکم‌شود — بی‌صنعت درو[۴] گروبی سعی قفل بند

ازکرسی وکنند[۵] مکن‌هیچگونه‌فرق — بنشین بجای کرسی بر دستهٔ کنند[۶]

. . ن آزمای باش وخریدار .. رسرخ — ورهزل درتو کرد نظرخیر گی[۷] برند

رندوملك‌یکی شمروبهره جوی‌باش — از بدرهٔ زر ملك و از پشیز رند

اررند[۸] خواهی اینك‌من‌ورملك‌خواهی[۹] — اینك علاء دین ملك عنبرین کمند

عالی علاء دین که بری و منزه است — از گفت ناستوده و از کرد ناپسند

شاه شرف‌محمدبن‌حیدر آنکه هست — از نظم مدح او سخن پست من بلند

ملکی است‌مرورا که‌در آنجاشریك نیست — شاه ختا وبنکت[۱۰] و اکتور دار کند[۱۱]

شاهی‌است‌شیرزاده که‌خون‌حسوداوست — در ریختن حلالتر از خون گوسفند

مالك نهد در انجمن روز رستخیز — بر مجمر جهنم از اعدای او سپند

در حمله از تکاور دشمن جدا کند — کیمخت را بناخج شش مهره ازلفند[۱۲]

در زیـر سایهٔ علم جد او قـرار — گیرند ز انبیا و رسل صد هزاروانـد[۱۳]

بر کند باب او در خیبر بزور دست — در را زقلعه[۱۴] وربض از باره‌ار فکند

بازور[۱۵] دست‌دولت اوسبلت[۱۶] عدوش — زانسان‌که باب او درخیبر بکند کند

---

۱ در نسخه‌م ـ آن سرخ راده کوست زیان کاروسودمند. ۲- در نسخه‌ع ـ زنده. ۳- در نسخه م-بل. ۴ ـ درنسخه عوم ـ درودگر وسعی نعلبند. ۵و۶ ـ در نسخه‌ع ـ کلند و کنند هردو نوشته‌شده. ۷ ـ در نسخه‌ع- مرند وملند هردو نوشته شده ـ درنسخه م ـ درتوگر نظر خیرگی برند. ۸ ـ درنسخه‌ع.کر. ۹ -در نسخه عوم ـ خوهی. ۱۰ ـدر نسخه‌ع ـ مسکت ـ درنسخه‌م ـ تنکت. ۱۱ ـ درنسخه‌ع- اور کند- در نسخه ـ م اکنور واورکند. ۱۲ ـ درنسخه ع ـ یغند. ۱۳ ـ در نسخه‌م ـ گیرند از انبیاء ورسل صد هزار واند. ۱۴ ـ در نسخه‌ع وم در سارقلعهٔ. ۱۵ ـ درنسخه ع ـ بر روی ـ درنسخه‌م-ازبیخ‌دست ۱۶ ـ در نسخه‌ع ـ بارهٔ

از هیبت ار کند بدر خارجی نظر — افتد ز آستان در جارجی بلند[1]
زوخارجی گریز پذیرد که کیش داشت[2] — ورنی بجان خارجی آید ازو گزند
هنگام بذل مال دهد کف راد او — ده گنج شایگـان بیکی لولی لوند
پیش کف ویست سراب و کم ازسراب — دریای نیل و قلزم و رود خجند و جند
مدح ورا بهزل نبردم بسر از آنك — نوشیدن رحیق نیاید خوش از زرند[3]
تاشاد کامی است و نژندی درین جهان — او شاد کام باد و بداندیش او نژند
بادا عدوی او بنظر ها همیشه خوار — بادا محب او ببر خلق ارجمند[4]

در هجو دلداری

نرخ جماع ار شبی رسید بدینار — کار فروشنده راست و ای خریدار
خوش بهل ایجان و کاهلی مکن ایدوست — پشت بدیوار بامشان مکن ای یاد
به زتو بسیار هشته است و هلد نیز — تو نه تـو آری همی خیار ببازار
دست بدیوار نه که روی نکو را — گـنج روانست زیر هر کـه دیوار
سیم بدست آر زانکسی که نهادت — بهر جماع تو سیم بر سر دستار
دست بدستار دار و سیم چو دادت — پشت بـدو دار تـا گشایـد شلوار
گوئی عار است هشتن آری عاراست — هیچ کسی کو که سر بر آرد ازین عار
یك سروده شاخ چون گوزن بر آرند — هرچه درین شهر شهره بینی و عیار
آسان کار است هشتن ارتو ندانی — منت بیاموزم ار بـداری شلوار
. . ربه . . ن چون نفس رود بگلو بر — همچو نفس میکند بشرط برو آر
هیچ برون در نمیرسی بطبیعت — تورو و بیرون شو اندرون کن بر آر[5]

۱ ــ در نسخه ع ـ گردد مرآستان در خارجی بلند ـ درنسخه م ـ گردد زآستانه در خارجی بلند .
۲ ـ در نسخه ع ـ داد ــ درنسخه م ـ دار ۳ـ این بیت در نسخه ع نیامده است. ٤ ـ این بیت در نسخه ع وم. نیست.
۵ ـ در نسخه م ـ دیدن بیرون سو اندرون سو پندار .

نزد خرد پیشگـان اهـل صناعت دار بود سود مند و ..اد زیان کار
من نه بر آنم که توزیان زده باشی جمله زیان برمنست وسود تو بسیار
ایکه زیك تیز تو به نیم شب اندر چشم گروگان خفته گردد بیدار
خفته چه باشی بخواب غفلت برخیز پیش که ریش آوری درم نه و دینار
پند مـرا کـار بند و برره .. ادن راست تر از تیرباش و نرمتر از تار
قلب مپندار مـر مرا که نـه قلبم آنچه بگویم ترا زاندك و بسیار
من خـر پیرم بکاروان لواطه گر نبرم بار ره برم بعلفزار
.. ن یکی کودك ار درست بمانم از مشرف خـاك بو نو اسم بیزار
گر بگروگـان[۱] خود نیابم توفیق راه نمونی کنم بکیسهٔ سرکار
خسرو سادات میر شرق و خراسان صدر و سر اهل بیت حیدر کرار
آنکه زحمدان خوشگوار لطیفش گنده و شلف آرزو کـند خر انبار
کنج دهان معای[۲] شیب کند آب از صفت . . ر او چو سازم گفتار
هستچو آن گرد گژم[۳] وبرسر آن گرد عرصهٔ نیرم شکن تبر زده یکبار[٤]
سرش چوناریست کفته درپی خفتن دانککی[٥] چند نارسیده در آن نار
هر که از آن ناردانه خورد خنك دل گشت وچو گلنار کرد گونهو رخسار
کیسهٔ زرچون زنار دانه بیا کـند کسوت دیبا گرفت و مرکب رهوار
. . ر مخوان نعمت زمین و زمانرا رأفت بی مال خوان و صحت بیمار
. . ن عدورا دریغ باشد از آن . . ر باد بنیمور من عدوش گرفتار
دست بدارم زهزل و مدح سرایم زانکه خداوند من بمدح سزاوار
ای شه اولاد مصطفی کـه زایزد تاج شرف داری و کرامت بر تار
دربرت از حضرت رسول دو منشور وز دل امت ولایتی خوش و هموار

---

۱ ــ درنسخه م ـ گرزگروگان خود نیابم ۲۰ ــ درنسخه ع ــ بتان شوخ ــ در نسخه م ـ زهره شیر عربن زبیم آب کند. ۳ ــ درنسخه ع ــ کرم ۰ ٤ـ درنسخه ع و م ــ عرصه هیزم شکن تبرزده یکبار.
٥ ـ درنسخه ع وم ـ دانه اکی

ملك سیادت ترا و پیش و پس تو غیرت کرار رزم و لشکر جرار [۱]
از پس نهمار تاچه گفت معزی [۲] هر که کند قصدتخت [۲] وبخت‌تو نهمار
جدتو مختار ایزد است و تو درفضل از همه اولاد جد خویشی مختار
منکر فضل تو نیست هیچکس الا آنکه ندارد بدین جد تو اقرار
امت جد تو از سخای تو بی بهر نیست بعالم و راز عبید و ز احرار
گردن کس زیر بارمنت تو نیست زانکه‌نه منت‌نهی بکس [۳] نه نهی بار
ابر سخائی و آفتاب فتوت بر سر عالم همی نباب و همی بار [۴]
رایت اقبال تو چو گشت سر افراز گشت نگون بخت حاسد توزاد بار
آنکه نگونسار شد مباد سر افراز وانکه سر افراز شد مبادنگونسار
باز در هزل بر گشایم از آن تا هجو کنم بر عدوی جاه تو ایثار
باد دل حاسد توتنگ و .. س زنش همچو فراخی ره فراخی عمار

این بدوصدبار از آن بهست که گفتم
گنبد سیمینش را چو نیمهٔ دینار

در هزل و مدح علاء الدین

ای سرخ بادسار چو سر کفته بادرنگ با سرخی طبر خون با سختی زرنگ
صوفی شدی و صوف سیه شد لباس تو چون‌صوفیان کلوته بسر برعقیق رنگ
از زیر پنج پرده بشاهد نظر کنی چون‌صوفیان برقص درآئی‌هم ازدرنگ
شاهد زصحبت تو بود تنگ سیم اگر در خدمت تو آید با تیز گاه تنگ
گردی بسان سرخ بت بامیان ستیخ باشی بر آنکه‌خیك بتی‌راکشی بچنگ

---

۱ ـ درنسخه ع ـ غیرت کرار بادولشکر جرار ـ درنسخه م ـ عترت کرار دل ولشکر جرار .
۲ ـ در نسخه ع ـ تاج وتخت تو ـ در نسخه م ـ سوی بخت نو نهمار . ۳ ـ درنسخه ع و م ـ بکس برونی بار . ٤ ـ در نسخه ع ـ برهمه عالم همی شده است درم بار ـ در نسخه م ـ بر همه عالم شده بیکسان دربار .

سنگی و برسرتو شکافی چوچشمه ای　　واب‌حیات قطره‌چکان‌ازشکاف سنگ
با زور پیل مستی و با سهم شیر نر　　با شکل اژدهائی و باهیبت پلنگ
بایك نفس عوض نشود[۱] زور تو بضعف　　تا یکزمان بدل نشود نام تو بننگ
از بهر قوت تو خورد مرد کیسه دار　　جوشیده و کباب سقنقور و استرنگ
ماند بتو گهی که کنی .ا دنی طلب　　دیوانه‌ای که خورده بودکوکنار وبنگ
چون چشمت آب گیرد پیشت یکی بود　　هندی و زنگباری و آلانی و فرنگ
ازروم وزنگ برتو نشانست روزو شب　　از سهم تو بروم نخسبند و نه بزنگ
همچون‌پشنگ کوژی‌رگناك‌وشوخناك[۲]　　گوئی که گر زتوری در قبضهٔ پشنگ
آنرا که از تو خوردو بناجایگه فتاد　　برداشت از زمین نتواند بصد پشنگ
فغفور چین هزیمت گردد بروز حرب　　گرسید اجل زتو سازد سلاح جنگ
والا علاء دین ملك آل مـرتضی　　کایـزد زدود آینه ملك او زرنگ
نادیده تخت ملك سعادت چنو ملك　　فرهنگ‌دان وزیرك وبازیب وفروهنگ
آن سید اجل که زسهم مهـا بتش　　بگسست‌نسل خارجی‌ازترمد[۳] وزرنگ
نـام ورا بسینهٔ اطفـال شیعه[٤] بـر　　تا نقش بـر کـنند ببندد[۵] بآذرنگ
آن نر نر سپور کز آورد برد او　　غیرت برند فصل بهاران خران غنك[۷] .
آنمردمرد . . ای که او کنگ کنگ[۸] را　　درحین فروبرد بکلندان[۹] چون مدنگ
کوکنك پیش او چو نهد سینه برزمین　　فریاد و نعره دارد چون بر هوا کلنگ
زان . . ر خر که سربشکم برنهدچوبوق　　. . ر ش قویتر آید نو خیزو نیم لنگ
چون نقش ده به . . ن کلان‌منکیا گران　　زان . . ر نقش چارده‌خواهند گاه منگ
تاکی دهم شراب مدیحش بجام هزل　　نیشکر است هزل من‌و جد من شرنگ
از بحر هزل گوهر[۱۰] مدح و را بجد　　رانم بسوی ساحل تا برکشم بکنگ

---

۱ ـ درنسخه ع ـ گیرودار . ۲ ـ درنسخه م ـ سهمناك . ۳ ـ درنسخه م ـ از رومی وززنگ.
٤ ـ درنسخه م ـ خیر . ۵ ـ در نسخه ع ـ بیندو ـ در نسخه م ـ تا نقش برکشیده نبندند بازرنگ .
٦ ـ درنسخه م خران لنگ . ۷ ـ در نسخه ع و م ـ وان مرد . ۸ ـ درنسخه م ـ کولنگ تنگ را .
۹ ـ درنسخه ع ـ بکلیدان چون بتنگ ـ درنسخه م ـ بکلیدان چون مدنگ . ۱۰ ـ درنسخه ع ـ زورق.

مدح ورا بخامهٔ جد نقش بر کشم　　دیوان کنم منقش از آن چون بهشت کنگ
کنگ اندر افکنم بدر . . ن شاعران　　تا مویهای . . ن بکنم [۱] از نهیب کنگ
زین شعر شاعرانرا گردد یقین که من　　ازهزل وجد توانگرم از زروسیم دنگ
در جد قرینشانم لیکن بباب هزل　　من کوس خسروانم و ایشان دف تبنگ [۲]
باعیب گیر شعر من [۳] اندر قرین شود　　بازی [٤] همی دهد خلخی را بشالهنگ
دارم امید ازو که ادبشان کند بهم　　زانسرخ باد سار چو سر کفته بادرنگ
ایخسرو سیادت بر ملکت شرف　　ملك تو بی مخافت تاراج رندو شنگ
بی یار در سیاست و در مردی و هنر　　بی مثل در کیاست وفرهنگ هوش وهنگ
گر رستم است خصم چوحمله بوی بری　　بندی گره بپاردم رخش و پالهنگ
از حربگه غریو بر آید چو خصم را　　از حلقهٔ کمند بحلق افکنی کمنگ
زیرو زبر شود دل خصم تو در نبرد　　زینت چو بسته شد بزبر تنگ وزیر تنگ
پیکان تیر تو [٥] سزد از تیر آسمان　　روز شکار چون بکمان در کشی خدنگ
تا خام خویش غاشیهٔ زین تو کند　　از پوست مار وار برون افکند [٦] پلنگ
تا شاخهای خود بکمانت کنند وصل　　تیر ترا بدیده پذیرند غرم و رنگ
هرمردمی که هست جز آن تو در جهان　　مکر است وزرق ولوس ولباسات ریو ورنگ
تا از دبنك دانهٔ انگور بر کنند　　وزوی شراب وار کند بادهٔ چو زنگ
بادی تو باده بر کف و دل پر نشاط ولهو　　گوش تو پر ز نغمت والحان نای و چنگ
حنگ غنا فشارده نای [۷] حسود تو
وانگورروار کرده نگونسارش از دبنگ

---

۱ - در نسخه ع - بکنند - در نسخه م نیست . ۲ - در نسخه م - دف وتنبک . ۳ - در نسخه م آنکو قرین شود . ٤ - در نسخه ع - یاری - در نسخه م - بازی همی دهد خلجی را - ٥ - در نسخه ع - تیز گرددت - در نسخه - م پیکان وپر بریزد . ٦ - در نسخه ع دم - اوفتد . ۷ - در نسخه ع - فشرده نای - در نسخه م - فساره نای .

داروی دنبل

دنبل برآمدآن سره یار مرا به . . ن   من بودمش بداروی آندرد رهنمون
جائی گرفت باخطر آن بی خطر سکن   سکنی فکندو کرددر آن جایگه‌سکون
بیمار گشت[2] زار نگارین من زدرد   چون زعفرانش گشت رخ لعل لاله‌گون
نیزم قرار و طاقت آن درددل نماند   پیراهن صبوری کردم زتن برون
گفتم چه چاره سازم ایدلربای من   کز دردو رنج تودل من گشته پرزخون[3]
گفتا بمن[4] برو تو بسوی طبیب شهر   وز وی بیار مرهم شنگرف و داخلون
رفتم بر طبیب و بیاوردم آنچه گفت   بر . . ن او نهادم و او خفت سرنگون
بد ساعتی که ناله و فریاد بر کشید   گشت از بلای دارو آن درد برفزون
گفتم که داروئی‌است‌مراو هلاهلی[5]است   دیدنش بس‌گران و نهادنش بس زبون
معجون کاف و نونی خوانند[6] مرورا   آمیخته علیحده از بهر کاف و نون
گفت‌ارگران‌بودچوهلاهل بودرواست   بامن هر آنچه باید کردن بکن کنون
شادان شدم چو از وی دستور یافتم   وندر فتاد باد ببوق من اندرون
. . نی بگونه چون گل سوری ویاسمن   چون برف‌قطره‌قطره براوبرچکیدخون
درنیمشب به‌پیش من آن . ن‌گشاده‌کرد   تاسقف خانه نور بر آمد ستون ستون
بنهادمش میان دوران این‌ستون خویش   زان پیشتر که گفتی چه و چرا و چون[7]
بسپوختم بحکمت و گفتم که پایدار   تامن زباد بوق رهم تو زدرد . . ن
چون شد تمام کارمن او نیز رسته شد   بی قرص‌و بی‌شیاف ودعائی وبی قسون[8]
این بد علاج داروی دنبل که گفتمت   گر بخردی مدار توقول مرازبون

---

۱ - این مطایبه درنسخه ت دیده نشد . ۲ - درنسخه م - یار . ۳ - درنسخه م - پرجنون .
٤ - درنسخه م - زمن . ٥ - درنسخه م - وان هلاهل است . ٦ - در نسخه م - گویند . ۷ و ۸- این دوبیت درنسخه م- نوشته نشده .

قصاید

در مدح علاء الدین محمد بن سلیمان

آورد گرد فتح و ظفر پیش چشم ما — باد از رکاب عـالی لازال عالیا
گرد از رکاب عالی بر نصرت و ظفر — در دیدهٔ رعیت باشد چو توتیا
عالی علاء دولت‌ودین آنکه تابحشر — هرگزمباد دولت ودین را جز اوعلا
خاقان محمد بن سلیمان که ملك او — دارد نهاد ملك سلیمان پـادشا
آن‌پادشا که‌تا که‌خدایست‌نصر تیست — بر دشمنان مراورا هر روز از خدا[1]
ناصرویست دین خدای و رسول را — نصرت بجز ورا بجهان‌کی بود روا
نیك آمد و بد آمد خلق خدا ازوست — آن به بود که قدرت و قوت بود روا
چون‌گند نازروی زمین دشمنان‌دین — سر بر زدند از حـد چین تا درختا
دست فلك ربود سر[2] دشمنان دین — از تیغ گندنا شبه او چو گـند نا
آنان که بر مخالفت پـادشاه دین — بودند دست برده بمکرو بسیمیـا
نـه سیمیا و مکر بفر همای شاه — زیشان نشان دهد نه‌زسیمرغ‌وکیمیا
آن پادشا که‌هر که خلافش‌صواب‌دید — شمشیر او صواب جدا کرد از خطا
آن پادشا کـه هیبت[3] زور سپاه او — افکند فتنه در ختن[4] و خطه ختا
دشمن‌شکرشهی که‌چوعزم‌شکار کرد — ازهر کجا که روی نهد تا بهر کجا
چون‌گردناست نیزهٔ آتش سنان‌او[5] — دشمن چو مرغ گردان درگرد گردنا
یا قوت را شنیدم کز روی خاصیت — دفع وبا کند چو عفونت بود هوا
روی هوا زلشکر کفار شد عفن — از گونه گونه وسوسهٔ فاسد وهوی

---

۱ ـ درنسخه م ـ آن پادشاه ماکه خدایست و نصرتست — هر روز نوبنو بحق پادشاه ما .
۲ ـ درنسخه م ـ بکندسر . ۳ ـ درنسخه ع ـ رایت اقبال وفتح او. ٤ ـ درنسخه م ـ سایه برختن‌و.
۵ ـ درنسخه ع و م ـ آتش سنان نیزهٔ چون‌گردنای اوست .

پیکان تیر شاه چو یاقوت سرخ گشت ‌ ‌ ‌ از خون دشمنان و درافکندشان زپا
گردافع وبا بد یاقوت ور نبود ‌ ‌ ‌ آرندهٔ وبا بچه معنی شد و[1] چرا
خاقان قضای ایزد باریست از قیاس ‌ ‌ ‌ بردشمنان دین[2] همه شوروشروبلا
خواهند کز قضا وبلا درکشند روی ‌ ‌ ‌ کارد فرود بر سر ایشان بلا قضا
کوشد اگر بجهد کسی باقضا بجنگ ‌ ‌ ‌ مغلوب گردد و بودش جهد نا بجا[3]
ایزد سزای نصرت مر شاه را گزید ‌ ‌ ‌ چون شاه عزم کرد بآوردن غزا
نصرت سزای شاه بدو شه سزای او ‌ ‌ ‌ و اقبال ره نمود سزا را سوی سزا
از کردگار نصرت و از شاه کوشش است ‌ ‌ ‌ از کافران هزیمت و از مؤمنان دعا
دشمن قفای لشکر شه دیده کی کند[4] ‌ ‌ ‌ مادام تا که دعوت نیکوست در قفا
ایزد خدایگان جهانرا بقا دهاد ‌ ‌ ‌ بیرون زحد غایت و بیرون ز انتها

در مدح شه مظفر تمغاج خان

شه مظفر تمغاج خان کامروا ‌ ‌ ‌ که گردش فلك توسن است رام ورا
ورای اوملکی نیست دربسیط زمین ‌ ‌ ‌ مطاع و نافذ فرمان نباروا وروا[5]
شه بزرگ عطا کدخدای خرد وبزرگ ‌ ‌ ‌ گرفت خردو بزرگ ازخدای هفت عطا[6]
ملك طغان خان[7] بروفق رأی صائب شاه ‌ ‌ ‌ سفر گزید بخط[8] ختا بکشف خطا[9]
بسوی شاه ختارفت وبرصواب آمد ‌ ‌ ‌ نه رفتنش بخطا بد نه آمدن بخطا
بدان[10] نیت شد و آمد که گسترد سایه ‌ ‌ ‌ همای ملت اسلام بر سپاه ختا
همای وارشهنشاه ترك رکن الدین ‌ ‌ ‌ زچتر سایه دولت فکند بر دنیا

---

۱ – درنسخه ع - بدو . ۲ – درنسخه ع - همه فرشده هردو آمده است . ۳ - درنسخه ع - باشه . قضا برآید درجنگ باشما - در نسخه م - باشد (شه) قضا به‌آمد در جنگ باشما . ٤ – در نسخه م - کی شود. ٥ - درنسخه م – مطاع و نافذ فرمان خدیو وکام روا . ٦ – درنسخهٔ م - خویش عطا . ۷ - درنسخه م - زملك توران بر. ۸ - درنسخه م - بخیل ختا . ۹ - درنسخه ع غطا . ۱۰ - در نسخه م - بران .

بحق ماکه رعایای حق پرست وئیم / تمام کرد مراعات حق پرستی را
صلاح دین بجگر گوشه بر کشید رقم / کراست این دل واین زور وزهره ویارا
زبهرما بره دور دیر باز دراز / گسیل کرد بکردار سیل از بالا
خدای عرش باقبال برد و باز آورد / بتخت ملکت اجداد و مسند آبا
خدایگان جهانرا خدای خوشدل کرد / بپادشاهی آبا نشاندن ابنا
بتهنیت امرای نواحی و اطراف / همیرسند بدرگاه شاه بی همتا
چوطوطیان بزمین بوس بارگاه بزرگ / سخن سرای وسخن چین شده لب امرا
چوخار وخرما بودند لشکر از بدو نیك / ملك بعلم جدا کرد خار از خرما
اگر بر آید غوغاز سد اسکندر / فرونشاند شمشیر خسرو آن غوغا
وگر زعنقا بر صعوه در ولایت شاه / ستم رود بکند صعوه شهپر عنقا
بزندگانی شاه جهان که دیر زیاد / ستم نروید چون برزمین مرده گیا
زمی نبیرهٔ افراسیاب و افریدون / توئی یگانه سزاوار ملك هر دو نیا
بروز رزمی همچون فراسیاب پشنگ / بوقت بزم فریدون آبتین بلقا
چو گاو سار فریدونست تازیانهٔ تو / زرمح تو علم کاویان شود پیدا
اشارت تو بشارت دهد بلشکر تو / زحمله بردن ولشکر شکستن اعدا
زجنبش سپه تو سپاه خصم ترا / بکیش در پر و پیکان شود زتیر جدا
شعاع تیغ تو بر روی خصم بگدازد[1] / اگر سپر بود از روی و آهن وخارا
عجب نباشد اگر تیغ آسمان رنگت / بر آسمان کمر از سهم بگسلد جوزا
بهرشب شبه گون آسمان دریا رنگ / دو روز استد از بهر تو بهر دریا
هر آن درر که بدریای حکمت اندرهست / حکیم سوزنی آرد بسلك مدح وثنا
ثناگراست ودعاگوی ونظم ونثرانگیز / ترا بنظم ثنا گوید و بنثر دعا
زمجلس تودعا وثنا گسسته مباد / ثنای دیر درنگ و دعای دیر بقا
هم از دعا و ثنا باد چتر فروزیت / گه ازیمین به یسارو گه از جبین بقفا

۱ - در نسخه ع ـ بگذارد .

همیشه تابدعا وثنا بود رغبت ملوك را ز برای ذخیرهٔ فردا
بهر کجا بروی یار هر کجا آئی خدای یار توبادای ز خسروان یکتا

درمدح طغان تکین

بسی عطای خدایست بی خلاف و خطا خدایگانرا هست ازخدای هفت عطا
یکی زهفت عطا سوی تخت شاه آمد که رفته بود بفرمان شاه سوی ختا
حکیم زد مثلی کز خطا صواب آید صواب رفت وصواب آمدو نرفت خطا
خدایگان جهان شادمانه‌شدچورسید[۱] طغان تکین ملك نسل آدم وحوا
چنانکه هفت فلکرا بود[۲] بهفت اختر دهد بهفت عطا هفت کشور دنیا
نفاذ امر شهنشاه مشرق و مغرب خدای داند تا از کجاست تابکجا
درخت‌دولت شه اصل‌رست وفرع رسید زروی صخرهٔ صما ببر ترین سما
زبر ترین سمابانگ کوس دولت شاه بگوش صخره صما رسیدو[۳] شد شنوا
زسور شاه خبر داد باغ رامه مهر[٤] زشاخسار هوا زرفشاند بر صحرا
هوای شاه کند زرفشان رعیت را چنانکه شاخ شجر گشت زرفشان ز هوا[٥]
روا نداشته اند اهل دین هواداری مگر هوای شه دادگر که هست روا
خدایگا نا دادتو دست جور و ستم ببست و خلق گشادند دست را بدعا
ستم نماند وستمکاره نیزو سرکش هم بتیغ تو چو قلم شد سرسران[٦] بهوا
متابعان تو ماندند وبس چنین بادا منازعان ترا گوشمال داد قضا
بر آسمان کمر تو امان گسسته شود اگر برهنه کنی تیغ آسمان سیما
ترا بسایهٔ یزدان همیزنند مثل که دید سایه‌که خورشید را بود همتا
بنور تابش خورشید خامها بیزد بسوختی طمع خام در دل اعدا

---

۱ - درنسخه‌م ـ خورسند . ۲ـ درنسخه‌م ـ دهد بهفت اختر . ۳ـ درنسخه‌م - رسیده و شنوا
٤ - درنسخه‌ع‌وم ـ مه تیر . ٥ - درنسخه‌ع‌وم- چنانکه کرد زرافشان زشاخساره‌وا . ٦ ـ درنسخه‌ع ـ بقفا ـ درنسخه‌م - که تیغ تو چو قلم زد سرسران زقفا .

بتیغ گیرد خورشید برو بحر زمین   کند زبانه[۱] بکوهان کوه برپیدا
همه مصاف تو با کوه پیکران باشد   بتیغ اگر تو نه خورشیدی این مصاف چرا
بدست عدل درفضل کرد گـار گشای   که هست عدل ترا فضل کردگار جزا
همیشه تاملکانرا بتاج وتخت و نگین   بودتفاخروزین هرسه هست فخر سزا[۲]
بتخت باش سلیمان بتاج افریدون   بزیر مهر نگین توگنبد خضرا
تو بادی از ملکان پیر عقل برنا بخت   که پیر سوزنی از مدحتت شود برنا
پناه عالمی و پادشاه عـالمیان   پناه دیر فنا باش و شاه دیربقا

درمدح سلطان رکن الدین

خدایگان جهانـرا خدای داد عطا   شهنشهی زشهنشاه زادهٔ والا
خدایگان بعطائی که از خدای گرفت   چه گنجها که بخلق خدای داد عطا
قلج قراخان پیوند ارسلان خاقان   که جست ویافت کنوزو دفاین صحرا[۳]
خدایگان جهان شاه شرق رکن الدین   کزوست شهر سمرقند جنت دنیا
زنور طلعت او فر ارسلان خـانی   همی شود چوخیال اندر آینه پیدا
بدادملك سمرقندچون بهشت نشست   بپادشاهی دنیا بپشت[٤] هر دونیا
یکی نیا ملك بی نظیر افریـدون   دوم نیا ملك افراسیاب بی همتا[٥]
زگاوسار فریدون بمارسارچه کرد   بتازیانه همان کرد شاه در هیجا
بتخت ملك چوافراسیاب شاه نشست   بامرونهی جهان کامران وکامروا
چنانکه گوئی افراسیاب کرد نمود   بتیغ مردی گاه نبرد بر اعدا
بدان عالم نیکان شدند از هیبت   زشاه عالم بدرا چو بدرسید جزا
کمر بخدمت شاه جهان همی بندند   ملوك روی زمین چون بر آسمان جوزا
سپهر در کمر بندگان شه نگریست   که شد چوتاج مرصع بلؤلؤ لالا

---

۱ ـ درنسخه م ـ زمانه . ۲ درنسخه م ـ ترا . ۳ـ درنسخه ع ـ که یافت هرچه همی خواست ازخدای عطا. درنسخه م ـ که جست یافت شدآن یافتن کنون صحرا . ٤ ـ درنسخه م ـ بشبه هردو نیا. ٥ـ درنسخه ع وم ـ این بیت اضافه شده : بقسم عدل بکردار شاه افریدون   جهان سپر بشه زادگان جدا بجدا

ملك زدریادرخشکی اوفتادو بگفت ستارگان من از دربه و من از دریا[۱]
بمن اشارت کن تابسازم اندر وقت نثار جشن ملکزاده را چنانکه سزا
خدایگانا فرمای تا نثار کنند فلك کواکب دری و بنده دژثنا
نثار سوزنی پیر اگر قبول افتد از آن قبول شود پیر سوزنی برنا
سزاست ایکه تراعقل پیروبرنابخت که پیرو برنا برتو ثنا کنند ودعا
بقای تو بدعا خواهم ایملك زملك که هست عالمرا دربقای تو ابقا
برس بکام دل ایشاه زود و دیر بزی
ز گردش فلك زود گرد دیر بقا

در مدح قلج تمغاج خان

بسعد اختر میمون مظفر گشت بر اعدا قلج تمغاج خان مسعودرکن الدین والدنیا
قلج تمعاج خان مسعودرکن الدین والدنیا بسعد اختر میمون مظفر گشت بر اعدا
مکرر کردم این یك بیت وهربیتی مکرربه بمدح خسرو منصور کرار صف هیجا
صف هیجا نخواهد دیدگرممکن بوددیدن بجز غمراو خورشید می‌نهادی شاه راهمتا[۲]
زتیغش یاغی‌وطاغی‌دل آوارند وسرگردان ازینجا تا بقسطنطین و جابلقا و جابلسا
شه غوغا بر غوغا شکن کز سهم[۳] تیر او بنات النعش برگردون[٤] وپروین بشکندغوغا
چوبازعدل و انصافش کند صید ستمکاران بخندد کبك برشاهین بگرید قمری ازعنقا
زافریدون و از افراسیاب آن پردلی ماند که آمد از فریدون فرشه افراسیاب آسا
گذشت ازآب جیحون بانکوخواهان‌و بدخواهان بتیغ آبگون جیحون دیگرراند بر صحرا
جهانگیروجهانداراست‌چون‌دارا واسکندر جهانراگیرد ودارد چنو اسکندر و دارا
نه‌داراداشت این یاراونه اسکندراین‌زهره که شاه خسروان‌داردزهی زهره‌خهی‌یارا
بحرق وغرق نزدیکند بدخواهان شاهنشه زتاب سینه با دوزخ ز آب دیده بادریا

---

۱ – در نسخه ع : درنه. ۲- درنسخه ع – بجز خور در جهانگیری ندیدی‌شاه‌راهمتا. ۳ - درنسخه‌م- کز تیر وسهم او . ٤- درنسخه‌م - برگردون و پروین .

صراط وسهم دوزخ‌را چراپنهان کند دهری ... چو بردریا نمودار صراط از تیره شد پیدا
ایا دریای موج انگیز دیبا رنگ تیغ تو ... که‌هست آنگوهرازدریاورنگ‌ازگنبدخضرا[1]
نگین آرایش آنرا سزد در خاتم شاهی ... خود آن‌زیرنگین‌تست‌اگرخضراست‌یاحمرا[2]
زهی سودای بیهوده که بود اعدات را برسر ... که‌ناگشته سبك گردن‌زسربیرون‌نشد سودا
بجباران عهد خویش بنمودی زفضل حق ... چو برفرعون و برفرعونیان موسی یدبیضا
شودعالم چنان معمور ازانصاف تو کاسان ... توان از بلخ با می شد ببام مسجد اقصی
ستانی تخت سلطان رازنا اهلان باهلیت ... که جان پاك سلطان‌خواندبرتومرحبا اهلا
جهانداری مسلم شد بتو کسبی و میرائی ... هم ازشمشیر وازبازوهم ازاجداد واز آبا
زحدبندگی هر کو تجاوز کردو عاصی شد ... زشمشیرتویك‌پیکردوپیکرگشت‌چون‌جوزا
نه سلطانی[3] بمه‌مانی‌چومه‌داری بسی‌منزل ... بهر منزل که بخرامی تو آن منزل شود زیبا
نگویم‌شبه‌وکفوت نیست کاین کفراست اگرگویم[4] ... که شبه‌وکفراگرداری شه اشباهی و اکفا
جهان کل‌ملك‌تست‌ایشاه‌خوبان کان‌افریدون ... چوافریدون‌بفرزندان‌براز کل[5] می‌کنی‌اجزا
هماآسای برما بخت‌توچون سایه‌گسترشد ... رعیت سایه پروردان بدند از پیرو ازبرنا
بدانایان و نادانان رسید از گنج تو ثروت ... ثنا و مدح توشد ورد هر نادان و هر دانا
امام‌اهل‌حکمت انوری را دیده روشن شد ... بدیدار تو وز گرد رهت پر نور چشم ما
سخنور[6] سوزنی‌بارشته و سوزن همی‌آید ... بخدمت تا بسلك آرد زخاطر[7] لؤلؤ لالا
دعاگفتی ثناخواندی بصد موقف زدی زانو ... کزین خدمت اجازت یافتی از مجلس اعلا
بقای مجلس اعلا خداوند جهان بادا ... جهانداری بر او باقی جهانرا تا بود ابقا

دل شاه جهان جفت طرب بادا وفرد از غم
زهرروزی که بافرد است تا آنروز بی‌فردا

---

۱ - درنسخه - که هست از گوهران دریا چو زاختر گنبد خضر . ۲- در نسخه م - یا صفرا .
۳ - درنسخه‌ع - همی مانی بمه زیرا . ٤ - درنسخه‌ع - بل‌گویم - درنسخه‌م - کان‌کفرست اگر گویم.
٥ - درنسخه ع - مران کل‌را کنی اجزا . ٦- درنسخه‌م - سخن درسوزنی. ۷ -درنسخه‌م. بخاطر .

خدایا مرادریاب

ای نکودارنده‌تا اندر جهان داری مرا — برنکونامی نگهدار و نکوکاری مرا
چون‌طریق‌خوب کرداری به‌است ازهرطریق — برمگردان از طریق‌خوب کرداری مرا
چون بهر کاری بحق یاری[1] گرخلق توام — برمن از خلقی بداندیشنده‌یاری مرا
نام‌من‌چون‌صاحب‌عادل[2] عمرخوانندخلق — دوردارازجور گردون‌وزستمکاری مرا
تا بود باقی طریق سنت همنام من — برسبیل[3] سنت همنام من داری مرا
تابودزانصاف‌من‌خلق‌تواندرخواب خوش — خودکرامت‌کن‌زخواب غفله بیداری‌مرا
تانه‌ازخودبینم‌ازفیض[4] توبینم جاه‌خویش — دور دار ازخویشتن داری[5] وجباری‌مرا
پادشاها بنده‌ای عاجز تر از هر عاجزم — ازتوهست این برسرخلق توسالاری مرا
تا بعماری درون بنشینم و ره پیش‌کرد — چون‌سماری گشت‌از آب‌دیده‌عماری‌مرا
ازجگربندان خودگشتم جدا بادرد دل — کردتیمارجگربندان جگرخواری مرا
برسرایشان گهرباریدم ازکف تاکنون — ازبن مژگان پدید آمد گهرباری مرا
بی‌ضیاء الدین روشن رای وبی‌اولاد او — مینمایدجملهٔ روشن جهان تـاری مرا
دردل ودردید شوق نورسان[6] نوخطم — آذربرزین نهاد و ابر آزاری مرا
شددلم‌غمخوارفرزندان[7] ودلبندان‌خویش — نامده ازکس بگیتی درغم وخواری مرا
زندگانرا غم‌همی‌خوردم‌نبود آن غم‌تمام — تابغمخواری درافزودند غمخواری مرا
چون‌زبیماری‌برستم‌مرگ‌فرزندی‌رسید — تاکه ازسرتازه دارد رنج و بیماری[8] مرا
چرخ‌زنگاری‌بشادیهای‌من‌میبرد[9] رشك — زنگ‌غم‌بردل‌نهاداین‌چرخ زنگاری مرا
غنچهٔ‌گل‌راکه‌چون وی‌نی‌بگلزاربهشت — زارکارمن که‌باید[10] دیدگل زاری مرا

۱ــ در نسخه م ــ یاری ده‌کارمنی . ۲ــ درنسخه‌م ـ عادل همی خوانندخلق. ۳ـ درنسخه ع ـ برطریق.
٤ ـ درنسخه‌م ـ ازوصل. ٥ـ درنسخه‌م ـ خویشتن‌بینی. ٦ــ درنسخه ع ـ نورسان او همی‌ـ درنسخه‌م ـ نوردوی او بود. ۷ ــ درنسخه ع وم ـ دلبندان وفرزندان‌خویش. ۸ ـ درنسخه ع ـ تازسرتازه درآرد رنج‌بیماری مرا درنسخه‌م ـ تانماید تازه دردورنج‌بیماری مرا. ۹ـ در نسخه‌م ـ بربردرشك. ۱۰ ــ درنسخه ع ـ که‌نایدید گلزاری‌مرا ؟ ـ درنسخه‌م ـ که‌دامن کردگلزارمرای.

باچنین جاه وچنین حشمت که من‌دارم کنون
نیست لایق اینچنین درد و چنین زاری مرا
تاجدا ماندم‌از آن قوت وغذای جان خویش
اشك یاقوتی شدست و روی دیناری مرا
از پی دینار ویاقوت سرشك و روی من
کرد خواهد خسر و عادل خریداری مرا
پادشا سنجر خداوندی که هر کو را بدید
فال زد بر فرخ و فرخنده دیداری مرا
تا به پیش تخت او گویم ثنا و شکر او
کرد گارم دل قوی دارد زبان جاری مرا
خوب گفتاری کنم از خلق تو درپیش وی
زانکه او دادست جاه از خوب گفتاری مرا
راحت سلطانی و دهقانی و بازاریم
چون بود در پیش تختش تیز بازاری مرا
آن‌کنم باخلق تو یارب که اندر روز حشر
ناید از کردار من رنج و گرفتاری مرا
مر رعیت را سبکباری همی خواهم ز شاه
تا که در روز جزا باشد سبکباری مرا
تکیه برامید فضل تست وبس ای کردگار
تا بری با عز و با اقبال باز آری مرا

در مدح سلطان سنجر

عزیز دین ودنیاکرد و جاه افزود صاحب را
شهنشاه جهان سنجر معزالدین والدنیا
خداوند جهانداران که کمتر بندگان دارد
به ازجمشید وافریدون به ازاسکندر ودارا
بجان و جاه خلعت داد و بنوازید از گیتی
ببد کردن بدو گیتی ندارد زهره و یارا[۱]
باعلی حضرت سلطان کمین[۲] شدصاحب‌عادل
کمین[۳] حضرت اعلا خداوندی بود والا
بملك مشرق وچین صاحب عادل بهر وقتی
چوشمس مشرقی‌بوده‌است روزافزون‌وسر بالا
حسود جاه اودایم چو شمس مغربی بوده
بچهره زرد و تن لرزان ز کید گنبد مینا
ایاصدری که بر گردون‌جاه وحشمت ودولت
چو خورشید جهان افروز وروز نو شده پیدا
بجاه و حشمت و دولت فلك همتای تونارد
بدان‌معنی که خورشیدی وخورشیداست بی‌همتا

---

۱ - در نسخه م - این بیت اضافه شده است :
کرا سلطان سلطانان بجان وجاه بنوازد
ببدکردن بروگیتی ندارد زهره و یارا
۲ و ۳ - در نسخه م - مکین -

توئی آن صاحب عادل[1] که یك جزو از علوم تو / نبد مر صاحب ری را و کس چون او نبد دانا
تو صاحب عدل و صاحب علم و صاحب دولتی الحق / بعدل و علم و دولت هست بر تو صاحبی زیبا
بدان معنی که همنامی تو با فاروق میکوشی / که تا مر سنت او را بهمنامی کنی احیا
بعدل اندر از اینسانی وزان سیرت بجود اندر / که دست بخل را داری شراب ازدست بویحیا
گنه بر خاطرم باشد که ار جود تو نندیشد / که وصف کف رادتو کند دریا و کان حاشا
هر آن چیزی که از دریا و کان خیزد بدشواری / ببخشد کف تو آسان چه از کان وچه از دریا
بدی در خلقت و خلق تو بیشك نافرید ایزد / نگهدار تو بادا ایزد از چشم بداعدا
همی تا باد و ابر تیر وینسان شاخساران را / کند پاشندهٔ دینار و بر پوشنده در دیبا
چو دینار خزانی با دو چون دیبای نیسانی / رخ اعدای[2] تو زرد و سر احباب تو خضرا
همی گویند کز سودا نباشد آدمی خالی / بجان حاسدانت آرد[3] اندوه و تعب غوغا
مبادت یکزمان جان و دل از لهو ولعب خالی / جز از عیش پری رویان مباد اندر دلت سودا
مهیا باد عیش تو مهنا باد بر عشرت / برت با یار سیمین بر کفت با ساغر صهبا

در مدح نصیر الدین

عاشقی شد رسم وراه و سیرت و آئین مرا / هر که بیند بیند این را بامن و با این مرا
رنج فرهاد است برمن عاشقی را گاهگاه / کامرانی خیزد[4] از معشوق چون شیرین مرا
عاشقم بر روی خوب آنکه با دیدار او / آسمان داداست روی از اشك چون پروین مرا
دیلمی موئی که بی جنگ وجدل هر ساعتی / بر دل وجان از سر مژگان زند زوبین مرا
چهر او چون بوستان در ماه فروردین درست[5] / دیده بی بستان او چون ابر فروردین مرا
لعل در آگین او شکر فروشد وانگهی / خود بدان شکر خریداری کند تعیین مرا
درّ ناسفته بها خواهد هزار از جزع من / تا فروشد یك شکر زان لعل در آگین مرا

۱ـ در نسخهٔم - که بازعدل وانصافت . ۲ ـ در نسخه ع ـ بدخواه . ۳ - در نسخه ع- بجان حاسدت آورده اندوه وتعب غوغا - در نسخهٔم ـ بجان حاسدت آورده اندوه و تعب غوغا . ٤ـ در نسخه م- خسرو
۵ - در نسخهٔم- چهرهٔ چون بوستان درماه فروردین وراست.

بر گل ونسرین زعنبر بندد آذین ای عجب[1]   وانگهی نظار گرداند بر آن آذین مرا
سوخت و پژمرده کرد آن بستن آذین او   چون بر آتش عنبر و بر باد[2] ری نسرین مرا
چین زلف وتابش رخسار آن خورشید چین   با دلی پرتاب کرد و با رخی پرچین مرا
گرد گل پرچین همی بندد زمشك و غالیه   تا ببندد راه گلچیدن بدان پرچین[3] مرا
آن خداوندی که در راه ثنا و مدح او   تازه گردد هر زمانی گلشن و گلچین مرا
وان هنرمندی که صدر دین و دنیا گویدش   نیك یا رونیك رائی ای نصیردین مرا
ملك آرائی که گوید ملك شاه شرق وچین   كلك میمون نصیرالدین دهد تزیین مرا
خسرو ترك وعجم گوید که از تدبیر او   بنده گردد صد چوشاه زاول وغزنین مرا
ورمن ازكلك نصیرالدین فرستم نامهٔ   انقیاد آرد بدان قیصر ز قسطنطین مرا
تخت[4] میگوید بدان کاندر خور پای ویم   ازبلندی سرهمی ساید بعلیین مرا
مرکب اقبال گوید تند بودم تا کنون   ازپی ران وی آوردند زیر زین مرا
جود گوید تاكه معن وحاتم وافشین شدند   کف او بوداست معن وحاتم وافشین مرا
ای خردمندی که تا بفزایدم هوش و خرد   جز ثنا ومدح تونکند خرد تلقین مرا
هرمدیحی راكه آن اندر خور تحسین نبود   از توحاصل گشت هم احسان وهم تحسین مرا
تا عروس[5] طبع من شد جلوه گر برصدر تو   دست ودامن پرشدازدستی و از کابین مرا
زانکه داماد عروس طبع من اول توئی   هیچ دامادی نخواهد آمدن عنینن[7] مرا
از ثنای تست نزد مهتران روزگار   حشمت وجاه وشکوه وحرمت وتمکین مرا
همچو قمری طوق منت دارم از احسان تو[6]   صید کرده جودواحسان توچون شاهین مرا
نرمی سنگ قدم سنگینی خلق ترا   هست درتو اعتقادی راست چون شاهین مرا
بامدادان تکیه گه بر گوشهٔ کیوان نهم   هرشبی کز آستان تو بود بالین مرا

۱- در نسخه‌م - وین عجب . ۲ - در نسخه‌م- باددی . ۳-در نسخه‌م - این بیت اضافه شده‌است:

راه گل‌چیدن گران پرچین ببندد بسته نیست   راه مدح نایب دستور شاه چین مرا

٤-در نسخه ع ـ تخت‌خود گوید. ٥ . در نسخه ع وم- تازده جلوه عروس طبع من برصدر تو . ٦ - در نسخه م- از انعام تو . ٧ - این بیت‌در نسخه ع نیست .

تا بسازم سرمه‌ای از گرد سم مرکبت عالم روشن نبیند چشم روشن بین مرا
تا بود برسینه من رسته مهر خدمتت دهر کین‌توزنده کی بیند بچشم‌کین مرا
تافلك[۱] داند که ازمن نیست این دوران من تازمین گوید[۲] که ازمن‌نیست این‌تسکین‌مرا
من دعاگوی توام زینروترا خواهم بقا وین زمین واین فلك گوینده آمین مرا
تا بحین حشر ایزد مر ترا عمری دهاد
این دعا بادا اجابت گشته‌اند رحین مرا

در حسب حال خود گوید

چوشست گشت کمان‌قامت‌چوتیر مرا چوشست راست‌بر آمدبهار وتیر مرا
چوتیر کان‌ز کمان از گشاد شست پرد پرید‌عمر و کمان گشت‌وشست تیرمرا
زشست‌زلف کمان ابروان و تیرقدان نماند بهره و حظ و نصیب وتیر مرا
چوتیر محترقم زآفتاب وباپیری فتاده کار چو با آفتاب و تیر مرا
تحیراست چوازدیدن ستاره بروز ز دیدن قمر اندر شبان تیر مرا
چنان بنور دوچشمم رسیده نقصانی که جز سها ننماید مه منیر مرا
کنون‌دوچشم‌مرالاله‌وزریریکی است چراکه عارض چون لاله‌شد زریرمرا
بفحش‌وهزل‌جوانی به‌پیری آوردم که هیچ شرم نبود از جوان وپیرمرا
یکی‌به دونه بر آمد شمار طاعت من بر آمد از گنهان مبلغ خطیر مرا
بفسق وعصیان اندر تف سعیر شدم که دم نشد زندامت چو زمهریر مرا
بسی‌گناه صغیر و کبیر کردم کسب که نز کبیر خطر بود و نز صغیر مرا
بهر صغیر عذابی کبیر را اهلم اگرنه عفو کند خالق کبیر مرا
زپادشاه ودبیراست شروخیر نویس[٤] که یك نفس نبودزان واین گزیر مرا
دبیرخیرزمن فارغ ونوشته شده است هزار نامه شر از دگر دبیر مرا

۱ - در نسخه ع - گوید . ۲ - در نسخه‌م - داند . ۳ - این بیت در نسخه ع وم نیست . ٤ - در نسخه‌م - زپادشه دو دبیرند شرو خیر نویس .

نیامد از من خیری و دردلم همه آن — که حق پذیرد بی خیرخیر مرا
بیك ندم[1] بپذیرد حق ار بود یکدم — زبان و سینهٔ حق‌گول حق پذیر مرا
بهر گناه مشارالیه خلق شدم — از آنکه وسوسهٔ دیوبد مشیر مرا
نماند درهمه عالم ره بدی الاك — هماره بوددر آن راه بد مسیر مرا
پیازنیکی من هیچگونه‌تن نگرفت — بدین‌سزد که بکوبند سرچوسیر مرا
چومصر جامعم از هربدی و میترسم — از آنکه سوی جهنم بود مسیرمرا
بآب[2] فسق وفساد وخطاوجرم و زلل — نیافریده خداوند من نظیر مرا
ورا از آنکه نگویم نظیر و نشناسم — ز جور این تن جابر بود مجیر مرا
زدست شیطان در پای دام معصیتم — جز او نباشد ازین دام دستگیر مرا
زرفتن در سلطان بکسب کردن زر — نگاه دارد سلطان بی وزیر مرا
چنانکه دایه دهد انگبین‌وشیر بطفل — دهد زکوثر فضل انگبین وشیر مرا
درآفرینش خود چون نگه کنم گویم — سرشته شد زبدی مایهٔ خمیر مرا
تنور عفوتو گرم آمدای خدای ودود[3] — بدست‌توبه شود بسته یك‌فطیر مرا
گمان‌من‌بتواست آنکه عاقبت نکنی — نه از قلیل عقوبت نه ازکثیر مرا
نقیر و قطمیر از من‌گناه اگر بودی — مکن‌خطاب زقطمیر و ازنقیر مرا
زنفس خود بنفیر آمدم تورس فریاد — زنفس من‌که نفس آمد از نفیر مرا
من ار بمیرم شمع ضمیر من نمرد — که‌چشم‌دل‌بود ازنور اوقریر مرا
زبحر[4] جرم نماند اثر برحمت تو — اگربود زثری جرم تا اثیر مرا
اگر بظاهر در ظلمتم ز جرم وزلل — زنور دین توشعله است‌درضمیر مرا
بوقت مرگ چوبا دیو کارزار کنم — توباش تانبرد دیو دین نصیرمرا
دم از ندم چو برارم ز قعر سینه بلب — مران بسوی دولاب دوزخ قعیر مرا
بمن فرست بتسلیم‌وقبض‌جان ملکی — که ازسلامت ایمان بود بشیر مرا

۱- در نسخه م - یك دمم . ۲ - در نسخه‌ع - بباب . ۳ - درنسخه م - ای خدای ودود . ٤ - در نسخه ع وم -زجرم .

بزیرخاك ملقن تو باش وقت سوآل — که تا صواب رود پاسخ نکیر مرا
رسول گفت امیر سخن بود شاعر — بدین قصیده سزد خوانی ار امیر مرا
امیراگربود از اهل تیغ وتاج وسریر — زفضل تاج ده وازخرد سریر مرا
تو دارتیغ زبان مرا چنان جاری — که گاه نظم نداندکس ازجریر مرا
چو سوزنی لقب آمد زحر نارسفر — برون‌جهان‌چوسرسوزن‌ازصریر مرا
زمن بجد شبیروشبرسلام رسان
بحشرباشبرانگیز وباشبیر مرا

در موعظه و نصیحت

دراین جهان که سرای غمست وتاسهو تاب — چو کاسه بر سر آبیم و تیره دل چوسراب
خراب عالم وما جغدوار و این نه عجب[2] — عجب از آنکه نمانند جغد را بخـراب
بخواب غفلت خفتیم خورده شربت جهل — که تا شدیم زبیدار فتنه بی خور وخواب
کباب آتش حرصیم وآن ز خامی ماست — حقیقت است که هر خام را کنند کباب
کتـاب خویش نخوانیم و زوعمـل نکنیـم — که نا گزیر ستانندمـان ز اهل کتـاب
بحرص خواسته ورزیم تا شود بـر ما — وبال خواسته چونانکه موی بر سنجاب
تقی وعاقبت انـدیش نیست از ما کس[3] — ازین شدیم سزاوار گونه گونه عقـاب
عقاب طاعت ما باز مـانده از پـرواز — شدیم صید معاصی چو کبك صید عقاب
همه طریق صـواب از خطـا همیدانـم — گرفته راه خطائیم وباز مانده صـواب
عنان زطاعت حق تافتیم و بـر باطـل — بر اسب معصیت آورده پای را برکـاب
اگر خدای تعالی حساب خواهد وبس — بس است ما را گر عاقلیم شرم حساب
که دست طاقت آن گرملك نهد بر ما — گرانترین گنهی را سبکتریـن عـذاب
همی پزیم همه درتنور چوبین نـان — همی بریم همه جامه برتن از مهتاب

۱ - درنسخه ع - امیر گرکه بود اهل . ۲- این بیت درنسخه ع نیست - ۳ - در نسخه‌م-کس‌ازما.

دماغ ما ز خرد نیستی اگـر خالی   نرانده ایمی گستاخ وار جز بخـلاب
درین جهان که دودم بیش نیست مـایه عمر   درنك سود ندارد چو دم بـود بشتـاب
از آن چه به که یکی زین دودم بتوبه زنیـم   چو باب توبه نه بستست ایـزد تواب
شدیم جمله بگرداب معصیت گـردان   که هم امید خلاص است وهم ز غرق بآب
دودیده را زندم سیل بـار باید کـرد   بر آن امید که سیلاب می کند گرداب
بآب دیده بشوئیم نامـه عصیان   که هست نامه عصیان چوریم خورده بتاب
اگر به نسبت سلمانیم ز روی پـدر   نسب چو سود چو گویـد فلك فلاانساب
که تا بسیرت سلمان شوم دعائـی کن   مگر دعای تو در حق من شو ایجـاب
بحکم ایزد وهـاب تـا بخـواهد داشت   سپهر روشن دوران بگرد تیره تراب
چه بوتراب وجنید وشفیق[3] و شبلی بـاش   دو دیده[4] بره فرمـان ایزد وهاب

درود باد زما و تو بر رسول خدای
فزون ز ذره خورشید وقطره‌های سحاب

درمدح سلطان مسعودبن الحسین

بر آمد زبرج حمل آفتاب   بنظاره جشن مالك رقاب
بر آن تابمنظر[5] چو بیند چودید   شهی دید بر تخت افراسیاب
چو افراسیاب ملك نام جوی   چو افراسیاب ملك کامیـاب
چوافراسیاب ملك در شکـار   چو افراسیاب ملك در شراب
مراورا بشاهی و شهـزادگـی   بافراسیاب ملك انتساب
شهنشاه مسعـودابن الحسین   بحق وارث مسند و گاه باب
شه شرق کز بخت مسعوداوست   سعادات ایام را فتح باب

---

۱ ــ درنسخه‌م ــ نرانده اعمی گستاخ وار خر بخلاب ۲ــ درنسخه‌ع ــ ملك . ۳ ــ در نسخه‌ع ــ شفیق بلخی باش . ٤ ــ درنسخه‌ع وم ــ رونده . ٥ ــ درنسخه‌م ــ بران تا زمنظر چه بیند چه دید .

چو تمغاج خان جد و جد پدر	به تمغاج خانی بسوده رکاب
سرشت و نهاد وی از خلق و خلق	ز انصاف صرفست و از عدل ناب
بانصاف او شاخ آهو بره	زشیر ژیان بر کند چنگ و ناب
ز بیداری دیدهٔ عدل او	رعیت ستم را نبینند بخواب
ستم منهزم باشد از عدل او	بمانند سایه که از آفتاب
ز بالای منبر چو گویا شود	زبان خطیبان شیرین خطاب
شود هر دعائی که بر وی کنند	بآمین روح الامین مستجاب
زهی رکن دنیاودین خسروی	که آباد کردی جهان خراب
بر ابنای دنیا و دین داوری	مبین سو آل و مبرهن جواب
ببخت جوان و بتدبیر پیر	بعزم درست و برأی صواب
جهانگیر شاه و جهاندار باش	مبادت ازین دار و گیر انقلا
ز عدل تو در اعتدال هوا	صبا بر گشاد از رخ گل نقاب
بتان بهشتی باردی بهشت	یکایك برون آمدند از حجاب
چو اکرام و افضال تو بیکران	چو انعام واحسان تو بیحساب
بجشن همایون میمون تو	چو گشت آفتاب از حمل گرم تاب
همائی شود عدل تو کز هوا	شود سایه دار سر شیخ و شاب
در ایام ملك تو چشم کسی	نبینند گریان جز آن سحاب
ز انصاف و عدل تو رعداست و بس	غریوان و نالان چه رعد از رباب
چو وعد و ربابند در جشن تو	غریوان شده نای و نالان رباب
گر از برق آتش جهد زان جهد	که تا دشمنت را کند دل کباب
کباب دل دشمنان ترا	بنویند از بدگواری کلاب
گل چهره دوستدارانت را	عرق زاید از گرمی دل گلاب
سزد در مدیح تو چون عنصری	برشته کشد سوزنی در ناب
چو حزم تو و عزم تو تا بود	زمین را درنگ و فلك را شتاب

درنگ زمین و شتاب فلك بطول بقای تو دارد مآب
کتاب بقای تومطوی مباد
اگرطی کند این و آن را کتاب

در مدح سلطان مسعود ثانی

ای بتاج و تخت شاهی وارث افراسیاب
گرد فتح و نصرت از نعل سم افراس یاب
از تجمل نعل زرین ساز مر افراس را
کز تجمل نعل زرین ساختی افراسیاب
عکس ماه نو فلك برآب دریا افکند
تا بمه منعل شوند از بهرتو افراس آب
چشمهٔ آب حیات دشمنانت خشك شد
زاب دریا رنگ تیغ تو که خون دارد حباب
پادشاه مشرقی[1] تیغ جهانگیر تو هست
خونفشان چون از قراب صبح تیغ آفتاب
آفتاب از اختران مالك رقاب ار هست[2] و نیست
بیگمان باری توئی ازخسروان مالك رقاب
تیغ برکه[3] آزماید وی توبرکه پیکران
وی کند لعل ازدل سنگ و توازروی تراب
دست فرمان تو نافرمانبرانرا دور کرد
سرزگردن جان زتن دست ازعنان پاازرکاب
خسرو مسعود ثانی شاه مسعود اختری
اختر و نام ترا باسعد اکبر فتح باب
چون توشاهی از نژاد شاه وخاتون جهان
آدم و حوا نزاد از هیچ مام و هیچ باب
منصف وعادل شهی ذات ترا ایزد سرشت
زافرین محض واز انصاف صرف وعدل ناب
گر بعدل تو زیوز آهو بنالد برکند
کلبتین شاخ آهو از دهان یوز ناب
خلقرا ز ایزد عطائی گر عطاهای ترا
خلق برخود بشمرند الحق نیاید درحساب
هم تو برحقی وهم خاطب اگر در حق تو
از بر منبر کند برتو عطاء الله خطاب
بخت بیدار تو دارد مررعیت را چنانك
دایه طفل نازنین را شیر خوار وشیرخواب

---

۱ ــ در نسخه ع: بادشاه شرقی و ۲- درنسخه ع : ارهست نیز . ۳ - درنسخه ع : برکوه آزماید او

سوزنی را سوزن خاطر بسلك مدح تو — گر بهر حرفی در آرد دانهٔ در خوشاب
در خجالت باشد از طبع سخن پیرای خویش — تا خوش آید یا نیاید شعر او بر شیخ و شاب
در ثناش و در دعاش ارچند نسیانست وسهو — هم ثنا و هم دعا مسموع باد و مستجاب
کمترین پرده سرای کاخ و ایوان تو باد — این مشبك خیمهٔ سیماب رنگ بی طناب
دشمنان ملك تو زین خیمهٔ سیماب رنگ — همچو بر آئینه سیمابند اندر اضطراب
طاق درگاه سرای تست محراب ملوك — هر که روی آرد برین محراب روی ازوی متاب
دیده دریا با دو دل دوزخ بداندیش ترا — تا چو فرعون لعین هم غرق گردد هم بیاب
عالم از عدل تو آباد است و شاه عالمی — تا تو باشی شاه عالم کی شود عالم خراب
خلق عالم ز آفرینش همچنان چون بود و هست — تا بباد و خاك و آب و نار دارند انتساب
آبرا لطفست و صفوت نار را نور و ضیا — خاکرا حلم و درنگ و باد را خشم و شتاب
تا نباشد در عبارت منقلب چون مستوی
مستوی باب فتحت را مبادا انقلاب

درمدح علی بن الحسین ذوالفقار

ای بپیروزی گرفته ملکت افراسیاب — آفتاب ملکی و ملکت چو ملك آفتاب
شرق تا غربست ملك آفتاب و ملك تو — آن او با انقلاب و آن تو بی انقلاب
نور قرص آفتاب از نور رای تست کم — بیش باشد لشکرت از ذره های بیحساب
آفتاب چرخ بر انجم شهنشاهست و تو — بر ملوك عصر شاهنشاهی و مالك رقاب
از قراب صبح تیغ آفتاب از حرب شب — چون بر آید تیغ تو چونان بر آید از قراب
گرچو تیغ آفتاب آن تیغ بر کوهی زنی — کوه تا کوهان گاو آن زخم را نبود حجاب

---

۱ – در نسخه ع – این بیت اضافه شده :
جاودان بادی بعالم پادشاه و کامران — خاك حلم و بادشوکت آب لطف و نار تاب
۲ – در نسخه ع – مستوی باب فتحت را . . . ۳ – در نسخه – دارد ۴ – در نسخه ع شرق ۵ – در نسخه ع – این بیت اضافه شده
آفتاب از خاك زر سازد باقبال تو تا — بادپایان ترا از زر بود نعل رکاب

جز بپیروزی نتابد بر همایون چتر تو | آفتاب از خیمهٔ پیروزه رنگ بی طناب
سایهٔ یزدان توئی و آفتاب ملك تـو | خلق یزدان از تواند انصاف جوی‌وداد‌یاب
ز آفتاب وسایه کس‌را نیست در گیتی گزیر | کافتاب وسایه ار نبود جهان گردد خراب
سایه‌ای زان سایه پروردند خلق از عدل‌تو | آفتابی وز تو عالم راضیاء و نور و تاب
آفتاب بخششی و سایهٔ بخشایشی | زافتاب وسایه پرسیدم همین آمد جواب
آب ملك از ذوالفقار آبدار تست و نیست | هیچکس‌از ملك داران همچو تو بافرّ و آب
نور جرم آفتاب چرخ پوشیده شود | ازسحاب ار پیش نور روی او آید سحاب
آن علی کزعکس لمع ذوالفقارش برفلك | آفتاب از بیم خون آلود رفتی چون‌شهاب
گر بایام تو بودی چون تو بنشستی بملك | از برای تهنیت یا از برای فتح باب
ذوالفقار خود بهم نامی بپیش تخت تو | تحفه آوردی بخون دشمنانت داده آب
ذوالفقاری نسبتی ایشاه و نوحی گوهری | همچنین دانم ترا شاها بروی مام و باب
عمر تو خواهم چو عمر نوح واندردست‌تو | ذوالفقاری از کمرگاه عدو برده کباب
ملك داریرا بهم دردست توشاهنشهی است | ذوالفقـاری انتساب و ذوالفقاری اکتساب
ملك داریـرا شه افراسیابی شرط نیست | ملك ملك تست شاها توبهی ز افراسیاب
حضرت از جاه تو یابد حرمت ام القری | منبر از نام تو باید رفعت ام الکتاب
گفت چون خاطب علی‌بن‌الحسین ذوالفقار | از نیام آهخته گردد ذوالفقار بو تراب
شادباش ای آفریده آفریننده تـرا | ز افرین صرفو ازاحسان محض‌ولطف‌ناب
از دعای شیخ و شاب از آفت دوران پیر | درامان بادی توای اصل امان شیخ وشاب

---

۱ ــ در نسخه ع ـ کافتاب و . ۲ ــ درنسخه‌ع‌ـ کزعکس تاج وذوالفقارش . ۳و۴ ــ در نسخه ع‌ـ ذوالفقار . ۵ ـ در نسخه‌ع ــ ملك‌داریرا شدی افراسیاب وشرط نیست .

در مدح شمس الملك

سوی ختا بسفرشد بعزم و رأی صواب بدفع شر حشم شاه شرع با اصحاب
ز پادشاه ختا جست عدل نوشروان چویافت آنچه بجست آمد ازخطا بصواب
امان خطهٔ اسلام بود ز اهل خطا درآمد و شد او از مسبب الاسباب
چو سنگرا نتواند گزید و بوسه دهد کسی که باشد دعوی نمای معنی یاب
کمر چو نتوان بستن بجاهد الکفار گشاده به به‌لکم دینکم ولی دین باب
رقاب اهل هدی در طناب جور و ستم کسیکه خواست کشیدن کشیده شد بطناب
ملك تعالی مالك رقاب عادل داد که خسروانرا درطوق امر اوست رقاب
شراب عدل چشاند شکار خصم کند رعیت و حشم آسوده زین شکار وشراب
چو در سفر برکاب ملك عنان پیوست بحضرت آمد با شاه همعنان و رکاب
مراد شاه اولوالعزم از و مختص شد چنین بود اثر علم یا اولوالالباب
زهی نبیرهٔ برهان وسیف وشمس وحسام حسام حجت برهان سوآل سیف جواب
از آن حسامی وارث که سیف حجت او بخصم حجت بنمود و در نشد بضراب
سحاب خوانم یا شمس یا همین وهمان بنور زائی شمس و بکف راد سحاب
ز ذره ها که نماید بنور شمس فلك فضائل تو زیادت بود ز روی حساب
اگر صحیفهٔ القاب تست صفحهٔ لوح ستوده القاب از تست نی تو از القاب
توئی چو جد وپدر خسرو ممالك شرع سپهبدان تو صفدار منبر و محراب
متابعان تو از شام تا سحر بسهر بر اهل بدعت در حرب رستم وسهراب
مبارزانت بتیغ زبان و رمح قلم خضاب کرده بخون مداد روی کتاب
کجا باشهد ان لا اله الا الله عمل کنند درآنجا نهاده‌ای[1] نواب
ز حد چین و ختن تا بحد مصر و یمن بود ائمه دین را بتو مصیر و مآب

---

۱ ـ در نسخه ع ـ نشانده‌ای.

کسی بخواب نبیند نظیر تو چو بدید | گه تعلم تعلیم ناظران تو خواب
بزرگواری میراث داری از اسلاف | مؤثر است ز اسلاف خیر در اعقاب
بر آل برهان شاهی بر آل سیف ملك | ترا سزاست ملکشاه اهل علم خطاب
بحشر در سر پل هر که روزنامهٔ شرع | بر آل برهان خوانده است رسته شد ز عقاب
عزیز آل دو عبدالعزیزی از دو طرف | یکی ز جانب مام و دگر ز جانب باب
عزیز مصر بخارا توئی بدین دو نسب | عزیز بادی تا مدت فلا انساب
همیشه تا خطبا نام آن عمر گویند | که هست باب ترا جد و باب او خطاب
خطیب منبر مصر ثنا و مدح ترا | فصیح باد زبان بر معاشر احباب
اگر دگر شعرا کاذبند باکی نیست | بنظم مدحت تو نیست سوزنی کذاب
ترا ز رحمت ناب آفرید خالق خلق | کجا تو باشی باشد مکان رحمت ناب[1]
بهر کجا که روی یا ز هر کجا آئی | مباد جز بطریق بهی مجئی و ذهاب

درمدح وزیر نظام‌الدین

شد برج حمل موکب سلطان کواکب | کز نوبتیانش بر تر بهتر بمراتب
گوئی حمل از گنبد پیروزه سلب نیست | جز مرکب پیروزی سلطان کواکب
آغاز سواریش بدو بود و ازو شد | گردان بدگر مرکب چون غازی لاعب
هر گه که شود راکب این مرکب پیروز | سی روز خرامد ز مشارق بمغارب
تا عرض دهد لشکر پیروزه سلب را | بر پشته و صحرای زمین را جل وراکب
چون گشت هوا معتدل آیند پدیدار | اشجار بگلها و باوراق عجایب[2]
بلبل چو مذکر شود و قمری مقری | محراب چمن تخت سمن فاخته خاطب
هان موسم آنست که از بوی ریاحین | بر مشك ختن خاك چمن گردد غالب
گردند سپیدار و سیه بید بمیدان | بریکدیگر از باد سحر طاعن و ضارب

۱ - این بیت در نسخه ع - نیست . ۲ - در نسخه ع وم - اشجار نوا درگل واوراق عجائب .

آنرا که دو بادام جهان بین بود از باد | بیند گل بادام ربودن ز جوانب
ای باد که آری گل بادام ربوده | از بهر موالی ز سمرقند بصاحب
سلطان وزیران ملك آل امیران | ممدوح امیران سخن حاضر و غایب
فرزانه نظام الدین کاندر صفت او | نظّام یداع نبود خاطی و کاذب
آرایش صد دفتر دیوان بمدیحش | بر هر سخن آرای بود لازم و واجب
از مکرمت اوست که از منقبت اوست | آرایش دیباچهٔ دیوان مناقب
نبود عجب ار مدح وی انگیخته گردد | بـر آب روان از قلم قائل و کاتب
ای قول تو در دینی و دنیائی صادق | وی رأی تو در مملکت آرائی صائب
از ملك تو شمشیر زن لشکر اسلام | بر قیصر و فغفور نهد تاج و ضرائب
آیند بدرگـاه تو اشراف و اکابر | بر خدمت صدر تو چنان طامع و راغب
کز وجه زمین بوسی درگاه و سرایت | که برگ ربایندهٔ بیجادهٔ جاذب
داری هبت از ایزد وهاب سه نعمت | عیش هنی و طبع سخی وکف واهب
یك بندهٔ وهاب نیابند بگیتی | نایافته صد بار ز جود تو مواهب
از مائده و مشرب و بر و کرم تست | آزوامل اهل هنر طاعم و شارب
هرکس که شراب حسد وحقد تو نوشد | ساقی دهدش مژده ببرکندن شارب
با دولت والای تو اعدای نگون بخت | هستند ز پیروز شدن خاسر و خائب
از نسبت والای تو اندر چمن ملك | چون سرو سرافرازی تو هست مناسب
چون سرو سهی در چمن جاه وبزرگی | بادا علم دولت و اقبال تو ناصب[۳]
از مشرق تا مغرب اهل قلم و تیغ | بر خدمت درگاه تو بادند مواظب
نوروز جلالی و سر سال عجم بـاد | بر صدر تو میمون و براحباب و اقارب
چندانت بقا باد که ناید عدد سال | اندر قلم کاتب و در ذهن محاسب

---

۱ ـ درنسخه ع این بیت اضافه شده است .
از دوشنی رأی تو خورشید خلیقت | تیر فلك ازکلك خطآرای تو تائب
۲ ـ این بیت درنسخه ع نیست . ۳ـ درنسخه ع وم این بیت اضافه شده است .
تا رایت نورانی شاهنشه انجم | ناصب شود ازمشرق ودرمغرب ناکب

درمدح نصیرالدین

ای رخ خوبت بمثل آفتاب چون بمثل گویم بل آفتاب
هیچ شناسی تو که روی ترا خوانده رهی از چه قبل آفتاب
روی ترا نیست بخوبی بدل گر چه خوهد بود بدل آفتاب
شکل رخ و زلف تو گیرد اگر بندد از مشك کلل آفتاب
وان دهن تنگ تو گوئی بنیش جست مگر نخل عسل آفتاب
دیدن تو آب دواند ز چشم آب دواند ز مقل آفتاب
ای بصفات رخ رخشان تو یافته مقدار و محل آفتاب
اکثر اوصاف چگویم که هست روی ترا وصف اقل آفتاب
از خط مشکین خلال اندر میار زانکه نپوشد بخلل آفتاب
باده فراز آر چو خون حمل کامد زی برج حمل آفتاب
برج حمل خانه و کوی تو شد طلعت دهقان اجل آفتاب
شهره نصیرالدین صدری که هست بر فلك دین ودول آفتاب
آن‌شرف دولت عالی که هست رایش بی هیچ علل آفتاب
هر که ورا دید نشسته بصدر گوید او هست لعل آفتاب
صبحدمان از قبل خدمتش سازد چون ماه عجل آفتاب
بر در دربارش بوسه دهد گشت چو پیدا ز قلل آفتاب
اختر مسعود ورا بر فلك هست زخدام و خول آفتاب
از پی اسباب تنعم سزد مجلس او چرخ و حمل آفتاب
گشت سپروار و ازو دفع کرد تیر نحوسات زحل آفتاب
ای شده در صدر بزرگان عصر پیدا چون بر سر تل آفتاب

---

۱ و ۲ ـ در نسخه‌ع جای این دومصرع بایکدیگر عوض شده مصرع‌اول بجای دومی و مصرع دومی بجای‌اولی نوشته‌شده .

نور تو پنهان نشود تا نشد   پنهان در زیر بغل آفتاب
عدل تو برداشت ستم از جهان   چون ز گیا قطره طل آفتاب
جمله بخرج کف راد تو داد   آنچه بکان کرد عمل آفتاب
حیلت خصم تو نپوشد ترا   زانکه نپوشد بحیل آفتاب
با تن خصم تو کند خشم تو   آنچه کند بر سر کل آفتاب
بر سر تو جز بسعادت نتافت   از ره تقدیر ازل آفتاب
تا که سپر وار مقابل کند   خود را با تیغ جبل آفتاب
در پی اعدای تو بادا بکین   کرده بکف تیغ اجل آفتاب

درمدح تمغاج خان

بخت بیدار شهنشه خسرو مالك رقاب   کرد بربالین غفلت شور بختان را بخواب
دید چون‌درخواب‌غفلت رفت ماه‌نوهمی   تیغ خون آلود بر بالین چو تیغ آفتاب
غفلت‌اندرطاعت‌سلطان‌بحق‌گردن‌کشی‌است   گردن گردنکشان را تیغ باید یا طناب
بی‌طناب‌این خیمهٔ گردان بازینت که‌هست   باد رفتار آب کردار ونه باد است‌ونه آب
تیغ گوهر دار شاهنشاه را ماند بشب   روز بخت شاهرا ماند چو برخیزد حجاب
کافتاب خسروان شرق بنشیند بتخت   سایهٔ یزدان قلج تمغاج خان مالك رقاب
آفتاب وسایه خواندن شاهرا زیبا بود   آفتاب سایه هیبت سایهٔ خورشید تاب
آفتاب و سایه ماند تا جهان عمران بود   کافتاب و سایه گرنبودجهان باشد خراب

---

۱ - در نسخهٔ ع - وم - باد رفتار ونه باد وآب دیدار و نه‌آب.

خسرو توران کز ایران بر رقاب سرکشان ... کم شود سر گر بتوران بر کشد تیغ از قراب
شاه را ایران و توران کسبی و میراثی است ... کسبی از تیغ و فرس میراثی از افراسیاب
هر کجا شاه جهان لشگر کشد بر خصم ملك ... نصرت و تایید باشد همعنان و همرکاب
چون مقیمان مصاف شه بیارایند صف ... چهرهٔ فتح و ظفر را باد بردارد نقاب
جز دل و چشم جهانسوزان نسازد آشیان ... بی گمان داغ کمان و تیر چون پر عقاب
تیغ شاه شرق باشد در مصاف خصم ملك ... همچنان دریا و هردریا بود پیشش سراب
از در انصاف شاه انصاف جستن شرط نیست ... نیست نا انصاف خوان شاه با انصاف ناب
تیغ شاهنشاه هامون را کند دریای خون ... وز دل گردان طعام او بود وز خون شراب
ازعتاب و گوشمال شاه منصف زهره نیست ... باد بدرا فی المثل مالیدن گوش رباب
کبك و شاهین راست عشق ویس و رامین در میان ... بازرا با غاز ناز و کشی دعد و رباب
کوس رعد آواز شه افکند بر هامون صدا ... شد زعدل شه بصحرا راعی حملان ذئاب
ای دیار مشرق از عدل تو چون دار السلام ... گر سو آل آید ز دار الملك تو گویم جواب
هست دار الملك تو حسن المآب اهل دین ... اهل دین را نیست در دنیا جز این حسن المآب
رحمت نابی رعیت را عطا از کردگار ... گرچه باب رحمتی هم بر تو رحمت باد ناب
شیر گردون گر نریزد خون بدخواهان تو ... گنده باد و کنده و انداخته چنگال و ناب
خسروا باب سخن مفتوح شد بر طبع من ... تا بنظم آرم مدیحت نوع نوع و باب باب
بسکه مام و باب فرزندان بد بودم بطبع ... وز تو اکنون بر بسی فرزند گشتم مام و باب
چون بحد مدح تو دیوان من ثابت شود ... هزلها را قول یمحوالله براند از کتاب
تا سیه پوشان نورانی سلاطین را بعید ... خطبه آرایند بر منبر بنیکوئی خطاب
هر دعای خطبه کاندروی صلاح ملك تست ... در تو واولاد واتباع تو بادا مستجاب
عیدقربان بر تو فرخ باد و بدخواهانت را ... تیغ محنت کرده قربان آتش حسرت کباب

طول عمر نوح بر ملك سلیمان وصل باد   هردو بر تو وقف باد این بی زوال آن بی مآب

سوزنی بر پادشا گفتی دعا آمین بگوی
دردعای پادشا مزد است ودر آمین ثواب

شاعر دروغگوست؟

زروزگار بجان آمدم ز غم بشتاب   اگر بنالم جای‌است ازین عنا وعذاب
زمانه میدهدم گوشمال ومی زندم   مگر که‌خیك شدستم‌زمانه را درباب
مثل زنند که شاعر دروغگوی بود   خطاست باری نزدمن این‌مثل نه‌صواب
بباب مدح خداوندگار وقصه‌خویش   بجان پاك پیمبر که نیستم کذاب
ایا گزیدهٔ اولاد پاك پیغمبر   بجاه‌خویش بدین قصه‌برنویس‌جواب
رسیدخیل زمستان و آن تموز برفت   که‌خلق‌زنده‌بی آتش‌همی‌شدند کباب
زبرّ و جود تو دارم تمام جامهٔ تن   تمام بقعه وفرزند خود برونق و آب
بصدر بارتو بردارم از جهان حاجت   اگر بیك لب‌نان‌باشد و بیك دم آب
ذئاب وار بهر در نرفتم و نروم   وگر روم ز درتو منافقم چو ذئاب
تو آفتابی و مهتاب دیگران وتبش   ز آفتاب توان خواستن نه از مهتاب
بتاب سال ومه‌ای آفتاب فضل وشرف   بر آسمان سعادت بروزگار شباب

بنای جاه تو آباد بادتا باید
سرای‌دولت‌اعدای‌تو‌خراب و‌بیاب

درمدح ملك مسعود

ماه رجب فرخ فرخنده چه ماه‌است   کزیازده همتاه[2] ورا رفعت وجاه است
چون‌یوسف کنعان‌ملك یازده کوکب   درسال بحرمت ملك یازده ماه است

---

۱ ـ این قصیده در نسخه‌ت نیامده‌است . ۲ ـ در نسخه‌م همتای .

آمد بسلام ملك مشرق و مغرب / مسعود که عم و پدر سینزده شاهست

بر تکیه‌گه سلطنت و شاهی هر روز / تابنده چنان چون بشب چارده ماه است

باشاه جهان ماه رجب راست وصیلت / شه ظل‌الله است ورجب ماه اله است

ماه اصم است این مه واین ماه اصم به / زیرا ملك شرق زهمتاهان تاه است[1]

همتای شه شرق ز کس نشنود این ماه / تا کم نشود زانکه نه حجت نه گواهست

خورشید جهانداران شاهی که مر او را / بیش از عدد ذرهٔ خورشید سپاه است

ایزد بنگهبانی او داد جهان را / چون دیدهٔ عدلش بجهان نیك نگاهست

از چشم بدان این ملك نیك نگه را / دارای جهانداران دارنده نگاهست

در عمر وی ازغایت دیری و درازی / تا شام قیامت نشود روز پگاه است

از آتش اندیشه دل خصم بداندیش / در سوز و گداز آمده چون سیم بکاه است

با بارهٔ صرصرتك او روز ملاقات / گر زاهن و کوهست که با صرصر کاهست

گر بزم بود بخشش او دوست فزایست / ور رزم بود کوشش او دشمن کاه است

بر عرصهٔ شطرنج خلاف تو عدو را / مات از سر تیغ و سر طاق و بن چاه است

بر لشگر منصور اگر گردد معلوم / کز صفه دل شاه صف معرکه خواه است

ز آغاز ره انجام به‌بینند که شه را / پیروزی و تأیید وظفر بر سر راهست

ترسان و هراسان بهزیمت رود آصف / از صفحهٔ شمشیرش اگر دیو سیاه است

بر صفحهٔ شمشیر تو گوئی که کتابت / لاحول ولا قوة الا بالله است

از حشمت سلطانی او تاج فریدون / چاوش و راقبه وقوقوی کلاهست[2]

ای شاه اولوالامر که شاهان جهانرا / گردنکشی از طاعت تو عین گناهست

از بهر زمین بوس تحیت ملکان را / ایوان تو محراب و جوهست و جباه است

تعظیم تو در امت پیغمبر آخر / بایسته چو تکبیر نخستین ز صلاه است[3]

در دولت برنای تو هر باهنری را / آغاز غنی گشتن و فیروزی و جاهست

---

۱ – این بیت درنسخه ع نیست . ۲ - این بیت درنسخه ع نیست . ۳ – در نسخه ع - بایسته چو تکبیر نخستین ز صلاه است

پاداشن نیکان همه نیکی است درین ملک　　چونانکه بدانرا ببدی باد فراه است
سهم تو ز اعدای تو ببرید تناسل　　کاندیشهٔ جان قاطع هر شهوت و باه است
در آینهٔ دولت تا زنگ پذیرد　　درد هر کر از هره از کردن آهست
اخلاق تو ای خسرو اشراف خلایق　　خوشبوی چو مشك تبت و باد هراه است
هریك ز ضعیفان رعیت برعایت　　زی عدل تو تازنده و لاغر چو گیاهست[1]
هرچند شها پشت و پناه ضعفائی　　دانی که دعای ضعفا پشت و پناه است
تا از بر این برشده دریای نگونسار　　هر کوکب سیاره چو شاهی بسپاه است
از خنجر مه بادا تا جوشن ماهی　　مك تو و ملك تو كه وقت آمد و گاه است
بادا بجهان مسند و گاه تو مزین　　تا زینت شاهان بجهان مسند و گاه است
شرم است مر آنرا که بایام تو خسرو　　درسر هوس فاسد و سودای تباه است[2]
چشم ودل اعدای تو دریا و سقر باد
تا درسقر و دریا میزان و میاه است

درمدح قدرطغان خان

بخت یار قدرطغان خانست　　فتح کار قدرطغان خانست
بخت یار کسی است کز بن گوش　　بختیار قدرطغان خانست
صاحب ذوالفقار از آنکه بنام　　درجوار قدرطغان خانست
بدل ذوالفقار او به نبرد　　ذوالفقار قدرطغان خانست
حشم ذوالفقار نصرت حق　　حق گذار قدرطغان خانست
قدرت آل نوح در کشور　　زاقتدار قدرطغان خانست
درجهان هر کجا جهانداریست　　از تبار قدرطغان خانست
قبلهٔ جملهٔ جهانداران　　صدر بار قدرطغان خانست

---

۱ - این بیت در نسخهٔ ع نیست .
۲ - این بیت در نسخهٔ ع نیست .

گردن سرکشان ز بار منن　　زیر بار قدرطغان خانست
شجر ملك و دین ملت را　　برگ‌وبار قدرطغان خانست
حسن جمشید وفر افریدون　　درعذار قدرطغان خانست
از ره بندگی بگوش سپهـر　　گوشوار قدرطغان خانست
بر فلك آفتاب شیر سوار　　نی‌سوار قدرطغان خانست
شیر گردون بترس و بیم وهراس　　ازشکار قدرطغان خانست
آسمان گر شکار شیر کند　　مرغزار قدرطغان خانست
روز بازار شغل عزرائیل　　کارزار قدرطغان خانست
ملك جان ستان زدشمن ملك　　جان‌سپار قدرطغان خانست
سبزه زار سر عدو بمصاف　　لاله زار قدرطغان خانست
تیغ نیلو فری ازآنکه بدست　　لاله کار قدرطغان خانست
خصم را بهترین ظفر که مباد　　زینهار قدرطغان خانست
از همه کار ها جوانمردی　　اختیار قدرطغان خانست
عارض سیم و چهرهٔ دینار　　بنگار قدرطغان خانست
اصل و فرع ستایش شعرا　　ازشعار قدرطغان خانست
یمنی تیغ در یمین و نگین　　دریسار قدرطغان خانست
این چهاراست اصل وباقی فرع　　هرچهار قدرطغان خانست
بدعا و ثنا شبانـروزی　　یاددار قدرطغان خانست
در کنـار فلك قـرار زمین　　ازوقار قدرطغان خانست

تازمین است ملك روی زمین
برقرار قدرطغان خانست[1]

۱ ــ در نسخه ع این بیت اضافه شده است.
صد چنین ملك تا بروز شمار　　بشمار قدر طغان خان است

در مدح شمس الدین

در دل هر که مهر ایمانست　　مهر شمس حسام برهانست
آنکه برملک‌ودین جدو پدر　　ملک کامران و سلطانست
پادشاهی که حرب لشگر او　　از سوآل و جواب ایمانست
مدد او چو بحث حرب شود　　از حدیث رسول و قرآنست
چون‌دولشگرمصاف‌راست کند　　هر کجا اوست فتح با آنست
پیش هفتاد صف بدعت ور　　سپه آرا و مرد میدانست
شیخ الاسلام اهل اسلام است　　که هنوز ازشماره صبیانست[1]
از بزرگان بدانش افزونست　　گرچه زیشان بسال نقصانست
نه بزرگان چو بنگرند بدو　　بحقیقت ز عمر تا وانست
ای بزرگی که مثل تو بجهان　　همچو آب حیات پنهانست
در الفـاظ تو بجان عریز　　بخرند اهل علم و ارزانست
لفظ تو در بحر خاطر تست　　خاطرت نیز بحر عمّانست
بر براق بهشت فخر کـند　　مرکبی کز توداغ برانست
هر کجا مرکب توگام زند　　زیر نعلش ریاض رضوانست
از خرامیدن رکاب توشاه　　جنت‌و خلد هردو یکسانست
خلدوار است‌خانه ای که درو　　کمترین بندهٔ تو مهمانست
گفتن وصف آن سرای که تو　　میهمانی درونه امکانست
برتو مهمان نثار کردن جان　　بر خداوند خانه آسانست
در بخارا دلی مدان امروز　　که نه در فرقت تو بریانست[2]
وز جمال تو اهل نخشب را　　دل‌وجان‌چون بهارو بستانست

۱ــ درنسخه ع . گرهنوز ازشمار صبیانست ــ
۲ــ در نسخه ع ــ بژمانست

یوسف عهدی و دو شهر بتو   این چومصراست وآن چوکنعانست
این و آن هردوملك وملك تواند   وزتو برهردو جای فرمانست
شرف شمس تا بود بحمل   خانهٔ ماه تا که سرطانست
شمس اقبال تو مشرف باد   خود مه دولت تو تا بانست
تا سپهر شریف را مادام   گرد خاك كثيف دورانست
بر مراد توباد دور سپهر   دور او تا بحکم یزدانست
باد یزدان نگاهبان ملك
علم تود ینش را نگهبان است

در مدح وزیر شمس الملك

ای صاحبی که خطبهٔ دولت بنام تست   کوس شهنشهی زده برطرف بام تست
جام جهان نمای دل تست و شاه را   اندر جهان نظر بنمودار جام تست
دلرا بجای جام نمودی بچشم شاه   تاشاه کامگار بدید آنچه کام تست
او کام دل زمصلحت ملك خویش دید   این دل نمودن تو زعقل تمام تست
ترتیب ملك داشتن شاه شمس ملك   چون زر پخته ازدل چون سیم خام تست
بی غل وغش وزیری سلطان شرق را   بی غل وغش بدین دوسبب احترام تست
نامی تری زصاحب عباد و در جهان   سایر چو نام صاحب عباد نام تست
برمسند وزارت و در محفل صدور   خیر الکلام اهل کفایت کلام تست
بی بارمنتی و کرام وکبار را   گردن زبار منت در طوق وام تست[۲]
ازجاه پادشاه جهان مالك الرقاب   هرخواجه‌ای که خواجه تراست آن غلام تست
دشمن نهاده دام که تا صید او شوی   ز اقبال شاه دام نهنده بدام تست

---

۱ ــ این قصیده درنسخه ع دیده نشد   ۲ــ درنسخه م ـ دام تست

با دشمنان شاه الدّ الخصام باش | مندیش از آن کسی که الد الخصام تست
رامند خلق مر فلك تندرا از آنك | در بند بندگی فلك تند رام تست
از دست جور دور فلك آن کسی امان | یابد که در حمایت و در اهتمام تست
حضرت ز عدل شاه چو دار السلام شد | حاضر در او کسی است که اهل سلام تست
ننهد قدم بدین در دار السلام در | هر کس که در عتاب شه و در ملام تست
تیغ قدر طغان خان زانست مستقیم | کش در دماغ وسوسهٔ انتقام تست
نزد شه بلند مقامی قوی محل | حاشا که دیگری بمحل و مقام تست
ز اقبال شه سرای تو بیت الحرام شد | احرام اهل عقل به بیت الحرام تست
از کلك تست نصرت دین محمدی | گو بهر دفع خصم تو کلکم حسام تست [1]
باد از حسام شاه چو کلك تو سر زده | آنرا که سر نه بهر زمین بوس گام تست
ای صاحبی که برفلك آبگون هلال | در رشك نعل مرکب خرم خرام تست
شو برفلك سوار زهمت که بر فلك | انجم ز بهر زینت زین و ستام تست
ملك جهان ز دولت تو بر نظام باد | با دست و کلك و لفظ که خود بر نظام تست
تا عام نام سال بود شهر نام ماه | اقبال را نظر بسوی شهر و عام تست
آن شهر و عام تو که در آمد خجسته باد | بر آنکه نیکخواه بود خاص و عام تست

احوال من قوام تو بر تو بیان کناد
زیرا وکیل محترم من قوام تست

در مدح شمس الملك

هر کجا شاه جهانرا سفر است | فتح بر فتح و ظفر بر ظفر است
ظفر و فتح شهنشاه جهان | از جهان داور پیروزگر است

---

۱ ـ در نسخه م ـ این دو بیت اضافه شده است .
تو چون محمدی بسر بوهشام خصم | حشمت شکسته خصم تو از احتشام تست
اهل سزا توئی چو محمد بآفرین | نفرین بر آنکه او بسر بوهشام تست

خسرو مشرق و چین شمس الملك — که چو شمس فلکی مشتهر است
ملك داراست چو شمس فلکی — ملکش از خاور تا باختر است
زانچه هر شمس فلکرا ذره است — عدد لشگر او بیشتر است
چو کشد لشگر دشمن شکرد — شاه لشگر کش دشمن شکر است
دشمن شاه جهان شمس الملك — سایه وار از پس دیوار در است
نتواند بملاقات افتاد — که بمردانگی زال زر است
یك جهان دشمن شاهند و لیك — همه را دشمن دور قمر است
ملك شرق علی بن حسین — که بانصاف و بعدل عمر است
ذوالفقاری نسب و نوحی اصل — شرف و رتبت اصل گهر است
از برون خانی ملك ار بگذشت — از طغانخانی او در گذر است
پنج نوبت را اهل است و سزا — که جهاندار ز پنجم پدر است
جز کمربند زمین بوسش نیست — هر که در روی زمین تاجور است
چون کمر بندان در خدمت شاه — آسمان است و مجرد اش کمراست
آسمان را بهزاران دیده — در شهنشه بسعادت نظر است
نیست غایب نظر سعد از شاه — شاه اگر در سفر و در حضر است
سفر شرق شه مشرق را — باد فرخنده که فرخ سفر است
اختیار[1] سفر خسرو شرق — قاف تا قاف صلاح بشر است
مرکبش سیر قمر دارد و هم[2] — چون قمر راه برو راه بر است
زین سفر زود خرامد بحضر — شمس ملك آنکه براقش قمراست
حافظ و ناصر او باد خدای — این دعا تیر بلا را سپر است
تا زمین است و فلك از بر او — آن یکی سرکش واین پی سپر است
بی سپر باد سر دشمن او — چو زمین گرچه ز افلاك بر است

۱- درنسخه ع و م - زاختیار .

۱- درنسخه ع - نیز.

در مدح شمس الملک

تا مرا بر رخ خوبت نظر است دلم آسوده ز هر خیر و شر است[1]
مکن از عشق مرا منع که عشق سیره و عادت نوع بشر است
نه همین بوس و کنار از تو خوهم که جز اینم بتو کار دگر است
کاسه و کیسه ام از دور فلك این تهی از می و آن یك ز زر است
شمع بزم دگرانی و مرا زآتش دل بسر انـدر شرر است
گر تو بیدادگری جانا من دادخـواهـم مـلك دادگر است
ملك عادل آن شمس ملوك که ز انجم سپهش بیشتر است
عـدد ذره خورشید فلك کمتر از لشگر آن با هنر است
هر که بر درگه او برد پناه ایمن از فتنهٔ دور قمر است
هست آن نخل ببستان جهـان که سخا و کرمش برگ و بر است
آن نهالیست عدویش بزمین که تهی از برو برك و ثمر است
در شجاعت بعلی می مـانـد عدل او گوئی عدل عمر است
خطر و جاه مر او را باشد دشمن جاه وی اندرخطر است
اثر خشم وی و لطف ویست هرچه درگیتی نفع و ضرر است
دوستش را بجنان بـاشد جـای بسقر دشمن او را مقر است
آن جهان نیست جحیم اورا جای کاین جهان نیز برایش سقر است
گرد آفاق جهان خسرو ما سال و مه همچوقمر در سفر است
عدل او گرد جهان میگردد اگر او خود بسفر یا حضر است
مدحش ارچند مطول گویم بازچون مینگرم مختصر است
مهر آنشاه گزین گرکه ترا آرزوی شرف و جـاه و فراست
بنده‌اش باش که در بندگیش شاهی گیتی کمتر اثر است

۱- این قصیده در نسخه ع. نیست.

خطر و جاه اگر می خـواهی — خدمتش مایهٔ جاه و خطر است
تا جهانست جهاندار بود — زانکه او خسرو عالی گهر است
خسروی در خور بد گوهـر نیست
اوست خسرو که بگوهر سمر است

درمدح وزیر صدرالدین

صدری که برصدور زمانه مقدم است — درگاه اوچو کعبه شریف ومعظم است
اندرمیان آدمیان چون فرشته است — وندردل فریشتگان همچو آدم است
زی آنکه او فریشته و آدم آفرید — چون آدم وفرشته عزیزومکرم است
آنصدر کیست صاحب عادل که درجهان — صاحبقران وصاحب صدر مسلم است
از رای روشن وی وتدبیر محکمش — روشن جهان وقاعدهٔ ملك محکم است
درملکت عجم سرهر محترم ویست — چون درعرب سر سال ازمحرم است
زیرنگین اوست سراسر همه جهان — گوئی مگر که خاتم او خاتم جم است
ذخرالملوك اوست وسراسرهمه جهان — از دولت خجستهٔ سلطان عالم است
دانست آن شهنشه عالم که آن بزرگ — اندرخوروزارت سلطان[1] اعظم است
اندر بزرگواری او نیست هیچ شك — وندر بزرگواران مانند اوکم است
ای صاحبی که کف جداد تو روز بزم — خورشید ذره پرور وابر گهرنم است
فرخنده فال صدری و دیدار روی تو — منشورشادمانی وبیزاری از غم است
با همت رفیع تو و کف راد تو — پست است اگر سپهرو بخیل است اگر یم است
گرفی المثل باکمه و ابرص نظر کنی — بی آنکه درتومعجز عیسی بن مریم است
بینا شود بهمت تو آنکه اکمه است — گویاشود بمدحت تو آنکه ابرص است

---

۱ ـ درنسخه ع ـ دانست ازوشهنشه اعظم که او بدرك .

درزیر نعل مرکبت ارخاک گل شود — آن برجراحت دل مظلوم مرهم است
ور باد جود تو بوزد بر نیازمند — باوی همه خزائن قارون فراهم است[1]
ازعدل تو هر آنچه بگفتم نه مشکل است — وزجود تو هر آنچه بگویم نه مبهم است
در دین پاك خاتم پیغمبران زعدل — تو خاتمی و نام تو چون نقش خاتم است
خورشید اهل دین ببقای تو روشن است — دیبای آفرین بثنای تو معلم است
درخورد تست خاتم اقبال و سروری — چو ا نکه رخش رستم در خورد رستم است
باحاسد تو دولت چون آب و روغنست — باناصح تو ساخته چون زیر پانم است
مهر تو بر ولی و خلاف تو بر عدو — آن چون جنان خرم و این چون جهنم است
گویم اگر عدوی تو کلبست راستست — ورچند باشجاعت و باسهم ضیغم است
هرچ آورد بچنگ همه بهرهٔ تو است — وین اندرو نشانهٔ کلب معلم است
ازعکس ولمع اختر رخشنده هرشبی — تا آسمان بگونه پیروزه تارم است
برتارم هوای دل خود نشاط کن — با مهوشی که قبلهٔ یغما و تارم است

گردون خمیده میرود اوراست بنگری
تعظیم آستان ترا پشت او خم است

درمدح وزیر

ای روزعید خلق وز غم خلق را نجات — برتو بخیر باد و سعادت شب برات[2]
باشد بلی بخیر و سعادت برات تو — چون خلقر ازعدل تو باشدزغم نجات
در دیدهٔ مروت و اندر تن خرد — شایسته چون حیائی و بایسته چون حیات
از بهر تازه بودن دلهای خاص وعام — پیوسته درفشانی چون ابر برنبات

۱ــ در نسخه ع نیست .   ۲ــ درنسخه ع این قصیده درقسمت ،قطعات آمده‌است .

بـراعتقاد تست دل عـام را قــرار بر رأی تست قاعدهٔ خاصر اثبات
صاحب‌توئی‌وصاحب‌دولت‌توئی‌وهست دولت بتو فروخته خود را ببیع بات
گر در میان بادیه جوئی نشان کنی آنجـا رود بدولت تو دجله و فرات
هرشاهراکه چون توویزری بود بود شطرنج ملك خصم رسیده بشاه مات
ازفتح سومنـات وز محمود زاولـی باقیست زنده نامی و او یافته وفات
محمود شاه مشرق دخـرالملوك را دیدار تو وزیر بـه از فتح سومنـات
بهتـرزسومنات‌گشائـی بنـوك كلك بر فال نیك چون بگشائی سردوات
ازخالق کریم سوی توکرامت است وزتوبخلق اوهمه‌برّاست ومکرمات
دادی زکوة جاه بسی بندگانش را ایزدکناد جاه تو افزون ازین زکوة
بازآمده بخیروسعادت بـرات تـو بذرفته باد روز وشبت روزه و صلوة[1]
گرنیك بنگرند بلطف و بقهر تو دانندکاین حیات دهد واندگرممات[2]

من بنده را نجات ده از محنت زمان
ای روزعید خلق وزغم خلقرا نجات[3]

در مدح سعد الملك وزیر[4]

رسیده ماه محرم بسال پانصدوشصت ببارگاه وزیـر خدایگـان بنشست[1]
که تا نظر کند اندر جمال طلعت او که هیچ شه را مانند او وزیری‌هست
خجسته رای وهمایون لقا وفرخ فال دراز عمر بعدل و زظلم کوته دست
ستوده سیرت وپاك اعتقاد ونیکوظن بدل خدای شناس وبتن‌خدای پرست
سر وزیران صدر بزرگ سعدالملك که سعد اکبرناظر بود بوی پیوست
در سعـادت نام خدایگان مسعود گشادبروی‌بخت آنچنانکه‌نتوان‌بست

۱-۲-۳- این سه بیت در نسخه م دیده نشد.
۴- این قصیده در نسخه ع ضمن مقطعات آمده است.

اگرنه عدل شهستی و نیك رائی او — شدی سراسر کارجهان تباه و تبست
زباغ دولتشاه جهان بخلق جهـان — گل سعادت او بوی دادوخار نخست
زخارغم دل وجان کسی که در دل او — درخت‌دوستی و مهراونرست نرست
هر آنکه‌جست‌مرادوی‌ازجهان‌حاصل — زچنگ جوروعناجست ورنجست نجست
بلند همت‌صدری که‌همچوجرم زمین — بجنب همت اوآسمان نمایت پست
بگوهرازهمه آزادگان شریفتر است — بر آن قیاس که یاقوت نارواان‌زجست
زبادهٔ کردهٔ کرم ولطف نوش لذت او — سران روی زمین‌اندخرم وسرمست
بکام حاسد اوچون کیست بادانوش — بکام ناصح اوهمچونوش باد کبست[1]
بسال پانصدوشصت این قصیدهٔ گفتم وخواست — بقای‌عمروراشش‌هزاروششصدوشصت

جهان بکام و مرادش رفاه تا ماهی
بکام حاسد او چون بکام ماهی‌شست

درمدح محمدبن ابی‌بکر

دل مرا دل‌معشوق من موافق نیست — وگرموافق باشد زعشق لایق نیست
موافقت ز دل عاشقان پدید آیـد — موافقت نپذیرد دلی که عاشق نیست
از آن‌بسی که‌بخوشی‌چنان‌نباشدشهد — وزان‌رخی که بلعلی چنوشقایق‌نیست
موافقست مرانراکه نیست عاشق او — مراکه عاشق اویم چرا موافق نیست
بوعده صادق باشم چواوبخواهدجان — ازوچوبوسی‌خواهم‌بوعده‌صادق‌نیست
علایق همه عالم بعشق نامـزد است — کسی که‌عاشق نبود درین‌علایق‌نیست
زعشق فسق پدید آید آخرازچه‌سبب — کسی که درشره عاشقی‌است‌فاسق‌نیست
ز عشق دست بدارم که برددل زکفم — دلی که‌جزصدف‌حکمت‌وحقاین‌نیست
سپرده ام زارادت‌تمام هستی خویش — بدان دلی که‌چنو آگه ازحقایق‌نیست
بخاطری که‌چنودور بین‌وروشن‌نیست — بدان‌دلی که چنوتیزفهم‌وحاذق‌نیست

۱ـ درنسخه ع و م ـ این بیت اضافه شده است :
بر این قوافی جزسوز نبستی مشاعر — خدای داند تا چند خامدی برغست

کنم مدیح کریمی که از گذشت حرم | جز آستانهٔ او قبلهٔ خلایـق نیست
همه خلایق دانندکان بجز دهقان | محمدبن ابی بکرعبد خالق نیست
عطا دهنده جوادی که گر بیندیشی | ثنای هیچ کسی برعطاش سابق نیست
بآشنا وبه بیگانه جود اوست رسا | اگرسوابق هست واگرسوابق نیست
در سخا و کرم راگشاد برهمه خلق | مگر بر آنکه‌زبانش جری وناطق نیست
نکوترین طرایق طریق‌خدمت اوست | که اعتقاد وراسوی بر طرائق نیست
جمال خلق لطیفش بصورت‌عذراست | بر آن‌جمال ندانم کسی که‌وامق نیست
زخاك پایش نـور حدایق افزایـد | کر آب رویش جز نزهت‌حدائق نیست
حقوق نعمت او را اگر بود منکر | بودکسی که شناسندهٔ حقایق نیست
جز او بمن صلت گندمین همی‌نرسد | وکیل اوراگوئی جز اوجوالق نیست
مزاح وطیبت کردم بدان تراکه دلم | به‌ازشنیدن آن هیچگونه شایق‌نیست
فلك تفوق دارد چو بنگری بزمین | وگر بهمت او بنگریش فائق نیست
غلام روشن رایش چو بنگری بخرد | بجز که‌چشمه‌خورشیددرمشارق‌نیست
بدور دولت هرکس منافقان بودند | بدوردولت‌اوهیچکس منافق نیست
میان دلها فرقست وهیچ دل از دل | بباب دوستی ومهر او مفارق نیست
زرازقست وراروزی ازدر همه خلق | چه‌روزیست که آن‌بنده رازرازق نیست
همیشه تا بخداوند خالق و رازق | جزاعتقاد موثق صحیح وواثق نیست
صحیح وواثق باد اعتقاد دین ودلش | مبین‌بعصمت‌خالق که‌وهم لاحق‌نیست

حریق باد دل حاسدش بنار حسد
که همچو نارحسدهیچ نارحارق نیست

---

۱ ـ در نسخهٔ م این بیت اضافه شده :
ثنا ومدحت او واجبست برهمه‌کس | مگر برآنکه زبانش جری وناطق نیست

در مدح تاج‌الدین محمود بن عبدالکریم[1]

تاج‌دین محمود بن عبدالکریم است آنکه هست / از می احسان او گیتی پر از هشیار روست
صاحب دیوان استیفا که اهل فضل را / اندر او اهلیت صاحبقرانی بود و هست
از دوات کله گیسوی منیر افسر بکلک / بر سر اهل هنر افسر نهاد و کله بست
چون بر آرد ماهی زرین نقش انگیز او / قطره از قلزم قطران بقدر نیم شست
بر بساط سیمگون از دست دریا جود او / نقش مشك آثار خیزد دام‌دام و شست‌شست
عمرو وزید عصر دل خستند و در بستند بخل / سائلان وزائران را پشت خست و دل شکست
تاج‌دین در عمر خود روزی چو عمرو وزید عصر / زائری را در نبست وسائلی را دل نخست
رسم و آئین بخیلی جود او منسوخ کرد / شد یقین کان رسم و آئین تباه است وتبست
همتی دارد چنان عالی که چرخ برترین / با فرودین پایگاه همتش دون است و نیست
گر بچشم همت خود بنگرد بر دست خویش / آید اندر چشم او چون بر سخا بگشاد دست
اطلس رومی عبا زر نشابوری سرب / در عمانی شبه یاقوت رمانی جمست
هست فتوی فتوت را قلم در دست او / پاسخ فتوی نعم راند بجای لاولست
لفظ و او شیرینتری دعوی کند بر انگبین / این کسی داند که داند انگبین را از کبست
هر که اندر سایهٔ اقبال او مسکن گرفت / از سموم فاقهٔ ادبار ومحنت جست و رست
زانکه در کردار نیکش چشم بد را راه نیست / بدسگال دولتش را دل درید و دیده خست
خلق ایزد را ازو شکر است و آزادی مدام / همچنین باشد همی آزاده وایزد پرست
خوار باد و خسته دل بدخواه جاه ودولتش / گر ببغداد اسپوری یا در تخارستان و بست

سوزنی در مدح وی با قافیت کشتی گرفت
قافیت شد نرم گردن گرچه توسن بود گست

---

۱ - این قصیده تنها در نسخهٔ ع دیده‌شد و در نسخه ت وم ملاحظه نگردید.

در مدح تاج الدین

ای یافته تاج نسب ازصاحب معراج | هستی بلقب دین همایون وراتاج
همنام تو است و پدر تو بدوخوشنام | جد تو رسول‌قرشی صاحب معراج
شاه شرفی تاج تو است از نسب تو | تاجی که‌نه‌غصب‌است‌نه آورده‌زتاراج
ملك‌تو نه ملکی است بشمشیر گرفته | کی ملك‌بشمشیر توان کردن ازعاج
از نسل حسین بن علی شاه شهیدی | نزتخمهٔ جمشیدی و نز گوهر مهراج
آنشاه که گویند بجنت برد ان[1] را | ازجور که‌مرخون‌وراریخت زاوداج
منهاج سخا و کرم وجود و فتوت | جدتونهاد دست‌و توئی رهرو منهاج
از منهج مهر تو بجز خارجی شوم | از امت جدت نکند هیچکس‌اخراج
طاوس ملایك بنوا مدح تو خواند | اندرقفس‌سدره‌چو قمری وچو دراج
گیسوی تو شهبال همای نبوی دان | بوینده‌چومشك تبت‌و تنکت تمغاج
گر مدعیان گیسوی مشگین‌تو بینند | دانند که نز جنس همانست غلیواج
از نور جبین تو بود روز منور | وزگیسوی مشگین سیاه تو شب داج
از روی‌هوا خواهی سادات دلم‌هست | پیوسته بدیدار شب وروز تو محتاج
تصویر کنم‌مدح‌تو بر خاطر روشن | و ز نوك قلم نقش کنم غالبه برعاج
دیباچهٔ دیوان خود از مدح تو سازم | تا هر ورقی گیرد ازو قیمت دیباج
در مدحت صدر تو منم‌شوشتری‌باف | دیگر شعرا آستری باف چونساج
بی فکرت مداحی صدر تو همه عمر | حاشاکه‌زنم یك مژه را بر مژه‌باکاج
جفت دل من کرد هوا خواهی سادات | هنگام مزاج تن من خالق ازواج
نـامم بثناگوئـی‌و مدح تـو نوشتند | آنگه که سرشته‌شدم از نطفهٔ امشاج
تا بدرقه از دوستی آل علی نیست | بر قافلهٔ دین هدی دیو، نهد[1] باج

---

۱ - درنسخه ع - بردآن‌را

کعبه‌است دل‌من که بدان‌کعبه نیاید بیدوستی آل نبی قافلهٔ حاج
هر گز بسوی کعبهٔ معمور دل من حجاجی‌ملعون نخوهد گشتن حجاج
تا تاج بود زینت فرق سر شاهان و انداختن تیر بود رسم بآماج
تو تاجور ملك شرف بادی و اعدات بر آتش غم‌سوخته‌همواره‌چو در تاج
آماجگه تیر عنا باد حسودت
وزخون‌جگر برزخ اعدای تو امواج

در مدح تاج‌الدین[1]

ای فلك سوخته داده بر کف تاج هیچ نیکی ز تو نداشته ماج
بخت نیکت چو بچه ماج دهان در نهاده بآستان تو ماج[2]
دل اعدات در تنورهٔ غم چوبخاکستر اندرون کوباج
رخ احباب تو طری[3] چون گل خوش و شیرینتر از گلاب وکلاج
چشم بد خواه تو خلیده بخار هم بر آنسان که سیخ در تیماج
دولت از خاج گوش بندهٔ تو بنده را حلمه در کشیده بخاج
هر مرادی که داری اندر دل بتو آید چوکوز در معلاج
آن رسیده بجان دشمن تو که ز عریر علاء دین و قماج
منم آنشاعری که شعر منست حب بی قیل و قال و بی مج و ماج
گفته من حلالزادهٔ طبع نبوم مرخسوك را بازاج
شعرائی کم آرزو کم قیمت از در مصر تا حد طعماج

---

۱ - این قصیده در نسخه‌ت دیده نشد ۲ - در نسخه‌ع-آماج ۳- در نسخه م - طریست چوگل

از همه شاعران منم افصح　　همه را از منست بر سر تاج[1]
همچو من شاعری بجد و بهزل　　نیست در روم و خلخ و قیجاج
قدر من بنده خود بود مجهول　　قدر دانی بدی بگیتی کاج
تا نهد فرق خار را از گل　　بید را تا دهد تمیز ز کاج
نیست غیر از عطای خواجه دگر　　درد فقر مرا دوا و علاج
صاحبا ایکه در سخا و سخن　　بستانی ز معن وحسان باج
بسخا و بزرگواری خویش
نگذارم بدیگری محتاج

در مدح رکن الدین تمغاج خان

اعلی خدایگان جهان از سفر رسید　　منت خدایراکه بفتح و ظفر رسید
تمغاج خان اعظم مسعود رکن دین　　کز وی بسعد اکبرواصغر نظر رسید
شاهی که ماه رایت منصور او بقدر　　ازماه برگذشت وبخورشید در رسید
خورشید وارتیغ کشید و بهر کجا　　درملك سایه بود بدانسایه بر رسید
شاه ممیز متمیز بنیك و بد　　کزوی جز بنیك وبدو نفع وضرر رسید
لشگر بحرب یاغی وطاغی دلیر کرد　　تا باغ و بوستان ممالك ببر رسید
صیت وصدای کوس ومصافش بنصر وفتح　　ازشرق تا بغرب بهر بحر و بر رسید

---

۱ - درنسخه م- بعد از این بیت هشت. بیت ذیل آمده است :
همه از ایوآ جفت شده سیر　　من بران لیونی و قرنم آج
قبع اجع تو حلقه زده ام　　قبع بیکه آمدم قبع آج
درش با زن بخانه در گفتم　　ات قبح کم قطع شد اینآغاج
یله کن تا بتو معاج جماع　　بدوانم بلاغ بیش آغاج
گفت ای کدخدای خام طمع　　پر بوچ بغل زن خمجاج
حج خود را چومردوانی باك　　بدر . . . خویش . . . فرکاج
.. ر در کاج باشی ار ناری　　خط نان دو ساله و خط چاج
بسخا و بزرگواری خویش　　مبر از یال من چکاچك کاج

ازطعن وضرب تیغ وسنان درصف نبرد / بر هر نئی صریر نهاد و بسر رسید
برفرق دشمنان ملك تیغ بندگانش / هر ضربتی زکوی کله تا کمر رسید
سیمرغ را بتهمت طوطی چو بابزن / مرکبك رازسینه سنان درجگر رسید
اعدای شاه را بلب آمد چو درفتاد / آتش بمرغزار و بهرخشك وتر رسید[1]
گردان کارزاری پیکار جوی را / از سهم شاه کار باین المضر رسید
زی مستقر شاهی خود شاه بازوار / پرواز کرد و باز بدین مستقر رسید
دشمن شکار کرده ومقهور کرده خصم / زاحوال او مبشر خیرالبشر رسید
شاهنشهی که جنت دنیاست حضرتش / چون ازسفر بحضرت نزدیکتر رسید
گرد نعال وهمهمه باد پایگانش[2] / خوش چون سماع وسرمه بسمع و بصر رسید
از فر شاه جنت دنیا بخرمی / باجنت النعیم بهم در بدر رسید
اندر دل مقیم و مسافر ز عدل شاه / شادی مقیم گشت چوشاه ازسفر رسید
بی آنکه شاه مژده وری نصب کرده بود / جان ازقدوم شاه بدل مژده ور رسید
منت خدایراکه زحظرت بقهر خصم / دشمن شکر برون شدودشمن شکر رسید
ای برسپهر سلطنت مشرق آفتاب / نورتو تا بخاور از باختر رسید
هرشاهرازمسندوگاهست زیب و فر / بازازتو گاه ومسند را زیب وفر رسید
تیغ تو ازقضا وقدر بهره مند بود / اعدات را بلا ز قضا وقدر رسید
خون گردد آب در شمرازسهم تیغ تو / چون وقت آب خون شدن اندرشمر رسید
آش سیاست تو کلاغان و کرکسان / خوردند وبازنوبت جنسی دگر رسید
تو کامران وخرم وخرشدل بخسروی / بنشین که خسرویراشیرین ببر رسید
افراسیاب وارزعیش آی سوی جشن / کاین عیش وجشن باتوزبیچه پدر رسید
ای سوزنی بمدحت سلطان گوهری / گاه طویله کردن در وگهر رسید
از عسکر طبیعت وعمان خاطرت / مشك شکر گشادی ودرج درر رسید

---

۱ - این بیت درنسخه ع نیست ۲ - درنسخه ع - پویه گانش .

دربارگاه شه شکر و در نثار کن　　گاه نثارکردن در وشکر رسید
طول بقای شاه جهان خواه ومدح گوی　　عمر طویلت ار بدمی مختصر رسید
هم در ثنای شاه زن آندم کز آن ثنا　　عمـر مدید وعیش هنی براثر رسید
عمرمدیـد وعیش هنی شاهـ راسـزد　　قطع کلام برسخن معتبر رسید
بیش از ستاره باد شهها سال عمر تو
هم بیش از آنکه وهم ستاره شمر رسید

در مدح سلطان محمود تمغاج خان

عید شاه خسروان مسعود میمون فال باد　　طایر میمون او مسعود پر وبال باد
پر و بال طایر میمون شه بی عید وعید　　برخلایق سایه دار دولت واقبال باد
بخت پیروزشه روی زمین را برسپهر　　سعداکبرباد عم وسعد اصغر خال باد
تابچشم شه نماید خوب روئی آن نگار　　ازلیالی بررخ دلبرچوزلف وخال باد
تاقیام ساعت اندر طول عمرشاه شرق　　ساعتی روزی و روزی ماه وماهی سال باد
آفرین گویان چو گویند آفربن کردگار　　برقلج تمغاج خان آنشاه اعدا مال باد
گر بگنج آفرین ومال دارد شاه میل　　آفرین ازگنج ما وزگنج اعدا مال باد
هر که تخم کین شه کارد چو وقت داس گشت　　داس بردارنده را دست اجل کیـال باد
هر که یال ازطوق طوع شاه برناید بقصد　　تیغ قهر اوش همچون طوق گردیال باد
احسن الاقبال شاهست ازهمه شاهان عصر　　احسن الاقبال شاهان احسن الاحوال باد
کسوت عدل ملك باکسوت عدل عمر　　در طراز دادورزی بریکی منوال باد
هر که اوازانس وجن ازاولیای شاه نیست　　نام او اندر جوامع مالهمن وال باد
برصراط عدل واحسان شاه زامر لایزال　　ثابت الاقدام بی تحریف وبی زلزال باد

روز دار و گیرو دار و برد میدان نبرد — هرغلام شه بمردی‌هم نبرد زال باد
هرصف آیندگان شاه‌را از دوستی — نصرت وفتح ازصف دشمن باستقبال باد
هیأت شیرشرر آیات شه‌را پیش صف — هیبت شیر نصابات قدر چنگال باد
خسرواخصم توچون نالست وخشمت آتش است — نال اگرسردی‌فروشد آتش اندرنال باد
پایگاهی کوسری‌جوید درخت کج‌بود — کژبر آید زار تادردست استیصال[1] باد
بارنال لشکر آمال اهل بغی را — تیرباران سپاهت لشگر آجال باد
رای‌تو بررای‌دشمن‌دست‌تو بردست خصم — غالب وقاهر تراز آجال بر آمال باد
روی دشت کارزارازخون حلق دشمنانت — همچو جیحون در بهار ازسیل‌مالامال‌باد
هوش‌وحال اهل بغی ازهیبت تیغ تورفت — هر که یاغی‌شدزتیغت رفته‌هوش‌وحال‌باد
عنف‌تو بردشمنان کرد آنچه‌بایست وکند — لطف‌تو بردوستان‌چون‌دایه براطفال[2] باد
تازهل‌علم‌وحکمت قیل وقالی باقی‌است — درسرای یارتوزین امر قیل وقال باد
ازثنای‌اهل حکمت وزدعای اهل علم — برتوملك‌دین ودنیا مستقیم الحال باد
تازعین ویاودال آمد مرکب اسم عید — سال و ماه توسراسر عین‌ویاودال باد
تا بروزاول شوال باشد عید فطر — برتوهرروزی چوروزاول شوال باد

سوزنی العوداحمد[3] مدح‌شه‌را شو معید
عیدشاه خسروان مسعود میمون فال‌باد

فی مدح السلطان

خدایگان فاضل خدای یار تو باد — قرار ملك تو بر تیغ بیقرار تو باد
زبیقراری تیغت سپهر را مانـد — سپهر گفته بتیغت که کارکار تو باد
زگوهراست‌شها روی‌تیغ توچو نگار — گهر نگار بدست گهر نثار تو باد

---

۱ - این بیت در نسخهٔ ع نیست
۲ـ در نسخهٔ م: این بیت اضافه‌شده : لطف‌وعنف‌تو براحباب‌و براعدا کاملند از کمال‌پادشاهی هردو براکمال‌باد
۳ - در نخسه‌م - احمر

ظفرچو تیغ بدست تودید گفت بتیغ همه سلامت آن روی چون نگار تو باد[1]
چو فتح دید کشن اسب تو باسب تو گفت همه سعادت آن زلف مشکبار تو باد
بنفشه و سمن میغ تیغ تو ملکا بلاله کاشتن دشت کارزار تو باد
بکارزار و بکاریز خون گشادن خصم بنفشه زار و سمن زار و لاله زار تو باد
زدوده تیغ گهردار رنگ داده بخون بنفشه وسمن و میغ لاله کار تو باد
بنام تست جهانگیری وجهانداری همه بسیط جهان صیت گیرودار تو باد
چو ماه باحشمی یك سواره چون خورشید شکست صدصف دشمن زیك سوار تو باد
از آسمان نظر سعد اکبر و اصغر ببخت وطالع و نام بزرگوار تو باد
بهر دیار که اسلام قوتی دارد دعا و خطبه بنام تو وتبار تو باد
تبارك‌الله ایشاه خسروان محمود[2] زنام تورقم سعد بر دیار تو باد
شکستن سپه و دستگیر کردن خصم نهاد ورسم وره وسنت وشعار تو باد
توئی بمملکت شرق شاه شاه شکار که برتودعوی خصمی کند شکار تو باد
بزینهار خدای اندری زچشم بدان رعیت تو ز هر بد بزینهار تو باد
علی نبرد شهی فرق هم نبردترا دورویه تیغ تو قمقام ذوالفقار تو باد
بقهر کردن خصم ایشه فریدون فر زتازیانهٔ تو گرز گاو سار تو باد
بدار دنیا در باغ دین ز دوحه عدل طراوت از گل بیخار کامگار تو باد
بکام و حلق رعیت ز کامکاری تو رسیده شربت انصاف خوشگوار تو باد
عمرعدالت و عدلی علی شجاعت وجود سبیل وسعت هردوقدم گذار تو باد
قرین دیدهٔ فتح وظفر بشرق وبغرب زجنبش سپه توتیا غبار تو باد
ملوك روی زمین را بخلعت وتشریف نگین وتاج وسریر ازسرای یار تو باد
نبی مدینهٔ محفوظ خواند حضرت را مدینه کاخ و سرای تو و حصار تو باد
چو تیغ شاهی شایستهٔ یمین توشد نگین سلطنت اندر خوریسار تو باد

---

۱ - این بیت در نسخه ع دیده نشد ۲ - در نسخه‌م - مسعود

چو پادشاه نشینی باختیار تو بود   بپادشاه نشاندن هم اختیار تو باد[۱]
ز نسل هشت ملکزاده تا بهشت هزار   زطول عمر تو برنامهٔ شمار تو باد
حکیم سوزنی ای پیرغمگسار طلب   مدیح شاه جوانبخت غمگسار تو باد
حکیم وار دعاگوی شاهرا وبگوی
خدایگان فاضل خدای یار تو باد

در مدح رکن‌الدین قلج خان

ای جهانداری که در عهد تو گرگ و گوسفند   نیست این آنرا زیان کار آن نه اینرا سودمند
گوسفند از گرگ ترسان بود در ایام پیش   وندر ایام تو ترسان گشت گرگ از گوسفند
یکجهان گرگان دندان تیز بودند ارچه کرد   کلبتین قهر تو دندان گرگان کند و کند
شه قلج طمغاج خان کز یاد کرد نام تو   لب شود یاقوت و دندان در زبان در کام قند
خاطب از منبر چو گوید شاه مسعود حسن   خواند اعدای ترا در خطبه منحوس و نژند
گوهرت شاها پسندیده است و شاه کشوری   جز ترا نپسندد آنکس کو بود گوهر پسند
هر که در دل چون سپندان دانهٔ کین تو داشت   زان سپندان دانهٔ خود دید بر آتش سپند
گوهر شاهی پدیدار از تیغ گوهر دار تست   بر تن بد گوهران چون گوهر تیغت بخند
بر جهان مالك رقابی ساخته از عنف و لطف   دوستانرا طوق منت دشمنانت را کمند
خسرو روی زمینی کاسمان از ماه نو   نعل زرین سازد از بهر تو برسم سمند
آفتاب از ابر دارد چتر پیش روی خویش   تا ز نور رای تو بر جرم او ناید گزند
جز تو از شاهان که دارد یا که داند داشتن   آفتاب چتر دارد و آسمان نعلبند
روز هیجا از بر چابك سواران پروری   از برای زین رخش خویش کمیخت و بفند

۱-در نسخهٔ ع - این بیت افزوده شده است : بروزگار تو نوشد ز سر جهان کهن   که کهنه گشتن نو هم بروزگار تو باد

بسکه در میدان فکندی اسب تا خصم افکنی خصمرا پا در رکاب تو ز اسب اندرفکند
گر تو درمیدان برای خویشتن گوی افکنی گوی بی چوگان بغلطد ازیمن تا تازکند
ازفلك تا خاك پست ایزد بشش روز آفرید تو بشش مه تـا فلك بفراختی کاخی بلند
از بر کاخ تو بتوان دید کاندر شرق و غرب چند کس باشند کـز کاخ تاج بپذیرند پند
بند را فـر همـا آید پدید اندر هوا از بر کاخ همایونت ار بـود پـرواز بند
قیصرو خاقان و خان ورای در کاخ تواند پاسبان و پـرده دارو آب پاش وخاك رند
تارو پود مفرش کاخ تو ازعدلست و فضل رنگ این مفرش به‌است از مفرش فال پرند[1]
از پـی نظاره کاخ تـو آئین بست چرخ از لب جیحون و ترمد تا بسیحون وخجند
تـا بدیدار تـو عید اقربا فـرخ شود عیدی کاخ توشد بر اهل دانش نور خند
تا بـود اهـل عجم را نام بلبل زندواف زند وافان سخن را نظم مدحت باد زند
مدح تو اهل عجم را یاد باد از سوزنی همچو مر اهل عرب از معرّی سقط وزند[2]
سال عمـر نـوح بـا عمرتـو بادا اندلغ تا بود سوگند را در لفظ ترکی نام اند
صد هزار واند سال اندر جهان باقی بمان کس ندانست و نداند در جهان تفسیراند
تا جهانداران ماضی را تو داری زنده نام درجهانداری بزی چندانکه شو انگفت چند

کنده باد و کفته چشم دل بد اندیش ترا
کفتن نـارخجند و کندن بـادام کند

در مدح قدر طغان خان

پـادشـاه جهان ز راه رسیـد ملك نوشد چو پادشاه رسید
شاه شاهان قدر طغان خاقان از سفر با کمال وجاه رسید

---

۱ - در نسخه‌م- مال‌ومرند ۲ - در نسخه م - همچو مر اهل‌عرب را از مقری سخته رند

فتح بر عطف زین ببسته برفت نصر بر پره کلاه رسید
چو سکندر برفت وهمچون‌خضر بلب چشمهٔ حیات رسید
از میان سپاه دیو و پری چون سلیمان بتخت و گاه رسید
داستان از درست و دیو زنند او درست آمد و بگاه رسید
شد بعون اله سوی سفر باز در عصمت‌اله رسید
حق ایزد نگاهداشته رفت ایزدش داد تا بگاه رسید
اهل دین را ز خوف لشکر کفر مأمن و ملجاء و پناه رسید
وان اسیران ممتحن شده را فرخ و ملجأ و نجاه رسید
هر کسی این سفر گناه انگاشت شه بآمرزش گناه رسید
شد بتدبیر اولیا بسفر و ز سفر قامع‌العداء رسید
بفنا بردن معادی را . . . . همچو صر صر بسوی گاه رسید
بنما دادن موالی چون نم رحمت سوی گیاه رسید
ملکداری بخواب غفلت بود از طغانخان بانتباه رسید
خشم افزون حضم کاسته خواست حشم افزون وحضم کاه رسید
شد بدعوی ملك و صفحه تیغ حجت آورد و با گواه رسید
این بشارت ز جوشن ماهی تا بخفتان سبز ماه رسید
هیچ شه را بسالها نرسد آنچه او را بیك دو ماه رسید
از حزاسیدن و رسیدن شاه چو بشارت سوی سپاه رسید
دولت از خیمهٔ کبود سپهر بسر خرگه سپاه رسید
وز خشم ده هزار یکتا دل پیش شه قامت دوتاه رسید
رفتن بارگاه او همه را زینت عارض و جباه رسید
نه بر آیینهٔ دل کس از او بد زنك وغبار راه رسید

---

١ – این بیت در نسخهٔم نیامده است . ٢ – در نسخهٔ ع – شه بآمرزش گناه رسید . ٣ - در نسخهٔ ع - بسالها ٤ – در نسخهٔ ع - چو بشارت .

سرمهٔ دیدهٔ چشم شد و آن نیك خواه و نکو نگاه وسید
باد ار اندیشه دل تباه آنرا کـز سـر اندیشهٔ تباه رسید
حاسد از رشك جاه عالی شاه خـائبـا خا سرا بچاه رسید
در دریای ملك شاه گرفت
حضم را غوطه و شناه رسید

در مدح شمس الدین

صدر جهان بحضرت شاه جهان رسید با کام دل بر ملك کامـران رسید
گشت ازحضور صدر جهان شاه شادمان چون صدر نزد شاه‌جهان شادمان رسید
حضرت جنان مثال وبتدریس علم‌صدر ادریس وارشاد بصدرجنان رسید
صدر زمان ز مدرسهٔ جوزجانیان دارد نشان که نوبت صدر جهان رسید
صدرجهان که خسرو شرعست بیگمان اینجا بفر خسرو خسرو نشان رسید
نام‌و نشان‌زصدر گرفت این‌خجستهٔ جای کزوی هزار صدر بنام ونشان رسید
هر اسم کز ائمه دین نقش صفه بود آن‌اسم‌جسم گشت‌وبدان‌جسم‌جان‌رسید
اکنون از استماع سبق درتعجبند تا هیچکس بخوس سبقی اوتوان رسید
گشتند خلق مژده ورخویش یکدگـر ازسروران دین‌که فلانجا فلان رسید
شمس حسام برهان آن‌سیف گوهری کورا سری زگوهر سیف زمان رسید
دریای فضل وکان فتوت که صیت او تا غایت رسیدن وهم وگمان رسید
دریا وکان بدل نکند برمکان مکان اوکردوازمکان سوی برترمکان رسید
از دور آسمان که هوا وهوان‌ازوست او را هوا و حاسد او را هوان رسید

---

۱ ـ درنسخه‌م- عام ۲ - این بیت درنسخه‌ع دیده نشد ۳و۴-درنسخه ع - این‌دوبیت نیامده‌است
۵ - درنسخه ع این بیت نیز آمده است .

مستغنیم از آنکه بدریا و کان رسم بهر غنای بنده چو دریاو کان رسید
گردد غنی هر آنکه بدریا و کان رسد در گوشها بسی سخن ازاین و آن رسید
برهان دین مبین حق کز زبان او احکام علم شرع بشرح وبیان رسید
بروی همه اگر بطبق زرفشان کنند ارزد بدانکه او بسخن درفشان رسید
هر گوهری که لفظ وی افشاند بر زمین شد بر سپهر و بر کمر توامان رسید
بگشاد توامان زمیان گوهرین کمر تابندگان خاص ورابرمیان رسید
زو میرسد بخلق درین آخر الزمان آنچ از ملك بسید آخر زمان رسید
برهان وسیف وتاج وحسام ازگذشته‌اند از هر یکی بمدرسه او روان رسید
هست این روانی سخنش از روانشان اورا چنین کرامت حق بیکران رسید
برهریك از ائمهٔ دین از قدوم او رنج گران سبك شد و گنج گران رسید
هست اتفاق اهل سمرقند را که اوست گنج گرانبها که بما رایگان رسید
از خاندان برهان برهان نمای شرع هر کس که‌در رسید بدین رسم وسان رسید
هرگز نرفت دولت ازین خاندان که تا گوید کسی که بازبدین خاندان رسید
ای صدر سوزنی را در بحـر شاعری درسخن بفکرت بازارگان رسید
دردانه ها بسوزن نظام طبـع راد از بهر سلك مدح توباریسمان رسید
هردانه ای که درصدف سینه را زداشت ازکام و از زبانش بکلك وبنان رسید

بعدازثناچو کـرد دعا بـر وجود تـو
آمین بگوش‌جان وی از آسمان رسید

---

۱ - در نسخه عوم :
چون آمد از ثنا بدعای بقای تو شد مستجاب ومژده ورجاودان رسید

(در مدیحهٔ میر عمید سعدالدین)[1]

عید شد ایام ما تا آمده ایام عید
چون رسید از راه با شاه جهان میر عمید

سعددین صدری که دیدار همایونش بفال
همچو نام شاه مسعود است و چون بختش سعید

قبلهٔ اهل قلم ممدوح مخدومی که هست
آستان دولتش محراب اصرار و عبید

مبدی انعام و احسان بنده پرور منعمی
درحق هر بنده‌ای یك مبدی و صدره معید

برشه از رای سدید وی بود آسان گشای
سد اسکندر که هست از خاره و روی و حدید

خاره و روی و حدید اندر گداز آید چو موم
ز آتش شمشیر شه چون خشم شه گردد شدید

چون قلم در پیش او اهل قلم خدمت کند
چون قلم از سر قدم سا زند تا باشد مفید

خدمتش ارباب دانش راسراسر فایده است
هر که را دانش بود داند مفید از مستفید

نورچشم اهل علم و عقل در دیدار اوست
هست بی دیدار او دیده غدودی در قدید

هر کسی در دانشی گوید فریدم هست و نیست
آن ویست از جملهٔ دانش بهر فنی فرید

ای بهر فنی زهر فاضل زیارت نزد شاه
آبروی جاه تو هر روز بادا بر مزید

هست در بازار جودت جان معن زائده
کرده‌ای خلقان سخای حاتم طی من یزید

پاکبازی دوست داری در سخا با دوستان
بر دل صافی زنی چون پیر صافی بر مرید

سایه وار از آفتاب جود تست اندر فراز
بخل چون از سایهٔ همنام تو دیو مرید

خاص و عام از قاصی و دانی هوا خواه تو اند
عمرو وزید وجعفرو صالح یزید و با یزید

از امام اهل حکمت انوری تا سوزنی
در ره یك مدحت تست رقبه حبل الورید

گر در ایام تو باشندی نباشندی بجز
مادح صدر همایون تو حسان و ولید

مهر تو بر صادر و وارد باحسان و کرم
هست افزونتر که باشد مهر والد بر ولید

در ثنا و مدح تو ارباب نظم و نثر را
نی زبان گردد کلیل و نی شود خاطر بلید

چون قلم گیرد بدان نادر نبان آرد زبان
جان بود استاد کامل عقل شاگرد رشید

هر کجا مدح تو خوانند از خوشی و خرمی
نزهت ار تنك مانی گردد و قصر مشید

---

۱ - این قصیده در نسخهٔ م - دیده نشد.

باش ممدوح بسی مادح که ممدوحان بسی زنده نامند از دقیق و کسائی و شهید
تا ز روز شب مدد یابند سال و ماه باد سال وماه وروزوشب عیشت هنی عمرت مدید
عید باد ایام عمر تو سراسر چون ز تو
عید شد ایام ما نا آمده ایام عید

(در مدح ملك الدهاقین)

صدر جهان ز مجلس جهان رسید مهمان همیرسد شه و او میزبان رسید
آراست خانمان بخجسته لقای خویش کز پیش تخت خوان بسوی خانمان رسید
خلد شهر نخشب و از خلد خوشتر است صدره از آنکه صدر بدوشادمان رسید
صدری که آستان رفیقش بمرتبت گز ز آسمان نه بر تر تا بآسمان رسید
بر آسمان بساید فرق سر از شرف هر کز قدم بخدمت این آستان رسید
از آستـان او زره جـاه و منزلت آسان بآسمان برین بـر توان رسید
صدری که بر دهاقین دارد ملك لقب زی ملك خویش چون ملك کامران رسید
این لفظ بر زبـان دهاقین نخشب است شادی کنیم چون ملك از نزد خان رسید
جسمند اهل نخشب بی جان چوبی وبند واکنون که او رسید سوی جسم وجان رسید
از دست روزگار ستمگر بعهد او زی اهل شهر نخشب خط امان رسید
دریای جود و کان سخا کف راد اوست کاحسان او بجملهٔ خلق جهان رسید
از شهر نخشب است شرف بر همه جهان کامروز سوی نخشب در یاوکان رسید
شد بوستان دولت نخشب بعدل شاه یك سرو دردو بستان کسرا گمان رسید
سرو روان بود که بهر بوستان رسد این سرو سرفراز بدین و بدان رسید
یك چند گه نیابت آن بوستان گذشت وین چندگه نیابت این بـوستان رسید
ای آنکه هر که دید ترا زاهل این دیار پند، است مادر و پدر مهربـان رسید

پنداشت نیست هست حقیقت درین سخن زینسان سخن بگوش تو از هر زبان رسید
بر تو زبان اهل زمانه دعا گر است جودو سخای تو چو باهل زمان رسید
نزدیك شه مکانت شه بین و ظن مبر در کس که کس بدین شرف و این مکان رسید
از رسم و سان خوب رسیدی بدین محل هر کس بدین محل بهمین رسم و سان رسید
باری سپاس از ملك غیب دان پذیر کاین جاه ودولت از ملك غیب دان رسید
گویند مهدی آید صاحب قران برون چون مدت زمانه خوهد بر کران رسید
صاحبقران تو بادی و مدت بسر مباد چون مملکت جهان بتو صاحبقران رسید
چون آمد از ثنا بدعا بقای تو
شد مستجاب و مژده ور جادان رسید

(در مدح اطهرالدین بن اشرف الدین)

روی من زرین ز عشق یار سیمین برد سزد بر سر معشوق سیمین بر نثار زر سزد
زرگر رخسار من شد عشق یار سیمبر اینچنین زر کردن آری از چنان زرگر سزد
دل فدای دلبری کردم که از بس نیکویش هر که دل دارد مقر آید که او دلبر سزد
دیدهٔ چون عبهرش دیدم شمر شد چشم من گر شمر شد چشم من از بهر آن عبهر سزد
یار من شکر لعب و گلروی و من بادرد دل گر کند درمان دردم زان گل وشکر سزد
چه زنج زنجیر زلفست و دل پر جرم من چون بدین زنجیر شد بسته بدان چه در سزد
پیش ازان کان چاه سیمین را بخط عنبرین او بپوشد گر دلم زان چه بر آرد سر سزد
سر سزد بر آل تکین از نکوئی یار من در شرف بر آل یاسین سر امیر اطهر سزد
اطهر و اشرف شه آل حسین بن علی آنکه عالی جاه او هر روز عالیتر سزد
گر سزیدی از پس جدش دگر پیغمبری امت جدش بر آنندی که پیغمبر سزد
جز خداوندی که بر وی نام معبودی سزاست هر خداوندی که باشد مرد را چاکر سزد
چون مناقب نامهٔ آل علی دفتر کنند نام او چون فاتحه آغاز آن دفتر سزد

از مدار گنبد فیروزهٔ پر اختران | قسم آن والا گهر پیروزی اختر سزد
اظهر ازاشرف‌چواز بحر سیادت گوهریست | از چنان بحر سیادت آنچنان گوهر سزد[1]
آن همائی را که سوی جد او بازو زدی | عنبر گیسوی او بازوش را در بر سزد
عنبرین گیسوی او همبوی خلق جد اوست | وصف خلق جدش ار عنبر کنم عنبر سزد
از چنان شایسته فرزند ارنبازد روز حشر | سید کونین امیرالمؤمنین حیدر سزد
ای جهان از جاه‌توهمچون جنان‌ازفرو ریب | فر پیغمبر توئی وز تو جهانرا فر سزد
مر علی مرتضی را بود قنبر یك غلام | هر که مهر مرتضی دارد ترا قنبر سزد
ای در خیبر زبن برکنده دست باب تو | بدسگالان ترا دل چون در خیبر سزد
ای سر عنتر بتیغ جد تو از تن جدا | جملگی اعدات را سر چون سرعنتر سزد
هر که سازد آذر کین ترا در سینه جای | تا بدوزخ در نیاید هم بدان آذر سزد
هر که او از کوثر مهر تو جامی‌نوش کرد | منزلش فردوس اعلی مشربش کوثر سزد
خاطرم در مدح تو دریاست بی معبر ولی | خاطر مداح تو دریای بی معبر سزد
این عروس خاطر بنده که صد گنج گهر | از سزاواری او پیرایه و گوهر سزد
گر پسند افتد ترا ایشاه اولاد رسول | بندهٔ مداح را بس دوستی در خور سزد
تا سزا باشد ثنا گستردن آل رسول | بنده در عالم بنام تو ثنا گستر سزد
شاه آل مصطفی و مجتبائی و ترا | هر یکی از آل او از جملهٔ لشگر سزد
تا بتو یا جوج چشم بد نیارد تاختن | از دعای اهل ایمان سد اسکندر سزد
تا نیاساید ز دوران آسمان چنبری | قد اعدادی تو سرتا پای‌چون چنبر سزد

سالهای عمر تو بادا ز دور آسمان
بی حد و بیمر که بیحد زیبد و بیمر سزد

---

۱ - در نسخه ع - این بیت نیامده است .

(در مدح دهقان سعدالدین)

ای رخ و زلفت چنانك ماه بمشكین كمند　ساخته نظاره گاه بر سر سرو بلند
منظر ماه منیر از بر سرو سهی　طرفه و نادر بود خاصه بمشگین كمند
ای بت بادام چشم پسته دهان قند لب　در غم عشق تو نیست چارهٔ این مستمند
ایكه شبی تا بروز وعدهٔ وصلم دهی　ویكه بنقلم نهی پسته و بادام و قند
كی چو دو لعل تو هست گر بدو نیمه كنی　از سر سرو سهی دانهٔ نـار خجند
كی چو دو جزع تو هست گر بقلم بر كشی　زیر دو مشكین كمان نقش دو بادام كند
گونهٔ رخسار تست آتش افروخته　خال سیاهت بر او سوخته تخم سپند
صبح گر از چشم بد بر تو گزندی رسد　خال و رخ تو ز دور دفع كنند آن گزند
هست پسند من آنك از تو بوم بـا نصیب　صحبت من بی نصاب بر تو بیاید پسند[1]
چند من اندر پیت زار بگریم همی　طیره گری را تو زان گریه من خند خند
گریهٔ من خنده شد چون بسعادت رسید
گنج هنر سعد دین از سفر اورجند

در مدح دهقان میر عمید

دهقان میر عمید صدر همایون كه بخت　بر سر او چون همـای سایهٔ دولت فكند
آنكه چوافشین ومعن وانكه چوسحبان وفضل　در ره فضل و هنر بندهٔ اویند اند
صد یك آنكو كند بر زر و بر سیم خویش　گرگ درنـده نكـرد با رمهٔ گوسفند
در ره آزادگی است قول وی و فعل او　پاك ز تـزویـر و زرق دور زتلبیس و فند
كلك سبك سیر اوست از پی اصلاح ملك　از حبشه سوی روم تیز رونده نوند
روشنی و خرمی مملكت از كلك اوست　گر چه سر كلك او تیره رخست ونژند

۱ ــ این بیت در نسخهٔ ع اضافه شده است :
آنچه نبخشید اگر گنج نهادی زمین　گشتی تا پشت گاو كنده كه بروی كنند

ای ز تو در باغ فضل سرو هنر سر فراز — و ز تو شده نخل جهل سر زده و بیخ کند
بهره ورند از سخات اهل صلاح و فساد — زاهد و عابد چنانك مفلس و قلاش ورند
کف جواد تو چون ابر بهار است راست — زوزده بر شوره زار ژاله چو بر کشتمند
آمد فصل بهار و آمدنت را بباغ — از گل و سبزه فکند مفرش قال و پرند
بر گل نو زند باف مطربی آغاز کرد — خواند بالحان خوش نامهٔ پازند وزند
قاعدهٔ بزم ساز بر گل و لعلی نبید — کز سفرت سوده شد نعل کمیت و سمند
باد بهاری اگر بر تو گل افشان کند — جز بسر آستین جای مروب و مرند[1]
مطرب بزم تو باد آنکه کند از فلك — زهره نشاط زمین تا شود او را لوند
خصم تو چون شمع باد بر گذر تند باد — بر کف تو چون چراغ بادهٔ انگور بند

باده بخور روز و شب از کف سمین بران
شاد بزی سال و ماه با صنم نوشخند

در مدح اسفهسالار

پری دیدار حوری یاسمن خد — دری رفتار کبکی نارون قد
نه نی خدوی اندر یاسمن رنگ — نه بی قد وی اندر نارون حد
برشك از نور رویش ماه وخورشید — بدرد از بوی زلفش عنبر وند
بلای دین بزهر آگین دو نرگس — شفای جای بنوش آگین دو بسد
ز سبلتگاه و دندان و لب او — نشان در و مرجان و زبرجد
چه بویست اندران زلف معنبر — چه رنگست اندران خد مورد
هزاران جان چه‌جای عشقبازیست — فدائی خواهد آن سروسمن خد
ولیکن زوکسی را بهره ای نیست — بجز صلوا علی آل محمد

---

۱ ــ این بیت در نسخهٔ ع وم اضافه شده است.
هیچ ندانم که چند بی‌تو بوم چون بود — در کف من هیچ هیچ در دل تو چندچند

کرا یارای آن باشد که باشد / بر او والی بجز والای صفهد
خداوند خداوندان دولت / سپهسالار منصور مؤیـد
پناه لشکر خاقان اعظم / بنای عز و جاه اصل سودد
شجاعی دروغا و جنگ بی مثل / جوادی در سخا و جود مفرد
بـرزم اندر بـود آشوب میدان / ببزم اندر فروغ گاه و مسند
چو بیرون شد بمیدان روز هیجا / سر گردنکشان آرد بمقصد
بروز رزم خـاك ره نمایـد / بچشمش گوهر و یاقوت و عسجد
شود مطرود جان از خصم او چون / طرید او بمیدان دید مطرد
اگر زاهن سپر سازد نگردد / سنان و تیغ و تیر از خصم اورد
ور از میدان مردی گاه حمله / جریده لشگری دارد مجرد
بلاد ترك را ز اعدای خاقان / تهی دارد بشمشیر مهند
بیك حمله زهم بیرون کشاند / بگرد او گر از آهن بودسد
نهایت نیست مردیهای او را / چنان چون مردمیهای وراحد
سخای او برون از حد و از وهم / عطای اوبرون از وهم واز حد
شمار بخشش یکـروزهٔ او / چوبنویسی بباید صد مجلد
در اخلاق پسندیده بهر باب / برایت باقی است از حیدر و جد
بنازد جد ازو در روز محشر / چنان کاکنون همی نازد بمهتد
همیشه شادمان و کامران باد / بهر کام و مرادی یافته ید
بدان شادی که نوشد تا ابد باد / هزاران شادی دیگر معدد

موفر عز وجاه و دولت او
مباد اندر جهان الا مؤید

۱ ــ درنسخهٔ ع ــ بمقعد و درنسخهٔ م ــ بمقود. ۲ ــ درنسخهٔ م ــ بمشهد.

(در مدح صاحب ملك الدهاقين)

صاحب عادل بنیکی از سفر آمد رفت بفرخندگی و با ظفر آمد
اینت خجسته سفر کز آمدن او کشت امید جهانیان ببر آمد
چشمهٔ خورشید بود خواجه وحضرت باخترش بود و سوی باختر آمد
چشمهٔ خورشید سوی باختر خویش باشرف و عز و جاه و با خطر آمد
اهل سمرقند راز آمدن او شد طرب از سر نو و حزن بسر آمد
مژده ور یکدگر شدند خلایق زامدن او بشهر چون خبر آمد
موسم عید آمد وز آمدن عید عید خرامیدنش خجسته تر آمد
گشت بجای سلام تهنیت اینست خواجه خرامید و عید بس اثر آمد
از پس یك عید چون گذشت بهر سال مدت هفتاد روز تا دگر آمد
عید خرامیدنش به آمد کز وی عید دگر تا بهفت روز بر آمد
خواجه بخلق نکو بعید نظر کرد عید همه خلق را نکو نظر آمد
صاحب عادل عمر که بر همه گیتی از ره انصاف و عدل چون عمر آمد
شهره وزیر آنکه بر سپهر خلافت همچو مه و آفتاب مشتهر آمد
همت او را قیاس کردم با چرخ چرخ برین زیر و همتش ز بر آمد
دست چو بادش بگاه جود و فتوت ابر سخا سایهٔ عطا مطر آمد
از کف رادش سخاوت آمد برخلق زان بزیارت گواه بر خطر آمد
بر خطر از ابر قطرهٔ مطراوی وز کف او بدره بدره سیم و زر آمد
او چو جهانست معتبر گه بخشش هر دو جهان یك جهان مختصر آمد
شاد بود چون وزیر عالم عادل شاه جهانرا جهان معتبر آمد
ملك کمر بند و تاج دارد و اینش مصلحت ملك شاه تاجور آمد
تاجورانرا برای صنعت کلکش از ظفر و فتح بر میان کمر آمد
خسرو چین را بهمت قدم او نصرت و فیروزی وظفر بدر آمد

بی جدل و حرب کین بیك نظر او شاه جهانرا هزار فتح بر آمد
بنده نوازیست کز لطایف واحسان عام وحشم راز حشمت پدر آمد
گشت قوی دین سیدالبشر از وی زانکه ورا خلق سید البشر آمد
باد ورا سید البشر بقیامت عذر خود جرم چون بحشر در آمد
باد از و هر چه خیر و خوبی مقبول هر گز ازو خود کجا بدی بسر آمد
روزه سپر باد پیش او ز بلیات
زانکه در اخبار روزه چون سپر آمد

درمدح سعدالملك مسعود

وزیر شاه سعد الملك مسعود چوسعد آباد کرد از روی محمود
که سعدین فلك مسعود گشتند زسعدالملك سعد آباد مسعود
ملك مسعود راگوئی عطا داد فلك تخت سلیمان بن داود
که سعدالملك بر کرسی چو آصف بسعد آباد بنشست ازره جود
زسعدالملك و سعدالدوله اسعد شد از آوازهٔ معدوم وموجود
بصدر و مسندّ جد و پدرشان نشست این پاك اصل پاك مولود
چو از اشباه واقرانست برتر براشباه و براقران گشت محمود
باقبال شهنشاه معظم شداندرهردلی محبوب ومجدود
شدند احباب او مقبول و مقبل شدند اعدای او مخذول ومطرود
بشد نور ازمه وخورشید و ناهید بشد بوی از عبیر و عنبر و عود
بزخم و گوشمال اندر فتادند بداندیشان و بدخواهان چون عود
باستحقاق و اهلیت به از به بهاءالدین محصّل کرد مقصود
دراحسان خود برخلق بگشاد ببخشیدن گرفت ازفیض واز سود
چوباب وعم خزاین کرد خالی زمال و نعمت موزون و معدود

بطبع خوش بدست خویش بخشید ضیاع وغله و مفروش و منقود
قصب بخشید واطلس داد وانگاشت که برگ تود افکندست از تود
چو انبان میان از سیم و از زر بسازد شاهد ونبود چو مشهود
بماه روزه در هرروز گنجی ببخشیدن بود مرسوم و معهود
بعیدی صادق الوعداست و ناید بعمر از وی خلایق هیچ موعود
بدخل مال باشد جهد هرکس بود جهدوی اندربذل مجهود
بیزدانی که جز وی نیست یزدان بمعبودی که جزوی نیست معبود
که نار کین او سوزنده ناریست کزاو واقد شود در حال موقود
دل اعدای او پر نار بادا بسان خندق اصحاب اخدود
همیشه تا سخن دو طبع دانا گهی محلول باشد گاه معقود
حکیم سوزنی را از مدیحش چو درجی باد پر از در منضود
ندارد مدح اوحدی ندانم که نا محدود گنجدچون بمحدود
بجاه پادشا خورشید عالم بعالم ظل عمرش باد ممدود
حسودش راکان لم[1] تغن بالامس بداس یأس کشت عمر محصود
وصی وار است براولاد آدم
بحرمت باد آدم وار مسجود

در مدح صاحب عزالدهاقین

ترك من مهر و وفا سیرت و آیین نکند تاکه بر برگ گل از غالیه آذین نکند
اندر آذین وی آیین وفا دست امید تا که نومید ز آذین بود آیین نکند
بیقین دانم کان ترك ستمکارهٔ من از پی رغم مرا آن کند و این نکند
آنچه خط بر رخ آن دلبر من خواهد کرد گر بود مانی بر روی بت چین نکند

---

۱ - در نسخه م - جنودش کان بود لم تغن بالامس.

زلف پر چینش چه بس‌فتنه‌و بیداد که کرد — چو خط آردد گر آن زلف پراز چین نکند
کند از غالیه پیراهن گل را پر چین — تا کس آن‌باغ پر از گل را گلچین نکند
خود خطا باشد انصاف همی باید داد — کس چنان باغ پراز گل را پرچین نکند
از خط نامده هر چند سخن دانم راست — زلف مشکینش خطاداند و تمکین نکند
چو در آرد خط مشکین و بر آراید رخ — زلف یك لحظه خلاف خط مشکین نکند
رازها گوید هر سوی خط آورده چنان — کان بجز صاحب ما عزّ دهاقین نکند
هنری عین دهاقین که خداوند هنر — بجز او را بخداوندی تعیین نکند
آسمان پایهٔ تخت شرف و قدر ورا — جای جز فرقگه فرقد و پروین نکند
از بزرگی و زاحسان که کند بر همه خلق — از همه خلق کسش نیست که تحسین نکند
دین پاکیزه و عقل و خرد کامل او — مرورا جز همه نیکوئی تلقین نکند
کین او کان بلا گردد در سینهٔ خصم — زانکه او با همه کس مهر کند کین نکند
دشمن جاه ورا زهره و یارا نبود — کانچه او گوید در ساعت و در حین نکند
آن کند باسر دشمن چو قلم بر گیرد — که قلم کند شود بروی و مسکین نکند
بادهٔ کین ورا هر که بنوشد عجب است — گر عسل باشد ایامش غسلین نکند
لفظ شیرین ورا هر که بنوشد عجب آنك — تلخی گوش بگوش اندر شیرین فکند
از زمین سایهٔ علم خود اگر بر دارد — تا قیامت زمی از زلزله تسکین نکند
تا صبا رایحهٔ خلق در او در ندمد — چهرهٔ باغ پر از تازه ریاحین نکند
ابر نا یافته از کف جوادش تعلیم — لؤلؤ افشانی در باغ و بساتین نکند
هر که جود و کرم او بعیان دیده بود — بیهده گوش بافسانهٔ افشین نکند
بسخا صید کند کف جوادش دل خلق — ز سخا کس بجز او باشه شاهین نکند
هر که میزان سخن سنجی داند کردن — بجز از راستی مدحش شاهین نکند
مرکب دانش و فضل وهنر و دولت را — بجز از بهرورا دست وزبان زین نکند
شاه شطرنج کفایت را یك بیدق او — لعب کمتر زد واسب و رخ و فرزین نکند

۱ – این بیت در نسخه م نیست.

هر دلی کز قبل شادی او شاد بود　　گرش طوفان غمان بارد غمگین نکند
هر کرا عقل و بصر باشد خاك در او　　بجز از سرمهٔ دو چشم جهان بین نکند
تا بدانگه که سرو کار شیاطین از نار　　سجده بر آدم پیدا شده از طین نکند
باد بر کل بنی آدم فرمانش روا　　که همی کار بفرمان شیاطین نکند
تا که از ملك بود نام و نشان از آئین
کس جزاو تربیت ملك بآیین نکند[1]

درمدح ثقةالدین

ای سرو سرمایهٔ کرام سمرقند　　نام تو مشهور تر زنام سمرقند
شمس امینان و صائبان ثقةالدین　　معتمد شاه وخاص و عام سمرقند
احمدبن الامام آنکه زرتبت　　سرور و سرمایهٔ کرام سمرقند
از تو پسر صاین و امین سمرقند　　پورو پدر مفتی و امام سمرقند
گر بسمرقند هیچ نعمت نبود　　فرتو بس نعمت تمام سمرقند
ازخوشی وخرمی چودارسلام است　　بافر وزیب توهرمقام سمرقند
خواهد دارالسلام تا تو دروئی　　کاید هرروز بر سلام سمرقند
هر که دروبنگرد بدیدهٔ تعظیم　　گردد ازجملهٔ عظام سمرقند
بیت‌حرامست خانهٔ تو ز تعظیم　　حامی او اهل احترام سمرقند
خان و درجود اونهاده گشاده　　از ره انعام بر عوام سمرقند
هست‌زخوان‌توای کریم بسی خلق　　بیخبر از عشرت طعام سمرقند
خوان‌نه‌و نان‌ده کریم‌وارو میندیش　　از حسد وطعنهٔ لئام سمرقند
کردترا مام و باب رادبدینسان　　ازشفقت نیك باب ومام سمرقند

---

۱ ـ درنسخه ع وم ـ این بیت اضافه شده است .
آن سرافراز که مرهیچ سرافرازی را　　نگذرد تاکه ستانه‌اش را بالین نکند
۲ ـ این قصیده درنسخه ع نیست .

بشنوی ارچه زبان ندارد شکرت — ازدرودیوار وصحن وبام سمرقند
گرچه سمرقند بی کلام نگوید — گوید مدح توبی‌کلام سمرقند
شهری نبود در او همامی نبود — ای‌تو و فرزند تو همام سمرقند
برتو و فرزند تست امن وصیانت — بر قلم بوئیان قوام سمرقند
کار شما برنظام باد و برونق
ای‌زشما رونق و نظام سمرقند

درمدح مؤید

ای عامل خراج کفایت نمای راد[1] — دستور خسرو وشرف دست میرزاد
خورشید جاودان مؤید یمین دین — کز سایهٔ یمین تو ز فتان شوند راد
رادیست حرفت کف‌وکلك وبنان تو — خلقی ز حرفت کف وکلك‌وبنانت‌راد
تا ازبنان و کلك وکف توبمن‌رسید — تشریف‌وخلعتی که نشاید گرفت وداد
مادح‌نماند جزمن‌و ممدوح جزتوئی — من مادح از نژاد وتو ممدوح ازنژاد
زان مهتران‌نئی‌تو که‌درخدمت‌وثنات — بستن‌میان نشاید و نتوان زبان‌گشاد
دست وددل‌توگشاداست وطبع نیز — پاینده چون‌در دل ودستت‌گشاده باد
شعر مرا هرآینه از هزل چاشنی — ماند بجای بلبل و گشنیز و بغمخواد
تا بر حسود تو برم آن‌چاشنی‌بکار — کوبم در اجازه که تا بگذرم چوباد
گر کیقبادو کسری گردد حسود تو — صد . . ر در . . س‌زن کسری‌و کیقباد
نا گفته خوبتر بتو از حاسدان تو — ایشان‌کنید خود که‌از ایشان کنندیاد
از حب خویش یاد کنم وانچه بایدم — خواهم‌زمجلس‌توچوشاگرد ازاوستاد
ای‌صدراهل‌فضل مرانان وجامه‌نیست — در گردنم هم از غلهٔ خانه غل فتاد
بر مجلس رفیع تو اطناب قصه را — این بنده‌رفع کرد و برایجاب دل‌نهاد
ده ساله کدخدائی شاهان بیکزمان — داری و بیش دارد ازین امر تونفاذ
یك ماهه‌کدخدائی کردم ز تو سوآل
جودت سوآل من باجابت قرین کناد

---

۱ – این بیت در نسخه ع نیامده.

(در توبه و انابه)

در هر گناه سخرهٔ دیوم بخیر خیر / یا رب مرا خلاص ده از دیو سخره گیر
من پیر و دیو پیر و چو گردیم هردوجفت / هر لحظه صد گناه جوان زاید از دو پیر
راه سعیر میسپرم وز فساد مغز / سودای من بحور و بتکیه گه و سریر
یك پخته نی که گویدم ای خام پرستیز / حور و سریر کی بود اندر ره سعیر
مویم چو شیر گشت وشد از عمر شیر باز / کز یك گناه باز نگردم بعمر سیر
درسرّ و در علانیه کردم گناه و داشت / از سرو از علانیه من خبر خبیر [1]
بودم دوان چو گو بدشت فساد و فسق / تا زنده و مراغه گرو بار نا پذیر
صیاد پیری آمد و بر اصطیاد من / داس و کمند و تیر گشاد از چهار تیر
یك تیر او زمستان یك تیر او بهار / یک تیر او تموز و دگر تیر ماه تیر
از داس پی زد و بکمندم ببند کرد / وانگاه از کمان بمن انداخت شصت تیر
چون شصت تیرخوردم شد تیره خاطرم / آنخاطری که نور ازو یافت ماه تیر
پیری چو عمر من بمه وسال صید کرد / شد روزهای روشن من چون شبان تیر
این سال و ماه و روز وشب عمر من ز من / چون من میپرد بدو پر چو شیر و قیر
چون قیر گشت نامهٔ اعمال من ز جرم / بر من و بال و جرم ز قطمیر و از نقیر
چون طفل خرد کو شود از تربیت بزرگ / جرم صغیر من شد از اصرار من کبیر
گر باد عفو خالق اکبر بمن وزد / نی از کبیر ماند جرمم نه از صغیر
جرم کثیر دارم لیکن چو بنگرم / با عفو کردگار قلیل آید این کثیر
آسایشی نباشدم از ناله های زار / آسوده بسکه بودم بر ناله های زیر
هستم چو نار دانه در تیرمه ز شر / وز خیر همچو یخ که بود در بهاروتیر [2]
لیسیدم آستان بزرگان و مهتران / چون یوزمسته کو طلبد کاسهٔ پنیر

---

۱ - در نسخه ع - این بیت اضافه شده است.
حق بوده پرده پوش من از فضل ومن بجهل / در پیش خلق پرده در خویش خیر خیر
۲ - در نسخه ع این بیت نیست.

مأمور امر حق بده بایست مر مرا　　من گوش خوش گشاده بفرمانده و امیر
مدح وزیـر گفتـم و سلطان و یافتـم　　روزی ز روزنامهٔ سلطان بی وزیر
آگه شدم که خدمت مخلوق هیچ نیست　　هست از همه گزیر و ز الله نا گزیر
دارای آسمان و زمین خالق بشر　　کز وی بماست آمده خیرالبشر بشیر
آن صانعی که هست ز تأثیر صنع او　　چندین هزار شمع شب آرای براثیر
ملك کمینه بندهٔ عاصیش در بهشت　　افزون بود ز ملك فریدون و اردشیر
از خرمی چو عرصهٔ جنت شود زمین　　چون بگذراند از بروی عارض مطیر
جنت رضای اوست و رضای ورا ثمر　　چندین هزار نعمت الوان بـی نظیر
حورو قصور و مرغ ومی وشیروانگبین　　حوران خوب صورت و مرغان خوش صفیر
خشم ویست دوزخ و خشم ورا اثر　　بی حد عنا و کرم و فروان غم و زحیر
اهـل ورا عذاب ز هر گونه رنج و غم　　وز درد آن بر آمده از هر یکی نفیر
کاس حمیم بر لب و زقوم بر اثر　　یکروی تف نار و دگر روی زمهریر
در زیربارجرم و زلل مانده چون خزان　　از هر سوئی شهیق بر آورده وزفیر
گردنده و رونده بفرمان و حکم اوست　　گردون مستدیر و مه و مهر مستنیر
لاشیئی و شی بقدرت وتقدیر او شوند　　او بر هر آنچه نام بشئی اوفتد قدیر
ای آنکه یك مفکر روشن ضمیر را　　کیفیت تو ناید در فکرت و ضمیر
هستی یکی و هست مرا بر یگانگیت　　اقرار و دیده و دل از اقرار من قریر
هر چند کز گناه مرا آبروی نیست　　باشد بتو مآب من و مرجع و مصیر
بپذیر توبه من و بگذر ز جرم من　　و ز آتش جحیم خلاصم ده ای مجیر
ور دیو با من از ره توبه جدل زند　　من بنده راتوباش در آن معرکه نصیر
ای سوزنی چوسوزن زنگاره خورده‌ای　　بی آب و بی فروغ و فرومایه و حقیر
بیرنگ شو که تابد خیاط صنع حق　　دوزد هم از پی تن تو حله و حریر
بسیار هزل گفتی یك چند زهد گوی　　بنمـای نقد نظم بهر ناقد بصیر

چون طبعرا مخمر کردی بزهد و پند زان گفته ها چو موی برون آی از خمیر
چو نان شوی که باشی استاد شاعران اندر تنور نظم تو بندند زو فطیر
بر مهر مصطفی‌زی و اصحاب‌و آل او با دوستی شبرزی با دوستی شبیر
چون نامه بقای تو خواهند در نوشت عنوان بنام حق کن و بر نام حق بمیر
یا رب زدیو دین مرا در حصار دار
زین پس همان بسلسله او مرا اسیر[1]

در مدح قدر خان

سلطان شرق شاه قدرخان ملکدار ملك پدر گرفت بتأیید کردگار
فیروز کرد وفرخ کرد وخجسته کرد برخاص وعام دیدن او روزروزگار
بفزود نور دیده و دلهای شهریان ازگرد نعل مرکب میمون شهریار
شاهی رسیدملك سمرقندرا که‌هست جمشیدصف‌موکب‌وخورشیدصدربار
از شرق تابغرب ببخشدبیك سوآل ورقاف تا بقاف بگیرد بیك سوار
شاهی که هست روز نبرد و مبارزت یك تن که حمله آرد درروی‌صدهزار
رنج‌موافقان برد از دست‌گنج بخش آب مخالفان برد از تیغ آبدار
پیداکند شجاعت‌ومردی بتیغ خویش چونانکه‌کرد حیدرتازیٔ بذوالفقار
خصمانه‌چون‌بجنگ‌درآیدبروزحرب برخصم کارزار کند وقت کارزار
میراث‌خوارخسروغازی است ملکرا میراث را نماند میراث خوار خوار[2]
تأثیر عدل اوکند آن ملکرا چنان کز خار ظلم میوه عدل آورد ببار
ای از شهان بگوهر شاهی بزرگتر ملکی چو تونبیند شاهی بزرگوار
شاها بزرگوارا از بندگان خویش خدمت‌پذیروجرم وجنایت فروگذار

۱ــ این بیت در نسخه ع نیست . ۲ ــ این بیت در نسخه ع ــ افزوده شده است .
عالم قرار گیرد چون شاه خسروان گیرد بتخت مملکت‌خویشتن قرار

بنشین بشادمانی برتخت مملکت | تا یابد از تومسند تو عزو افتخار
بفرست بندگان بکنار همه جهان | تا آنکسان کزامرتو باشند برکنار
گیرند درمیان و بنزد تو آورند | بندمیان بخدمت تو بسته استوار
عفو و عقوبت تو بود برهمه روان | آنسان که کام تو بود ای شاه کامکار
بادت شراب خون عدو وشکار خصم | یکساعت ازشراب میاسای وازشکار
جان عدوشکر که شکاریست بیملال | خون‌حسودخور که‌شرابیست‌بی‌خمار

جان تو پادشاها در زینهار حق
برجان خویش دشمن تو خورده‌زینهار

درمدح ملک محمدبن سلیمان

ای زپشت‌ارسلان خان‌ارسلان‌خان‌دگر | ملکداری را نزیبد جز تو سلطان‌دگر
سایهٔ یزدان توئی شاهی ترا زیبد بحق | سایهٔ دیگر نشاید همچو یزدان دگر
خسروغازی محمدبن سلیمان آنکه‌بود | مر نهاد پادشاهی را سلیمان دگر
ازجهانداری برآسود وجهانرا گفت‌دان | از پس من شه قدر خانراجهانبان دگر
خسرواگردون‌گردان‌کردخواهد تا ابد | بر ثبات ملک تو هر روز پیمان دگر
دولت و پیروزی وفتح وظفر هر ساعتی | با توسازند ای‌ملک میثاق‌وپیمان دگر
شاید ازاقبال و بخت‌تو که کیهان آفرین | آفرینداز پی ملک تو کیهان دگر
ملك باب خود گرفتی باد برتو پایدار | این‌خودآن‌تست‌شاها هم‌گری‌وآن‌دگر
توچنان‌کردی‌بشاهی کاندراین‌گیتی‌بجز | حکم وفرمان تونبود حکم‌وفرمان‌دگر
لشکرتوران فرستی سوی ایران بی‌عدد | تا بایران درپدیدآرند‌توران دگر
هم زایران گربخواهی‌سوی‌توران آوری | تا بتوران در بناسازند ایران دگر
درصف کین آزمائی‌خسرواهرساعتی‌است | بازوی وتیغ ترا مردی و برهان دگر

آبگون شمشیرت از شیران جنگی در مصاف
خون چنان ریزد که گوئی هست طوفان دگر
هر که یك میدان به بیند صفحه تیغ ترا
از اجل مهلت نیابد تا بمیدان دگر
گرز سندانها سپر سازد عدو در پیش خویش
بگذرانی نیزه از سندان بسندان دگر
ور سپندان بر سپندانی بود پیکان تو
بر رباید یك سپندان بر سپندان دگر
بر هر آن جائی که نگشائی دو تیر از روی حکم
هست بر سوفار پیشین نوك پیکان دگر
خنجرت را آب و افسان خنجر بدخواه تست
خو بر این کردو نخواهد اسب و افسان دگر[1]
چون سوار آئی بمیدان در زمان آید پدید
آسمان دیگر و کین جوی کیوان دگر[2]
تیغ جانخواه تو عزرائیل را گوید بجنگ
کی اخی جائی نشانی ده مرا جان دگر
خسروا از تو و ترکان تو مارا روزگار
رستم دیگر پدید آورد و دستان دگر
کردیك دستان بدستان و فلك از ما ببرد
نیست بر فرزند دستان روی دستان دگر
از تو ایشاه جهان وز بندگان تو جهان
یوسف دیگر بما بنمود و اخوان دگر
عفو بر اخوان گمار ای یوسف کنعان از آنك
تا نیارد شرم یك عصیان بعصیان دگر
گر لباس عفو تو بر خلق پوشد خلق تو
در همه عالم نماند هیچ عریان دگر
شهر بر یعقوب دیگر شد پدیدار از تو باز
تا سمرقند ترا شد نام کنعان دگر
شهریارا شادمان بنشین بتخت ملك خویش
تا برد منشور خانی از تو صدخان دگر
سیرت وسان پدر کن با رعیت روز و شب
خود ندانی شهریارا سیرت وسان دگر
تا زدوران فلك شاها جهانرا دید نیست
تیر و تابستان و نیسان و زمستان دگر
عالم از فرتو بادا چون بنیسان بوستان
عدل تو بر دوستان بادا بر نیسان دگر
مدت ملك تو بادا بر همه روی زمین
تا نباشد چرخ را امکان دوران دگر

---

۱ و ۲ - این دو بیت در نسخه ع نیست.

(در مدح سلطان مسعود بن حسن)

ای شهنشاه فریدون فر دارا دار و گیر   جم نگین نوذر سنان قارن کمان بهرام تیر
خسرو بهرام تیری کز گشاد شست تو   ز آفتاب و مه سپر بر سر کشد بهرام تیر
داری از رسم وره و سان ملوك نیکنام   حصه وخط ونصیب و قسم و بخش و بهر تیر
سال عالم لطف وعنف ومهر کینت مایه کرد   تاز مستان و بهار آورد تابستان و تیر
ظلمت ظلم از جهان برداشت عکس تیغ تو   ظلمت شب را چو عکس شمع خورشید منیر
آفتابی خسروا تیغ تو شمع آفتاب   مرکب کیهان نوردت آسمان مستدیر
شاه توران دار ایران گیر بود افراسیاب   وارث افراسیابی این بدار و آن بگیر
در حسن خلقی ومسعود اختری آن ظن مبر   کز جهانداران کسی اندر جهانداری نظیر[1]
خاطب از نام تو شاهنشاه مسعود حسن   احسن القولست و از سعد فلك تحسین پذیر
در نیام تیغ تو تأیید و نصرت مضمر است   تیغ بر کش تا در آرد آنچه دارد درضمیر
چون مؤید گردی و منصور بر هر دشمنی   منت از نعم المؤید دار و از نعم النصیر
اندر ایام تو بر خوان غرور روز گار   ناکسان کس شده خوردند در لوزینه سیر
عدل تو در طینت آدم مخمر کرد حق   تا بر آری خلق را از ظلم چون مواز خمیر
از زیانکاران روزوشب زعدلت خوف نیست   کاروانی را و شهریرا ز قطمیر و نقیر
از جهان آوازهٔ عدل تو ظلم آواره کرد   ظلم کو ظالم کجا افسانه گویم خیر خیر
راست آید از من ار گویم ز عدل تو بدشت   بره از پستان گرگ گرسنه شد سیرشیر
در سرای بار تو گر جانشان باز آمدی   حاجب بار تو بودی اردوان و اردشیر
نام پیغمبر بشیر است و نذیر اندر نبی   تو نه پیغمبر و لیکن هم نذیری هم بشیر
بر وفای وعدهٔ نیك و جزای خیر کرد   بر وفاداران بشیری بر جفا کاران نذیر
بر فرازد چون عبیدان سهم آوازت نوا   رایت آلت چو آتش بر فرازد بر اثیر
لشگری کز جنبش ایشان نفیر عام خاست   خاست از اندك غلام خاص توز ایشان نفیر
کوه آهن غله ندهد بس کزان گردنکشان   غل بغل زنجیر در زنجیر پیوستی اسیر

۱ - این بیت در نسخهٔ ع نیست

گر کنی بر سد اسکندر سنانرا آزمون — بگذرد از سد اسکندر چوسوزن از حریر
سوزنی در سلك مدح خسرو دریا دل آر — هرچه در دریای خاطر لؤلؤئی داری خطیر[۱]
پادشاها شاعران باشند امیران سخن — من چو مداح تو باشم بر سخن باشم امیر
تا امیرم بر سخن گنج سخن باید نهاد — باید از گنج سخن میر سخن را نا گزیر
نام میری بر چو من پیری کجا لایق بود — بندهٔ مداح پیرم بندهٔ مداح پیر
شاد باش ای دوستان از دولت تو شادمان — دیر زی ای دشمنان از هیبت تو زود میر
شادباش ودیرزی تا بر خوری کاندر حوری
بر خور از تیغ و نگین و شاهی و تاج وسریر

(در مدح رکن‌الدین)

هم ز افریدگان و هم از آفریدگار — بر شاه باد هر نفسی آفرین شمار
شاهی که اصل و فرع نهال نهاد او — از آفرین بنشوونما یافت برگ‌وبار
باشد ملك ملقن هر مالك سخن — در نظم آفرین ملك در سرای تار
بی آفرین شاه نباشد بهیچ وقت — هیچ آفرین سرائی در هیچ روزگار
جایت اگر ندارد هیچ آفریده را — بی آفرین شه ملك آفریده دار
دارای ملك مشرق وچین رکن دین قلج — تمغاج خان فتح یمین و ظفر یسار
شاهی که با عطای یمین و یسار او — دریا و کوه را نبود عدت و یسار
شاهنشه سلاطین مسعود بن حسن — مسعود بخت شاه حسن خلق شهریار
چون شهریار شهر سمرقندرانداشت — ازشهر های روی زمین هیچ شهریار
تا دار ملك شهر سمر قند شد ترا — تو دار ملك داری واعدات ملك دار
حضرت بهشت روی زمین بودواز توشد — اندر بهشت روی زمین آسمان نگار

---

۱ – درنسخهٔ ع این بیت اضافه شده است .
تا چو حسان از ثنای سید آخرزمان — از مدیح خسرو آخر زمان گردی خطیر

ور ملك تو نشان ز بهشت وز آسمان — شهر از بهشت خرم واز آسمان حصار
از منظر حصار چو خورشید از آسمان — تابی ز برج عدل و منور کنی دیار
خورشید ملك و سایهٔ یزدان توئی شها — خورشید و سایه‌ای که بشبدیز شدسوار
از نور و نار مهر وهوای تو خلق را — دل هست ازان قیاس که باشد زدانه نار
خورشید نور و نار بود نورو نار باش — باشد ز بهر مصلحت خلق نور و نار
درروز کارزار تو زار است کار خصم — خصم از کجاو کی و کدام وچه کارزار
خورشید وار از فلك خسروی بتاب — هم روز بار دادن وهم روز کارزار
تا ذره وار بر تو موالی دهند عرض — تا منهزم شوند معادی ستاره وار
از بیشمار یاغی و طاغی که جمع شد — شمشیر توکشید قلم دو خط شمار
چون در شکار شیر نمودی یگانگی — گشتند جمله شیر شکاران تراشکار
از هیبت تو شیر شکاران نهان شدند — زانسان که تا بحشر نگردند آشکار
طاقی ز ملکداران باقی بمان بملك — وزتیغ جان طاغی و یاغی زتن بر آر
بر اهل بغی وطغیان چون بر گوزن گور — تیری همی گشای وسنانی همی گذار
کام دل از هزار یکی رانده ای بران — تا از مخالفانت نماند یك از هزار
دنیا که هست مزرعهٔ آخرت در او — از بهر داس فضل ملك تخم عدل کار
عدلست وفضل ومرحمت و بر و مکرمت — کار توشاه وهرچه جز اینست نیست کار
کار جهان اگر گذرانست باك نیست — مگذر ازاین جهان وجهانرا همی گذار
ای سوزنی برشتهٔ خاطر برشته کن — در مدح شاه عالمیان در شاهوار

بر پادشاه عالمیان باد آفرین
هم زافریدگان وهم از آفریدگار

(در مدح علی بن حسین بن ذوالفقار)

ای شهریار شرق و شه آل ذوالفقار — با شاه ذوالفقار بنام و نبرد یار
بر ذوالفقار و بازوی تو آفرین کند — روز نبرد جان علی شیر ذوالفقار
روح از هوا بحرب علی گفت لافتی — الاعلی چو شد زعلی کشته ذوالحمار
اکنون همان منادی رحست و بر تو جست — کز تست زنده نام حسین بن ذوالفقار
خورشید حملهٔ حشم تو رعیت است — بیش از شمار ذره شمار سپاه دار[1]
خورشید وار نیزهٔ تو نور افکند — جمشید وارار بنشینی بصدر بار
اندر سر حسام تو باشد قرار ملك — وندر نیام نیست حسام ترا قرار
در خدمت رکاب تو گردان لشکرند — با همت تهمتن وزور سفندیار
هریك بگاه حمله چو صرصر مصاف گر — در حمله چون سکندر گردمصاف وار
زارست کار آنکه بوقت مبارزت — با کمترین غلام تو افتد بکارزار
از شیر رایت تو در افتد بروز حرب — ترس و هراس و بیم بشیران مرغزار
جز درمصاف دشمن تو سیر طعمه نیست — شیراجل چو تیز کند پنجه برشکار
هم در میان بیشه ز تأثیر عدل تو — آهو بشیر سر کند و بره شیر خوار
پیش سنان نیزهٔ سندان گداز تو — چون عنکبوت خانه بود آهنین حصار
در پیش اژدهای دمان درمحاربت — برتار عنکبوت دواسبه شوی سوار
درحصن و آهنی بامان باشد آنکه بست — از عنکبوت هیبت تو برمیانش تار
هردشمنی که کین تو درسینه راز داشت — شد برزبان خنجر تو رازش آشکار
اندرمصاف رستم دستانی ارچه خصم — چون روزگار حیله ودستان برد بکار
گوئی که درتو گفت امام سخن رشید — ای در مصاف رستم دستان روزگار
آن روزگار خویش بآزادگی گذاشت — کز روزگار بندگیت کرد اختیار
یك ساعت سخای یمین ویسار تو — تاتو یمین خویش بدانستی ازیسار[2]

---

۱ ــ این بیت در نسخه ع ــ نیست . ۲ ــ در نسخه ع ــ بعد از این بیت بیت زیر اضافه شده است .
بی بذل زر نبود یمین ویسار تو — تا تو یمین خویش بدانستی ازیسار

درچشم همیت تو کزو دور چشم بد سیم حلال بی خطرا ست وزرعیار
ازبسکه خازن تو بزوار زر دهد باشدچوتنگ‌زر کف‌دستش پراز نگار
باد سخاوت تو اگر برزمین وزد بـرسائلت خـزانهٔ قارون‌کند نثـار
آباد تر ولایت تـوران بعهـد تو کزعدل‌تست کشورتوران‌بهشت وار
باسرکشان توران آهنگ باده‌کن ای بادهٔ هوای توبی زحمت خمار
تا میرمجلس توبساقی کند خطاب خیزای بهشتی وبمن آن‌جام می‌بیار
تاآسمان بشکل‌چو لشکر گهی است گرد سیارگان‌چولشکروخورشیدشهریار
بارند لشکر تو ز سیارگان فزون بگرفته‌زین‌کنار جهان تابدان کنار
توشهریاروار چو خورشید آسمان گسترده نور عدل بهر کشور و دیار

بادا هزار سال بشادی و خرمی
برهریك از هزار زیادت شده هزار

(درمدح افتخارالدین رضابن‌شمس‌الدین عمر)

داستان عشق فرهاد آمد و شیرین بسر وان من نوشد زسردر عشق‌آن شیرین پسر
آن بت شیرین که بـا یاد لب شیرین او گردد اندر کام اگر پنداری افسنتین شکر
آنکه‌رویم‌چون‌کمر کردوسر شکم‌چون‌میان تاکه بر بست از بر سیمین میان زرین کمر
آذر برزین شرر شد در دل من عشق او تا سر مژگان من شد ابـر فروردین مطر
ز ابر فروردین من هرگز مطرکی کم شود تا بر افزونتر شود زان آذر برزین شرر
پیش اوکردم همه راز دل مسکین عیـان راز چون‌کردم عیان شد از دل مسکین‌خبر
من چو شاهیـن ترازو داشتم بـاری بـدل در شکارجان‌من زلف وی از شاهین بتر
گوئیا آنکس که داند صورت داد از ستم وین‌ستمکاری از آن‌شاهین‌ترین شاهین‌نگر
دادخواهم‌خواست‌زان‌شاهین‌شکارزاغ‌رنگ ز افتخار دین رضا فرزند شمس‌الدین عمر
نامور میر خراسان آنکه نام نیك اوست درعراق و شام وهند و روم وترك چین سمر
آن پیمبـر زادهٔ آخـر زمان کایزد بحق از برای جد او را آفرید از طین بشر

صدرو بدر آل یاسین آنکه هر بادانشی مدح صدر او کند چون سورهٔ یس زبر
ایشه آل علی کز روی عالی همتی هست پای همتت از فرق علیین زبر[1]
تـــا شود مولای تو آید بدین جد تو فیض آمد پیش تخت تو ز قسطنطین خبر
ذات هر کس از هنر تزیین پذیرد درجهان وز بزرگی تو گرفت از ذات تو تزیین هنر
دیگری ازصاحب وسحبـان بدانائـی و فضل وز سخا و مردمی از حاتم و افشین دگر
دولتی داری و اقبالی بدانسان کز قیاس گر بمالی بر حجر دستی شوددر حین گهر
همتی داری که گیتی پر زر و گوهر شود زر را چون خاك ره دانی و گوهررا حجر
منظری داری بدیع آئین که در هر دیده‌ای نور بفزاید دران صنع بدیع آیین نظر
گر خیال فر تواعمی بدل صورت کند گردد از نور دلش در وقت روشن بین بصر
ز آرزوی سم و پشت مرکب میمون تو بر فلك گردد چونعل وچون‌حنای زین قمر[2]
هر که از بغض تو سازد بــاز زاد و راحله کرد باید چار و ناچارش سوی‌سجین سفر
هیبت تـو چــون بنات النعشسان بپراکند گر کند اعدای تو چون بر فلك‌پروین حشر
از جفا وکین تو هر کو بیندیشد بدل جز بجان خود نبیند جز جفا و کین اثر
حاسدت را نبت دولت بر نروید تا ابد ور بروید نا بکار آید چو بر سرگین خضر
شربت کین تو غسلین است مراعدات را چشم باید داشتن زان شربت غسلین ضرر
ای بحق فرزند حیدر در صف اعدای خویش مینمائی قوت و برهان که در صفین پدر
گند نا گون تیغ تو چون گند سر بدرود حاسدانت را وزان بر تو کند تحسین ظفر
از نهیب رمح طنین پیکر تو دشمنان همچنان جویند گز تنین زهر آگین حذر
ور بنا گه سایهٔ رمح تو بر تنین فتد از سنان چون زبانش بفکند تنین ز فر
از سر تیغ و سنان رمح خون آشام تو خون بد خواهان تو بادا علی التعیین هدر
از تن دشمنت کم باد آنچه بر بالین نهد آستان تو کند بهر امان بالین مگر
تا که از یغما و تکسین از برای رزم و بزم بندگان آرند شیطان بند حورالعین صور
از برای رزم دشمن وز برای بزم دوست جز بت یغما مخوه جز لعبت تکسین مخر

۱ - این بیت در نسخهٔ ع نیست. ۲ - در نسخهٔ م - جناغ زین قمر.

پیش چشم او تبانی شوخ چون نرگس بچشم
در بر او لعبتانی نرم چون نسرین ببر

ازلب ورخسار دلبندان و زلف و جعدشان
برگ گل چین وشکر مزحلقه گیروچین شمر

آفرین ایزد از احباب تو در مگذراد
خود نداند کردن از اعدای تو نفرین گذر

(در مدح فخرالدین احمد)

ای بت گلرنگ روی آن بادهٔ گلگون بیار
کز فروغ اوشود گلرنگ روی باده خوار

باده‌ای کزوی خورد بیمار گردد تندرست
باده ای کزوی خورد بیکار باز آید بکار

باده‌ای کزوی جدا گردد بخیل از رادمرد
باده‌ای کزوی شود پیدا حکیم از بادسار

باده‌ای چون گوهر رخشان که اندر نیك وبد
گوهر پنهان مردم گردد از وی آشکار

بادهٔ سوری بکف گیرای بت گلرنگ روی
آن گل سوری که برسرو روان آید ببار

درمیان انجمن بخرام وساقی باش از آنك
بادهٔ سوری زمرد گلرخ آید خوشگوار

ساقی ازسروروان خیزد چو کرد آغاز سور
صاحب اقبالی شهی زاولادصاحب ذوالفقار

شاه بی معزولی ازملك شرف اشرف که هست
تا ابد این ملك را در خاندان او قرار

کرد خویشی بابزرگی کز بزرگان جهان
خواند بتوان خسرو صاحبقران روزگار

فخردین احمد که تا بامصطفی خیزد بحشر
خویشتنرا ساخت ازاولاد اوخویش وتبار

هر که او خویش و تبار آل پیغمبر بود
در دوگیتی باشد ایمن ازخسارو از تبار

مهتران دین و دنیا بر مراد یکدگر
دین و دنیا را گرفتند این و آن اندر کنار

فخردین و اشرف ازخویشی بیاری آمدند
زین چه به باشد که گردد یارخویش وخویش یار

ای شه آل نبی رایات شادی برفراز
تا هوا خواهان تو دل هدیه آرند و نثار

تیره ماه آمد بخدمت تا کند در باغها
شاخساران را بروز سور تو دینار بار

دست نقاشان چین وکله بندان ساختند
در سرای تو بهاری خرم از نقش و نگار

تاج صاحبدولتی از بهر سورت شد پدید
تیرمه در باغ نو وندر سرایت نوبهار

تا بهار از تیرمه یك فصل بودی درمیان
در سر او باغ باشد هردو دریك فصل یار

ای نکو خواهان تو پیوسته شادان و عزیز
وی بداندیشان تو همواره اندر خار خار

حاصل آمد فخر دینرا و ترا از یکدگر
صد هزاران عز بی ذل فخرهم بی هیچ عار

خاندان پاك ختم انبیا را بی خلاف
عزوجاه وفخروسنگ استازتوتاروزشمار[1]

برخور از فرزند زیبا اظهر اشرف نسب
ایشه سادات اشرف سیرت اظهر شعار

مقتدای مشرق و مغرب بجاه و سروری
اظهر واشرف بدند از جمع سادات کبار

چون توباشی اظهر واشرف بود فرزند تو
نام نیك و نسبت پاك از توماند یادگار[2]

تا بود ملك شرف باقی بر آل مصطفی
کاندرین شرکت ندارد هیچ شهدرروزگار[3]

خسرو ملك شرف بادی و پیش وپس ترا
اشکری زال نبی فرمانبر و طاعت گذار

امت جد توپیش تخت توازطبع خویش
چون غلامان پادشاهانرا مطیع و بردبار

(درمدح تاج الامرا حسن)

نو شد بجهان جهان دیگر
چرخ دگرو زمان دیگر

زان نقش شد ارسلان سلیمان
آمد نقش ارسلان دیگر

سالار صف سپاه دین آنك
هست از شرف آسمان دیگر

تاج الامرا حسن کز احسان
بحر دگر است وکان دیگر

آن شیر دلی که همچنونیست
در خلخ پهلوان دیگر

میری که سپهر پیر ناورد
زیباتر از او جوان دیگر

در روز مصاف رایت اوست
چون رایت کاویان دیگر

ازمردی او زنند مردان
هر روزی داستان دیگر

میدان صف مبارزت را
پندارد بوستان دیگر

دردی بسر بنفشه گون تیغ
کار و گل و ارغوان دیگر

هر روز کند به نیکنامی
فعل و ره ورسم و سان دیگر

---

۱ ـ درنسخه م ـ این بیت اضافه شده است.
عز وجاه وفخر وفر از تو نباشد منقطع
فخردین کاین خاندان پاك را کرد اختیار

۲و۳ـ این دوبیت درنسخه ع نیست.

نخشب بجمال اوشد امروز　　از بعد جنان جنان دیگر
جز سایهٔ عدل او بنخشب　　کو جایگه امان دیگر
نام پدر و نیا بنگذاشت　　ضایع بکف کسان دیگر
وین حشمت خاندان خود را　　نفکند بخاندان دیگر
ای همچو پدر بروز هیجا　　شیر یلهٔ ژیان دیگر
بعد از ملکی که جان ستاند　　شمشیر تو جان ستان دیگر
در ملك شهنشهی که ندهند　　در دهر چنو نشان دیگر
تیغ تو بس است پاسبانش　　بی منت پاسبان دیگر
صفی که زیك کران بحیله　　دیدن نتوان کران دیگر
تنها شکنی چو حمله کردی　　بی زحمت همعنان دیگر
رمح تو زبس صواب زخمی　　سنبد بسنان سنان دیگر
جز حلق مخالفان نشاید　　مر تیغ ترا فسان دیگر
برنده خدنگ تست بیجان　　هر روز بقصد جان دیگر
مرغیست که جز دل مخالف　　نپسندد آشیان دیگر
دشمن که هوای تو نکوشد　　هر لحظه کشد هوان دیگر
آرایش کار ملکرا نیست　　جز رای تو قهرمان دیگر
ای بر حشم و رعیت خویش　　خال و عم مهربان دیگر
امروز بعید میزبانی　　نبود چو تو میزبان دیگر
مهمان تو هست شاه شاهان　　زین بهتر میهمان دیگر
مداح تو صد هزار کس هست　　هر سو بیکی زبان دیگر
زیشان چو محمد بن مسعود　　نی کهتر و مدح خوان دیگر
هر لحظه فزون خوهدزمدحت　　در خاطر خود توان دیگر

---

۱ - این بیت در نسخهٔم - نیست .

وز جود کف تو هر زمانی یابد صلت گـران دیگر
مادام که تا مرین جهانرا نازند بدل جهان دیگر
در ملك جهان مباد جز تو
کس والـی و کامـران دیگر

(در مدح ابوالعلا عمربن محمدبن علا)

سخن سرای نگوید ثناسزای سزابر — بجز بمجلس والای سیدالوزرا بر
ابوالعلا عمربن محمدبن علاکو — زرای و همت عالی کشید سربعلابر
اجل‌صاحب کزجاه وحرمت قدم او — کند تکبروگردنکشی زمین بسمابر
صفی دولت باقی که دولت‌ازدل‌صافی — دهد سزایش بوسه‌چوحاجیان بصفابر
معین ملت باقی که جزبعونش ملت — خطر بودکه تبدل‌کند فنا ببقا بر
جهان پیرکهن راست تکیه برقلم او — برآنصفت‌که بود تکیه پیررا بعصابر
زمانه رانبود هیچ کام و هیچ هوائی — جزآنکه کام‌روادادردش بکام‌وهوابر
به پیش‌رایش خورشیدبرسپهرچهارم — بود حقیر نماینده چون هبا بهوابر
نهاد خصمش‌چون درهواهباست‌براو — خطر ندارد بنیاد در هوا بهبا بر
سپهر و مهرهوای وراگزید بدانسان — که وقف کرددل‌حاسدش برنج وبلابر
زنیك عهدی او عهد بست مادرگیتی — به نیك عهدی او میرود براه وفا بر
فتاده خصم ورا برکشد بلند ولیکن — بدست ذل‌ومشقت بداررنج وعنابر [۱]
نتافت هیچکسی‌روی رازخدمت صدرش — که‌صدطپانچه نخوردازفلك بروی‌وقفابر [۲]

---

۱ ــ درنسخه‌ع وم این بیت اضافه شده است :
فرو نشاند بر خاسته متابع اورا — زبهر راحت و نزهت بتخت عزوغنابر
۲ ــ در نسخه م ــ این بیت اضافه شده است :
زکوژ . . . . بسی تور است ترا زمن — همیشه رشك برد قد حاسدش بجفا بر

ز خدمت او بند قبا گشادن باشد — بنزد عقل چو زنار بستن بقفا بر
بباغ قدر سهی سروقد وحشمت وجاهش — همی فرازد قدرا بفرقدین و سها بر
اگر بمهر سها از بر سمای ویستی — سها فسوس گرفتی بنور شمس سما بر
صبا وزید نیارد بروی باغ و بساتین — نخست تا نوزد باد خلق او بصبا بر
گیا نگردد خشك از تف تموز و خزان بر — اگر سرشك مراعات او چكد بگیا بر
بروی عذرا وامق نبود عاشق از انسان — كه هست عاشق كف عطادهش بسخا بر
كف عطاده او را ندید كس كه نبیند — دو كف بكف ثریا همان عطا بعطا بر[۱]
ازو عطا بعطا در بود بنزد همه كس — بنزد او همه كس را بود ثنا بثنا بر
ایا زمانه مباهی ببنده بودن صدرت — توئی كه مصدر مطلق بصدری و ببها بر
كمینه بندهٔ صدر تو گر خوهد بستاند — مصدران جهانرا چو بندگان ببها بر
دو ملك را بیكی كلك همچو تیر توداری — بدان دو ملك سزا پادشاه كامروا بر[۲]
خطا نیامد و نامد ز نوك كلك تو هرگز — بپادشاه خراسان ز راه چین وختا بر[۳]
ز سهم كلك تو تیر فلك بشمس گریزد — بسوزدش چو بخواند خطو را بخطا بر[٤]
صلاح ملك بكلك تو اندرست سراسر — توان منادی كرد این حدیث را بملا بر
ز خلق تو همه خلق خدای شاكر بینم — خدای داند كز وی چه نعمتی تو بما بر
خلایق است كه از بهر پایداری جاهت — گشاده‌اند زبانها و دستها بدعا بر
همیشه تا به بقا بر كسی فنا نگزیند — چنان كجا نپسندد كسی سخط برضا بر
بقای تو برضای خدای بادو عدو را — اجل روان سخط كوفته بطبل فنا بر

درین جهان كه جهانبان چو تو ندید و نبیند
هزار سال فزونتر ترا بواد بقا بر[٥]

---

۱ - این بیت در نسخه ع - نیست. ۲ - این بیت در نسخه ع نیست. ۳ - این بیت در نسخه ع نیست.
٤ - بسوزدش كه چرائی زخط او بخطا برفت - این بیت در نسخه ع نیست ۵ - این بیت در نسخه ع و م نیست.

(در سپاس از ایزد و مدح سنجر)

هست بر پرورده شکر نعمت پروردگار
واجب از روی دیانت هم نهان هم آشکار
هستم آن پروردهٔ نعمت که اندر عمر خویش
داد نتوانم شمردن نعمت پروردگار
چون شمار نعمت حق را ندانم بر شمرد
کی توانم بر طریق شکر بودن حق گذار
گر زبان شکر دارم صد هزاران نعمتش
تا بعجز خود مقر نایم نگیرد دل قرار
آنچه با من کرد از نیکی خداوند جهان
گفت نتوانم بعمر خود یکی از صد هزار
بر یکی خود شناسا کرد تا بشناسمش
کو یکی بود و یکی باشد نه از روی شمار
کردگار گیتی و پروردگار عالمست
رازق خلق و پدید آرندهٔ لیل و نهار
خالق کونین و هر چیزی که هست اندر دو کون
صانع گردون گردان کردگار نور و نار
مرسل پیغمبران حق بنزد بندگان
ایزد دارالقرار و داور دارالبوار
آنکه از تقدیر و حکم او نشاید بنده را
جز رضا در نیك و بد در هیچ وقت و هیچ کار
هر چه آید بر من از تقدیر او دارم رضا
بنده‌ام امروز را طاعت نمایم بنده وار
از دلی صافی و طبعی پاك و ایمانی درست
بر ره توحید حق باشم قوی و استوار
از پی توحید او گویم ثنای مصطفی
احمد مختار کو از انبیا بود اختیار
صاحب تاج و لوای حمد و معراج و براق
صاحب فرمان و حج و غزو صاحب ذوالفقار
وز پی حمد و درود وی ثنا گویم بسی
بر امامان پسندیده گزیده هر چهار[1]
کار دین آرایم از تحمید یاران نبی
کار دنیا را بر آرایم بمدح شهریار
پادشاه سنجر معزدین و دنیا آنکه هست
کارهای دین و دنیای من از وی چون نگار
یافتم از خدمت سلطان سلطانان دهر
حشمت و جاه و شکوه و دولت و عزووقار
هم بفر دولت سلطان اعظم یافتم
خویشتن بر ملك خاقان کامران و کامکار
کار من بالا گرفت از اعتقاد نیك من
کار من هر روز به شد تا بر آمد روزگار
مال بخشیدم نکو کردم بحق خاص و عام
خاص من بودم نگفتن خاص داروعام دار

---

۱ - این بیت در نسخهٔم - نیست.

بر رعیت از حشم نامد بعهد من ستم — باز ماند از عدل من باز شکاری ازشکار
عدل ورزیدم بعهد خویش چون همنام خویش — تا بعقبی باشم اندر خلد با همنام یار
مال خود بر کهتران خویشتن کردم فدا — تا فدای من شوند آنگه که باشد گیر ودار
از ره نیك اعتقادی در ره نیکو دلی — خواستم مر کهتران خویشتن را کارو بار
مرکبان تیز تك دادم مر آنها را کجا — جز پیاده می نرفتندی بهر شهر و دیار
در سر آنها قصب بستم که با بسیار جهد — می نبودیشان بپا اندر بجز کهنه ازار
دیبهٔ زربفت پوشانیدم آنها را کجا — بر قبا و پیرهنها شان نبودی پود و تار
بردگان ترك بخشیدم کسانی را که ترك — جز نتق ناوردشان خط رئیس یادگار
داشتم بر گنجهای گوهر آنها را امین — کز نفایه کس نداند شان سفال آبخوار
بس که بردند از بر من آشکارا و نهان — کیسه ها سیم حلال و بدره‌ها زر عیار
همچو موران مال من در لانهٔ خود کرده جمع — وانگهی کردند بر من تیزدندانها چو مار
حق مال و نعمت من هیچگون نشناختند — آن سگان نا بکار و آن خسان نابکار
کس بمال خویش چندین دشمن انگیزد که من — ای خداوندان مال الاعتبار الاعتبار
دشمنی کردند و بد گوئی بر خاقان مرا — دردل خاقان فکندند از خلاف من غبار
خانمان من در آنروزی که آن هرگز مباد — غارت آن کردی که با من بود همچون یار غار
زرو سیم و ترو خشك من همه برباد شد — هم بر آن جمله که آتش افتد اندر مرغزار
گنجهای خواسته بی حجتی در خواستند — وز پس این خواسته گشتند جانرا خواستار
فضل کرد ایزد بمن تا برمن ازحضمان خویش — جان برون بردم چومردان ازمیانشان برکنار
چونکه برسلطان سلطانان خبر شد حال من — کرد برنیك آمد من حالی ازجیحون گذار
پیش سلطان جهانداران چو بوسیدم زمین — باز بگشاد آسمان برمن زبان اعتذار
زروگوهر یافتم خلعت ازو چون پیش او — از سرشك دیدگان وز خون دل بردم نثار
هرمرادی کز خداوند جهان در خواستم — زو پدید آمد اجابت بی درنگ و بی نثار
دولت و اقبال سلطانی بمن بنمود روی — گفت چون گفتی باندك حاجتی کرداختصار
باز دیگر ره توانگر گشتم از احسان او — حج اسلام است مرمرد توانگررا شعار

از خداوند جهان خواهم بقـای عمر شاه ساعتی کان حلقه رادرساعد آرم چون‌سوار
عدل سلطان جهان خواهم ز جبار جهان چون بهنگام تضرع بر حجر مالم عذار
در زیارتگاه یثرب برکت عمرش خوهم زانکه در دنیا نباشد زان مبارکتر مزار
باری از دیدار تو بی کم خلاف آورده اند دورتر باشم بسالی و بفرسنگی هزار
تا نباید مرمرا پاداشن ایشان نمود هم توانم کرد حاصل طاعت پروردگار
دست رس دارم که باخصمان خودگر بدکنم سخت‌آسان باشدم زایشان بر آوردن‌دمار
عهد یزدان نشکنم یا خلق نکنم هیچ بد ور بدی کردند بامن درگذارم مرد وار
تا زباد صبح در بستان ز آب چشم ابر بشکفد هر سال گلها را بهنگام بهار
روی احباب خداوند جهان بادا چوگل
دیده های بدسگالانش چوابر تندبار

(درمدح صاحب‌الصدرعمر)

کاردین صدر دنیـا صاحب عـادل عمر راست‌گشت از بذل دنیائی بدنیاسر بسر
هرچه درعالم ببینی‌خیر بینی زانکه‌هست عـامر آن صدردنیا صاحب عـادل عمر
هرکه دردنیا بر آرد مسجدی از بهرحق باشد آن مسجد اگرچون آشیان سنك خور
حقتعالی خانه ای سازد مراورادر بهشت هست بـر گفتار من ناطق شده نص خبر
صاحب عادل‌بسی مسجد نهاداندر جهان هریکی‌چون کعبه از آذین ببذل سیم‌وزر
مسجد جامع زبعد آنکه از آتش نمـاند اندراو چیزی بجز انگشت وخاکستراثر
زاعتقاد نیك و دین پاك و دست بیدریغ کرد همچون بیت معمورازفروغ‌زیب‌وفر
منبر و محراب وطاقی کردکـز دیدار او روح گردد تازه وخرم دل و روشن بصر
هرکه‌یك‌مسجد کندیك‌خانه‌دارددر بهشت او که چندین کرده باشدکی‌بود بیرون‌در
زین قبل تاحصن‌دینش باشدآبادان‌ربض کردآباد آن ربض‌تاشد حصین‌این‌مستقر

خصم دنیارا ظفر نبود بما بـرزین ربض خصم دینش رانباشد زان ربض بروی ظفر
تـابوی برعقبهٔ عقبی بود آسان گذار عقبهٔ کش کرد برهر رهروی آسان گذر
چون بدو برعقبهٔ عقبی بـود آسان گذار عقبه های شغل دنیا را کجا باشد خطر
از برای فقه و تذکیر ونظر در راه شرع مدرسه آراست از قصر خورنق خوبتر
روز محشر در ترازوی وی آید بیگمان هر ثوابی کان بود از فقه و تذکیر و نظر
هم کنون باشد که بر کردند این فرخنده جای بورشاد و بوالوزیر او امام معتبر[1]
همچنین گردد که گفتم ور نگشتی کی شدی اینچنین بنیاد خیری از چنان بنیاد شر
از برای روزه داران را همیشه خوان خویش همچوخوان جنت آراید بهرشام و سحر
چون بود از خوان او هر روزه داری بهره مند باشد از پاداش او هرروزه داری بهره ور
هیچکس چون صاحب عادل مدان در راه دین در همه روی زمین از راهرو وز راه بر
بـرسر خلق خدای از راه دین و اعتقـاد هست مشفق تربسی ازعم وخال وازپدر
اوست اندر باغ دین مصطفی چون گلبنی عدل بیخ وفضل شاخ وجود برگ و بذل بر
گفتن اندروی توان این هست ودروی لایق است ای شکفته گلبنی بررفته تاخورشید سر
تادهد گلبرگ بوی و تادهد خورشید نور تا بود آن برسپهر و تابود این بر شجر
فرق او بادا چوبرگ گلبن ورخ برگ گل طلعتش با فرهٔ خورشید و با نور قمر
ماه روزه اش بادمیمون وهمایون روزعید تا بگیتی خواهد آمد روزه و عید دگر

عید او بادا سعید وحال اوفرخنده باد
روزه اش بادا قبول کردگار دادگر[2]

---

۱ ـ درنسخه ع ـ این بیت نیست . ۲ ـ این بیت درنسخه ع و م نیست .

(در مدح صاحب عادل ضیاء الدین)

بکام دل رسید از بخت شاه کامران سنجر بصدر صاحب عادل ضیاء دین پیغمبر
شد بر طالع میمون بفرخ فال باز آمد بدان طالع شدن لایق بدین فال آمدن درخور
بزرگان خراسانرا زیادت شد بفر او جمال و رونق وزینت فروغ و آب وزیب وفر
ورا از طاعت سلطان سلطانان زیادت شد شکوه و حشمت و دولت نعیم و نارو کام و کر
بزرگانرا صلت فرمود و خلعت یافت از سلطان رهی باشند سلطانان را بزرگان رهی پرور
رهی باشند و سلطان رهی پرور کند زینسان جهان خدمت کند آنرا که شد زی شاه خدمتگر[۱]
بخدمت پیش سلطان رفت و مخدوم خراسان شد چو خدمتگر سلطان سزد مخدوم صد کشور
چو شد فرمانبر صاحب اگر بر خاك خشك افتد چو گردون سبز گردد شاخ و برگ و گل چنو اختر[۲]
چو شد فرمانبر صاحب بطاعت کردن سلطان بجز سلطان و صاحب شد ورا مطواع وفرمانبر
بباغ همت سلطان نهالی چون ضیاء الدین که جزوی باشد از صاحب چه آرد جز سعادت بر
ز بخت صاحب عادل بهر کاری که رو آرد بجز معجز همه چیزی بباید داشتن باور
بکار دین یزدانی و شغل ملك سلطانی کسی کاقبال صاحب را شود منکر بود منکر
ایا فرزانه فرزندی که اندر دولت صاحب برادر وار با اقبال یك بابی و یك مادر
بدیدار همایون تو ای فرزند شایسته کریم عادل و عالم جوانی یافت باز از سر
دل و پشتی تو صاحب را و صاحب خلق عالم را نه صاحب را پسر چون تو نه عالم را چنو مهتر
توئی آن گوهری مهتر که پیش کف رادتو خجالت دارد آن ابری که باران دارد از گوهر
فلك همت خداوندی و رای عالم آرایت چو خورشید فلك عالی و رخشان و ضیا گستر
ز رای تو منور عالم و خلق همه عالم شده بر رأی تو فتنه چو بر خورشید نیلوفر
چو نیلوفر هر آن سایل که کف پیش تو بگشاید چو نیلوفر نهد بر کف ز احسان توطشت زر
نه بیند روز روشن حاسد جاه توزان معنی که از رای تو بی بهره است چون شب پر ز نور خور
نباشد چشم بد خواه تو روشن تا بدانگاهی که اندر چشمه خورشید نبود خانهٔ شبپر

۱ - این بیت در نسخهٔ‌م نیست. ۲ - این بیت در نسخهٔ‌م نیست.

ملك خلق و فلك قدری و از شرم تو بگشاید ملك را بازو از بازو فلكرا چنبر از چنبر
بچشم همت خویش ار بخواهی دید کیوانرا بجز در میخ نعل مرکب میمون خون منگر
فلك بر تارك کیوان کند مسند مرانرا کو سنانت را کند بالین و از خاك درت مسند
کسی کو نیك بختی را نداند تا کجا جوید ندا آید زدرگاه تو کاینجا جوی و در مگذر
جهان فری ندارد بی تو خاصه حضرت صدرت گر ازمن باورت ناید بپرس ازعام و از لشکر
گرانسان بندهٔ احسان بود برهر که چشم افتد تو آنرا بی گمان جز بندهٔ احسان خودمشمر
چودوزخ بود حضرت بی تو ومالك فراق تو شراب هجر تو غسلین وسوز شوق تو آذر
کنون حضرت چو جنت گشت و شد رضوان وصال تو نسیم خلد تو غلمان و کف راد تو کوثر
شوند اکنون بجاه تو رعیت در پناه تو چو اهل جنت آسوده زگوناگون بلا و شر
بقای عمر تو خواهند و جاه و دولت صاحب که هردو جاودان بادند برخوردار یکدیگر
الا تا در دل هر باب حرمت جوی در گیتی بود فرزند حرمت دار و انده زای و عیش آور

دل باب تو بادا از تو با شادی و بی انده
تو آن فرزند با شادی و بی اندوه تامحشر

(در مدح صاحب عادل عمر)

عشق سیمین لعبت من کیمیا دارد مگر روشن و زرین کند کان بت هوا دارد بزر
لعبت سیمین من دارد بزر میل و هوا ور ندارد بر میان زرین چرا دارد کمر
تا بدیدم شکرین یاقوت پر لؤلؤی او لؤلؤ از دو جزع من بر کهربا دارد گذر
جان بها دادم بیك بوس لب شیرین او گفت یاقوتم ازین بهتر بها دارد مگر
عنبرین زلفین او از اژدها دارد نشان عارض رخشانش از ماه سما دارد اثر
پس مقر اژدها چون شد همیشه عارضش گه گه از ماه سما بر اژدها دارد مقر
در سر من هست مالیخولیای عشق او آن نه عاشق کو نه مالیخولیا دارد بسر
هر که بردارد نصیب از گنج حسن وزیب او سرور عالی گهر کز بوالعلا دارد گهر
نور چشم صاحب عادل ضیاءالدین که دین بی ضیاء فر و رایش نه ضیا دارد نه فر
آنکه بر ملك هنرمندی و دانش پادشاست پادشاهی کو وزیر پادشا دارد پدر

صاحب عادل عمر کو را بنام داد و دین | روز محشر ثانی اثنین اذهما دارد عمر
شادو برخوردار باداجاو دان از عمروملك | صاحب عادل عمر کو چون ضیا دارد پسر
آن هنرمندی که اندر مهتری وسروری | باغ جود و خلق او بر و عطا دارد ثمر
آنخداوندی کزاب مهر و نار و کین او | تازه و تردوست دل دشمن شوا داردجگر[1]
مهروکینش آماده مر احباب و مر اعداش را | این جزا دارد جنان و آن سزا دارد سقر
از کریمی بر متابع او دهد نفع و منال | وز حلیمی بر منازع نـار او دارد ضرر
گر کرم جوئی ازو بی انتها دارد کرم | ور هنر جوئی ازو بی منتها دارد هنر
خوش لقا وخوب سیرت نیست در گیتی کسی | اوست در گیتی که در خورد لقا دارد هنر
توتیای چشم مردم را ز خاك پای اوست | بی بصر باد آنکه بی آن توتیا دارد بصر
مهر او اصل صواب و کین او عین خطاست | حاسد خاطیش در راه خطا دارد خطر
شمهٔ خلق ورا مشك ختا خواندن خطاست | و الله اربا خلق او مشك ختا دارد خطر
کف رادش آستین سائلان زرین کند | جود او چون عشق یارم کیمیا داردمگر
طبع اوبحریست کابش هست برو مکرمت | دست اوابریست کاحسان و سخادارد مطر
سال و ماه و روز وشب باران آن وموج آن | بهر هر بیگانه و هر آشنا دارد درر
نیکخواهش باد هر بیگانه و هر آشنا | تا بخدمت بر در خود هر دو را دارد بسر
در خوشی و خرمی بادا بقای عمر او | تا بدین گیتی در امکان بقا دارد بشر
در مثل تا هر کسی گوید که فال نیك وبد | رسته‌دارد چون گیا را بر گیا دارد ممر
فال کردم دست بد خواهانش زیر سنگ باد | راست چون دستی که سنگ آسیا داردزبر
تا دعا رد بلا باشد بگفتار نبی | وز دعا سازد سپر هرکز بلا دارد حذر

بر تنش تیر بلای دهر کاریگر مباد
خود نباشد کز دعای اولیا دارد سپر

۱-در نسخه م - این مصراع نوشته نشده‌است. ۲ - در نسخه ع این بیت نوشته نیامده است.

(در مدح سعد الملك)

ای ز سعدالملك فخر دین جهانرا یادگار بر جهانداری مهیا باش سعدالملك وار
بخت مسعود قلج تمغاج خان مسعود کرد نام مسعود ترا القاب سعدالملك یار
تا بنام خسرو سعد اختر مسعود بخت بر تو سعدالملکی و ملك سعادت بر قرار
در سعاداتی و القاب سه سعدالملك را وارث حقی بنیکی نام هر یك زنده دار
خاندان سعد ملك از سر باقبال توصدر گشت سعد آباد آبادان بسعی شهریار
روزگار ار آب جوئی را بجوئی باز برد هم بجوی خویش باز آمد زگشت روزگار
برهوای شاه ترکستان چو شهباز و همای زاشیان منشاء ار پرواز کردی اختیار
پرو بال تو شد از شه باز گشتی وفکند با فراغ سایهٔ او بر سر خویش و تبار
سایه پروردان پر جاه و اقبال تواند آل سعدالملك ماضی از صغار و از کبار
کلك ملك آرای تو توقیع نکند جز بعدل ظلم نپسندد دلت در هیچ شغل و هیچ کار
آسمان همت خداوندی و بر گرد زمین آسمانرا بر مراد تو خوهد بودن مدار
از دوات وکاغذ تو چون ز دور آسمان ظلمت لیل آشکارا گردد و نور نهار
تا شود روی نهار از زلف لیل آراسته کلك تو مشاطه گردد زین بران بندد نگار
از مدار آسمان پنهان شود از روز وشب وز سر کلك تو شب بر روز گردد آشکار
شب زروز وروز از شب از مدار آسمان این همی‌جوید گریز و آن همی گیرد کنار
هر خطی از کلك تو بر کاغذی باشدزقدر چون‌شب قدری که گیرد روز عیدی‌در کنار
خلق را دیدار تو عید است بی‌خوف و عید مهر تودرهر دلی خمر است بی‌رنج خمار
قبله ابنای ایامست صدر بار تو زانکه در ایام تو در هیچ صدری نیست‌بار
از جمال طلعت خورشید رخشان آسمان هرگز آن‌زینت بیابد کز تو مسندروزبار
چون بصدر بار بنشینی چنان کز ابر سیل کف راد تو شود بر سائلان دینار بار
بندهٔ پروردگاری و قلم رانده شده کز تو پرورده شود هر بندهٔ پروردگار
سوزنی پروردهٔ انعام عم و باب تست نعمت ایزاو آنرا شکر گوی وحق گذار
گر بحکم یادگاری مدحتی زو بشنوی بر براق سنت عم و پدر باشی سوار

تا بکس ناظر خوهد بود اختر سعد فلك تا بود کس نظرت سعد فلك را خواستار
باب سعد اکبر و اصغر شده ناظر بتو هم بر احباب تو ناظر از صغار و از کبار
بخت مسعود تو خوانده بر سرای بار تو خیر دار حل فیها خیر ارباب الدیار
هر که باشد دوستدار تو شکار غم مباد
زانکه هستی دوستدار خسرو دشمن شکار

در مدح بهاءالدین بن سعدالدوله

آمد چنانکه کرد ستاره شمر شمار شاه ستارگان بحمل شهریار وار
تا بوستان بتابش شاه ستارگان بر شاخ آسمان گون آرد ستار بار
بستان شود چنانکه ندانیش زاسمان چون ابر گشت بر رخ بستان ستاره بار
بر شاخسار بستان بلبل نوازند نوی است خوش نوائی بلبل زشاخسار
در جویبار سرو ببالد ز بهر آن تا فاخته بنالد بر سرو جویبار
بی آب دیده بر طرف جویبار گل قمری غریو دارد بر جستجوی یار
هنگام را محابا نبود مثل زنند تا آن مثل زدند شد از عاشقان قرار
هنگام گل رسید ز گلروی لعبتی بر بوسه رام گشته محابا مکن کنار
خوش بر کنار گیر و نشان در کنار خویش مگذار کز کنار تو گیرد دمی کنار
ازخاك و خارو خاره بار دیبهشت ماه روید بنفشه زارو سمن زارو لاله زار
اردیبهشت ماه بساقی کند ندا خیز ای بت بهشتی وان جام می بیار
تا شهریار وار بدستوری خرد جام می از تو گیرد دستور شهریار
صدر کبیر عالم عادل بهاء دین آن هر حدیث او ببها در شاهوار
دستور دادگستر و سلطان دادگر مسعود سعد ملکت ومسعود کامکار
فرزند سعد دولت و فرزند سعد ملك چون جد وچون پدر شرف دوده وتبار
از دوده وتبار وی افکنده دور چرخ در دوده وتبار بد اندیش او تبار
ای صدر روزگار که در روزگار خویش نور دل گرامی و تاج سر کبار

پیروزه گون سپهر بزیر نگین تست　　از دولت شهنشه پیروز روزگار
داری دو کف دو کفه شاهین مکرمت　　بخشندگان سیم حلال و زر عیار
اندر یمین تو بسخا بیعت و یمین　　خلق از یسار توشده با عدت ویسار
در چشم تو که چشم بدان دور از و سخن　　چون زر عزیز باشد و زرعزیز خوار[1]
آید بحاصل اهل سخن را بمدح تو　　آنرا که شعر باشد رسم و رهوشعار
نامی چنانکه در پس آن نام نیست ننگ　　فخری چنانکه در پس آن فخر نیست عار
درباغ عمر سوزنی ای صدر روزبه　　هفتاد شد تموز و خزان ودی و بهار
چون هفده سالگان نتواند نگاشتن　　بر روی کار نامهٔ خود لعبت بهار
بسیار منت است ترا بر من از قیاس　　کانرا بعمرها نتوان بود حق گذار
از شکر نعمت تو ز پیری مقصرم　　کرداست باز بر تو شکر مرا شکار
تا در شکار گاه بتان عاشقی بلب　　باشد شکر شکار چه پنهان چه آشکار
از بوسه گاه خوبان شکر شکار باش　　تـا پیشگاه بـاشی و اقبال پیشکار
تا در زبان تازی دستان بود بهشت　　نام هزار دستان در بوستان هزار
شاعر هزار بار ببستان مدح تـو　　تا چون هزار دستان دستان زند هزار
سال بقای عمر تو پیش از ستاره باد
صدبار زانکه کرد ستاره شمر شمار

در مدح صدرالوزراء

سرو سیمین طرف ماه منیر　　تیره کرد از خط شبرنگ چو قیر
هست شبرنگ خط تیرهٔ او　　رخ رخشندهٔ او ماه منیر
بنفیر آید عـالم هـر گاه　　که رخ ماه بگیرد شبگیر

---

۱ ـ در نسخه ع ـ این بیت اضافه شده است.
زر در دل تو آب زجوی سخن خورد　　شد نام زر بنزد تو خوار عزیز خوار

رخ آنماه گرفت اینك و من بنفیر آمده‌ام زو بنفیر
کرد دیوانه دلم راز نخست وانگهی بست بمشگین زنجیر
چنگ را در سر زنجیر زدم شد کنارم همه پر مشك و عبیر
لب لعلش بمزیدم بخوشی یافتم زو مزه شکر و شیر
شیر ازان لعل مزیدم که‌زسر باز کودك شدم ار بودم پیر
کودکی نو بحدیث آمده‌ام سخنم نی بجز از مدح وزیر
صاحب عادل صدرالوزرا صدر فرخ پی فرخنده ضمیر
بنسب فخر امیران بزرگ بلقب صدر وزیران کبیر
مسند آرای بفر و بشکوه ملك آرای برأی و تدبیر
آن امیری و وزیری که چنو نه وزیر است بعالم نه امیر
در امارت بده بی کفو و شبیه در وزارت شده بی مثل و نظیر
بسر کلك وی آراسته ملك خسرو مشرق شه کشور گیر
ایوزیری که سر کلك تو کرد صورت عدل کرم را تصویر
هر چه تصویر کند خامهٔ تو نبود خام و نباشد تزویر
دست عدل تو ستم یافته را راست چون موی بر آرد ز خمیر
در تنور کرم تو همه وقت آز را مایه نبودست فطیر
پشت عمال بعون تو قویست دیدهٔ شاه بروی تو قریر
وزرا و امرا را ای صدر نیست از خدمت صدر تو گزیر
نیست در عالم یك نوع هنر که ترا نیست ازان بهره و تیر
روز روشن شود از هیبت تو بر دل حاسد تو چون شب قیر
تا فلك بر دل خصم تو زند تیر در برج کمان گردد تیر
حاسد جاه تو از آتش دل بادم گرم بود در مه تیر
نیست همتای تو در گیتی مرد نیست همسان تو در گردون تیر[1]

---

۱ ـ در نسخه ع و م و س این بیت نیامده‌است .

تیر از سهم سر خامهٔ تو گم کند بر فلك خویش مسیر
با سخا و کـرم تو بجهان هست نایاب چو سیمرغ فقیر
کـرمت میت راچون دم صور زنده گرداند کلکت بصریر
سائل از زر تو گردد قارون اگر از مدح تو سازد اکسیر
نیست آیـات کـرامات تـرا بجز احسان و ایـادی تفسیر
هر که‌مدح توفروخواندبخواب بخت تعبیر بـر آمد تعبیر
کوه بر کوه شود همچو پیاز از برت‌مادحِ‌یك پوست‌چوسیر
تا چنین است ره وسیرت تو نبود دولت تـو عزل پذیر
تا که باشد فلك برشده را از بـر خاك مسطح تدویر
باد بر کام تو تدویر فلك همچنین باد ملك را تقدیر
تو همه ساله بشادی و طرب
مانده بد خواه تو در کرم‌وزحیر

درمدح نظام‌الدین محمدبن‌علی

خورشیدببرج حمل آمد چو رخ یار هم نوربحاصل شود ازتابش وهم‌نار
نور از پی روشن شدن عالم تاریك نار از جهت‌پختن هر خام بر اشجار
تاباز جهان از تبش وتابش خورشید برنا شود اشجار پدید آرد اثمار
برگ گل ازاشجاربرون آرد بستان الوان بدایع شود از خاك پدیدار
از رنگ‌چمن گردد چون رزمهٔ بزاز وز بوی هواگردد چون کلبهٔ عطار
دستان زن بستان بسحرگاهان گردد بـر سرو سراینده سرود غزل یار
هنگام تماشای خداوندان گـردد کز طارم و کاشانه خرامند بگلزار
بلبل بشود از دل راوی و بخواند بیت و غزل رودکی اندر حق عیار
رازل نه همانا که‌بدی همچونظامی در صدرنظام‌الدین برخواندن اشعار

---

۱ ــ در نسخه م ـ صلصل

صدری که نظام الملك ازو زنده شود باز   از خدمت صدرش نه همانا که کند عار
مستوفی ملك ملك شرق محمد   فرزند علی بن امیر آن شه ابرار
میری که امیران سخن رایگه نظم   از مدحت او به نبود فکرت گفتار
درشغل شه شرق قلم وار میان بست   تا اهل قلم پیش وی آیند قلم وار
آن صدر سر افراز که ارباب قلم را   بر روی زمین نیست چنو صدر سزاوار
هر کس که سزاواری اورا نپسندد   گردد بسر تیغ شه از نیش سزاوار
لطف و کرم او بهمه خلق رسایست   با اندك و بسیار وبند اندك وبسیار
ای اندك منت کش بسیار مـروت   کس را بمروت نخوهی منت بردار
آثار تو در عالم خواهی که نماند   نی نی تو خوهی ماندن در عالم آثار
هنگام بهار است درین موسم فرخ   از خاك پـدیدار شود لعبت فـرخار
با لعبت فرخار نشاط و طرب انگیز   وزخار تعب چشم بداندیش همی خار
در عقد بنانت قـلم سحـر نمایست   چون زرین طیری که وراشکین منقار
چون طیر شود فرخ بمنقار خط او   ارزاق رسا نیده بسوأل و بزوآر
نو گشت سرسال و باقبال شه غرب[1]   تا سال دگردر دل وجان تخم طرب کار
تاچشمهٔ خورشید بهر برج که باشد   باشد ملك و خسرو و هر کوکب سیار
توچشمه خورشید نشاط دل خود باش   هرجای که دل خواهد برج حمل انگار[2]
درنور رخ یار نگه میکن ومیگوی   خورشید ببرج حمل آمد چو رخ یار
گر سوزنی پیر دعاگوی ترا طبع   چون بحر عدن گردد پر لؤلؤ شهوار
بی درثنای تو مبادا که همه عمر   در سوزن نظاّم کشد رشته بسو فار

از دست فنا نامهٔ عمر تو مبادا
طی تا نشود دنیا طی گشته چو طومار

---

۱ -- نسخه ع - شه شرق .   ۲ -- در نسخه م ازین مصراع دوم تنها : هر جای که دل خواهی آمده است .

در مدح ملك الدهاقین

آراسته بعید برون آمد آن نگار — از فرق تاقدم همه آرایش بهار
باصورتی که هر که براو بنگرید گفت — بادش بهار برخی ره عید برخی آر[1]
برخاسته ز خیل ملایك ازو نفیر — وز قامتش قیامتی از سرو جویبار
آمد بعیدگاه چوسرو آن بچهره گل — بر برق چون براقی گلگون شده سوار
گل بودبار سروچو آن بت پیاده شد — وانگه که شدسوار گل آورد سرو بار[2]
تیر و کمان قبضه و بازوش را یکی — تیر و کمان غمزه و ابروش را هزار
پیش از نماز عید بقربان گشاد دست — وز تیر غمزه کرد دل عاشقان فکار
این رسم نو که دید که پیش از نماز عید — قربان بتیر غمزه کند لعبت تتار
گفتم بتیر غمزه چو قربان عاشقان — آیین نو نهادی و این بودت اختیار
از بهر تیر بازو قربان پدید کن — گفتا پدید نیست بد اندیش افتخار
فرزند پادشاه دهاقین علی که هست — عالی محل و قدر بنزدیك شهریار
خورشید آسمان معالی و مرتبت — کز نور روی اوست منور همه دیار
خورشید وار نور دهد برهمه جهان — جمشید وارچون بنشیند بصدر بار
خورشید را ببرج محل چون بود شرف — اورا شرف زیادت از آن دان هزار بار
از قدر برمثال سپهر است سرفراز — وز حلم برمثال زمین است بردبار
دستش بابر نیسان ماند گه سخا — گر باشد ابر نیسان زر نجش وزر نثار
هست از نسیم خلق وی آورده خلق را — شاخ درست دولت واقبال برگ و بار
انعام و برّ برحسب رزق خلق کرد — در بنده پروریدن او را نه اختیار
ای بیشمار دولت و اقبال یافته — در روزگار دولت تو اهل روزگار
درهریکی رسیده ز تو جود بی‌قیاس — وز هریکی رسیده بتو شکر بیشمار
آنی ز مهتران که نیاید بنام نیک — یار تو زین کنار جهان تا بدان کنار

---

۱ . در نسخه ع و م – با او بهار برچه ره وعد برچه کار . ۲ – در نسخه ع و م این بیت اضافه شده است.
تیر و کمان ز ترکش و قربان چو بر کشید — آمد نشانه پیدا در پیش آن نگار

زان تا بنام نیك برانی جهان ترا   از مهر دایه وار بپرورد در کنار
گر یار نیك خواهی شو نیکنام باش   تنها نماند آنکه بود نام نیکش یار
مهتر بسی است لیك نه همچوتو کامران   گلها بسی بود نه همه همچو کامگار
در باغ مهتری چو گل کامگار باش   تا نیکخواه بوی برد بدسگال خار
آیین عید کردی جشن بهار ساز   هم در بهار خانه چوبتخانهٔ بهار
آوازه بساقی و این بیت را بخوان   خیزای بت بهشتی آن جام می بیار
اردیبهشت ماه بسر بر بیك صبوح   کاردی‌بهشت کرد جهانرا بهشت وار

بامطرب هزار نوا باده تونوش کن
درموسمی که زاغ هزیمت‌شداز هزار[1]

(درمدح دهقان علی بن احمد)

هلال روزه نمود از سپهر دایره‌وار   بشکل و گونه چنان نیم دایره دینار
تمام دایره گردد چو مه بنیمه رسد   تمام نیمه بحرمت بدان برین پرگار
فلك نموده چو ز نگار یافته لگنی   براو هلال‌چویك گوشه تازده ز نگار
ویا چو زرین ماهی در آبگون دانی   که ازمیانه فروخواهد آمدن بکنار
زروزه داران کس‌ناشده نزارونحیف   هلال روزه برای چه‌شد نحیف ونزار
خمیده قامت‌وزرین عذارچون‌عاشق   شدست گوئی بر آفتاب عاشق زار
هلال وچشمهٔ خورشید ناخج‌وسپر ند   یکی زسیم حلال ویکی ز زر عیار
میان آخر شعبان و اول رمضان   سبب چه بدکه شب وروز هردو گشت سوار
چو کرد شعبان‌سیمین سپردر آب‌نهان   سپهر نا خخ زرین روزه کر اظهار
هوای‌مغرب گشت ازشفق چومعر که گاه   چوروز آن وشب‌این‌شدند در پیکار
هلال‌روزه بدین وصفها که دادم شرح   ز روی قبله فروشد ببحر لؤلو وار

---

۱ - این دو بیت در نسخهٔ ع اضافه شده است .
خونریز شاخدار خوش‌آمد بروز عید   درموسمی که باشدگلریزشاخسار
از شاخسار باد نگونسار دشمنت   خونریزاوفریضه چوخونریزشاخدار

بطبع بنده فرستاد لؤلؤ منثور   بنظم کردم در مدح سید احرار
سر مفاخر فرزند فخردین احمد   ابوالمعالی دهقان علی سپهسالار
سپهر مردی‌وجودافتخاردین که‌بدوست   همه مفاخرت دین احمد مختار
زهر که او بهنر فخر کرد در عالم   به‌است چون هنرازعیب و همچوفخرازعار
جمال گوهر خاك آنکه ازنکو خلقی   رخ خرددراخال است وچشم بدراخار
مصّدری که چو برصدر بار بنشیند   چو آفتاب کند خیره دیدهٔ نظار
بر آسمان هنرمندی و شجاعت وجود   چو آفتاب ندارد قرین وهمسر ویار
کمر بخدمت اوسال وماه بسته‌کرام   زبان بمدحت‌اوروزوشب گشاده کبار
بزرگواری‌کز مدح و از مناقب او   بر آنچه دانا واجب نیاید استغفار
بدانسبب که رهی پرورست‌وبنده‌نواز   زبندگیش ندیدم کسی شود بیزار
به‌بر و احسان زابرار برتری دارد   ببرگ‌وبار بدانسان که طوبی‌ازاشجار
کف عطاده‌او بی‌سخا واحسان نیست   درخت طوبی بی برگ نبود وبی‌بار
ایا کسی‌که نماید بچشم خلق جهان   جهان زنیکی کردار توچنان‌کردار
سرای بارتو ازفر توچنان صفت‌است   صفت‌همان که‌چنانست‌بی‌خلاف‌وغبار
بروزنامهٔ عمر تو بی سخا و کرم   دمی کرام نرانند خامه بر طومار
شمار جود وسخای ترا فذلك نیست   ز عقد کردن مستوفیان بروزشمار
چه میزبان‌کریمی که آید ازحضرت   مهی عزیز و مکرم بر تو مهمان وار
خجسته ماهی آمد بمهمانی تو   که برترست زهرماه مرورا مقدار
زکردگار که جانها فدای نامش باد   همیرساندت مهمان بگونه‌گونه‌نثار
نثار اول رحمت بسی بود بر تو   از آنکه برضعفا رحم کرده‌ای بسیار
دوم نثار بود مغفرت که جرم وخطا   فرو گذاشتی از کهتران خدمتکار
از آنکه مهمان باشد ز تو بآزادی   نثار آخر از اویت بود برات ازنار
شبی‌ازین مه میمون به‌ازهزارمه‌است   چنین شب آمده بادا بعمر تودو هزار
همیشه تا ز خداوند روزه داران را   بود دوشادی‌چونانکه‌هست دراخبار

یکی بدنیا وقت گشادن روزه دوم بعقبیی وقت نمودن دیدار
از آنکه نبود در وعده خدای خلاف زهر دوشادی چونانکه هست برخوردار
خجسته بادمه روزه چونکه عیدرسید
خجسته تر زمه روزه عید توصد بار

در مدح دهقان اجل احمد سمسار

شاید بسرو دیده شدن پیشرو کار کاندر سفر باد خدای همه احرار
خورشید معالی فلك فضل و محامد دهقان اجل اصل جلال احمدسمسار
فرخنده نصیرالدین صدری که زدادش بر دوخته شد دیدهٔ بیداد بمسمار
مخدوم جهان عین دهاقین که بگیتی بی چهرهٔ او عین خرد ندهد دیدار
آن بنده نوازی که همه عمر مر اورا جز بنده نوازی بجهان نیست دگر کار
برده بتواضع سبق از مردم خاکی وزهمت عالی شده درنیکی کردار[1]
زانروی که تا درکف او دیر عناند اسپیدی روی درم و زردی دینار
خورشید و کف رادورا برزرو برسیم دو کار عجیب است برین گونه و کردار
از خاك زر وسیم بر آردتف خورشید او خاك بر آرد ز زر و سیم بخروار
از تابش بسیار کندسیم وزر آن خاك وین خاك کندسیم وزر ازبخشش بسیار
ای سید احرار کـه احرار ندارند از بنده بدان خـاك کف پـای ترا عار
جان توکه تا تو بسفر بودی بودم اندرحضر آشفته وسرگشته چوپرگار
بی مجلس تو سوز نئی بودم ضایع چون سوزن سر ریخته و کفته بسوفار
سوفار نه تا رشته درآرند وبدوزند سر نیز نه کز پای بیارند برون خار
تا تو بشدی نیز نرفتم بـدر کس در زاویه‌ای مانده بدم روی بدیوار
تیمار تو و تربیت تو شده از من من مانده میان غم و اندیشه وتیمار

---

۱ - در نسخه‌م - این دو بیت اضافه شده است .
اندر هنر و فضل بدست آرد صدره تا خیر کند ازکرم وجود بیکبار
نور ... دکان آمده باشد بزر و سیم کان‌را شمرو داده بسوال و بزوار

غم خوردم‌وتیمار کشیدم بشب‌وروز ای خورده غم من رهی وداشته‌تیمار
تیمار کشد هر که تو تیمار نداریش غمخوار نبود آنکه‌نباشیش تو غمخوار
ببریده مرا هوش و خرداز‌هوس‌شعر خاطر شده‌از کار وفرمانده ز اشعار
خاطر شود ازکار فرمانده و از شعر آنرا که نیابد چو تو ممدوح سزاوار
زان بار گرانتر نبدی بر دل و جانم کم خواسته بایستی جز بر در تو بار
از خدمت تو دور نباشم بهمه حال خواهی بحضرخوه‌بسفر این‌بار آن‌بار[1]
گردرحضری‌بنده ترا هست‌ثناخوان ور در سفری بنده ترا هست دعا کار
من چون‌توخداوند سر افراز ندیدم تو نیز چو من بندهٔ مطواع مپندار
تـا گنبد زنگاری گـرد کـرهٔ خاك آرد مه وخورشید شب وروز پدیدار
ازگردش او بادمه‌وسال وشب وروز در دیدهٔ اعدات فرو ریخته ز نگار
بادا علم و جاه تو پیوسته سـر افراز
اعدای ترا بخت نگون باد و نگونسار

درمدح دهقان اجل احمد

آب روشن گشت وتاری شد هوا ازماه‌تیر بی‌گمان خمّ عصیر اندر هوا انداخت تیر
ریخت از شاخ درختان از نهیب تیر او عیبه‌های جوشن زر آبگون بر آبگیر
زاغ بگریزد زتیر انداز چون از هرسوی زاغ گرد آمد چوتیر انداز شد خم عصیر
ملك باغ و بوستان بگرفت زاغ پرنعیب سرو و گلبن عضب کرد ازعندلیب خوش‌صفیر
ماه فروردین حریر فستقی بخشیده بود مردرخت باغ را تاباغ شد زینت پذیر
تیرمـه زینت بگردانید بستانـرا وداد آن‌حریر فستقی را رنك دنیارو زر یر
چون فقیران باروبر یکبارگی درباختند سایه دارو میوه دارو مذهب‌این دارد فقیر
هرجمادی را ندانم تا در آموزنده کیست عادت دست جواد نایب صدر کبیر
ماه تیر از بهر آن خوانند این ایام را کاندرین‌ایام خلق از خرمی‌یابند تیر
باده پیرو برگ برنا بود در فصل بهار برگ پیروباده برنا شد چو آمد ماه تیر[2]

۱ - این‌بیت در نسخه‌م ـ نیست . ۲ - درنسخه‌م - این بیت نیامده است .

برگ پیرو بادهٔ برنا بهنگام نشاط
کاندر آمیزد بطبع مردم برنا وپیر

پیرو برنا را برآمیزد بروز باروبزم
صدر برنا بخت پیراندیشهٔ روشن ضمیر

صدر عالی رای دهقان اجل احمد که او
هست دولت‌راشرف چون دین‌یزدان‌رانصیر

دیده اهل‌کفایت کزصریر کلك خویش
دیدهٔ اهل‌کفایت را همی دارد قریر

آن هنرمندی که چون او کلك بر کاغذنهد
تیر بر گردون زشرم او بگرداند مسیر

ملك شرق وچین بشاهست ووزیر آراسته
رأی و تدبیر ویست آرایش شاه و وزیر

ای بلند اختر خداوندی که بررفته سپهر
هست پیش همت والای توپست وحقیر

برسپهر حشمت و جاه و بزرگی و شرف
همچو خورشید از میان اخترانی بی‌نظیر

قرص خورشید مضئی از رای تو گیرد ضیا
همچنان‌کز قرص خورشید مضی ماه منیر

نی‌نظیر رأی رخشنده‌ات بودشمس مضی
نی عدیل کف بخشنده ات بود ابر مطیر

قطره‌ای از ابر جودتست صد بحر محیط
ذره‌ای از کوه حلم تست صدکوه تبیر

در کفایت چون سر کلك تو گردد قیرگون
روز بخت حاسد وبدخواه تو گردد چوقیر

هر که روی ازتو نتابد زوبتابد روی بخت
هر که مأمور تو شدبرکام دل گردد امیر

جز رضای تونگیرد دست وننماید خلاص
هر که رادارد زبان در چنگ‌وبند غم اسیر

حاسدجاه تو خواهد خویشتن را همچوتو
یافته جان عریض ویافته شغل خطیر

هر که در جاه عریض تونگه‌کرد از حسد
زان حسد خودرا فکند اندر تك چاه قعیر

هر که در آئینهٔ حاجت بجوید روی خویش
زان غرض بی‌بهره باشدچون زآئینه صریر

تن‌چو زیروچهره چون زرشد بداندیش‌ترا
تاترا بیند که زربخشی همی بربانك زیر

چون توباشی‌جاه ودولت راسزا ندهدفلك
آن سزاواری تراوین ناسزا را خیر خیز

حاسد بدخواه جاه تو بمرگت آزمند
گردرین حسرت بمیرباك نبود گو بمیر

گاه برگل ریزدی نوش وگهی بربرك گل
ازکف گلبرك روماهی‌بلب چون شهدوشیر

تاجهان باشد نصیب تو طرب باداز جهان
بهرهٔ بدخواه تو اندیشه وکرم و زحیر

جاه‌بدخواه تواز ادبار درتحت الثری
رایت اقبال نگذشته از چرخ اثیر

در مدح سعدالدین عمر

سیم بر یارم شد از من سیم بر سیم یـارم نی و یارم سیمبر
عـاشق سیم ار بخواند وی مرا من ورا معشوق دانم سیم بر
زان نگار سیمبر بـا من نماند جز نگاری کان بروی سیم بر
کردزرین روی من وا نگاه گفت منت از من دان که زر از سیم بر
لعبتی سیمین صنوبـر قـامتی بـر سر سیمین صنوبر سیم بر
سیم پنهانی که ماه و مشك و گل نرگس و شمشاد و مرجان و درر
نرگس او بر کمان پیوست تیر تیر اورا زهر کش پیکان و پر
تا شود زان شکرین مرجان او زهر تیر نرگس او بی ضرر
ناردان مـرجان در آگین او گر بخندد یـا سخن گوید شکر
مشك و شمشادش کشیده گرد گل دایره چون طوق قمری پر قمر
خط و زلف است آن نه شمشاد و نه مشك برده شم از مشك و از شمشاد فر
بر رخ رخشان آن میر بتان تیره و مرغول و سردر یکدیگر
راست مانند خط میر عمید سید الـکتاب سعد دین عمر
آنکه تشبیه دوات و کاغذش هست چون ازمشك بحرازسیم بر
از کمال عدل شاه بحر و بـر تا شود این بر ازان بحر آبخور
از بنان او به بحر و بـر شود مـاهئی ازسیم تن از مشك سر
ای سر اهل هنر در خط تو خط تو تاج سر اهل هنر
چون دواتت تاجور گردد هر آنك چون قلم در خدمتت بندد کمر
خدمت صدر تو از جان واجبست بر کمر بندان شاه تا جور
تا عمید ملکتی بر کلك تست اعتماد داد خواه دادگر
آستین سایـلان و زایـران زاستان تو شود پرسیم وزر
بـارگاه خسرو مشرق بتست زان مزین تر که چرخ ازماه وخور
حکمت آرایان بمدح صدر تو دفتر آرایند از الفاظ وصور

دفتر بی مدح تودف تر است — در طرب نارد کسی رادف تر
سوزنی را در ثنا و مدح تو — گشت از سوزن سخن باریکتر
رشته فکرت بسوزن بر کشید — تا برشته در کشد درو گهر
گر قبولی یابد از اقبال تو — بشکند از سوزن فکرت تبر[1]
تا خداوند سخن را در جهان — از خداوند سخا نبود گذر
باد ارباب سخن را سال و ماه — آستان درگه تو مستقر
نور خورشید سخای تو بلطف — تافته بر هر یکی از بام ودر

در جهان همچون سخن باد و سخا
نام تو باقی و محمود الاثر

درمدح نظام‌الدین[2]

در ضمیرم بدی هوای امیر — وانکه باشم ثنا سرای وزیر
نشد اندیشهٔ ضمیرم کم — خواجه را یافتم وزیر و امیر[3]
بوزارت نشسته خوشدل وشاد — وز امارت نگشته عزل پذیر
شاه میران نظام دولت و دین — عالم عادل کریم کبیر
آنکه خورشید عدل وفضل ویست — نور گسترده بر کبیر و صغیر
در نیاید بچشم همت او . — ملك و ملك جهان قلیل وکثیر
رأی و تدبیر ملك آرایش — نبود جز موافق تقدیر
آیت فضل و رحمتت از حق — که بجز حق نداندش تفسیر
دیده ملك و ملك دارانرا — دارد از تیره دل دوات قریر
صورت عقل را بدار الملك — بصریر قلم کند تصویر
از وزیران مشرق و مغرب — بصریر قلم گرفت سریر

---

۱ - در نسخه ع - این بیت نیامده است - در نسخه ، - مصراع دوم چنین است نشکند سوفارسوزن راتبر
۲ - این قصیده در نسخه م نیامده است . ۳ - این در نسخه ع - نیست .

خط او پیش دیدهٔ اکمه گر بداری‌شود بدیهه بصیر
بجزانصاف‌وعدل شفقت ورحم فکرتی در نیایدش بضمیر
عدل او ناخن ستم از گوش برکشد همچو موی راز خمیر
درجهان با کف عطاده او همچوسیمرغ‌و کیمیاست فقیر
در سرای وزارتش کم و بیش کیمیا در نگنجد و تزویر
همچو مظلوم باشد از ظالم ظلم از دست عدل او بنفیر
هر که بیند خیال او در خواب باشدش فرو فرخی تعبیر
وان‌کز او هیچ بر نگیردچشم چه بود هم برین نسق میگیر
نظرش نور دیده افزاید زانکه‌صدریست‌بی‌عدیل‌ونظیر
ای نظیر تو جز تونی بجهان بجوانی بخت و دولت پیر
سوزنی پیرگشت و در پیری گشت درخدمت تو با تقصیر
گر تغیر پذیر شد سخنش نپذیرد عقیدتش تغییر
تا سپهر سریع دورانراست سیرشمس مضیء و بدر منیر
تا دم صور از آفت ایام ملکت حافظ و معین و نصیر

شمس و بدر بقات را بادا
جاودان بر سپهر جاه مسیر

فی‌مدح اشرف الدین [۱]

ای جهان شرف بتو معمور یافته از دو پادشا منشور
از خداوند دلدل و قنبر وز خداوند ناقه ویعفور
پادشاه حسینیان اشرف شرف دین کردگار غفور
هست در جنب پادشاهی تو بندگی پادشاهی فغفور
پادشاه سیادتی و تراست ازشرف ملك واز خرد منشور

---

۱ - این قصیده درنسخه‌س - نیست .

امت جد تو ترا حشمند   طایعا راغبا بجان مأمور
هیچکس نی ز دل بتوغمگین   هیچکس نی ز تو بتن رنجور
بی‌هوا خواهی تو در دل کس   ندهد آفتاب ایمان نور
تا دم صور پادشاهی کس   نیست وان‌تورانسوی دم صور
هست فراش جد او در خلد   شهپر روح وزلف وطرهٔ حور
شهر نخشب بفر دولت تست   همچو خلدبرین‌وحور وقصور
چون نبوت بجد تو مختوم   شد فتوت بنام تو مقصور
از عطای کف عطاده تو   یك جهان‌شاکرندوتومشکور
عالمی قائـل ثنای توانـد   زوجه منظوم‌گوی وچه‌منشور
نظم و نثر همه ستایش تست   راستی‌بی دروغ وغیبت وزور
از مدیح تو بر صحیفهٔ عمر   کرده مدحت‌سرای تومسطور
عمر من در ثنا و مدح توباد   تا بود قصر عمر من معمور
صرف در دولت وبقای تو باد   چرخ رامدت سنین وشهور
تا شهور و سنین پدید آرد   دورچرخ بلند روشن و دور

دور باد از خجسته مجلس تو
نکبت دهر پیر و دار غرور

درمدح میرعمید سعدالدین[۱]

هلال روزه نمود از سپهر پراختر   بشکل مشرب زرین زچشمهٔ کوثر
کنار چشمهٔ کوثر رسد بروزه گشای   رحیق محترم‌از حق‌بجای شام‌وسحر
براهل دین‌سحروشام این‌همایون‌ماه   زیکدگر متبرك ترند و میمون تر
مهی است فرخ‌یعقوب‌سال را یوسف   عزیز گشته بریازده برادرو سر
بقدر یکشب‌این‌مه‌به‌از هزارمه‌است   چنانکه میرعمید از هزار مردهنر

۱ - این قصیده در نسخه س نیست .

مقرب ملك شرق و غرب سعدالدین که ناظرند بوی سعداصغر و اکبر
چه‌سعداصغرواکبر که‌مهرومه‌خجلند ازویکی بحمل دیگری بدو پیکر
زمین تواضع‌صدریست آسمان‌همت چواین‌بحلم‌ووقاروچو آن‌بجاه‌وخطر
شود نکو خوه او برشده بجاه خطیر فرو فتاده بداندیش او بچاه خطر
بزرگوارا گوهرشناس اهل سخن توئی‌وبر توسخن عرضه دادن گوهر
بآب و آینه ماند ضمیر روشن تو درآب و آینه پیدا شود خیال وصور
نسیم خلق تو گردرضمیروی‌چوخضر بخاره برگذرد بردمد زخاره خضر
گرافتد از کف توسایه برسردرویش چوآفتاب توانگر شود بسیم‌وبزر
بسایهٔ سپر روزه در مهی بخرام بحرب نفس که بهتر زروزه‌نیست‌سپر
زچشم بدتن وجانرا بکردگار سپار بجد و جهد ره عذر کردگار سپر
بخنجر و سپرماه دیو را برمان که هست ماه بیك ره‌سپردوره‌خنجر
ثواب روزه و مزدنماز دار طمع بفرض وسنت شرع خدای و پیغمبر
زکوة جاه بده بندگان ایزد را که در ادای زکوتست سوددرمحشر
همیشه تابسه قسمت بود مه روزه بهرسه قسمت ازایزد کرامتی دیگر
غریق رحمت بادی بقسمت اول دوم زمغفرت جرم برسرت مغفر
چواز عذاب‌سقر بنده خواهد آزادی بقسمت سیم آزاد باد یازسقر

بمدح مجلس میمون تو مظفر باد
جریدهٔ سخن آرای پیر سوزنگر

در مدح علی بن حسین بن ذوالفقار[1]

ای نامی از تو نام خداوند ذوالفقار در دین سید ولد آدم افتخار
هم خلق سید ولد آدمی ز لطف همنام و هم سخای خداوند ذوالفقار

---

۱ ــ این قصیده درنسخه س نیست .

از ذوالفقار جودتو شد کشته آزو بخل همچون ز ذوالفقار علی عمرو و ذوالخمار
از بخل خالی است دل جود ورز تو بر روی جود خالی و در چشم بخل خار
از فخر دین خال به نیکیت یاد کرد از بهر آنکه ماندی ازو نیك یادگار
جایش بهشت باد که در خـاندان خویش پروردهٔ بهشت شد آن مفخر تبار
اعمال نیك او شده از مـرگ منقطع بل کز تو شد یکی عمل نیك اوهزار
زنده کند پدر را فرزند نیکنام نام پدر تو از پسر خویش زنده دار
خاص خدایگانی خلق خدای را یاری دهی بنیکی بادت خدای یار
از روزگار دولت تو خاص و عام را از چنگ غم نجاتست از جور روزگار
در سینهٔ تو بحر سخا موج میزند تا غرق نعمت توشوند اهل این دیار
از بیشمار خواسته بخشیدن تو نیست در فهم ووهم خواسته بخشیت راشمار
با اهل علم وعقل بتقریر علم و عقل کم پیشی سخاوت تو نیست بر قرار
اندر میان دلها شاهی است مهر تو بگرفته زین کنار جهان تا بدان کنار
اقبال و بخت ودولت وپیروز روز را فرزند نازنینی پرورده در کنار
قبله در سرای تو است اهل فضل را گرد سرای تو فلك فضل را مدار
درخدمت تو اهل هنر راست دین وفضل وز خدمت تو دوری شین است وعیب وعار
هر شاعری که بوسه دهد بر رکاب تو گردد بدولت تو براسب سخن سوار
من بوسه داده‌ام دگران بوسه می‌دهند تا همچو من شوند و به از من هزار بار
در بنده بـودن تـو ز پیـری مقصرم ای بخت توجوان ز من پیر در گذار
دلشاد باش وخرم وخوش عیش وخرش طرب بنده نواز باش وحق اندیش وحق گذار
دهقان کشتمند رضای خدای باش اندر زمین فربهٔ دل تخم خیر کار
تـا جاش بر گری بقیامت ثواب ومزد اینست کارو بهتر ازین کار خودچه کار
در ماه روزه کار شب قدر کن بشکر تا بر تو آن ثواب نهان گردد آشکار
رحمت نثار یافته باشی و مغفرت آزادی از جهنم و ز تف تفته نار

عیدت‌خجسته باد و تواندرخجستگی آیین عید ساخته و ساز عید دار
تا دور چرخ و سیر ستاره دهنده‌اند هر سال‌و ماه رامدد از لیل‌و از نهار
لیل و نهار و سال و مه تو بخیر باد با تو جهان چنانکه تراباشد اختیار

ای سوزنی بمدح خداوند ازین نسق
درّ ثنا بسوزن خاطر برشته آر

در مدح فخرالدین

ناداده مژدگانی نادید مژده ور دیدیم فرطلعت آن عالم هنر
مارا بفر طلعت خویش آن‌سپهرفضل خود داد مژدگانی وخودبود مژده‌ور
تا آمدی خبر ز خرامیدنش بما پیش ازخبر رسید وخبر ماند براثر
بودیم از و بیك خبر خوش نیازمند او خودرسید پیش‌که آید بما خبر
روز دوم بداز مه آزادهٔ صیام کازاد وار از سفر آمد بمستقر
از کردگار خود بدو آزادی اندریم آزادی از غم وی و آزادی از خطر
منت خدایرا که بصدر و سریر خود آمد ازآنکه رفت بصد بار خوب‌تر
خورشیدسوی‌برج‌حمل‌برچسان‌رسد او سوی شهرخویش‌چنان‌آمدازسفر
خورشید دوده و گهر خاندان خال آن‌گوی برده مهتری از عم واز پدر
فرزند پادشاه دهاقین روزگار فرزانه فخردین و خداوند دادگر

خورشید آسمان هنر افتخار دین
دهقان‌علی‌که هست علی‌خصلت وسیر

در مدح علی بن ذوالفقار[1]

آیین این علی است سخاوت چنانکه بود آیین ابن عم نبی سید البشر

---

۱ این قصیده در نسخه س نیست .

تا ذوالفقار جودوی آهخته شد بدهر شد خون عمر و وعنتر وبخل‌از جهان بدر
ای آنکه در زمانه باحسان و مردمی شد نام تو چو مردی هم نام تو سمر
در جنب رای روشن وکف جواد تو خورشید کم ز ذره و دریا کم از شمر
بی بار شکر منت احسان و جود تو آزاده‌ای نیابی در کل بحر و بر
در باغ مکرمت شجر همت تراست زاحسان وجود وبروسخا شاخ‌و برگ وبر
یکتن زاهل فضل نیابی درین دیار زان باغ بی نصیبه و بی بهره زان شجر
بودند اهل حضرت جلت ز دیر باز از جاه و از جلالت تو باجمال و فر
بالین مهتران و سران آستان تست وز آفتاب تو بفلکشان رسیده سر
در خدمت تو آمده مخدوم پیشه گان بسته بصدر بار تو چون بندگان کمر
وین بندگان نخشب مانده ز جاه تو محروم چون پیمبر کنعانی از پسر
در هجر تو بجان یکایك ضرر رسید چون آمدی بنفع بدل شد همه ضرر
شد نخشب از جمال تو یار دگر چنانك گویند نخشب است این یا جنت دگر
تا ماه روزه و شب قدر است در جهان تا عید در رسد چومه روزه شد بسر
تا حشر ماه صوم وشب قدر و روز عید برتو بخیر باد و بر اعدای تو به شر

چندان بزی که از عدد سال عمر تو
عاجز بود خواطر و حیران شود فکر

(در مدح تاج‌الدین محمود (۲))

گسترد نام نیك چو محمود تاجدار محمود تاج شد و زاحرار روزگار
از شاهوار بخشش اوظن بری که او محمود تاج‌نیست که محمود تاجدار
او تاجدار ملك هنر زیبد وعدوش در بارگاه حشمت اوگشته تاج دار
تا آمد ازدیار خراسان بماورا عالنهر نهر دولت اوگشت چون بحار

---

۱ و ۲-این قصیده در نسخه س نیست .

برفرق اهل فضل زرافشان شود هوا   هر گاه از آن بحار شود بر هوا بخار
نیل وفرات ودجله وجیحون موج زن   با کف داد او چو سرابند هر چهار
هر گه که سیر کلك کمر دار او کند   سردل دوات کلهدارش آشکار
آرد برات او امرای کلام را   بردوش طوق منت ودر گوش گوشوار
محمود شاه غازی شاعر نواختن   آیین نهاد وسنت و رسم وره و شعار
ازسر گذشت بود و نبود همه جهان   دیوان عنصریست زمحمود یادگار[1]
وز خادمان مجلس محمود تاج دین   چون عنصری هزار بر آید بیك شمار
محمود سومنات گشای صنم شکن   در غزو سیگزی بسنان زره گذار
آن مرتبت نیافت که محمود تاج دین   از یك بدست کلك بریده سر نزار
ای تاج کز جواهر دانش مرصعی   بر فرق دین سید وشاه بنی نزار
نور دلی و راحت روح و سدید دین   عبدالکریم صدر کرام و سرکبار
عبدالکریم صدری کزوی کریمتر   عبدی نیافریده کریم آفریدگار
او اصل مهتریست مران اصل راتوفرع   تازان بتو چو جسم بروح وشجر ببار
مستوفی ممالك مشرق توئی وهست   بر کلك بی‌قرار تو هر ملك را قرار
ز ابنای روزگار نیاید کسی چو تو   بر مرکب کفایت وفضل و هنر سوار
گر کار تو بعقد بنانست و سیر کلك   اندر کشی ذرایر خورشید را بکار
بی سهو و بی‌غلط بجریده نشان کنی   از پیش باد اگر بهزیمت رود غبار
دانی شمار آن و ندانی که سیم و زر   برشاعران زجودتو چندین شود نثار
برشاعران ثنای تو در سال سنت‌است   بر من رهی فریضه بروزی هزار بار
گرشعر بنده هست بدین‌چاشنی‌پسند   دریك‌دو مه بمدح تو دیوان کنم نگار

---

۱ درنسخه ع این بیت اضافه شده است :
از شاعران بحضرت محمود پادشاه   چون عنصری بنام نیامد یك از هزار

تا از برای گفت وشنود است خلق را گوش سخن نیوش وزبان سخن گذار
سیماب باد ریخته در گوش آنکسی
کودارد از شنودن مدح و ثنات عار

در مدح وجیه‌الدین[۱]

ای بنده مکارم تو اهل روز گار جزمکرمت نداری نه‌شب نه روزگار
درهیچ روزگار نیامد چه تو کریم کاندر عطا دهی نبرد هیچ روزگار
مشاطه‌ایست کلك تو کز مشك وغالیه زلفین لیل شانه زند بر رخ نهار
از وی هران‌نگار که پیدا شود کند کارهزار کس بیکی لحظه چون‌نگار
زاهل کرم‌هزار بیك بخشش تو نیست زاهل قلم بدانش تونی یك از هزار
زان تا بدستخط عزیز تو اهل فضل از ذل فقر باز رهند اندرین دیار
کلکی‌چو ذوالفقار علی تیز کرده‌ای تاخون‌بخل ریزی‌چون خون ذوالخمار
تا تو وجیه دین لقبی اهل دین بتو هستند در مواجهۀ قبلـه کبـار
آنراست‌بخت یار که از جملۀ‌جهان از جان‌کند بخدمت صدر تو افتخار
مداح صدر تو چوباو صاف خلق تو در خاطر آرد آتش بی دودوبی‌شرار
در مجمر دماغ و دل او بهر نفس عطار طبع مشك بر آتش کند نثار
زرین سخن سوارصفت کرد عسجدی کلك‌هنروری‌را چون شدسخن گذار
در طبع آن‌امیر سخن‌گر کنون‌بدی جز کلك تو نبودی زرین سخن سوار
چون‌توسوار اسب‌فصاحت شدی اگر سحبان بود پیاده دود از پس غبار
با قدر تو نه چرخ برین‌است‌سرفراز با حلم تونه جرم زمین‌است برد بار
عالیتری از ان متواضع تری ازین زان باش کامران‌وازین باش کامگار

---

۱ - این قصیده در نسخه‌س - نیست .

اعدات را بلطف بر آر از زمین بچرخ تا لطف تو ببینند آنگه فرو گذار

خرم بزی زدور فلك بر هوای دل
تا از بر هوا بود افلاك را مدار

درمدح نظام‌الدین

باز دیگر ره جوان خاطر شد این مداح پیر از ره مدح جوانبخت جوان دولت وزیر
صاحب عادل نظام‌الدین وزیر شاه شرق مفخر اولاد میران هم وزیر و هم امیر
صاحب صاحبقران عالم فضل و هنر وندران صاحبقرانی بیقرین و بی نظیر
مسند و صدر سری کم دید و کم بیند چنو صدر والا قدر عالی همت روشن ضمیر
از ضمیر روشنش گیرد ضیا شمس مضی هم بدان تقدیر کز شمس مضی بدر منیر
دستگیر خلق شد عدل وی از دست ستم تا نگردد هیچکس در دست ظالم دستگیر
خلق را بودی نفیر از ظلم پیش از عهد او عدل او آورد ظالم را بفریاد و نفیر
تا مشیر شاه شد اندر ره انصاف و عدل بچهٔ آهو شد از پستان شیران سیر شیر
دل چوقیر ورخ چوزر گردد عدو کز دست‌او مرغ زرین تن زند منقار در دریای‌قیر
هم‌بدان دریای قیر و هم بدان منقار مرغ آستین پر زر برد از خط او دست فقیر
خودکسی باجود او یابد فقیر اندر جهان کس‌بدین فتوی نداند زو جواب دلپذیر
چون مخمر کرد طین خلقت او کردگار بخل‌رازان گل برون آورد چون‌مواز خمیر
از تنور گرم مالیخولیای مهتری حاسدان جاه او را خام سوز آید فطیر
ای صریر خامه تو ملك شه آراسته وز تو آرایش گرفته مسند صدر و سریر
گر صریر سیر کلکت تیر گردون بشنود پیش سیارات دیگر بشکند بازار تیر
حامی تیر ار شود کلکت نترسد ز احتراق بگذرد ازقرص خورچون از هدف‌پیکان‌تیر

---

۱ ـ این قصیده در نسخه س نیست .

ازکمان چرخ بر جان بداندیشان تو تیر باران بلا بادا چو دردی زمهریر
حاسدانت را ز باد حسرت و بار ندم دم بسان زمهریر و دل بکردار سعیر
آفرین گویان عالم آفرین گویان شده پیش تخت چون تو صاحبدولت از برناوپیر
نیست در علم سخندانی و در درس سخا مفتئی چون تو مصیب و نا قدی چون تو بصیر
شعر من دانا خرد نادان هر گلبن بود شعر من پیشش چو در پیش خر گلبن شعیر
تا قلم گیرد دبیر و چون مطرز بر کشد از قلم مشکین رقم بر روی کافوری حریر

از پی انهای گردون ماه بادت چون برید
وز پی تحریر دیوان تیر بادت چون دبیر

درمدح ابراهیم رکن الدین حبیب

ز گرد راه چو عنقا باشیانهٔ باز بسوی بنده خرامید شاه بنده نواز
شهی که بنده نوازی و لطف او آورد شهان روی زمین را به بندگیش نیاز
شهی که بارگه‌اوست سجده گاه ملوك همی برند بدان سجدگه ملوك نماز
کمی نیابد در عز وپادشاهی اگر کمینه بنده ازوجاه یابد و اعزاز[1]
رسید شاه جهان سوی فخردین مهمان چو شاه ز اول سوی غلام خویش ایاز
ایا ز قافیه بایست یا ز هیبت شاه نبودمی ز شه‌ز اولی سخن پرداز[2]
بشه نواخته شد فخر دین وجای‌بود بدین نوازش شاه ارکند تفاخر و ناز
شهی که همچو سکندرسپهبدان دارد سنان گذاروکمند افکن‌وخدنگ انداز
شه ملکوك براهیم رکن دین‌حبیب که یافتست بهمنامی خلیل جواز
ملوك شرق و سلاطین چین بدو نازند جوازخلیل‌وحبیب اهل شام‌واهل‌حجاز
ز بهر قوت دین حبیب اگر چو پدر اساس و قاعده غزورا نهد آغاز
خلیل وار بتان بشکند که نندیشد ز آفرازه نمرود منجنیق افراز
گر این براهیم آنگه بدی که‌بد نمرود بدی بکشتن نمرود با خلیل انباز

---

۱ - این بیت در نسخه س نیست . ۲ - این بیت در نسخه ع نیست .

فرو فکندی از یك خدنگ کرکس پر — چهار کرکس نمرود را گه پـرواز
ایا شهی که در آفاق هر کجا شهریست — که‌دین‌وسنت فاش‌است‌وکفروبدعت‌راز
نـدای عدل تـو در داده‌اند بـر منبـر — منـادیـان سیه جـامهٔ بلند آواز
شود ز عدل تو گیتی چنانکه بام بیام — ببیت مقدس‌بتوان شدن ز چین وطراز
نه دیر باشد تا نزد تو خـراج آرند — ز مصر وکوفه و بغداد و بصره و اهواز
ز روی تجربه را گر کمینه بندهٔ خود — سوی شهنشه کرمان فرستی‌و شیراز
بساعت ار ننهد بندهٔ تـرا گـردن — بگور بیند کرمان بدو شده دمساز
چوشمع گریان خندان بسر دهدهمه‌تن — چوشمع یکشبه‌عمرش بو نه‌دیر و دراز
مخالف تو اگر شمع گیتی افروز است — چوسر دهد همه تن سر جدا کنند بگاز
دم منازعت تو شها کـه یارد زد — در مخالفت تو کـه کـرد خواهد باز
که‌خواند تختهٔ عصیان تو که در نفتاد — ز تخت پنجه پایه بچاه پنجه باز
که‌رفت بـر ره فرمان تو کزان‌فرمان — رمیده بخت بفرمان او نیامد باز
همـای عدل تو چون پر و بال‌باز کند — تذر و دانه برون آرد ازمخالب باز
ز بیم هیبت و سهم سیاست تو بدشت — ز گرگ پنجه فرو ریزد ازنهیب نهاز
شکار دوستی ار نه ز عدل تو آهو — بپیش بازش یوز آمدی گر از گراز
سوار بی جان پیش سپاه دشمن تو — رود چو بیژن جنگی بسوی‌جنگ گراز
بشاهنامه برار هیبت تـو نقش کنند — زشاهنامه بمیدان رود بجنگ فـراز
ز هیبت تو عدو نقش شاهنامه شود — کزاونه مرد بکار آید ونه‌اسب ونه‌ساز
همیشه تا که نبرد آزمای شاهانـرا — بگوی بازی باشد مرا دو نهمت و آز
زتیغ چوگان ساز از سر مخالف گوی — مراد بر تو بود خواه باز و خواه مباز
بخواه گوی ز نخ لعبتان چوگان زلف — گهی بگوی گرای وگهی بچوگان یاز

بیازمای چو شاهان حلاوت و تلخی
حلاوت لب معشوق و تلخـی بگماز

۱ - این مصراع در نسخه ع - چنین است . رود چوبیچا ن بیلی بسوی جنك گراز .

(در مدح سعدالدوله)

سعد دولت را بسعدالدوله بـاز آمد نیاز هر دو بهر بندگی در پیش استادند باز[1]
هست با وی نیك ساز ایام از روی خـرد تا که خواهدبود چون باوی نباشدنیك ساز
بـاز چون رأی رفیع و همت سعد دول رایت اقبال سعدالملکیان شد سر فراز
هم کنون باشدکه گردن بردگان از امراو پیش درگاه تـو آرند از بن دندان غاز[2]
بی نیازان جهـانـرا باز بینی پیش او بسته و بگشاده بند خدمت و دست نیـاز
نیکخواه او اگـر چـون زر شود اقبال او دارد آن قوت که آن زر را ببرد زیر گاز
بد سگال دولت او گر زروی و آهن‌است هست‌پیش‌اوچو زاتش‌موم وروغن‌در گداز
گر برد بر تخت پنجه پایه جای حاسدش باشد او را تحت پنجه پایه چاه‌شصت باز
حاش لله گر بود در چاه جای ناصحش شصت بازی چـاه دارد تخت پنجه پایه باز
دایه وار اعدای او را چرخ چندان شیرداد تا چو پستان گرشود آنگه کندشان‌شیرباز
وقت آن آمدکه اعدا را بکوبدسر چوسیر تا یکایك آگهی یـابند از نرخ پیاز
حاسد اوگفت کاید هر فـرازیرا نشیب نـاصح او گفت کاید هر نشیبی را فراز
از پس عمر درازی کاندر آن پیمان‌بدند ناصحش را شد زبان ودست برحاسددراز
گفت کای‌بدخواه‌سعدالدوله‌میبینی که گشت گفت من‌جد و حقیقت گفت‌توهزل ومجاز
آستان سعد دولت را ز عالم قبله کن تا در اقبـال سعدالـدوله آید بر تو بـاز
خاك پای سعد دولت توتیای چشم کن تا شوی بر چشم در او بیدریغ و پاکباز
ایخداوندی که بر صدر خداوندان جاه بدر صدری تکیه کرده بر سریر عز وناز
تا بباشی بدر صدر سروران دهر باش در سرکلك تو کار دهر را منع و جواز
دوستان و دشمنانرا آب و آتش فعل باش بد سگالانرا بسوز و نیکخواهانرا بساز
تا پدید آید بناگوش بتانرا خط سبز همچو بـر دیبای از مشك تاتـاری طراز

---

۱ ـ در نسخه س ـ این بیت اضافه شده :

دولت و سعد ارنه بربندند بند بندگیش پس کجا یابند ازو به مهتر و بنده نواز

۲ ـ این بیت درنسخه س نیست .

گـاه با زیبا رخان وگاه بامشکین‌خطان جام می نوش از بتان چین و تاتار و طراز
تا بگیرد بـاز بازان کش خرامیدن زکبك تا بیاموزد خرام‌ان کبك بازیدن ز باز

دست در زلف چوچنگ یار یار کبك زن
وزشکار بوسه چون بازان‌بسوی کبك‌یاز[1]

در مدح وجیه‌الدین[2]

این منم یارب بصدر مهتر کهتر نواز از ندیمان یافته بر خواندن مدحت جواز
قفل درج طبع بگشاه بمفتاح زبـان آشکاراکرده هر دّری‌که دردل بود راز
مهتر کهتر نواز از مدحت من شاد و خوش من خوش و شاد از قبول مهتر کهتر نواز
مهتر آزادگان والا وجیه الدین که خلق مدح او خوانند چون وجهت‌وجهی درنماز
محترم‌صدری‌که در ساز سرایش در عجم حرمت آباداست‌چون‌بیت‌الحرام‌اندرحجاز
آنکه در بستان و باغ‌رادی و آزادگی‌است سوسن آزاده و آزاده سر و سر فـراز
آنکه تا آزادگی بر نام او تحقیق شد سرووسوسن راشد است آزادگی‌نام مجاز
آنکه باشد برسریر بی نیازی متکی شد سریـر جود او تکیه گه اهل نیاز
سفرهٔ جود ورا تا باز گستردند شد بخل‌را آژنگ ابرو چهره چون سفره‌فراز
با سخای او حدیث آز گفتند اندکی گفت هرگز من خبر دارد نداند نام آز
آزاندك باشد اندر لفظ ترکی وبعمر ساقی برّو عطـای[3] من نداند داد آز
منت‌ازسائل‌بجان‌برداردازچیزی‌که‌خواست ورچه‌جان‌خواهد دهد بی‌منت و بااعتذار[4]
همچو طفل نازنین ازباب و مام مهربان سایلان وزایران از لفظ او یابند ناز
گر بصدر اودرآید سایلی عریان چو سیر با حریر وحله تو برتو رود همچون پیاز
مهتران از بهر حرزمال خود سازند گنج او ز حرزمال باشد روز وشب در احتراز
گرزکف بخشش او سایه افتد بر زمین در زمین افتد ز بهرگنج قارون اهتزاز

---

۱ ـ نسخه س ـ بسوی کبك تار ۲ ـ این قصیده در نسخه س دیده نشد . ۳ ـ در نسخه ع ـ ساقی خمر عطای من . ٤ ـ این بیت در نسخه ع نیست .

دل ز مهر سیم صافی صافتر دارد ز سیم ندهد اندر زر گدازی بین چو زر اندر گداز
ای ز سهم پهلوان وزرأی عدل آموز تو یوز ز اهو در گریز افتاده و گرگ از گراز[1]
قاز اگر بازو زند بر باز عدل پهلوان چرخ عنقا وار متواری شود از بیم قاز
صعوه درظل همای عدل و داد پهلوان مر عقاب ظلم را بر بردر اند قاز قاز
در پناه پهلوان کبك و تذرو آرد برون جوجه گان دانه‌چین از بیضهٔ شاهین و باز[2]
ملك توران مهره کردار است بر روی بساط رأی ملك آرای تو بر مهره ماهر مهره باز[3]
پیر پرور دایهٔ لطف تو است آنکو نکرد هیچ دانارا زطفلی تا بپیری شیر باز
کردره گم کرده بودم در فراق صدر تو کردره گم کرده را جاهت براه آورد باز
آمدم تا طبع را سازم ز مدح تو غذا مدح تو طبع مرا باشد غذای طبع ساز
در امل تا دیر بازی و درازی ممکنست چون امل بادا ترا عمر دراز و دیر باز
بدسگالان تو از هر شادئی کوتاه دست مانده از اقبال کوتاه اندر ادبار دراز
تا زنند ازحسن خوبان طراز وچین مثل از نکویان مجلس بزم تو چین با دو طراز

کسوت عمر ترا تا تا دامن آخر زمان
از بزرگی نام تو بر آستین بادا طراز

در مدح وزیری گوید[4]

وزارتست باهل وزارت آمده باز سرای دولت میرانیان شده در باز
نظام دین شه میرانیان که بر شاهان خجسته فال تراست از همای وازشهباز
چهار سال چو شهباز از آشیانهٔ ملك بهر هوائی پرواز کرد و آمد باز
بمستقر و سرا و سریر و مسند خویش بدان نسق که بمعشوق عاشق دلباز

---

۱ ـ در نسخه ع این بیت اضافه شده‌است :
نایب است از پهلوان شرق وهمچون پهلوان دل ز مهر زر بریده همچو مهر زرنگار
۲ - در نسخه ع - گرك از نهاز . ۳ - درنسخه ع این بیت افزوده شده است .
بی بدل صدری ورای تو بدل داندزدن تخت پنجه پایه بر اعداه بچا شصت باز
۴ - این قصیده درنسخه س دید نشد .

گرفت صدر وزارت بفرخی تا کرد
همای دولت و پیروزی از سرش پرواز
عدم شود ستم از کلك عدل گستر او
چو شدمنادی انصاف او بلند آواز
چو سیر کوفته دارد سر ستم پیشه
خبر دهد ستم اندیش را ز نرخ پیاز
شود بکلك وی آراسته ممالك شرق
برند نامهٔ انصاف او بشام و حجاز
چو شمع دولت او بر فروخت بفروزد
بنور عدلش گیتی همه نشیب و فراز
ایا حسود تو از جاه تو بغیرت و رشك
زرشك تو سر انگشت خود گزیده بگاز
چو شمع باد بد اندیش تو زشب تا روز
بگاز داده سر از سوز وتن زسر بگداز
نیاز بود چنین ملك را بچون تو وزیر
در آرزوی تو میبود روزگار دراز
بشعر تهنیت این ملکرا کنم نه ترا
که ملك داشت بشغل وزارت تو[1] نیاز
به بی نیازی ایزد اگر خورم سوگند
که نیست همچو منی شاعر سخن پرداز
خلاف باشد و اندازهٔ من آن نبود
که نیستم چو حکیمان وقت حکم انداز
بدیهه حسبی گفتم بوسع طاقت طبع
ضعیف و سست بانجام بردم از آغاز
اگر بد آمد اگر نیك هیچ حاجت نیست
ترا بمدحت من چون خدایرا بنماز
من و دعا و نماز و ثنای مجلس تو
چو نیست بهتر ازین سه برین کنم ایجاز
همیشه تا که نبینند آزرا سیری
بقات بادا چندانکه سیر گردد آز

در مدح سعدالملك مسعود بن اسعد

ای بنظم آراستن با سعد اکبر هم‌نفس
مدح سعدالملك مسعودبن‌اسعد گوی و بس
آنکه نفس ناطقه از سینهٔ ارباب نظم
بهر سلك مدح او درنفیس آرد نفس
صدر عالی‌رای ملك آرای دستوری که بر
پایگاه قدر او کیوان ندارد دسترس
صاحب عادل بهاء الدین که‌هست ازدوستی
شاق مشرق را چوشاه قاب قوسین را انس
آفتاب خسروان را سایهٔ دستار او
چترفیروزیست فتح و نصرت اندر پیش‌وپس
فر دیدار همایونش به از فر همای
چون‌همای‌از بوم‌و باز از جغدوطاوس از مگس

خلق در بستان حلقش همچوبلبل خوشنوا شکّرشکرش غذاکرده چوطوطی درقفس
ای سروصدری که بر گاه و سریر سروری مثل تو صدری ندیداست ونبیند چشم کس
آسمان قدری وتا قدر تو دیداست آسمان آسمانرا روز وشب آنست سودا و هوس
تا کنی از آفتاب آسمان زرین سپر وز هلال آسمان زرین کنی نعل فرس
هست در میزان حلمت بی‌گرانی بوقبیس هست با میزان خشم تو جهنم بی قبس
مهرديناردرم را در دل تو جای نیست گنج دنیا رو درم نتهی بمهر لایمس
کعبهٔ حاجت وران وسایلان درگاه تست گشته مر هر ملتمس را زو محصل‌ملتمس[1]
فی‌المثل گرجان شیرین خواهداز توسائلی هرگز اندر چهرهٔ شیرین تو ناید عبس
دشمن‌جاه تو درد‌ل تیرگی دارد چو شب نی‌غلط‌دان آنکه شب هرگزنباشدبی‌تکس
گرنیارد نور شمع مهر تو در پیش دل شب رود اورا بهرگامی بگیرد ده عسس
هرکراکین تو دارد دل سیه چون لوبیا ازدوسنگ آس‌غم‌بی‌پوست گردد چون‌عدس
دیدهٔ‌حاسدبتو چون غژب‌انگوراست سرخ درلگد کوب عنا بادش جدا آب ازتکس
در ثنای مجلس میمون تو مداح را ناید اندر دل ملال و در زبان ناید خرس
سوزنی اسب قوافی راند در میدان تنگ تاخر خمخانه بیهوده بجنباند جرس
چون نباشد شاعر منحول کارشعر دزد گو گذارد قافیت را تنگنائی در حرس
خس بود درافلظ تازی کوك واندر شاعری کوك زن برسوزنی گرخوش‌براید لفظ خس
شاه‌ملك آرای را بایسته‌چون بردای چشم بدسگال ملك اورا چون بروی دیده خس
ملحدان سنی شوند اندر طبس گر مدح تو راوی بازار خوان خواند ببازار طبس

تا بقرآن قصهٔ اصحاب رس خوانده شود
بی رسن بادا بد اندیش تواند رقعر رس

---

۱ - در نسخه س این بیت اضافه شده است .
همچو شیرین نزد خسرو نزد تو سایل عزیز زانکه دربخشش نداری همت دون‌ودنس

در مدح وزیر شاه

وزیر شاه بدیدار پهلوان بر غوش
گرفت و دادبپیمان دوستی دل‌وهوش

بموسم گل وبلبل زجام و بلبله کرد
شراب گلگون‌ازدست گلعذاران‌نوش

همه سعادت دستور شاه سعدالملك
همه سعادت ایام پهلوان بـر غوش

محمدبن سلیمان که چون سلیمان‌را
مسخرند وراجن و انس ازبن گوش

بقهر دشمن خاقان شه سلیمان فر
کشیده صف‌صف‌اهریمنان آهن‌پوش

زاور کند پی آمد که فتحنامه رسید
بدست پیك سلیمان باور گند وباوش

زاور گند بحضرت رسید نیك اندیش
بخدمت ملك نیك بخت نیکی کوش

وزیر شاه جهانرا جمال داد و ازو
جمال‌یافت که آمد دل حسود بجوش

بموسمی که ستوران‌دروش‌وداغ کنند
ستورووار بر اعدا نهاد داغ و دروش

زعدل شاه‌خروش‌از جهانیان‌بنشست
زعندلیب‌وزچنگ‌ورباب‌خاست‌خروش

خروش بلبل‌وچنگ‌ورباب لهوانگیز
مباد هیچ ز بزم وزیر شه خاموش

ز دور چرخ کهن تا همیشه نام بود
شب گذشته‌وروز گذشته‌راوی ودوش

ز دست ساقی دارند هر دو باده گسـار
زلفظ شاعر داننده هر دو مدح نیوش

در مدح امیر اتابك برغوش

اندر آورد سپهر از ره تشریف بگوش
حلقهٔ بندگی میر اتـابك بـر غوش

چرخ در گوش کشد حلقه فرمان ورا
دهر مرغاشیهٔ دولت اورا بر دوش

تا کله گوشه رسانید ز اقبال بچرخ
داد اعدای ورادست زمان مالش گوش

عیش بر دشمن اوتلخ شد از گشت‌فلك
اینت تلخیکه کند عیش‌جهانی‌خوشنوش

او شجاعی‌است که هنگام وغاروز نبرد
نعرهٔ او ببرد شیر ژیان را از هوش

هیبت اهرمنان دارد اندر صف جنگ
باز درصدر سران‌سیرت وسیمای‌سروش

پیش او پای ندارد که سرافکنده بود
دشمن حیله‌گر کینه کش دستان کوش

---

۱ - این قصیده در نسخهٔ ع نیست .

پیش او دست نیارد که غنی گشته بود سائل عاجز در مانده دل خلقان پوش
کمترین بندهٔ او گر بخوهد روز دغا بررخ وران هژبران بنهد داغ ودروش
بنشاند بسر تیغ و به بازوی قوی هرکجا خاسته‌شد فتنه‌چو دریای‌بجوش
خلق از فتنه و بیداد خروشید و کنون کند از عدل همی‌فتنه و بیداد خروش
ای خداوندا گرزنده بـدی رستم زال داشتی فخر اگر بردی در پیش توتوش
با خداوندان در صدر بزرگی بنشین باده نوش وطرب ولهوکن ومدح نیوش
رامش ولهوگزین لاله رخان اندر پیش عشرت وعیش کن وسیمبران در آغوش
دیدهٔ حاسدوبد خواه تو بادا همه سال خسته ازخار عناوز سرمژگان‌خون‌نوش
روز نا آمده را تا که بود فرد انام تا بود نام شب وروزگذشته دی ودوش
در شب وروز میاسای ز شادی و طرب نیم‌ساعت‌مشواز نزهت ورامش‌خاموش

چون سلیمان نبی فال تو فرخنده و باد
زیر فرمان تو دیو وددو انسان ووحوش[1]

درمدح دهقان‌علی‌بن‌احمد

آن خط تیره گرد بناگوش روشنش گوئی نـوشته‌اند بخـون دل منـش
خون دل منست‌نه خط‌آن زبسکه‌گشت اندر دلم خیال بنـاگوش روشنش[2]
در دل نهال عنبر و سوسن نشانده‌ام کاندروه شد بعنبرتر برگ سوسنش
از سنبـل دو زلفش و از لالـهٔ رخش پر سنبل است گویش و پر لاله برزنش
بر روی من زدیده‌چکان آب روینست بی آن رخی‌که شست مگرآب‌رویتش
از فرق تا قدم همه خوبی و دلبریست غازی بت من آنکه ز جانم برهمنش
از غمزه تیر دارد و از ابروان کمان آن دلفریب نـرگس جادوی پر فنش
هر ناوکی که غمزهٔ غازی زند بحکم نتوان حجاب کرد بخفتان و جوشنش
گر خون من بریزد از آن غمزه غازیم باشد ز بار خون من آزاد گردنش

۱ - این بیت در دو نسخه ع‌وس نیست . ۲ - در نسخهٔ ع این بیت اضافه شده است.
ای جمله دوستان من از بهر خون من زنهار خصم‌وار نگیرید دامنش

یکتن ز اولیای من از بهر خون من ز نهار خصم وار مگیرید دامنش
بیچاره سوزنی که بسودای غازئی شد همچو خسروانی خسران زده تنش
چون خسروانی از غم غازی نحیف شد زانگونه سوزنی که ندانی ز سوزنش
ای کاش خسروانی بودی بدین زمان تا بودی آستان خداوند مسکنش
دهقان علی سپهر هنر افتخار دین کز آفرین سرشت خداوند ذوالمنش
آن مهتری که آسان سیمرغ و کیمیا یابند در جهان و نیابند دشمنش
گروی بدست بخت نگیرد عنان چرخ جز نرم گردنی نکند چرخ توسنش
از صد هزار خصم پیاپی بجان و مال ایمن شود هر آنکه درآید بمأمنش
پر آن خدنگ‌وی بگه صید و گاه‌حرب از خون چنان‌شود که ندانی زچندانش
زیباتر از پریست ببزم اندرون و لیك در رزمگه ندانی باز از هریمنش
زاثار صحبت کف گوهر فشان او گوهر بر آید از دل برنده آهنش
آهن بپیش آتش خشم وی ار نهی در حین کند گداخته چون موم‌وروغنش
هرخانه‌ای که آتش کینش فروختند از باد مرگ دود بر آید ز روزنش
در هر زمین که کشت کند تخم کین‌او دست زمانه در زند آتش بخرمنش
در باغ خاطرم گل مدحش شکفته شد از عکس نقش طارم ایوان و گلشنش
شیرین‌وچرب شد سخن من که‌طبع را پرورده‌ام بشکر و مرغ مسمنش
زاید دلم مدایح الوان از آنکه تن پوشیده‌ام بکسوت خوب ملونش
من آن مزینم که همه ساله بنده‌وار دارم بفر و زینت مدحت مزینش
شاهی است او بمملکت مردی و هنر کزفضل هست تختش واز جود گرزنش
ای پادشا که گرزن وتختت بکار نیست آن تاج را مگیرش وزین تخت‌مفکنش
درهردلی که‌رسته‌شد ازوی درخت کین تا آمده ببرگ و بر از بیخ بر کنش
گردشمنش زجاه بخورشید بر رسد زان تا که ذره ذره شود بر زمین زنش

یارب بروز حشر بر آن‌رحم کن که گفت
یارب بروز حشر مگیر از پی منش

در مدح علی بن احمد[1]

منم منم زده دردل زعشق یار آتش گمان مبر که یك آتش که صدهزار آتش
چو نار شددلم ازعشق ناردان لب دوست میان دل همه چون دانه‌های نار آتش
هر آفریده بترسد ز آتش و دل من همی خوهد بدعا زافریدگار آتش
اگر نه بره دیو است بیهده دل من چرا چودیو کند خیره اختیار آتش
خوش است آتش عشق بتان وزینمعنی همی کنم بدل خویش بر نثار آتش
نه‌دل قرار پذیرد نه دردل آتش عشق چه بی‌قرار دلست وچه بی‌قرار آتش
در آب دیده‌وتاب دلم از آنکه رخش چو آبدار گل است وچوتابدار آتش
زدیده ودل خود کسوتی همی پوشم چه کسوتی که بود پود آب وتار آتش
زبسکه ازمژه بارم سرشك آتش گون گمان برند که دارم همه کنار آتش
دلم نگارپرستی گرفت بر رخ دوست بود سزای پرستندهٔ نگار آتش
اسیرعشق نگاری شدم بجان و بدل که عنبر است بدوزلف ودوعذار آتش
نگار من چو سر زلف برعذار زند زنند گوئی در تبت و تتار آتش
حدیث زلف وعذار و تتار وتبت را بر آب مانم ودر زد بهر چهار آتش
حدیث خلق خداوندگار خود گویم که بوی مشك دهد نایدش بکار آتش
جهان جودوسخا افتخاردین که کند ز بهر سوختن خصمش افتخار آتش
علی که همچو خداوندذو لفقار زند بجان وجسم عدودر زذوالفقار آتش
بزرگواری کز باد خشم و هیبت او فرو شود بدل خاك آب وار آتش
آیا سپهر معالی که از سیاست تو همی خوهد گه خشم تو زینهار آتش
زرشك همت عالیت هر زمان بنفیر سوی اثیر فرستد همی شرار آتش
از آنکه تا بکف زرفشان توماند همی جدا کند ازخود زرعیار آتش
وزآنکه تانپزه هیچ خام دشمن تو بود در آهن ودرسنگ استوار آتش

---

۱ ــ این بیت در نسخهٔ ع ـ نیست .

زبهر سوختن خصم تو در آهن وسنك اگرچه هست نهان گردد آشکار آتش
کسیکه گرد خود از حشمت تو دایره کرد تفی بدو نرسد گر همه دیار آتش
بدولت تو سیاوخش وار برگذرد که خوی[1] نیارد بر مرکب سوار آتش
بگرم وسرد زمانش بیازماید چرخ چو بریمین بودش آب وبریسار آتش
گراز تباری یکتن دم ازخلاف توزد در افکند بهمه دوده وتبار آتش
دم خلاف تو ناچیزشان کند بدمی بر آنصفت که در افتد بمرغزار آتش
بزیر سایهٔ سروی که دشمن تو نشست زند درخش دران سرو جویبار آتش
گل بهار که بر میدهد بدشمن تو جو خار گردد واندر فتد بخار آتش
زمانه دست حسود تو بشکند چو چنار کز او سخاوت ناید چواز چنار آتش
همیشه تا نبود باد وخاك را بجهان زروی طبع جهان آب جفت ویار آتش
زباد ساری خصم تو باد رفته بخاك در آب دیده شده غرق ودر کنار آتش
بدانگهی که تو گلبرك کامکار گری
براوفشانده چو گلبرك کامکار آتش

در مدح فخرالدین علی بن احمد

ایدل ز عشق یار چو از دانه نار باش گر دانه نار باشد گودانه نار باش
وراشك من زجور تو چون ناروان شود در عشق آندو لعل چو یکدانه نار باش
بر جان خیال صورت جانان نگار کن وندر میان جان سمران نگار باش
در دل هوای عذر او امق چگونه داشت تو همچنان بر آن بت مشکین عذار باش
هر چند مستی ازمی مهر وهوای او تا پی ز پی خطا ننهی هوشیار باش
دست از تو شستم ایدل ودادم ترا بدوست در زلف او قرار کن و استوار باش
یار ار برأی تو نرود روی ازو متاب درروی کار بنگر و برأی یار باش
گر بادبی قرار کند زلف دوست را در خط گریز وگاه طلب بیقرار باش

---

۱ ـ در نسخه س ـ که جوی بیارد .

تادر تن و روان تو تاب و توان دراست — در زلف مشکبوی و خط مشکبار باش[1]
با بوی مشك و با غزل خوش بمجلس آی — هشیار گرد و مادح صدر کبار باش
فرزند فخر دین که ز جان نبی بدو — آمد ندا که دین مرا افتخار باش
دهقان علی که جان علی گویدش ز خلد — با حضم دین همیشه بکف ذوالفقار باش
ای صدر مهتران و بزرگان روزگار — خوش عیش و خوش طبیعت و خوش روزگار باش
پروردگان غریق شدند از نعیم تو — دایم غریق نعمت پروردگار باش
کار بزرگواران شادی و عشرتست — تا فارغیت باشد مشغول کار باش
دینار بار بر کف آزاده زادگان — آزاده وار با کف دینار بار باش
در دهر کار به ز شراب و شکار نیست — زین هر دو کار دایم با اختیار باش
گاهی شراب نوش کن از سیم ساعدان — وز بسدین نگاران شکر شکار باش
از عشق واز عقار طرب را سبب گزین — در سینه عشق و در کف جام عقار باش
خوبان پیاده پیش تو باشند صف زده — بر مرکب نشاط دل خود سوار باش
در دهر نیست چون تو یکی ور بود هزار — ازمهتری تو صدر و سر صد هزار باش
خورشید مهترانی و جمشید سروران — چون این جهان فروز و چو آن ملکدار باش
خورشید وار از فلك مهتری بتاب — بر تخت کامرانی جمشید وار باش
اندر جهان چو بی هنری عیب و عار نیست — بافخر و باهنر زی و بی عیب و عار باش
فخر از هنر نمای و باهل هنر گرای — وز عیب و عار بی هنری بر کنار باش
اقبال و عز و جاه و جوانی قرین تست — با هر قرین بمهر زمانه گذار باش

هستند هر چهار ترا چون چهار طبع
جاوید بر طبیعت این هر چهار باش

---

۱ - این بیت در نسخهٔ ع وس نیست .

در مدح امیر اتابك برغوش[1]

ببرای باد صبا مژده بتلقین سروش — بهمه خلق جهان در بدر و گوش بگوش
که شفا یافت سر تاجوران تاج الدین — عین دولت شرف لشکر خلخ برغوش
سرکش توران مسعود که دارد ز شرف — مشتری غاشیهٔ اسب مرادش بر دوش
هر شب و روز که بروی بسلامت گذرد — به از امروز بود فردا چون از دی دوش
آن نه نوش است که گویند پس از تلخی می — صحت اوست پس از تلخی نالانی نوش
پهلوانا ز تو در پرده پهلو دل خلق — بود از آتش اندیشه چو دریا در جوش
جوش دریای دل خلق ببر گشتن تو — یافت آرام و دل جمله بعقل آمد و هوش
ز سمرقند بسی کس بدعای توشدند — بزیارتگه کاشان و عبادتگه اوش
هر دعائی که بگفتند پی صحت تو — بشنیدند در آندم همه آمین ز سروش[2]
هفته پیش ترا دیدم از شدت درد — سرو قدت بضعیفی شده چون مرزنگوش
اندرین هفته بتخت آمدی از جامهٔ خواب — بدگر هفته زره ورشوی و جوشن پوش
بسوم هفته بدانسان شوی از زور و توان — کز تکاور تبکاور جهی از غوش بغوش
بگه معرکه گر شیر بود دشمن تو — همچو روباه شود چاره گر و حیلت کوش
کارزاری نشود با تو بمیدان نبرد — مگر آنکس که زجان آمده باشد بخروش
شود از کوشش تو ببر دلاور بدو دل — شود از بخشش تو گنج توانگر درویش
نیست همتای تو در ظل سپهر ازرق — این نه زرقست بر این گفته نیم زرق فروش
هیچ مادح را بهتر ز تو ممدوحی نیست — خاصه امروز که من مادح و تو مدح نیوش
تا سخن طفل بود شاعر دانا دایه — خاطرش پستان زو شیر خورد دوشادوش
سوزنی دایهٔ اطفال مدیحت بادا — پرورش داده سخن را بکنار و آگوش
ای جهان از سر شمشیر تو دریای بجوش — جوش دریای تو شمشیر زن و جوشن پوش
نصرت دین حقی دین حق از تو منصور — پهلوان حشم مشرق و مغرب برغوش

---

۱ - این قصیده در نسخه س - نیست . ۲ - نسخه ع- سرو قدت بضعیفی شده چون مرزنجوش (مرزنگوش)
۳ - این بیت در نسخه ع نیست .

هست اسم علمت نام رسول قرشی — که بردمر کب اوغاشیه بردوش سروش
مرترا هست کنون نقش فتوت دردل — همچو همنام ترا مهر نبوت بر دوش
دوش در نظم ثنای توبدم تا دم صبح — صبح صادق ندمید از دم من الادوش
بدل صافی مدح تو چنان دادم نظم — که ازان اخرس وابکم بزبان آمدو گوش
خردوهوش زیادت شود ازمدحت تو — کس مبادا که بنقصان خرد کوشدو هوش
کیمیای زر درویش کف راد تو است — مدح گوینده چنین گوید بامدح نیوش
از کف رادتودرویش غنی شد چندانك — کیمیایابی و سیمرغ و نیابی دریوش
گرجهان ازسر شمشیر تو گفتم گه رزم — که چودریای بجوش است نیم زان خاموش
بعطا دست ودل و طبع ترا گویم یم — که چودریای بجوشند چودریای بجوش
بعطا دست تو گر حاتم دیدی از شرم — دست خودرا بکشیدی ز عطادر آگوش
کین ومهر تو بزنبور همی ماندراست — که براعدای تو نیش است و بر احباب تو نوش
نوش کن بادهٔ تلخ از کف شیرین صنمی — از بنا گوش چو گل از کله چون مرزنگوش
در شادیت گشاد است و در غم بسته — بسته بگشای همه عمرو گشاده تا گوش

می آسوده بکف گیروز عشرت ناسای
کزنوا بلبل آسوده در آمد بخروش

درمدح شرف الدین محمد[1]

آفتاب شرف و حشمت و سلطان شرف — نور گسترد وضیا بر نسف واهل نسف
ظل طوبی است بر آنکس که ضیاگستر شد — آفتاب شرف و حشمت و سلطان شرف
آفتاب همه سادات که با طلعت او — آفتاب فلکی را نه فروغست و نه تف
خلف حیدر کرار محمد که بود — همچو حیدر بشجاعت چو محمد بلطف
یکزمان صدروی از اهل هنر خالی نیست — همچو خالی نبدی تخت سلیمان ز آصف
آسمان بوسه دهد خاك درش را بامید — کاستانش بزداید ز رخ ماه کلف

---

۱ - این قصیده در نسخه س و م نیست .

هر که در خدمت او گشت رهی گشت رها — از غم و رنج و عنا و تعب و کرم واسف
ای سیادت را از سید مختار بدل — وی شجاعت را از حیدر کرار خلف
پسر حیدر کراری و بر دشمن و دوست — چو پدر حامی تیغی چو پدر وافی کف
بر نکو خوه بکف راد کنی خواسته بذل — بسر تیغ کنی خون بداندیش تلف
پدرت را ملك‌العرش بقرآن مادح — هفده آیت نبئی مدح وی اندر مصحف
بسنان کشف کنی راز دل از سینه خصم — گر بود خصم ترا سینه سنگین چو کشف
چون خدنگ تو ز شست وزه‌تو گشت جدا — نگزیند بجز از جبهت اعدات هدف
علف تیغ شود خصم تو در دشت نبرد — بتنش یازد تیغ تو چو لاغر بعلف
نسف از فز خرامیدن تو یافت کنون — قر فرو دوش اگر بود چوقا عاصفصف
تا بزیر فلك چنبری اندر همه وقت — گل به از خار و گهر از شبه وزر زخزف

فلك چنبری اندر خط فرمان تو باد
ور نه بشکسته چواز عربده گان چنبر دف

درمدح مؤیدالدین

مؤیدین جمال ای ستودهٔ آفاق — ترا بمدح من اهلیت است واستحقاق
مرا بجود تو دانم که همچنین باشد — که از حکیمان طاقم تواز کریمان طاق
بحق من نبود جود تو بروی و ریا — بمدح تو نبود نظم من بزرق ونفاق
بدان سبب که ترا دانم از کرام جهان — سخی وراد و پسندیده سیرت واخلاق
بر تو بیشتر آرم ز دیگران ابرام — زحال نیك و بد خویش خشیة‌الاملاق
گمان برم بکف راد تو که رازق را — بدست تست کلید خزانهٔ ارزاق
زگندم تو بنخشب زدند چندین سال — بخانه‌وزن وفرزند من بنان محراق
اگر کنون بسمرقند بازشان نگرند — زنان نخشب جویند زهر را تریاق
مرا بگندم مرسوم وعده‌ای دادی — بده بدادن آن مر وکیل را اطلاق

۱ ــ این قصیده در نسخه م و س ــ نیست . ۲ ــ نسخه ع ــ زنیك و بد بهمه حال جسته الانفاق.

همانکه دیر دهد ناگران نیاید از آنك / گران شود چو بماند بآب در سرماق
مرا ز گندم فرمودن تو یاد آمد / رزند میخی فرمودن امیر اسحاق
تو از سخای بافراط و از مروت خویش / روا مدار که این بند بشکند میثاق
همیشه تا بشب و روز از مه و خورشید / ضیاء و نور بود گستریده در آفاق
مه سعادت و خورشید جاه و دولت تو / منیر باد و مضی بالعشی و الاشراق
حسود دولت و اقبال و عز و جاه ترا
رسیده جان بمضیق و رسیده مه بمحاق

خطاب به خود

تاکی ز گردش فلك آبگینه رنگ / بر آبگینه خانهٔ طاعت زنیم سنگ
بر آبگینه سنگ زدن رسم ما و ما / علت نهاده بر فلك آبگینه زنگ
رنگیم و با پلنگ اجل کار زار ما / آخر چه کار زار کند با پلنگ رنگ
کبر پلنگ در سر ما و عجب مدار / کز کبر پایمال شود پیکر پلنگ
یکباره شوخ دیده و بی شرم گشته‌ایم / پس نام کرده خود در اقلاش و شوخ و شنگ
اصرار کرده بر گنه خود بسر وجهر / نی شرم از صغیره و نی از کبیره ننگ[1]
پرهیز نیست در دل ما جایگیر جز / جائی که باخسان بسگالیم نرد ننگ
در پلهٔ ترازوی اعمال عمر ماست / طاعات دانه‌دانه و عصیان بتنگ تنگ
میدان فراخ یافته‌ایم و دلیر وار / بر مرکب هوی و هوس بسته تنگ تنگ
با آنکه جنگ باید پذیرفته‌ایم صلح / با آنکه صلح باید آشفته‌ایم جنگ
پیران چنگ پشت و جوانان چنگ زلف / در چنگ جام باده و در گوش بانگ چنگ
چنگ اجل گرفته گریبان عمر ما / ما خوش گرفته دامن آز و امل بچنگ
آیینهٔ خدای شناسی دلست و حق / ز آیینهٔ خدای شناسی زدوده زنگ
ما بادهٔ چو زنگ بر آیینه ریخته / و آیینه زنگ بر زده از بادهٔ چو زنگ
رومی رخان ما را در فسق و در فجور / زنگی گرفت و باز برومی سپرده زنگ

---

۱ - این بیت در نسخه ع - نیست - در نسخه س - مصراع دوم این بیت چنین است : جائیکه نارسان چوسگالیم برو ننك .

ای کردگار دوزخ تفتیدهٔ ترا — از آدمی و سنگ بود هیزم وز زنگ
ما از شمار آدمیا نیم سنگ دل — از معصیت توانگر و از طاعتیم دنگ
آونگ دوزخیم بزنجیر معصیت — دوزخ نهنگ و باز گنه لقمهٔ نهنگ
ما رابهوش وهنگ ز دوزخ نجات نیست — وزسهم آن نهنگ نه هوش استمان نه هنگ
دنیا قمارخانهٔ دیو است و اندر او — ما منکیا گران و اجل نقش بین منگ
ایمان کلید جنت و در بی‌مدنگ نی — دندانهٔ نیاز گشایندهٔ مدنگ
جای درنگ ماست بدوزخ ز عدل تو — وز فضل و رحمت‌تو بخلد برین درنگ
دریای فضل و رحمت تو موج میزند — نبود روا سفینهٔ امید ما بکنگ
مارا بهشت تست بکارو بکار نیست — سر بر زدن زخاك بهارو بهشت کنگ
در کام ما حلاوت شهد شهادتست — در مهد بسته‌انه‌بدین پود و تار رنگ[1]
در عمر خویش بر تو نیاورده‌ایم شرك — ای‌بی‌شریك‌شهد و شهادت‌مکن‌شرنگ[2]
در ملك تو پسنده نکردند بندگی — نمرود پشه خورده و فرعون پیس‌ولنگ
ما بندگان و کوس خدائی همیزنیم[3] — آگاه نی که کوس‌خدائیست پابه‌سنگ[4]
نمرود بر گذشت بپرواز کرکسان — آنجاکه بیش‌از آن‌نپرد کرکس و کلنگ
از بیم چرخ خویش پرانید بر هوا — با کرکسان چرخ پر کرکس وخدنگ
پیکان آن خدنگ بخون راه داده‌اند — شدشاد و رسته شد ز غریووغم‌وغرنگ
فرعون شوم خرکس بازار خربزه — بر اسب جهل وفتنه‌فرو بسته‌تنگ‌تنگ
شد میر رود نیل چو در نیل غرق شد — خاشاك‌وار بر سر آب آمدآن خشنگ
بی آدرنگ باشد مر لنگ را عصا — فرعون لنگ را ز عصا آمد آدرنگ
با آن دوگنده مغز بود حشر آنکسی — کزدست‌دیوخورده بود کوکنار و بنگ
ای سوزنی بر اسب انابت سوار شو — بستان ز دست دیو فریبنده پا لهنگ
ایمن مباش تا دم آخر ز دست دیو — تا دیو دین ز تو نستاند بشالهنگ

---

۱ - در نسخه س - ای بی‌شریك شهد شهادت مکن‌شرنك ۲ - در نسخه ع درمهد بستهٔ اندبرین پودو تاررنگ
۳ - نسخه س - بابندگانت کوس خدائی همیزنند . ٤ - این بیت درنسخه ع - نیست .

بیت المقدس است دل تو بنور دین — وه تا نه خوك خانه کند کافر فرنگ
هفتاد ساله گشتی توحید و زهد کو — کم ژاژخای پیش مدو چون خران غنگ
بی یاد حق مباش که بی یاد کرد حق — نزدیك اهل و عقل چه مردم چه استرنگ
درراه دین حدیث درشت و درست گوی
مفروش دین بچربك و سالوس وریو و رنگ

در مدح فخرالدین علی بن احمد

مفکن بغمزه بردل مجروح من نمك — وز من بقله سر مکش ای قبله نمك
دانم کز آب گرم دو چشمم بیك زمان — بگدازی ارهمه شکری یا همه نمك
ای ترك ماه چهره چه باشد اگر شبی — آئی بحجرهٔ من و گوئی قتق گرك
تا من بنور ماه توشب را برم بروز — زان پیش کز سمور بمه درکشی یلك
تا از تو یك بیك شودم کام دل روا — کم کم بکام در فکنم خامهٔ تبك
گر پیش گل کشم کله مشکبوی تو — برمن کلك مزن که نیندیشم از کلك
گل روی ترکی ومن اگر ترك نیستم — دانم بدینقدر که بترکی است گل حجك
ازچشم ار بران حجك توچکد سرشك — ترکی مکن بکشتن من برمکش نجك
کان گل بدینسرشك پذیرد جمال و زیب — چون باغ علم شافعی از طاهر علك
فرزانه فخر دین که شداز اهل دین خطاب — کای آدمی بصورت و با سیرت ملك
ای چون ملك بسیرت واز صورت آدمی — هم آدمی و هم ملکی یاز هردو یك
در دین طاهری ملکی لاشریك لـه — کس در فنون فضل و هنر لاشریك لك
دیریست تا ریاست اصحاب را بحق — اندر کتابخانهٔ اسلاف تست چك
تو درچکان ز لفظ براحباب خویش باش — گو بر رخ معادی تو خون دیده چك
آید صواب هرچه توگوئی وخصم را — یاراو زهرئی که کند هیچگونه حك
بر آتش نظر دل زیرکترین خصم — جوشی بر آن قیاس که درزیر بامجك
هر حجتی که گفت بدورد کنی و باز — اندر دهان نهیش چو گلمهره در تفك

بسیارعلمهاست که آن‌خاص‌مر تراست		بیرون علم شرع که با خلق مشترك
داند هر آنکه باز شناسد شك ازیقین		کاندر بزرگواری تونیست هیچ شك
گر برشرنگ وشنگ وزوبادلطف تو		درحال‌شهدوشکر گرددشرنگ‌وشنگ
گربوی خلق تو بجنگ برگذر کند		نسرین تازه بردمد از تری حنك [1]
ور بار حلم تو بزمین برنهد خدای		موی بشیزه بفکند از گاوواز سمك
طوفان غم بدان نرسد کوبعون تو		خودرا سفینه سازد چون نوح برفلك
زایر زبس که زرگرد ازکف راد تو		دارد بزرنگار کف خویش‌چون‌محك
یابد ز تو جواب نعم سائل نعم		از پیر سال یافته تا طفل شیر مك
با هرکسی که دست نیازی بتو نمود		احسان کنی وجود نمائی بما ملك
نوردل تو ازکرم وبرّ و مردمی است		چونانکه نور دیدهٔ مردم بمردمك
قادر دلت ملال نیاید ز شعر من		حالی بمانم و ببرم ژاژ بی ودك [2]
تا بر فلك بروج بود وندر او نجوم		چونانکه‌درزمین کورودرکورسلك [3]
روی زمین ز فرتو زنیت پذیر باد		چونانکه ازنجوم وزشمس‌وقمرفلك [4]
تو بر شده بجنت شادی درج درج		دشمن فتاده درسقر غم درك درك

سنجاب‌گون سپهرفتك جو [20] عدوت را
پیراسته بقهر چو سنجاب وچون فتك

در مدح نظام الدین

ای پایگاه قدرتو بر چرخ نیمرنگ		دور ورا شتاب و بقای ترا درنگ
اندر شتاب اوست درنگ ترا مدد		وندر درنگ تست شتاب ورادرنگ
پیدا دورنگ او دوزبان کلك تو کند		چون بر بیاض‌روم‌نگاردسواد زنگ
آیینهٔ ضمیر تو اندر مقابله		بزداید از دو آینهٔ چرخ ریم زنگ

---

۱ ــ درنسخه س خسك . ۲ ــ این بیت درنسخه ع و س نیست . ۳ ــ نسخه ع ـ چونانکه از نجوم وزشمس وقمر فلك ـ س ـ تادر زمین کوربود کور درسلك . ٤ ــ این بیت درنسخه ع نیست .

از چرخ نیل رنگ چه نالند حاسدانت | از سیر کلک تو شده با ناله و غرنگ[1]
تیر خدنگ شاه بکلک تو داد شغل | تا راستی و راست روی گیرد از خدنگ
مستوفی ممالک مشرق نظام دین | کز کلک تست تیر فلک را اسیر تنگ
تنگ شکر حدیث ترا بندگی کند | کاندر عبارت تو شکر هست تنگ تنگ
چون تو سوار فضل کجا در همه جهان | بر مرکب کمال و هنر بسته تنگ تنگ
زرین سخن سواری از شعر عسجدیست | بر دست چون سوار عنان سخن بچنگ
از مدحت تو سوزنی پیر شد جوان | چون تیر کرد قد خمیده چو پشت چنگ
لیکن بگرد عسجدی اندر کجا رسد | چون هست تر کتازی او با خران لنگ
از تربیت نمودن تو مهتر کریم | روباه شیر گردد و صعوه شود کلنگ
هر شهسوار فضل که شد همعنان تو | یابد بگرد گردن از الزام پالهنگ
در ذات تو نهاده ملک عز اسمه | ذهن و ذکاو و فطنت و فرهنگ و هوش و هنگ
جستن نظیر تو بهنر پر مکابره است | نا یافته نمودن بر عقل شالهنگ
امن تو است احسان نیکیت مکرمت | نبود در آل میران آیین جز این دبنگ[2]
منت نهنگ دم زن دریا مردمی است | در مردمی ندارد دریای تو نهنگ
احسان تو بسان دبنگ است وسله است | در خوشاب خوشه انگور بر دبنگ
در خدمت تو بودن فخر است و نیست عار | وز مدحت تو گفتن نام است و نیست ننگ
اهل ثنا و مدحت ارباب نظم و نثر | مطلق توئی و نیست درین باب ریو و رنگ
بی حشمت نشان تو از هیأت فلک | نکند نظر پلنگ بتربیع سوی رنگ
با اهل صلح صلح بتوقیع کلک تست | برداشتن برأی تو از اهل جنگ جنگ
از لطف و سازگاری تو با سران عصر | در دانهٔ زلال همی داده چنگ چنگ[3]
خشم تو آذر است و حسود تو نان خشک | هر نان خشک را رسد از آذر آذرنگ
آید هر آنکه با تو کند استری بفعل | در هاون هوان بضرورت چو استرنگ

---

۱ - در نسخه ع این بیت اضافه شده :
از باده چو رنگ بجام جهان نمای | جان تازه کن که جان طلبد باده دورنگ
۲ - نسخه س- و ننگ - این بیت در نسخه ع نیست ۳ - نسخه س- دردانه زلازل بازاست چنگ چنگ

در موسم بهار که دریا شود جهان	بستان و باغ گردد چون بهشت کنگ
در مجلس تو ز ورق باده رونده باد	هر چند نیست عادت زورق روان بکنگ
تا بر کند حسود تو سبلت بدست خویش	در سبلت حسود تو افتاده باد کنگ
تا سیم و زر بآتش و سنگ امتحان کنند	مردان کاردیده چه مصلح چه رند و شنگ
منت پذیر باشی منت نهنده نی	کز تو غنی شوند بروزی هزار دنگ
در راه عشق آتش رویان سنگدل	سیم و زر امتحان کن و در باز هوش و هنگ
جدمرا زهزل ببــاید نصیبه‌ای	هر چندیك مزه نبود شهد باشرنگ
تا بنگ و کوکنار بدیوانگی کشد	دیوانه باد خصم تو چون کوکنار و بنگ

تا باد ساریش بسر آید ادب نمای
آن سرخ باد سار چو سر کفته بادرنگ

در مدح تمغاج خان

ز امدن سال نو بفرخی فال	شاه جهانراست فتح و نصرت و اقبال
سال نو آمد بخدمت قدم شاه	لشکر انواع گل مقدمهٔ سال
خسرو سیارگان چرخ بتعجیل	از سر ماهی برون گذشت و زدنبال
درعلم آل شاه فتح و ظفر دید	کرد بلند از سر حمل علم آل
زان علم آل نصرت متوالی است	در حشم شاه و در عشرت و در آل
موسم جشن خدایگان جهانست	نوبت بخشیدنست و موسم ابذال
منتظر جشن شاه مطرب و بستان	بلبل دستانسرای و قمری قوال
تاج مرصع نهاده برسر طاوس	فاخته افکنده طوق مشکین در بال
شاه سلیمان مثال و طیر سخنگوی	از ظفر پادشاه بندهٔ امثال
سلطان طمغاجخان که سلطنت او	بر کند از هر هژبر پنجه و چنگال
با علم گاو سار شیر نشانش	شیر فلك روبه است و دمنهٔ محتال

---

۱ ـ این بیت در نسخه س ـ نیست .

ای ملك بی عدیل عالم عادل　　خسرو مسعود نام محمود احفال
بخت تو با نام تو مساعد و با بخت　　طالع سعدت قرین همیشه بهر حال
برفلك پیر سعد اصغر و اکبر　　از تو گشایند برسعادت تو فال
خسرو افراسیاب هیبتی و هست　　از تو در اعدای تو هزاهز و زلزال
زلزلهٔ لشکر تو روز ملاقات　　به ز نبرد آزمای روستم زال
چشم جهان چون تو پادشاه نبیند　　بزمی و رزمی عدوی مال و عدو مال
هر که بفرمان تست تابع و راغب　　بانعم و عزتست و رتبه و بامال
وانکه ز درگاه تست طاغی و یاغی　　جفت هوانست و یار شدت و اهوال
بسکه در آورد حاسدان ترا چرخ　　ایدی و اعناق در سلاسل و اغلال
حنجر آمال دشمنانت ببرید　　دهر ز دست قضا بخنجر آجال
ای خلف آخر از خلیفهٔ اول　　آنکه سرشته شد از سلاله صلصال
ملك سلاطین گیتی از وی با تو　　کرد محول همی محول احوال
بر تو و شهزادگان تست بحق وقف　　ملك زمین تا ابد بقسمت آزال
مهدی صاحبقران روی زمینی　　امر ترا رام گشته مهدی و دجال
خواهد بودن بملکداری تو شاه　　نصرت عیسی و رقص کردن دجال[1]
سوزنیا بامدیح شاه جوانبخت　　از دل و جان خو کن و مدیحش بسکال
در سخن دانه چین نما و بسلك آر　　دانه و که را فر و بیز بغربال
طبع سخن زای را ز حشو نگه دار　　باش با بیات خود چو دایه بر اطفال
تاشود از مدح شاه دفتر شعرت　　همچو رخ نیکوان بزلف و خط یار

---

۱ ـ در نسخه ع بعد از بیت فوق این بیت آمده است :

چشم تو ناراست و بدسگال ترا کار　　تا نزند گوهمی گری و همی نال

و در نسخه س این دو بیت آمده است :

چشم تو نار است و بدسگال تومارست　　نار ندارد خبر ز سوختن نال
ناله و گریه است بدسگال ترا کار　　تا نزند گوهمی گری و همی نال

عمر ابد خواه پادشاه جهانرا   در شرف و عز لایزال و لازال
باد بر این اتصال شاه همایون
بارغد عیش و با رفاه درافعال[۱]

در مدح افتخارالدین

آمد بصدرخویش چو خورشیددرحمل   خورشید اهل بیت نبی سید اجل
شادند خلق و رسم بشادیست خلق را   هر موسمی که آید خورشیدزی حمل
خورشید چرخ فضل‌وشرف افتخار دین   آن بی بدل ز عالم واز شمس‌دین بدل
زینسـان که او بصدر خود آمد کجا بود   خورشید را ببرج حمل رتبت و محل
خورشیداز زحل بسه‌منزل فروتر است   او از ستاره پیش خدم دارد و خول[۲]
خورشید یك ستاره ندارد بهمرهی   منشور بی کسوف و زوالست از ازل
خورشید را کسوف و زوالست ومرورا   او از زمینست تا بزحل برتر از زحل
بینندگان اگر که بخورشید بنگرند   در نور دیده نقص پدید آید وخلل
او را بود جمالی خورشیدوش ز نور   افزون[۳] شود ز دیدن او نور درمقل
خورشید پیش‌روی‌زسلطان شرق‌و غرب   گاه از کله حجاب کند گاه از کلل
او بی‌حجاب تا بر سلطان همی رود   پس بر زیادتست بخورشید زین قبل
ای به‌گزین حضرت سلطان خسروان   وی جد تو گزیدهٔ سلطان لم یزل
خورشید از آنکه‌زو بهمه چیزحاکم‌است   از شرم زرد روی پدید آید از قلل
بر آستانش بوسه دهد از سر نیاز   پس از سرای بگذرداندر خوی[٤] وخول
یزدان نهـاد در دل سلطان محل ترا   تا پای حاسد تو فرو ماند در وحل
شاهنشه از حسود تو خالی کند جهان   چون مکه جد تو ز پرستندهٔ حبل[٥]
نامد برون ز خانهٔ احزان حسود تو   قادر نشد بسوزن سوفار در حمل

---

۱ -- در نسخه س- باز عذعیش درغدو ودرآصال . ۲ -- در نسخه‌س-صول ۳ -- این بیت درنسخه س نیست . ٤ -- درنسخه س - خوی وخلل . ٥ -- در نسخه س - پرستنده حبل .

از کلهٔ حسود تو سودای مهتری بیرون شود چونخوت گیسو ز فرق کل
از مجلس شهنشه اسلام یافتی تشریف وخلعت ولقب و حشمت و عمل
مهتر توئی مسلم در روزگار خویش وین دیگران همه حشوات و دغل مغل
آباد و خرم است بتو عالم هنر وز جودتست عالم ز فتی خراب و تل
از حزم تست یافته جرم زمین درنگ و ز عزم تست یافته دور فلك عجل
دارند از طریق تفاخر سران عقل از گرد نعل مرکب تو دیده مکتمل
از جود تو جهانی عریان و بینوا پاشیدهٔ در رشد و پوشیده در حلل
افزون ز صد هزار کسند از تو یافته باغ و سرا و صنعت و املاك مستغل
روی سخا و فضل و سخندانی و شرف دایم زتست تازه چو ورد طری ز طل
پاك است سینهٔ تو بخلق خدای بر ز اندیشهٔ منازعت و کینه و جدل
داند ترا که تو چه کسی دیگران چه کس آنکس که فرق داند کرد انگبین زخل
پی بار منت توکسی در جهان نماند از بندگان باری عز اسمه و جل
نالانی تو تا خبر آمد بنزد تو بر ما عیان نمود همی خویشتن اجل
اندر دریغ و حسرت تو بندگانت را دمهادخان دخان بدو دلها شعل شعل
تا بر تن تو سهل نشد رنجه عارضه اندیشهٔ تو بر دل ما بود چون جبل
جان ترا خطای عطا داد بازتا بر تو اثر نماند ز نالانی و علل
چون آدمی شدی چو فرشته بیامدی تن پاك گشته از علل و نامه از زلل
اکنون که آمدی بسعادت بصدر باز بر دشمن تو زهر شود عیش چون عسل
در مستقر عز و شرف جاودان بزی تا حاسدت حزین شود و خوار مستذل
تا عزّ و ذل ناصح وحاسد در این جهان ضدند یکدگر را بی زرق و بی حیل

جاوید باد عمر تو و دشمنانت را
چنگ اجل گرفته گریبانگه امل

در مدح صفی الدین

هلال روزهٔ میمون لقای فرخ فال نمود روی ز گردون نیل‌فام چو نال
خمیده‌قامت وخدمت‌نموده‌بر گردون ز روی قبله بدرگاه آفتاب جلال
اجل صاحب عادل که مثل او گیتی پدید نارد و ناورده صاحب اقبال
کبیر عالم کاندر صلاح ذات ویست صلاح خلق کبیر مهیمن متعال
صفی دولت عالی معین ملت حق وزیر نیك پی نیك رسم نیك خصال
ثبات علم وعمل هست بر رعیت‌شاه بسیرت علما و بصورت عمال
چو کارها به‌نیتهاست گفت‌صاحب‌شرع وراست پر ز نکوئی جریدهٔ اعمال[1]
شد است مشفق بر عامهٔ رعیت شاه چو مادر و پدر خوب مهر بر اطفال
گشاده کرد در دادو بست‌دست ستم یکی ز بهر ثواب و یکی ز بیم وبال
زعدل‌او نه‌عجب‌باشدار بکوه‌وبدشت پلنگ ویوز شود پاسبان عزم‌وغزال
بنوك کلك بگسترد عدل در عالم بر آن قیاس که همنام او بزخم دوال
بباب عدل ز همنام او چو در گذری کسی نیابی او را دگر نظیر و همال
سران‌دهر و بزرگان عصراورانیست بجز بخدمت درگاه او مآب و مآل
رسیده‌اند جهانی ز خدمت در او بآب وحشمت‌وجاه‌وبناز و نعمت‌ومال
وفا شود ز کف راد او بجود وسخا اگر بجان گرامی ازو کنند سوآل
برد ز جود کف او کمینه سائل او ببدره زر عیار و بکیسه سیم حلال
همای‌جاه تو پرواز کرد بر سر خلق کسی که‌سایه‌او یافت رسته‌شدزاهوال
بزیر سایه او باشد این جهان یکسر چو آن‌همای همایون‌بگسترد‌پرو بال
ایا همایون صدری که فر طلعت تو به از همای همایون بود بفرو بفال
زمـانه نیك سگالیست پادشاهی را که هست‌اوراچون‌تووزیر نیك‌سگال
ترا بصاحب ری گر کسی قیاس کند ورا بود نه ترا اندرین قیاس جمال

---

۱ ــ در نسخه ع وس این بیت دیده نشد .

اگر که صاحب ری بودی اندرین ایام کجا تو باشی او باشدی بصف نعال
کمال صاحب ری هرگز اندرین نرسد در آنچه هست سزای تو نیست او بکمال
محل و قدر ترا کردگار کرد فزون هر آنچه کرد و کند کردگار نیست محال
بر آسمان بزرگی و بوستان سری تو بدر و سروی و دیگر کسان هلال و خلال
چنانکه بدر بتابد ز آسمان تو بتاب چنانکه سرو ببالد ببوستان تو ببال
حسود جاه تو بادا ز بار محنت و غم نحیف تن چو خلال و خمیده قد چو هلال
همیشه تا مه روزه است بهترین شهور همواره تا شب قدر است بهترین لیال
بقدر بادز عمر تو هر شبی شب قدر بخیر همچو مه روزه هر مه تو ز سال
هزار سال ترا عمر باد و هر روزی
ز سال عمر تو چون روز اول شوال

در مدح وزیر

همه سلامت آن باد کو بجان و بدل خوهد سلامت احوال صاحب عادل
همه مراد کسی باد حاصل از عالم که او مراد ورا خواهد از جهان حاصل
زمانه بندهٔ اقبال صاحب است بدان که در زمانه چنو نیست صاحب مقبل
وزیر مشرق کز داد او همیشه ستم بود گریزان چون ز آفتاب مشرق ظل
از آسمان بزمین هیچ دولتی ناید مگر بدانکه کند در سرای او منزل
بروی او نگر از جملهٔ بنی آدم اگر نه آدمئی دیده‌ای فریشته دل
بنای هیچ عمل جز بعلم بر ننهد جزاو کس از وزرا نیست عالم و عادل
بجز برأی و بتدبیر و نیک عهدی او بود سلاطین را ملك داشتن مشکل
نه بی شکوهش پیراسته بود ملکت نه بی جمالش آراسته بود محفل[1]
همیشه منزل دولت نماید آن خانه که ساعتی بنشاط اندرو بود نازل

---

۱ – این بیت درنسخه ع اضافه شده‌است :
رعیت و حشم و بادشاه حکم ورا مسخرند بدانسان که کوزه گر را گل

سزای غل بود آن گردنی که برصاحب
بجهل سینه خود کان کینه سازد و غل
نگاهدارد در هر چه هست کار خدای
خدای ازین نکند هیچ حق او باطل
نه ایزد است و لیکن بحکم ایزد نیست
ز هیچ نیك و بد بندگان خود غافل
جمال داد و بر افزود جاه و حشمت او
چنین کنند بزرگان محسن و مجمل[1]
بپیش آنکه ازو آفتاب را خجل است
ز بی‌خبربدن از کار خویش هست خجل
بلی خجل شود از پادشه که ناگاهان
بآستانهٔ او میهمان رسد طغرل
ز جاه صاحب عادل ملك بگرداند
گزند چشم بدو مکر حاسد و عاذل
عزیز باد همیشه بنزد خلق و خدای
نگاهدار تن و جان او معز ومذل

در مدح جمال‌الدین عمر[2]

داد صدر دین و دنیا صاحب فرخنده فال
مر جمال دین یزدان را بجاه خود جمال
بر جمال دین‌مبارك فال گشت امروزوماند
اندرین بنیاد عالی فر او تا دیر سال
صاحب عادل خداوندی که هر کز رأی او
فال گیرد تا ابد از روی او گیرند فال
این‌جهانرا سربسر در سایهٔ خویش آورد
چون همای دولت او بر گشاید پر و بال
بذل جاه و مال گشته سیرت و آیین او
بذل جاهش برمهان و بر کهانش بذل مال
ای بکنیت عالم عادل عمر کز دین پاك
در طریق داد مر همنام خود را شد همال
نوك کلك این عمر مرطاغیانرا دوخت‌چشم
چون دوال آن عمر مر ظالمانرا کوفت یال
ازدوال‌و کلك‌این‌و آن در آنوقت و کنون
ناتوان‌وسست‌شدظالم‌چو کلك‌و چون دوال
کلك او امری که فرماید بس آیدیك‌الف
امتثال آرنده اندر حین پذیرد شکل دال
مر مثال کلك او را سرفرازان همچو کلك
سر فرود آرند وز فرق سر آرند امتثال
زانکه نسگالید بد در عمرخودبرهیچکس
هیچکس در عمرخود بروی‌نباشد بدسگال
مرمرا وزرو وبالی نبود ار گویم که او
تا وزیر شاه شد بروی نشد وزرو وبال

---

۱ – این بیت در نسخه ع نیست . ۲ – این قصیده در نسخه س نیست .

پادشاهی را که باشد همچنو فرخ وزیر ملك او ایمن بود از انقلاب و اختلال
صاحب‌عادل‌مه و خورشید چرخ سروریست بی خسوف‌و بی محاق و بی کسوف‌و بی‌زوال
میوهٔ دولت ز نور او پذیرد رنگ و بوی وز ضیاء او همی گوهر شود سنگ و سفال
گرجهان آراش خوانم‌زین‌سپس نبود شگفت که جهانرا هست ازو آرایش‌و زیب جمال
آسمان خواهد که سر بر آستان او نهد لیك بر این آستان اورا نمی‌باشد مجال[1]
هست‌خورشید‌جهان آرای‌جان پروردرست گر کسی‌را زان‌خیالی‌هست برگیرم سوآل
مجلس دهقان جمال دین جهانی‌دان‌یقین از جمال صاحب آرایش گرفته مر کمال
اهل مجلس از جمال او همی جان پرورند گشته هریك‌زومرفه عیش وخرم‌وقت‌وحال
صاحب عادل مرفه عیش بادا تا ابد خرم و خوشوقت حالش اندر ایام ولیال
تاجهان آرای‌وجانپرور بودزینسان که‌هست درجهان و جان خلایق را ازو نفع‌و منال
برجهان وجان او بادا هزاران آفرین
از جهان آرای جان‌پرور خدای لایزال

در مدح علی بن احمد

از من بآزمون چو طلب کرد یار دل از جان شدم بخدمت و بردم نثار دل
دیدم بزیر حلقهٔ زلفین آن نگار در بند عاشقی چو دلم صد هزار دل
فرمانگذار دلبر و طاعت نمای من طاعت نمای داده بفرمانگذار دل
من دل سپار و آن بت مه روی دلپذیر کـی جز بدلپذیر دهد دلسپار دل
دلرا بدان نگار سپردم که داشتم زو چون نگار خانه دل و پر نگار دل
دلرا قبول کـرد بجان زینهار داد گوئی که داد جان مرا زینهار دل
جان اختیار کرد که در بند وی بوم آنگه که کرد عشق ترا اختیار دل
در آبدار عارض او بنگریستم شد آبدار دیده و شد تابدار دل
تابیست بر دلم ز رخ آبدار دوست کانرا به پیش کس نکند آشکار دل
شکر لبی که جان طلبد بوسه را بها سیمین برش ربود بوقت کنار دل

[1] – این بیت درنسخه ع نیست .

هر چند کان صنم ز غم من تهی دلست پر کرد مرمرا غم او تار تار دل
گردد هر آنکسی که چو من عشق پیشه کرد هم پر سرشك دیده و هم پر شرار دل
دادم بباد ساری دلرا بباد عشق نشگفت اگر بباد دهد باد سار دل
تا چند رنجه دارم از عشق دوست جان تا چند بسته دارم در بند یار دل
بی نظم گشت کار من از بیدلی چنان کز یار باز گشت خوهم خواستار دل
کاری کنم که باز خداوند دل شوم وارم بنظم مدح خداوندگار دل
کامد بفرخی ز سفر اختیار دین کز مدح او کند شرف وافتخار دل
دهقان علی که همچو علی بدسگال را در سینه بگسلد بسر ذوالفقار دل
صدری که بی محبت او هیچ خلق را اندر میان سینه نگیرد قرار دل
گوئی ز بهر مهرورا آفرید و بس اندر نهاد آدمیان کردگار دل
گر گوش بشنود که بمانند او کسی است کم دارد آن شنودهٔ گوش استوار دل
دارد بجود مردمی آن عالم سخا مانند بحر بی گذر و بی کنار دل
گر علم و حلم وشرم وخرد زینت دلست او را مزین است باین هرچهار دل
کان زراز عیار تهی دل کند بجود چون خوش کند ببخشش زر عیار دل
تا دل چو زرو سیم ببخشد یمین او کرد از یمینش میل بسوی یسار دل
ای صدر روزگار که اهل زمانه را بی خوشدلیت خوش نکند روزگار دل
باری است مهر تو که کند بر هوای طبع از هر هواخوهی بتلطف شکار دل
اندر هوای تست کبار و کرام را همچون هوای بی خلل وبی غبار دل
در دست تو نهاده ببیعت کرام دست پیوسته با دل تو نصیحت گذار دل
گر دل بدل رود زدل خویش باز پرس تا بی هوای تست کرا زین دیار دل
در خدمت تواند میان بسته چون رهی گردان روستم تن اسفندیار دل
بربرهمیدرند چو سهرابرا پدر خصم ترا بخنجر جوشن گذار دل
خار آفرید نار ملك تا حسود تو دوزد بخار دیده و سوزد بنار دل
بد خواه جاهت ازهمه تن دل شود چونار از سهم و بیم تو بکفاند چو نار دل

ور خنجر دورویه کشد چون درخت نار خود را کند بخنجر خود ناروار دل
تا نسبتی ندارد آبی بکوکنار وین هر دو را ندارد ازیك شمار دل
بادند حاسدان تو آبی صفت همه پشمین لباس و زرتن رخسار و قاردل
چون کوکنار خورده ز سودا دماغ سر وز خرمی تهی شده چون کوکنار دل
مر دوستانت خوشدل و مر دشمنانت‌را درمانده‌گشته با غم و بی غمگسار دل
خواهم بقای تو بزمان صد هزارسال وز من بدین قدر نکند اختصار دل
چندان بقات باد کز ادراك و فهم آن
آید بعجز عقل و کند اضطرار دل

در مدح جمال‌الدین محمود

نگارمن همه‌حسن‌وملاحت‌است‌وجمال همه ملاحت حسن‌و جمال او بکمال
غزال چشم نگاری که‌بر شکار دلم شداست چیره‌تر از شیر در شکارغزال
ز بسدین لب لعل شکر سرشتهٔ او خطی چوبرگ نی سبز بر دمید امسال
چوبوسه‌خواهم‌از شرم بوسه‌خواهی من چو شکراز نی‌ازوخون‌برون‌دمددرحال
محال باشد ازو بوسه خواستن تنها کز آن نگار بود بوسه بی‌کنار محال[1]
شبی و روزی در سرو و مه نگه کردم ز قد و خدوی آمد بپیش دیده خیال
بماه گفتم کای خدیار منت نظیر بسرو گفتم کی قدر یار منت همال
بآسمان و ببستان ازین‌سخن مه وسرو همی فروزد چهره همی فرازد یال
اگر چه قامت یارمن‌است سرو صفت وگر چه چهره سرو منست ماه منال
بنزد من مه من سرو و ماه مطلق نیست که‌سروغالیه‌زلف‌است‌وماه مشکین‌خال
بمشك و غالیهٔ خال و زلف او قلمم نبشت مدحت محمود بن حسن‌الحال[2]
جمال دین محمد یگانه‌ای که بدو گرفت دین محمد هزار گونه جمال
سپهر دولت و دریای فضل و کان هنر بنای مردمی و جود و قبلهٔ اقبال

---

۱ ـ این‌بیت در نسخه ع نیست . ۲ ـ در نسخه ع‌وت حسین وحسن هردو ودر نسخه س حسین آمده‌است

سئوال هیچکسی را بنزد او رد نیست چو مر دعای نبی را بایزد متعال
بر او بجان گرامی اگر سئوال کنند پذیره آمده باشد عطا به پیش سوآل
بر اهل فضل و هنر طلعت خجستهٔ او به از همای همایون بود بفر و بفال
وگر همای نگیرد خجسته فریّ ازو بران همای شو پرو بال بارو وبال
ایـا همای همایون اهل دانش و فضل تو پروری همه را زیر سایهٔ پروبال
کسی که پرورش تن ز پر و بال‌تو یافت بعز و ناز کم آمد ورا ز جاه و زمال
بکف راد دهی مال خویش را مالش تراست مال مگر دشمن‌و تو دشمن‌مال
همیشه مال ترا همچو آب را بمحیط بسوی سایل‌و زایر بود مآب و مآل
سری نه بینم در هیچ تن درین عالم که بار بر تن او نیست گردنش حمال
بطوق منت و احسان تو همه شعرا مطوقند چو قمری و بـر ثنا قوال
بهر زمان و بهر لحظه و بهر نفسی بهر مکان که بوم شکر مدح تست‌مقال
بمجلس تو نخستین قصیده‌ایست مرا ز دست طبع نشاندم بباغ مدح نهال
هر آینه ببر آید که هست منت تو زمین فربه وجود توجوی آب زلال[1]
گر از زبان من آمد بمدح تو تقصیر ز هر چه گفتن آن بهتر است بادالال
همیشه تـا فلك بـر شده ز روی مثل بود چو دیوان و ز هفت‌اختران عمال
مباد از قلم هفت عامل فلکی بعمر نامهٔ تو بر کشیده خط زوال

زذوالجلال که عزو جلال او باقی است
بروزگار تو بر وقف باد عز و جلال

در مدح مؤیدالدین

زقد چون الف سیم آن لطیـف غزال فراقم آمدو شد قـد من چو زرین دال
بدال زرین سیمین الف بمن بفروخت میان دال‌والف‌زانکه نیست روی‌وصال
بدان امید که بینم خیال او در خواب نشاندم از سرمژگان بباغ خواب نهال

۱ -- این بیت در نسخهٔ ع نیست .

نهال خواب و امید از خیـال ببریدم چنان‌شدم که ندانست کس‌مرا ز خیال
خوش‌است‌حال کسی کز خیال‌حالی‌داشت اگرچه‌زودزوالست‌ویکدمست آن‌حال
بحسب‌حالم منجیك[1] ترمدی گفته‌است که از تخلص مدح مؤیدین جمال
جمال محفل آزادگـان مـؤید دین که هست‌چون پدرخویش‌بی‌نظیروهمال
جمال اوست بگیتی چو کیمیا نایاب بعلم‌و حکمت وجود و مروت و افضال
ز جود اوست کریم طی از شمار لئام ز علم اوست فلاطون ز جملـۀ جهال
چنانکه باشد سفله بجمع مال حریص ازان‌حریصتر استاو بخرج کردن مال
ندید چشم کم و بیش دیدگان جهان چنو ز خلق جهان بیش دانش‌و کم سال
چو دید سائل او سایۀ مبارك او ز دور گوید اینک همای فرخ فال
ز دست فرخ فالش زر درست شود اگر بکیسه سائل نهد شکسته سفال
زهی شکسته سخای تو بخل را گردن خهی ز همت تو جـود بر فراخته بال
کم از جویست بمیزان حلم تو جودی اگر بکـفه دراز حلم تو بود مثقال
اگـر بگیرد دجال وار بخل جهان بود سخات چو عیسی کشندۀ دجال
بمدحت تو سخن پرورند اهل سخن که پرورندۀ ایشان توئی بنفع ومنال
بهر مکان که سخن پروری نهاد قدم در آن مکـان نرود جزمناقب تو مقال
چو شد زبان قلم تیره از دهان‌دوات بنور خاطر بر تو شوم مدیح سگال
بشعر من نه همانا گمان بری که بود ز جای دیگر منحول قیل‌کرده و قال
مثال شاعر منحول اگـر بود عنین خبر ندارد عنین ز لذت انزال
فصیح باشـد منحول اگـر بوقت ادا همان فصیح شودگاه حسب گفتن لال
از آن چه‌به که بنزدیك‌چون‌توممدوحی ز طبع خویش نماید حکیم سحر حلال
ملام نیست بمنحول گـر بر ازره شعر که‌چون تو ناید ممدوح بی ملام وملال
ز شعر سازد فصلی و هر کجا که رسد همین بخواند و اینست عادت فضال
مراچومدح‌توخواندم‌سئوال‌حاجت‌نیست که بی‌سئوال کند جود تو بمن ایصال

۱ ـ در نسخه س محب بیك تیر مذی آمده است.

همیشه تا که بهرسال در حساب شهور سه ماه دور بود زاول رجب شوال
چو روز اول شوال خواهمت همه عمر بشادمانی در عز و دولت و اقبال
مه رجب که رسید است بر تو فرخ باد
که هست فرخ ایامش و خجسته لیال

درمدح قدرارسلان[1]

سوی جبال سپهدار شرق شد بجدال خدای‌عرش براو سهل کرد فتح جبال
ز بیم آنکه سر تیغ او ببال رسد عدوش سر بهزیمت نهاد تافته یال
حلال بود بر او خون طاغیان از عدل زروی‌فضل‌وبزرگی بریخت خون‌هلال
بجان مال امان یافتند ازو قومی نبوده ایمن از ایشان کسی‌بجان وبمال
خیل تیغ قدر ارسلان سپهسالار اگر بکوه در افتد در افکند زلزال
بکه‌سنان‌فزع تیغ‌او از آن بیش است کجا بترکستان بوده سهم رستم زال
زدور گردون خورشید تیغ زن‌سنگی شنیده‌ای که کندلعل درهزاران سال
بساعتی سر تیغش ز کهستان کمیج رمال لعل بدخشی کند ز خون‌رجال
بنور عدل وی آراست‌جمله‌روی‌زمین چنانکه چرخ بخورشیداز قیاس‌ومثال
سران خلخ و مردان مرد و شیر دلان نهاده گوش بفرمان او بجان و بمال
بروز بزم ز بهروپند دوست نواز بروز رزم ز بهروپند دشمن مال
بدانکه‌نیک سگالست‌ونیکخواه‌داش زمانه‌هست‌ورانیک‌خواه‌ونیک‌سگال
بعهد او چو ستمکاره مر ستمکش را ستم کشنده ستمکاره را کند پروبال
جز از وبال قیامت بدان ندارد ترس وز او بترسد دشمن چو متقی زوبال
ایا پناه دل و پشت لشگر توران که هست لشگرتوران‌بتوگرفته جمال
مخالفان تو از تو ضعیف حال شدند موافقان ترا از تواست قوت حال
سپهر دولت و اقبال وجاه وحشمت‌را توئی‌چوچشمه‌خورشیدبی‌کسوف‌وزوال

---

۱ ـ این قصیده در نسخه س ـ نیست .

بهر کجا کـه روی غالب آئی و قاهر مظفر آئی و منصور در همه احوال
همیشه تاصفت بزم و رزم باشد خوش بگوش مردم عشرت فزای جنگ آغال

ز هر بدی که بوهم کسی گذر دارد
نگاهدار تو بادا مهیمن متعال

چیم کیم

زهر بدی که تو دانی هـزار چندانم مرا نداند از آنگونه کس که من دانم
بآشکار بدم در نهان ز بد بترم خدای داند و من ز آشکار و پنهانم
تن منست چو سلطان معصیت فرمای من از قیاس غلام و مطیع سلطانم[1]
غلام نیست بفرمان خواجه رام چنانك من این بهرزه تن خویشرا بفرمانم
بیك صغیره مرا رهنمای شیطان بود بصد کبیره کنون رهنمای شیطانم
مرا نماند روزی هـوای دامن گیـر که بیگناه براید سر از گریبانم
هواست دانه‌ومن دانه چین وهاویه وام اگـر بدانه نماند بدام درمانم
هـوا نماند تـا ساعتی بحضرت هود هواللهی بزنم حلقه‌ای بجنبانم
هوا بمن بر دلال مظلمت شده‌است[2] از آنکه خواجهٔ بازار فسق‌وعصیانم
هوا نماند تا بررسم ز عقل که من چیم کیم چه کسم بر چیم که رامانم[3]
گنه‌بمن بر دلال وار عرضه دهد بدانسبب که خریدار آب دندانم
بدی فروشد و نیکی عوض ستاندو من بدین تجارت ازوشادمان و خندانم
اگر بسنجم خود را بنیك وبدامروز برون نهم که دران روز حشر میزانم[4]
نیم ز پلهٔ نیکی ز یك سپندان کم بپلهٔ بدی اندر هزار سندانم
چه مایه بندهٔ سندان دلم ترا ملکا که در ترازوی نیکی کم از سپندانم

---

۱ – در نسخه ع – من‌از دو دیده مطیع وغلام سلطانم – در نسخه س –من‌ازقیاس غلام ومطیع‌سلطانم
۲ – در نسخه ع وس- دلال معصیت گشته‌است . ۳ – در نسخه‌س دیده نشد . ٤ – در نسخه ع – بر آن‌نیم که درآنروزعرض‌میدانم .

بترك شر و بايتان خير دارم امـر | همه مخالف امر است ترك و ايتانم
بشرح و تبيان حاجت نيايدم ببدی | از آنكه من ببدی شرح‌شرح و تبيانم
گنه زنسيان آرند بندگان عزيز | من از گناه نيـارم بود زنسيانم
نشانه كردم خود را بگونه گونه گناه | نشانهٔ چه كه بر جاست تير خذلانم
سياه كردم ديوان عمر خود بگناه | از آنكه بر ره ديوی سياه ديوانم
ز بس گناه كه كردم بروزگار بسی | خجالتا كه بنزد كريم بر خوانم
زبان بريزدم آنروز دوستر دارم | كز آنچه كرده بوم‌برزبان بگردانم
كسی‌بود كه مراو را ازين‌نمد كلهی‌است | و يا منم كه بدين سيرت و بدين‌سانم
بحق دين مسلمانی ای مسلمانان | كه چون بخود نگرم ننگ هرمسلمانم
بفضل حق نگرم تا بدی شود نيكی | بدانكه گر چه بدم نيكتر پشيمانم
رسول گفت پشيمانی از گنه توبه‌است | بدين حديث كس ار تايبست من آنم
فلان و بهمان گويند توبه يافته‌اند | چه مانعست مرا بين فلان و بهمانم
بدين تنی كه گنه كردم و ندانستم | چو باب توبه نشد بسته توبه بتوانم[1]
بر اسب توبه سواره شوم مبارز وار | بس است رحمت ايزد فراخ ميدانم
ز بعد توبه درآيم بخدمت علما | بدان كه از دل و جان دوستدار ايشانم
بزهد سلمان اندر رسان مرا ملكا | از آنكه از دل وجان دوستدارسلمانم
بفضل خويش مسلمان زيان مرا يارب | بری مكن ز مسلمانی اربری جانم

بحق اشهد ان لا اله الاالله
چنان بميران كاين‌قول برزبان‌رانم

---

۱ ـ درنسخه ع ـ بعد از بيت بالا اين بيت اضافه شده است .
اكر نبودی با اين هوا هدايت تو | بسوی هاديه بردی هوی چوهامانم

در مدح شاه توران

نهاد ملکت توران شد آباد وخوش و خرم / بسلطان زادهٔ تـوران شهنشاه همه عـالم
بعالم تا بنی آدم ز عدل او بیاساید / خدای عالم او را داد شاهی بر بنی آدم
جهانداری که ازده قرن پیش ازهیبت باسش[1] / زملك خویش باز استاد ابراهیم بن ادهم
بملك ارسلان خاقان در آمد باز فرزندش / ببخت و طالع میمون برأی ثابت ومحکم
هران منبر که از نامش بیاراید گه خطبه / زبام عرش گویندش ملایك مرحبا هردم[2]
سلیمان نبی شاید فرستد تخت بلقیسش / بدین مژده که آوردند زی انگشت اوخاتم[3]
خلیل الله بران خاطب کـه بر خاقان کند خطبه / ز فردوس علا گوید دلت ابری که بارونم
زعدلش گیتی آبادان شود چونان کزین جانب / بزیر سایه بتوان رفت سوی کعبه وزمزم
زسهم او چنان گردد که داد خویش بستاند / تذرو از باز و میش از گرگ و گور از نیروی ضیغم
سپاهی و رعیت را چو خاقان سوی ملك خود / خرامید و خرم بنشست دلها شد خوش وخرم
نهاد ملکت توران عروسی بود تا اکنون / نقاب از روی خود نگشاد بر شاهان نا محرم
سپهداران تورانرا شهی شایسته بایستی / که پیش او بشایستی نهادن دسترا بر هم
مر ایشانرا بدین همت شهی شایسته داد ایزد / ز نسل ارسلان خاقان غازی خسرو اعظم
سپهداران کمر بستند پیش تخت او صف صف / بران رسم و بران سیرت که جنی پیش تخت جم
جراحت بود بر دلها زهجر ارسلان خاقان / کنون از وصل فرزندش جراحترا بود مرهم
چو خاقان از رعیت شاد باشد وز حشم خوشدل / حشم را دل بود شادان رعیت را نماند غم
که یارد کرد قصد این خجسته ملك تا باشد / اگر سیاره بفشاند ازین نیلوفـری طارم
ایا مر پادشاهی را به از دارای بن دارا / ویا مر صف مردی را به از سهراب بن رستم
ز هر جانب جهانداران خوهند آمد بعهد تو / بطاعت راست کرده دل بخدمت داد قامت خم
همه با ثروت قارون همه بـا قوت قـارن / همه بافر افریدون همه با نیروی نیرم
بالقاب تو آرایند در هر کشوری منبـر / رقم نام تو فرمایند بر دینار و بر درهم

۱ ـ نسخه س ـ نامش . ۲ ـ نسخه س ـ بدین طالع که آوردند زی انگشت اوخاتم . ۳ ـ این بیت در نسخه س ـ نیست .

ولایت ازتودرخواهند و ازمنشوروفرمانت ز یکدیگر بدست آرندملك وملك بیش وکم
همه شاهان ترا دانند شاهنشاه بی مشکل چو گفتم برخردمندان نباشد مشکل ومبهم
الا تا بر زبان خلق باشد این مثل جاری که گرددخرم وپدرام ملك ازعدل و کشت ازنم
نم عدل تو بر کشت امید آنکسان بادا که ملکت ازدعاشان شدقوی بنیادو مستحکم
همی تا گردش چرخ سبك دوران همیزاید شب مظلم ز روز روشن و روز از شب مظلم
بقای روز عمرت باد شاها تا بدان یکشب
که روزحشر خواهدبودچون برزدسپیده دم

در مدح شمس الدین

محترم[1] شاه شریعت آمد از بیت الحرم آمد از بیت الحرم شاه شریعت محترم
آنکه ازوی محترم تر زایر آمد رونداست تا پدیدار آمد است آمد شد بیت الحرم
صدر قارون نقی نسبت که اندر دین حق آنچه قارون نقی از تیغ کرد او را قلم
او پرستاران حق را با خود از روی نیاز زایر بیت الحرم کرد از ره لطف و کرم
پادشاه تخمهٔ برهان اجل شمس حسام آنکه از رفتار او شد بادیه باغ ارم
آیت رنج و عنای سالکان راه حج اندران حاجی بشد نازك که با او شد بهم
مکه ویثرب زیارت کرد و چون مردان مرد بر جمال دو حرم پاشید دینار و درم
لشگری را برد و باز آورد درانعام خویش پادشا منعم بود بهر حشم دارد نعم
خسرو شرعست و شیرین لفظ او شیرین اوست جلوهٔ شیرین او بر مسند لا و نعم
هرچه او بر لفظ شیرین رانده اندر اصل وفرع مستمع دارد مرانرا مستفاد و مغتنم
هست چون برهان سیف وچون حسام الدین تاج بر ره نعمان ثابت راسخ و ثابت قدم
کیست اندر ملك شرع از نسبت برهان جز او شمس نام واب حسام و سیف جد وتاج عم
آمد از وی بر هواداران درین میمون سفر آنچه از شیر شکاری بر دل حزم و غنم
قافله سالار سنت را ازو فتح و ظفر ملحدان قلعه الموت را موت و الم

۱ ــ نسخه ع ـ محرم .

از شکوه او شکاف کوه را کردند پست
چون کشف کردند پنهان دست و پا اندر شکم

حجت او بر هواداران هوا را دام کرد
کی براید صید را در حلق دام از حلق دم

مبتدع چون صید اوشد مانده در دام نظر
از دم سنت هدر شد مبتدع را دین و دم

از شرایع آنچه اندر حج اسلامست کرد
نزد حق کردار او مقبول باشد لا جرم

ای سر برهانیان فضلیان از فضل حق
گشت برهان تو پیدا در عرب وندر عجم

یافت خاقان از تو تشریف امیرالمؤمنین
زد برین تشریف میمون از بر کیوان علم

این کرامت از تو شاهنشاه را آمد پسند
منت این هست بر جان رعایا و حشم

شاه عالم را بتشریف امیرالمؤمنین
شادمان کردی که درعالم مبادت هیچ غم

از سفر خرم‌خرامیدی و کردی ناگهان
حضرت جلت بدین خرم خرامیدن خرم

هر کجا خواهی که بخرامی بتقدیر ملك
بود خواهد خرمی بر دفتر عمرت رقم

تا بتابد جرم شمس و قطره تا بارد زابر
تا که نور ماه گردد گاه بیش و گاه کم[۱]

تو چو شمس‌روشن رخشنده از برج شرف
حاسد منحوس تو گرینده چون ابر دژم

ذرهٔ تابنده شمس و قطرهٔ بارنده ابر
باد کم در پیش سال عمر تو ای‌محتشم[۲]

سوزنی شاه شریعت را ستایش کن‌بشعر
وانگهی از شعر حکمت‌گو اگرداری‌حکم

آفرین و مدح شاه شرع گفتن حکمتست
کاندرین حکمت نباشند اهل‌حکمت‌متهم

در مدح حسام الدین

شاه برهان نسب آنست امام بن امام
خسرو شرع ملك زاده حسام بن حسام

آن حسام بن حسامی که حسام نظرش
هر گز از خصم بالزام نشد باز نیام

بحسامی زنیام آخته شد زنده بمرگ
تا برون آمد از عهدهٔ الناس نیام[۳]

رایت دولت برهان ملك صاحب رای
بود قایم بحسام از نظر فقه و کلام

بر همان قاعده امروز همان رایت را
از حسام بن حسام است بلندی و قوام

---

۱ و ۲ – این بیت درنسخه ع - دیده نشد. ۳ – درنسخه س - چندکم.

روح باقیست خلف مانده ز اسلاف بزرگ — نام اسلاف بدوزنده چو ز ارواح اجسام
کس مشرف‌تر ازونیست ز اشراف صدور — کس مکرم ترازو نیست ز ابناء کرام
کرم و احسان بی منت یابند ازو — بندگان ملك ذوالمنن ذوالاکرام
سخن آرای صفات دو کف رادو را — گه بخورشید سخن نظم دهد گه یغما
زانکه از آب غمام است و زتاب خورشید — کار ارزاق خلایق را ترتیب و نظام
همچو جد و چوپدر هم بسبق هم بنظر — پادشاه حشم آرای و حدیثش پدرام
استماع سخن عذب وی از هر دو فریق — عقل مغلوب شود چون ز سماع و زمدام
وز در دولت او نکتهٔ دلجوئی هست — که بدان نکته کندخصم‌نظر را الزام
بسخن کام روا باشد بر خصم نظر — تا رسانیده حروف سخن از حلق بکام
سائلان را گه لم قال بتوحید سئوال — مهله ندهد بسر میم رسانید کلام
متعلم را یکبار که گوید اعلم — کرده باشد ز علوم همه عالم اعلام
پسر خواجهٔ شرعست و پس‌از صاحب‌شرع — خواجه‌ای نیست بعالم که ورا نیست غلام
شاد بادا پسر آن پدری کز پدرش — علما بر فلك افراخته دارند اعلام
دین همنام تو از تقویت تست قوی — دین همنام بتو نازد و تو از همنام
در مصاف نظر از حجت قاطع بر خصم — پور برهانی چون رستم دستان از سام
خوب[1] رادر بجهان نیست همال توکسی — بکجا باشداگر هست‌و که خوانند وکدام
دین علام که باقیست بفر علماست — چون رسد کار بفتوای رسول علام
علما یکتن باشند و مر آن یکتن را — سر تو خواهی بدن از همت شیخ‌الاسلام
گر بسر بردن تو طایفه‌ای تن ندهند — بره آمده خواهند شد اندام اندام
دشمق توسن تو رام شود با تو چو دید — بر مراد تو مدار فلك توسن رام
فلکی همت صدری و بدان دست رسی — که فلك‌را چو زمین آری زیراقدام
تا بفرمان جهاندار جهان داور خلق — مر فلکرا حرکاتست و زمین را آرام
از سر قدر و سری سر بفلك بر بفراز — وز ره حلم و تواضع بزمین بر بخرام

---

۱ ـ نسخه ع وس ـ جز برادر .

پادشاه علما باش چو جد و چو پدر تا پدید آید در مملکتت خاص از عام
علم محترم دولت دین قیم مستوی قامت باد از تو تا روز قیام
نو بنو باد سلام تو رسانده بپدر
از درمدرسه‌ات تا بدر دار سلام

در مدح حسام‌الدین

ای حسام دگر از گوهر والای حسام ملك کامروا بر علمای اعلام[١]
سیف و برهان و حسام از تو بنازند که تو خلف صالحی از سیف وز برهان و حسام
اگر اسلاف تو در دارسلامند مقیم هر مقامی که بوی هست بتو دار سلام
شد ره دار سلام آن سپرد در عالم که وی آید بر تو تا بروی تو بسلام
دیدهٔ روح‌الامین سرمه کند خاك رهی که بران مرکب میمون تو بگذارد گام
فرخ آنشهر که کردی تو بدان شهر نزول خرم آن خانه که کردی تو در آن خانه خرام
نخشب ای صدر باقبال خرامیدن تو مکه شد از شرف و مدرسه چون بیت حرام[٢]
تا درین مکه واین بیت حرامی از رشك نیست آن مکه و آن بیت حرم را آرام
توئی آن صاحب‌صدری که بتو صاحب شرع علم شرع خود افراخته دارد مادام[٣]
بی نیازان رادر شام بد آنرسم که چون خانه پر زر شد بر بام زدندی اعلام
بی نیازی بنمائی تو و گر ننمائی علم علم ترا عرش بود گوشهٔ بام
هرچه درروی زمین‌هست یکی‌ناموری که بدو شرع رسول قرشی گیرد نام
همه شاگرد و غلام پدر وجد تواند وانکه‌زین زمره برونست ندانم که کدام
کس نظیر توروانیست بمیدان نظر که روا نیست نظیر پسر خواجه غلام
هر که دعوی اقامت کند اندر ره دین تا غلام تو ندانند بخونیدش نام
هر که بر نکتهٔ تو لام لم آرد بزبان لام الف وار زبانش بشکافد در کام

---

١ ـ نسخه س- علمای اسلام . ٢ ـ. درنسخه ع ـ این بیت نیست ـ ٣ـ- درنسخه س ـ داد علمی که بدو روح امین دادبپیام ـ درنسخه س ـ بعد ازآن بیت این بیت اضافه شده است :
دولتی صاحب شرعی که چوتوصاحب شرع علم شرع وی افراخته دارد مادام

داد مر طبع ترا قوت احیای سخن آنکه او دارد و بس قدرت احیای عظام
چون سخن در نظر از لفظ تو اندام گرفت بعدم باز رود خصم تو اندام اندام
نارد ایام ترا مثل و عدیل اندر شرع که حسام شده را باز نیاود ایام
طمع از مثل و عدیل تو بباید برداشت چو حسام نظرت آخته گردد ز نیام
تو کریم بن کریمی و تواضع کردن هست رسم و سیر و عادت ابناء کرام
این تواضع که تو کردی بحق فخرالدین که برون آمدنی نیست ازین عهدهٔ وام
هر گز اندر دل فخرالدین این هم نبود که رسد از تو بزرگیش بدین استحکام[1]
یار شاهنشه دنیا بدو مهمان عزیز عذر و تقصیر پذیرفت بفضل از خدام
تو که شاهنشه دینی زره فضل و کرم عذر بپذیر که زیبد ز تو فضل و اکرام
میزبان تو بجانست و بدل فخرالدین جان و دل بهرهٔ تو نان و نمك بهرهٔ عام
تا بود شمس فلك نورده ماه و نجوم تا نینجامد دور فلك آینه فام
شمس اسلام توئی در س تو برماه و نجوم دادن تو ز تو هرگز نپذیرد انجام
هر مرادی که ترا دینی و دنیائی هست
آن مراد تو محصل شده بادا و تمام

در مدح وزیر

صاحب عادل وزیر شاه معظم صدر خجسته پی عزیز مکرم
سرور عالم که هست از نیت نیك عالمیانـرا بشفقت پدر و عم
خرم و خوش باش کز قبل اوست عیش ممالك مرفه و خوش وخرم
تا سوی درغم نشاط کرد وخرامید شد در غم بسته بر نواحی درغم
درغم چون بادیه شده زغم آب گشت چو دریا پر آب ورفت همه غم
تا که بدر غم نیـامد او بتماشا در غمیانرا جز آب دیده نشد نم

---

۱ – در نسخهٔ عوس - سپس این بیت اضافه شده است.
بقضای حق هرگز نرسد فخرالدین که برون آمدنی نیست ازاین عهده وام

هست کنون بیم آن کز آب فراوان	در غم پنهان شو چو یونان دریم
بر همه عالم موفق است بتیمار	شفقت او پروردهٔ همه عالم
آدمئی نیست گر عنایت او نیست	آدمیانرا مگر وصی شد از آدم
خلق گریزنده و رمیده ز اوطان	باز بعدل وی آمدند فراهم
نام عمر زنده کرد و داد بگسترد	نام ستم کرد از نهاد جهان کم
سرور هر محفل است و صاحب عادل	چون سر هر سال هست ماه محرم
دهر بجز بر رضای او نکند کار	بخت بجز بر مراد او نزند دم
تا نبود خط و کلك کار گشایش	شغل همه عالم است مشکل و مبهم
مصلحت شاه و لشکری و رعیت	بر قلم او مفوض است و مسلم
درخور انگشت اوست خاتم دولت	عیش ابد نقش بر نگینهٔ خاتم
تا حرم کعبهٔ معظم را هست	حرمت بر آستانهای مقدم
باد بحرمت سرای دولت عالیش	چون حرم کعبهٔ شریف معظم
دولت او باد تا قیامت عالی	حکم روانش همیشه نافذ و محکم

تا که جهانست او همی بجهان باد
نافذ فرمان و فخر دودهٔ آدم[۱]

در مدح سعدالملك

ز گردون سعد اکبر داد پیغام	بدستوری که با شاه است همنام
که تا من سعد ملك آسمانم	تو خواهی بود سعدالملك اسلام
ز سعد اکبر ای صدر اکابر	تو محفوظی بدین اعزاز و اکرام
سپهر توسن تند حرون گشت	چو رامین ویس را امر ترا رام
سعاداتی که در هفت اخترانست	بنام بخت تو بخشیده قسام

---

۱ -- این بیت در نسخه ع و س نیست .

تو مسعودی و شاهنشاه مسعود / و ز اقبال شما مسعود ایام
دل ابنای ایام از شما شاد / چه‌از لشکر چه‌از خاص و چه‌از عام
تو آنصدری که‌از همنامی‌شاه / سعادت سعد اکبر را دهی وام
بوی ناظر شوی تا بر ممالك / شود ناظر ز چرخ آینه فام
ز قدر همت عالیت کیوان / کف پای تو بوسد کام و نا کام
غلامان ترا در رزمگاهست / بر افزون بهرهٔ مردی ز بهرام
بروز بزم چون خورشید باده / بتو لامع شود از مشرق جام
فزون از ذرهٔ خورشید یابند / ندیمان تو از تو برد انعام
بمجلس مطرب تو زهره زیبد / سرودش شادی آغاز و انجام
چو در دیوان شاه آئی خرامان / بساط از تو شرف گیرد بهر گام
همه اهل قلم پیشت قلم وار / بطوع از فرق سر سازند اقدام
عطارد بر فلك از هیچ حکمی / که توراندی نه پیچد برالف لام
چو نعل اسب تو باشد مه نو / ز نور روی تو گردد مه تمام
تمامی در فنون فضل و دانش / بصدر سروری چست و باندام
ز آدم تا بعهد تو نیامد / چوصدر سروری زاصلاب وارحام
ببام مهتری مثل تو کس نیست / کریم بن الکریم ازباب و ازمام
نهاد ملك شاه شرق از تست / چو بستان در بهار تازه پدرام
بهار تازه گر بستان بیاراست / چو فردوس برین وقتست و هنگام
صبا از شاخ بادام اندرین فصل / گل افشاند سحرگاه از دو بادام
بهنگام گل بادام می نوش / ز دست ساقیان چشم بادام
شراب در غمی کز جام شامی / ز در غم[1] نور گیرد تا حد شام
ازان خورشید بخت جام کزوی / پدید آید حریف پخته از خام

---

۱ ــ نسخه س ــ زدرعم

بجز مدح و ثنای خویش مینوش ❊ چه مینوشی که اضغاثست واحلام
شنود و گفت اندر مجلس تو ❊ دهد جان‌را غذا از گوش واز کام
هران شعری که‌دروی‌مدح‌تونیست ❊ بنزد اهل دانش چیست دشنام
شود مداح را لفظ دری در ❊ بنظم مدح تو در طبع نظام
دل ممدوح را تا صید خواهند ❊ حکیمان سخندان سخن وام
بدانه‌و دام خال و زلف معشوق ❊ دلت بادا شکار عشق مادام
تو قادر بر شکار خصم‌و قاهر ❊ چنان‌چون‌بر‌گوزن‌و‌گورضرغام
زبان سوزنی در نظم مدحت ❊ سخن پیرای و بران‌همچوصمصام
چه گوید سوزنی چون هر چه بایست
ز گردون سعد اکبر داد پیغام

درمدح نظام الدین محمد

بر خود از طبع خود سلام کنم ❊ سنت شاعری قیام کنم
شعر خود را چو کوکب شعری ❊ جای بر چرخ نیل‌فام کنم
سخن از کس بعاریت نبرم ❊ که هم از طبع خویش وام کنم
صید دلها کنم چو بر کاغذ ❊ از قلم حلقه های دام کنم
فکرت خویش را چه رزم وچه‌بزم ❊ صاف مانند سیم خام[1] کنم
پخته را خام و خام را پخته ❊ چست باشم بهر کدام کنم
بنمایم بشعر سحر حلال ❊ شعر بر شاعران حرام کنم
بطمع بر لئام دون همت ❊ نکنم مدح و بر کرام کنم
در ره نظم چون گذارم پای ❊ شاه راه سخن بکام کنم
از دل و جان بنظم جان افزای ❊ خدمت مجلس نظام کنم
شاه میرانیان که بر در او ❊ از امیر سخن غلام کنم

---

۱ - درنسخه ع وس - سخن از عشق سیم خام کنم .

بو المحامد محمد آنکه ورا صدرو میرو وزیر نام کنم
شاه گوید بدین سه نام بوی نظر از چشم احترام کنم
هست جام جهان نمای دلش پادشاهم نظر بجام کنم
پیش تا کلك او قلم گردد برگ آن کلک ازحسام کنم
بسواران ترک کلک حسام بس حساما که در نیام کنم
جای آن هست اگر بر اهل قلم من چنو خواجه را امام کنم
روز و شب را بهفته در شمرم هفته را شهر و شهر عام کنم
هر که فرمان کلک او نکند بحسام خود انتقام کنم [1]
من که پروردهٔ نعیم ویم مدح او ورد خاص و [2] عام کنم
نعمت از وی علی الکمال رسید صفت او علی الدوام کنم
شرم دارم که با تلطف او سخن از لطف باب‌ومام کنم
زان ترازو که حلم او سنجم احنف قیس را ورام کنم
کشت آز جهان شود سیراب گر کف راد او غمام کنم
نامهٔ شکر او کنم انشا نام آن نامه تا تمام کنم
چون کنم افتتاح مدح و ثناش دل نخواهد که اختتام کنم
طبع من آفرین کند بر من من بران مهتر همام کنم
بخت بر من سلام عید کند من بر او از مه صیام کنم
گوئیا بختم آگهی دارد که من از وی بعید لام کنم
خانهٔ دولت ورا بدعا در و دیوار و سقف و بام کنم
بشب قدرطبع من با روح
باد تا در دعا سلام کنم

---

۱ و ۲ـ درنسخه س این دو بیت دیده نشد.

در مدح علی بن احمد

میر خوبان کشید نا معلوم حشم زنگ در حوالی روم
گشت پوشیده زان سوادحشم عدل نوشیروان بظلم سدوم
من بر او عاشقم هنوز چنان که نه مظلو دانم ونه ظلوم
درد ویاقوت شهد لذت داشت سی و دو دانه لؤلؤ منظوم
رفت یاقوت شهد لذت او در حجاب زمرد مسموم
زان دو یاقوت شهد لذت او قسمتی بود مر مرا مقسوم
تا بماندم ازو چو موم از شهد در گداز آمدم چو زاتش موم
میر خوبان بخط ظلم صفت ظالم است از قیاس‌ومن‌مظلوم
قصه مظلوم وار عرضه دهم از خط او بمجلس مخدوم
آنکه از خط امر او بیرون نتواند زدن زمانه قدوم
آن بزرگی که از میان مهان هست چون ماه در میان‌نجوم
قرة العین فخر دین احمد بوالمعالی علی سپهر علوم
که بهمتائی وی آرد فخر صاحب ذوالفقار یوم یقوم
هم تفاخر که ماند از لقبش دین دیان قادر قیوم
چون نبوت بنام صاحب شرع شد فتوت بنام او مختوم
لافتی جز علی منادی روح که از ان مرتضی شدی مفهوم
صفتی دان که او بوی موصوف رقمی دان که وی بدان‌مرقوم
ذوالفقار سخای او داند زدن گردن خباثت شوم[1]
بهمه حالها بود ز علی زدن ذوالفقار غیر ملوم
ای ببازوی همت تو شده مر فلك را گمان گمان لزوم
تیر احسان تو ز سینهٔ خلق لشگر آز را کند مهزوم

---

۱ ـ نسخه‌ع ـ خباست شوم ـ نسخه س خساست واوم .

از نبی حال صدر وسر دلش[1] همچو سیف‌الله از نبی محروم
آمدی تا تو از عدم بوجود خیر موجود گشت‌و شر معدوم
همه اعمال تست نا معیوب همه افعال تست نافذ مـوم
جود ورزیدنست و نیکی‌نام مر ترا بهترین نهادو رسوم
جز ثنا در نیاید از حاتم آنچه اندرتوشد کنون موسوم
نیست محروم سائل‌ازتو که‌نیست کاه بذل از منال تو محروم
یابد از شربت سخات شفا هر چه از تف آز شد محموم
مهر و کینت دهندهٔ خبرند از نسیم صبا و تف سموم
جز دماغ هوا خوهان نکند بوی خلق خوش ترا معلوم
بوی‌خلق‌خوش‌تو مشك‌و گلست حاسدان تو احشم و مزکـوم[2]
پر و بال همای دولت تست سایه دار هزار کشور و بوم
هر که آن سایهٔ همای ندید شور بخت‌است کورروزچو یوم
بخت میمون تو تواند کرد بخت بد خواه جاه تو مشئوم
بـاد تا جاودانه میمون‌بخت ناصحت شادو حاسدت مغموم
رهیان تـرا زمانه رهی خادمان ترا سپهر خدوم
خصم را حلقهٔ کمند اجل دست محنت فکنده درحلقوم
هر چه جز لایق طبیعت تست
جاویدان باد یا ازان معصوم

۱ - نسخه ع وس - از بنی خال صدر وسر تو سری ۲ - نسخه س - اخشم ومرکوم .

در مدح محمود بن عبدالکریم

مهتر آن بهتر که باشد فاضل و رادو کریم ‌‌ تا هم از وی مدح اورا مایه بر دارد حکیم
حکمت آرا اینقدر داند که مهتر به بود ‌‌ فاضل ورادو کریم ازجاهل وزفت و لئیم
هرلئیم وزفت وجاهل رانگوید مدح از آنك ‌‌ مادح او باشد اندر نزد دانایان ذمیم[1]
مدح برزفت ولئیم و جاهل آمد بیگمان ‌‌ ابتر و سرد و گران و ناخوش وسست و سقیم
مرکریم و راد و فاضل را کنم مدح و ثنا ‌‌ تا بود پاکیزه وعذب وخوش وسهل و سلیم
فاضل و راد وکریم امروز از ابناء کرام ‌‌ نیست الا تاج دین محمود بن عبدالکریم
نایب صدر وزیران صاحب عادل که هست ‌‌ صاحب جاه عریض و صاحب فضل عمیم
آنکه اندر دار دنیا از برای دین حق ‌‌ یك قدم ننهاد الا بر صراط مستقیم
مستقیم احوال باشد آنکه در تیمار اوست ‌‌ محترم باشد هر آن کز حرمتش سازد حریم
در فنون فضل و دانش در همه روی زمین ‌‌ همبر و همتا ندارد از حدیث و از قدیم
چون الف کز راستی اصل حروف معجم است ‌‌ در مقام راستان با راستی باشد مقیم
چون الف صدر سر افرازان خود شد لاجرم ‌‌ تا بحرف یا و حرف باو تا و ثا و جیم
هرگز آلوده نشد لام لبش از میم می ‌‌ قلب او مایل نشد هر گز بقلب لام و میم
از پی احسنت وزه نفکند خودرا در بزه ‌‌ وز برای لنك[2] را ننهاد بر آتش گلیم
پشت دست او نشد از عکس جام باده لعل ‌‌ تا بمحشر با یدبیضا بر آید چون کلیم
ای ید بیضا ترا در جملهٔ انواع فضل ‌‌ در مشامت از گل بستان فضل آمد نسیم
نزد تو عزت هنر دارد کز او گشتی عزیز ‌‌ نزد کف راد تو عزت نه زر دارد نه سیم
خط تو از روی تشبیه است بر شکل شبه ‌‌ کم کسی باشد که باشد آنمعانی را فهیم
نامهای مشترك دارند با حق بندگانت ‌‌ این حدیث ازروی صورت هیبتی دارد عظیم
حق شرکت نیست ثابت بنده را در ذات حق ‌‌ خود کس این سودا نیارد در سویدای صمیم

---

١ - نسخهٔ ع - آن تمدح بر نگیرد مدح او باشد ذمیم ‌‌ نسخه س - آن تمدح بر نگیرد مدح او گردد ذمیم
٢ - نسخه عوس - وز برای کیك را .

گرچه شرکت باشد اندر نام با حق بنده را — نیست مشرک را چنین تشریف باالله العظیم
نام حق محمود و نام نور حق محمود و تو — اندرین محمود نامی نی بنزد حق اثیم
بندهٔ حقی و بر تو حق رحیم است وز تو — هست راضی تا بوی بر بندگان حق رحیم
حق حلیم است وزحلم خود ردادادت که تو — از برای حق بوی با بندگان او حلیم
اهل دین و اهل دنیا از برای حرص و آز — جمله در دخل نعیمند و تو در بذل نعیم
تو عدیم المثلی اندر عالم از جود و سخا — هر که من مثل تو گوید گردد از عالم عدیم
مهترانرا از حریفی وزند یمی چاره نیست — زان هنر با تو حریف است و خرد باتو ندیم
مر ترا با صاحب ری گر قیاس آرم بفضل — دور نبود گر حیات آید از آن عظم رمیم
دیگران درمی سخا ورزند و تو بیرون می — وان سخاوت نیست جز تلقین شیطان رجیم
تو توانی جود و احسان کرد با خلق خدا — بی مئی کز بعد آن آید ز غسلین حمیم[۱]
در چنین ماه معظم با چنین اهل صلاح — در چنین مجلس که با خلد است چون سیبی دو نیم
بر تو شاید آفرین گفتن که ازدین واجبست — آفرین گفتن بر اهل آفرین بی ترس و بیم
جاودان در آفرین بادی چو اصحاب جنان — حاسد جاه تو در نفرین چو اصحاب حجیم

دشمن تو با غم و انده قرین باشد مدام
با نشاط و عیش باشد دوستت توام مقیم[۲]

در مدح نظام الدین

جاودان ماند کریم از مدح شاعر زنده نام — زین بود شاعر نوازی عادت و رسم کرام
مدحت از گفتار شاعر محمل صدقست و کذب — صدق در حق کرام و کذب در حق لئام[۳]
شاعر آن در زیست دانا کو باندام کریم — راست آرد کسوت مدحت بمقراض کلام
گر لئیمی پوشد آن کسوت بچشم اهل عقل — هست بر پوشیده بی اندام و بر در زی سلام
طبع شاعر هست چون دار السلم از خرمی — جز کریم اندر نیاید از در دار السلام[۴]

---

۱ - نسخه س - نی مئی کز بعد آن آرند غسلین و حمیم . ۲ - این بیت در نسخه ع و س نیست .
۳ و ٤ - این دو بیت در نسخه س نیست .

رادبا شاعر تواند بود در یك پیرهن — زفت نگذارد به پیراهن که تا گوید سلام
هست شعر آن خوش حدیثی کاستماعش کرده اند — هم نبی و هم وصی و هم امیر و هم امام
شعر حسان بن ثابت را بخوش طبعی شنود — پادشاه دین رسول ابطحی خیر الانام
داد دستاری بحسان اندران یکتار موی — بهتراز دستار دستار از خراج مصرو شام
سنت شاعر نوازی پادشاه دین نهاد — ای همه شاهان دنیا مر غلامش را غلام
از ملوك واز صدور از بعد آن سلطان دین — در صلات شاعران کردند سنت را قیام
رودکی را اندران جامه که وصف باده بود — داد دیناری هزار از زر آتشگون و فام
کرد عتبی با کسائی همچنین کردار خوب — ماند عتبی از کسائی تا قیامت زنده نام
قیمت عیار را هم فام کرد از دیگری — بلعمی عیار وار از رودکی بفکند فام
اوستاد مشرق و مغرب رشیدی را بشعر — داد سعد الملك قطر میر زی ازسیم خام[1]
خوب کرداری زبهر زنده نامی کرده اند — زنده نامی بهتر است از زندگی لحم وعظام[2]
فرخی هندی غلامی از قهستانی بخواست — سی غلام ترك دادش خوش لقا وخوش خرام
عنصری از خسرو غازی شه زاول بشعر[3] — پیلو ار زر گرفت و دیبه و اسب و سیام
هر ورق یابی ز دیوانش چو میدانی دراو — خسرو ز اول کشیده تیغ هندی از نیام
تیغ هندی خدمت کلك نظام الدین کند — چون نظام الدین دهد کارممالك را نظام
صدر ممدوحان نظام الدین که نظم مدح او — از شنیدن گوش خوش گردد بگفتن حلق[4] و کام
کام و رای او ز عالم هست شاعر پروری — شاعران را مدح او گفتن بگیتی رای و کام
از کریمانی که بردم نام شاعر پروری — دیدهٔ ایشان نبیند صورت لا در منام
هم قهستانی و عتبی را بهم با بلعمی — زو شود نا دیده دیدی چون ورا دیدی تمام
در سخاوت صد یك او نیستندو هر یکی — درهنر صدچند هر یك هست و پیش از هر کدام
قطر باران در شود درخورد سنگ مدح او — شاعر از دریای فکرت چون برانگیزد غمام
جود او دامی است شاعر را نه دام خلق گیر — دست گیرد تا نگیرد دست پیش خاص و عام

---

١ - درنسخه س - داد سعدالملك خرواری هزار از سیم خام ٢ - درنسخه س نیست - ٣ - درنسخه س - عنصری از خروزال شه غازی بشعر ٤ - از این بیت ببعد درنسخه س نوشته نشده

خود غلط گفتم که‌جودش هست‌دام حلق گیر
تانگیرم مدح‌هر کس چون‌بود بر حلق دام

شاعر سخته سخن یابد بهر بیتی ازو
بدره بدره زر پخته کیسه کیسه سیم خام

ای هزاران شاعر سخته سخن راهمت آنك
مدح آرایند بـر نام تو ممدوح همـام

چون بود درحق فرزند اهتمام مام و باب
همچنـان باشد ترا درحق مداح اهتمام

دایهٔ الطاف تو اطفال اهل نظم را
تربیت‌زانسان کند‌چون‌طفل‌خود‌راباب‌ومام

هر که از خم می مدح تو جامی نوش‌کرد
تا نگردد مست‌طافح کی نهداز دست جام

صدر تو بیت‌الحرام اهل نظم‌است از قیاس
بنده از سالی بسالی زایر بیت‌الحرام

گر نه ابراهیم نامم خواهم ابراهیم وار
تا دران بیت‌الحرام از مدح تو گیرم‌مقام

همت تو از بلندی بام عرش است از مثل
گر سپهر برترین را سایهٔ عرش است‌بام

تا ترا بنشاند بر صدر وزارت شاه شرق
وزر ورزی در زمین ملك شه ننهاد گام

کلك منقاد حسامست و نباشد بس عجب
کلك نواب تراگرانقیاد آرد حسام

گردن اعدات بادا از حسام غم زده
غمزده‌اعدات و احباب توزان‌غم‌شاد کام

در مدح نجم‌الدین

دلبند من که بندهٔ رویش مه تمام
خورشید‌آسمان‌جمالست‌و نجم‌و‌نام

نجم کلاه دوز که ترك کلاه او
بر تارك غلام نهی شه شود غلام

صد بوسه فام‌خواستم از نجم‌نجم‌نجم
بر من شمرد بوسه‌ازان نوش لعلفام

هر چندنجم نجم ستاندم زنجم بوس
خواهم که‌جمله جمله گذارم‌بنجم‌فام

میگون‌دوزلف نجم کله دوز بردورخ
دامی‌است‌حلقه‌حلقه و ماهی‌میان‌دام

ماهی بدام مانده و ماه تمام نی
در دام زلف‌نجم کله دوز من‌کدام[1]

دیدم‌همه‌طپان‌و بی آرام وشوخ‌چشم
اوباز آرمیده بر شرم و کس‌خرام

شاید گر از ملك دوزخ نجم‌را کنند
خورشید نیمروز و مه نیم شب سلام[2]

---

۱ ـ نسخه ع و س ـ در دام زلف نجم چرا مانده ماه تام ۲ـ این بیت در نسخه س نیست .

شب دیده بر سپهر بانجم گذاشتم   تا خود نظیر نجم کله دوزمن کدام[1]
بر آسمان زمین بخارا کند سری   تا اندروست نجم کله دوزرا مقام
هرخانه‌ای که نجم کله‌دوزمن دراوست   از صحن خانه نو برآید بطرف بام
دورم اگر ز نجم کله دوز ساعتی   بی یاد و نام نجم ندارم‌زبان و کام
جز در صفات نجم نخواهد پدیدشد   در نثر من عذوبت ودرنظم من‌نظام
هستم غلام نجم کله دوز اگر بطبع   از سر کلاه‌خواجگی آرد بزیر گام
گوئی همی دو نجم بیکجاقرق کنند   با صدرنجم‌دین چو خرامد باحترام[2]
وین شعرمشترك‌غزل‌ومدح ازدو نجم   بر نجم دین زبنده روایت کند تمام
فرزانه نجم دین که نجوم‌سپهر شد   امر ورا بجمله مسخر شدند ورام
نجمی که‌از کفایت واز فضل‌وزیر کی   بر کلك اوست قاعدهٔ ملك را قوام
نجمی که آفتاب ز روشن ضمیر او   گاه از غبار جمره بپوشد گه از غمام
نجمی که آفتاب کند ذره ذره را   تا او ببدره‌بدره‌دهد چون گرفت‌جام
نجمی که آفتاب دلان حضرت ورا   دارند قبله از افق شرق تا بشام
نجمی که آفتاب رخان خدمت ورا   بندند برمیان کمر از صبح تا بشام
نجمی که بندگان ورا مه سپر سزد   جوزا کمرفلك فرس و مشتری‌ستام
ای بر سپهر دین خداوند نجم سعد   ناظرشده ببرج سعادت بخاص و عام
خاص‌ازتو باسعادت‌وتشریف‌وازتو نجم[3]   مسعودم و مشرف در دیدهٔ کرام[4]
بی‌انقلاب‌ورجعت وبی‌نحس و بی‌وبال   خواهم که بر سپهر جلالت بوی‌مدام
نجمی‌و آفتاب هنر پروری همی   در سایهٔ عنایت و تیمار و اهتمام
در آفتاب نیست مگر مجلس بدیع   اعنی ابوالمعالی عبدالله الامام
ارجو که‌این‌قصیدهٔ من‌بر تو نجم‌سعد   عرضه شود بهمت از مهتر همام

---

۱ ـ نسخه‌ع . این بیت در نسخه ع نیست ۲ ـ این بیت در نسخه س نیست ۲ - درنسخه‌ع وس - با سعادت و تشریف ررزوشب . ٤ ـ در نسخه ع و س - سپس این بیت اضافه شده‌است.
تا یافتم سعادت وتشریف از تو نجم   مسعودم و مشرف در دیده کرام

تا آفتاب و نجم بوند از برای من گویندهٔ حدیث و نیوشندهٔ کلام
ور مدح در محل قبول افتد آن بزرگ نزدیك من فرستد یا نامه یا پیام
تا آسمان دنیا از نجم سعد و نحس خالی نبود خواهد از امروز تا قیام
تو نجم سعد بادی بر آسمان دین مسعود اولیای تو آید علی‌الدوام
گر در مه حسام شود خوانده این مدیح
بر تو خجسته باد مدیح و مه صیام

در مدح سعدالدین

زر طلب کرد ز من آن صنم سیم اندام که بقد سرو روانست و برخ ماه تمام
چهره بنمودم و گفتم بسزای غم تو زدم این زر بعیـار ندم و مهر و ملام
همه جا گر که بنام ملکان زر زده‌اند من چنین زر زدم امروز بنام تو غلام
از من این زر که بنام تو بر آمد بپذیر گـر تو این زر نپذیری نپذیرد زرنام
چونز روچهره بر آنگونه که زر چهره دهد که ندادم بسرشکی چو گلاب گلفام
خوش بخندید و مرا گفت بدین زر نشود نه مرا ساخته کار و نه ترا سوخته فام
زر چنان باید کز تو ببرم صرف کنم بکلاه و بکمر یا برکاب و بستام
بسر تیغ زبان زر دهی از چهره مرا بچنین زر نشود تیغ مرادت بنیام
بزر پختهٔ سرخ ار سخنی گوئی گوی ور نه گفتار تو چون سیم سپید آید خام
سخن پختهٔ من خام هم از بی زری است نیك داند سخن پخته من خواجه امام
سعددین اسعد مسعود[1] کز اصحاب حدیث ز سخن زر بچکاند بگه فقه و کلام
گاه برهان کفایت نـی زرین تن او بهم اندر شکند نیزهٔ زال زر و سام
آنخداوند که چندانکه توان گفتن زر نگرفته است زر اندر کف رادش آرام
کف رادش بصفت همچو غمامست اگر بسر سائل باران زر آید ز غمام

---

۱ ـ درنسخه س ـ اسعد محمود.

بهوای[1] کرم او بزمین از پرواز
مرغ زرین سلب آید چو نهد سائل‌دام[2]
می نگیرد ز کرم تا که ببخشیدن زر
علت مستی بنهند بران صدر گرام
هر که می‌گیرد بر یاد جوانمردی او
بر کفش قحف سفالینه شود زرین جام
پسر زرگر از و دشمن زر بخش وی است
که بجز بخشش زر نیست وراتهمت و کام
هست زردوست چنان حاسد جاهش که بطبع
خویشتن بکشد چون دیدزراندودی جام
سامری زرستد از عام وجواهر که بسحر
کرد گوساله و کوشید بگمراهی عام
یابد از گاو زرین او بجواهر مملو
همه برعام کند بهره چنان چون بهرام
بسجل[3] ماندد ایم دو کف سائل او
بس کز او زر بکف آرد بلیال و ایام
در دلش خون چو زر از بوته بحوش آید اگر
ستمی بیند بر یکتن از اهل اسلام
تا بدانند که این شعر من اندرحق اوست
زرگری کردم در مدحت آن صدرانام
شعر زر بالاوین شعر اگر پیش نهد
این از ان باز نداند بتکلف که کدام[4]
من چو درمدحت او زرسخن کردم صرف
او کند زر سخا درحق مادح انعام
تا بهنگام خزان باد بر اوراق درخت
زرگری سازد و امروز رسید آنهنگام
باد از باد خزان و غم و اندیشه ودرد
رخ حسادش چون برگ زراندوده مدام

چه کردم؟

بسر بر سخنی را که ابتدا کردم
درست وراست چنان دان که من اداکردم
بسوز سینهٔ فرزندت ای ولینعمت
حکیم وار ثنا گفتم و دعا کردم
پس از دعا و ثنا از عطا براندم لفظ
بحکم دوستی آنشرط را وفا کردم
هر آن سخن که تو گفتی و با تو گفت کسی
بر آنسخن زه و احسنت و مرحبا کردم
صواب رفت همه گفت و کرد من لیکن
مگر بخانه برفتم همین خطا کردم

---

۱ - نسخه ع و همچنین س از هول ۲ - این بیت در نسخه س نیست ۳ - نسخه س بمحك ماند .
٤ -- این بیت در نسخه ع نیست .

امید جبه و دستار داشتم از تو ز موزه گم شدن امید را هبا کردم
دران خمار که بی موزه من بخانه روم بحکم دلتنگی پیرهن قبا کردم
ز بهر خار شدن یافتم عوض گفتی[1] که گرد نعلش در دیده توتیا کردم
چو پایهای من از موزه گشت بیگانه بجهد و حیله دران کفشش آشنا کردم
نخست گام که بیرون نهادم از سر کوی میان برف و گل و لای آشنا کردم
چهار پای بخانه شدم دو پایم بود دو پای دیگر از ..رو از عصا کردم
بخانه رفتم آراسته چو شه بفروش[2] چنانکه شهری مردم بدین گوا[3] کردم
عصا زنان بسرای تو آمدم پس ازان وز این سخن بسرای تو در ندا کردم
بخانه رفتم و گفتم که موزه فرموده بر اهل خانه خود زرق و کیمیا کردم
تو کیمیای زری کیمیای زرق منم چو زر پخته سخن از تو کیمیا کردم
بهای موزه و جورب فرست و کوکب نعل هباست نزد تو اینها که من بها کردم
بهای این همه نزدیك تو هباست و گر بسیم خویش خرم خویشتن هبا کردم
منم یگانه که در باغ جود تو همه سال همی نباز خرامیدم و چرا کردم[4]
ز بهره موزهٔ گل کوب چون گل بویا قصیده گفتم و دانی جز این چرا کردم

بقای عمر تو جاوید خواستم زین حسب
بنظم از پی جاویدی بقا کردم

در مدح مؤید الدین

جز آینه که کند گلرخا ترا معلوم که از حبش حشم آرد بدست کردن روم
طلیعه آید و آنکه سپاه بر اثرش پدید خواهد گشتن حقیقت از موهوم
من آن نگویم اگر کس بر غم من گوید زهی سپاه بنفرین خهی طلیعهٔ شوم[5]
بچهره بودی محسود نیکوان ختا خط آمده است که محسود را کند مرحوم[6]

---

۱ ـ نسخهٔ ع و س ز بهر خانه شدن یافتم عوض کفشی ۲ ـ نسخه س ـ بعروش ۳ ـ در نسخهٔ ع این بیت اضافه شده است. زعشق دست بدارم که سخت مردود است دلی که جز صدف حکمت و صفا کردم
٤ ـ درنسخه س ـ قصیده گفتم و دانی که این چرا کردم این بیت در نسخه ع نیست .
٥ ـ بعد ازاین بیت درنسخه س این دو مصراع اضافه شده است .
بر آنچه دانا پوشیده نیست کان خط تو همی بپوشد عدل عمر بظلم سلام ٦ ـ درنسخه ع ـ محمود را کند مذم

خطی چودایره اندر کشی و پنداری خط تو دایرهٔ عصمت است و تو معصوم
گل طریست رخت خط بنفشه طبری رقم بنفشه و گلبرگ از و شده مرقوم
من از خط تو نخواهم بخط شدار بمثل بر آید از بر گلبرگ کامگار تو کوم
بران نهادم کز لعل نوش پاسخ تو بجای بوسه بر آید زمرد مسموم
ببوسه سخت گمانی ندارم از تو طمع و گر گمان سپهر آیدت کمان از و
نه از لب تو سزد هیچ عاشقی مأیوس نه از مؤید دین هیچ سائلی محروم
جهان مجد و معالی مؤید بن جمال که جزو علم ویست از زمانه کل علوم
میان اهل زمان هیچگونه دانش نیست که آن بخاطر او مشکل است و نامفهوم
میان انجمن اهل فضل و اهل هنر بود چو بدر درخشنده در میان نجوم
ایا کریم نژادی که تا شدی پیدا زجود تو بجهان نام بخل شد معدوم
از آنکه موم دلی در سخا بمهر سؤال بمهر مهر تو آهن دلان شدند چو موم
تو ز آشیانهٔ باز سپید خاسته‌ای ز باز خانه نپرد بهیچ حالی بوم
نظیر تو ز کریمان بدهر پیدا نیست بهیچ شهر و نواحی بهیچ برزن و بوم
سخاوت و کرم و جود و مردمی هنر ز خانوادهٔ تو شد نیام تو مختوم
جمال دین پدر خویش را همی مانی ستوده سیرت آیین و شأن و فعل و رسوم
همه خصال تو و رسم تست نا معیوب همه نهاد تو و فعل تست نامذموم
سران عصر ترا مادحند و تو ممدوح مهان دهر ترا خادمند و تو مخدوم
سخن که جز بمدیح تو نظم کرده شود سخن سرای بود ظالم و سخن مظلوم
بزرگوارا دانی که بنده را هر سال بود رسومی از بذل وجود تو مرسوم
زسال پنج مه اندر گذشت و عیب منست که قصه رفع نکردم چو کهتران خدوم
خطی نویس بسوی وکیل خاصه خویش علی الخصوص بنام رهی بدن معلوم
اگر چه لؤلؤ منثور باشد آن ببها ز طبع بنده بها گیر لؤلؤ منظوم
همیشه تا غم و شادی و کام و ناکامی است بحکم یزدان بر بندگان او محکوم
بقای عمر تو بادا بکام دل جاوید
دل ولی تو شاد و دل عدو مغموم

در مدح افتخار الدین علی بن احمد

بشاعری پدر خویش را نه فـرزندم — اگر نه معتقد مجلس خداوندم
سپهر جاه‌علی افتخار دین که ز فخر — چوشیعه‌مذهب‌خودرا بران علی بندم
همه مناقب او گـویم و مـدایح او — بشاعری چو سخن برسخن به‌پیوندم
قصیده باشد فـرزند شاعر و نخوهم — که‌جز بمدحت او باشد آنچه‌فرزندم
هر آن‌قصیده که آنراجزاو بودممدوح — چوخوانده گشت براین گریم‌وبران[1] خندم
بچند روز که‌ماند است‌بنده پرورباش — که من ز سالی روزی بعمر خرسندم
بمهتری‌دگری نیست مثل و مانندت — بشعر اگر دگرانند مثل و مانندم
بخدمت‌تودراست اصل نیك‌بختی‌من — که از درخت ثنای توبرگ‌وبرکندم
ستایش توکنم خویشتن ستوده بوم — که رخت بخت بنا جایگه نیفکندم
بشصت‌وهشت‌رسیداست‌سال‌عمرم‌وهست — مه رسیده زره بستر و قزا کندم
بحق نان‌ونمك‌عاجزم زنان و نمك — زنان ایشان بر دل نمك پراکندم
بآرزو برسان تا بآرزو بـرسی — که من بخط شریف تو آرزومندم
بسان نخشب خطی‌نـویس‌تابـرسد — که من بخدمت‌صدر تو در سمرقندم
بشعرترفندار تـرف‌بـودم و تـرخین — به‌پندوحکمت اکنون‌چوشکروقندم
بپند و حکمت پیرانه سربدولت تو — بود که محو شود شعرهای تر فندم
ز پند وحکمت‌من‌بادسال‌عمرتوبیش — زصد هزار فزون باد حکمت و پندم
بحسب گوئی سحر حلال در ره‌شعر — چنان‌نمایم کز نای واز دماوندم
بـزند مـاند طبعـم جهندهٔ آتش — عدوت سوخته بـادا ز آتش[2] زندم

بلند گوش خری میزنم که جو نخورد
به..ون خر سرخمخانه ..ایه در بندم[3]

---

۱ ــ درنسخه ع این بیت اضافه شده است .
بزرگوارا در خدمت تو سالی چند — گذشت عمرو بمانده‌است روزکی چندم
۲ ــ این بیت در نسخه ع نیست . ۳ - این بیت در نسخه ع و س نیست .

امام کیست

ایا گرفته تواندر سرای جهل مقام[1] تهی ز دانش وغرقه میان بحرظلام
ایا بعمری دایم فسوس گشتهٔ دیو زمصطفی بتوبرصد هزار گونه ملام
ایا گسسته زحبل خدا ودعوت حق بکام خود بسرت کرده است دیولگام
ایا مخالف اسلام و راه دین هدی کشیده گردن از بیعت اولوالارحام
ره صواب ندانی همی ز راه خطا ره حلال ندانی همی ز راه حرام
نه مشك بازشناسی همی زپشك سیاه نه عودوعنبرو کافور را زسنگ رخام
نه حق زناحق دانی نه بنده رازخدای نه مرد ناقص پرعیب راز مرد تمام
همی ندانی ای کوردل بعمری خویش[2] که احمدقرشی راوصی که بودو کدام
نگر که پای ابر کتف مصطفی که نهاد بتان ز کعبه که افکند وپاك کرد مقام
نگر که از پس پیغمبر خدای بزرگ کدام بود بعلم و بدانش و احکام
نگر که مهتر آل نبی که بود از اصل نگر که خالق جبار راکه بدضرغام
نگر که ایزد شمشیرخویشتن بکه داد بکه سپرد پیمبر پس ازفراق حسام
نگر که بن عم و دامادمصطفی که بداست نگر که فضل کراکرد از بنی اعمام
نگر که گردش ترویج دین و بودش یار[4] ولی که بود ابر ذوالجلال و الاکرام
نگر که دست که بگرفت مصطفیٰ بغدیر که راامام هدی خواندوفخروزین وهمام
یکی فضیلت بدپیش ازین امامت را همی دهی بدل خویش اندرین آرام
اگر بغار بد او یار مصطفی یکشب بدین فضیلت بایدش سروری فرجام
چهل شبانروز ابلیس بد بنوح نبی بدان سفینه پر آب اندرونش مقام
وگر بپیری کس را رسد امامت خلق کسی بپیری ابلیس بد در آن ایام ؟
ایا مناصب دل کور ابله ملعون زکور بختی دایم دراو فتاده بدام
مرا امام هم ازجایگاه وصی خداست ز جایگاه نبی مرترا امام کدام
امام آنکه بپیش بتان نکرده نماز نکرده جزملك العرش راصلوة وصیام

---

۱ - این قصیده در نسخه س نیست -

امام آنکه خداوند علم و شمع هدی است | امام آنکه تقی و نقی و زاصل کرام
امام آنکه بچیز کسان نکرده طمع | نخورده چیز یتیمان حلال خورده مدام
امام آنکه بزور و درم نشد مشغول | ازین بعید نبودار همیشه بودش وام
امام آنکه فداکرد تن بجای نبی | زوقت خفتن تاصبح روز دادن بام
امام آنکه بروزه بدی سه روز و سه شب | طعام داد بسائل بوقت خوردن شام
امام آنکه خدای بزرگ روز غدیر | بفضل کرد بنزدیك مصطفی پیغام
امام آنکه بجز طاعت خدای نکرد | براو امام پسندی تو عابد اصنام
امام آنکه ابا مصطفی بروز قضا | بود ابر لب حوض و بدستش اندر جام
امام آنکه علیرغم این مناصب را | لوای حمد بدستش بود بروز قیام
امام آنکه امید شفاعتم همه اوست | که در محبت او در شوم بدار سلام

اگر تو خواهی مؤمن شوی بیا بشنو
زقول شاعر سوزنگر این درست کلام

در رثاء طبیب استاد گوسوی[1]

ز مرگ چاره نباشد صحیح را و سقیم | کریم را بفنا رفتن است همچو لئیم
عزیز را چو ذلیل و جواد را چو بخیل | فصیح را چو کلیل و سفیه را چو فهیم
امید و بیم بعمر اندرست مردم را | هزار سال امید است عمر و یکدم بیم
ز عمر رفته بود علم خلق را که چه رفت | ز عمر مانده نداند بجز خدای علیم
چه غفلت است و چه بی آگهی و بی خبری | ز زندگانی کان یکدم است یا یك و نیم
به نیم دم نتوان زیست بر زیادت ازان | که کرده باشد قسام بنده را تقسیم
بدست هیچ حکیمی مدان زیادت عمر | که ممکن ار بودی بد بدست خواجه حکیم
سر اطبا استاد کوسوی کو هست | ز پشت هفت پدر او ستاد هفت اقلیم
شفای جان و دل خلق بود طلعت او | دوای او سبب صحت علیل و سقیم

---

۱ ــ این قصیده در نسخهٔ س دیده نشد .

بیندگان خدائی رحیمتر بعلاج رحیم بودی خاص از پی خدای رحیم
بنیکنامی کوشید و نیکنامی یافت چو اصل نیکی نامش بدوتبع زر وسیم
تنی و مالی هرکس کز او سئوالی کرد نعم شنید ز لفظ وی و گرفت نعیم
شفای‌تب زدگان بود شربتش گوئی که بود شربتش از سلسبیل و از تسنیم
یتیم ماند پسر از وی و ز چشم یتیم سرشك بر رخ باریده شدچو در یتیم
غریو و نالهٔ پوشیدگان پردهٔ او دریده‌پرده صبر و خرد دریده عظیم
حکیم بود زاقران خود عدیم‌المثل چو مثل‌خویش‌زاقران‌خویش گشت‌عدیم
سپیدروی بر انگیخته شود چو بنزع ندید چهرهٔ اهریمن سیاه گلیم
چو بود شفقت او عام بر همه عالم
بدو خدایارحمت کنی بفضل عمیم

در مدح نظام‌الدین محمدبن‌علی[1]

خدایگان جهان پادشاه ملك آرام که امر نافذ اوراست چرخ‌توسن‌رام
شهی که‌ازخوشی و خرمی‌ورونق‌وفر خورنق وارم از ملك او برنده وام
بامر نافذ مأمور پرورنده بلطف نظام داده دگر باره ملك را بنظام
نظام دین محمد محمدبن علی وزیر میران اصل‌و نسب امیر کرام
وراست از وزرا برتری و از امرا بران نهاد که سرراست بر همه‌اندام
منظم از قلم اوست شغل هفت اقلیم چنانکه هفته و ماه از لیالی و ایام
بر او لیالی و ایام آفرین گویند سخن سرایان از وقت‌صبح تاگه‌شام
ایا رسیده نسیم صباح دولت تو زروی مشرق چین تاقفای‌مغرب شام
بباغ مدح تو بلبل شود شمامه‌صفیر چو شمهٔ گل خلق تو بر کشد بمشام
بحق ولی نعم اهل علم و فضل توئی تراست درحق‌ارباب علم و فضل‌انعام
چوخورز گردون‌رخشنده‌ای‌و بخشنده ز بار منت تو نیست گردنی بی وام

---

۱ - این قصیده در نسخه س نیست.

کسی ز اهل قلم نیست ازتومکرم‌تر ز بندگان ملك ذوالجلال والاکرام
بپیش سائل و زایـربنان تـو بقلم گره نبندد پای الف بدامن لام
ملام نیست بر آنکس که بر تو گوید مدح که بر حکیم ز مدح لئیم نیست ملام
غلام خاطر خویشم بنظم مدحت تو که هرچه خواهم ازو بیش میکند چو غلام
بچشم آرد جام جهان نمای سخن که تا جهان‌سخن تو به‌بیند اندر جام
چو نظم مدح تو آغاز کردم اندر وقت بمن نماند راه برون شد و انجام
برآرد از صدف سینه لؤلؤ منثور که تا بسلك‌در آرم بسوزن نظام
نظامیـا سخن بندهٔ نظام الدین اگر تو خوانی بهتر که‌من درین‌هنگام
که‌خواجه‌راسخن‌من بلحن‌ونغمت‌تو چنان‌بگوشخوش آید که‌شکر اندر کام
چوسیم‌خام‌شود گر نهی سرب‌بردست چوزر پخته شود گر نهی بر آهن گام
جمال گیرد شعر مـن از روایت تو چوزر پخته شود گر چوسیم باشد خام
جهان بکام تو بادای وزیر ملك آرای
که تابدولت شاه جهان تورانی کام

در مدح نظام‌الدین

آمد از بستان دولت اهل حکمت رانسیم کز قدوم خواجه نوشه دولت آباد قدیم
شه نظام‌الدیـن میران منعم اربـاب فضل در مقام صاحب عـادل عمر نعم‌المقیم
چون سپهر ازمهر وماه و انجم آرایش گرفت جای آن صدر کبیر از جاه این صدر کریم
شد بجنات‌النعیم آنصدر وماند ازوی سرای تـا شد از فرنظـام‌الدین چـو جنات نعیم
حکمت آرایان روشن رای را عقل صحیح جز بدین درگاه ننماید صراط مستقیم
هر کرا عقل صحیح است از امیران سخن در نظام‌الدین میران مدح او ناید سقیم
خاصه دردولت‌سرائی کاندراو مدحت‌سرای تنگ سیم اندوزدو بیرون شود باتنگ‌سیم
خاطر مدحت سرایان بحردان سینه صدف مدحت صدر نظـام‌الـدین در او در یتیم

۱ - این قصیده در نسخهٔ ع وس نوشته نشده است -

شغل دیوان حق زباطل فرق کلك تو کند
کلك ملك آرای چون فرق بشکافی دو نیم
قاف تا قاف از کفایت ذرهٔ خورشید را
در شمار آری و بنگاری بقاف ولام و میم
از صیانت وز خیانت عاملان ملك را
جوف کلك تست پنهان خانهٔ امید و بیم
پیش کف رادتست از غایت جود وسخا
در شبه دینار اکسون کسا اطلس گلیم
در امان ایزدی از غرق وحرق روزگار
همچو در آتش خلیل و همچو در دریا کلیم
همچو خورشید ازفلك روی زمین زرین کند
گر بیفتد سایهٔ دست تو بر دست لئیم
بر وزیر و میر و مستوفی مدیحی نظم داد
سوزنی از خاطر دراك فیاض فهیم
چون وزیر ومیر ومستوفی تو باشی کی بود
مدحت آرای وزیر و میر و مستوفی ذمیم

درمدح وزیر[1]

صاحب عالم عادل ملك اهل قلم
ملکت آرای وزیر ملك ترك وعجم
ملك ترك وعجم را تو وزیری فرخ
همچو برسید صدیق وچو بر آصف جم
آسمان قدروزیری که بپیروزی بخت
زآسمان سازد پیروزه نگین خاتم
بقدم تارك کیوان سپرد از همت
چون بکیوان نگرد ننگرد الا بقدم
طلعت فرخ فرخنده او هرسر سال
مشتری را نظر سعد فروشد بسلم
بنده‌ای دارد بهرام فلك کز سر تیغ
کند اعدای ورادم بدر اندر یکدم
چون بود تربیت‌اوزملك‌شمس‌الدین
شمس‌در برج‌شرف باشدش‌ازخیل‌خدم
شادی او طلبد زهره زهرا بر چرخ
که طرب راست مهیا و ندارد سرغم
بکفایت قلم از تیرفلك بازگرفت
تاکمر بندشدش تیر فلك همچوقلم
تا بپیش و سپس زین براقش ماند
اول و آخر هرماه از آن گیرد خم
صاحب عادل در زین براقی چوفلك
هست خورشیدی باوی‌دومه نیمه‌بهم

---

۱ - این قصیده در نسخه س نیست .

ای چوخورشید فروزندهٔ عالم بجمال
عدلت افکند بساطی ببسیط عالم
ازشهنشاه طغان خان ملك روی زمین
دولت وحشمت توبرفلك افراشت علم
ناروا چون درم قلب ز توبی هنران
با روائی زتو درهر هنری قلب درم
بکرم دست نگویم که گشادی هرگز
زانکه هرگز نبوددست توبسته زکرم
هرکه اوازکرم دست توآگاهی یافت
نخرد حاتم طی را بیکی دسته کرم
مفتی علم سخائی وزتو سائل را
نیست جزقول نعم پاسخ وجز بذل نعم
قلمت نافذ امراست چنان گرخواهد
لام الف منفی گردد ز حروف معجم
ازعدم تا بوجود آمدی ای عالم جود
جود باتو بوجود آمد گوئی زعدم
بگه خلقت جود و بگه خلقت تو
عنصرهر دو بتمزیج عناصر شد ضم
عنصری باید تا نظم مدیح تو کند
سوزنی کیست کزاونظم توگرددمنظم
سوزنی مدح ترا سلك جواهر شمرد
که بود سوزن باسلك جواهر محرم
شعرسلکی است دراوواسطه مدح توبزرگ
سال سلکی است دراوواسطه ماه اعظم

ماه اعظم رادر طاعت ایزد بگذار
تاکه ازشاه قدم عیدتو باشد معظم

در مدح محمدبن علی

مقدم آمد سال عرب ز سال عجم
بکام روز بمقدار هفد هجده قدم
مه محرم عالم فروز با زینت
فلك ظل همای بهار در عالم
رسیدن سر سال عرب بدین موسم
فزود زینت روی زمین ز سبزه و نم
زمین زسبزه ونم چون زمردین لوحی است
نثار کرده بران روی لوح در و درم
چو نوبت سر سال عجم رسد برسد
ز شاخسار سر اندر سر و هم اندر هم
سپاه برگ وگل و رنگ رنگ گوناگون
ز باد مشکین برهمزنان علم بعلم

---

۱ - این قصیده در نسخه س نیست .

شود ببستان دستانزن و سرود سرای — بعشق بر گل خوشبوی بلبل خوشدم
چه شد زنم زدن ابرهای فاخته گون — درخت باغ چو طاوس جلوه‌گر خرم
ز خرمی بسوی باغ دل گرای شود — وجیه دین عرب قبلهٔ وجوه عجم
سپهر مجد و معالی محمد بن علی — جهان جود و مکارم عزیز مصر کرم
جمال و مفخر احرار ما وراء النهر — پناه عام دل و پشت پهلوان و حشم
بزرگواری آزاده‌ای که‌خرد و بزرگ — کشیده‌اند بخود بر ز بندگیش رقم
بامر تیغ زبان و اشارت قلمش — شده مسخر او اهل تیغ و اهل قلم
چو دست رابقلم برد و عدل‌نامه‌نوشت — قلم شود بسر تیغ داد دست ستم
ز رای‌روشن و تدبیر ملك‌پرور اوست — که راد کیشان بیشند وظلم کوشان کم
کفش با بر درم ماند و سخا بمطر — وزان مطر شده بستان مکرمت خرم
کف جواد ورا چون کنم با بر صفت — که ابر نم ندهد تا بابر ندهد یم
کف جوادش تا آمد از عدم بوجود — ز جود اوشده بخل از وجود خود بعدم
هر آنچه گفت‌همه گفت اوست‌مستحسن — هر آنچه کرد همه کرداوست‌مستحکم
ایا بحکم حق از بهر کامرانی تو — بخدمت تو کمر بسته آسمان محکم
بلی سزد که‌کند خدمت آسمان بلند — ترا که هستی چون آسمان بلند همم
گر آسمانرا پرسد زمین که‌هست‌چنین — زمین صدا شنود زآسمان بلی و نعم
بلی‌که نیست عدو را ز تو خلاص بلا — نعم که هست ولی را چو تو ولی نعم
همیشه تا که بود در جهان مفارقتی — میان شدت و ناز و میان شادی و غم
تو شاد بادی و پیوسته دشمنت غمگین — ترا نشاط رفیق و ورا ندیم ندم

بقات بادا چندانکه عاجز آید ازان
مهندسی که بداند شمار جذر اصم

در مدح سیدالاجل رضا[1]

ماه صیام کرد بنیك اختری سلام
بر خلعت شهنشه بر عمدة الانام

برعمدة الانام بشادی خجسته باد
تشریف پادشاه و سلام مه صیام

فرزانه سید اجل مرتضی رضا
آن صفوة الخلاقه و آن عمدة الامام

شاه شرف امیرخراسان که نام او
گسترده شد بجود و هنر در عراق و شام

شاهی که تا دمید فلك صبح دولتش
روز مراد دشمن او شد نماز شام

پرورده و گزیدهٔ شاهنشه ملوك
سنجر که یافت برهمه شاهان دهر نام

آبادگشت گیتی از خلق او چنان
کز شرق تا بغرب توان رفت بام بام

آنی که پادشاه جهان خسرو ملوك
در روی تو نگه نکند جز باحترام

پیغمبر خدای ترا داشت در کنار
فخرالقضاة مر و چنین دید در منام

تشبیه کرد چشم تو با چشم خود رسول
یعنی که از منست و بمن ماند این پیام

ای در میان آل پیمبر بسروری
چون در میان انجم بر چرخ ماه تام

آمد هلال روزه و بنمود روی خویش
مانند نعل زرین از چرخ نیلفام

یعنی مرا به بین که سزم نعل مرکبت
چون شهریار داد بتو مرکب و ستام

برمرکب نشاط دل و نزهت و سرور
بادی سوار تا ابدالدهر شادکام

هرچند طبع سیر نگردد ز مدح تو
بیت دعا بگویم کوته کنم کلام

تا نام سال عام بود در نعیم و ناز
عمر تو باد افزون از صد هزار عام

---

۱ - این قصیده در نسخهٔ ت و س دیده نشد و فقط در نسخهٔ ع آمده است.

در مدح سلطان سنجر

آمد بملك توران سنجر خدایگان — آن سایهٔ خدای و سر هر خدایگان
بالشگری زذره فزون کش گمان بری — خورشید دیگر است زسنجر خدایگان
خورشید برج برج خرامد بر آسمان — خورشید وار کشور کشور خدایگان
برداشت ظلمت ستم از نور عدل خویش — از جملهٔ رعیت و لشکر خدایگان
هر خطه زمین را از اهل بغی و کفر — خالی کند به تیغ سراسر خدایگان
خورشید مغرب آمد سوی دیار شرق — سرّیست اینکه کشف شود بر خدایگان
تأویل این سخن بجز این نیست کامده است — از ملکت خراسان ایدر خدایگان
ملك هزار خسرو گردن کشیده[1] را — بخشد به یک غلام مسخر خدایگان
روز مصاف همچو فریدون بود درست — با گرزگاو سار برین در خدایگان
هر تازیانهٔ علم کاویان شود — در دست هر غلام چو اخگر خدایگان
تنها به جمله‌ای برباید دل و توان — از صد هزار خصم دلاور خدایگان
برخصم دین و ملك همیشه مظفر است — زانسان که بر غزال غضنفر خدایگان
درملك اوست قوت دین لاجرم بود — بر خصم دین و ملك مظفر خدایگان
هر گه که بنده و پدر و جد خویشتن — فغفور دیده باشد و قیصر خدایگان
وز نام خود ندیده بود در همه جهان — خالی نگین و سکه ومنبر خدایگان
وز خاندان سلطان محمود بت شکن — در پیش تخت بیند چاکر خدایگان
نبود روا که ملکت فرزند خویش را — ماند به کافران محقر خدایگان
آمد به عزم غزو و بفرمود تا زدند — روی سرای پرده به کافر خدایگان
بهر صلاح دین و قرار و ثبات ملك — برعزم ثابت است و مقرر خدایگان
گنج سلاح و گوهر بگشاد و غزوگاه — آراست چون سپهر به اختر خدایگان
نایش[2] نه دیر دست بکافر کشی برد — با بندگان صف کش صفدر خدایگان

۱ـ درنسخه‌س ـ گردن کشنده را ۲. ـ درنسخه س. مالش.

دین محمدی را در آخر الزمان — قوت دهد چو زاول حیدر خدایگان[1]
مر دشمنان دین را ز انبوهی غلام — اندر کشد چو صید به ژاغر خدایگان
وز آبروی بدگهران کم کند به قهر — از آبروی گوهر خنجر خدایگان
وان لشکر مقدم یأجوج را به تیغ — باز افکند بـه سد سکندر خدایگان
ویدون گمان برد که‌زما[2] در رکاب‌خود — دجال را بیفکند از خر خدایگان
بر دین مصطفی بنشیند به تخت ملك — همزانوی مسیح پیمبر خدایگان
خوانم‌خدایگان‌راصاحب‌قران‌چونیست — اندر جهان بجز وی دیگرخدایگان
چونانکه نیست جز وی امروز پادشاه — جز وی مباد تا گه محشر خدایگان
تا زینت ملوك بود ز افسر و نگین — باد از نگین مزین و زافسر خدایگان
با افسر فریدون بادو نگین جسم — کاین‌هردوراست‌لایق‌ودرخورخدایگان
از عمر نوح تا بدر ازی مثل زنند — بادا بسان نوح پیمبر خدایگان

بنهاد تا بتاج گراید سر ملوك
تاج خدایگانی از سر خدایگان

در مدح تمغاج خان

ملك سمرقند گوی بود بمیدان — آمده از هرگروه در خم چوگان
شاه بچوگان گوی ملك ربودن — گوی ز یال یلان ربود بمیدان
گوی ربایان بدشت معرکه دادند — گوی بچوگان‌شه زگوی گریبان
چون‌تن‌بی‌جان‌نمودحضرت‌بی شاه — شاه‌خرامیدوبهره یافت تن ازجان
منبر و مهر و نگین وسکه‌تجمل — یافت ز القاب ونام و کنیت‌خاقان

---

۱ - درنسخه س این بیت اضافه شده‌است .
بر اهل بغی وکفر زند تیغ حیدری — با صد هزار بنده چو قنبر خدایگان
۲ - نسخه ع - ویدن گمان برم که‌زمادر - نسخه س - ویدن گمان برم‌که زباد .

شاه جهان رکن‌دین و دنیا مسعود آنکه نزاید چنو ز انجم وارکان
شاه‌حسن‌نسبت وحسین‌سیر وخلق تابع و مأمور حق‌بعدل و باحسان
عالی تمغاج خان عالم عادل چشمه خورشید‌عدل و سایهٔ‌یزدان
خسرو‌اسلام کز حمیت دین‌است حامی صد بار صد هزار مسلمان
هست بدنیا چو ظال عرش بعقبی سایه چترش پناه لشکر ایمان
از پدر کامگار خود ملك شرق شاه جهان داور دلیر قراخان
تا پسر آبتین بگوهر عالیست خسرو و مالك‌رقاب و نافذفرمان
وز پسر آبتین بخلف بخلف شاه تا ملك آب و طین خلیفهٔ کیهان
ای بسلاطین بر از شجاعت ومردی قاهر و غالب چو بر رعیت سلطان
تاج فریدون ترا و تو نه فریدون ملك‌سلیمان ترا و تو نه سلیمان
ناظر خورشید رخ بچشم ستاره چون‌تو نه بیند‌جهان‌ستان‌و‌جهانبان
زر کنداز خاك تیره تابش‌خورشید تا‌کف رادت کند ببزم زر افشان
تا بصف رزم سر فشانی بهرام تیغ فسان‌کرده بر کشد ز دل کان
زرگر و آهنگر تواند دو اختر بزم ترا این بکار و رزم ترا آن
تیغ گهر دار تست چون ززبرجد لوح مرصع شده باؤلؤ عمان
لوح زبرجد درخت مرجان‌سازی اؤلؤ عمان کنی چو لالهٔ نعمان
از همه شاهان تراست آنکه بهیجا لؤلؤ ولالا‌کنی زبرجد و مرجان
در صف هیجاز میخ نعل مهلل بارهٔ سندان سمت بسنبد سندان[1]
پای چو اندر رکاب یکران آری نعل بیفتد ز آتش تك یکران[2]
داغ کنی در شکار گه بتکاپوی گوره خران رابنعل‌یکران یکران
خفته کمان تراست قبضه ز نصرت[3] راست خدنگ‌ترا ظفر پرو پیکان

۱ ـ در نسخه س بسابد سندان ۲ـ نسخه‌س ـ نعل بتوفد زآتش سم یکران ۳ ـ درنسخه س ـ جفت کمان تراست قبضه و نصرت .

از زه و زاغ کمان تست پس قاف — عنقا همچون تذرو ودرخس پنهان
صرصر پر خدنگ عنقا صیدت — برکند از جای قاف را ز بیابان
سایهٔ عدل تو پادشاه همایون — ظل‌همایست بر ممالك توران
حضرت جلت که‌دار ملك‌توشاه‌است — جنت دنیاست بلکه جنت رضوان
رضوان‌پروردگان رعیت و دروی — جور و ستم نی بقدر نیم سپندان
عدل‌تو بر بندگان زایزد فضل‌است — فضل ورا بر تمام گفتن نتوان
از شعرائی که مدح سید گفتند — کس‌نبد ای‌شاه‌خوب‌شعرچوحسان
مدحت حسان ستوده گشت بسید — مدحت مارابحق‌خویش همان‌دان
کسوت مدح تو پادشاه‌جوانبخت — پیر سخن بخیه زد بسوزن کمسان
ز اهل سخن تا بشاهنامهٔ طوسی — خوانده شود داستان رستم دستان
باد کمین بندهٔ تو در صف مردی — رستم دستان بزور تن‌نه بدستان
ملك تو بستان آفرین خدای‌است — عدل ترا اعتدال سر و ببستان
فرق‌سرت‌سبز باد همچو سر سرو — تا که سر سرو سبز باشد یکسان

تا بدم‌صور چرخ اخضر و اختر
بسته بسرسبزی تو بیعت‌وپیمان

درمدح مسعودبن حسن

بتخت‌ملك فریدون جلوس‌شاه‌جهان — به‌ازجلوس‌فریدون که‌این‌ملك به‌ازان
چوگاو سار فریدون پدید کرد سری — بخاك شد سر ضحاك مارسار نهان
ز گاوسار فریدون ظفر محول شد — بمار پیکر رمح شهنشه توران
برزمگاه بر اعداء ملك شد منصور — بنصرت ملك ملك بخش ملك ستان
بسی به از علم کاویان وافریدون — زچتر خویش برافراخت بیدرنگ‌وزمان
بیاد شاهی افراسیاب وافریدون — نشست شاه کیومرث تا دهد فرمان

---

۱ ــ در نسخه س ــ کیومرث فتر کی فرمان .

خدایگان جهان آنکه تا بطهمورث بدندمر پدرانش خدایگان جهان
خدای جل جلاله نیافرید چنو خدایگان شهنشه نشین‌شاه نشان
زبان‌بهرزه‌نباید گشادو نتوان گفت که از چنان‌ملکی‌دادهیچ ملك نشان
شه ملوك‌وسلاطین شرق رکن‌الدین که حاتمست ببذل و بعدل نوشروان
ابوالمظفر مسعودبن‌حسن شه شرق که هست‌نام‌وی‌اصل سعادت‌واحسان
بفرخی علم کاویان بخت افراخت بدار ملك و برآورد کاخ بر کیوان
همه نحوست کیوان بسعد گشت بدل بنام شاه چو کردند کاخ را بنیان
زهی‌شهنشه‌مسعود بخت‌و نام که‌شمس همال تو نخوهد زاد ز انجم و کیوان
ز کان‌ملك‌تو آنگوهری که بر گردون ز برج[1] رای تو یابد وکیل گوهر کان
قویدلند سمرقندیان بدولت تو رونده بر ره فرمان تو بجسم‌وبجان
خبر بدانکه سمرقندجنت‌المأوی‌است بنوبت تو کنون آنخبرشد است‌عیان
شود برضوان آرایش جنان حاصل جنان‌شداست‌سمرقندوعدل‌تو رضوان
جهان‌بعدل تو همچون‌جنان شدازخوشی رعیت تو ز عدل تو ساکنان جنان
زشاخ طوبی طوبی لهم وحسن‌مآب ملك بر اهل‌سمرقند شد نظایرخوان
جهان ز سایه‌و از آفتاب‌خالی‌نیست درین معانی دانا یکی است‌با نادان
جهان مبادا خالی ز تو بآن معنی که آفتاب ملوکی و سایه یزدان
همیشه بادی چون آفتاب تیغ گداز عدوچوسایه گریزان‌ز تومکان بمکان
مخالفان تو متواری ازتوچون‌خفاش موافقانت چوحربا گشاده‌دست‌وزبان
بسلك گوهر مدح تو پیر سوز نگر کشید رشته بسوفار سوزن مکسان
جوان پیر قرین تو بادو مونس تو کدام پیروجوان رأی‌پیرو بخت‌جوان
بعمرعدل‌عمرورزو جاودان زی از آنك
بعدل نام عمر زنده ماند جاویدان

---

۱ - درنسخه ع - زموج هم‌آمده‌است .

در مدح سلطان

مه مشرف و میمون و محترم رمضان بشاه برزرجب رشك بر دو از شعبان
که تا چوماه رجب را و ماه شعبانرا عزیز کـرد کند مرورا عـزیز چنان
ز ظل عـرش ملك عز اسمه آمد بظل چتر ملك عز نصره مهمان
خدایگان جهان پادشاه مهماندوست فزود راتبهٔ طاعت خدای جهان
چنانکه از خدم شاه شاه کـرد پسند مه مشرف و میمون و محترم رمضان
بساط عدل بگسترد بر بسیط زمین نهاد مائدهٔ عدل و رأفت و احسان
بحق آنکه بگوش و زبانش حاجت نیست که بهر گفت و شنید آفرید گوش وزبان
که کاخ شاه صدا باز دارداین همه گوش بگاه گفتن علم و شنیدن قـرآن
خدای ترس ترازوی خدایگانی نیست ز ترس اوست که ندهد کسی زترس نشان
زسهم و هیبت تیر و سنان او بی حرب عدوش رامژه تیراست و موی سینه سنان
از اوست فرمان و زبندگان حق طاعت وزاوست فرمان برداری وزحق فرمان
گرفت روزه بفرمان حق شهنشه شرق که آفتاب ملوکست و سایهٔ یزدان
خدایگانـا سلطان آفـرینش خلـق چو آفرید ترا خواست برجهان سلطان
چنان زعدل تومعمورشد جهان که نماند بقدر دائرهٔ خردلی وروود بر آن
همای عدل تو گسترد سایه بر سر خلق قوائمش ز صلاح و خواتمش ز امان
جهان بعهد تو از خرمی جنان گشته است رعیت تو خرامان در او چو اهل جنان
ستمگران شده نایاب در ممالك شاه که خونبهای ستمگر گران شد وارزان
دم خلاف تو از سینهٔ مخالف تـو دهان بلب سپرد تا که بر کند دندان
عمر صلابت شاهی مخالفان از تـو رمیده اند چو از سایهٔ عمر شیطان
بماه روزه ملك بر نهد بشیطان بند چو روزه تیر و کمان بر بزه زدو پیکان
دهد غـلام صلاح تـراز روزه سپهر که در قفای تو دارد بهر مقام مکان
بهر مقام و مکان در امان حق بادی بزیر سایهٔ روزه همی بوی بامان

---

۱ - نسخه ع - قوارمش - در نسخه س- قوارمش بصلاح

رسیده باد شب قدر تا سپیده بتو ثنا روح و سلام مهیمن منان
هزار عید دو ماهی بقای عمر تو باد مه نخستین فطر و مه دوم قربان
حکیم سوزنیا آنزمانه بر تو گذشت که کوه آهن کندی بسوزن و مکسان
ضعیف گشتی پیرانه خدمتی میکن توخودچه‌پیربدین‌خدمت‌اندروچه‌جوان
بقای‌شاه جوانبخت‌پیر دانش خواه
که‌تاجوانی‌وپیریست‌دربهاروخزان

در مدح شاه مسعود

عید فرخ بسرای‌ملك مشرق و چین بار خواه آمد و زانوزد و بوسید زمین
بزمین‌بوس‌چوفردوس بیاراست‌سرای بست‌آیین بجمال ملك مشرق و چین
بستن آیین بر روی زمین نادر نیست بر فلك سعد سعود از پی شه‌بست‌آئین
شاه مسعودکه از بخت سعیدش‌بی‌عید هست هرروزی بر عالمیان عید آئین
شاه ترك و عجم وبحرو بروسهل‌وجبل که جبل سهل کند هیبت او اندر چین
پیش ما عید رسید و خبر عید رسید از جنابی که فرودینش بود چرخ برین
آیت عالیها سافلها خواند ملك که شد ازلشکر منصور ملك فتح مبین
دشمنانش را ادبار چنان باد چنان دوستانش را اقبال چنین باد چنین
ای شهنشاه که مرلشکر منصورترا ظفر و فتح در آید ز یسار وز یمین
هر که‌درعهدیمین‌تو بود چست‌ودرست نشکندتا بابد دولت ازو عهد و یمین
دهر درعهد غلامی است که درخدمت‌تو بستر از اسب نمد سازد و از زین بالین
تا فلك لشگر خصمت شکند شب‌تاروز ز ادهم و اشهب خود هیچ نپردازد زین
شاه افریدون فری علم آل توهست چون درفش اومنصور بهرکشور وکین
چین‌ومشرق‌را قوت دهی از نصرت حق خون‌فشان‌داری شمشیر زشیران عرین
آبتین بود قراخان توگوئی بگمان زابتین بگمان زاد فریدون بیقین

از همه شاهان شایسته و بایسته‌تری بکلاه و کمر شاهی و شمشیر و نگین
از تکینان تو خانان بشکوهند و بسهم شحنهٔ‌تست بهرجای که خانست‌وتکین
از ختن تا بیمن خطبه‌گه شاهی تست متصرف نبود خوه بنشان خوه بنشین
تا نگردد بسرطاق سر قیصر جفت روی قیصر بسرطاق است از قسطنطین
طین شاهیت سرشته شد زادم تا حشر ملك دادند که توئی آدم و آدم ازطین
هست از آتش ومستوجب آتش‌جاوید هر که‌سرتافت ز فرمانت چو ابلیس‌لعین
خطبه بر نام‌تو خاطب را روح افزاید بر دعای تو بود روح امین را آمین
در دعای تو نباشد عجب ار خاطب را مدد روح بود از نفس روح‌الامین
دیده را ماند خاطب بگه خطبه از آنك هم سیه پوش بود دیده و هم روشن بین
شاد باش ای ملك عالم عادل که ترا نه عدیل است‌زشاهان نه نظیرونه‌قرین
ملك عادل دنیا ده و دیندار توئی برخور از ملك ملك زادان تا یوم‌الدین
عدل بی‌میل و محابا توهمیداری‌راست ملك را همچو ترازو و پله ها باشاهین
اندر ایام تو نندیشد کاندیشه خطاست بره‌از گرگ‌وزیوز آهو[1] کبك‌ازشاهین
سوزنی‌در ثمین سفت بمدح تو که تا گردن عید حمایل کند از در ثمین
عید بر تو ملکا فرخ و میمون بادا وز جمال تو پذیرفته جمال و تزیین
مدد عمر تو باد آنچه فلك را عددی اندر ایام و لیالی و شهور است و سنین

شاهی ملك جهان باد تو و نسل ترا
خسروی باددرین خانه الی یوم الدین[2]

---

۱ - این بیت در نسخه‌س نیست . ۲ - این بیت درنسخه‌ع وس نیست .

در مدح تمغاج خان

خورشید تابدار بتدویر آسمان از منظر حمل نظر افکند بر جهان
نو گشت سال عالم و عالم بسال نو میمون و سال نو بجمال خدایگان
عدل خدایگان بهوا داد اعتدال عالم ز اعتدال هوا گشت چون جنان
ز اقبال خسروی که همه لطف و رحمتست آثار لطف و رحمت بیچون کند چنان
بخت جوان شاه بسوی جهان پیر نظاره کرد و کرد جهان راز سر جوان
همچون جهان پیر هم اندر جهان پیر هر پیر کو جوان شود از بخت شاه‌دان
شاهنشه ملوك و سلاطین شرق و غرب صاحبقران روی زمین خسرو زمان
تمغاج خان عادل سلطان گوهری از عهد خویش تا ملك افراسیاب خان
خورشید ملك داران مسعود بن حسن کز کاخ اوست مطلع خورشید آسمان
ابنای ملك را بثبات حسن دعا کردند و آن ثبات حسن اوست بی گمان
ای شاه تاجدار که بر تکیه گاه ملك هم پادشه نشینی و هم پادشه نشان
زانها که شاهنامهٔ فردوسی حکیم فردوس حکمتند از ایشان توئی نشان
جمشید صورتی و فریدون شکوه و فر افراسیاب هیبت و هومان تن و توان
بهرام روز رزمی و پرویز روز بزم در مسند اردشیری و بر مرکب اردوان
مقبول قول و نافذ فرمان شهنشهی بر ترك و بر عجم چو سلیمان بر انس و جان
مر چشم مملکت را بایسته‌ای چو نور مر جسم سلطنت را شایسته‌ای چو جان
در آسمان مدار و توقف مراد تست تا بر مدار ماند تو بر مراد مان
بدر و هلال او سپر و ناخچ تواند وز بهر بندگیت کمر بسته تو امان
از آسمان بنصرت تو چون رسد مدد پرند روز حرب تو مرغان ستان ستان
جان بخش و جان ستان ملکی ملك را ملك آن به بود که باشد جانبخش و جان ستان
جانبخش و جانستان بحقیقت بود خدای تو سایهٔ خدائی جانبخش و جانستان
هر چند رسم نیست در آید زسهم تو دشمن بچشم سوزن چون تار ریسمان

گویند هر کجا ستم آمد برفت داد — این داستان زنند حکیمان باستان
داد آمد وستم شد و غم شد طرب رسید — در پادشاهی تو چنین است داستان
از شرفهٔ جلاجل شاهین عدل تو — عنقای ظلم گشت پس قاف در نهان
از سهم و از سیاست نادر گذار تو — برگرگ[1] دیده پوست بدردسگ شبان
هستند اهل ایمان اندر امان تو — تا از دعای ایشان باشی تو در امان
نام بهشت روی زمین دار ملك تست — اردی بهشت کرد جهانرا بهشت سان
تا در بهشت عدن براق تو گامزن — گردد درین بهشت بزی شاد وکامران
ای سوزنی بسوزن حکمت برشته کن — در ثنا و مدحت و بر پادشا بخوان
حسان بسیدالقرشی شعر خویش را — بستود و عقل و طبع ترا کرد امتحان
تا شعر خویش را بستائی بمدح شاه — در باب شعر سنت حسان کنی بیان

جاوید خواه شاه جهانرا بقای عمر
تا در جهان بماند نام تو جاودان

در مدح تمغاج خان

بشهریار جهان داد کردگار جهان — جهان‌سراسر تاراست‌کردگار جهان[2]
براست کردن کار جهان رسید و رسد — بشهریار جهان لطف کردگار جهان
ندا رسید بگوش جهانیان ز ملك — که جز ملك نخوهدبود شهریار جهان
خدایگان جهان شهریار کشور گیر — که ازملوك مراو راست گیرو دارجهان
قرار برد ز شمشیر تا پدید آید — ز بیقراری شمشیر از قرار جهان
جهان‌زکس‌زکم‌وبیش کار و بار نیافت — زبارگاه وی افزود کار و بار جهان
زعدل اوست بسی بندگان ایزد را — خلاص و راحت و آزادگی زبار جهان
شه مظفر تمعاج خان‌که ملك وی است — ازین کنار جهان تا بدان کنار جهان

۱ - نسخه ع - برگرك دیزه - نسخه س برگرك خیره . ۲ - در نسخه ع جهان سراسر آراست کردگارجهان

سر سلاطین مسعود کز سلالهٔ طین
بحق وی آمد شاه بزرگوار جهان

دعای شه شنوند از زبان هر خاطب
که در بلاد جهانند و در دیار جهان

جهان بعهد چنو شاه منتظر میبود
درست شد که بحق بود انتظار جهان

بود بملك جهان افتخار هر ملکی
بود بملك وی امروز اتحاد جهان

مطیع و رام و مسخرشدند امر ورا
جبال و سهل جهان و برو بحارجهان

هر آنچه آن زشمار جهان‌بوداوراست
هر آنچه نیست ورانیست‌ازشمار جهان

بباغ ملك جهان رسته بود خار خلاف
بکند خارکن قهر شاه خار جهان

فلك حصارجهان است برج‌برج بقهر[۱]
حصار شاه جهان برتر از حصار جهان

هزار و یك زجهان نیست‌وزپی حرمت
یك از مناقب او بهتر از هزار جهان

مخالفان جهانند در حصار جهان
باختیار جهان یا به اضطرار جهان

شکارکرد جهان را چوکبك راشاهین
ز بهر دیدن پنهان و آشکار جهان

جهان و دشمن شاه جهان شکارشدند
جهان‌شکار شه ودشمنان شکارجهان

زکردگار جهاندار شاه برحق است
بعدل و احسان شد شاه حقگذار جهان

شداست گوئی‌ازاحسان‌وعدل‌شاه‌امروز
جهان قرین بهشت و بهشت یار جهان

بشه رسید رسولی ز شاهراه بهشت
بسی قدم گذرنده ز رهگذار جهان

به هر قدم که زند آفرین شه گوید
بشه خجسته کند روز روزگار جهان

نماز و روزه وبرّ جرم و زله عفو کند
زشاه عالم در لیل و در نهار جهان

نثار رحمت حق باشد از رسول بهشت
ثنای مرد حکیم است و بس نثار جهان

جهان بکام دل شاه باد و شه دلشاد
ز تیر ماه و تموز و دی و بهار جهان

---

۳ - نسخه س- بقدر .

در مدح ملك تمغاج خان

مرا خدای بمدح خدایگان گفتن ... توانگری سخن داد تا توان گفتن
اگر توانگرزرو درم شوم چه عجب ... هم از مناقب ومدح خدایگان گفتن
کجا توانگری من بود ز درّ سخن ... کجاتوان‌سخن‌ازگنج شایگان گفتن
بمدح شاه سخندان بر احتراز بوم ... زحف‌وحشووزایطاوشایگان گفتن
درین جهان بجزازعلم‌غیب‌علمی‌نیست ... که او نداند ونتوانش غیبدان گفتن
غذای شاه سخندان ز مدح شاه بود ... که‌راست‌برك تبرك غذای جان گفتن
زبان بشرکت دل مدح پادشاگوید ... زدل تفکرمدح‌است‌و از زبان گفتن
بود نسیم گل کامگار در نفسم ... بگاه مدح شهنشاه کامران گفتن
شه مظفر تمغاج خان که از ملکان ... ورا توان ملك افراسیاب‌خان گفتن
وراست لایق جمشیدملك روی‌زمین ... از او توان بنمودار داستان گفتن[1]
قضا سنان وقدرخنجری که‌به داند ... جواب‌خصم‌خوداز خنجروسنان گفتن
بساط عدل بگسترد دربسیط جهان ... کزان بساط جهانرا توان‌جنان گفتن
همای عدل ملك‌استخوان‌ظلم‌خورد ... شودچوطوطی‌وشکرباستخوان گفتن
زعین عدلش زای زبان حال جهان ... چوها گره شوداز کاف کاروان گفتن
بعهد شاه جهان از زبان حال جهان ... توان‌زبی ضرری گرگ‌راشبان گفتن
دروغ راست نمایست در ولایت شاه ... زیك‌شکم‌بره با گرگ‌تو امان‌گفتن
خدایگانابخت‌کسی که نام تو گفت ... شود چونام‌تو مسعود هم‌در آن‌گفتن
بدین سید آخرزمان که‌ممکن‌نیست ... بجز ترا ملك آخر الزمان گفتن
تو پاسبان‌زخدائی ببندگان‌وروا‌ست ... بدین و شرع ترا نیز پاسبان گفتن

---

۱ ـ نسخه‌ع ـ لقب نوشتن وخورشید آسمان‌گفتن ـ در نسخه‌ع وس بلافاصله این دو بیت اضافه‌شده‌است .

جهان تاری روشن بنور طلعت اوست ... جزاین چه باشد خورشید را نشان‌گفتن
ملك نشان ملکی کزشهان روی‌زمین ... ازو توان بنمودار داستان گفتن

تراست درخور و کسرا بجز تو درخور نیست نعیم بی محن وسود بی زیان گفتن
برزم وبزم تو بر شعر سوزنی ماند دقیق معنی چون تار ریسمان گفتن
همیشه تا بجهان خسروی تواند بود بجز ترا نتوان خسرو جهان گفتن
جهان بکام تو باد وتو باد با خسرو مباد ملك ترا آخر و کران گفتن
بقا دهاد ترا کردگار عز و جل
براین دعاسزد آمین بجاودان گفتن

در مدح مسعود بن حسن

مبارك است پگه روی پادشا دیدن چو پادشا را دیدیم روی ما دیدن
چه پادشا ملك شرق وغرب رکن الدین که رونق آوردین است مرورا دیدن
خجسته طلعت او مرائمه راست بفال چنانکه امت را روی مصطفی دیدن
شه مظفر مسعود بن حسن که وراست بپادشاهی روی زمین سزا دیدن
ز ناسزایان تخت نیا گرفت بتیغ نبیره را چه به از مسند نیا دیدن
ازوست تاکه بکردار بد جزا دادن که راست ترك بدی کردن وجزا دیدن
بحربگاه دو کار است دشمنان ورا قفا نمودن و شمشیر بر قفا دیدن
ز تیغ شاه شود آسیا بخون گردون که جزع لعل کند گرد آسیا دیدن
هر آنکه دید بمیدان برهنه دشنه شاه بخون دشمن در خواهد آشنا دیدن
بآشنائی شمشیر شاه خنجر مرگ هزار دیده بپوشد ز آشنا دیدن
ظفر معاینه در رمح مار شکل ملك بود چو معجز موسی در اژدها دیدن
هر آنکه شه را بیند محال ننمایدش هزار زال زر اندریکی قبا دیدن
ز سهم هیبت شمشیر کند ناصفتش مخالفانش نیارند کندنا دیدن
مخالفانش نمانند و کس نبیندشان بدانکه اردر ناماندنند و نادیدن

ز عدل شاه جهان ایمنی گرفت چنان — که گرگ با بره خواهیم هم‌چرا دیدن
بهار گشت پدیدار و دل تقاضا کرد — کمال قدرت بیچون و بی چرا دیدن
ببارگاه شهنشاه شرق باید و بس — نگاه کردن و شاه ملك لقا دیدن
بصد هزار زبان در شاهوار ثنا — نثار کردن و پاداش آن ثنا دیدن
خدایگان جهان خسرو بزرگ عطا — روا نداشت یکی بنده بی عطا دیدن
توانگری بسخن داشتم بمالم کرد — که تا نباید مداح را گدا دیدن
صواب دیدم مدح خدایگان گفتن — که تا خدای نگه دارد از خطا دیدن
هر آنکه هست[1] هواخواه شاه جائی باد — که بازمانده بود چشمش از هوا دیدن
هوای شاه جهان سنت است و بدعت نی — در اهل بغی بود بدعت و هوا دیدن
در آفتاب سما[2] تا بعلوی و سفلی — روا بود سبب روزی و بقا دیدن
چو آفتاب سما پادشاه روی زمین — همی برفعت روی زمین سما دیدن
هماره تا همه را درسرای نور و ظلم — بنوردیده توان ظلمت[3] و ضیاء دیدن
بدیدهٔ دل شاه جهان میسر باد — از ابتدای جهان تا بانتها دیدن
بقای عمر ورا در صحیفهٔ ازلی — بخط لم یزلی دام عالیا دیدن
ثنای شاه جهانرا بدیدهٔ خاطر — بشرع شعر روا نیست منتها دیدن
بابتدای سخن باز گردم و گویم — مبارکست پگه روی پادشا دیدن

---

۱ -- نسخه‌س - هر آنکه نیست . ۲ - نسخه‌س - در آفتاب همانا . ۳ -- در نسخه ع - بنوردیده بود زظلمت ضیارا دیدن . ودر نسخه‌س-بنوردیده بود ظلمت و ضیادیدن

در مدح ملك نصرة الدين علی بن هارون

زعشق نگاری شدم مست و مجنون که باشد سر زلف زنجیر میگون
بـزنجیـر میگون او بسته گشتم چو مست ازمی وچون بزنجیر مجنون
نگـاری که فتنه‌است بر قد و خدش یکی سرو بستان دگر ماه گردون
چوبا سرو و بامه قیاس آرم او را یکی خار مایه نماید دگردون
الف قامتش کز الف قامت من بنون خم زلف سازد خم نون
دلم خسته و بستهٔ زلف او شد چو نون ازسر شست و چون یونس از نون
طبرخون رخائی که خون ریز چشمش رخانم بشوید بآب طبر خون
ز خون دل خویش من دست شستم چو اودست بگشاد بر ریزش خون
ستمکاره یار است ومن مانده عاجز که با یار و بیداد او چون کنم چون
تظلـم کنم تـا ستم بـاز دارد ملك خان عادل علی بن هارون
اجل نصرت[1] الدین که هست از بزرگی بدانائی و داد هارون و مأمون
فریدون نسب پادشاهی که از وی جهانداری آید چنان کز فریدون
جگر گوشهٔ ارسلان خان غازی دل و پشت خاقان منصور میمون
ایا پادشاهی که درملك توران نیارد زمانه قرین تو بیرون
سخاوت شجاعت سیاست کیاست بذات تو در هست مجموع مقرون
بدین هر چهار ای شه هفت کشور نیابد کس از هفت وچاراز توبیرون[2]
چوحاتم کنی از سخاوت زر افشان چو رستم بری ازشجاعت شبیخون
چو کاوسی اندر سیاست نمودن بگاه کیاست نمودن فلاطون
زخشم تو وارون شود خصم والا ز عفو تو والا شود بخت وارون[3]
زمهر تو محزون شود شادمانه شود شادمانه زکین تو محزون
غباریست از خاك حلم تو جودی بخاریست از آب دست توجیحون

---

۱ --درنسخه ع ملك ۲-- در نسخه س - از تو افزون . ۳- این بیت درنسخه ع - نیست .

چو موسی ترا یدبیضاست در جود　　که از نسل هارونی ای خسرو ایدون
شود زاب جودت چو فرعون غرقه　　بر آید گر از خاك مخزون قارون[۱]
خزانه مدیح ترا در گشادم　　بصحرا نهادم بسی در مکنون
گرت مدح بنده پسند آید ایشه　　کنم در مکنون مقفی و موزون
الا تا حد شعر نزدیك شاعر　　مقفا و موزون بود ز اصل و قانون
هران شعر کز طبع شاعر بر آید　　در آن شعر بادا مدیح تو مشحون
الا تا خوهد بود از اینسان بگیتی　　مدار فلك از بر خاك مسكون
مدار فلك بر مراد تو بادا
تو بر گاه و بدخواه جاه تو مسجون

درمدح برهان الدین

دارم هوای آنکه پر ازدر کنم جهان　　تا از ثنای صدر جهان پر کنم جهان
صدر جهان که صدر فلك بارگاه اوست　　وز بارگاه او بفلك بر شدن توان
برهان دین که هست به بنیان علم و شرع　　برهان سبق حسام نظر سیف حکم ران
حکمی که او کند خط فرمان که او کشد　　نتوان گذشت از آنکه از آنسوست لامکان
شه را خجسته فال بدیدار روی اوست　　وندر جهان خجسته تر از فال شه مدان
بی خاندان برهان دردین شکوه نیست　　زو باشکوه تر نه درین دین و خاندان
زین آستانه تا حرم کعبه اهل علم　　شاگرد دودمان و بند اینت دودمان[۲]
تا ز آستان کعبه بدینجا نهاد روی　　سکان کعبه دارند این آستان خوان[۳]
سلطان ملك شرع ویست و بملك شرع　　باشد چو پاسبان شب و روز او نگاهبان
تا مرو را ببیند اندر جهان کسی　　جز مرورا نه بیند سلطان و پاسبان[۴]
از شرق تا بغرب سپاهند مرو را　　درملك شرع و تیغ زبان وقلم ستان

---

۱ -- این بیت در نسخه ع اضافه شده است :
خزانه‌ات دل اهل فضل است وحکمت　　در او در مکنون مدح تو مخزون
۲ و ۳ این دو بیت در نسخه ع نیست . ٤ - این بیت در نسخه ع نیست

از تیغ وازسنانشان دراصل‌وفرع شرع — سنت پدید گشته و بدعت شده نهان
ای سر بسر ستوده پدید و نهان تو — شد بر جهانیان خبر خیر تو عیان
از حشمت تومحتشمان سرنهاده اند — بر آستان مدرسهٔ جوز جانیان[1]
تارویشان چوروی سپهرازهلال‌صوم — گیرد ز نعل مرکب میمون تو نشان
درماه‌روزه درس‌وسبق‌رسم جدتست — بررسم جد خویش بمان وبکن‌چنان
برآسمان دوبرج بشمس‌است نامزد — هرچند ازان‌اوست همه ملك آسمان
ازشمس آسمان چویکی بیت مرترا — کم زان بود که سازی‌درشهرخانمان
بی تو بخاریانرا در آرزوی تو — دلهاست‌شعله‌شعله ودمهادخان‌دخان
برخانمان اهل بخاراکراست دست — ازاهل بغی‌وطغیان ازسهم وبیم جان
خاك حسام برهان اورا ربض نبست — وینرا حسام بست ربض بهرخامیان
خاقان‌جهان بروی تو بیند ز دوستی — باشدیقین‌هر آنچه بخاقان‌بری گمان
شاهی‌که اهل علم بدو شادمان بوند — شادی و کامرانی او باد جاودان
صدرجهان بدانکه تومحبوب هردای — از بهر آنکه باشی مذکور هرزبان
در بوستان جاه توشد بنده سوزنی — باده زبان‌چوسوسن آزاد مدح‌خوان
تا نام وی بتذکرهٔ مدحتت بود — زود آشنا شود چو طفیلی بمیهمان
تا اهل علم وشرع ز لقمان‌کنند یاد — بادی بعلم نعمان نعمان اینزمان
روی تو باد لاله نعمان باغ شرع — باران رحمت آمده درصحن‌بوستان[2]

پذرفته باد روزه و فرخنده عید تو
از روزه با مثوبت و از عید شادمان[3]

---

۱ - در نسخه ع کوزکانیان - در نسخه س - کورکانیان ۲ و ۳ - این دو بیت در نسخه ع - نیست .

در مدح عثمان اغل

ای عارض و قد تو ازسرو وز مه‌نشان
سرو تو طرب فزای ماه تو نشاط جان

بر عارض و قد تو مداح ثنا گوید
ماه فلکی بر این سرو چمنی بر آن

تیره است‌زشرم این کوژاست‌زرشك آن
هم ماه بر آسمان هم سرو ببوستان

ایقامت تو چوسروی روی چو ماه تو
کردم ز طپانچه رخ همگونه آسمان

از نیمهٔ ناردان داری دهنی وهست
دو رستهٔ در ناب در نیمهٔ ناردان[1]

زان نیمه ناردان کاورده ای از دهن
درسینهٔ عاشقان صد شعلهٔ ناردان[2]

گر بوسککی دهی از دولب تورسند
بیدل شدگان بدل بیجان شدن‌گان بجان

یك بوسه ز تو همی با جان چوبها کنند
آن بوسه بنزد ماست بخشیده برایگان

عاشق که ترا بدید از جان خبرش نبود
او را چه خبر بود باعشق تو ازدوجهان

کس رازچنان‌جمال‌جان‌باشدودل‌دریغ
بر عاشق خود همی تا این نبری گمان

ایشاه بتان چین از بهر چرا چنین
افراخته قامت چون رایت کاویان

ازعارض‌چون گل سپروزمشك‌زره‌زدوزلف
مژگان چو خلنده تیرابرو چوزه‌کمان

گوئی که‌بامرشاه آرایش رزمی‌ساخت
عثمان اغل ارسل بن تکش[3] ارسلان

قطب دول آنکه‌او در مردی و مردمی
بنمود بخاص و عام فرزندی پدر عیان

فرزانه سپهبدی کز وی بمحاربت
خواهند باضطرار شیران ژیان امان

روزی که‌بودبنبردحمله ور وجنگ‌آور
از تیرش نشان گیرند اعدای خدایگان

برخیره‌نه برکشید وراشاه شرق وچین
بر لشکرخویش کردلشکرکش‌وپهلوان

صدصف ز مبارزان بر هم شکند سبك
تنها بگه نبرد چون حمله برد گران

از بازوی و کف او اندر گه بزم ورزم
احباب ورا سود اعدای ورا زیان

---

۱ -- این بیت درنسخه‌س نیست. ۲ - این بیت درنسخه‌ع نیست - ۳ - در نسخه‌س - ارسل‌بن نقش.
٤ - این بیت در نسخه ع نیست - درنسخه‌س - روزی‌که بود نبرد باحمله وزوراد - ازترس بگریزاند اعدای خدایگان.

با صفوت رای او خورشید بود خجل — با قوت زور او که را نبود توان
گر کوه شود خصمش آسان کندش زجای — آسان بکند زجای که را بسر سنان[1]
بر ران براق او داغی است چنان بختی — آرد بگه نبرد بختی بزیر ران
تالا جرم این براق بر پاردم عدوش — بر بند و گره زند چون راست کشد عنان
اخبار گذشتگان کم خواند هر که او — مرمرد تمامی را زو دیده بود عیان
بنگر بقتال او در روز محاربت — واخبار گذشتگان خواهی خوان خواهی نخوان
در دهر کسی ندید انعام ورا قیاس — وز خلق کسی ندید اکرام ور اکران
طوقی است ز بر او بر گردن خاص وعام — هر چند که بسته‌اند در خدمت او میان
در خدمت او میان بندم زدل و بطبع — بر مدحت او برش بگشاده مرا زبان
چندانکه زمین و چرخ پاینده خوهد بود — وز بودن این و آن پاینده بود زمان
بر اهل زمانه باد فرمانش روان و باد — روز و شب و سال و مه خرم دل و شادمان
اقبال و بقاش باد در خرمی و خوشی
در نعمت پایدار در دولت جاودان

در مدح نصرة الدین حسن

ایا گرفته سر زلف تو هزار شکن — میان هر شکنی در دلی گرفته وطن
دل مرا وطن اندر میان زلف تو است — بر آنصفت که ترا جامیانه دل من
تو در میان دل و دل میان زلف تو در — کراش خودمخوه و زلف خود بشانه مزن
که گردلم بسر شانه توخسته شود — ببایدی که مرا نیز خسته گردد تن
نگار غالیه زلفی و ماه غالیه خط — چو تنگ غالیه دانی تراست تنگ دهن
میان غالیه دان تو ای پسر که نهاد — بدان لطیفی سی و دو دانه در عدن
میان غالیه دان لولو عدن که نهد — کسی که غالیه‌دان سازد از عقیق یمن

---

۱ - این بیت در نسخه ع دیده نشد .

دو زلف داری با صدهزار تاب و گره　　　دو چشم داری با صدهزار حیله و فن[1]
دو جادوبند کمین ساز روشن و تیره　　　دو زنگیند جهانسوز تیره و روشن[2]
کشیده بردل و برجان دوستان خنجر　　　چو پهلوان جهان تیغ بر سر دشمن
امیر میران فرزنـد پـادشا سنجر　　　ابـو علی حسن بن علی ابن حسن[3]
خجسته نصرت دین آنکه همچنو فرزند　　　زمین نزاد ز گشت فلك بـدور زمن
سپهبدی که به تنها زصد سپاه به است　　　بوقت حمله و روز نبرد وشور وفتن
دلاوری کـه بیك پویهٔ تکاور خویش　　　بنوك نیزه زین برکند که قارن[4]
گه سخاوت معن است وحاتم وافشین　　　گه شجاعت فرهاد و رستم و بیژن
چوجام گیرد بدره ده است وبنده نواز　　　چو تیغ گیرد گردافکن است وخصم شکن
بزخم تیر زسندان برون برد سو فار　　　بزخم تیغ دو نیمه کند کـه آهن
بگاه حمله سر رمح اژدها صفتش　　　مخالفـانرا زهر افکند بگرد بدن
زبهر جنگ مخالف چو بر گرفت سلاح　　　شود مخالف او از فزع سلاح افکن
دلیروار بـدشمن چنان رود گوئی　　　مگر بدوستی آنجـا گره زند دامن
ایا نبرده سواری کـه خصـم تو گوید　　　زروی و آهن وپولاد زاده ای نهززن
اگرچه خصم تو کوهی است زاهن وپولاد　　　شود بضربت تو ریزه ریزه چون ارزن
چو هیبت تـو در افتد بسینهٔ مردان　　　شونـد مردان همچون زنان آبستن
حجـاب نبود زخم ترا بخصـم تو بر　　　ز گوی مغفر تا عطف دامن جوشن
سنان سینه گدازت برون شود آسان　　　زکوه آهن همچون ز پرنیان سوزن

---

۱ -- در نسخه ع این بیت دیده نشد - در نسخه س - بعد از آن این بیت اضافه شده است :
دو نرگسند دو چشم تو درمیان کمان　　　دو سنبلند دو زلف تو بر کران سمن
۲ -- این بیت در نسخه ع نیست ۳ - نسخه ع ابوعلی حسن آن همدل علی وحسن- ٤- این بیت در نسخه ع نیست
۵ - این بیت در نسخه ع نیست -

همیشه تاکه برنرم و روی نیکو راست بپر نیان و پری وصف در سیاق سخن
ز ساقیان پری روی پرنیان برگیر مئی چنانکه چوجان در بدن بوددردن
بدست لطف مراحباب خویش را بنواز بتیغ قهر م. اعدات را بزن گردن
مخالفان ترا باد جای در دوزخ
موالفان ترا باد در جنان مسکن[1]

درمدح شجاع الدین

علی است روز مصاف و نبرد و کوشش و کین سر سپه شکنان بوعلی شجاع الدین
بهاء دولت عالی مبارز الحضرت پناه حضرت سلطان ملك روی زمین
مبارزی که مر او را بروز بار ومصاف هر آنکه دید به بیند بچشم روشن بین
هزار حاتم طائی نشسته در یك تخت هزار رستم دستان سام در یك زین
بچشم او ننماید بحرب جز بازی نبرد و کوشش و پیکار رستم و روئین
زنانگور اگر روی سوی چین آرد ز سهم او فزع اندر فتد بلشکر چین
ز بیم ضربت صمصام آبدار ورا رخ مخالف شه چون زره شود پر چین
ز بس شجاعت او بر دهان مادح او سخن رود که تو گوئی درست گشت و یقین
که کردگار بهنگام خلقت آدم ابو علی وعلی را سرشت از یك طین
ز هر مصافی آید مظفر و منصور بدان صفت که علی آمد از صف صفین
قد عدوش بسان کمان شود پر خم چو او ز خم کمان بر عدو گشاد کمین
شهاب ثاقب گردد خدنگ او زگشاد عدوش سوخته گردد ازو چو دیو لعین
برند کیفر از چاه و بند و تخته او مخالفان خداوند تاج و تخت و نگین
ایا بنزد خداوند تخت و خاتم و تاج همیشه بوده ز شایستگی عزیز و مکین
رعیت توامان یافته ز دست ستم ازان سبب که نئی بر ستم کننده امین
بجاه خسرو گیتی ستان ستانی داد ز ملك گیتی چونانکه خسرو از شیرین

---

۱ ـ در نسخهٔ ع و س نیست .

کسی که عیش بر او تلخ کرد آفت دهر
شود ز دیدن تو عیش تلخ او شیرین

تو آفتاب زمینی برأی روشن بین
که هست رأی ترا بنده آفتاب مبین

بجود بحر محیطی نه زانکه بحرمحیط
کف جواد ترا هست چون رهی و رهین

رهین منت انعام تست در عالم
فزون ز ذره آن و فزون ز قطرهٔ این

رمیدگان و کراشیده گشته گان ز وطن
ترا خوهند ز ایزد بدعوت و آئین

که تا بدولت و اقبال وجاه وحشمت تو
روند تا ز وطن چند بیوه و مسکین

بزیر سایهٔ عدل تو روزگار کشند
که عدل تست چوطوبی جهان چوخلد برین

همیشه تا چکد از ابر قطرهٔ باران
زکف راد بر افشان بخلق در تمثین

زدست آنکه چو نسرین ولاله دارد رخ
بگیر جام و مئی نوش همچوماه معین [1]

تو یار خلق خدائی خدای یار تو باد
بهر کجا که روی حافظ تو باد ومعین

در مدح گوید

ای بر تو ناروا بد مکاران
بر تو روان دعای نکوکاران

بیدار بخت نیك ترا نابد
حاجت بپاسبانی بیداران

یزدانت کافرید نگه دارد
بی پاس و بی سپاس نگهداران

امروز در زمانه توئی مطلق
تیمار دار روز تیمار داران

با ما توئی بمصلحت عالم
از بهتری بسینه بیماران

الحق بزرگوار عطائی تو
زاینرو ببندگان و پرستاران

یك موی راکه از سر تو ریزد
صدجان بهاست نزد خریداران

بر موی و بر تن تو بد اندیشی
دیوانگان کنند نه هشیاران

دولت سرای عمر عزیزت را
هستند جاه و دولت معماران

---

۱ ــ درنسخه ع ـ این بیت اضافه شده‌است:

بسان ابرو بکردار قطرهٔ باران
زکف راد برافشان بخلق درثمین

معمـار نیك نیك همی داند ما کاریگران نیك زبیکاران
گـر بر کنند دروی و نگـذارند خاصه فرو برنـدهٔ دیواران
تو صاحبی و صاحب اقبـالی واعدات گشته صاحب ادبـاران
گشتند خصم جان تو مر مشتی کم قیمتان و انـدك مقداران
بر جـان تو شده ستم انـدیشان بر جان خویش بوده ستمکاران
پنداشتند کار شود زین بـه بیچارگان بعهده پنداران
زاری دهد خلاص گرفتـاری این طرفه زاری ز گرفتاران
بـا دولت تو سر بسری جستند شاهان بگنج و جملهٔ سنجاران
برتوچگونـه خیره شدندی پس مشتی امیر کم شده هنجاران
کردند بر تو غـدر ونشد رایج وان غدر بـازگشت بغداران
عیـاری از گـزاف همی جستند تا یافتند ماتم عیاران
خونخوار خواستند شدند حاشا خون‌ریخته‌شدندنه خونخواران
یزدان عزیز جان ترا روشن دارد بسان سینهٔ ابراران
بر تو خدای روشن گردانید اسرار مکر کردن مـکاران
بر تـو بسی کرامت حق دیدند روشن دلان و صاحب اسراران
در هر رهی که چاره نداند کس یاد تو است چاره بی چاران
اقبال و بخت و دولت یارندت[1] بدراکجا هلند بتو یـاران
از تو بدی نیامد وهم ناید از بد شعار قوم جفـاکاران
در شوره زار یأس فرو خشکید تخم امید فرقه طراران[2]
جبـار دست دادت در گیتی تا بشکنی تو گردن جباران
دست عنایت تو بیندازد بارگران ز پشت گرانباران
تیمـار و غم مبادت تا باشی تیمار دار یافته تیماران
تا برشکستگی ونگونساریست زلفین لاله عارض دلداران[3]

۱ ـ در نسخه س ـ یار بادت . ۲ ـ این بیت در نسخه ع ـ و س ـ نیست .
۳ ـ در نسخه س ـ تابشکستگی و نگونساری درزلف لاله عارض ورخـساران

بادا رخ مؤالف جاه تو با آب و رنگ لاله بکهساران
اعدای تو چو زلف بتان بر رخ درهم شکسته گان و نگونساران
آنان که رخ ز امر تو بر تابند
موها شوند بر تنشان ماران

درمدح حمیدالدین

بدست خاطر من داده شد عنان سخن زمانه داد زبان مرا بیان سخن
بیان کنم صفت حسن آن کمان ابرو اگر ببازوی طبع آیدم کمان سخن
سخن بلند به وراست چون بقامت او نگه کنم همه بینم در او نشان سخن
چو بنگرم برخ چون گل شکفته او ز طبع گل شکفانم بگلستان سخن
شود بنعت سرزلف ضیمران صفتش ببوستان دلم رسته ضیمران سخن [1]
حدیث تنگ دهانش کنم که از تنگی کسی نیارد بردن بر او گمان سخن
بدان لبان طمع بوسه چون توان کردن ز کوچکی چو نه بینم دراو توان سخن
بخاطر آمد شکلی میان نازك او ولی نگویم تا نگسلم میان سخن
من و نگار من ازدو میان بدر نشویم وی ازمیان نکوئی من ازمیان سخن
همه جهان سخن من شد از نکوئی او چگونه عرضه خوهم کرد برجهان سخن
حمید دین محمد که جز مدایح او هر آنچه گفته شود نیست جز زیان سخن [2]
مکان و کان خرد جوهری نسب صدری که جوهر است همه لفظ او ز کان سخن
همه بجوهر کانی سخن خرد ز خرد از آنکه کان خرد باشد و مکان سخن
بقهرمان سخن اطلس و قصب بخشد چو عرضه کرد براو نظم قهرمان سخن
بر آشکار سخن کس چنان نشد واقف که او شدست بهروقت بر نهان سخن

۱ـ این بیت در نسخه ع و س نیست ۲ـ در نسخه س جز زبان سخن

بدیدهٔ خرد زود یاب دیر نظر
همی به بیند مغز اندر استخوان سخن
چنان بلند سخن مهتری که گرخواهد
ببام عرش بر آید ز نردبان سخن
بجای باران از ابر طبع در افشان
در خوشاب چکاند ز ناودان سخن
بمدح او و بپروردن چومن مادح
وراست دست سخاو مرا زبان سخن
کند بساط سخن طی بمدح اهل هنر
چواو بگسترد ازفضل طیلسان سخن
سخن بحضرت او قیمتی گران دارد
دهد بمزد سخن قیمت گران سخن
گه مجادله اندر صف نبرد نظر
زند بسینه خصم اندرون سنان سخن
ز من نپرسی و گوئی سخن روان دارد
روانی سخن او بود روان سخن
ایا روان سخن در روانی سخنت
بجان تو که درالفاظ تست جان سخن
بامتحان سخن ار ردیف خودراخواست
بمدح صدر تو رفتم بامتحان سخن
بامتحان طبیعت نشایدم پذرفت[1]
نهال مدح تو درصحن بوستان سخن
شنیده ایم که شاه سخن بود شاعر
ازان کسان که زدستند داستان سخن
اگر درست شود شاهی سخن بر من
بجنب تو نبوم جز که پاسبان سخن
سخنورانرا صاحبقران توئی بجهان
بتو تمام شود مدت قران سخن
بر آسمان سخن پایدار خورشیدی
همه سلامت خورشید آسمان سخن
فزونتر است زمان سخن زهرچیزی
فزوده باد زمان تو از زمان سخن
همیشه تا که سخن را بقا بود جاوید
بقای تو بجهان باد همچوآن سخن

---

۱ ــ در نسخه ع و س ـ نشاندم و پذرفت .

درمدح تاج الدین محمود

آب گل برد آنکـه دارد آتش عنبر دخان — خاك از آتش گلشن و باد از دخان عنبرفشان
گلشن عنبر فشان از باد و خاك آسان کند — آنکـه آب گل برد از آتش عنبر دخان
باد پیمودم که دارم آبروئی نزد دوست — آتش دل کرده در خاکستر سینهٔ نهان
خـاك پوش آتش دل بـرد سیلاب مژه — جان‌چه رنجانم که درتن‌باد پیمائی‌است‌جان
چون نهاد من‌زباد وخاك وآب و آتش است — بـاد و خاك و آب و آتش را نهـادم‌برمیان
گرم و سرد آتش و آب و غم تیمـار دوست — همچو باد آرم سبك‌گر همچوخاك آید گران
اندران موسم کـه گردد بـاد عنبر بیز خاك — آتش افروزد رخ لاله بـآب آسمان
عنبر آتش پرست دوست راند هم ببـاد — وز مژه بر خاك پایش ریزم آب ارغوان
دوست آب دیده نستاند بهـای خـاك پـای — زر آتشگون خوهد گوید پس از باد وزان
با وجود تاج دین محمود هم بخشد ز خاك — زر چون آتش بهای شعر چون آب روان
تـاج دین آن آب لطف خـاك علم باد دست — صدر آتش هست گردنکش گردون توان
آنکه بی آب دواتش‌خاك توران هست چون — مجمری بی عود و آتش کشتئی بی بادبان
آنکه پیش کلك او باشد چو پیش باد خاك — خنجر زهر آب داده نیزهٔ آتش سنان
وانکه ایزدزاب‌وخاك رأفت ورحمت‌سرشت — باد خلق او که بی آتش بود چون‌مشك‌وبان
باد خاك کوی او را گر دهد تحفه بآب — زر آتشگون بکف عبهر بر آید زابدان
باد پایش را سپهر آبگون از مـاه نو — نعل آتشگون نهـد بر خـاك پیمـای جهان
حاتم طائی ز بـاد بر واز خاك کرم — زآتش دوزخ چو یاقوتست با آب روان
کلك اوکزخاك رست وآب جوی‌فضل‌خورد — خاتم است از زور باد آتش فتددر نیستان[1]
باد رنگین کرد نام شعر آتش خاطری — خاك رنگین نام زر با آب تر این نام ازان
دست او دایم بآب روی آتش خاطران — خاك رنگین می سپارد باد رنگین بی نشان
خاك با زاری کند بی‌آب لهو انگیز زر — بـاد دستیها کند واتش زند در سوزیان

---

۱ - درنسخه ع کلك اوکزخاك رست‌وآب‌ازان‌ایمن‌بود — نی‌اگر در روز بادآتش‌فتد در نیستان

گر چه در خاك سمرقند آتش فتنه نشاند   آب انصاف وی از باد هری دارد نشان
خاك وباد و آب و آتش گوهران بودندومن   ساختم در سلك مدح او بحكم امتحان
نزد دانا خاك و باد و آب و آتش گوهرند   تاج را زیبند و تاج ارزد بگوهر های كان
تـا بود دمسازی و الفت میان آب و خـاك   تا بود بـا آب و آتش هم بر این آئین نشان
چشمه آب حیات دشمنانش خشك باد
خاك برسرباد در تن آتش اندرخانمان

در مدح فضل بن عمران

حكیم و كریم آمدند از دو عمران   كلیـم خدا و كـریم خراسان
عنایت گر دین یزدان كه در دین   صلابت نماید چو موسی بن عمران
سرافراز فضل بن عمران كه دارد   بدست هنر عالم فضل عمران
بدانسان كجا ید بیضای موسی   ورادست بیضاست در جود و احسان
چوموسی بن عمران بچوبی ز كلكی   نماید بهر كار صد گونه برهان
بثعبان صفت كلك خود باز گیرد   همه ساحـریهای ارباب دیوان
بود عامر ملك سلطان عالم   چو آن هادم دار فرعون و هامان
ازوهست در دین فزونی و قوت   وز آن بود در كفر سستی و نقصان
بیك سنگ بر ار چه موسی عصازد   وزان شدروان چشمه ها در بیابان
چوفضل بن عمران بكاغذ برد كلك   ز احسانش بـارد بصد شهر باران
اگر دین موسی قوی شد بموسی   شد از فضل عمران قوی ملك سلطان
بآیین چودرمصر در عهد موسی[1]   قوی گشت درعهد او دین و ایمان
ایا مجد اسلام كز تست خرم   دل صد هزاران هزاران مسلمان
توئی سعد دولت توئی زین ملت   توئی فخر امت توئی شمس كیهان
جهان سخاوت بتو گشت روشن   سپهر كفایت بتو یافت دوران

---

۱ - بآیین چو مصرست در عهد موسی .

از آنسان ترا همتی هست عالی که زیر قدم بسپری فرق کیوان
وزانگونه رائی که مر مشتری را بتدبیر زیر آری از چرخ گردان
ز مریخ سرکش کمین بندهٔ تو فروتر بود روز هیجا بمیدان
تو خورشید دادی که بر روی گیتی زنور تو شد ظلمت ظلم پنهان
نشاط زمین آرد از چرخ زهره که در بزم تو رود سازد بالحان
شود تیر گردون کماندار هر گه برآری قلم تیروار از قلمدان
بهر ماه چون نعل زرین شود مه ورا تا بمیدان کنی نعل یکران
کجا آتش خصم تو بر فروزد شود آب انگشت در ماه آبان
بفصل دی از باد خلق خوش تو بر آرد سر از خاك پژ مرده‌ریحان[1]
همی سر فرازی برین هفت اختر همی کام رانی برین چار ارکان
تو دیگر جهانی بدین یکجهان در که خواهی بدن هم جهان هم جهانبان
الا تا زمین و سپهرند دایم چو آسوده گوی و چو گردنده چوگان
بچوگان زلفین[2] مشکین دلبر همی باز باگوی سیمین زنخدان
میاسای یکساعت از گوی بازی زآسایش این و از گردش آن
بچوگان دست اجل برده بادا
خبر حاسدانت زگوی گریبان

در مدح علی بن احمد

ای از کمال[3] قدر تو تیر اندر آسمان وزذهن تو خجل‌شده تیر اندر آسمان
هست از کمال حلم تو اندر زمین نصیب چون‌از کمال[4] قدرتو تیراندر آسمان
گر آسمان ز حشمت تو داشتی سپر نمرود کی کشیدی تیر اندر آسمان

۱-در نسخه س - این بیت اضافه شده‌است:
زنیك اختری وز پیروز بختی که درذات توآفریدست یزدان
۲-در نسخه س - بچوگان‌سرزلف . ۳و۴- نسخه س - ای‌ازکمان - ت هم‌کمان وهم‌کمال نوشته شده.

درمهتری پدیدی چون آفتاب و ماه   درروزروشن وشب تیر اندر آسمان
بدر سپهر فخری و فرزند فخر دین   آن برزمین چوبدر منیراندر آسمان
همنام ابن‌عم پیمبر علی که بود   مداح او سروش کبیر اندر آسمان
ای صدروسروری که نهد بخت‌مرترا   ازقدر وجایگاه سریر اندر آسمان
تو در زمین نظیر نداری بمهتری   چونانکه آفتاب نظیر اندرآسمان
خورشید وماه نور جمال از تویافتند   کاین‌شد چوشاه وآن چو وزیراندرآسمان
سیر ار نه در موافقت رای تو کنند   هر هفت گم کنند مسیر اندر آسمان
کیوان که از نحوست گردنده رای او   اهل زمین برند نفیر اندر آسمان[1]
گر مشتریست اختر بدخواه جاه تو   اوسوی خود کشد بزفیر اندر آسمان
بهرام خون خصم تو ریزد بتیغ کین   کان‌تیغ نیست‌رنگ پذیراندرآسمان
خورشید چون‌جمال‌تو بیند بجنب‌خود   گرددچوذره‌خواروحقیراندرآسمان
ناهید رود ساز بامید بزم تو   دارد بدست جام عصیر اندر آسمان
تا تیر و مه تفحص احوال‌تو کنند   مه شد برید و تیر دبیر اندر آسمان
هرشب که تو نشاط کنی عندلیب‌وار   سیارگان زنند صفیر اندر آسمان
تو باده برگرفته و ازدست مطربانت   افتاده نالهٔ بم و زیر اندر آسمان
تو برزمین نشسته و ازلطف خلق تو   افکنده باد بوی عبیر اندرآسمان
بر آسمان نیلی گر بنگری بخشم   گردد پدید رنگ زریر اندرآسمان
تا روز حاسدان تو گردد سیه چو قیر   بی‌شب رسد سیاهی قیر اندرآسمان
جزازمین جود تو قسمت نکرده‌اند   نانی بنام هیچ فقیر اندر آسمان
حکم ازل چومائده دشمن ترا   لوزینه ساخته است بسیراندرآسمان
کوهان گاو روغن کرد است تا پزند   خوان ترا کرنج بشیر اندر آسمان
تف سعیر در نظر هیبت تو است   چونانکه هست تف اثیراندرآسمان

۱ـ این بیت در نسخه ع و س اضافه شده است :
اسرارآسمان بضمیر تو ظاهراست   چون بنگری بچشم ضمیر اندرآسمان

هان تا مگر شعیر براقت شود شداست — امسال برج خوشه شعیر اندر آسمان
خصمت ببرج ماهی اگر برشود زچاه — بریان شود زتف سعیر اندر آسمان
مردی حکیم کرد مرا امتحان و گفت — ای کلك تو فکنده صریر اندر آسمان
شعری نپیر قافیه گـو اندرین ردیف — شعری نهـاد مرتبه گیر اندر آسمان
گفتم سپاس دارم و گویم چو بنگرم — نیکو بچشم عقل خطیر اندر آسمان
تـا قافیه نواله دهـد از خمیر طبع[1] — بندم بدست نظم فطیر انـدر آسمان
هست آسمان چوسفره وخورشید همچوقرص — انجم چو کوزومه چوپنیر اندر آسمان
تا نیست انجم ومه وخورشید را مدام — از سیر برج برج گزیر اندر آسمان
سیرت ببرج لهو وطرب باد سال و ماه — ای طلعتت چو مهر منیر اندر آسمان
بـادا بزیر سایهٔ بخت جوان تو
چندین هزار اختر پیر اندر آسمان

در مدح احمد بن علی

شکسته زلفـا عهد و وفای من مشکن — چوزلف خود مکن از بار هجر قامت من
چومن بدام هوای تو پای بسته شدم — مکش سرازمن و مستان زدست من دامن
ز دوستی بدل و دیده در نشاندمت — بدانکه زین دو پسندیده تر نبود وطن
از آب و آتش چشم و دلم رمیده شود — که آب و آتش من دوست داند از دشمن
از آتش دل من بوی ده چو مشك تبت — وزاب دیدهٔ من تازه شو چوسر و چمن
چو سرو وماه خرامان یکی بنزدمن آی — که ماه وسرومنی مشك زلف وسیم بدن
بتی پری رخ و آهن دلی و بیرخ تو — چنین پری زده کردار شیفته است شمن
بمن نمای رخ و اندکی بمن ده دل — که با پری زده دارند اندکی آهن
شکار جان مرا در کمان ابروی تو — پس[2] آن دو نرگس هشیار مست ناوك زن

۱ــ نسخه س ـ تـا قافیت زبانه دهد از طریق طبع ـ درنسخه ع زواله ونواله هردو نوشته شده است.

۲ــ نسخه س ـ پس از .

نهاده بر رخ چون گل چو چنگ شاهین چیست　　ز عنبر آن خط مرغول تیره و روشن
چنان که خط ولی نعمت کریم منست　　نبشته از قلمی هم فصیح و هم الکن
نصیر دین شرف الدوله احمد بن علی　　سر معالی عین الکفات صدر زمن
سری که اهل قلم پیش او قلم کردار　　همیشه بسته میانندی و گشاده دهن
بفر دولت و اقبال صاحب عادل　　مثال او را رامست گنبد توسن
رهین منت خود کرد خلق عالم را　　برای روشن و کف جواد و خلق حسن
خدای دادش اندر امان زچشم بدان　　که خلق راست زهر بد سرای او مأمن
ایا متین بتو بنیاد ملك خسرو شرق　　و یا قوی بتو پشت و پناه دین و سنن
تو تا پدید شدی در زمانه پنهان شد　　زباز[1] عدل تو سیمرغ و از ظلم وفتن
ز بوی خلق تو شد دیده خرد بینا　　چو چشم مرسل کنعان ز بوی پیراهن
ز هر بدی دل نیك اعتقاد تو خالیست　　بران قیاس که خالی است خلد از اهریمن
یقین شداست همه خلق را که نیست چو تو　　ستوده سیرت و نیك اعتقاد و نیکو ظن
سخا نمای ترا از تو کس و سخندان تر　　پدید ناید در عالم سخا و سخن
نه در سخن ز کسی جوئی آبروی و ریا　　نه در سخا بکسی در وزی تو باد منن
پر است در تن تو فضل و مردمی و خرد　　چو بوی در گل سوری و رنگ در روین
بکین و مهر تو اندر نهاد دست زمان　　یکی مرارت حنظل یکی حلاوت من
از آنکه بر همه عالم شعاع دولت تو　　چو آفتاب در آید زهر در و روزن
ز بهر زادن اقبال تست تا محشر　　شب سیاه بروز سپید آبستن
تو در عجم بکفایت بدان صفت مثلی　　که در عرب بشجاعت ز بیر و بو المعجن
بنوك کلك تو اندر زبس سیاست و سهم　　سنان رستم زالست و خنجر بیژن
بزیر سایهٔ کلکی که خامهٔ تو شود　　شکن شکن شود از بیم شیر خصم شکن
تو آفتابی و خصم تو در مقابل تو　　ضعیف حالتر است از چراغ بی روغن

۱- درنسخه ع ز بأس.

چو شمع اگر بفروزد عدوت راسر و کار ز روز کوری در کار سر کند همه تن
کسی که بادهٔ کین تو نوش خواهد کرد ز شور بختی دردی خورد هم از سردن
کسی که با تو بدندان زنی برون آید بود زمانه مراو را بقهر دندان کن
مخالفان تو از چرخ آسیا کردار درست ناید یك تن چو ز اسیا ارزن
موافقان ترا روزگار دولت تو بشاد کامی بر فرق سر نهد گرزن
جهان بروی تو گر سوزنی نخواهددید خلیده بادا در چشم روشنش سوزن
همیشه تا بنوشتن عنا بود چو غنا بران قیاس که باشد محن بسان مجن
تن ترا محن از حفظ ایزدی بادا
غنا ترا و حسود ترا عنا و محن

در مدح نصیرالدین احمد

ماه معظم آمد با فر و آفرین با عفو و فضل و مغفرت عالم آفرین
ماهی است این کز آمدن او خجستگی است بادا خجسته آمدنش برنصیر دین
والا نصیر دین شرف و دولت رفیع احمد که آفریده شد از حمد و آفرین
عین الکفات آنکه نگهدار کار ملك هست او بعین روشن و دیدار دور بین
آزاده ای بجود و سخا گشته بی نظیر فرزانه ای بذهن و ذکا گشته بی قرین
صدری که هفتمین فلك از قدر و همتش شد زیر دست چونکه بهفتم فلك زمین
همچون زمین که باشد در سایهٔ فلك باشد فلك مر او را در سایهٔ نگین
جز با سخا برون ننهد پا از آستان جز با عطا برون نکند دست از آستین
آزادگی بطینت او درسرشته شد آنگه که آفریده شد آدم ز آب و طین
ای ملك شاه شرق بفرهنگ و فضل تو با فر ملك شاه فریدون آبتین
کار رعیت و حشم پادشاه را تدبیر تو صواب بود رای تو متین
خطی که تو کشی همه ارکان ملك را رائی است مستقیم و سبیلی است مستبین
صاحب که برگزیدهٔ سلطان عالم است او مر ترا ز عالمیان کرد برگزین

چون نزد خود مکین وامین یافت مرترا   نزدیك پـادشاه مکین گردد و امین
آزادگان بطوع مر او را شده رهی   فرزانگـان بطبـع مر اورا شده رهین[1]
چون آفتاب چرخ که روشن کند جهان   روشن شد از کفایت اوملك شرق‌وچین
تیره دوات او رخ کلکت کند منیر
کلك نزار او تن دولت کند سمین

درمدح شرف الدوله احمد

ای قـد تو سیمین صنوبر من   رخسارتو خورشید از مهرمن
خال و خط تو دام و دانه من   چشم ولب تو خصم وداور من
مژگان‌توصف‌صف کمانکش‌من   زلفین تو نه نه زره[2] و رمن
خیل و حشم عشق جمع کرده   انگیخته برفتنه در سرمن
آراسته من لشگر صبوری   کامد حشم عشق بر سر من
ای دولب توهمچونوش وشکر   مینوش حدیث چو شکر من
برطلعت خورشید پیکر تو   شد فتنه ذره ذره پیکر من
بی قامت سیمین صنوبر تست   چون فال خمیده صنوبر من[3]
روزی که نباشم مجاور تو   اندوه تو بـاشد مجاور من
عنبر سر زلفین حلقه تو   مجمر دل پر تفته آذر من
بوی همه عالم ز عنبر تو   سوز همه گیتی ز مجمر من
آنزلف گره گیر عنبرینت   در گردن دل است چنبر من
زان بوی خوش‌آید چومدح خوانم   در صـدر خداوند مهتر من
صدری که چو گویم حدیث‌خلقش   مشکین گردد دم بحنجر من
جز مـدح او عطر بیز ثنـائی   نی در دل و طبع معطر من
از مـدحت او نافه هاگشاید   راوی زورقهـای دفتر من

---

۱ - در نسخه س این بیت نوشته نشده است .
۲ - نه نه زره درمن .   ۳- این بیت درنسخه ع نیست .

جـز لؤلؤ منظوم شکر اونی در سینهٔ چون درج گوهر من
دهقان احمد آنکـه دایم جزخدمت اونیست درخورمن
والاشرف الدوله کاونصیراست در دین خـدا و پیمبر من
صدری که خطابش بودزصاحب کای داور من برادر من
محمود شهنشاه شرق گوید تیز از قلم اوست خنجر من
ای بنده نوازی که جزبتونیست امروز بهر وقت مفخر من
تـا چاکر درگاه تو شدستم شد دولت پیروز چاکر من
چون روی بدرگاه تو نهادم اقبال نهد روی بر در من
هرگه کـه ثنای تو گفت خواهم گردد سخن ثناگر من
گر نعمت ممدوح پرورد طبع شد نعمت تو طبع پرور من
ور همت مخدوم گسترد نام شد همت تو نام گستر من
جاوید نه غم خورم که جودت خورد جاوید غم پوشش و خور من
شاه سخنم کرد مدحت تو دستار تو شد تاج و افسر من
میران سخن طاعت من آرند چو تاج تو بینند بر سرمن
بالین منست آستانـه تو وز خاك در تست بستر من
برمادر من آفرین که مهرست با شیر بمن داد مـادر من
با مدح تو همبرم همیشه تا دم بجهانست همبر من
آنی که فلك گفت سعد بادا در تو نظر هفت اختر من
وآنی که زمین گفت باد نافذ فرمان تو بی هفت کشور[۱] من
من بر تو به نیکی کنم دعائی کاین هست میل میسر من[۲]
بادا همه عالم مسخر تو چونانکه سخن شد مسخر من

ایزد بـدهادت[۳] صلاح دو جهان
این است دعای قکوتر من

---

۱ - ازاین بیت ببعد درنسخهٔ ع نیامده است . ۲ - درنسخهٔ س - سهل ومیسر من ۳ - نسخهٔ س ایزد بدهاد

در مدح نصیرالدین احمد

خورشید نوربخش چو رای نصیرالدین — آمد بسوی برج حمل روشن و مبین
از نور فر اورخ بستان و باغ شد — آراسته چو سیرت وطبع نصیر دین
از کف آن بزرگ بیاموخت ابر جود — بگشاد بر جهان صدف لؤلؤ ثمین
وز خلق آن کریم صبا یافت بهره‌ای — در بوستان پدید سمن گشت و یاسمین
در باغ رسم بزم ورا دید شاخسار — چون دست او فشاند زر و نقره بر زمین
چون دشمنانش ابر بگرید زمان زمان — چون حاسدانش رعد کند ناله وانین
اندر میان گریه ابرو خروش رعد — چون ناصحانش برق بخندد بآن و این
در باغ سبزی سراوخواست شاخ بند — شد سبز ومشکبوی چو گیسوی حور عین
بی آفرین سرائی بلبل بهار و باغ — پدرام نیست گرچه چمن شد بهار چین
در باغ بلبلان شده‌اند آفرین سرای — تا بر نصیردین بسرایند آفرین
ای در سرشت عالمیان آفرین تو — وز آفرین سرشته ترا عالم آفرین
زیر نگین تست همه ملك پادشاه — ملك از تو قدر یافته چون خاتم از نگین
کس نیست همنشین تو در صدر مهتری — و اقبال و دولتند بصدر تو همنشین
وز سروران ملك قرین تو نیست کس — زین روی بخت نیك تو با تو بود قرین
جز نیك نیست در تو گمان جهانیان — بر تو بنیك باد گمانها شده یقین
شد کعبه آستان تو کازادگان بطبع — سایند بر ستانه درگاه تو جبین
آزادگان ز بنده نوازی که در تو هست — کردند بندگیت بر آزادگی گزین
خاك در تو سرمه بینائی آن کند — کوراد لیست روشن و دانا ودور بین
بر پای خویش بند کند خانهٔ رکاب — آنکس که بر تو تیر گشاد از کمان کین
پیش کمینه بندهٔ تو بندگی کند — هر کس که بنده وار برون آید از کمین
بادولت تو هست فلکرا یمین چنانك — ار بشکنی فلکرا او نشکند یمین

---

۱ -- نسخهٔ ع - از نور وفر او .

وزعون کردگارجهان همچودوملك یسراست بر یسار تو ویمن بر یمین
حفظ و عنایت فلکی نایدت بکار چون کردگار هست ترا حافظ ومعین
تا از سر شك ابر بر آید بنو بهار در باغ و راغ سبزه ولاله زروی وطین
چون لاله بادوسبزه دو رخسار وفرق تو طبع توشاد و طبع بداندیش توحزین
چون لاله باد خصم تو و باده باد لعل
دردست ساقئی زرخش لاله شرمگین

درمدح امین الدین محمد

ای دولب تو بستدای دورخ تو نسرین نسرین تو پر سنبل در بسد تو پروین
هستم ز دل و دیده‌ای به زدل و دیده بیچارهٔ آن بسدّ نظارهٔ آن نسرین
ای ترك بدیع آئین عشقم توشد آئینم کان سلسلهٔ مشکین بر ماه زند آیین[1]
تا سلسلهٔ مشکین آذین زده‌ای بر مه دیوانگی ومستی گشته است مرا آیین
شیرین لب خود پیشم برخنده چوبگشائی خسروشمرم خودراچونانکه ترا شیرین
شد تلخی و شیرینی اندر لب تو مضمر تلخست گه‌پاسخ چون بوسه‌دهدشیرین
بر روی دلارایت فتنه است بجان و دل آنکس که بت آراید دربتکده‌های چین
هرگز شمنان چین باشند چو ما از تو از روی تبان خود درهر نظری گلچین[2]
برصید دل عاشق شاهین صفتی مایل در راست روی باتو دارد صفت شاهین[3]
شاهین ترازو شد گوئی دل مخدومت یکسرمرغ ابی[4] یکسرغم من شاهین[5]
مخدوم هنرمندان کاهل هنر و دانش یابند ازو احسان گویند براو تحسین
همنام رسول الله کز امت همنامش بی منت او یکتن کردن نتوان تعیین
رادی که سرشته شد در طینت اورادی آنگاه که آدم را ایزد بسرشت ازطین

---

۱ - نسخه ع وس - کان‌سلسله میگون (س - مسکون) برماه زدی آئین. ۲ - در نسخه‌س نیست.
۳ - در نسخه‌ع این بیت اضافه شده است :
شاهین چه خطردارد شهباز بود صیدت در دام هوای تو شد صید امین دین
۴ - نسخه‌س - یکسر غم مرغ آبی. ۵ - این بیت درنسخه‌ع نیست

اندرعمل تکسین عیار بك غازی ... بندند میان پیشش صدغازی وصدتکین
پشت سپه توران عیار بگ پر دل ... مردی که بود تنها صدر ستم روزکین
تانایب او باشد در دولت او ساکن ... ملك همه گیتی را از فتنه دهد تسکین
اندرحق او نایب عیاربگ آن خواهد ... تاچاکر او باشد فرماندهٔ قسطنطین
ای به بهنرمندی از صاحب و ازصابی ... وی مه بجوانمردی از حاتم واز افشین
در حالت تو ز اول بدهمت تـوعالـی ... وز همت تو بر شد جاه تو بعلیین
از فضل وهنرهستی دز علم‌وعمل کامل ... کز علم همی گردد چشم عملت ره بین
شادند بجاه تو هم عاقل و هم عالم ... عاقل زتو با حرمت عالم ز توباتمکین
شد دیدهٔ دولت را در تو نظری صادق ... کز دولت‌تو گشتند احباب تودولت‌بین
خلقی ز تو دولت کین گشتند و بیك‌ذره ... از دولت توکم نی هم فضل‌اله است این
ازمهرو هوای تو پر است همه دلها[1] ... زیرا که دلی داری خالی ز جفا و کین
تلقین ز خرد داری با خلق نکوکاری ... هرگز نپذیرفتی از کس ببدی تلقین
تا آفت چشم بد در تو نرسد خلقی ... بگشاده زبان بینم در دعوت ودر آمین
چون درتو سراج‌الدین نیکو نگردباشی ... ازچشم بدان ایمن‌اندرهمه وقت وحین
تا بر فلك نیلی سال ومه و روز و شب ... از مهر ومه و انجم خوبی بود و تزیین

با زینت وفر بادت روزوشب وسال‌ومه
سعد فلکت همدم تا دامن یوم الدین

درمدح افتخارالدین عمر[2]

آمد خجسته موسم قربان بمهرگان ... خون‌ریزاین بهم شد با برگ ریز آن
بـا مهرگان چونیك فتـاد اتفاق عید ... خونریزوبرگ ریزپدید آمد ازمیان
خونریزی ارخلاف بدی پیش‌ازین چرا ... خونریزی ازموافقت آمد بدین زمان
آمدخزان وخون عروسان‌باغ ریخت ... زان تـا کند موافقت عید را بیان

---

۱ - درنسخه س - از درد جفای تو خالیست همه دلها ۲ - این قصیده در نسخه س نیست -

خونریز این بسازد برگ‌وهوای بزم — خون‌ریز آن بسازد برگ ونهادخوان
خون ریز این قنینهٔ می را گران کند — خونریز آن ترازوی طاعت کند گران
اندر میان باغ چو بگذشت نوبهار — کم گشت ارغوان تر و تازه ناگهان
چون ارغوان ز باغ نهان کرد روی خویش — شد برگ هردرخت‌زغم‌همچوزعفران
عید و خزان موافق یکدیگر آمدند — خلقند از موافقت هر دو شادمان
عید و خزان ز خلق بسی‌شادمانترند — از افتخار دین نبی صدر خاندان
فرزانه سید اجل مرتضی رضا — کاولاد مرتضی و رضا راست پهلوان
سلطان کامران شد بر ملکت هنر — از تربیت نمودن سلطان‌کامران
فرزندشمس‌دین‌عمر آن کزجمال‌خود — چون‌شمس آسمان‌فکند نوربرجهان
از آسمان بقدر و بهمت رفیعتر — پاکیزه تر باصل ونسب زاب‌آسمان
ازشمس دین چه آید جزافتخار دین — لابد که باز باز پراند ز آشیان
از اصل‌نیك هیچ‌عجب‌نیست‌فرع نیك — باشد پسرچنین چوپدرباشدآنچنان
ای صدرخاندان نبوت چوباب‌خویش — خورشید اقربا شدی وفخر دودمان
درتویقین‌شد است گمانهای‌شمس‌دین — فرزند شمس دینی ازیرا تو بی‌گمان
از جود بی نهایت و از فضل بی‌قیاس — محبوب هردلی تو ومذکور هر زبان
آن با هنر توئی که زهر دانشی دلت — آراسته است همچوبهر نعمتی جنان
بر خاطر گشاده و روشن ضمیر تو — پوشیده نیست سری جز سر غیبدان
اندر سر مروت بایسته ای چو چشم — وندرتن فتوت شایسته ای چو جان
از کلك تو بگاه کفایت جهان شود — تیرفلك ز شرم چو تیر توازکمان
ساحر نئی وجد تو ساحر نبود چون — تو ساحری نمائی از کلك و از بنان
تا جاودان بیاید سالی و بگذرد — آید دو بار عید و یکی بار مهرگان
هر مهرگان و عیدکه آید بخرمی — خوش‌بگذران بدولت‌واقبال‌جاودان

بی برگ بادخصم‌توچون‌درخزان‌درخت
چون گوسپند عید فدای توکرده جان

در مدح علاء الدین محمد[1]

هوای آل نبی را دل منست وطن / دمی مباد که بی این هوا بود دل من
غلام دشمن خویشم بدین هوا که مراست / اگر بطعنه هوا دار خواندم دشمن
درین هوا که منم رنگ و بوی بدعت نیست / که این هوا همه عین شریعت است و سنن
نه این هوا چو هوائی است تیره و تاری / که این هوا چو هوائیست صافی و روشن
من از هوای جگر گوشگان پیغمبر / نه بر کنم دل تا جان بود موافق تن
همه هوای من آنست تا شود ماهر / بمدح آل نبی طبع من بنظم سخن
مرا فصاحت حسان و من بر آل نبی / ثنا بگویم چه من فصیح وچه الکن
ازان چه به که مزین شود مرا دیوان / بمدح عترت کرار شیر شیراوژن
مرا رضای عمر سیر اجل سعید / که شاه آل حسن بود وفخر آل زمن[2]
اجل میر خراسان که نام او سمر است / بنیکوئی بعراق و حجاز و شام و یمن
اگر زبان خود از یاد او فرو بندم / بگوش من مرسادا حدیث من ز دهن
زشاه آل حسن سید اجل چو مرا / فراق داد جفای زمانهٔ ریمن
کمر بخدمت شاه حسینیان بندم / که در پناه ویند اهل بیت آل حسن
علاء دین پسر سید اجل حیدر / که شاه حیدر زور است روز جنگ و فتن
محمدی که محمد که مفخر رسل است / کند تفاخر ازو روز حشر پاداشن
گزیده‌ای که همه قول اوست مستحکم / ستوده‌ای که همه فعل اوست مستحسن
میان عترت و اولاد مرتضی و نبی / چو بدر باشد بر آسمان میان پرن
میان انجمن سروران روی زمین / چو سرو باشد در بوستان میان چمن
بزرگواری آزاده‌ای که در گیتی / ز بار منتش آزاد نیست یك گردن
ز بوی خلقش ورد و سمن دمد در حال / زخار خارا اندر مه دی و بهمن
دم منازع او زین بود چو بهمن و دی / رخ متابع او زان بود چو ورد و سمن
بابر بهمن ماند کفش اگر بارد / ز ابر بهمن زر عیار و در عدن
ایا سپهر معالی و صدر آل علی / تراست خلق و خصال علی بسر و علن

---

۱ - این قصیده در نسخهٔ س دیده نشد ۲ - در نسخهٔ ع - فخر اهل زمن

تو آن عدیم همالی که نیست در عالم / همالت از همه آل پیمبر ذوالمنن
دلی که مهر و هوای تو اندر آن دل نیست / در او چه دین خدای و چه کیش اهریمن
گر آستان تو بالین سر کنم ز شرف / رسد بگنبد پیروزه گون بی روزن
ز دور گنبد پیروزه رنگ تا باشد / شب سیاه بروز سپید آبستن
شب بقای ترا باد روز دولت و عزّ
شب بقای حسود تو روز ذل و محن

در مدح ناصرالدین محمد بن احمد[1]

هست قد یار من سرو خرامان در چمن / بر سر سرو خرامان ماه تابان را وطن
بلکه خد و قد آن زیبا صنم را بنده‌ام / ماه تابان بر فلك سرو خرامان در چمن
نارون بالا بتی بر نارون خورشید و ماه / ناروان لب لعبتی در ناروان شهد و لبن
در کنار من بود تا در کنار من بود / شهد و شیر و ناروان و ماه و مهر و نارون
اهرمن زلفی که دارد دین یزدان بر دو رخ / دین یزدان را بیاراید بکفر اهرمن
برهمن پیش صنم خود را بآتش برنهد / عشق آن دلبر صنم گشت و دل من برهمن
تا نهان شد یوسف چاهی نگارین مرا / یوسف اندر روی پیدا گشت و چاه اندر ذقن
در غم آن لعبت یوسف جمال چه زنخ / شد دلم درمانده چون یوسف بچاه بی رسن
همچو کز خورشید مشرق سایه دامن در کشد / دامن از من در کشد آن ماه یغما و ختن
زلف بی آرام او پیرایهٔ مهر است و ماه / چشم خون آشام او سرمایهٔ سحر است و فن
کی بود کز زلف او آنسان که قطران فال زد / مشك پیمایم زکیل و غالیه بخشم بمن[2]
هست بوی زلف او خوشتر از آن کاندر بهار / بر وزد باد سحر بر تازه برگ یاسمن
هست بوی زلفش از خلق خوش میر جلیل / ناصرالدین خسرو آل نبی و بوالحسن
آن محمد ابن احمد ابن احمد کز شرف / عالم حمد است و خلق اوست محمود و حسن

---

۱ ــ این قصیده در نسخهٔ س دیده نشد. ۲ ــ در نسخه ع ـ بکیل و غالیه سنجم من.

آنکه تا اندرجهان دینارو تیغ آمدپدید | در جهان نامد چنو دینار بخش و تیغ زن
تا کند آزادگانرا بنده احسان خویش | رادی و آزادگی دارد ره و رسم و سنن
تا عقاب عدل او اندر هوا پرواز کرد | از جهان سیمرغ وار آواره شدظلم وفتن
در میان آتش کین روز حرب و کار زار | خصم او چون مرغ باشد رمح او چون بابزن
چون ز بازو سیف جان انجام را بالا کند[1] | پیش او صد خصم باشد همچو سیف ذوالیزن
مجلس آراید ببزم ولشکر آراید برزم | گشته اهل مجلس ولشکر بدو برمفتتن
درجهان تامجلس ولشکر پدیدار آمده است | مجلس آرائی نیاید همچو او لشکرشکن
ای خداوندی که اندر جملهٔ روی زمین | دوست انگیزی نیامد همچو او دشمن فکن
دوستان و دشمنان دولت و جاه ترا | حلم و خشم تست باغ دولت وداغ محن
مر بنات النعش را ماند سخن درطبع مرد | از برای مدح تو آید فراهم چون پرن
زانکه درسر وعلن داری سخندانرا عزیز | گرددا ندر مدح تو سر سخندانان علن
عنصری بایستی اندر مجلس توشعر گوی | من که باشم درجهان یاخود چه باشد شعر من
بس فروتن سروری یا خویشتن بین مهتری | سرور اهل زمینی مهتر اهل زمن
تلخی گوش ازشنیدن مدح تو گرددعسل | صف دندان گاه گفتن رشتهٔ در عدن
گر نه از بهر شنود و گفت مدح تو بدی | آدمی را نافریدی ذوالمنن گوش و دهن
طبع من گنج گهر بگشایداندر مدح تو | گنج گوهر را نباشد هر قبول تو سمن
از قبول خدمت تو سر فرازم چون سپهر | خویش گردم باطرب هنگامه گردم باشجن
آفتاب دولت تو گر بتابد بر سرم | چون درخت بارور گردم من ازجان وزتن

تا قیام الساعه در اقبال ودر دولت بود
هر که اندر سایه تو ساعتی گیرد سکن

---

۱ ـ در نسخه ع ـ جان انجام در بالا کند .

در مدح وزیر صدرالدین[1]

ز اقبال بر کمال شهنشاه شرق و چین
زینت گرفت صدر وزارت بصدر دین
صدری که دین پاك محمد بنام اوست
محمود بود و هست و بود تا بیوم دین
صدری که اوست واسطه عقد اهل فضل
هر نکته از عبارت او جوهر ثمین
هر جوهری که لفظ وی آرد ز کان طبع
زان جوهر است خاتم اقبال را نگین
سلك جواهر است خط جانفزای صدر
چون صدر جوهری بود آری بود چنین
تشبیه صدر و نامه و توقیع و کلك صدر
زلف مسلسل است و بنا گوش حور عین
شاگرد پیشه گان و خریطه کشان وی
استادکار تیر سپهرند بر زمین
از آفرین سرشت ورا لطف کردگار
آنگه که آفریده شد آدم ز آب و طین
در مدح او بود سخن آفرین سرای
ای ز آفرین سرشته ترا عالم آفرین
هر کس که آفرین تو گوید بصد زبان
از صد زبان بگوش وی آرند آفرین
نی از کبار دهر کسی مر ترا نظیر
نی از کرام عصر کسی مر ترا قرین
آبستن است کلك تو اندر بنان تو
کز سیر او بنات هنر زاید و بنین
تدبیر تست بسته گشاینده آنچنانك
سد سکندری نبود پیش او متین
شیرینی عبارت تو اهل فضل را
در گوش خوشتر است که در کام انگبین
گر بر درخت مازو بلبل ز لفظ تو
انشا کند نوا و صفیری زند حزین
نبود عجب که مازوی بی‌مغز بی مزه
یابد از آن نوا مزه و مغز همچو تین
دستور شاه شرقی و بر آسمان فضل
چون صبح صادقی ید بیضا در آستین
گیتی بنور عدل شه آراسته شود
خورشید فضل تو چو شود ظاهر و مبین
در تو چو ظن خلق بنیکی است نیك باش
تا در تو ظن خلق بنیکی شود یقین
شد پیش مهر امر تو دلهای خلق موم
آن کن که مُهر مِهر پذیرد نه مُهر کین

---

۱ ـ این قصیده در نسخه س ـ دیده نشد .

تا آفتاب شاه نجوم‌ست و مه وزیر وز هردو دور چرخ شهور آرد و سنین
آن اشهر سنین عدد عمر شاه باد
تو ماه صدر بادی و شاه آفتاب دین

در مدح حسام‌الدین[۱]

سران ملك سمرقند را چو تن را جان جمال داده سپه پهلوان ترکستان
حسام‌دین که بهیجا حسام قاطع او کند دو نیمه عدو را ز فرق تا بمیان
چنان دو نیمه کند خصم را که نیم از نیم بذره‌ای نپذیرد زیاده و نقصان
چو بر براق سبك سیر او بگاه بزد عنان سبك شود اندر تك و رکاب گران
سبك چنانکه بمنقار دانه چیند مرغ سنانش چیند مرد مبارز از میدان
شود سنانش چون با بزن ز آتش حرب بجای مرغ مبارز در او شده گردان
بشست و قبضهٔ او بر کمان و تیر فلك شوند فتنه چو گیرد بدست تیر و کمان
کجا دو تیر گشاید گه نشانه زدن بود بحکم ز سوفار این نشانهٔ آن
برزمگه زصریر کمان کشیدن او بگوش خصم رسد کل من علیها فان
اگر برستم دستان ورا قیاس کنم قیاس راست نیاید برستم دستان
از آنکه رستم دستان بدست مردم کرد گهی مبارزت و گه بحیلت و دستان
همه مبارزت او بدست مردی اوست چنان شناس مرانرا وراچنین میدان
بهیبت از در جنیانج تا بچین نگرد شود ز زلزله از تنگ ما نوی ویران
بپشت آینهٔ چین بر آرزوی مثل نهاد و هیئت جنبان چنان کنند نشان
بروی آینه بر شاه چین نگه نکند زپشت آینه ناخواسته پناه و امان
ایا پناه همه خلق زیر رایت تو ز شیر رایت تو شیر آسمان بفسفان
ز شرم رای تو در وقت نیمروز شود چو سایه از پس دیوار آفتاب نهان
بنور رای خود ار بنگری توانی دید همه نهان جهانرا به پیش دیده عیان

۱ - این قصیده در نسخه س - دیده نشد.

مهابت تو بیك دم جهان خراب کند | مواهب تو خراب جهان کند عمران
جهان اگر نرود بر مراد تو یکدم | بقهر نام جهانی بیفکنی ز جهان
نهاد قلعهٔ جیتانج[1] تو بعقل تو است[2] | چنانکه شهر مداین بعدل نوشروان
در آن دیار و نواحی ز بس سیاست تو | پناه گرگ بود زیر پوستین شبان
بروز بزم ز کف تو زرچنان بارد | که از شجر ورق زر نشان ز باد خزان
همیشه بزم تو بادا چو بوستان ببهار | پر از گل طرب و بلبل مدایح خوان
مراد تو ز جهان چیست آن محصل باد
هر آنچه داری کام و هوا مباد جز آن

در مدح فخر الدین احمد[3]

سپاس از خداوند بیمثل و بیچون | که با طالع سعد و با بخت میمون
خداوند را دیدم و روز برمن | بدیدار میمون او شد همایون
اجل فخر دین احمد آن صدر دنیا | که با قدر والاش گردون بود دون
بجز بر مراد دل او نباشد | نه سیر کواکب نه دوران گردون
بعالم کس از امر او سر نتابد | جز آن کاید از عالم عقل بیرون
دل و جان دولت بر و هست عاشق | چو بر روی لیلی دل و جان مجنون
همه خلق مفتون نازند و نزهت | بر او ناز و نزهت همه ساله مفتون
ایا صدر دنیا که ارباب دین را | چو دینست مهر تو در سینه مخزون
هر آن دل که مهر ترا شد خزانه | ز مخزون خود شاد باشد نه محزون
ثنای تو فرض است بر اهل حکمت | که بارند در مدح تو در مکنون
من آن در حکمت ندارم مهیا | که عرضه دهم بر تو هزمان دگرگون
توانم که در رشتهٔ مدحت آرم | بصدر تو خس مهره‌ای چند موزون

۱- نسخهٔ ع - جیناج . ۲- در نسخهٔ ع- بعقل و بعدل هردو نوشته شده است. ۳- این قصیده در نسخه س - دیده نشد .

ثنای تو طبع از بدیها بشوید / بدانسان که جامه بشوید بصابون
ثنای تو ناگفته غبنی است فاحش / مبادا ثنا گوی صدر تو مغبون
دل حاسدانت شود خون‌زحسرت / چو آید بر ایشان ز قهرت‌شبیخون
شبیخون قهر تو که بر ندارد / که از سهم بیم تو خارا شودخون
دل حاسدانت ز احسان‌و برت / بدست هوای تو گشته‌است‌مرهون
کریمانه بخشی و منت نخواهی / عطای کریمان بود غیر ممنون
بهامون‌همی‌تاددان‌را بود جا
عمارات‌اعدای تو باد هامون[1]

درمدح عین‌الدهاقین احمدبن‌علی [2]

ایا فراق تودردی که وصل تودرمان / بکوی وصل سرای فراق را دربان
فراق روی تودردی فکنده بردل من / که جز بدست وصال تو نیستش درمان
مرا زوصل توهجر آمد و بهجرتووصل / بهم بدل‌شده باداین‌وصال واین هجران
فراق ووصل تووصل وفراق من جستند / که دادشان بسوی توچنین درست‌نشان
تو دورازمن وغمهای تو بمن نزدیك / توشاد بی من و من بی توباغم و پژمان
ز فرقت لب مرجان شکر آگینت / بجان رسیدم کار وبلب رسیدم جان
چوشکرم بگذار اندرآب دیده خویش / چگونه آبی آبی بگونهٔ مرجان
نشاط دیدن روی تو باشدم یکروی / دگر مدایح خوانم بمجلس دهقان
تن مکارم واحسان وجود ومایه فضل / ستوده عین دهاقین و مفخرا عیان
ستوده شان و نکوسیرت احمدبن علی / که چون علی‌است بسیرت چو احمدست بشان
بشان وسیرت و آیین مردمی کردن / همه جهانرا دعویست مرور ابرهان
ورا خدای جهان‌گوئی از عدم بوجود / بجود و مردمی آورد نزد خلق‌[؟] جهان
بهیچ نوع زانواع جود و فضل وهنر / کزان ستایش و آرایش است برانسان

---

۱ - این بیت در نسخهٔ ع - دیده نشد . ۲ - این قصیده در نسخه س‌دیده نشد .

بصد هزار یك او بصدهزاران سال پدید نارد افلاك و انجم وارکان
سران‌همه صد فند اوست همچولؤلؤ بر مهان‌همه خزفنداوست همچو گوهر کان
وی آفتاب کمـالست برسپهر شرف که بی‌کسوف وزوالست و آفت‌ونقصان
ویست در سر جاه و خطر بسان خرد[۱] وی است درتن فضل و هنربجای روان
نیافـرید ملك همچنو بسیصد قـرن نیاورید فلك همچنو بصد دوران
عنان مرکب انعامش از برگردون طناب رایت اقبالش از بر کیوان
مدیح او نتوانم تمام گفتن اگـر مرا بشاعری اندر چو عنصریست توان
بیك زبان نتوانم بکام خویش رسید اگربرآید برکام من هزار زبـان
بهرستایش کورا تمـام بستانـم ازان ستوده فزونتر بود بصد چندان
ستوده شعر من آمد بمدح مجلس او چو در محمد مختار گفتهٔ حسان
ایـا رونـده بکاشان بگیر مدحت من بهرکجا که خداوند من بود برسان
زمین ببوس ویکی خدمتی نخست‌ازمن بر او بَی ده وگو این قصیده رابرخوان
بگوی (که‌سوزنی)ازآرزوی خدمت‌تو نحیف گشت بمانند سوزن کمسان
بگوکه ای سرو صدرز مانه افزونست نشاط خدمت تو دردلش زمان بزمان
اگر ضمان‌کنی آنجا بخدمت‌آیدهست ز تو اشارت و از بنده بـردن فرمان
همیشه تاکه ندیداست‌کس درین عـالم زمین ساکن وگردنده چرخ را یکسان

عدوی دولت تو خوارباد همچو زمین
بگردروی‌زمین همچوچرخ سرگردان

درمدح سعدالدین[۲]

همه سلامت سلطان ملك مشرق‌وچین همه سعادت میر عمید سعدالدین
که ملك دینرا بنیاد محکم است وقوی ز تیغ بازوی آن وز بنان و خامهٔ این
امین و مؤتمن شـاه مشرق و مغرب عمید ملك خداوند تاج و تخت ونگین

۱- درنسخه ع وهمچنین ت بجای‌خرد ۲- این قصیده درنسخه س - نیست .

جهان چنانست از عدل خسروشاهان که آشیانه کند کبك بر سر شاهین
حقیقت است که در ملك شاه ملك آرا ز رای اوست ترازوی عقل راشاهین
بگوش خسرو شیرین بود عبارت او که دوست دارد خسرو عبارت شیرین
کسی که باشد شیرین سخن بداند کاین سخن ز خسروپرویز نیست وزشیرین
سخن زخسروچین است ولفظ میرعمید از آنکه میرعمیداست خاص خسروچین
بگوش خسروچین همچنان سخن گوید که پرشود ز شکر آستین شکر چین
خط مسلسل او هر که دید پندارد که‌زلف لعبت چین است وزلف چین برچین [1]
بدرج خطش چون بنگرد خرد گوید که کارنامهٔ مانی است از کمال یقین
زهی جهان هنر کز جهان هنرمندان همی بطوع کنند آستان تو بالین
ز آسمان تو سربرفلك توان افراخت نه این فلك فلکی همعنان علیین
قلم بدست دبیری به‌از هزار درم مثل زدند دبیران مفلس مسکین
اگر قلم قلم تست و خط خط تو بود به‌آن ز بدرهٔ دنیارو درج در ثمین [2]
خط عطاست خط توباین وآن دادن نه خط بخواستن‌ازاین وآن‌بقهروبکین
یمین تو چو خط آراید آفرین شنوی بر آن یمین خط آرای از یسار و یمین
یمین اهل قلم جز بدستخط تو نیست بخط تو که ز خط تو نشکنند یمین
در سرای تو هست آفرین سرایانرا حریم کعبه حاجت روا علی التعیین
بحاجت آمده ام تا قبول فرمائی مرا بخدمت خود تا بوم رهی و رهین
بفر دولت سلطان آسمان همت که نیکخواه ویند اهل آسمان و زمین

تو نیکخواه وئی نیکخواه توا قبال
همیشه بادی بانیکخواه خویش قرین

---

۱ ـ نسخه ع ـ جعدچین برچین . ۲ ـ نسخه ع ـ اگرقلم قلم تست وخط خط تو به از هزار بدرهٔ دینار ودرج در ثمین .

در مدح سعدالدین

سعددین مدح خواجهٔ مستو — فی شنیدی و در دل آمد سو
دای آن برطریق وکردی تح — سین بران وزن شعر و قافیه مو
قوف تا کرد بهر ذکر توخا — طرمن زان بسبق مدح تو مو
زون زهی مهتر سخی سخن — دان که آورد سیر اختر ودو
ران‌چرخ‌ازگذشت‌صاحب وسح — بـان وائل چو تو بدانش ودو
لت و مـردی و مـردمی زاکا — بر اخسیک[1] آنکه منشاء و مو
لداسلاف واصل گوهر پا — ک تو از خطه ویست وزاو
لاد دهقانی و عزیز که فر — غـانیان بنده اندو چاکـر مو
لای آن گوهر شریف توآ — زاده را بندگـی کنند بطو
ع و برغبت چو تربیت زتو یا — بند ایشان و مـا و بـاهـرقو
می که در عالمست باوی عل — می است درحق آن تو پائی تو
فیق‌احسان و مکرمت چه‌بدس — تت جواد عطـاده و بـه تـو
قیع کلکی کـه مشك را برکا — فور نقش افکند چو بررخ حو
را سر زلف جعد جعده ومر — غول و زان نقش شاعـران را تو
جیه زراست وسیم واطلس واك — سون و دمیاطی و عنابـی و تو
زی وکتان ودق و فرش و اوا — نی و دریای عیش و عمر برو
بود ترتیب در مدیح تو فك — رت یکی کرده با عـروضی دو
می که تا آفرین و مدح توگو — یند ازین نوع یکدیـگر را فو
ری که دانند مر بدین سرمن
رعهٔ نثر کار نظم درو

---

۱ ـ درنسخهٔ س. برخسیکت.

در مدح وزیر نصیر الدین

ای بزرگی که بی نظیری تو	بس خردمند و بس خطیری تو
هست منصوردین ایزد از آن	که بحق مرورا نصیری تو
کبر ایند بندگانت از آنك	نایب صاحب کبیری تو
برتر از عالم کبیر توئی	گرچه در عالم صغیری تو
برخورد صاحب از سریرسری	تاش برگوشهٔ سریری تو
نپسندد بزرجمهر وزیر	شاه ما دست این وزیری تو
بررعیت ز پادشاه و وزیر	برهمه نیکوئی سفیری تو
از ستم چون نفیر عام شود	داد فرمای آن نفیری تو
آستین گیر نیست بیدادی	زانکه با داد و دستگیری تو
عامه مستمند مسکین را	از ستمکارگان مجیری تو
ملك بر پادشا بتیغ زبان	راست دارنده همچو تیری تو
بسر ملك تیره فام چو شب	روز خصمان کننده تیری تو
باغ طبع ولی و دشمن را	ابر نیسان و باد تیری تو
برموافق نعیم خلدی و بار	بر مخالف تف سعیری تو
دولتت زان چو همت عالیست	که نه با همت قصیری تو
برتر است از تواضع توثری	وز شرف بر تر از اثیری تو
هر که در چنگ غم اسیر شود	چاره و امن آن اسیری تو
هرفقیری که غنیت ازتوخوهد	غنیت انگیز آن فقیری تو
نکند نیك بختی آن رارو	که بتیمار خود پذیری تو
بندگان قلیل مدحت را	صله بخشندهٔ کثیری تو
مدحت اندرمیانه خودبچه کار	گنج بخشا بخیر خیری تو
روشنی ملك از ضمیر تواست	زانکه روشن دل وضمیری تو

زسخا بر همه جوانمردان مهتر و سرور و امیری تو
با چنین زنده مأمنی که تراست
رو که تا جاودان نمیری تو

در مدح وزیر صدرالدین

ای صدر دین و دنیا دنیا و دین تو — خالی نیند یکنفس از آفرین تو
هم آفرین کنندت وهم آفرین خوهند — مرجان و برتن تو زجان آفرین تو
صدق و یقین تست بیزدان تودرست — تا کارتست در خورصدق و یقین تو
چون تاج برسراست تراشغلهای دین — زاین است شغل دنیا زیر نگین تو
گر نازش وزیر بتاج و نگین تواست — انصاف تست وعدل توتاج ونگین تو
بر آستان تست بخدمت جبین خلق — چونان که شکر وخدمت حق راجبین تو
پای تو زاستان تو جز بر ره سخا — ناید برون چودست تواز آستین تو [۱]
صاحبقران بود که نباشد کسش قرین — صاحبقران وقتی کس نی قرین تو
هرشاهرادفین درو گوهراست وهست — اندر دل تو نیست نیکو دفین تو
هردم دفین خویش کنی برجهان نثار — تا عالمی شوند رهی و رهین تو
روی ستم نیاید پیدا بچشم کس — از بیم هیبت تو وازهان و هین تو
گر سال و ماه ابر بلا بارد و عنا — نبت ستم نروید اندر زمین تو
آنگه که ایزد از طین آدم بیافرید — اندرمکان طین عمر بود طین تو
تو خلدی ازقیاس همه خلق راوهست — خلق خوش توکوثر و ماء معین تو [۲]
جان وسر توگشت یمین پادشاه را — داده یمین ببیعت عهد و یمین تو
تامهرملك وسلطنت اندر یساراوست — ملك وزارتست وسری در یمین تو
چون پادشاه را پدر بهگزین توئی — شد نزد پادشا پدر بهگزین تو
رای مبین تو سفرش اختیار کرد — خیر اختیار با دارای مبین تو

---

۱ ــ نسخه س ـ چودست کرم ز آستین تو . ۲ ــ درنسخه س ـ این بیت اضافه شده است :
برخیرها معین همه خلق ایزدی — همهجا روی و باشی ایزد معین تو

فرزند نازنین تو گر نزد شاه شد | رنجور دل مباد تن نازنین تو
هر کس بنزد شاه امینی گزین کند | فرزند هر آینه بهتر امین تو
فرخ بود بدو نظر پادشاه دین | این رای نیك دید و دل پاك بین تو
زوداکه بینی آمده اورا به نزد خویش | بر تخت عز و جاه شده همنشین تو
تادرجهان شهور وسنین خواهد آمدن | در عز و ناز باد شهور و سنین تو

تا کار دین ودنیا دارد و طریقها
جز بر طریق راست مباد آن واین تو

در مدح وزیر صدرالدین

ای صدر دین و دنیا بادا بقای تو | منشیندا کسی بجز از تو بجای تو
بیگانه باد باتو غم و آشنا طرب | بادا ببحر لهو طرب آشنای تو
بر کلك تست تکیه گه ملکت زمین | وزقدر بر سپهر برین متکای تو
کلك تو چون عصای کلیم پیمبراست | پیدا در و کرامت بی منتهای تو
بر کلك خویش تکیه زن اندر ثبات ملك | او اژدهای دشمن تست وعصای تو
اندر شفای تست همه خلقرا شفا | زانرو همی خوهند خلایق شفای تو
ای مهتران ملك همه زیر دست تو | وی سروران دهر همه خاك پای تو
یك موی تو که قیمت جان خلایقست | هست این کمین فضیلت قدروبهای تو
ارزنده ای بدان که فشانند برتوجان | ای صد هزار جان گرامی فدای تو
خردی که سوی خلد شد از نسل تو بزرك | بادا کمی بقاش فزونی بقای تو
اورا هزار سال بقا بودوحق نخواست | تا در بقای خویش نبیند فنای تو
بود ازعطای یزدان نزد تو تا کنون | واکنون بنزد رضوان بوداو عطای تو
فرخ لقای خویش نهان کرد از جهان | در آرزوی فرخ و میمون لقای تو
رفت ازسرای خویش بتخت وسرای خلد | اندر دریغ وحسرت تخت وسرای تو

خاطر همه بمدح سرائیت بسته کرد
وین مرثیت نگوید مدحت سرای تو

در مدح دهقان اجل احمد سمسار

ای رنگ رخت گونه گلنار شکسته
یك موی تو صد طبلهٔ عطار شکسته

وزخجلت بالای تودرهرچمن وباغ
افکنده سرسرو وسپید ار شکسته

بازار نکوئی بتو افروخته وز تو
یکسرهمه خوبانرا بازار شکسته

نقش تو بصورتگر فرخار رسیده
زو خامه صورتگر فرخارشکسته

تمثال تو چون دست براهیم پیمبر
هر بتکده هارا درو دیوار شکسته

مخموردوچشم توبیك غنج وکرشمه
صد باردرخانهٔ خمار شکسته

از ناوك مژگان تودربابل وکشمیر
بسیار صف جادوی مکار شکسته

ماراهم‌ازان ناوك‌شوخ تودل‌وپشت
شد خسته هدف وارو کمان وار شکسته

تا خانهٔ زنهار دلم شد بضرورت
آن زلفك تاریك بهرتار شکسته

یك تار نخواهم که از آنزلف‌شودکم
زان تا نشود خانهٔ زنهار شکسته

پیوسته دو چشم سیه تست غنوده
چونانکه‌سیه چشم‌توهموارشکسته

چون چشم توشد بخت من ایدوست غنوده
چون جعدتوشدپشت من‌ای‌یار شکسته

کردم دل خویش ای‌بت‌عیارزعشقت
چون رودکی اندرغم عیار شکسته

چون گردن احرار زبارمنن خویش
دهقان اجل احمد سمسارشکسته[1]

صدری که بدست کرم او ز دربخل
زنجیرگسسته شد و مسمارشکسته

هست اوشه‌احرارو زپیراهن تختش
تاحشرنگردد صف احرارشکسته

در باغ ایادیش براشجار مروت
پخته‌است‌ورسیده‌رطب‌وخارشکسته

از برگ‌وبرآوردن بسیار نگردد
یك شاخ ازان جملهٔ اشجارشکسته

گرشاخ مراد عدوی او ببرآید
پربار شود تاشود از بارشکسته

همواره بود از نفس سر حسودش
از دوزخ تفتیده تف نار شکسته

ازخون جگرگرمژه‌برچهره فشاند
چون پردهٔ ناراست‌وبراونارشکسته

---

۱ ـ این بیت در نسخه س ـ نیست .

آنرا که بتیماروی آمد نکند چرخ — یك موی براندام ز تیمار شکسته
آن کز خط فرمانش برون بردسروپای — گردد تنش آزرده وتاتار شکسته[۱]
شد کعبه زواردرش زانکه بران در — گشت آرزوی سینهٔ زوار شکسته
هرگز نشود دامن زایر بدر او — ازشستن ونایافتن یار شکسته
ای‌دست ستمکاری و کردار بد دهر — ازخلق بکردار و بگفتار شکسته
خودجزتو نباشد که کند دست‌بددهر — ازخلق بگفتار وبکردار شکسته
دارد زبس احسان‌ومروت کف کافیت — آز درم و قیمت دینار شکسته
ممدوح سخندانی ونزد تو سخن را — نبود شرف وقیمت ومقدار شکستهٔ
شاعر زپی نظم مدیح توام ارنی — هستم هوس گفتن اشعار شکسته
تـا طبع مرا نظم مدیح تو بود کار — هرگز نبود طبع مراکار شکسته
ازغیرت وازرشك که برمدح‌تودارم — دارم قلم ازمدحت اغیارشکسته
گر بلبل طبعم نه مدیح تو سراید — ببریده زبان باید ومنقارشکسته
جزمدح تو گرنقش کنم بررخ کاغذ — باد ازکفم انگشت قلمدار شکسته
استاد رشیدی را شعریست ردیفش — چون‌زلف بتان نغز وبهنجارشکسته
من سوزنیم شعرمن اندرپی آن‌شعر — نرزد بیکی سوزن سوفارشکسته
لیکن چو قبول تو خداوند بیاید — آن شعربدین شعرشود زارشکسته
تا گنبد دوار زمین را بخوهد بود — ازیکدیگر آسایش ورفتار شکسته
ماسای‌زشادی که‌زغم پشت‌حسودت — دارد روش گنبد دوار شکسته

از گنبد دوار بداندیش تو برخاك
افکنده نگون‌بادو نگونسارشکسته[۲]

---

۱ - نسخه س - صد خارشکسته - درنسخه س - نیزاین بیت اضافه شده‌است :

هست‌ازنکت پیرلطف توبگه نطق — نرخ گهرولؤلؤ شهوارشکسته

۲ - این بیت در نسخه ع - نیست .

در مدح نصیرالدین علی بن احمد

ای دولب تو قافله قند شکسته
قد تو سر سرو سمرقند شکسته

بادام دو چشم تو بعیاری و شوخی
صد بار بهر لحظه در کند شکسته

از هیبت مژگان دو بادام تو بی جنگ
چنگال هژبران زمین رند شکسته

از جنك نیارامدی آنچشم چو بادام
از سنگ دو سه سنگ زن رند شکسته

از سنك شد آن کندی بادام تو از چنگ
در پوست چو از باد صبا بند شکسته

بر لعل شکرخند که نرخ شکر و لعل
کردی بدو لعل شکر آکند شکسته

خوش باش بدان دولب خوشخند که کردی
بازار شکر زان لب خوشخند شکسته

بادی که شکنهای دو زلف تو پراکند
زان باد دلی چند پراکند شکسته

چین و شکن زلف تو چند است ندانم
دانم که در اوهست دلی چند شکسته

جای دل من نیست در آن زلف که نبود
هرگز دل مداح خداوند شکسته

ممدوح هنرمند که از هیچ هنرمند
نه مهر گسسته است و نه پیوند شکسته

صدری که ندارد ز هنرمندان مانند
تا هست ز مانند چو مانند شکسته

ای بنده نوازی که کف رادتو دارد
آز دل خرسند بخرسند شکسته

دارد شرهٔ جود بر آنگونه که گوئی
دیوانه شدستی کف تو بند شکسته

فرزانه نصیرالدین کز دولت او نیست
ارز هنر و قدر هنرمند شکسته

نپذیرد اگر پند دهندش که مده مال
نبود شرهٔ جود وی از پند شکسته

جز مدح تو ترفند بود هرچه نویسم
کردم قلم از یافه و ترفند شکسته

چون خاطر من مدحت تو زاید فرزند
موئی نخوهم برسر فرزند شکسته

گر آتش مدح دگران بایدش افروخت
تا سوخته تر باشد یارند شکسته

در مدح تو گردد بدرستی سخن من
آنکس که بیابی سخن افکند شکسته

دارد ببقای تو فلك بیعت و سوگند
هرگز نخوهد بیعت و سوگند شکسته

---

۱ ـ در نسخه ع ـ در پوست چو انوار صبا قند شکسته ـ نسخه س ـ در پوست چو آلو ز صبا قند شکسته

دارد دل اعدای تو سوزی که نگردد آن سوز بکافور و بریوند شکسته
بر بسترغم خفت حسود تو چنان زار کش تن شود از بار قزاکند شکسته
وز دارمحن گشت عدوی تونگونسار چون خوشهٔ انگور براوند شکسته
حسادترا در دل ودر پشت شکسته است جز پشت و دل حاسد مپسند شکسته
تا شهره بود غمزه معشوق غنوده تا طرفه بود طرهٔ دلبند شکسته
در طرهٔ آن قندلب آویز که مژگانش دارد صف جادوی دماوند شکسته

از قند لبی بوسه همی خواه که دارد
از دولب خود قافلهٔ قند شکسته

در مدح طغان خان سلطان

شه انجم بپیروزی شهنشاه محول شد برین پیروزه خرگاه
ز برج ماهی لؤلؤ پشیزه ببرج تیرهٔ [1] مرجان چراگاه
ز تحویل شه انجم بتعجیل چو نوروز جلالی گشت آگاه
بدرگاه آمده تاریخ نو کرد بایام جلال الدین شهنشاه
تغان خان مهتر شاهان مشرق خداوند نگین وحصه وگاه [2]
فریدون فتر کیکاوس حشمت سکندر بخت دارا تخت جم جاه
زشاهان مرور ازبید که باشد بنوبت پنج و نوبتگاه پنجاه
ظفریابی که یابد هرچه جوید بعالم جز شریك ومثل وهمتاه
بتیغ آسمان گون آسمان وار کند صبح معادی راشبانگاه
بنعل بادپای ازپشت ماهی فشاند گرد بر پیشانی ماه
زشیر رایت او شیر گردون بترسد چون زشیر بیشه روباه
زمانه گردن گردنکشانرا بطوق طوع او دارد باکراه
ز دامان وجود دوستانش همی دست حوادث ماند کوتاه [3]

---

۱ - در نسخه س - برارند شکسته - ۲ - نسخه ع وس - ببرج تیرهٔ ۳ - نسخه ع وس - خطبه و گاه

بعهدعدل او از ظلم کس را زدل بر لب نیامد ناله و آه
سران لشکر او را ز اطراف زمین بوسند شاهان بر سرراه
بعون‌الله از اینسان ملکداری مسلم شد بر او الحمدلله

در توبه از گناهان

چون درهوای دل تن من گشت پادشاه آمد به پیش سینهٔ من از سفه سپاه
لشکرگه سفاهت من عرضه داد دیو من ایستاده همبر عارض بعرضه گاه
دیوسیه گلیم بران بود تا کند همچون گلیم خویش لباس دلم سیاه
بنمود خیل خیل گنه پیش چشم من تا در کدام خیل کنم بیشتر نگاه
آن خیل‌را بچشم من آرایشی دهد زان نوع دانه سازد و دام افکند براه
رفتم براه دیو و فتادم بدام او وز دیو دیوتر شدم از سیرت تباه
یکروز بی گناه نبودم بعمر خویش گوئی که بود بی گنهی نزد من گناه
هر گونهٔ گناه ز اعضای من برست چون از زمین نم‌زده هرگونه گیاه
فردا بروز حشر گر امروز منکرند اعضای من بوند بر اعمال من گواه
ای تن که پادشاه شدی بر هوای دل هم بنده‌ای از آنکه‌الله است پادشاه
در قدرت اله نگه کن بچشم عقل تا عجز خویش بینی در قدرت الله
قامت دوتاه کردی یکتا شو و مباش همتای دیو تا نروی از جهان دو تاه[1]
پیری رسید و موی‌سیاهت سپید شد یار سپید روی سیه موی را مخواه
زین پس بنعت‌چه‌ذقنان برغزل مگوی کز نظم نعت چه ذقنان اوفتی بچاه
گرجاه و آبروی خوهی معصیت مورز از طاعت خدای طلب آبروی وجاه
یکدم مباش از آنکه دودم پیش نیست عمر بی حسرت و ندامت و بی آب چشم و آه
نیران دوزخ ازتو بر آرد شرار دود گر از ندم نباری از دیدگان میاه

---

۱ ـ نسخه عوس ـ درجهان دو تاه .

گر از عذاب نار بترسی بجو پناه تو توبه راوسایهٔ طوبی ترا پناه
ای‌سوزنی اگر تنت از کوه آهنست در کورهٔ دل چو سوزن زغم بکاه
در پیش چشم عقل جهان فراخ بین چون‌چشم‌سوزنی کن‌و بندیش گاهگاه
نا آمد از تو هیچ گناهی زکوه کم یا هیچ طاعتی ز تو آید فزون ز کاه
زاهل سموم هاویه‌ای وهمی خوهی تا نزد تو نسیم شمال آید از هراه
عصیان کنی وجای‌مطیعان کنی طمع بسیار کله‌هاست بسودای این کلاه
با توبه آشنا شوو بیگانه شوزجرم تا در بحار رحمت یزدان کنی گناه
باچهرهٔچوزر شو و بااشك‌همچو در بگذارتن چوسیم و سرب‌درمیان کاه
دینرا نگاه دارد که دارد زهر بدی ایزد ترا نگاه چو دین داشتی نگاه
ای قادری که هست بتقدیر حکم‌تو گردنده‌چشم اخضر وتابنده مهروماه
هستم‌یگانه‌عاصی‌وعاصی‌چومن‌بسی‌است جمله نیازمند بفضل تو سال و ماه
ازروی بی نیازی‌بخشای‌و فضل‌کن برمن یگانه عاصی وبر جملهٔ عصاه
کافی توئی و قاضی حاجـات‌هم‌توئی نی بر کفا تکیه ما ونه بر قضاه
حاجات‌جمله‌مکفی‌ومقضی‌تو کن‌بفضل ما را مران بصدر قضاة و در کفاة
از ما بخوابگاه پیمبر رسان درود ما را زخواب غفلت روزی کن انتباه
ایمان ما و قوت اسلام و دین ما از ماجدا مکن بجداگشتن حیاه
بر ما لباس خاك چو جیب کلیم کن تا چون‌کف کلیم بر آریم‌ازان جباه

ای‌راوی‌این قصیده بخوان و مرابه بین
کالسمع بالمعیدی خیر من ان تراه[٤]

---

۱ - در نسخه‌ع وس - زنی شناه ۲ - نسخه‌ع‌وس - حاجات ما توئی . ۳ - این بیت در نسخه‌ع نیست.
٤- درنسخه س من‌ان بجراه

در مدح میر عمید

میر عمید عمدهٔ ملك آفتاب جاه / بر چرخ رای شاه‌سفر پیشه شدچوماه
ماهی نواز در سفر از بهر شاه را / آن آفتاب‌حضرت شاه ازجلال‌وجاه
اصلاح ملك‌در سفرش باز بسته‌بود / بهر صلاح‌ملك‌سفر بر گزید و راه[1]
دانست شاه‌عالم‌هر جا که‌او رود / باشد ازو رعیت در امن و در پناه
داند نگاه داشتن اندر میان خلق / هم حق خلق عالم و هم‌حق پادشاه
وندر سفر بداد چو نانکه درحضر / وی حق خلق عالم و ایزدورانگاه
ایزدنگاهداشت‌که باز آمدازسفر / بارامش و سریر بسوی سریر وگاه
هرچند دیر مانده بدیم از امید او / دیر آمدن بخیروسعادت بود بگاه
شدزآتش حسددل وجان‌حسوداو / چون زرو سیم سوخته‌و کاسته بکاه
جان‌ودل حسوددوراز‌ین‌دریغ‌نیست / گرسوخت‌گوبسوزو گر کاست‌گو بکاه
کردند اهل حضرت تا بود درسفر / بروی دعای نیك ببسیار جایگاه
چون بازحضرت آمدباشندبی‌گمان / مانند اهل حضرتش از قوم نیکخواه
هرگز نکردورای ندیدورواداشت / تا کار کس‌نگردد از رای او تباه
بگرفت دست‌سروری‌وجاه‌و قدراو / چون‌رسم‌وطبع‌اوست‌همه کارملك‌شاه
نیکو خوه ویندز نیکوخوهی که‌اوست / هم‌شاه‌وهم رعیت‌وهم‌ملك‌وهم سپاه
همچون کمان کندبر کلك‌وی‌ازشکوه / تیر عدوی مملکت شادرا دو تاه
چون روی‌اوسیاه‌کند سهم روی او / روزعدوی‌دولت خاقان کند سیاه
آن‌صدرسروری‌است که‌درملك‌شهریار / از جملهٔ مهان ببزرگی است‌طاق‌وتاه
جاه ازهزارمهترو سرور فزون شود / گر بدهد از هزار یك جاه‌خود زکاه
آزادگان بخدمت او داه گشته‌اند / از بسکه‌از بزرگی آزاده کرده داه
هرکو کمر بخدمت‌او بست‌بر میان / سایه بر آسمان ز شرف گوشهٔ کلاه

---

۱ ـ در نسخه ع نیست .

وانکو کند بدولت و جاه وی التجا
بر چرخ مه رسد ز شرف جاه او ز چاه

بر خلق واجبست که چون بندگان نهند
بر خاك آستانهٔ او دیده و جباه

من بنده‌ام غریق بدریای بر او
ازدست با شگرف ثنا میکنم شناه

از بحر و بر او بشناه و بناو شکر
نتوان گذشت ومن نرسم بر کرانش آه

وین شعر هم ز من چو گیاهی است سست بیخ
لیکن غریق گشته در آویزد از گیاه

دست از ثنا و شکر بسوی دعا برم
وندر دعا بقای ورا خواهم از الله

تاموت و تا حیاة بود ز آفریدگار
مر آفریدگانرا ازگشت سال و ماه

باقی خوهم حیات ورا همچو ماه و سال
از خالق الذی خلق الموت والحیاه

فرخنده باد روز وپیروز روز عید
مقبول گشته طاعت ومعفو شده گناه

در مدح شاه مسعود حسن

ای سپاه آرای سلطان جهان آرام شاه
کامرانی بـر عدو فرمانروائی بـر سپاه

تاسپاه است وجهانرا این و آنرا جز تو نیست
نی سپاه آرای سلطان نی جهان آرام شاه

آفتاب و سایه‌ای در ملك و گیتی ملك تست
کافتاب عالمی در سلطنت سایهٔ اله

خسرو دیندار دنیاگیری اندر شرق و غرب
صیت گیرودار تو از پشت ماهی تا بماه

ماه در گردون بسلخ و غره گردد منحنی
تـا بزرین نعل شبدیز تو گردد اشتباه

رکن دین تمغاج خان شاه مسعود حسن
بخت مسعود و حسن اخلاق و احسان رسم و راه

وارث افراسیابی ملك توران حق تست
حق طلب کردی بشمشیر و گرفتی تختگاه

راست آمد ازملوك باستان خواندن ترا
کیقباد بزم گاه افراسیاب رزمگاه

چون قدح پیمای گردی جام جم گردد قدح
تازیانه‌ات گر زافریدون سبك دارد چو کاه

قبلهٔ اهل جهان طوعاً و کرهاً بی خلاف
بارگاه تست از اطراف عالم باج خواه

ازحشم و زمحتشم در بارگاهت میرسند
فوج فوج و جوق جوق وجفت جفت و تاه تاه

از بساط بارگاه تـو بلب گیرند گـرد
تا ملوك آن گردرا بر دیده مالند وجباه

دین اسلام ازتودارد قوت اندر دار کفر   کز بد بیگانگانی آشنا یانرا پناه
سعداکبر خطبه مرنام توخواند برسپهر   شیخ اسلامست پنداری اگرپوشد سیاه
تاسپیدی وسیاهی مایهٔ روزاست وشب   تاشب وروز پیاپی مایه سال است وماه
سال وماه‌وروزو شب‌بازینت نام توباد   منبرو مهرو نگین و خطبه وتیغ وکلاه
ملك‌افریدون‌توداری رفته‌ضحاك ازمیان   هست‌ازین گردنکشان‌راگوشمال‌وانتباه
هفت‌کشور قسم‌کن برهفت‌شایسته ملك   هرملك درعهد توتاکشوری دارد نگاه
مررعیت را صبا ازلطف طبع وعدل تو   خوش نسیم آید چوبامشك تبت بادهراه
عدل عمرافزا وغم‌کاه است شاها دیرزی   تا بوی مرطاغیانرا غم فزا وعمرکاه
آه برنایـد ز حلق خلق در ایـام تـو   کزتو بی‌رنجند ورنه‌ازچه پیدانیست‌آه
شاه کیهانی زکیهان آفرین آموز لطف   باز کن باب قبول توبه و عفو گناه
پادشا دریا بود دریای رحمت باش تـا   هرمطیع وعامی اندروی تواند در شناه
چاه‌کند ازسوزن خاطر حکیم سوزنی   تـا برآمد یوسف یعقوب مدح توزچاه
مرد بیدر سوزنی گفتارمدح تست‌وبس   بی مدیح توکه داند مردم از مردم‌گیاه
ازپس پیری جوانی یافت در نظم سخن   تاجوان آمدبخدمت‌وقت‌وقت وگاه‌گاه
از گزند چشم بد ایزد نگهدار تو بـاد   تا نیارد کردکس در تو بچشم بدنگاه
چشم ودل دریا و دوزخ باد بدخواه ترا   تا بود دریاو دوزخ جای نیران ومیـاه
وقف بادا تا ابد برتوو بر اولاد تو
ملك‌وملك وتاج وتخت‌وفخروفرو عزوجاه

در مدح سلطان اتسز

آنکه روی چرخ را زینت بانجم داد وماه   داد ملك شرق را زینت بخیل شاه و شاه
شهریارشیردل خوارزمشاه آتسز که هست   در سر شمشیر او پیروزی دین الله
دولتی شاهی‌که بی کوشش سپهر از بهراو   کرد خالی از خداوند کلاه و تخت وگاه
پیش تخت وماه او اکنون زهرجانب رسد   چون کمربندان بخدمت هرخداوند کلاه

شاه مشرق گشته همچون آفتاب مشرقی
تیغ زن پیدا شود هر بامدادان راپگاه
کافتاب از پیش وپس دارد سپاه ازاختران
ملك روز ازتیغ خود گیرد نه ازتیغ سپاه
تیغ توچون آسمانست آسمان چون تیغ تو
این زگوهروان زکوکب چون کنی نیکو نگاه
آسمان گون تیغت ازخون آسمان گردان شود
داشت بتوان آسمانرا از سر تیغت نگاه
آسمان دشمنانت ز آسمانگون تیغ تست
کز برسرشان برد گردان همیشه سال وماه
بر تن اعدا ز تیغت گم شود راه گریز
وزفزع جانشان بسوی آسمان جوینده راه
ملك مشرق را هر آنشاهی که اودعوی کند
چون دو بازوی توانای تو یابد دو گواه
ملك خوارزم ایشه مشرق تراچون مرکبی است
یافته در مرغزار عدل تو آب و گیاه
رایضان[۱] بخت تو اورا همیدارند رام
از پی عالی رکابت بامداد و شامگاه
همچو دارالملك خوارزم ایشه پیروز بخت
یافت دارالملك تورستان ز اقبال تو جاه
هردو ملکت را یکی دار ایشه یکتاه دل
کاندرین ملکت کسی رانیست باتودل دوتاه
خاطب از بالای منبر چون بنام تو رسید
پایهٔ منبر ز رفعت بر گذشت از اوج ماه
هر کجا باد مخالف کاه برگی برده بود
از ره عدل تو با صد عذر باز آورد کاه
عدل کن عدل ایشه مشرق که درهردوسرای
هست نیکو کار عادل را همان عدلش پناه
تا تو در آئینهٔ خاطر نظر داری بعدل
کس مبادا کرده در آئینه عدل تو آه

تا بود دور سپهر آبگون بر گرد وخاك
دشمنانت را در آب دیدگان بادا شناه

در مدح سعدالملك[۲]

بر امیران سخن مدح وزیر پادشاه
واجب آمد چون زبستان گل برانگیزد سپاه
تا چوگل معنی برانگیزاند از بستان طبع
آنکه باشد مادح صدر و وزیر و[!] پادشاه
خسرو دستار بندان آنکه دارد خسروی
بر خداوندان دستار از خداوند کلاه

---

۱ – نسخهٔ ع – ز اتصال ، ۲ - این قصیده در نسخه س دیده نشد .

تا ز سیر کلك او شب در به پیوندد بروز
کس نگوید روز و شب را کان سپیداست این سیاه

سعد ملک آن محترم صدری که سعد ین فلک
پیشکارانند و او بر پیشکاران پیشگاه

ماه تا ماند بزرین نعل راه انجام او
نعل راه انجام او را شکل بر گیرد ز راه

هم جمال سعد دولت هم کمال سعد ملک
هست پیدا اندر او کز هر دو دارد اشتباه

زافرینش مردم و مردم که با هم صورتند
اوست مردم دیگران در عهد او مردم گیاه

ای بدیدار همایون تو شاه شرق را
وقت و ساعت خرم و میمون و فرخ سال و ماه

بر سماع بلبلان می نوش سعدالدوله وار
گر ندیدی جشن سعدالملک سلطان الکفاه

دل بعشق نیکوان در عنبرین زنجیر کش
بند کن در چاه سیمین تا نیندیشد گناه

از گناه اندیشه کی دارد دلی کز بهر او
عنبرین سازند و سیمین نیکوان زنجیر و چاه

زر بلون کاه گشت از ترس روز جشن تو
از تو روز جشن آن بیند که روز باد کاه

جودو احسان تو بی آمیزش آموزش است
هیچ دانا بچهٔ بط را نیاموزد شناه

روی تو آئینهٔ روی مروت دیدنست
جز مروت روی ننماید در او کردن نگاه

سوزنی در شاعری آرنده و وارنده شد
شرط خدمت را بجای و حق نعمت را نگاه

دل چو گاه نقره کرد از فکرت مدح تو زانک
تا سخن چون نقرهٔ صافی برون آید ز گاه

بنده اندر حق تو دارد صفای اعتقاد
از صفای اعتقاد بنده به داند الله

در مدح محمد بن یوسف

سری که خلق جهانرا ویست پشت و پناه
امین دین الله است و سعد ملکت شاه

ستوده فخر خراسان محمد یوسف
که چون محمد و یوسف جمال دارد و جاه[1]

اگر محمد و یوسف ندیده‌اند بهم
کنون ببینند ار اندرو کنید نگاه

محمد از سر انگشت خود اشارت کرد
مه تمام بدو قسم شد بحکم اله

---

۱ - در نسخهٔ س این بیت افزوده شده است :

چو آنگهی که محمد بدر شد از دل خار
چو آنگهی که بسر رفت یوسف از بن چاه

مه صیام بدو قسم کرد او و گذاشت بقسم روز بصوم وبقسم شب بصلوه
زنان مصر بریرند دست اگر دیدند جمال یوسف یکبار بر گذر ناگاه
هزار مرد ستمکاره دست ظلم برند کنون بعهدش از آن بیم اگر شوند آگاه
اگر محمد اندر مقام محمود است گناه امت خود را ز حق شفاعتخواه
بنزد خاقان محمود او رعیت را همی شفاعت خواهد زگونه گونه گناه
برادرانرا یوسف چو داد گندم و جو بها گرفت ازیشان بضاعت مزجاه
اگر بضاعت مزجاه پشم و پنبه بود نبود گندم و جو نیز جز که تخم گیاه
میان تخم و گیاه و میان پنبه و پشم بسی تفاوت نبود چو عقل بیند راه
بجای گندم و جو او همی‌دهد زروسیم بآشنا و به بیگانه فی سبیل‌الله
بدل ستاند ازیشان بجای پنبه و پشم چه شعرهای رکیك وچه فصلهای تباه
از آنچه می بدهد تا بدانچه میگیرد تفاوتست چو از در که تا بر کاه[1]
همیشه تا بمه روزه در مجالس علم بود درود محمد رونده بر افواه
پس از درود محمد ثنا و مدحت تو رونده باد برافواه خلق بی اکراه
همیشه تاکه بگویند بر چه سیرت‌بود نشست یوسف در صدر پادشاهی‌وگاه
بصدرعزت بادی نشستهٔ چون یوسف سران ملك بخدمتگرست بر درگاه

به‌پیش روی‌توازامت محمد پیش
نشسته یوسف‌رویان باقباو کلاه[2]

وقال یمدح الوزیر[3]

ای گاه‌وزارت بتو هم‌چون‌فلك‌ازماه آراسته تابر فلك ماه نهی گاه
ماه‌فلك فضلی وشاه حشم جود رخشنده‌تر ازماهی وبخشنده‌تر ازشاه
ازهمت‌تو‌ماهی‌وشاهی‌است فرودت چون‌بندگی ازشاهی‌وچون‌ماهی ازماه

---

۱ — نسخهٔ ع — چو از زرگاه تا برگاه — نسخهٔ س شقاوتست چو اززر نگاه یا برکاه .
۲ — این بیت در نسخه س نیست . ۳ — این قصیده تنها در نسخه ع دیده شد ودر نسخه اصل (ت) و نیز نسخه بدل (س) دیده نشد .

دین ازتومنظم شدچون رشته ز لؤلؤ چون جنس بجنس آمدو همتاه بهمتاه
عدل وهنروفضل وفتوت بهمه جای گامی ننهی الا بـا تو همه همراه
تا ازقلم کاه مثال تو مثالی بیجاده نگیرد نشود گیرابر کاه
هستند ببزم تو کمر بسته قلم وار بیچاره لبان طرب افزای لقب کاه
از کلك خط آرای تو بی آگهی کلك با کسوت اهل هنر آید گه و بیگاه
از کرم پدید آید بی آگهی کرم چندین قصب اطلس وخز و بز دیباه
تشبیه گران سخن آرای بصد قرن شبه تو نیابند ز اقران وز اشباه
بر عرصه شطرنج ثنا گفتن تو صدر من سوزنیم بیدق وصاحب شرف آنشاه
از بحر ثنای تو بشکر نعم تو ساحل نخوهم یافت بزورق نه باشناه
از آه پدید آید در آینه ها زنگ دیدیم بسی آینه در مدت کوتاه
از صیقل عدلست ترا آینه روشن کی زنگ بر آرد چو کس ازتو نکند آه
نادان زن ومردی که بداندیش تو زایند آن آیسه تا محشر واین منقطع الباه
تا سال ومه وروز وشب آرد فلك پیر در دولت برنای تو ازقسمت الله

بادا شب تو به زشب وروز تو از روز
سال تو به از سال تو وماه تو از ماه

(در مدح تمغاج خان مسعود بن حسن)

ماه رجب که هست همایونترین همـای از آشیـان فضل خدایست بـر گشای
پـروازش از لـوازم پیروزی و ظفر گسترده سایه بـر علم سایـهٔ خدای
خورشید خسروان که جهانراست عدل او همچون چراغ ماه بهر خانه کـدخدای
آی است ماه در لغت ترك و شاه ترك دید از سپهر آینه فام این خجسته آی
هم آی و هم رجب زشهنشه خجسته شد تا هم خجسته رو بود وهم خجسته رای
شد مـرسپهر راز هلال رجب زبـان تا بـر سرای شاه شود آفرین سرای
تا این هلال بدرشود بی گمان شود تا گوشهٔ سپهر پراز آفـرین سرای

شاه سپهر قدر و خداوند تیغ و تاج تیغش سپهر سیما تاجش سپهر سای
اسبش سپهر جولان رمحش سپهر سنب بختش سپهر مسند و تختش سپهر جای
طمغاج خان اعظم مسعود رکن دین سعد اختر و مساعد بخت و سدید رای
رای سدید و یاس شدید ورا شدند قیصر بروم رام و مسخر بهند رای
تیغ جهان گشای گهردار شاه راست در هر گهر نمایش جام جهان نمای
جام جهان نمای بدست شه است تیغ تیغ ورا ستودی دست ورا ستای
ای دست شاه باکرم بی کران تو ابر است زفت و بحر بخیل است و کان گدای
شاها قوام عالم بردست و تیغ تست. بردست گیر قائمهٔ تیغ جان گزای
تا هیچ سرفراز نیابد بجان خلاص کو پیش تو نشد بزمین بوس سر گرای
جانرا بآزمایش تیغ اجل برد هر دشمنی که با توشود کوشش آزمای
شیران بمرگ[1] دندان خایند چون بحرب گردند مرکبان سپاهت لگام خای
روزگذشته را و شب نارسیده را برهم زنی بپویهٔ اسبان بادپای
از عدل دیرپای بود ملك برملوك عدل تو برتو دارد ملك تو دیرپای
انصاف شکر نعمت ملك است خسروا تا ملك میفزاید انصاف میفزای
بزدای رنگ خون ستمکاره راز تیغ خود تیغ تست صیقل زنگ ستم زادی
شاید مترس خون ستمکاره ریختن میریز بی محابا خوه شای و خوه مشای
بایست عدل تو ملکا خاص وعام را پیوست ناگسست نه گه‌های و گه مپای[2]
ای سوزنی بمدح شه از بوستان طبع دم را نسیم ورد طری زن زخلق وبنای
تا شادمان شود ز تو مسعود سعدرا جان در جنان و کالبد اندر حصارنای
جز مدح شاه بیهده گوئیست شاعری هشتاد سال بس که بدی بیهده درای
گویند و گفته اند که آبستن است شب وین گفتگوی دانند اهل حدیث ورای
هرشب زعمرت ای ملك بی عدیل باد آبستنی که باشد خورشید عدل زای

۱- نسخه ع ـ شیران مرگ ۲- این بیت، در نسخه س نیست

گرسایهٔ همای برافتد بدشمنانت چون مخلب عقاب اجل بادجان ربای
گسترده باد سایهٔ طوبی بفرق تو
ماه‌رجب که‌هست‌همایونترین‌همای

در مدح تمغاج خان

ای‌جهانداری که‌داری‌بر‌جهانداران‌سری پیش توجز بندگی دعوی‌شاهان‌سرسری[1]
نیستی اسکندرو داراو اندر ذات تو شوکت‌دارائی استو حکمت اسکندری
گرصف آرائی صف آرائی بمیدان نبرد درسپاه خویش‌صفداری عدو را صفدری
در امان تو رود آهو گرازان پیش یوز سایهٔ شاهین بود آسایش کبك دری[2]
روز و شب عدل‌ترا گویندو انصاف ترا ای مه هر روزنی وی آفتاب هر دری
گوهرشاه قلج تمغاج خان و رکن دین از برای قمع اعدا چون قلج با گوهری
خسرو محمود قول وفعل‌و شان‌و سیرتی داور مسعود نام وفال وبخت و اختری
از قرا خان حسن تا پادشا افراسیاب وارث گاه نگین و مهر و تیغ و افسری
تا بود انگشتری را زینت از انگشت تو آسمان زیرنگین تو بود چون بنگری
دیدهٔ اعدای توچون چشم افعی بر کند گر زمرد پیش اعدا داری از انگشتری
سعد اکبر از فلك ناظر باقبال تو است تا تو از اقبال خود ناظر بسعداکبری
فرا فریدونی از آباو از اجداد خویش لاجرم چون فرا فریدونی افریدون فری
ملك دینرا شاه ملك‌آرای حق‌پرور سزد تو سزی‌زیرا که‌ملك آرائی‌وحق پروری
دادگستر پادشاهی از ره انصاف و داد نسپری جزدر جنان‌راهی که‌اینجا بسپری
عالم‌ازانصاف‌وعدل‌تست‌چون‌فردوس‌عدن ما بفردوس اندریم و توبفردوس اندری
سایهٔ اوراق طوبی سایهٔ چتر تو شد از قیاس ای‌سایهٔ یزدان که‌توهم‌درخوری
درپناه‌عدل‌توچون‌اهل حضرت‌برخورند بس دعا گویندتا ازملك‌ودولت‌برخوری

---

۱ - در نسخه‌س این بیت اضافه شده‌است*.
شاه شرن وچین که از سهم تو اندر هند وروم رای رائی کرد نتواند نه قیصر قیصری
۲ - درنسخه س - سایه شاهین‌کند مأوای خود کبك دری .

ماه شعبان سایه‌افکندای ملك بر ماه‌صوم	مسرعان در پویه انداز مشرقی وخاوری
تا بماه صوم میمون و همایون روز عید	ازمشبکهای[1] شعبان روز وشب‌را بشمری
گر مه شعبان مه پیغمبر است‌ای پادشاه	تو مقیم شاهراه سنت پیغمبری
بارگاه این مه تو از اهل خبر[2] آباد کن	کز ملوك و از سلاطین افضلی و اخبری
از مقالاتی که‌از بهرزه و احسنت عام	شاعران بر خسروان بندند پاکی‌وبری
مشتری دیدار شاهی هر که‌دیدارتو دید	خاك پایت را بنور دیدگان شد مشتری
از روان عنصری در خواب تلقین یافتم	کای جهانرا دیدن روی تو فال مشتری
تابرین وزن و قـوافی آفرین گفتم تـرا	آفرینها میفرستم بر روان عنصری
کسوت مدح تو خوش‌دوزندخیاطان‌نظم	چون‌من‌اندروقت معنی‌میکنم‌سوزنگری
تاکه بر خیزد بحکم داور بیچون وچند	از میان‌خاك و آب و باد و آتش داوری
دیده آبی با دوتن خاکی بد اندیش ترا	سر زشمشیر تواش بادی و آتش داوری
تا بود محبوب دلها دولت و طول بقا	دولت و طـول بقای تـو مبادا اسپری

بر جهاندران سری‌جاویدبادامر تو
ای‌جهانداری که‌داری برجهاندران سری

در مدح صدرجهان

صدرجهان رسید بشادی و خـرمی	در دوستان فزونی و دردشمنان کمی
شاه جهان وصدرجهان شادوخرم است	جاوید باد شاه بشادی و خرمی
ای شاه ر از طلعت فرخنده فـال تو	در دیده روشنائی و در سینه بی‌غمی
هستند ناصحانت زنـاز و نعم غمی	چونانکه حاسدانت ز بار نعم غمی
صدرزمین تواضع و خورشید طلعتی	وزطلعت تویافته خورشید برزمی
خورشیدی وسحاب‌چه خورشید وچه سحا	خورشید جود ذره سحاب سخانمی
مرامت رسول علیه‌السلام را	در علم شرع صاحب و صدر مسلمی

---

۱ – در نسخه‌ع – از مشککهای. ۲ – نسخه‌ع – بارگاه این‌ماه‌را ازاهل‌خیر آبادکن نسخه‌س – بارگاه این‌مه‌زاهل خیر خیرآبادکن.

عالی عبارت خوش عذب فصیح تو — از الکن الکنی برداز ابکم ابکمی
سلطان ملك دینی ودنیاهم آن تست — چون نیکخواه دولت شاه معظمی
مردم شناس شاهی ونزدیك اهل عقل — مردم توئی و شاه شناسا بمردمی
چون آدمی بصورت و معنی فرشته‌ای — گوئی که هم فریشته‌ای و هم آدمی
باآنکه اعلم العلمائی بعلم شرع — فتوی نشان کننده بوالله اعلمی
الله اعلم ار زتو باشد کریمتر — باری ز علم از همهٔ خلق اکرمی
در مدح تو بصورت تضمین اداکنم — یك بیت رودکی را در حق بلعمی
صدر جهان جهان همه تاریك شب شدست — از بهرما سپیدهٔ صادق همی دمی
بینند جسم را ونه بینند روح را — بینیم مرترا که تو روح مجسمی
کردند قصد جسم تو و روح توبسی — آهوئی و فزرمی و کرکوتی ورمی
بگرفتشان زمین وزمان کردخاکسار — توهمچنان عزیز وشریف ومکرمی
تا جای گنج قارون ایشان فروشدند — تو برشده بطارم عیسی بن مریمی
ایوان توز طارم پیروزهٔ فلك — بگذشت‌ازآنکه صاحب‌ایوان وطارمی
در جویبار سنت و در باغ علم شرع — چون سروراستی چوبنفشه همی غمی
طاوس وار در چمن فقه و باغ علم — زینسو همی خرامی‌وزانسوهمی‌چمی
ازحشمت توبی ربض وخندق‌وسلاح — سد سکندر است بخارا ز محکمی
اسلاف توبرحمت حق حامی وبند — بی زحمت پیاده و سرهنگ‌دیلمی
حق کی گذاشتی که بخارای چون بهشت — ویران شود بجملهٔ مشتی جهنمی
شمس‌حسام‌برهان دانی که توکه‌ای — درد بخاریان را درمان و مرهمی
در حضرت سمرقند از فرپادشاه — شاهنشه ائمهٔ دین فخر عالمی
تدریس تو دعای شهنشاه اعظم است — توخاص دوستدار شهنشاه اعظمی

تا چرخ تیزدور زدوران نیارمد
باید که از دعای شهنشه نیارمی[1]

۱- درنسخه س این‌بیت اضافه شده است .

درحق شاه دعوت تومستجاب باد — وندر حق تو دعوت عام ذخارمی

در مدح رضا بن عمر بن محمد الحسنی

دلم بعشق بتی راهمی کند شمنی — که بر بتان بنکوئی کند همیشه منی
بتی که زلف چوقیر از بدوش پرشکند — کند بتبت و قرقیز کاروان شکنی
شکست قیمت مشك و گل وسمن بسه چیز — بمشك جعدی و گل خدی وسمن ذقنی
بنار ونارون اندر فکند زردی و خم — بناردانی رخسار و قد نارونی
دلی که سهم وسیاست زشیر بارز بود — ربود آهوی چشمش زپر فریب وفنی
بروزوشب دل وچشمم زعشق وصورت او — به بیقراری درمانده اند و بی وسنی
بمستمندی و بیچارگی شدم مشهور — چنانکه یار بطیره گری و طعنه زنی
کنارو بوسه بصدجهد وحیله یابم ازو — ازان نحیف میانیش و کوچکی دهنی
همی نیابم ازان هست نیست دولت او — تمام بهره زخوش بوسگی وخوش سخنی
بلب عقیق و بدندان سهیل را ماند — نگارمن که بیاکیست لؤلؤ عدنی
تـو لؤلؤ عدنی دیده‌ای کـه او دارد — بـگوهر یمنی در ستـارهٔ یمنی
بدان ستاره و گوهر همیشه بوسه دهد — بر آستانهٔ فرزند سید مدنی
گزیده سید سادات افتخـار الدین — رضای بن عمر بن محمد حسنی
یگانه‌ای که دو گیتی بر او شدند گوا — بنیك نامی و فرخ دلی و پاك تنی[1]
جمـال انجمن آل مصطفی و عـلی — مصدری که جمـال زمینی و زمنی
زمانه با حشم خشم تو ندارد تـاب — بپیش حلم توجرم زمین سزد مجنی[2]
سرشت ذات توازفضل و فطنت است وجهان — چو تـو ندیده مرفاضلی و بـافطنی
ز امتحان تـو اهل هنر شده عاجـز — هنر نموده بتو عاجزی و ممتحنی
چو فضل خود بنمائی سبك مقر آری — بنکته ای همه مردان مرو را بزنی
بباغ مکرمت اندر دو صنعت است ترا — نهال جود نشانی و بیخ و بخل کنی
همه نهاد تو ورسم وسان وسیرت تو — ستودنـی وستوده است سری و علنی

---

۱ - در نسخه س این بیت اضافه شده است ،
جمال انجمن سروران که هرسرور — که پایگاهی او نیست نیست انجمنی
۲ - این بیت در نسخه ع نیست -

در آفرینش تو آفرین ذوالمنن است سزاست بر تو بدن آفرین ذوالمننی
ز نسل شیرخدائی و باتو دشمن تو چو روبه است برشیر شرزهٔ عرنی
پناه جوی شود پیل با مهابت تو چوعنکبوت کند گردخویش جامه تنی
چنان غرور دهد دشمن ترا گردون که ماهتاب بگیرد بنرخ پیرهنی
کسی که پیرهن کین توفرو پوشد جهان چگوید گوید باوزهی کفنی
بآخر ازهمه گیتی بنام دشمن تست درسرای توگیرد وطن زهی وطنی
شکوه وتوش توو حشمت تراچه زیان زگفتگوی دو سه خاکپاش گولخنی
بنفشه چمن بوستان جاه و شرف توئی و دشمن جاه تو سبزهٔ دمنی
بسبزهٔ دمنی دل گرای کی گردد کسی که یابد بوی بنفشهٔ چمنی
دلی که مهرو هوای تواندر او نبود دراوچه دین‌خدای وچه کیش اهرمنی
اگربجان بخرد دشمن ترا عاقل ز روی توبخجالت بود ز کم ثمنی
کسی که جاه جهانی بخویشتن گیرد کند بخدمت صدرتو خویشتن فکنی
نه بیند ازهمه آل نبی همال توکس توهم نبینی برکس همال خویشتنی

حسود جاه تودرچاه محنت‌است‌وحزن
بسر نیاید تا جاودان ز بی رسنی

در مدح محمد بن علی بن محمد الهروی

ایا ستوده بتو خانوادهٔ نبوی جهان گرفته برأی صواب وعزم قوی
توئی بحق شرف دین کردگارجهان نه دین بودنه‌شرف‌هر کجاکه‌تو بنوی
اجل سید عالم سپهر جاه وشرف محمد بن علی بن محمد الهروی
بزرگوارتر از تو ندید کس بجهان بزرگوار تر از تو توئی و باز توی
جهان پیر کهن گشتهٔ ز کار شده بدولت تو جوانی گرفت باز و نوی

اگر بر آدمئی صد زبان پدید شود / زصدزبان‌همه مدح وثنای‌خودشنوی
شبی که‌از تو فقیری دو صد غنی نشود / بروز ناری تا بامداد وکم غنوی
غریق منت احسان بی شمار تواند / بزیر منت باری مدان که تو گروی
پیمبری بسخا گر کسی کند دعوی / ز دوستی سخا شاید ار براو گروی
زرای تو همه کس بر ره صواب روند / ز رای خویش تو هم بر ره صواب‌روی
منازعان تو هر چند طاعن و قویند / بنزد اهل خرد جمله طاغیند و غوی
اگر ترا بجهان بیعددعدوست رواست / بگاه کینه قویتر ز صد جهان‌عدوی
منازعان تو نار عداوت افروزند / زبخت‌تو همه بر نار خودشوند شوی
گرفته‌اند نکو خواه‌و بدخوه‌تو مدام / یکی‌طریق ضلالت یکی طریق سوی
عدوت با تو برابر بود باصل ونسب / اگر برابر باشد کلیم باشطوی
کسی که با تو دم اتحاد وصدق نزد / اگر چه‌هست‌موحد‌یکی‌است‌با ثنوی
ثناو مدح‌تو برسوزنی فریضه‌شداست / ز اتحاد تو با فخر تخمهٔ نبوی
همیشه‌تا که‌شناسنداهل‌حکمت‌وشرع / صحیح رازسقیم و ردیف راز روی

هزار شاعر استاد باد مداحت
چو بحتری‌وجریروچواصمعی‌لغوی

درمدح وزیر

ای‌صاحبی که‌بروزرا صدروسر‌توئی / فرخ وزیر داد ده دادگر توئی
نام عمر ترا وز همنامی عمر / در سیرت عمر چو عمر ناموزتوئی
نام‌عمر بعدل وسیاست‌سمر شدست / امروز هم بعدل و سیاست سمرتوئی
ازعدل اوبگردجهان جزخبرنماند / واکنون‌عیان‌کنندهٔ‌این‌خوش‌خبر‌توئی
در مذهب تناسخ اگر راستی بدی / گفتی هر آنکه‌دیدتراکان عمر توئی
چون‌خلق‌را بداد عمردل‌نهاد گیست / شاید گران یکی نبودچون‌دگر‌توئی
از عدل تو خلایق درخواب‌رفته‌اند / وز حرف عدل اندر خالق سهر توئی

اسلام را بلاد و کور بی نهایت است — تیمار دار جمله بلاد و کور توئی
بی تو جهانیان همه بیروح صورتند — از بس بزرگواری روح صور توئی
بر جان آنکسی که بجان کسی ازو — اندك ضرر رسیده تمامی ضرر توئی
از گونه گون هنر دل تو گنج گوهر است — واندك هنر خریده بگنج گهر توئی
گنج گهر توئی وز احسان و مردمی — گنج گهر دهنده بمرد هنر توئی
از یك بدست کلك مظفر بوقت کار — بر صد هزار خنجر و تیر و تبر توئی
آشوب و شور و فتنه و شر هر کجا که خاست — آرام شور و فتنهٔ و آشوب و شر توئی
گنج و ولایت و حشم پادشاه شرق — اینها همی که بر شمرم سر بسر توئی
گر شاه مر ترا نه پسر هست چون پسر — ور شاه را پدر نه توئی چون پدر توئی
لابد که شاه را پدری او ترا پسر — او مشتهر بدان و بدین مشتهر توئی
از تیغ پرورندهٔ شغل پدر شه است — وز کلك پرورندهٔ ملك پسر توئی
صاحبقران ستاره شمر جز ترا نهاد — صاحبقران برغم ستاره شمر توئی
آنکس که پیش همت و دست جواد او — گردون زمین نماید و دریا شمر توئی
از حلم و از تواضع و از جاه و از شرف — گردون سرکش و زمی بارور توئی
جانهای سرکشان چو فدای تن تو است — ایشان تنند جمله بران تن چو سر توئی
هر کس ندیده شکل قضا و قدر بچشم — از عزم و جزم شکل قضا و قدر توئی
برمسند و سریر وزارت بفر و زیب — چون بر سپهر طلعت شمس و قمر توئی
زین پیش فر و زیب بد از مسند و سریر — واکنون مر سریر و مسند را ز زیب و فرّ توئی
نزد رعیت و حشم پادشاه شرق — صدر ستوده خصلت نیکو سیر توئی
تیر از کمان ظلم چو انداخت ظالمی — تا بر ستم رسیده نیاید سپر توئی
کاریگر است تیر سحرگاه عاجزان — بخ بخ ترا که رسته ز تیر سحر توئی
گردون بشرم سیر کند برسر تو زانك — از پای قدر و همت گردون سپر توئی
طوبی است در جنان شجر و این خجسته ملك — امروز چون جنان و چو طوبی شجر توئی
اولاد و اقربای چو برگ و بر تواند — بروی ستوده برگ و پسندیده بر توئی

کس نیست در زمانه که در سایهٔ تو نیست ای چون درخت طوبی طوبی مگر توئی
تا مستقر طوبی خلد است خلد باد هر مستقر که ساکن آن مستقر توئی
هرگز مباد سایهٔ عمرت گذشته زانك طوبی توئی و سایهٔ نا بر گذر توئی
خیر البشر شفیع تو بادا بروز حشر
کامروز خیر امت خیر البشر توئی

درمدح وزیر صدر جهان

ای صاحبی که صاحب صاحبقران توئی وندر جهان کسی بهست از جهان توئی
صدری کز او نبازد خلق جهان توئی بدری که او بنازد بر آسمان توئی
اندر بر سعادت و اقبال دل توئی وندر تن مروت و انصاف جان توئی
مر درّ و گوهر شرف و احترام را امروز در حقیقت دریا و کان توئی
همنام خویش را زره داد بی شکی همراز وهم طریقت وهم رسم وسان توئی
ازدین پاك وسیرت نیکو وخلق خوب بنیاد خیر واصل صلاح وامان توئی
در محفل سران و بزرگان روزگار صدری که نام صدری زیبد بدان توئی
ملك دو پادشا چو دو بستان بفرتست یك سرو سایه دار بدو بوستان توئی
دارد خلایق از رمه بی شبان نشان تیمار دار این رمهٔ بی شبان توئی
نام و نشان داد ندادند بی تو کس امروز داد ورز ز نام و نشان توئی
برهیچ خلق فتنه نینگخته است دهر باشد براو درست که فتنه نشان توئی
از جود بی نهایت و از فضل بی قیاس رشك روان حاتم ونوشین روان توئی
از فتنه آسمان بزمین برزدی اگر معلومشان نبودی کاندر میان توئی
محبوب هردلی توئی اندرمیان خاك مذکور این سبب را برهرزبان توئی
فرزند وار خلق جهانرا بپروری گوئی که خلق را پدر مهربان توئی
اقبال و بخت ودولت باشند همنشین آنراکه همنشین بشراب وبخوان توئی
وانراکه تو شدی بنمك میهمان همی هم مرو را بجاه وشرف میزبان توئی

والا جلال دین شرف اهل بیت را هم میزبان فرخ و هم میهمـان توئی
دل شادمانه دار و نشاط وطرب گزین کاندرخور نشاط ودل شادمان توئی
بادا بنیك بختی جاوید زندگیت
کز نام نیك زندهٔ تا جاودان توئی

در مدح وزیر

ماه رجب فرخ و نوروز جلالی گشتند قرین از قبل فرخ فالی
فال همه عالم شود از هر دو مبارك گیرند اگرخال خود از صدر معالی
صدری کـه همه ساله ببینندهٔ او بر فرخنده بود روز چو نوروز جلالی
والا پسر صاحب عادل کـه پدر وار شد بر هنر و ملك هنرمندی والی
فرزانه ضیاء الدین کز همت والا خورشید فلك را نپسندد بهمالی
بیش از عدد آنکه بود ذره خورشید بخشد بکمین سائل خود دروولآلی
آید بر هرکس که بدوکرد تولا از بخشش او نعمت و دولت متوالی
حالی بر او هرکه در آید بسوآلی آسوده دلی یابد و حالی و مآلی
افزون بود از اختر گردون بشماره آنچ ازکف اوماحضری باشد ومالی
از همت او هیچ عجب نیست گر آید از همت او شوئی و از چرخ عیالی
ای از شرف و رتبت خـاك قـدم تو گردون برین سافل و درگاه توعالی
داد است ترا رفعت وعزوشرف و قدر کت درخور آن دید خدای[1] متعالی
ازخدمت درگاه تو عالی‌شود آنکس کز مهر وهوای تو دلش باشد عالی
بدر فلك فضلی و در هرهنر و فضل انگشت نمای همه عالم[1] چو هلالی
نی‌نی نه هلالی توکه برچرخ فضایل چون شمس وقمر زینت ایام و لیالی
خلق همه عالم ز تو با نفع و منالند بر عالمیان عالم نفعی و منالی

۱ - این بیت در نسخهٔ ع و س نیست .

ازجاه تو ومال تو دردهر کسی نیست　ناکرده بحاصل غرض جاهی و مالی
بس کس که بمال تو کند دوست نوازی　بس کس که بجاه تو کند دشمن مالی
گردون نسگالد بجز ازنیك تو زیرا　اندر دل تو نیست بجز نیك سگالی
ذات توباوصاف محاسن محکی است　وز جملهٔ اوصاف مساوی متعالی
از نیك فعالی است همه خلق ستوده　باز از توستود است همه نیك فعالی
مثل تو کسی نیست بعالم ز بزرگان　زان کز پدر خویش پذیرفته مثالی
طبع خرم صاحب عادل بتو فرزند　چون روضه خلداست وتودرروضه نهالی
هنگام بهار است و نهال اکنون بالد　زیبد که در آن روضهٔ فرخنده ببالی
زان روضهٔ فرخنده نهالی که ببالا　باشد برو برگش همه فرخنده خصالی
تا روضه خلد است ودراورسته نهالی　آن روضه مباد ازتو نهال آمده خالی
تا سال و مهی آمدنی باشد بادت　فرخ سر ماهی و خجسته سر سالی
عیش توخوش وناخوش ازوعیش معادی
کار تو نکو وز تو نکوکار موالی

در مدح سعدالملك

هم بجمال وکمال و هم بجوابی　کس بپدرماند اینچنین که تومانی
هر که ترادید سعد دولت پنداشت　گرچه نماندست وی تو دیر بمانی
آینه سعد دولت است جمالت　آمده در تو ازو پدید نشانی
بروی مانی بهر کجا بنشینی　گوئی آنجا مثال وی بنشانی[1]
هرکه نظر در تو کردمی بنماید　در توخیال پدر چو واحد و ثانی
بهر جمال پدرمثال تو بر تو　هرنظری خواند نیست سبع مثانی
نامداز تو امان بدی بجهان کس　جز تو نبودی حقیقتی و گمانی

---

۱ ـ نسخه س ـ از وی بی وی بهر کجا که نشینی　هم کنف خود خیال او بنشانی

آب گهر برد گوهر سخن تو — وآبروی در کلام تو ز روانی[1]
هست پدیدار تو امان فلك را — از جهت خدمت تو بسته میانی
از ره تشبیه تو امانی گوئی — باپدر خویش مانی و تو امانی
صورت ومعنی توئی بصورت ومعنی — نام ورا زنده دار تا بتوانی
از توجهان‌ای جهان بصورت‌ومعنی — هست مزین تراز صور بمعانی
چون پدر وجد بخلق نیك و بخلقت[2] — پاك سرشت‌وستوده‌خصلت وشانی
سیرت‌وسان وسرشت وخلقت‌وخلقت — هست پسندیده تراز آنکه تودانی
چشم خرد را زبس شریفی نوری — جسم هنر را زبس لطیفی جانی
حشمت توقیع تست ملك سلیمان — امر ترارام گشته انسی و جانی
دولت تمغاج خان عالم عادل — داده ترا برسر وزیران خانی
حاسد جاه ترا زحیرت و غیرت — سینه‌چو آتشکده‌است ودیده‌خانی
تیر گی کلك مصری دو زبانت — به زفروغ دو رویه تیغ یمانی
شاه‌بتیغ دورویه ملك ستانداست — داده بکلك توتا کند دو زبانی
ازدوزبان کلك‌خودچوتیغ‌دورویه — داد دهی خلق را و دادستانی
صدر رفیع تو برترین مکانست — تو متمکن ببرترین مکانی
کف‌تراکان‌وبحرخوانم‌چون‌هست — درکف رادتو وصف بحری وکانی
از کف راد تو درو گوهر گیرند — این بثناگوئی آن بمدحت خوانی
خوان مدیح توسوزنی‌خوهدآراست — چاشنی‌است‌این قصید وسرخوانی
ازتو دعا و ثنای تو ابدالدهر — بادا نا منقطع چوسیر سوانی

بخت جوان توسوزنی را داده
ازپس پیری جمال وفر جوانی

---

۱ – این بیت، در نسخه ع وس دیده نشد   ۲– در نسخه س چون پدر وجد وعم بخلق و بخلقت.

در مدح علی بن احمد

چو تیر غمزه بناز و کرشمه اندازی — نشانه از دل مسکین من کن ای غازی
نخست با تو بدلبازی اندر آمده‌ام — چودل نماند تن در دهم بجانبازی
مرا چوجان بباری شداست قربانت — بود همیشه رو اگر بجان من تازی[1]
گهم بغمزهٔ زهراب داده خسته کنی — گهم ببوسهٔ بیجاده مرهمی سازی
چو هیچ زخم توایدوست بی نوازش نیست — مرا بغمزه بزن تا ببوسه بنوازی
هزار عاشق داری و من هزار و یکم — بمن نپائی و زانان بمن نپردازی
یگانه‌ای بنکوئی یگانه ایم بعشق — همیخوریم غم عشق تو بانبازی
مرا بعشق توطشت‌ای پسرز بام افتاد — چه رازماندطشتی بدین خوش آوازی
خوش است عشق تو گو آشکار یارازاست — خوش است باتوام از آشکار بارازی
بچاره سازی با خصم تو همی کوشم — که مروزی را افتاده کار با رازی
سپر نیفکنم ازخصم تو همیکوشم — که خصم نبود بی طاعتی و طنازی
چو مشك عشق تو غماز من شدای دل وجان — بدیع نبود ازعشق و مشك غمازی
خبر بمجلس ممدوح من رسید که تو — چگونه بردل مداح او همی تازی
سپهرفخر وعلا افتخاردین کـه بدو — کند تفاخر دین پیمبر تازی
ز چرخ صید کند نسرطایر و واقع — عقاب همت او از بلند پروازی
ایابزرگ وسرافرازمهتری کت نیست — نه در بزرگی یارونه درسرافرازی
نسیم خلق تواز آهوان تاتاریست — سموم خشم تو از کژدمان اهوازی
بطبع پاك زیادت کنندهٔ خردی — بکف راد زبن بر کنندهٔ آزی
مهیب تر ز هژبری بروز رزمی وباز — لطیف ترز غزالی ببزم بگمازی
نیازدیده بروی توبازکرد از آنك — نیاز دیده نئی پروریده نازی
بنیك نامی مشهور گشتی و معروف — ازآنکه باکف رادی و بادر بازی

۱ – این بیت در نسخه ع – نیست .

سخای حاتم پیش سخای توزفت است نبرد رستم پیش نبرد تو بازی
همیشه غالب و قاهر بوی باعدا بر مگر که اعدا کبکند وتومگر بازی
بمدح تو سخن من بهفتمین گردون رسید بی‌رسن از چاه هفتصد بازی
هزار سیخ بیکدست اگر بدست آری بدست دیگر هم در زمان براندازی
بنزد توهمه اعزاز اهل دانش راست که اهل دانشی و مستحق اعزازی
هزار سال ترا عمر باد در اعزاز
که‌گر شمار غلط گردد ازسر آغازی

درمدح عمید احمد

من ندارم باور ار گوئی که به زانسان پری روی آن زیبا پسر بین تا بود زینسان پری
در جمال آن پسر بنگر که اندر روی او خیره ماند آدمی و عاجز و حیران پری
با پری گر گوی نیکوئی بمیدان بفکند گوی‌وچوگان بفکند بگریزدازمیدان پری
ایکه اوصاف پری دانی جمال او به بین تا بود مانندهٔ دیوار آن جانان پری
قامت چون سرو بستانست جانان مرا نیست ازقامت چوسرو بوستان ایجان پری
سرو چون ماند بقد آن نگارین بیشتر در میان سر وبستانی‌کند اوان پری
در ومرجانست دندان ولب جانان‌ونیست با لب ودندان‌همچون‌دروچون‌مرجان‌پری
گوی‌سیمین‌داردوچوگان مشکین آن پسر باچنین گوی وچنین‌چوگان‌کندجولان‌پری
در و مرجان لب و دندان او را هر زمان بندگی خواهد نمودن از بن دندان پری
با چنین گوی وچنین چوگان بمیدان نبرد بفکند گوی‌ازجمالت بشکند چوگان پری
گرپری زانسان بخوبی نه بدی هرگز بدی سالها متواری و پنهانی از انسان پری
آن پری کوهست‌پیدا نیست زانسان‌خوبتر چشم انسان خیره ماند در جمال آن پری
آدمی پنهان شود همچون پری از شرم او برخلاف آنکه گردد زادمی پنهان پری
هست برهان آن پری راکادمی‌صورت‌شود ور چنین گوئی ندارد هرگزاین‌برهان‌پری
اینك‌اینك‌چون‌غلامان‌عرصه می‌خواهدزدن عارض‌خود پیش صدر عارض غلمان پری

خواجهٔ عالم حکیم عارض احمد آنکه او فخر انسانست و او را میبرد فرمان پری
صف‌زده بینی پری رویان به پیش تخت او چون‌سلیمانست گوئی‌خواجه و ایشان پری
مجلس او همچو بستان سلیمانست باز صف کشیده پیش‌اوچون‌سرو در بستان‌پری
هر پری‌کز امر اوبیرون شود شیطان‌شود چون در آرد سر بخط او شود شیطان پری
خدمت او تاج دارد بر سر ایمان خویش گرزدینداران همی‌دارد درست ایمان پری
چون پری بینم به پیش‌خدمتش گردد یقین کافریدست از برای خدمتش یزدان پری
تا چو خلق او بگیرد بهره ازبوی‌خوشش گاهگاهی آدمی را زان‌کند نقصان پری
کردپیمان‌خواجه تا شعری بر آرم‌درردیف من ردیف‌شعر خود کردم بدان پیمان پری[1]
هست انسان بنده احسان‌درست‌است‌این سخن او زانسان پیش دارد بندهٔ احسان پری
جان وانسان بندهٔ فرمانبرش بادا مدام
تا بتازی هست انسان آدمی وجان پری

در مدح وزیر گوید

ای بر سریر دولت و اقبال متکی مخدوم بی‌خلافی و ممدوح بی‌شکی
والاوجیه دین که سپهدارشرق‌وغرب فخر آرد از تو نایب فرزانهٔ زکی
برتیغ اوست تکیه گه شغل کلك تو مردان تیغ زن شده برکلك متکی
میدان فضل ومرکب اقبال در جهان همتای تو سوار نه‌بینند بچابکی
با جود کف رادتو آید گه عطا بسیاری سخاوت حاتم باندکی
در جود بر زیادتی از معن زائده در فضل فضل داری برفضل برمکی
فضل از نژاد برمك آتش پرست تو تو از نژاد مهتردین وز علی زکی
در علم با زمین مطبق برابری درقدر و جاه برز سپهر مشبکی
تا لوح آسمان‌چك ارزاق خلق شد تو خلقرا بمردی مضمون آن چکی

---

۱ ــ این بیت درنسخه س ــ نیست .

روزی ز آسمان بسر کلك تو رسد — تا تو بسیر کلك ببخشی بزیرکی
گرسایه کف تو در افتد بممسکی — اندر زمان بیفتد ازو نام ممسکی
صدیك از آنکه تو بکمین شاعری دهی — از بلعمی بعمری نگرفت رودکی
پیری زراه عقل وجوانی زروی بخت — وندر بساط لهو بکردار کودکی
چون کودکان زدایه ومامك زبخت خویش — دیدی نشان دایگی و مهر مامکی
چونانکه شهدوشیر مکدطفل نازنین — توشهد وشیر دولت و اقبال میمکی
تا برتو برگ گل نزند دست روزگار — بختت بپرو راند در ناز و نازکی
دولت رکاب بوسه دهدگاه برنشست — چون داغدار مرکبت آرند بیرکی
آندیده را که در تو نظر باشد ازحسد — روید بجای هرمژه‌ای تیر ناوکی[1]
از روزگار خلق شکایت کند بتو — وز تو بروزگار کسی نیست مشتکی
هستند سروران بجهان صدهزار پیش — ازفضل وازکرم توسروصدر هریکی
در زیر بار منت تو هست یك جهان — شرح وبیان بکار نیاید که کی وکی
دولت ز مهتر متهتك جدا بود — از تو جدا مباد که بس بی تهتکی
تا جنت است و دوزخ باشد هرآینه — این مسکن موحدو آن جای مزدکی
اندر دل حسود تو باد آتشی زده — چون آتش جهنم با سهم مالکی
از خرمی و لهو دل پرنشاط تو — همچون جنان و پیش تورضوان براندکی
هرگز مباد برتو فذلك شمار عمر — کاندر شمار فضل وکرم بی فذلکی
چونین قصیده گفت بزیبائی ادیب — اندر حق امیر سماعیل گیلکی

هست این جواب شعر بزیبائی آنکه گفت
یارب چه دلربای و فریبنده کودکی

---

۱ - در نسخه ع این بیت اضافه شده است .
واندل که در میان دوچله بکین تست — در وی رسد زقوس فلك زخم بیلکی

درمدح دهقان اجل عمیدالدین

سرو سیمین من ای من ز غمت زرین بی — دل من با تو چرا چون دل تو با من نی
آن سرافرازی چون سرو تو با من تا چند — وین چونی بی‌تو تهی دل بدن من تا کی [1]
چون نی تافته ام پی سپرای آخته سرو — بر دل باخته ام چند نهی تافته نی
گر بنی نقش کنم شکل تو بر تخته سرو — تخت کی گردد آن تخته و آن شکل تو کی
تا در آئی چو یکی سرو بمیدان نشاط — در یکی جام چونی برده سبك ریخته می
تا به بینم ترا وز تو به نی نقش کنم — سرو بالای سلیمی و نکو روئی می
نی گویا بلب آری و چو بلبل بدمی — تا بگویم ز سهی سرو تو نی ناطق حی
سرو چه کز لب او گویا گردد نی خشك — کس نشانی ندهد جز تو بصد برزن و جی
سرو بسیار به از نی بهمه جای ولیك — هست یك نی که به از سرو کدامست آن نی
نی دهقان عمید است که صد میدان سرو — آید از ریشه برون و برهش گردد پی
سرو بستان سخا کز نی ککلش بعطا — نامه جود و سخا طی شد بر حاتم طی
سرو آزادهٔ باغ نسب و فرخزاد — که نیش فرخ پیکی است ز سر ساخته پی
آنکه در سرو و نی از سبزی و زردی است بود — از کفش جود و سخا رسته چو خون در رگ و پی
آنکه چون سرو زره دار و چو نی تیغ زنند — حشم داد یك عادل بر دشمن وی [2]
صورت شیرین اش نقش کند بر تن سرو — از دل تیره دواتی چو دل ابن اوی [3]
سرو اگر یابد آب از نی شیرین خط او — بدل کندر زاید شکر از سرو چونی
سر نی سبز شود در مه دی چون سر سرو — گر ز سرسبزی او یاد کند نی در دی
نی او سیر چو بر سرو روانش دل داد — بوستان هنر آراید چون صاحب ری [4]
حاسد جاهش اگر تازه چو سرو است بآب — زود گردد چونی از نار هبا ولا شیئی
از سر نی که میان بستهٔ فراش ویست — سرو اگر بوسه دهد گردد آزاد زعی

---

۱ – و ۲ و ۳ و ٤ – این ابیات در نسخه ع نیست .

طبع من رود نی است آب ده از مدحت تو ونددرین شعر نی و سر و خورند آب از وی
تا ببستان ونیستان گذرد بر نی و سرو نور خورشید بر آنجمله که تاریکی حی
رخ اعداش چو نی باد و سرش باد چو سرو سال عمرش بعدد باد فزون از الفی

ناصحش باد سرافراز چو در بستان سرو
حاسدش پای فرو گل شده چون نی در دی

غزلیات

باده پیش آر

ساقیا پیش آر باز آن آب آتش فام را — جام گردان کن ببر غمهای بی انجام را
ز آنکه ایام نشاط و عشرت و شادی شده است — بد بود بیهوده ضایع کردن این ایام را
مجلسی در ساز در بستان و هر سوئی نشان — لعبتان گلرخ و حوران سیم اندام را
باده پیش آور که هنگام است اینك باده را — هیچگون روی محابا نیست این هنگام را
خام طبع است آنکه میگوید بچنگ و کف نگیر — زلفکان خم خم[1] وجام نبید خام را
مجلس عیش و طرب بر سازو چون بر ساختی — پیش خوان آن مطرب مه روی طوبی نام را
هر کجا طوبی بود آنجا بود خلد برین
نزد ما پیغمبر آورده است این پیغام را

دلبر جانان

باز دیگر زه دل من دلبری جانان گرفت — باز کاری کان بلا بد بر دل و برجان گرفت
باز بیچاره دلم در جور آن دلبر بماند — باز مسکن جان مسکین کوی آن جانان گرفت
جان و دلرا از من آن جانان دلپرور ربود — بوده و نا بوده و یاد مرا نسیان گرفت
ساخت کارجان و دلرا دلبر جانان ولیك — سوخت از هجران تنم کز هر یکی هجران گرفت
مونس جان و دل من دلبر جانان من — آدمیزاداست لیکن روی و خوی جان گرفت
تا براو پیدا شوم پنهان شود از من همی — گوئی ازمن آشکارا جان ودل پنهان گرفت
روی اگر گویم بمن بنمای ننماید بمن — وای حال آنکه چون من یار نافرمان گرفت
طوف کردم گرد کوی او برای روی او — ناگهان ازچشمه های چشم من طوفان گرفت
درمیان گریه ناگه آه کردم از جگر — تاهمه کویش بر آب و آتش سوزان گرفت

---

۱ - در نسخه م - خم بخم جام نبید خام را

هرچه کردم تا به بینم روی او سامان نشد — کار چون من عاشقی هرگز کجا سامان گرفت
بیدل و بی جان و بی جانان و دلبر مانده‌ام — کیست آن کو کار دشوار مرا آسان گرفت
تا نیابم دلبر و جانان نیابم جان و دل
بیدل و بی جان زمولانا سبق نتوان گرفت[1]

با من چرا نگفتی

چرا نگفتی با من بتا بروز نخست — که عهد و وعده و پیمان من مدار درست
بمن مده دل وازمن وفامجوی بدانك — جفای آخر باشد ز من وفای نخست
وفا نمودی از اول جفا کنی آخر — درین دل آنچه نبات نیات قول نرست
چنان نمودی از اول که چست از آن منی — کنون چو می نگرم زان دیگرانی چست
زتیغ خوی توتن را بخون دل شستم — دل از امید وصال تو می ندانم شست
برای خویش روا کنون که عاجزم[2] با تو — همه مراد مراد تو بنده بندهٔ تست
درست رفتی در عهد و وعده و پیمان
زهی بعهد بدووعده‌های پیمان سست

عهد ووفا[3]

ای شده عهد تو بر کینه و پیکار درست — بوفا عهده تو نا آمده یکبار درست
با من ارعهد ترا نیست درستی ووفا — هست باتو بوفا عهد من ای یار درست
بت دلداری و من عاشق دلدادهٔ تو — عهد من با تو بود چاره و ناچار درست
گر مرا عهد تو ایدوست شکسته است رواست — آن شکسته است که ندهمش ببسیار درست
بعزیزیست مرا عهد تو هم قیمت زر — زرخی زرد و شکسته نه چو دینار درست
ای نمودار ز بتخانه فرخار بما — بتو گردد صفت لعبت فرخار درست

---

۱ - این بیت در نسخه ع نیست . در نسخه م - بی دل وجان پیش مولا نادر نسخه م گوئی ازمن اودل وجان مرا بنهان گرفت . ۲ درنسخه م عاجزیم بتو . ۳- این غزل درنسخه ع وم دیده نشد .

کاروانهای تبت دارد زلف تو بهم
بیکی تار شکسته بیکی تار درست
از شکنهای سیه جعد تو باید پرسید
خبر گمشدگان ره تاتار درست
همه درحسن وجمال توبدیدیم عیان
آنچه از یوسف مصر یست باخبار درست
گر ترا گویم صد یوسف گویم که بدین
صدیك از وصف تو شد گفته مپندار درست
با من اوصاف تو نایافته گر رو بکنم
پیش دهقان اجل احمد سمسار درست
هنری عین دهاقین که کجا وچه خرد
جز بعین هنرش ندهد دیدار درست.

آن خداوندی که رای وروش روشن اوست
بهمه شغل صواب و بهمه کار درست

بوی بنفشه

یار مرا خط بنفشه زار بر آمد
بوی بنفشه زخد یار بر آمد
یار سر از شرم چون بنفشه فرو برد
گرد گلش تا بنفشه زار بر آمد
بردلم از زلف بیقرارش یکچند
عشق فرود آمد و قرار بر آمد
با سر زلفش نگشته کار بیکسو
خط چه بلا بود و بر چه کار بر آمد
سبزه بعالم ز نو بهار بر آید
بر لب او سبزه بی بهار بر آمد
عارض آن بت فروغ نار همی داشت
خط چو دود از فروغ نار بر آمد
نار دلفروز او بدود بپوشید
وز دل پرسوز من شرار بر آمد
گفت که از دستبند عشق تو جستم
کم خط آزادی از عذار بر آمد
گفت که در پای دام جور تو ماندم
گرنه یکی خط که صد هزار بر آمد
زلف تو بسیار کرد جور بمن بر
خط تو از بهر اعتذار بر آمد
کارمن از عشق آن نگار بیاراست
کان خط مرغول چون نگار بر آمد

چون بجمال نگار خود نگریدم
مه بشمار ده و چهار بر آمد

تو چو آهوئی

غالیه غاشیهٔ زلف پریش تو کشد
بو ازو باز بیبگانــه و خویش تو کشد

ریشهٔ جیش ترا خاصیتی دان که ز چرخ
جرم مه را بکمند آرد و پیش تو کشد

ماه گردون بری از جیش تو نتواند برد
آب رخسار تو تـا ریشهٔ جیش تو کشد

ایکه عاشق کشی و کینه کشی کیش تو شد
بس غما کاین دل بیچاره ز کیش تو کشد

تو چو آهوئی و در چـابکی و زیبـائی
چون سر آن مژه چشمك نیش تو کشد

بار عشق تو کم و بیش تو در وعدهٔ تست
از کجا عاشق دلخون کم و بیش تو کشد

نازنینی تو ولی ناز ز اندازه مبر
تا دلم ناز رخ و زلف پریش تو کشد[1]

خاك زمستان[2]

زنده شد خاك زمستان کشته از بادبهار
ساقیا زان آب همچون نار افروزان بیار

خاك بستانرا بده زان آب آتشگون نصیب
تا کند هر شاخساری راچو مستی بادسار

ز آبگون بخت روان کیخسرو آتش حشم
گنج بادآورد کرد از باطن خاك آشکار

خاك از آب و ابر از باد صبا فـرزند زاد
لالهٔ میناتن قطران دل آتش عذار

آتش عشقی که نوزادان آب و خـاك را
بدنهان ازباد پیداشد زبس بوس و کنار

رست ازخاك چمن گلبن چواسبی آبگون
بادرا داده عنان درزینش از آتش سوار

بادگیر گوش عاشق گرنباشد خاکبوس[3]
بشنود نعت گل آتش فروغ آبدار

تاج دین محمود بن عبدالکریم آن بادلطف
آب صفوت صدر خاکی حلم آتش اقتدار

---

۱ - این بیت در نسخه ع - دیده نشد ودرنسخه م - نوشته شده‌است:

بکشم بارکم و بیش تو در وعدهٔ تست
از کجا عشق تویابد کم و بیش تو کشد

۲ - این غزل در نسخه ع - در قسمت مدایح نوشته شده و در نسخه م - دیده نشد. ۳ - در نسخه ع - خاکپوش.

لعبت بدیع

ای سرو رسته از طرف جویبار بر
بر سرو و ماه سلسلهٔ مشکبار بر
ای لعبت بدیع و نگار بدیع چین
برصورت تو فتنه بچین در نگار بر[1]
جائی که گل رخت بود ایماه کی خرد
گلبرگ تازه را بدل خار خار بر
فصل بهار گشت برون آی سوی باغ
وزباغ باز خانه دل بی غبار بر
بنگر که فر باغ گلست ای نگار بس
کف را تهی مدارو بتنگ و کف آر بر
دو بلبلند ماده و نر بر کنار سرو
بر سرو ما ده لحن زند برچنار بر
گوید یکی که سال نو آمد زپار به
می پار سال نوکند از مرغ پار بر[2]
گوید که بار دیگر خرم بهشت شد
ای باغبان بکس دو بسته مدار در
ایعاشق اندر آی و گل افشان بروی دست
وندر هم آر با صنم میگسار سر
می خور بگرد باغ و گل کامکار گیر
بی مور و مار نیست گل کامگار گر

ایدوست

مارا زغم عشق توایدوست بس آخر
آن شادی وصل تو کجارفت پس آخر
وصل تو زمن رفت وپس وی نگرانم
گر بازنگردد نکند روی پس آخر
داریم هوا و هوس وصل تو در سر
جاوید نمانند هوا و هوس آخر
هم با من بیچاره بیك حجره در آئی
گردد دل تو نرم بگفتار کس آخر
یکروز نیاید که یکی یار موافق
با تو نفسی صدق زند بی مگس آخر
وزصحبت ناجنس خسان دست بداری
تاچند بود صحبت ناجنس وخس آخر
گرعمرمن ازدهر بجزیکنفسی نیست
با تو بهمان یکنفسم هر نفس آخر
هرگز برمن بی دگری راه ندانی
ره رفت نداند برموئی جرس آخر
ای زلفك تو دزد و دل من عسس او
آندزدبدست آردیکشب عسس آخر

---

۱ - درنسخه م - بچین و تتار . ۲ - درنسخه ع - بار بر - درنسخه م - بار بر .

فریاد رسم کوئی یکروز بجانت
چون کار بجان آمد فریاد رس آخر

عشق و بهار

عشق و بهـار وفرقت یارو تن نزار
آورده اند بر دل من کار وصعب کار

تیمار دوست با من واز من بریده اوست
هجران یار با من وازمن گسسته یار

فصل بهار با من نازك چو برگ گل
لشگر برون زدم چو گل سرخ در بهار

تا کامکار گردم بر دشمنان ملك
یکسو شدم ز برگ گل سرخ کامگار

هنگام گل ز لعبت گلرخ جـدا شدم
در دیـده وصال خلیدم ز هجر یار

بر اختیار خلق نه بر اختیار خویش
بهر صلاح خلق سفر کردم اختیار

جستند خلق رنج من از مهربان خویش
من رنجشان کشیدم و برخود[1] نهاده بار

رنجیست اینکه چون بحقیقت نگه کنم
نازاست وراحت از پس این رنج بی شمار

ای گلبن نشاط دل من بفضل کن[2]
بی من مباش تازه و بر گل مکن کنار

تـا من چو از سفر برسم از رخان تو
بر گل کنم کنار خود ای چون گل بهـار

لذت عشق

عمرم افزونی گرفت از لذت عشق عمر
لـذت عشق عمر عمر مرا نارد بسر

ور بسر خواهدشدن عمرمن اندرعشق تو
هم بسر باز آرم از عشق عمر عمری دگر

بررخ چون جنتش کردم نگاهی در زمان
ازلب چون کوثرش بوسه مزیدم چون شکر

گفتم ای شیرین پسر گویند درجنات عدن
برلب کوثر[3] عمر ساقی دهد صبح آبخور[4]

برلب کوثر عمر ساقی بود آنجا چوهست
برلب تو کوثر اینجا طرفه کاری ای پسر

با بناگوش ولب وزلف سیاه و خال او
عشقبازیرا بدانم داد چون دید ظفر

---

۱ - درنسخه ع - بردل . ۲ - درنسخه ع - زراه مهر . ۳ - درنسخه م - علی . ٤- درنسخه ع - صح الخبر

گفتم ایجان پدر دانی پدر داری بگفت   چون عمر باشم چه خواهی تا نباشم دادگر
عشقبازی با[1] عمر بازی همی پنداشتم   بود باری بازئی با جان و کاری با خطر
عهد با عشق عمر چونان ببستم[2] من ولی   عشقبازیهای پیشش راهبا کرد و هدر
جز عمر معشوق اگر گیرم نیم چون رافضی
خارج از ممدوح جز سید حسین بن عمر

خط نگار من

خط نگار ترك من چون طوق قمری بر قمر   یـا چون قطار مور بر گرد قمر بسته کمر
وان زلف پرچین و شکن خمیده چون پشت شمن   بر روی آن سرو چمن ژولیده موافروز بر
خط بدیع آیین او وان زلف مشك آگین او   بر دوزخ رنگین او دلرا[3] برید از یکدگر
یکروز با او ناگهی کردم براهی همرهی   میرفت آن سروسهی پیش من و من براثر[4]
میدیدم آن بـالای او وان رفتن زیبای او   وز مهر خاك پای او هزمان برافشاندم بسر
ناگاه صبر از من بکاست درجان و دل افتاد خواست   شهری برین محضر گواست این راندارم مختصر[5]
دردامنش آویختم صدگونه رنگ آمیختم   وزدیده گوهر ریختم در پیش آن رو شن گهر[6]
پس گفتم ایزیبا نگار از داغ عشقت زینهار   از کرم و تیمار تو کار انده کنم داری خبر[7]
من فتنه‌ام بر چهر تو بر چهر همچون مهر تو   دل داده ام از بهر تو یکره بجانم باز خر
آویختم برموی او بوسی زدم برروی او
وز چهره نیکوی او از بوسه گشتم کامور[8]

---

۱ ـ درنسخه م ـ نی عمر. ۲ ـ درنسخه ع ـ من که دل درنسخه م ـ عمر خوبان نبستم من ولی. ۳ـ در نسخه ع ـ بپوسته شد بریکدگر ـ درنسخه م ـ گیرند عطر از یکدیگر. ٤ ـ در نسخه م ـ میرفتی. ٥ ـ درنسخه ع ـ درپیش آن سروسهی میرفت ومنهم براثر ٦ ـ درنسخه م ـ در پیش آن روشن گهر. ۷ ـ این بیت درنسخه م ـ نیست ۸ ـ این بیت درنسخه ع. نیست و درنسخه م این چهار بیت اضافه شده است :

گفتا نئی دل گرم من عاشق شدم چه جرم من   زین پیش مشکن جرم من هان آبروی من مبر
با دوستی پیش آمدم زانپس که باخویش آمدم   خود بادل ریش آمدم گفتا توئی ازمن بتر
(نسخه م ـ بازت ره خویش آمدم گفتا که خودرا خود بتر)   اورا بمان وین یکزمان کمتربکن آه وفغان
(نسخه م ـ کم دارو این آه وفغان)   این گفتگوی این و آن بگذار برمن در نگر

درنسخه ع وم بلافاصله این سه بیت اضاقه شده‌است :

لابه ده وبرباخودش زی خانه باصدکش مکش   (درنسخه‌م ـ به‌ده‌وبر ناخوشش زین خانه باصد کفش)
دامن بگیر و درکشش در خانه وبر بنددر (در نسخه‌م ـ دربنددر)
در نازده بر روی او بوسه‌فره برروی‌او (درنسخه‌م ـ ده‌یازده برروی‌او)
واحسنت وزه برروی اومیگوی وبوسه میشمر   گرخصم اوآگه‌شود باتوبدل کین خوه شود
خوهی سخن کوته شود بگذر ازآن زیبا پسر (درنسخه م ـ سه‌داوه بابی سپر)

لعبت نخجیری چشم

زلف چون قیر تو ای بی تو مرا روز چو قیر هست شبگیر و رخ خوب تو مه در شبگیر
مه بشبگیر حقیقت ندهد نور چنان که رخ خوب دلارای تو زان زلف چو قیر
بسر زلف چو نخجیر تو دام دل ماست که بر آویخته از طرف چمن بدر منیر
دل دیوانهٔ ما از در زنجیر تو شد گر شدست ای پسر اینك دل و اینك زنجیر
تیر مژگان تو ای لعبت نخجیری چشم دل ما خست چنان چون دل نخجیر بتیر
گر بنخجیر کسی تیر گشاید نه عجب ای عجب بر دل ما تیر گشاید نخجیر
سپه آرد مهت از مورچه مشکین پر تا تو از مملکت حسن شدی غزل پذیر
نزد عشاق تو باری همه الفت که تو زان سپه بود ایا بر حشم خوبان میر
وان اسیران که بزنجیر خم زلف تواند هم بمشکین شکن خط تو باشند اسیر
آنگه آرایش گیرد ز جمال تو جهان که شود خد تو از خط تو آرایش گیر
چون ز برجد شود آن بوسه گهی کوراهست گونه بسد و لعل و مزهٔ شکر و شیر
با چنین بوسه گه آن به که زمین بوسه کنی بر وزیری که امامست و همام است و امیر[۱]
آن امامی که بدو خانهٔ دین شد معمور
وان وزیری که از و دیدهٔ ملك است قریر

خواهی بوفا کوش بتا خواهی کین توز

بنمود بمن روی نگارین خود امروز دلبند من آن کرد که مه روی کله دوز
در آرزوی روی نگاریش بدم دی آن آرزوی دینهٔ من راست شد امروز

---

۱ - در نسخه ع - با چنان بوسه گه آنگاه زمین بوسی کنی
بر وزیری که امامست و امامست وزیر - در نسخه م - امامی که وزیر

میتافت بکف رشته ومیدوخت بسوزن	ترك کلـه آن روی چو روی گل نوروز
من شسته بنظاره و انگشت همی گز	آب ازمژه بگشاده وغلطان شده چون کوز
گفتم که ایا بـاتو دلم چون قد تو راست	چون زلف توشد پشت من اندرغم تو کوز
چندین غم تو خوردم و نـاز تو کشیدم	از عشق من وناز خود آگـاه نئی نوز
پیدا نتوانست جواب سخنم داد	ازشرم برافروخت دو رخسار دل افروز
پیروزه نگین خاتم از انگشت بمن داد	یعنی که شود عاقبت کار تو پیروز

من بر سر میدان توگردانم چون گوی
خواهی بوفا کوش بتا خواهی کین توز[1]

چون گل نوروز

مشکین کله بر گل نهی ای ماه کله دوز	تا درمه دی باز نمائی گل نوروز
ای چون گل نوروز برخسار و ببالا	بر سر و سر افراز سرْ افرازی و فیروز
گر سرو وگلت خوانم مانی بگل وسرو	مفراز سر ازکبر و رخ ازکینه میفروز
چون سوزن باریك توداریم تن خویش	ای مـاه کله دوز کله از تن ما دوز
تا چون کله[2] دوزی حسن آموزی از ما	بر دست و گریبان تو باشیم ره آموز
نی نی هوس است اینکه همه برسرچاکر	اینك دل وجانم توخوهی سازوخوهی سوز
خوه اسب وفا زین کن وزی مهرهی تاز	خوه تیغ جفا آخته کن کین زرهی توز

من بر سر میدان توگردانم چون گوی
وندر کوی هجران توغلطانم چون کوز

لاله رخ

تا بسته ام بدان دورخ لاله فام دل	مانند لاله سوخته دارم مدام دل
گشت ازطپانچه لاله رخ من رخام رنگ	در عشق روی لاله رخان رخام دل

---

۱ - این بیت در نسخه ع وم نیست. ۲ - تاچون توکله دوختن آموزی ازما.

دانه است و دام خال و خم زلف آن صنم — من سال و ماه بسته بدان دان و دام دل

تا دیده لحظه لحظه بدان بت نگاه کرد — نوشید باده غم او جام جام دل

چون دید رنج فاقه بدل بر حلال کرد — بر دیده کرد خواب و غنودن حرام دل

در هجر آن ز دیده و دل دوستر مرا — بیخواب گشت دیده و ناشاد کام دل

جز بر وصال دوست نخواهند یافتن — خواب تمام دیده و شادی تمام دل

از من چو یار عزم سفر کرد پیش ازو — بر بست بار رحلت و برداشت کام دل

هر منزلی که دوست در آنجا نزول کرد — آمد به پیش و کرد بدو بر سلام دل

با دل چگونه پخته شود کار خام من — صد گونه کار پخته من کرد خام دل

گوئی مرا که صبر کن و دل بجای دار
آخر چگونه صبر کنم با کدام دل

روی تو

ای رنگ خواسته زلبان تو فام لعل — وی خواسته ز رنگ رخان تو فام لعل[1]

خرم رخان تو که ازو ساخت لعل فام — زیبا لبان تو که ازو خواست فام لعل

روی ترا شناسم و لعل لب ترا — جز روی و جز لب تو ندانم کدام لعل

گر بر رخام رو نهی و بوسه ای دهی — گردد ز عکس آن رخ نیکو رخام لعل

بیننده[2] لب و رخ تو خواند فام تو — لعل ای غلام وروی و لبت را غلام لعل[3]

تاکی بفرقت لب و رخسار لعل تو — بر کهربا ببارد جز غم مدام لعل

از گونهٔ لب و رخ تو خواند نام تو — لعل زمردی خط و یاقوت نام لعل[4]

در آرزوی آنکه من و تو بمجلسی — مست شراب و بر کف جام مدام لعل

---

۱ - این بیت در نسخه م- نیست. ۲ - در نسخه ع- ازگونه رخ ولب تو...
۳ - در نسخه م نیست . ٤ - در نسخه م رخسار و لعل تو

روی تو لعل وروی من ازعکس روی تو لعل ومدام لعل و ازو گشته جام لعل
ترسم ز زرد روئی روز[1] وشب و مباد
گشته قضا بسیلی قاضی امام لعل

در دل تراهواست که بامن جدل کنی

ای روی تو چو چشمهٔ خورشید در حمل وز زلف تو زنند شب تیره را مثل
بگشای زلف تافتن اندر فتد بروز بنمای روی تا بشب اندر فتد خلل
کز روی وزلف تو بزمانی هزار بار اندر تو آن کند که شب و روز رابدل
ای در کمند زلفك تو حلقه فریب وی در کمان ابروی تو ناوك حیل
هرکو از آنت خسته شود جز بدین مبند هرکو بدینت بسته شود جز بدان محل
پنهان اجل بشوخی جزع تو اندراست پیدا شده بخوشی لعل تو در امل
ارجو که جزع شوخ توازناز بغنود[2] تابهره یابم از خوشی لعل تو لعل
در دل تراهواست که بامن جدل کنی درجان من مراد که باتوکنی جدل
هرچند در جدل صنما دست دست تست بامن رهی مکن تو بجای جدل جدل
من شاخ کلکم ای بت وبار هوای تو کردست نکته برمن مرحوم مستدل
برهیچ نکته کلك[3] نباشد روا مگر بر کلك سیدالوزرا صاحب اجل
آن صدر دین ودنیا[4] کوکار خلق را
دینی بعلم سازد و دنیاوی ازعمل

بتا باتو کجم؟

راست اینست که جز باتو بدل راست نیم جز بر آنراه که رای دل تو خواست نیم
گر کجم باتو بتا یك نفس اندر همه عمر با خداوند جهان هم[5] نفسی راست نیم

---

۱ ـ در نسخه ع ـ آن در نسخه م ـ کز روی و ۲ ـ در نسخه ع ـ غنود. ۳ ـ در نسخه م ـ برهیچ فلك تکیه نباشد. ٤ ـ در نسخه‌م ـ کاسباب خلق را . ۵ ـ در نسخه م ـ نیم نفس.

زانکه برحسن برافزونی و بر کاست نئی — من بعشق تو بر افزونم و بر کاست نیم
هر کسی در سر سودای تو بنشست و بخاست — من کسی کز سر سودای تو برخاست نیم
راست قد تو چو پیراسته سرویست سهی — من رهی آنکه جز آن سرو پیراست نیم
گر دل از عشق رخ خوب تو ناراسته‌ام — بندهٔ آنکه رخ خوب تو آراست نیم

خواهش ز تو بوس است و کناری نخوهم
مایل آنچه ز تو خواهش بیجاست نیم

ای سیمین سرو

ای جفت دل من از تو فردم — وی راحت جان ز تو بدردم
تا با دل و جان من تو جفتی — من از دل و جان خویش فردم
رنجی که من از پی تو دیدم — دردی که من از غم تو خوردم
برگوی و بیازمای یکبار — تا بشناسی که من چه مردم
من شاخ وفا و مردمی را — کی چون تو گسسته بیخ کردم
داری دل و جان دهم بعشقت — در ششدر اوفتاده نردم
ای سیمین سرو در فراقت — چون زرین‌فال زارو زردم
بیجاده لبا زفرصت تست — رخساره چو کهربای زردم[1]
با لشگر هجر تو همه‌سال — ز امید وصال در نبردم
بر رهگذر بلاست وصلت — از رهگذر بلا نبردم
با آتش و آب دیده و دل — گردد ز تو جوی با دو گردم
زان آب چو خاك خارمندم — زان آتش همچو بادسردم

عشق تو بجان شگرد دارم
تا عمر بسر شود شگردم

---

۱ - رخسار چو کهربای زردم

فریاد از جور تو

ای نگار از حد گذشت این فتنه و بیداد تو　　کی توان فریاد کرد از جور بی بنیاد تو
فتنه و بیداد کن جانا که بر تو فتنه‌ام　　همچو بر تو فتنه‌ام بر فتنه و بیداد تو
تا تو ای دلبر بشادی[1] زی کله دوزی شدی　　خود کلاه مغ نداند دوختن استاد تو
گر من از چشم تو خواهم دور شد یك چشم زد[2]
چشم من باد آژده از سوزن پولاد تو

با تو روی آشتی ندارم

ندارم با تو روی آشتی رو　　طریق آشتی نگذاشتی رو
ره ناداشتی را پیشه کردی　　گرت نیك آید از ناداشتی رو
بنزد آنکه دارد در دلت جای　　چو مارا سرسری انگاشتی رو
چو جوی مردمی و مهر مارا　　نراندی و بخاك انباشتی رو[3]
چو گفتم آتش اندر فعل بدزن　　حدیث من بباد انگاشتی رو
ز تو شام و سحر خوردیم[4] در دشت　　بنزد آنکه او راچاشتی رو
ببازی خطبه گردانیدی از ما
برو هان ای خطیب داشتی رو

سپید دلم را سیاه کردی

سپید[5] کارا کردی دلم بعشق سیاه　　بگازری در ما نانکو نبردی راه
تو گازری سره دانی بجامه شستن لیك　　چو دل بدست تو افتد سیه کنی و تباه
سپید کار و سیه کار دست و زلف تواند　　تو بیگناهی از این هر دوای ستیزهٔ ماه
سپید کاری هر جامه را بدست سپید　　سیاهکاری دلرا بزلفکان سیاه[6]

---

۱ - در نسخه م- بشاگرد کله دوزی شدی. ۲ - در نسخه م- گرمن آزاری بچشم تو خواهم یك چشم زد.
۳- این بیت در نسخه م- نیست ٤- در نسخه م- خوردیم و فرداست ٥ - نسخه‌م- سیاه کارا.
٦ - نسخه‌م - سپید و خشك شود دیر شسته تو بگاه - در نسخه ع- این بیت نوشته شده‌است.

بروز ابر بنور رخت چو از خورشید — سپید و خشک شود دیر شستهٔ تو بگاه
در آب چشمه چو شد پای تو بجامه زدن — در آب چشم زند دست عاشق تو شناه
بیاز مای مرا تا چگونه ام در آب — بسنگ در زن و اندر نورد تاه بتاه
بدار[1] چوب تو سر بر نهم کلنگ بزن — زعشق روی تو بیزارم ار بگویم آه
مرا ز عشق تو آن بس بود بتا که بود — نظاره گاه دو چشمم جمال تو گه گاه
مدار بازرهی را اگر کنم گه گه — زروی مهر بدان روی همچو ماه نگاه

گمان مبر که بروی توای بهشتی روی
نگه بچشم خیانت کنم معاذالله

بغدادی نگاری

بیا ای دیده در بغداد دجله — اگر داری بدل بر یاد دجله
بچشم من نگر تا هست افزون — یکی چشم من از هفتاد دجله
زهجر روی بغدادی نگاری — مرا از دیدگان افتاد[2] دجله
ورا بی دجله بغداد است دوزخ — مرا دو دیده بی بغداد دجله
دو چشم من چو بغداد رخش دید — هوای او بچشمم داد دجله
اگر با چشم من گردی برآید — زبی آبی کند فریاد دجله
چنان بارم ز عشق او که آید — بچشم من سراب و باد دجله
ببغداد ار یکی نامه فرستم — که همچون دیدهٔ من باد دجله
بچشم من چو آب آید ز بغداد — که از شرم تو باز استاد دجله
الا تا در جهان بنیاد بغداد — همیدارد بآب آباد دجله

بقای دجله و بغداد من باد
که با بغداد نیك افتاد دجله

---

۱ - این بیت در نسخه م- نیست. ۲- نسخه م - بگشاد.

ای پسر

ای پسری کان دو زلف بر زده[1] داری — واتش رویت بزلف در زده داری
سرزدهٔ زلف تا بعشق رخ خویش — سر زده ما را بزلف سرزده داری
سرزده عشق من از نسیم دو زلفت — تا که سر زلف ای پسر زده داری
تیرگی از زلف و روشنائی از روی — بر زبر صبح شام برزده[2] داری
رایت خوبی چو برفرازی و رخسار — از بر خورشید باختر زده داری
بارگه عسکریست دولت شیرینت — بر صدف درو بر شکر زده داری
تیر مژهات را چنانکه بر دل تنها — بر تن و بر جان و بر جگر زده داری
از دو لب ارغوان و لاله ز عشقت — بر دو رخ من سرای سرزده داری
دو رخ چون آذر تو یکنظرم برد[3] — سر ز گریبان ناز بر زده داری
من در خدمت زدستم و نتوان گفت — جز در خدمت کدام در زده داری

بنده پذیری کن و مگوی بجانت
رو که جز این درد گر زده داری

زلفک تو

چرا کند بسر زلفک تو گل سپری — چو کرد بایدش از باد پیش گل سپری
ز بوی زلف تو و رنگ و بوی گل پسرا — شگفت نیست که گردند مشک و گل سپری
گل رخ تو ندانم چرا همی سازد — بگرد ماه[4] بر از مشک ناب حلقه گری[5]
که تا به بینم زلف تو و بگویم زه — بدین شکنج پذیری بداست و حلقه وری
چه وقت بوسه دهم بر گل دو عارض تو — گرفته حلقهٔ زلف تو لاله برگ طری
مرا چه زهره و یارای این سخن باشد — گزاف لافی گفتم بدین گشاده دری
چرا پسند ندارم زلعب زلف و رخت — غزلسرائی بر هر دوان بلفظ دری

۱ــ درنسخه م سرزده. ۲ــ درنسخه ع ــ برسر زلفت دلیل غمزه داری. درنسخه م ــ برزلف لیل و بر قمر زده داری ۳ــ درنسخه م ــ بود و همچنین نوشته شده است ــ چنگ من و دامن نیاز تو باتو. ٤ درنسخه م ــ دراز مشك. ٥ــ درنسخه ع ــ این بیت نیست.

زبس عزیزی و بی باکی ای پسر گویم — بجان بنده دری یا بجان بنده‌دری
هزار بار بگویم که را زعشق ترا — نهان کنم نکنم بیدلی و پرده‌دری
چو بیدلان بسر کارخویش باز روم — چونا گهان بسر کوی بنده در گذری
فراق تو اسفا گوی کرد خلقی را — بدانسبب که‌زیوسف بسی توخوبتری
بلا وفتنه‌وبیداد توگرفت جهان
پس ای پسر توستمکارهٔ چرا عمری[1]

دونرگس او

بسم ز نرگس سیراب ولالهٔ خود روی — که‌نرگس بت من لاله‌در کشید بروی
سیاه‌ولعل چولاله‌است نرگس بت‌من — سیه‌چوروز من‌ازعشق ولعل چون‌رخ‌اوی
بآینه نگرید آن نگارو دید در او — بنورنرگس سیراب ولالهٔ خود روی
شد آن‌دونرگس‌اوفتنه بردوعارض او — چومن بر آن‌صنم[2] سروقد مشکین‌موی
زجوی نرگس برلاله راندا و بر جزع — چنانکه گشت‌جهان لاله‌ر نونرگس‌موی
ستاره‌نامی‌ومه عارضی‌وغالیه‌موی — مه و ستاره گرفت‌ازتونوروغالیه‌بوی
ستاره بارم بر روی‌خویش از غم آن — که‌تو بغالیه مه را بپوشی ایمه روی
منجمی را گفتم که هیچ نجم فلك — بود چو نجم کله‌دوزپیش من بر گوی
جوابداد که بر آستان حسن‌وجمال — یکیست نجم کله دوزوتو منجم اوی
منجم توام ای نجم آسمان جلال — همیشه‌از نظروصل تو سعادت‌جوی
بچشم دل نظری کن بمن بین که‌مرا — زچشم‌سر بدورخ بر روان‌شدست‌دوجوی
بآب دیده چومن خویشتن همی شویم — تودل‌زمهروفای‌من‌ای‌دو دیده‌مشوی
بمن نویس یکی نامه‌پیش از آنکه‌رخت — زخط‌مشگین‌چوگان‌بزدبسیمین گوی

---

۱ - درنسخه م ـ توستمکاره وچرا عمری . ۲- درنسخه ع ـ بدان .

بیاد رویهٔ نخشب دوزلف بر رخ زن   که تا دهدهمه راعبده[1] گل‌خودروی

بپیش بادنه آن نامه تا بمن برسد   که‌هیچ خنک‌نیابی‌چوباد باتك‌و پوی

بگوی و صافی آن‌نامه‌را بزن عنوان

بپیش نامه تو با خواره بندم گوی

غزلیات جدی حکیم سوزنی دراینجا پایان می پذیرد

---

۱ - درنسخه ع- که هیچ پیك نیابی‌چوباد درتك وبوی - درنسخه‌م- که هیچ پیك نیابی چوبادباتك‌وبوی.

از این پس غزلیات هزل آمیزوی آغاز میگردد .

باز باد اندر فتاد

باز باد انـدر فتاد این سرخ (۱) سر چپغوز را — باز بتوان مغز کردن بر سر او .. ز را
چون ستان من باز گردم سرش بر گنبد رسد (۲) — چون سقونی لعل سازد (۳) گنبد پیروز را
بامدادان در شود بیرون نیاید (٤) شام را — ور شبانگه در شود بیرون نیاید روز را
همچو مـاری کو بهر سوراخ مـوری در شود — نشنود آهسته باش و نرمك و مسپوز را
چنگ در نیمورمن زن خوش بمشت اندر بگیر — تا بچنگ آورده باشی مار دست آموز را (۵)
گر سر او را بزر وسیم درگیری رواست — این سراپا سیم انداز زر اندوز را

این جواب آن کجـا گویـد سنائی غزنوی
بـاز تابی در ده این زلفین عـالم سوز را

گل و خار

ز..ن سر حشر هیچ گلنار نیست — چو ... س هیچ گلبن پرازخار نیست
ترش روی کس [6] خودنه بینی از آن — که رویش ز بس مو [7] پدیدار نیست
بسهوار شود .. در .. س ترا — برون آر حالی که دشوار نیست
کسی باشد آسوده از درد سر — که با .. س خود اورا سر و کار نیست

مبر سیم وزر را ببـازار .. س
کـه ... س را کنون هیچ بـازار نیست

آنکه به..اون همه خلق جهان آمد است — .. من است و از دمش کار بجان آمد است [8]
روده درست و گرده کن گرد سرودرا زتن — مار سپید زهر زن زهر زنان آمد است
صاحب سرو [9] جهرما کور کل دو بهر [10] ما — تنگ ر فراخ مردوزن زو بفغان آمداست
بر سر فردی عدس ریزد. دوغ بی مگس — کامد از جحیم کس کور چنان آمد است

---

۱ در نسخه ع ـ بد ـ در نسخه م ـ سر بتفوزرا ۲ ـ در نسخه م ـ چون شبانان بازغلطم سرش بر گنبد رسد
۳ ـ در نسخه ع ـ گردو ـ در نسخه م ـ چون ستونی نعل گردد ٤ در نسخه ع ـ نیاید شامگه
٥ ـ این بیت در نسخه ع نیست ٦ ـ در نسخه ع خود کس ۷ـ در نسخه ع ـ موی دیداز ومو پدیدار نوشته شده است ۸ـ در نسخه ع این بیت اضافه شده است برون آرش از: به . . . درسپوز ز..تابه ...راه بسیار نیست
۹ ـ در نسخه ع ـ چهره در نسخه م ـ چهرما. ۱۰ ـ در نسخه ع ـ دو بهره .

.. ر منا براستی کوری دوغ و مـاستی   چهره‌چنانکه خواستی‌راست‌چنان آمداست
باد سر ز هار ما روز نهـاد یاد ما   مار خور کبار ما سیم ستان آمد است
دشمن افتخار دین خسرو شود بزیر این
زانکه بغایت این لعین سخت کمان آمداست

ایـام چوتو دلبر طناز نیابد

رخ تازه چو تو هیچ دگر تاز نیابد   تا گم نشوی زانکه کست ساز نیابد
آغاز مکن نازو بهرجاکه خرانند   در شو ، که کس انجام چو آغاز نیابد
آوازدرافکن بخریداران،وین گوی   که چون‌تو ، کسی سیم براندازنیابد [1]
برروی خریدارمزن سیم ومینداز [2]   هر کت نخریداز پس آواز نیابد [3]
کالای بهائی چو ببازار در آرند   بی [4] پـای خریـدار بـاعزاز نیابد
بس‌تازگه ای‌تاز که تویافتی از ما [5]   از مادر خویش‌و پدر آن تاز نیابد
تو شهد نیستانی و در کام نیازی [6]   او کامه بیاورد و شتر غاز [7] نیابد
ده مرغ مسمن [8] توبتنهائی خوردی   کر کوه بره کاوی انباز نیابد [9]
از دو لب نوشین تو تا بوسه ربایم   با نوش لبت تلخی بگماز نیابد
ای تازه غلامباره چنان یافتهٔ تو   گوئی که غلامباره [10] چنین تازنیابد
اینست محابات [11] یکی شعرسنائی
ایـام چو تو دلبر طنـاز نیابـد

---

۱ - درنسخهٔ ع- هرکم نخرد ، ازپس آواز نیابد- نسخهٔ م - هرکم بخرد ازپس آواز نیابد . ۲ - نسخهٔ ع - بیفداز. ۳ - : نسخهٔ ع - گرچون‌تو کسی سیم براندازنیابد - نسخه م - که چون تو، کسی سیم براندازنیابد . ٤ - نسخهٔ م - بی‌پای خریداران اعزازنیابد . ٥ - نسخهٔ ع - بس تارکه ای تازدودریافتی ازما - نسخهٔ م - کس تارکه ای تازتو دریافتی ازما. ٦ - نسخهٔ ع- پیازی . ۷ - نسخهٔ ع - اوکامه‌ودرشیریکی غازنیابد . ۸ - نسخهٔ م - مثمن. ۹ - نسخهٔ ع - کره‌وبره‌کاوی بده انبارنیابد نسخهٔ م - کرکودره‌کاوی بده انبازنیابد . ۱۰ - درنسخهٔ م - همی تاز نیابد . ۱۱ - نسخهٔ ع- محاوات ومبارات نوشته شده - نسخهٔ م - محابات.

نور رخ تو قمر ندارد

.. ری دارم که خر ندارد — خر تـا بکـلاه بـر ندارد
مانند یکی درخت جیلان — سر کنده که برگ و بر ندارد
.. نی داری که صد چنین .. ر — تا .. یـه خورد ، خبر ندارد
دارد کلهی ز اطلس سرخ — لیکن کمر بزر ندارد[1]
آنکس نکند بدو دلیری — که قوت شیر نر ندارد
اینست جواب آنکـه گویـد — نور رخ تو قمر ندارد

عاشقان پیش تو گر تحفه همه جان آرند

تاز بازان که ترا پیش گروگان آرند — تا یکی پس نگری .. ن بگریبان آرند
بسر حمدان .. نت چو گریبان گردد — آن گریبان که در او گردن حمدان آرند
چند ازین لاغر .. ران پس ایشان بطفیل — مر گریبان ترا سوزن پنکان[2] آرند
بکلانی و بخردی منگر ، شاد بزی — خردخواهی و کلان ، هرچه خوهی آن آرند
کار وانگاه میان پای ترا .. ایه و .. ر — نوك خربنده بانبوهی شریان آرند
ازدر مرز توای خوش پسر اوقات جماع — تیز خوش زمزمه یابی که بـا نبان آرند
ای بسا باد که در نا یژه[3] بوق نهند — تا ز انبان تو یك تیز بالحان آرند
تندی و توسنی آغازی و خران نشوی — تندو توسن ببرند آخر و خران آرند
رطبی[4] زیر و بسی گوئی سامانم نیست — تو خوهی ور نخوهی ، کار بسامان آرند
از پی صره[5] زری که میان پای تراست — بمیان پای تو شب دزد میان ران آرند
هر زمان بینی کان دزد میان ران ترا — غل بگردن برو پا کنده بزندان آرند
هر که او پاچه خورد ازره .. ن وقت سحر — با مدادان بگاهش[6] سره[7] بریان آرند
تاز بازان چونه[8] در زیر زبونشان باشی — بدل سیم سره مشت چو سندان آرند

---

۱ ـ درنسخهٔ ع ـ این بیت افزوده شده :

زرین کمرش توکن ازیرا — در خورد کله، کمر ندارد

۲ ـ نسخهٔ ع ـ کمان ـ نسخهٔم ـ کیان . ۳ ـ نسخهٔ ع وم ـ از نایژهٔ . ٤ ـ نسخهٔ ع ـ زیرخسبی . ٥ ـ نسخهٔ م ـ برتبی . ٥ ـ نسخهٔ م ـ ازبی حیره . ٦ ـ نسخهٔ ع ـ بکامش . ۷ ـ نسخهٔ م ـ سرو بریان . ۸ـ نسخ ع و م ـ چوبدندان وزبونشان باشی .

بدوسه پشم کـه آری بزنخدان چو پشم   تو چنان دانی کز کرده پشیمان آرند
..ن چون خرمن گلبرگ تو جائی نبرند   که زنخدان ترا خار مغیلان آرند
رو ، که گر ریش چوفرعون کسی موسی‌وار   بدر .. نت عصاهـای چو ثعبان آرند

این جوابست مر آنرا که سنائی گوید
عاشقان پیش تو گر تحفه همه جان آرند

عالم‌سعد ، احمدمسعود

شیدگانی[۱] سهمگین کولنگ وبی‌هنجارشد   بره هموار او خس رست ونا هموار شد
وان دهان کز کوچکی نقطهٔ پرگار بود   از فراخی بازهمچون دایره پرگار شد
زلف مشك افشان اوبر ماه چون زنجیربود   ریش‌شلفك[۲] کردو زلفش پیشه‌چون‌زنارشد
بر بنا گوشی که رنگ او بچشم عاشقان   دسته دسته گل نمودی پشته پشته خارشد
وز لبی[۳] کز وی برشك آید عقیق آبدار   چون سفال بیهده بی آب و بیمقدار شد
زر مشت افشار بودی بوسهٔ او را بها   سبلت آورد و سزای تیز مشت افشار شد
صد هزاران جبه و دستار گشت[٤] ازوی گرو   تا شبی با تاز بازی خفت و بی شلوار شد
زلف او تا دست بازی بود ، چنبر وار بود   مرز او تاگند بازی[٥] گشت چنبر وار شد
خال او صفار[٦] سالار است واوازرشك خال   بوق روشن کرد وبی سالاروبی صفار شد
دست بردیوار بود آنگه زبس نغزی که بود   رفت نغزی مسخ گشت وروی در دیوارشد[۷]
گرد شهر خویش پیش خویش‌وبیگانه بسی   خورد دست افزار ها تا وقت پای افزار شد
باجهانی خر فشار از خانه بیرون می‌نرفت   وز بلای سوزنی از خانمان آوار شد
دولتی روئی بنا میزد[۸] که با چندین گنه   صاحب خاص شجاع الدین سپهسالار شد

عالم سعد ، احمد مسعود ، کز سعد فلك
هر که باوی یار شد ، باوی سعادت یارشد

---

۱ - نسخهٔ ع - سدکافی . ۲ - نسخ ع وم - سگ سگ . ۳- نسخهٔ م- وان بسی - ٤ - نسخهٔ ع شد
٥ - نسخهٔ ع - تاگندناگون گشت - نسخهٔ م - تا . . . بازی‌گشت . ٦ - نسخهٔ م - سالار صفاراست
۷ - نسخهٔ ع - هرکه باوی آن که میخ روی بر دیوار شد - نسخهٔ م - مسخ بر دیوار شد .
۸ - نسخهٔ ع - بنام ایزد .

ای کودکان

.. ر من ای کودکان ز کارفرو ماند　　زار بگریم بر او که زار فرو ماند
.. ر نگویم ز کار ماند ، چگویم　　رستم دستان ز کار زار فرو ماند
.. ر نبد ، شیر بد که از فزع او　　شیر شکاری بمرغزار فرو ماند
سال بر آمد مرا به‌پنجه و او را　　پنجه فرو ریخت ، وزشکارفروماند
بود مرا خرزه ای چنانکه نیارست　　خر بمری پیش اوز هار فرو ماند
ماده خری تنگ بسته را بنهادم　　چنبر بگسست و در نوار فرو ماند
باز بر آنگونه سست گشت که گوئی　　ماده خری زیر تنگ بار فرو ماند
کره سوی ماده خر برد ببیابان　　مژده که آن کنگ خرفشارفرو ماند
آنکه‌سراز نیفه[1] برفروخت چو برخاست　　خفت و سر از پاچهٔ ازار فرو ماند
آنکه ز بیگانگان نفیر بر آورد　　اکنون ازخفت و خیز یار فروماند[2]
رنج میان پای کف و .. ن و...س ازوی　　خاست که از کارهرچهار فرو ماند

دل‌نکنم تنگ از آن سبب که دراینکار
بهترازین کس دو صد هزارفرو ماند

چه باید کرد

مرا .کر بدر .. ن یار باید کرد　　بزخم خرزه ، در .. ن فکار باید کرد
اگر بدانم کورا دو .. یه باشد و بس　　ز روی شفقت ، .. یه چار باید کرد
وگردرم دهم[3] وبی درم جمع ندهد　　درم بدست بود گیر و دار باید کرد
همه ، حدیث جماع ورباب باید گفت　　همه ، حکایت کش و فشار باید کرد
ورا دو دست بدربر نهاده باد و مرا　　ز راه در ، بکلیدان نظار باید کرد
ز راه در ، بکلیدان نظر توان کردن　　زپیش آن ، درکوی[4] استوار باید کرد
همه‌سراست ، ولیکن چویارنبود تن[5]　　نخست باری تدبیر یار باید کرد[6]

---

۱ - نسخهٔ ع - بیضه - نسخهٔ م - نیفه بر سپوخت . ۲ - در نسخ ع وم این بیت اضافه شده است :
آن که بیك شب دو آبه (جماع) کردی سی بار　　اکنون درسی‌شب ، ازدو بار فروماند
۳ - نسخه ع - دهد - نسخه م - وگردرم خوهد . ٤ - نسخهٔ ع - کوی - نسخهٔ م زنیش آن درکوی .
۵ - نسخهٔ ع - همه درست بود لیك یارچون نبود . ٦ - این بیت درنسخهٔ م نیامده است .

اگر بعمری یاری چنین بدست آرم بدانم آنگه باوی چکار باید کرد
جواب شعر معزیست آن کجا گوید
مرا گذر بسوی کوی یار باید کرد

پسر عبد

ای مرز تو اندر خور .. ر پسر عبد در مرز تو بینـم خور .. ر پسر عبد
علاك درمرز تو چون دید ، همانگاه دانست کـه از در .. ر پسر عبد
یکره زدرصدق نگوئی که چه گوئی[1] آن روی تو بـامنظر[2] .. ر پسر عبد
دیدی بگه اندر شده باپشم همه غرق آنقامت چون عرعر . . ر پسر عبد
صد .. ر دگر دیدی استـاده مهیا بر .. دن تو ، همبر .. ر پسر عبد
.. ر پسر عبد چوشه بود ، تو گفتی .. ر دگران لشکر .. ر پسر عبد
ای گنده جمالی بهجای تو در ین شعر
بودم همه مدحتگر .. ر پسر عبد

آنشب که مرا بود می وصل بکف بر

امروز منم .. ر وخدو کرده بکف بر چونان‌زده‌ام‌جلق،چوچخماق[3] نجف‌بر
تا آب منی از سر نیمور برون جست چونانکه‌جهد گربه بموش‌ازپس‌رف‌بر[4]
چون اشتر لوکست گروگانم و لیکن ازگه علف او و سر او بعلف بر
پیر خر فر توت کـه مارا جمعی داد صد بار بـه از حور بهشتی بغرف بر
حیران[5] زده بودند صف ازبهر خراره[6] استاده یکی حیز از یشان بطرف بر
بگرفتم‌ودر بردم از آنگونه که آن حیز از زیر برون جست و برافکند بصف بر
حیزان‌چوبدیدند چنان زخم گروگان دل زار زوی تیر هدف رفت بتف بر
از طاق میان پای هدف گشت بصحرا هر تیر زنان راست بسوراخ هدف بر
طبع پسر مسعود از گفتهٔ ترفند چون طبع پدر گشت باشعارطرف بر

---

۱ - نسخهٔ م - چه دیدی . ۲ - نسخهٔ م - آن‌روز تو برمنظر . ۳ - نسخهٔ ع - چو چخماخ بکف بر - نسخهٔ م - چوحجاج بکف بر . ٤ - نسخهٔ م - زانسان که جهد گربه پس‌موش برف بر. ٥ - نسخهٔم -خیران ٦ - نسخهٔ ع و م - جراره .

مسعود اگر زنده بدی ، از پی این شعر　　کردی زه واحسنت بمن شهره خلف بر
این خاطر و این طبع که من دارم در شعر　　فخرم ببخارا و سمرقند و نسف بر
اینست محابات[۱] یکی شعر معزی
آنشب که مرا بود می وصل بکف بر

سوزنیم

سوزنیم ، مرد باندازه .. ر　　تازه دل وغاز رخ و یازه[۲] .. ر
راست باندازهٔ .. ر منست　　هر که بود خورده بی اندازه .. ر
بهر سپرداری هر گنده ای　　دارم یك تیر چو اندازه .. ر
تازه مسافر چو در آید ز راه　　راست[۳] کنم تا در دروازه .. ر
بر سر هر کوی جوانمرد وار　　نفل برون آرم و پر وازه[۴] .. ر
چون ز سر کوی نگارم رسد　　پیش برون آرمش از گازه .. ر
آش نهم حلق فرودینش را　　بر عوض قلیهٔ دوپیسازه .. ر
پیش کشم جلت سرینش همی　　نعل زره بندم و شیرازه[۵] .. ر
وز پی آرایش رخهای .. نش　　آب سپیده زنم از غازه .. ر
تا بر من باشد هر ساعتی　　میدهمش تازه بر تازه .. ر
در زدم آوازهٔ دعوت بشهر　　بر اثر دعوت و آوازه .. ر

سوزنیم

سوزنیم ، موم دل و خاره .. ر　　پیر ترش روی شکر پاره .. ر
قاضی دعوی مرا نشنود　　تا نبرم سوی زنش[۶] پاره .. ر
هر که به بیاعی من .. ن فروخت　　سود کند هر شب صد باره .. ر
زیر کتان[۷] آنگه چون دانگ سنگ　　خایه همیدارم[۸] چون یاره .. ر
هر کـه عمل کرد بدیوان من　　خایه برو جامگی و واره[۹] .. ر

---

۱ ـ نسخهٔ ع ـ مبارات ـ نسخهٔ م ـ مجابات. ۲ ـ نسخ ع وم ـ تازه . ۳ ـ نسخهٔ م ـ پیش برم.
٤ ـ نسخهٔ عوم ـ بروازه ٥ ـ نسخهٔ ع ـ بنوك زه وشیرازه .. ر ـ نسخهٔ م ـ بسوك زه و شیرازه .. ر
٦ ـ نسخهٔ ع ـ باره . ۷ ـ نسخهٔ ع ـ زیر کسان ـ نسخهٔ م ـ زیر کنان. ۸ ـ نسخهٔ م ـ همیدارم و چون پاره . ۹ ـ نسخهٔ م ـ داره .

طفل بدم خفته بگهواره در ... خاسته چون دستهٔ گهواره .. ر
برزمی اکنون چوبغلطم ، ستان ... ساید بر کوکب سیاره .. ر
از در نظاره نیم من و لیك ... هست مرا از در نظاره .. ر
از پی تازان غریب آزمای ... کرده مرا از وطن آواره .. ر
عاجز و بیچارهٔ من گشته یار ... کرده مرا عاجز و بیچاره .. ر
تاز نماندست که نسپوختم ... در گذر تیزش صد باره .. ر

بوی دهان نوش[1] کند مغز پاك
هین که حکیم آمد وسرباره[2] .. ر

سوزنیم مرد باندام .. ر ... شاعر پخته سخنْ خام .. ر
مرهمه را شاه شش اندام ، سر ... هست مرا شاه شش اندام .. ر
روز وشب اندرطلب کاف[3] ..ن ... آخته دارم چو سر لام .. ر
مردی مصلح بدم و نیکنام ... کرد مرا[4] مفسد و بدنام .. ر
بودم در خورد هزار آفرین ... کرد مرا از در دشنام .. ر
کردبکابین زن و فرزند[5] وباز ... گردن من در گرو وام .. ر
از همه پیران زمانه منم ... خار صفت رومهٔ گلفام .. ر
با همه بیمایگی ، افراختم ... چون علم غیبت ، بر بام .. ر
پنجه و شش سال ز شلوار من ... برد بهر کوی بپیغام .. ر
هر که بیاید بر من میهمان ... شام خورد .. روپس‌ازشام .. ر
بزم مرا یابد مهمان من ... اول جام می و انجام .. ر
چون‌سگ‌دیوانه، گزیده‌درآب ... صورت سگ بیند درجام .. ر
خشت بود بالین ، بستر حصیر ... خادمك ترك دلارام .. ر

---

۱ - نسخهٔ ع - بوس کند - نسخهٔ م خوش کند. ۲ - نسخهٔ م - سرداده. ۳ - نسخهٔ - ع- کاف و نون .
٤ - نسخهٔ م - درخور. ٤ - نسخهٔ ع - زن ومرد تاز - نسخهٔ م - زن‌وفرتاز . ٥ - نسخهٔ م - قاصی .

آئی مهمان که منم میزبان دیو می آشام گه آشام .. ر
خانه بابرام برم تاز را
تا بخورانمش بابرام[1] .. ر

رای بر آنست که بیرون زنم

سوزنیم ، مرد گرانمایه .. ر — پیر سبکروح گرانسایه .. ر
باهمه خلق ازره خوش صحبتی — خوش خوی و سازنده و باخایه .. ر
باشد پیرایهٔ پیران[2] خرد — باز منم پیری پیرایه .. ر
طفل بدم ، دایه ببر در کشید — پر شد هردو بغل دایه .. ر
ماده[3] نهادند بگهواره در — زانکه نگنجید در اومایه[4] .. ر
شش بچهٔ گریان درهفت سال — سود همیدادم و سر مایه .. ر
راست خوهی هیچ خر دیزه را — نیست بدین منزلت و پایه .. ر
دی ز در بام برای مزاح — عرضه زدم بر زن همسایه .. ر
مانچه[5] اندودن .. س را بدوغ — خواست زمن عاریه ایرایه .. ر
قلعهٔ گورنگ[6] بگیرم چو آك — دارم چون گرز برین قایه .. ر
رأی بر آنست که بیرون زنم
گردن این بدرگ خودرایه .. ر

یا قوتی کبیر فروش کباده خر[7] — درجمله ، باچهار پسر هست پنج خر
دوخر شهاب و منتخب است و عمر سیم — محمود گشت خر کره و پیر خر پدر
مرپنج لنگ لاشه در اتمه پوش را — خربنده ام زمان بزمان خر سوارتر
در..ن خر شدن بستیزه مثل زنند — ایشان خرستیزه کش و من ستیزه بر
دربارهجوشان کشم از گوش تا بدم — خواهم بچوب رانم و خواهم بهیر وهر

---

۱ - این بیت است در نسخهٔ ع وم دیده نشد . ۲ - نسخهٔ م - مردان. ۳ - نسخ ع وم - ناو. ٤ - نسخ ع وم غایه . ٥ - نسخه ع - بامجه و مامجه نوشته شده - نسخهٔ م - بامچه . ٦ - نسخهٔ ع - غورشك - نسخهٔ م - عورشك . ۷ - این هجویه در نسخهٔ ع وم دیده نشد .

خرکره وخری راکردم زبار هجو — آزاد بار ، یعنی محمودك و عمر
بار هجای آندو بدین سر نهم بجبر — خربنده را تصرف باشد بدینقدر
خرمردمندهرسه ، نه‌مردم‌نه‌خرتمام — از هردونام‌همچو شترمرغ بهره ور
ای تیز صد هزار خر خر سپوز باد — درریش آن‌پدرکه توهستی وراپسر
وی صد هزار ..ر به .. ن برا دری
کورا توئی برادر و این بود ماحضر

جواب شعر شرف

منم کلوخ خر افشار کنگ خشك سپوز — حرامزاده و قلاش و رند و عالمسوز
چو گاو گمشده ام تا بشاخ بر نخورم[1] — بهر کجا که رسم در برم یکی بتیوز[2]
بتاز بازی درشهر گشته ام شهره — بگونه گونه لباسات و حیله ودرو[3] دوز
نه شعرتازی دانم نه علم و فضل و ادب — درست یاب بدیشان نبوده ام یکروز[4]
ازین سپس من و مرد مواجران حرون[5] — مح[6] وفلاخن وگنجشك وكبك و.. یه و گوز
من و دو یارك من تاز را بحجره بریم — همی کشیم و سپوز و همی کشیم و سپوز
چنان کشیم و چنان در بریم تا گه روز — که خواب ناید همسایه راز فوزا فوز
چوسر بر آرد گنده ، سرش فرو گیریم — بزخم سیلی و مور روند بر کافوز
دریغ از آن شرف وحشی وفضائل او — که عاشقست بر آن لاله روی لالك دوز
بنای مذهب تازان بفضل بر بودی — بجز شرف[7] نبود کس بتاز بر ، فیروز
جواب شعر شرف نیست این معاذالله
من آنکسم که مه دی کنم[8] بدم نوروز

بخواهم گفت[9] وصف سرخ کناس — چو کرد اندر دلم ابلیس وسواس

---

۱ ـ نسخهٔ ع ـ نرنخورم . ۲ ـ نسخهٔ ع ـ بلتوز ـ نسخهٔ م ـ نیموز. ۳ نسخهٔ م ـ حیلت درروز .
٤ ـ نسخ ع و م ـ درست نان بدلشان نبوده‌ام یکروز. ٥ ـ نسخهٔ ع ـ هواجران ومواجران جرون .
٦ ـ نسخهٔ ع ـ نخ و . ۷ ـ نسخ ع و م بندی. ۸ ـ نسخهٔ م ـ که همی‌دی کنم . ۹ ـ نسخهٔ ع ـ بخواهم کرد ـ نسخهٔ م ـ نخواهم گفت .

ابو العباس ترشروی

ترشروئی، ابوالعباس نامی   نشسته بر بساط آل عباس
بتن مانندهٔ روباه مسلوخ   بسر مانندهٔ بیغور نسناس[۱]
بسان پاچهٔ گاوی که از موی   برون آرد وراشا گرد دواس
نشان طوق بر گردن چنان چون   غلام ارمنی جسته زنجاس
کلاهی بر سرش، رسته کلاهی   برون در دست[۲] برد هیچ فلاس
چومس از روی سرخی و ز سختی   چو روی و آهن و پولاد و الماس
همیشه سارق سرقین[۳] مهلع   کلید حجرهٔ فرماق و قیماس
صفات خواجه نیمور منست[٤] این   که گفتم پیش این یکمشت نسناس
چه نیمورو چه اشنان کوب بقال   چه نیمور و چه گندم کوب هراس
من این نیمور خود را وقف کردم   علی صبیا نکم، یا ایها النـاس
اگر نیمور من روزی بمیرد   کفن باید و راسی جامه کرباس
رفیقا کاف .. ن بر .. ر من نه   پس آنگه‌خوه‌بکف،خواهی‌بیاماس
چرا دزد سنائی از خطیری[٥]
نخواهم‌خوردزرق‌وهزل‌ووسواس[٦]

ریش دلبر

تاختن آورد بر بتان ختن ریش   باز نگردد به‌کرو حیات و فن ریش
بردل خوبان اینزمانـه بیکبار   کرد گشاده در بلا و محن ریش
وای و دریغا که خیر خیر سیه کرد   عارض آن ماهروی سیم ذقن[۷] ریش
آوخ و درداو حسرتا که بر آورد   گرد ز فرق بتان چین و ختن ریش
دلبر من ریش را برابر من کرد   آوخ ازین دلبر و برابر من ریش
بوسه گهی کاندر او حلاوت جان بود   راست بزدچون‌خلیده‌نی، بسمن‌ریش[۸]

---

۱ ـ نسخهٔ ع ـ تیفوز. ۲ـ نسخهٔ ع ـ ازدستبرد ـ نسخهٔ م ـ ازدستبرد هیچ قلاس. ۳ ـ نسخهٔ ع ـ سرکین ـ نسخهٔ م ـ سرقین اسلع. ٤ ـ نسخهٔ م ـ حمدان من‌اینست. ٥ ـ نسخهٔ م ـ حطیری. ٦ ـ نسخهٔ م نخواهم حوروهزل وزرق وسواس. ۷ـ نسخهٔ ع ـ غنچه‌دهن. ۸ ـ نسخهٔ ع ـ دست براوچون خلنده خارزمن ریش ـ نسخهٔ م ـ دست بردچون غلیدهٔ نی‌من ریش.

چه زنخ دوست‌را ز زلف رسن بود[۱] — چاه‌شدانباشته ، چوگشت‌رسن ریش
دار حسن گشت یار من بدرازی — چون رسن آویخته زدارحسن ریش
تنگدلم ، کان نگار تنگ دهن را — تنگ درآمد بگردتنگ دهن، ریش
کشن پرازنیشکر بر آمدو بگرفت — جای بر آن شکرین عقیق یمن ریش
گرد بنا گوش آن نگارین بگرفت — جای‌شکن گیرزلف توبه‌شکن ، ریش
پیش‌شمن[۲] شانه آن صنم زدی‌اززلف — زد بدل زلف شانه پیش‌شمن[۳] ریش
بتکدهٔ عشق را وثن رخ او بود — بت نپرستدشمن چوگشت‌وثن ریش
ای پدر از درد ریش کندن فرزند — جامه دروخاك پاش برسروکن ریش
جان پدر رحم کن بجان پدر بر — سست بیکبارگی فرو مفکن ریش
من صفت ریش توچه دانم کردن — ای همه تن‌ریش وبازای‌همه‌تن ریش

ای چو خران .. ر خورده، ریش فرومان[۴]
تا چو دم گاو در کشی بدهن ریش

تاختن آورد بربتان ختن ریش

ای بهمه تن گناه کرده ، مکن ریش — هست[۵] سزای عقوبت همه تن ، ریش
دل بسك[۶] اندر شکن چوکشن بر آمد — بیش زناخن بردی در مشکن ریش
ریش فرومان و پیر کودك خود باش — رخنه[۷] مکن ناخنان‌خویش ومکن‌ریش
ریش بمان تا کلان شود بتمامی — .. ر خوری پیش سینه باز فکن ریش
شرم نکردی که مرد برنا گشتی — راز روی .. ر ، میکنی زذقن ریش
ریش بر آورده ، .. ر نتوان[۸] خورد — با تو از ینگونه هیچ گفت سخن‌ریش ؟
از تو کلانتر ، هزار کس را گادم — تیر سر .. ر انگشت مجن ریش
.. ن کلان ترا نگردد کاسد — رونق بازار ، با دوازده من ریش
ریش مکن تیر ماه ، تا ببهاران — همچو گیاورد بد روی بمسن[۹] ریش
فصل بهاران بوقت داری زنهار — باز نداری ز جای ریدن من ریش

---

۱ ـ نسخهٔ ع ـ چاه زنخدا نش‌را ززلف رسن بود. ۲ و ۳ نسخ ع‌وم ـ سمن ۴ ـ نسخهٔ ع ـ فروهل .
۵ ـ درنسخهٔ ع‌وم نیست. ۶ ـ نسخهٔ م. بشك . ۷ـ نسخهٔ م ـ زخمه . ۸ـ نسخهٔ م ـ نتوانی خورد .
۹ ـ نسخهٔ م ـ همچو کیا رو بد رولسفن ریش .

..ن من آن ریش ریش[1] کرده زنخدان	بر مکن‌ای ..ر خواره مادر وزن ریش
بر زنخت باد کفچه، کفچهٔ[2] .. رم	سرد لقائی[3] بمان و کفچه مزن ریش
این بهمان وزن و قافیه است که گفتم
تـاختن آورد بـر بتـان ختن ، ریش

ای‌شادی‌روزی که بر آری پسر اریش

زنهار بهش باش که ناری پسراریش	تا نفکندت درغم و زاری پسرا ریش
کار کبش[4] موی یگانه کن‌از آن پیش	کانبوه فرود آید و کاری پسرا ریش
بر گرد زنخدان تو ، ناکشته بروید	هرچند که‌بدروی[5] ونگاری‌پسراریش
برکن بسر ناخن تیز از دل بیرحم	ازبیخ دوتاری و سه تاری پسرا ریش
باحیش بگرمابه روو روی بدان خار[6]	تاچون علم ناصری آری پسرا ریش
برآخر گرمابه‌چه‌خاری زنخ‌ازحیش[7]	از شانه بدهلیز بخاری پسرا ریش
این هست بر آن قافیهٔ شعر جمالی
ای‌شادی روزی که بر آری پسراریش

شنیدست از کسی کز سنگ سیم آید همی بیرون

بچشم عاشقان[8] آید سرین گردگلرنگش[9]	زهی خفتنگه نرمش‌زهی خارشگه تنگش
صفات..ن آن کودك‌چگویم‌خود، که آن کودك	همه ..نست‌و ..ن و..ن زپایش تاشتالنگش
ندانم تاچه خواهدشد بسال بیست کاندرده	نگوید آخ ، اگرتا .. یه بفشارد خرغنگش
شنیداست از کسی، کز سنگ‌سیم آیدهمی بیرون
زبهرسیم ورزیدن خوش آمدبوق چون سنگش

---

۱ ـ نسخهٔ ع ـ راست. ۲ ـ نسخهٔ م کفچه کفچه ک .. رم . ۳ ـ نسخهٔ م ـ سرد بغائی. ٤ ـ نسخهٔ ع ـ کنش. ٥ ـ نسخهٔ م ـ بدروئی و کاری . ٦ ـ نسخهٔ ع ـ باخیش نگر تا نروی روی بدان غار ـ نسخهٔ م ـ باخیش بگرماوه روو روی بدان‌خار. ۷ ـ نسخهٔ ع ـ برآجر گرمابه چه خاری زنخ خویش ـ نسخهٔ م ـ بر آخر گرمابه چو خاری زنخ از خویش . ۸ ـ این غزل در نسخهٔ م ـ دیده نشد. ۹ ـ نسخهٔ ع ـ بچشم فاسقان .

ای بلبل خیل تو طربناك

ای سرخ سطبر سخت رگناك[۱]　　ای .. ن مواجران ز. تو چاك
در پیش در تو از پی سیم　　پیشانی و سینه هاست بر خاك
آکی نرسیده از تو بر من　　صد بار ترا[۲] ز تو رسد آك
در کار و برون کار هستی　　گه دامن و گه دوان و گه ماك[۳]
پاکی و پلید گردی آنگه　　بر .. ن کسی که بر گرد پاك
فلاشی پاك بر گرفتت　　و ز حال تو آگه است علاك
تا بیش[٤] سنائی این نگوید[٥]
ای بلبل[٦] خیل تو طربناك

این غم عشق به پیرانه زیاری جستم

ای پسر تا بمیان پای تو درنگریستم[۷]　　جز بیك چشم گروگان برتونگریستم
زار بگریستنی بود مرا از ره .. ر　　زان گریستن[۸] بتو بردردتومن بگریستم
بیست دانی[۹] تو بمعنی و بصورت یکروز　　من غلامباره بصورت یك و معنی بیستم[۱۰]
عجب از گفتهٔ طیان که باشد پس خر　　من نه استم پس خر زانکه نه آخر حیستم[۱۱]
تاز بازی را بگزیده ام[۱۲] از اول کار　　هم برین باشم و بینم که بآخر چیستم[۱۳]
تا بدین .. ر مرا عرضه بگیری پسرا　　که بدین .. ر پسر خواندهٔ آغاجیستم
آنکه خر گویدمر .. ر ورا کای مهتر　　من بجای تو یکی سوزناك درزیستم
برمن ای تاز یکی تیز تو بهتر زجهان　　تیزده برسر بوقم که جهانی زیستم[۱٤]
این جوابست مر آنرا که بگوید طیان
این غم عشق بپیرانه ز یاری جستم

---

۱ ـ این شعر درنسخهٔ م ـ دیده نشد. ۲ ـ نسخهٔ ع ـ مرابتورسد آك . ۳ ـ نسخهٔ ع ـ کیماك .
٤ ـ نسخهٔ ع ـ پیش. ٥ ـ نسخهٔ ع ـ بگوید. ٦ ـ نسخهٔ ع ـ ای بلبل و.. ۷ ـ نسخهٔ م ـ بتو برنگرستم
۸ ـ نسخهٔ ع وم ـ زان گرستن بتو بردردتو من نگرستم . ۹ ـ نسخهٔ ع ـ نیست .. لی ـ نسخهٔ م ـ روئی.
۱۰ ـ نسخهٔ ع ـ بستم. ۱۱ ـ نسخهٔ ع ـ بآخرجستم ـ نسخهٔ م ـ نه آخرخستم. ۱۲ ـ نسخهٔ ع ـ بگزیدم.
۱۳ ـ نسخ ع وم ـ چستم. ۱٤ ـ نسخ ع وم ـ رستم .

منم که روح علوم زمانه را بدنم

منم که ازسر حمدان عقیق دریمنم[1] / بسرخ..ری کس نیست همچنان که منم
مرا سزد که کنم درجهان به..ر منی / که هر منی است گروگان هفده هژده منم
من آنکسم که زبس تیزشهوتی ..رم / زبیم ..ن همه شب پاسبان خویشتنم
سرش بخاك زنم هرگه آب ریزم ازو / برنگ آتش سازم چو باد در فکنم
چو کرم پیله، من ازبیم مارگرزهٔ خویش / بجای خواب همه جامه گرد خویشتنم
بزیر پی سپرم سرش را چو سیر بود / بگاه گرسنگی زانکه بشکنم ذقنم
زبان بی دهن است اینکه من همی دارم / بگرد شهر طلبکار بی زبان دهنم
هر آن دهن که بعمدا زبان دراو کردم / چه گفت، گفت که بستی دهان[2] پر سخنم
زبان دوباید اندر دهان چو بستودم / هر آنکه بیخرد آگه که کجا بود زفنم
دهان هر خرو هر بیخرد زبان مرا / نشاید ، ازپی آنرا که افضل زمنم
کسی خوهم که بشعر تفاخراین گوید / منم که روح علوم زمانه را بدنم
جمال و مفتخر بلخ بامی آنکه زشام / بیاد او همه شب تابصبح جلق زنم
چو بامداد به بینم جمال و صورت او / دودست[3] و گردن حمدان خود فروشکنم
ایاجمالی[4] ازین امتحان که کردستی / نه عاجزم نه فرومانده ام نه ممتحنم
کم ازتو شاعر باشم که بر لبم دایه / نخست شعر[5] چشانید وانگهی لبنم
مرا مفاخرت این بس بشاعری، که چوتو / نه دزد شعر نوم ، نه رفوگر کهنم
هر آنچه خواهند از من، همانزمان گویم / زمان نخواهم[6] وازهردری سخن نکنم

جواب شعر جمالیست ، آن کجا گوید
منم که روح علوم زمانه را بدنم

هرچند که ازعشق تو در کوی ملامیم

هرچند که گنگیم و کلوکیم ولکامیم / تن داده ودل بستهٔ آن دول غلامیم
دودرم بدهان کرده خریدار سه بوسیم / شمشیر بکف کرده طلبکار نیامیم

---

۱ — در نسخهٔ ع - این شعر در قسمت مطایبات آمده است . ۲ - نسخ ع وم - که بست این زبان ره سخنم . ۳ — نسخهٔ م — دودسته کردن . ٤ — نسخهٔ م- ایاجمال . ٥ — نسخهٔ ع — شبر . ٦ — نسخهٔ م — ضمان.

اندر طلب تاز ازین کوی بدان کوی   نیمور کشان کرده بگرد در بـامیم
درحجرهٔ تاریك من و تـاز معطل   از بام بشام آمده وزشام ببـامیم
چون رودهٔ[1] خوشیده..س گنده نخواهیم   تا درپی آن سی ودومن دنبهٔ خامیم
بـابامچـهٔ ..س نسزد وام[2] بگردن   کز گردن نیمورقوی توخته[3] وامیم
دانند همه کس که ره..س رهٔ عامیست   ..ن راه خواص است ، نه مامردم عامیم
با اینهمه ، در علم فرو کفتن تازان   گه عامی صرفیم و گهی خواجه[4] امامیم
تا تاز سجود آرد ، بروی بر کوعیم   چون تاز رکوع آرد ، بروی بقیامیم
زانروی که یاردل[5] هرتاز مدامست   مولای مدامیم و مدامیم و مدامیم
گویندهٔ تازیم نه چون خواجه جمالی   بر هر سر نیمور قوی کرده مقامیم

این شعر بر آن شعر جمالی است که گفته است
هر چند کـه از عشق تـو در کوی ملامیـم

صنما تا بکنی عشوه عشق تو دریم

ای سنائی تو کجائی که بخون تو دریم   تا بنیمور هجا نفحهٔ[6] شعرت بدریم
هر کجا شعر تویابیم نقیصه[7] بکنیم   ورترا نیز بیابیم ، به ..ن در ببریم
اندبار ازتو و دیوانه عطیه کل و کور   کلتر و کورتر و غرتر و دیوانه تریم
تحفهٔ تست و عطای تو عطیه کل و کور   ماهمه ساله و راکاج بیاد تو خوریم
گردن دول تواز سیلی چون دیم کنیم   تو مپندار ازین کار که ما کفشگریم
تو مپندار که تا او بر ما باشد ، ما   روی زی هجوتو آریم و ازودر گذریم
هرزمان شعرتو آرد برما این کل کور   نعره برداردو گوئیم نه گنگیم و کریم
سرماخوردیکی گنده سراز بهرخدای   توچه دانی که چه در گندسرو دردسریم[8]
شعرهای توبخوانیم و براوسخره کنیم   ورکند سخرهٔ ما ،سخرهٔ او رانخریم
چندگوئی که سخنهای سنائی نخرند   نخریم و نخریم ونخریم و نخریم

---

۱ - نسخ ع وم - درهٔ . ۲ - نسخهٔ ع- دام ۳۰ - نسخهٔ م - بوخته وامیم . ٤ - نسخهٔ م - خواص انامیم. ٥ - نسخهٔ ع - ناز- نسخهٔ م - تاز. ٦- نسخهٔ م - قضچه . ۷ - نسخهٔ ع- نقیصه نکنیم- نسخهٔ م- نقیضه . ۸ - این بیت در نسخهٔ ع - دیده نشد .

ای سنائی ز من و کور عطیه خبری — جستجومی نکنی، دانی تابرچه دریم [1]
چند گوئی که سنائی و سنائی و ثنا — نه‌سنائی ز زرسرخست و نه ما از گزریم [2]
ای‌سنائی بجزاین هست که توباهنری — ای‌سنائی بجزاین هست که‌مابی هنریم
هنر اینست که تو می بهلی، مانهلیم [3] — بپس پشت، که تومی بغری، مابغریم
دوست‌ویارتواینکورعطیه‌است‌درست — بشکند آرزوی تو چوبدو درنگریم

این جوابست مر آنرا که سنائی گوید
صنما تا بکف عشوهٔ عشق تو دریم

وله ایضاً

جماع آن صنم سر و قدسیم اندام — زشرع گشته‌بمن بر بروز روزه حرام
غلام شرع همی بود باید ازبن گوش — نگشت گرد .. س زن‌بروزو .. ن‌غلام
فکند بایدم از حرمت مه روزه — طعام شام به‌صبح و جماع صبح بشام [4]
برون ز روزه [5] بهر نیمروز بود مرا — بحق سرخ سر لعل فام خود انعام [6]
کنون به نیمشب افتاد وشرمگینم‌ازو — چو وام دار زروی طلب کنندهٔ وام
چنان بوسوسه افتد دلم ز بهر جماع — که در نماز ندانم قعود را ز قیام
گه نماز ترا ویح در رکوع و سجود — بو هم .. ر همی در برم به .. ن امام
بروشنائی قندیل بشمرم صف صف — که .. ن گردوسرین‌سمین کجاو کدام
بهر نمازی از گاه اولین تکبیر — درین خیال بوم تا بآخرین سلام
بلای‌من همه زین .. رسهمناك منست — که می تباه [7] کند بر من آنچنین ایام
مرا محل و مقامیست در کلان .. ری — که هیچ خررا نبود چنین محل‌ومقام
چراستایش‌حمدان خود کنم چندین — برمز مرزن خود را همی دهم دشنام
که‌مهتریست‌درین‌شهر، آمده‌ازطوس [8] — بسال که زمن و، مه زخر [9] بدان اندام

---

۱ - نسخهٔ ع : جستجوئی نکنی تابچه اندیشه دریم - نسخهٔ م - جست‌وجوئی نکنی باوی تابرچه دریم .
۲- نسخهٔ ع - گذریم وگرزیم هردو آمده‌است - نسخهٔم- نه‌سنائی ز زرسرخ و نه ما از گرزیم ۳.- نسخهٔ ع- نهلیم - نسخهٔ م- نی‌بهلی مابهلیم. ٤- نسخهٔم- جماع صبح بصبح وطعام‌شام بشام ٥- نسخهٔم-برووزروزه.
٦-نسخهٔم‌اندام. ۷-نسخهٔم- که مرتباه ۸.- نسخ‌ع‌وم- چومهتریست‌درین شهرمازحضرت‌طوس ۹-نسخهٔم- زمن.

حریف .. ایدومهمان ومطرب وره‌پوی — برون ماه صیـام و درون مـاه صیام
رشید اسلام او را لقب همـی خوانند
زهی ر شادکز و ظـاهرست در اسـلام

جلال‌الدین کیست؟

زسیم ساده یکی کوه دیده ام بدونیم[۱] — دو نیمه کوه که دید است کان بوداز سیم
زسیم ساده یکی کوه ، لیك پنداری — کـه کرده‌اند بشمشیر کوه را بدو نیم
گهی بگونهٔ کافور کان بود از گل — میـان کاخگـه انـدر زلعل حلقهٔ میم
چهی است درکه واز سیم کرده سیمایش — که دارد از گل و گلنار افسری بدو نیم
فراز او همه سیم و نشیب او همه زر — کران او همه خوف و میان او همه بیم
کهی که دیدهٔ[۲] نسرین از و شود حیران — کهی کـه خرمن سوسن وراکند تعظیم
بنرمی و بسفیدی مثال تل سمن — بپاکی و بنظیفی بسان در یتیم
بجهد شیشهٔ سیماب گر در او ریزی — بشیشهٔ تو کند شوشه های زر تسلیم
زهی کهی و خهی چشمه ای که اندروی — قرار گیرد مار شکنج و ماهی شیم[۳]
هرآنکه سایهٔ آنکوه دیدو آن چشمه — بدید سایهٔ طوبی و چشمهٔ تسلیم
و لیك راه مخوفست و کس بدو نرسد — مگر کسی که خدایش بداد کف کریم

جلال دین سبب افتخار چار ارکان
کزاو نظام گرفته‌است صحن هفت‌اقلیم

ما فرش بزرگی بجهان باز کشیدیم

ما فرش بزرگی بجهان باز کشیدیم[٤] — بس .. ن غلامان نکو روی دریدیم
شلوار عروسان زره زلف گشادیم — بر گنبد ترکان پریچهره خزیدیم
بس گندهٔ مغلوك کهن را یله کردیم — ور گنده[۵] پی فرمان ، دشنام شنیدیم
بس کودك زرین کله سیم بنا گوش — کو را بکله بر کلهٔ بوق کشیدیم

---

۱ ـ این شعر در نسخهٔ ع ـ تحت عنوان مطایبه ، درقسمت مطایبات نوشته شد ودرنسخهٔ م دیده نشد . ۲ ـ نسخهٔ ع ـ که دیدکه . ۳ـ نسخهٔ ع ـ سیم . ٤ـ این غزل درنسخهٔ م ـ دیده نشد . ۵ ـ نسخهٔ ع ـ وزگندهٔ بی فرمان .

از بهر رضای دل این .. ر نگون بخت — از گنده کسان . ادن .. نی طلبیدیم
چون نیك نگه کردیم از روی حقیقت — راهی خوش و بهتر زره پشت ندیدیم
آنراه رهانیـد مرا از غـم و غصـه — تاظن نبری کاین‌ره بی مرزه گزیدیم

اینست جواب غزل خواجه سنائی
ما فرش بزرگی بجهان باز کشیدیم

ای سنائی بیا

ای سنـائی بیاو قد خم کن — باد بوق مرا به .. ن کم کن
بسربوق من فرودم تیز — بـدهان دهل دمادم کن
خود[1] بی تیزرا دمادم دم — خود[2] بی دبدبه دمـادم کن
گرد .. ی‌ز جز اجت خسته — تازه و گرم گرم مرهم کن
آدم خس‌کشی بود[3] پدرت — روزوشب کاروشغل آدم کن
تا شبانگاه خس بگلخن کش — تا سپیده دم آتش دم کن
شعرهائی که گفته ای بسپاس — هر کرامدح گفته‌ای ، ذم کن
هر کراهجو گفته‌ای بستا — وان پراگنده ها فراهم کن
هرگه آنجمله‌جمعشدبفرست[4] — دل ز کار نقیصه بیغم کـن
مدح گفتن مسلم است بتو — هجو گفتن به‌ن مسلم کن
گر مسلم کنی وگرنکنی — گفتنی گفته شد، لم‌ولم کن[5]

هم بر آنوزن گفت سلمانی[6]
ای سنائی بیـاو قد خم کن

آخر چه هست این ؟

ای‌خصلت‌توهشتن، آخرچه‌خصالست‌این — وی‌فعل توبرگشتن، آخرچه فعالست این
در.. ن هلی‌وهشتی، برگردی وبرگشتی — ای‌مایهٔ هرزشتی، آخرچه خصالست این

---

۱ - نسخ ع وم - چودمی ۲ - نسخهٔ ع - چوکنی دبدبه - نسخهٔ م - چومی دمدمه. ۳ - نسخهٔ ع - خس کش است نربدرت - نسخهٔ م - خس کش است بربدرت . ٤ - نسخهٔ ع - هرگهی جمله میشود بفرست - نسخهٔ م - هرچه شود به‌ن بفرست. ٥ - نسخهٔ م - لوولم کن . ٦ - نسخهٔ ع - که سنائی گفت .

در..ن برودر..ن‌هل، مندیش حرام‌ازحل ای‌سوده به..ن پلپل آخرچه بلالست‌این[1]
بسیار تو بر آنك، دادی بمیان را نك ای دونك‌خر آنك آخرچه وبالست‌این[2]
در باغ کفت حمدان بنشاند نهال کان ای پورزن[3] دربان، آخرچه نهالست این
.. نت چوشگال کورانگورخور نیمور[4] ای‌خرزه‌خور تیمور آخرچه‌شگالست‌این
هرروز مرا پرسی، دو پانزده باشد سی ای‌کوبرهٔ طوسی آخر چه سؤالست این
مثل تو ندیدم کس، کو داده بود از پس ای گنده‌دل‌پرخس، آخرچه‌خه الست این
ریشت بکنم بشنو، تا باز بر آری نو برسبلت‌خودری‌رو، آخرچه سبالست‌این
..ن توچنان رنده، گالی است گه آگنده ای مردك خربنده آخرچه جوالست این
پیش دل تو بد دل، از.. ادن بی مشکل ای .. ل مقامردل[5] آخرچه شکالست این
ای‌باخته خالك را، وی‌مانده دوالك را ای برده سفالك‌را، آخرچه سفالست‌این
از بیم مرا ایـدر، ریدی بشوال انـدر ای‌خواهر خالت‌غر، آخرچه‌شوالست‌این

چون شعر سنائی کم گویند درین عالم
ای‌چون‌تو ندیده‌جم، آخرچه‌جمالست این

ای سنائی دم دراین عالم قلندروار زن

ای پسر ریش آوریدی گل کش و دیوار زن بادسرد از درد ریش آوردکی دیوار زن
گاه بی ریشیت گنتم دست بر دیوار نه مرمرا گفتی رو ای غرزن سر دیوار زن
پار بر من لاف‌پریشی زدی وخوش زدی گر بحسن امسال‌چون‌پاری، فزون‌از پارزن
سرکشی کردی‌وسر گشتی وپشت‌سرزدی آن‌بسرشد ای‌پسر، هنجار دیگر کارزن
فاقه وادبـار بی ریشی خوروبسیارخور باد سرد از یاد بیریشی زن و بسیار زن
برگل خیریت خیره خار بر رست‌ای پسر خیره منشین‌جان بابا، خربگیروخارزن
داوسرسنگی به‌بیریشی همی‌صد کان زدی داو دودانگی به باریشی بسیصد بارزن

---

۱ ـ نسخهٔ م ـ چه ملالست این . ۲ ـ این بیت درنسخهٔ ع ـ دیده نشد و در نسخهٔ م ـ چنین نوشته شده :

بسیار بوبرانك، دادی تومیان رانك ای .. لك خرانك، آخرچه و بالست این

۳ ـ نسخهٔ ع ـ مورزن درمان ـ نسخهٔ م ـ پورزن درمان . ۴ ـ نسخهٔ ع ـ چه . ۵ ـ نسخ ع وم ـ هل.

نقش کعب ازدو یك و شش پنج و سه و چارداد — هان[1] دو و یك را همه شش پنج و سه و چار زن

ریش آوردی برو آسانترای دشوار خم — کار آسان گر نیابی، چنگ در دشوار زن

روی را ازمن[2] ببر وز پیش من آواره شو — ورنه بر راه رهائی رو یکی آوار زن

.. یر .. ن تو ندارم، خیز و بالا راست کن — .. یر .. ن خویش جوئی، چنگ در پالار زن

هان و هان کم گوی که خود[3] بی ثمر گشتیم و پیر — بر دهان همچو .. ن خرس .. س کفتار زن

گر غلط پندار[4] پنداری که هستم، نیسم — خاك در چشم غلط بین غلط پندار زن

تو همان یاری که بودی، لیك ریش آورده ای — تیز بر ریشت زن گر تیز نبود هار زن

این جواب آن، کجا گوید سنائی غزنوی

ای سنائی دم درین عالم قلندر وار زن

مرا عشقت بنامیزد بدانسان پرورید ایجان

چوزاب روی تو ریش[5] چو آتش بردمید ایجان — بخاك پای تو کان باد بوقم آرمید ایجان

ز رویم روی را در کش، نهان کن ریش زیر کش — چو بتوان ریش خود خوش خوش بدو مشتی کشید ایجان

فروغ آتش ریشت چنان شعله زند گه گه — که پندارم بدوزخ بر نخواهی بر نوید ایجان

یخ پرورده شد عشقت بسردی زاتش ریشت — ترا آتش فروزان شد، مرا یخ پرورید ایجان

همه روی چوایمانرا بریش آتشکده کردی — سزای روی خود کردی چنان کز تو سزید ایجان

نه بینم روی تو زین پس، نه مانند تو دیگر کس — کزان ریش چو بند خس بچشمم خس خلید ایجان

سواری در بیابانی ز تو پرسید ره کوره — ز بیم سرخ منجوقش ترا ریش بردمید ایجان[6]

زریشت گرچه رنجورم، نگویم کان به .. ن من — به .. ن تو که بتوانیم[7] خود را .. ن درید ایجان

نه جان تست کمتر کن بر آرو سر بکن ازتن — خدا انگشت با ناخن بحکمت آفرید ایجان

چو آئی[8] خیره وانگه نیکتر و بهتر و کوته — اگر در دست کند ته ته توان جمله برید ایجان

بسان خار زرد آلو خلنده[9] سبلت آوردی — که یارد پیش آن لبهات شفتالو خرید ایجان

---

۱ – نسخهٔ ع – نقش کعب ازدو و یك وشش و پنج و چارو سه نسخهٔ م – نقش کعب ازدو یك شش پنج وسه و چار به . ۱ – نسخهٔ م – بپوش ازپیش من . ۳ – نسخهٔ ع – کز خوبی سمر گشتم بخلق – نسخهٔم کز خوبی سمر گشتم بدهر. ٤ – نسخهٔ م – بینی و پنداری . ٥ – نسخهٔ ع – ریشی . ٦ – نسخهٔ ع – زبیم سرخ میخونش همی اسبش رمید ایجان – نسخهٔ م – ز بیم سرخ منحوس تو اسبش در رمید ایجان .
۷ – نسخ ع وم – نتوانم. ۸ – نسخهٔ ع – چرائی خیره وانگه تنگترو نسخهٔ م – چه آئی. ۹. نسخهٔم – خلیده.

کلوخ امرودئی کردم که شفتالوت زد آبی[1] مگر بـا دانهٔ آبی تـوانم کافنید ایجان
حسن[2] آئی بنزد من که اندر کان شفتالوت نیامـد دانهٔ آبی نه آبی[3] تر پدید ایجان
نه‌خود گفتی[4] که‌من روزی میان‌خانه ازده‌تن بدندان در زدم دامن بروزن برپرید ایجان
چوحال توچنین یابم تو دانی کاینقدر دانم نباید ازفلان پرسید وبهمان در رسیدایجان
ندارم مهر تو یکجو ، ندانم کهنه ای یا نو بریش‌خویش ری‌ورو که‌درماندی[5] بریدایجان
کرا شاهد جنین آید ، سنائی وار کی گوید
مرا عشقت بنامیزد بدانسان پرورید ایجان

کودکان تنك قبا

این کودکان تنگ قبای فراخ .. ن کردند ..ایرو کیسهٔ ما هردوسر نگون
ازبسکه..ایرو کیسهٔ ماسیم‌و آب‌داد نی‌سیم‌از آن بر آیدنی آب ازین برون
آنجاکه سیم بود ، دراوماندبادپاك وانجا که آب بود ازورفت ناب خون
بسیار کودکان الف قـد بپیش من چون‌دال ونون شدند زنادانی وجنون
ما نیز برگزاف به . . دیم تاشدیم زینسان‌میان‌شکسته‌چودال‌ونگون‌چونون
تاسیم بود، بودمیان پایشان چوسیم دادیم سیم وکرد میان پای فی‌البطون
بردندجمله سیم بسیلی وچوبدست از مـا بدستمایهٔ . . نهای سیمگون
روزو شبان بگنبد سیمینشان زدیم هر ساعتی ز دستهٔ سیمین یکی ستون
چون‌دسته‌شدخمیده‌وگنبدفرودرید کم‌شد[6] مزه، مزه‌نتوان کردازین‌فزون
زین‌پس‌فسون ولابهٔ‌ایشان چراخریم چون‌مارمرده‌مان‌به‌نمی‌جنبدازفسون[7]
جستیم تازخران[8]، تا ایر سخت بود چون ایرسست گشت‌چوخران[9]وچه‌حرون

---

۱ ـ نسخهٔ ع ـ شفتالوست زودآبی ـ نسخهٔ م ـ زوروانی. ۲ ـ نسخ ع وم ـ خس آبی . ۳ ـ نسخهٔ ع ـ بن ندید ـ نسخهٔ م ـ نیامد دانهٔ آبی نه‌آبی تن بدید ایجان . ٤ ـ نسخهٔ م ـ که روزی من . ۵ـ نسخ ع وم ـ درماندی ورید ایجان . ٦ ـ نسخهٔ ع و م بزه . ۷ ـ نسخهٔ ع ـ چون مرده ایرمان نه همی جنبد ازفـون ـ نسخهٔ م چون مارمرده مان نه همی جنبد ازفسون . ۸ ـ نسخ ع و م بردیم ـ بردیم ناز حیزان . ۹ ـ نسخهٔ ـ ع ـ خیران ـ نسخهٔ م ـ چون حرب ست گشت چه حران وچه‌حرون.

دردا و حسرتا که از امروز تا بمرگ[1]
ما سست ایر ماندیم ، ایشان فراخ . . ن

خداوندی سخی طبعی ، که از دل[2]

زسیم خام[3] دارد آن[4] پسر .. ن	نباشد درجهان زان خوبتر .. ن
چو زر پخته شد رخسار من ، زان	که سیم خام دارد آن پسر .. ن
بگردی و بسختی و بتنگی	نباشد مثل او هرگزد گر .. ن
فدای . . ن چون سیم[5] تو ، سیمم	که نزدمن به است از کان زر .. ن
نبندد کس به .. س بر ، زر و گوهر	که باشد در خور زر و گهر .. ن
از آن هر ماه خون پالاید از . . س	که خون کرده است هر کس راجگر . ن
بکاهد .. س تن و .. ن جان فزاید	که .. س زهر است و چون شهد و شکر .. ن
فزاید دیدن . . ن در بصر نور	همی گویند از آن اهل بصر .. ن
پسندیده تر است از .. س بصد بار	بنزد مردمان معتبر .. ن
نخواهم جنت و . . س ای برادر	اگرچه می رود سوی سقر .. ن
بریزد بال و پر مرغ بختت	چو ناگاهت بر آرد بال و پر .. ن
اگر کارت چو زر باید که گردد	فدای خویش کن ای سیمبر .. ن
وگر آزاده ای مهمانت آید	به پیشش آرحالی ماحضر .. ن
پدروارش نصیحت کردم و گفت	چو جان پرور تو ایجان پدر .. ن
که چون آری بتحفه ، صله یابی	بپیش آن کریم نامور . . ن
جلال آل یاسین ناصر دین	که آید پیش ایر او بسر .. ن

---

۱ ــ نسخهٔ ع ــ حشر ـ نسخهٔ م ــ هردو کلمهٔ مرك و حشر نوشته شده است .
۲ ـ این شعر در نسخهٔ ع درقسمت مطایبات نوشتهٔ شده ودر نسخهٔ م اصلا دیده نشد ۳ــ نسخهٔ ع ــ زسیم ساده
٤ ــ نسخهٔ ع ــ آ پسر ۵ ـ نسخهٔ ع فدای . .ن همچون کوه ، سیمم ٦ ـ نسخهٔ ع ـ نشر .

کریمی، سرفرازی، نامداری   که .. رش را بود دایم مقر ..ن
خداوندی، سخی طبعی که ازدل
ندارد دست چون[1] اورا بسر.. ن

ای رسیده شبی بگازهٔ من   تازه بوده بروی تازهٔ من
نرم گشته بلوس و لابه من   گرم گشته بآفر[2] ازهٔ من
لعل کرده رخ مزعفر خویش   بمی همچو آب غازهٔ من
نیم مستك فتاده و خورده   بی‌خیو[3] این خدنگ یازهٔ من
از دبر کرده تا بجای درای[4]   در تو این گردن جمازهٔ من[5]
شکمت همچومشك گردان پر   گشت از دوغ پشت مازهٔ من
چو تو، بسیار تا زتیز فروش   دیده پروارهٔ حوازهٔ[6] من
کس از آنجمله شادمانه نگشت   بتب گرم و خامیازه من
همگنان عمر من خوهند و تو..ل[7]   گور من خواهی و جنازهٔ من
بزیم کوری ترا چندان   که دگر ره رهی بگازهٔ من
حلق زیرینت باز چرب کند
قلیهٔ[8] خشك دوپیازهٔ من

---

۱ - نسخهٔ ع ـ چو ۲ - نسخهٔم - ابا فرازهٔ من ۳ ـ نسخه ع- حذو ۴ - درنسخهٔ م بجای این مصرع مصراع دوم بیت بعد آمده است.
۵ - نسخه م : ارو برکرده تا بجا داری   بی‌خدو این‌خدنك یازهٔ من
۶ - نسخه ع - تازهٔ من ۷ - نسخهٔ ع ـ جوازهٔ من - نسخه م پروازه وجوازهٔ من ۸ - نسخه م - همگان عمر من خواهند وتوکان ۹ - نسخهٔ م ـ قلیهٔ.

تا سر من همی بود بر دوش[1]

[1].. ن ترك من ، آن بت سیمین   هست سرخ و سپید و گرد و سمین
..ایر از آن .. ن بعافیت[2] هر شب   سیم[3] بستر کند ، سمن بالین
تنگ حلقه است ..ن چو خاتم و ایر   در نشیند بخاتمش چو نگین
نه همه .. ن چو یکدیگر باشد   نه همه میوه ای بود شیرین
فرق چندان بود ز .. ن تا .. ن   کز زمین ، تا بآسمان برین
طبع کش سرد باشد و ناخوش   رخ کند زرد و دل کند غمگین
نرود همچو من بجز ره .. ن   هر که با خویشتن ندارد کین
از سرین نیست در جهان خوشتر   سال ها من بیازمودم این

تا سر من همی بود بر دوش
در دل من بود امید سرین[4]

ای گشته ز تابش و صفای تو

سهل است سنائی ا سنای تو   وین قدر و فضیلت و بهای تو
نزدیك کسی که او خرد دارد   کمتر ز بهیمه (ای) بهای تو
اشعار ترا بجملگی دیدم   آورد عطیه مان عطای تو
بردیم عطیئه ترا بر .. ن   خوه پور تو[5] و خوهی بقای تو
هر شعر ترا نقصیه ای[6] گفتم   این بود و جزین نبد سزای تو
در .. ن[7] مهل و بگوی شاهد   آئینهٔ[8] روی یا قفای تو
کاینه قفا چنان بود گوئی[9]   کاینجا[10] بچه شاهد و عصای تو
مشك اکنون که موی میبابد   اسبیل و ترا بود گیای تو[12]

---

۱ ـ این (غزل) در نسخهٔ م دیده نشد . ۲ ـ نسخ ع ـ سیمگون . ۳ ـ نسخهٔ ع ـ گل کند بستر و... ٤ ـ قسخهٔ ع ـ دردل من هوس بود زسرین . ٥ ـ نسخهٔ ع ـ خوه مرك تو و. نسخهٔ م. خوه بود تو باش وخوه بقای تو. ٦ ـ نسخهٔ م ـ نقیضه‌ای . ٧ ـ نسخهٔ ع ـ بهل و ـ نسخهٔ م ـ مهل ومگوی ٨ ـ نسخهٔ ع ـ روی ما ـ نسخهٔ م ـ باقفای تو ٩ ـ نسخهٔ م ـ کوی . ١٠ ـ نسخهٔ م ـ کانجا .
١١ ـ نسخهٔ ع ـ مشکی اکنون که بوی می یابد. یاسنبل تر بود گیای تو. نسخهٔ م ـ مشك اکنون ببو که میبابد.

آگاه شدی ز ماجرای من آگاه شدم ز ماجرای تو
بالا بنمای ای سنائی هان تا چند[1] کژی است بوریای تو
هر کس که ترا بدید، لعنت کرد بر آدم پیر پارسای تو
اینست جواب آن[2] کجا گوید
ای گشته ز تابش وصفای تو

روز از ما بگریخت

شمس برگشت ز چرخ، همچو زرین طبقو چادر لعل کشید، گرد گردون شفقو[3]
روز از ما بگریخت، شب چو در ما آویخت لؤلؤ لالا ریخت زیر نیلی طبقو
مینمود از خرچنگ زهره[4] را پیش آهنگ چو بروی شه زنگ بر چکیده[5] عرقو
من بکنجی در بست، خفته بودم سرمست در گروگان زده دست از برای جلقو
بانك چنگ آمد و نای، جستم[6] از شوق ز جای بنگریدم ز سرای همچو یاری رفقو
گفتم ای[7] جمع که اید، بردرورسم چه اید پس نکوتر[8] چه زئید در جهان خلقو[9]
گفت کاین قوم ظریف همه هستند حریف باده بی اینها[10] زیف کرده اندرحلقو
مه محمد ز عراق، مایهٔ حسن وفاق گنده برده بوثاق، بر نهد بقر بقو
گر کسی از شعرا، گوید این راقوفا گو بدین کن[11] هجا تاش گیرد حلقو
قصهٔ وزین سخن، گو بدین قاعده کن فاعلا تن فعلن باق بق باق بقو

ترك من خورده نبید، دی برم مست رسید
وزسر خشم کشید آنمه برمن بخقو[12]

---

۱ - نسخهٔ م - کژی است . ۲ - نسخهٔ خ و م - او . ۳ - نسخهٔ م - سفقو. ٤ - نسخهٔ م - زهره و پیش آهنك . ۵ - نسخهٔ م - برنشسته عرقو . ٦ - نسخهٔ م - ذوق . ۷ - نسخهٔ م :

گفتم ای جمع کنید برره ورسم جنید پس بگو برچه زنید زین جهان خلقو .

۸ - نسخهٔ ع - زچه آید ۹ - در نسخهٔ م - این دو بیت اضافه شده است :

مطربان دیدم کش، سرو بالا، مهوش چنگهاشان درکش، جمله درمی غرقو
مطربانی بنوا، ساز، ما کرده نوا زان یکی گفت مرا هیچ از بی باده زقو

۱۰ - نسخهٔ ع - ریف - نسخهٔ م - زیف گردد اندرحلقو. ۱۱ - نسخهٔ ع - گو بدینگونه هجا - نسخهٔ م - گو بدین کن هجا . ۱۲ - نسخهٔ ع - بچقو - نسخهٔ م - نحقو .

گره زده سر زلفین دلگشای که‌چه

خوره شده‌بمیان‌پای‌من بپای که‌چه / فکنده زیریکی گنده راوگای که‌چه
میان پای یکی ..ل‌دوغ‌ریز که چون / به‌پیر دانشی وطفل گوه‌خوای که‌چه[1]
چوگردن‌شتری[2] کرده‌خویشتن برخیر / دو ایه‌بسته‌بخود[3] همچنان‌درای که‌چه
تو هر زمانی گداتری و من کرده / توانگری همه در کار تو گدای که‌چه
یکی‌نگوئی هر تاز[4] راکه ای گنده / کنی بما ستم و جورغم فزای[5] که‌چه

جواب آن‌غزلست‌این که گفت مختاری
گره زده سر زلفین داگشای که چه

دوش درخواب ترا دیدم

ریش‌بادوش[6] رسیداز بن گوش‌ای گنده / از بن گوش کشان ناوه بدوش ای گنده
ریش‌تو آمدو برد ازتوجمالی که‌بدان[7] / تیز کردند خریداران روش‌ای‌گنده[8]
بدوسه‌پشم چنان کارتو گشته‌است‌ترش / که بجـای توبوددیو سروش ای گنده
من خریدم بسلم جـای‌دگرجور ترا[9] / تو برو جای‌دگرنسیه فروش ای گنده
دوش در خواب ترا دیدم ماننده دیو / رفتم از دیدن تو دوش‌زهوش ای گنده
لب چون خوشهٔ خوشیدهٔ او بین‌وبرو / عشق‌جوشان‌مرا بین‌و بجوش‌ای‌گنده
یله‌کن چندگهی تابزیم بااوخوش[10] / که‌ترا دیدم و برداشت‌دروش‌ای‌گنده

چونئی‌خندان[11] ریشی‌چندان‌خوش[12] ولوشم کردی
نیك ریش تو برآمد خوش ریش[13] ای گنده

---

۱ - نسخهٔ ع - بتیز گاه رووآی‌وگوه‌خای که‌چه ۲ - نسخه م - سری کرده‌خویشتن برخیز ۳ - نسخهٔ ع - بخود بر چو دوددری که چه - نسخهٔم - بخود نیمه خودورای که‌چه ٤ - نسخهٔم مربادرا ٥ - نسخهٔ ع وم - چو دست خرکره‌ای میخورد فرای که چه - درنسخهٔم - بجای خر، خو نوشته شده است.
٦ - نسخهٔم - تا دوش ٧ - این بیت در نسخه ع نیست. ٨ - در نسخهٔ ع وم - این بیت اضافه‌شده‌است
ریش تو از در روئیدن وریدن گشته است / خیر برخیر بریشت ری‌وروش‌ای‌گنده
مصراع اخیر در نسخه م چنین است: چیر بر خیزو بریشت ری وروش ای گنده. ۹ - نسخهٔ ع - چوزی‌را. نسخه م - حوری‌را ۱۰ - نسخهٔ ع - جوش. نسخهٔم - بازو خوش ۱۱ - نسخهٔم - چوبه‌بی‌ریشی ۱۲ - نسخه ع و م - نوشم کردی ۱۳ - نسخهٔ ع - خوش و نوش. نسخه م - نیك ریشیت بر آمد خوش و نوش ای گنده.

عقل و جانم برد شوخی آفتی پتیاره‌ای

تاز بازم ایر من در .. ن هر زن باره‌ای[1]   زین مناره شبه ایری .. یگان[2] چون باره‌ای

بدرگی ، سرخی، درازی، کفته‌ای، آشفته‌ای   کافری، ..س دشمنی .. ن‌دوستی، ..ن‌باره‌ای[3]

فاخته طوقی ، شتر لفجی ، غضنفر گردنی   خرسری ، غژغاوموئی ، اعوری ، عیاره‌ای

زین سراپوئی ، یك‌اندامی ، درشتی، پر دلی   مغ کلاهی ، مغ روی ، بر آب[4] رودافشاره‌ای

بد .. سی[5]، جغریق کاری، پای‌لغزی[6]، سرزنی   بلغم‌اندازی. کلی، سرگین کشی، گه‌خواره‌ای

پرخدوئی ، زشتخوئی، خیره روئی، خربطی   چوب کوبی، آهن و پولاد و سنگ خاره‌ای

معده کوبی، ناف کاوی[7]، دل دری، شش افکنی   گرده گون‌رود آکنی، تن‌سوزه‌ای، ..ن‌خاره‌ای[8]

دوغ‌ریزی، رب‌روی[9]، لوطی‌نژادی، ..ن‌دری   عاشق .. نی که دارد درگه و در ساره‌ای

تیز خشمی ، زود خشنودی ، قناعت پیشه‌ای   داروی هر دردمندی ، چارهٔ بیچاره‌ای

بینی اندر گیرکان تا زتن چون بنگری   کوه تازی ، تازبینی در بن هر تاره‌ای[10]

هرزمان در رومهٔ گه بیزمن چون بنگری   هرتخی[11] چون‌دانگ‌سنگی هر رگی چون باره‌ای[12]

گاه . . ون گردنش بینی برابر داشته   پیر پنجه ساله را با کودك گهواره‌ای

از سر نیمور من هر گز کجا بیرون شود   عشق هرسرگین فروشی ، مهرهر..ن‌پاره‌ای

هر کرازین .. رسرخ وسخت‌من‌درخور بود   رایگان . . یان کنم[13] بی‌رشوت‌وبی تاره‌ای

ایری سخت رایگا آواز در عالم زدم   تا بدین آوازه[14] باز آیند هر آواره‌ای

خوردن . ایر مرا بر خیره گر منکر شدند   دیدنش[15] اجرای . . لانرا کم از نظاره‌ای

چون سنائی شاعری برسازم از نیمور اگر   بر سر نیمور ترساوار بندم شاره‌ای

هم بر آنوزن سنائی گفت سلمانی بچه
عقل‌وجانم برد شوخی ، آفتی ، پتیاره‌ای

---

۱ - این قصیده درنسخهٔ ع در نسخهٔ مطایبات آمده‌است . ۲ - نسخهٔ م - خایهٔ چون باره ای . ۳ - نسخهٔ م - پاره‌ای - ٤ - نسخ ع وم - میغ رو ، دیرآب زودافشاره‌ای . ٥ - نسخهٔ م - حفریق . ٦ - نسخهٔ ع - پای تیزی - نسخهٔ م - پای میری شرزنی . ۷ - نسخهٔ ع - سینه کاوی . ۸ - نسخهٔ ع - گرده‌کن ، روده دری ، بن‌سوزه‌ای ، چین خاره‌ای - نسخهٔ م - کرده‌کون زردآکنی برسوزهٔ ..ن، خاره‌ای
۹ - نسخهٔ ع - دبه‌رو . ۱۰ - نسخهٔ م :

بینی اندر کیرکان وارتن چون بنگری   فرسخی چون دانك سنگی هر رگی چون باره‌ای

۱۱ - نسخهٔ ع - هرسخی . ۱۲ - این بیت درنسخهٔ م دیده نشده . ۱۳ - نسخهٔ ع - بی‌شهرت - نسخهٔ م - بی‌رشوت و بی پاره‌ای. ۱٤ - نسخهٔ ع - آواره . ۱٥ - نسخهٔ ع - دیدنش‌را آخر ای .. لان .

ای راه ترا دلیل مردی

ای مرز ترادریده مردی زانمرد[1] بتورسیده دردی
برتیز گهت نهاده سرخی وزنانگهت کشیده‌زردی
آن‌ایر که‌رایگان‌بخوری بادمن جو،خری‌نخوردی
اندرهمه‌شهر خود نیابی جزتو، که‌ترا نگاد مردی
و دردسترسی‌بدی،همانا ایرتو ، تراجماع کردی

اینست‌جواب آنکه گوید:

ای راه ، ترادلیل مـردی

پرسند از او که چند هجا گفتی

ای سید[2] کتب خانه برآشفتی تا ابلهی وبیخودی و خفتی[3]
گفتم هجای[4](تو) چوگل غنچه آنرا بیاد سبلت و بشکفتی[5]
گشت آن‌شکوفه‌دست‌بدست‌از تو[6] کز خلق رنگ‌و بویشین‌ننهفتی
شطرنجی از هجای من آگه شد تا خاک[7] ره بکوی برون رفتی
آرام‌کی پذیرد تا محشر آن‌کتب خانه راکه برآشفتی
سهل است کتب خانه برآشفتن کتبی بخانه بردی[8]وخوش‌خفتی
بپذیر زخم مور هجای من[9] چون‌زخم مار را[10] تو پذیرفتی
من باوی ار بهجو فتم . خیزم تو پایدار باش که تا نفتی
گرچه نوردد او بهجای من[11] من در هجای او نکنم ز فتی

---

۱ ـ نسخهٔم‌ـ زان مرز ۲ ـ نسخه‌ع ـ ای کتب خانه دار ـنسخه‌م ـ ای شید کتب‌خانه ۲ ـ نسخه‌ع بیخودی‌آلفتی‌ـ نسخه م ـ بیخردی ٤ ـ نسخه ع ـ گفتم یکی هجای ٥ ـ نسخه‌ع ـ بیاد سبلت نشکفتی نسخه م‌ـ بیادسبلت بشکفتی ٦ ـ نسخه م ـ شکفته ۷ـ نسخه‌ع ـ تو ۸ ـ نسخه‌م ـ کتبی بخانه برنه‌و... ۹ ـ نسخه ع وم‌ـ او ۱۰ ـ نسخه‌ع‌وم ـ مارمارا بذرفتی ۱۱ ـ نسخه‌ع‌ـ اوگرچه‌دور زد بهجای من نسخهٔ م ـ کوجو وزردا و بهجای من .

باشد که علم هجو بنکه افتد[1] او ما بقول کردن و من مفتی
یک هجو را هزار عوض گویم
پرسند ازو که چند هجا گفتی[2]

چرا ز روی لطافت بدین غریب نسازی

چرا ازراه لطافت بدین قضیب نیازی[3] کزین قضیب عزیزی وزین قضیب بنازی
قضیب سخت عزیزاست وبامنست[4] که اورا بصد زبان بنوازم ، زهی غریب نوازی
بدست گیرم و آنگه بدوچگویم، گویم رگ آوری وسطبری وپای لغزودرازی[5]
توئی که لندی وسیکی بهندوئی وبترکی توئی که ایری و ایری بپارسی وبتازی
چوگردان سگ تازی مطوقی و زطوقت رمیده تاز مطوق چوآهواز سگ تازی
چوسر بر آری[6] باموی رومه گوئی رازی چنانکه از تو بیابم[7] نشان شاهد رازی
سه ایر باشم گر زانوان[8] به ایر بر آئی سه پای گردم گر..اگان بزانو[9] بازی
همه نقیصهٔ شعر تو ای سنائی خران بوصف حمدان گفتم زروی طیبت وبازی
جواب[10] این غزلست[11] آن کجا سنائی گوید
چرا ز روی لطافت بدین غریب نسازی

گاه آن آمد که شب بر خوری[12] شلغم زنی وز کرم نانی گرت[13] باشد مر آنراهم زنی
روز در هیزم چدن باشی بصحرا تا بشب آتش اندر دیگ شلغم گر زنی[14] محکم زنی
خلق راازخوردن هر خوردنی بدخومکن چون توشلغم خواره ای. آن به که بر شلغم زنی

---

۱ - نسخهٔ ع وم - باشد چو علم هجو نکو افتد ۲- این بیت در نسخهٔ ع دیده نشد - در نسخهٔ م - بجای نسخهٔ دوم چنین آمده است : مپرس ازاو که چند هجا گفتی . ۳ نسخهٔ ع - نسازی - نسخه م نتازی ۴ - نسخه ع - ما بلست مراورا نسخهٔ م - نامی است من اورا ۵ - نسخهٔ ع - راستی ودرازی - نسخهٔ م - بیسراو درازی ۶ - نسخهٔ ع - گوئی بجعد برشده مانی ۷ - نسخهٔ ع - نیابم نشان شانهٔ بازی ۸ - نسخه ع، گر - نسخه م - کزانویان ۹ - نسخهٔ م - تازی - در نسخهٔ ع وم این بیت اضافه شده است :

بدین گروگان گرچه فراخ . . . و . . آید جماع دانم کردن به ازامیر و نیازی

در نسخه ع در مصراع دوم بجای امیر ، کلمهٔ اثیر نوشته شده است . ۱۰ - نسخ ع وم - آن - این ۱۱ - نسخهٔ ع - خود برخوردی - نسخه م - شب برخوردی ۱۲ - نسخهٔ ع وم - نانی کرامت باشد آنرا ۱۳ - نسخهٔ م - چون زنی .

گاه آن آمد بتا کاندر خرابی دم زنی

میخکی[۱] سازی کزین در دیگ شلغم میکنی — شلغم پخته بسیخی پنج و شش برهم زنی
کوزو سیر و لفت و شلغم ترب و کاك و برك کرم[۲] — گرم گرمک میخوری، تاچند گوئی غم زنی[۳]
برحذر باشی زسوزانی و اف و پف کنی[۴] — تادهان مرده ریگت را نسوزی خم زنی[۵]
چوخبرداری زسوزانی وازدردی که هست[۶] — به علف باشی و گر نه لقمه در مرکم زنی[۷]
چون قراقر در شکنبه[۸] مرده ریگت اوفتاد — گرمن[۹] ازتوهم نخواهم زد، توازمن حم زنی[۱۰]
..ن سوی سرخس کنی و زباد شلغم مردوار — تیزها در سبلت مجدودبن آدم زنی
این جواب آن، کجا گوید سنائی غزنوی
گاه آن آمد بتا کاندر خرابی دم زنی

---

۱ - نسخه‌م - سیخکی . ۲ - نسخه ع - شلغم پخته و برك کلم - نسخه‌م - کوزوسیرو نفت و شلغم ، برك شفتالو و کرم ۳- نسخه ع کو بی غم زنی -نسخه‌م- تاچند گه بی غم زنی ٤-نسخه‌م -زسوزانی وازدردی درست
۵ - در نسخه‌م - بجای این مصراع ، مصراع دوم بیت بعد آمده است ٦ - نسخه ع - ازدردش درست این مصراع در نسخه‌م نیامده است ۷ - نسخه ع - موکم زنی - نسخه‌م - ده مرکم زنی .
۸ - نسخ ع و م - درشکم ۹ - نسخه ع - خم - نسخه‌م - خم ندانم ۱۰ - نسخ ع و م - روتو ازمن خم زنی

مسمطات

در مدح افتخار دین علی

نو بهاره تازه پیدا کرد رنگ و بوی خویش   بر گرفت از باد مشکین گل نقاب از روی خویش
بوستان چون جلوه زد گل را بطرف جوی خویش   کرد گل عاشق جهانرا بر رخ نیکوی خویش[1]
مرغ دستانزن بلحن حلق دستانگوی خویش   خواند از گلبن بگلبن یار خود را سوی خویش
تا مرا روز نشاط مهتر خوشخوی خویش
این دهد یاری بمداحی و آن اندر غزل

آب روشن تیره گشت از ژالهٔ ابر بهار   خاك تیره گشت روشن از فروغ لاله زار
ابر نیسانرا ببار آورد در شاهوار   غنچه از شوخی ببر بگرفت آن در را ببار[2]
لاله سیراب در نیسان پر از رنگ و نگار   درج در شاهوار است از عقیق آبدار
گفتئی لاله است یارب بالب و دندان یار
گر نبودی تیره دل چون حضم دهقان اجل

نرگس خوشبوی باز از خواب خوش بیدار شد   چشم بی‌دیدار او باز از در دیدار شد
در چمن با شنبلید و با بنفشه یار شد   سبزه چون دیبا و گل چون نافهٔ تاتار شد
بوی و رنگ سنبل و دیباش بستانخوار شد   بوستان آرای هم بزاز و هم عطار شد
ابر نیسان رایگان[3] غواص لؤلؤ بار شد
تا بکف راد ممدوحم زنند او را مثل

افتخار دین علی فرزند فخرالدین خال   آنکه زینت یافت گیتی زو چو رو از زلف و خال
فخر دین خال با قدر سپهر است از کمال   افتخار دین علی چون آفتابست از جمال
زان سپهر سروری و حشمت و جاه و جلال   آفتابی گر چنو پیدا شود نبود محال
آن سپهر بی فنا وین آفتاب بیزوال
تا قیام ساعه باد آن بی‌غبار این بی‌زلل

---

۱ - نسخهٔ ع : مغز جانرا کرد مشك آگین همی از بوی خویش
شانه زد سنبل سحر گاهان همی بر موی خویش

۲ - نسخهٔ س - آن گوهر ببار . ۳ - نسخهٔ س - ابر نیسان‌را بکان .

آن خداوندی که طبعش چون بهار آراسته است سرو بستان سری از جاه او بر خواسته است
از مکاره وز معایب سربسر پیراسته است دست او از دوستی سائل عدوی خواسته است
روی بخت او همیشه چون مه نا کاسته است خط امرش حصن امن خلق را پیراسته است
خلق را با بسته چون باران حاجت خواسته است
بادو کف راد او باران وابل کم ز طل

آنخداوندی که فردوس است ازو شهر نسف اهل حضرت راست از اقبال او جاه و شرف
بر خلایق ناید از وی جز مراعات و لطف مردمی از خلق او زاید چو لؤلؤ از صدف
نیست جزوی در صف آزادگی دارای صف مال در بازد بجود و مردمی از کلك و کف
در هنرمندیست گوئی صاحب رأی خلف
در جوانمردیست گوئی حاتم طی را بدل

مهتری کز وی برونق گشته کار مهتری مهتران در خدمتش بندند بار مهتری
تازه شد زو سیرت و رسم و شعار مهتری چون سرای اوست عزو افتخار مهتری
در سرای اوست یکسر گیرودار مهتری شدفزون از اعتبارش اعتبار مهتری
شادو برخور دار باد از روزگار مهتری
تا حسود او شود غمخوار و خوار و باخلل

ای جوانبختی که تخت بختت از کیوان بر است در فلك فرمانبر رأی تو سعد اکبر است
بر بد اندیشان تو بهرام کینه گستر است مجلس بزم ترا خورشید رخشان ساغر است
چون قدح گیری بمجلس زهره چون رامشگر است چون قلم گیری ترا تیر فلك چون چاکر است
مه بهر ماهی دوره چون نعل زرین پیکر است
بر امید نعل اسب تو گردد لعل

۱ - نسخهٔ ع : از کسی می برنیاید جز تو کار مهتری شد فزوده ز اعتبارت اعتبار مهتری
مهتران از خدمتت بندند بار مهتری تازه داری سیرت ورسم وشعار مهتری
درسرای تست یکسر گیرودار مهتری چون سرای تست عز و افتخار مهتری
شادو برخوردار باش ازروزگار مهتری تا حسود تو شود غمخوار و خوار و باخلل
نسخهٔ س : - مهتری کزوی مزین گشت کار مهتری کوس او کوبند بر درگاه بار مهتری
مهتران از خدمتش بندند بار مهتری تازه شد زوسیرت ورسم وشعار مهتری
چون سرای اوست عزو افتخار مهتری در سرای اوست یکسر گیرودار مهتری
شادو برخوردار باش ازروزگار مهتری تاحسود اوشودغمخوارو خوارو باخلل

ای یگانه مهتر فرزانه راد بی مثیل ای کف راد تو ارزاق خلایق را کفیل
در هنرمندی و رادی بی عدیل وبی بدیل صاحب صمصام را هستی بهم نامی عدیل
افتخار آرد بتو دین جهاندار جلیل فخردین بدخواه جاهت را بخواهد مر ذلیل
جاه تو خواهد عریض و عمر تو خواهد طویل
عزو اقبال تو خواهد بی زوال و لم یزل

خاندان فخر دین دایم بتو معمور باد طبع فخرالدین همه ساله بتو مسرور باد
مر دل و چشم ترا از تو سرور و نور باد مهر تو در دل چنان چون سرّ دل مستور باد
چشم بد از دوستدار دولت تو دور باد حاسد جاهت بدل محزون بتن رنجور باد
دهر بر اعدا و بر احباب تو زنبور باد
قسمت این طعن نیش وبهر آن طعم عسل

درمدح صدرالدین

خسرو سیارگان بیرون شد از برج حمل برج ثور از فر خسرو یافت مقدار و محل
مال وگنج گاه قسمت کرد برسهل و جبل بست بستان را ازگوهرهای گوناگون جلل[1]
از جواهر شد مرصع باغ و بستان زین قبل سخت بی همتا و نادر باشد از روی مثل
خسرو اندر آسمان وینجا پدید از وی عمل
همچو اینجا صاحب و اقبال او بر آسمان

بوی زلف دلربایان باد بر صحرا وزید همچو خط جانفزایان بردمید از خاک خوید
آب چشم ابر عاشق وار بر بستان چکید همچو روی نیکوان در بوستان گل بشکفید
بلبل اندر بوستان شد مست نا خورده نبید مست وارازعشق گل دستان والحان برکشید
از پس پیری جوانی در جهان آید پدید
گوئی از اقبال صاحب همچو جنت شد جهان

---

۱ - نسخهٔ ع - حلل - نسخهٔ س - کلل ۲ نسخهٔ س - ازصحرا وزید .

باغ و بستان از در دیدار شد دیدار کن کار عشرت ساز و کار دیگر اندر کار کن
لهو و شادی و نشاط و خرمی بسیار کن با بتان و گلرخان آهنگ زی گلزار کن
عیش را تدبیر ساز و لهو را هنجار کن عندلیب خفته را از خواب خوش بیدار کن
خویشتن با عندلیب چابك الحان یار کن
مدح صدر دین و دنیا صاحب عادل بخوان

صاحب عادل که ظلم اندر گداز از عدل او بردل ظالم نهد مظلوم گاز از عدل او[1]
رسم و آئین عمر شد تازه باز از عدل او جفت گردد دررمه گرگ و نهاز از عدل او
بر سر شاهین و در بازوی باز از عدل او میکند کبك و کبوتر جای باز از عدل او
می کند از صعوه شهباز احتراز از عدل او
سازد اندر جنگل شهباز صعوه آشیان[2]

آنخداوندی که از بخت جوان و رای پیر ملك را بر ملك داران از قلم دارد چو تیر
از چنو دستار بندی بی عدیل و بی نظیر نیست الحق تاجدار ملك تورانرا گزیر
از صریر کلك صدر و فر فرخنده ضمیر فرخ و میمون بود بر پادشا تاج و سریر
پادشاهی را که باشد صاحب عادل وزیر
گردد از اقبال صاحب پادشا صاحبقران

ای ندیده چشم دولت چون تو صاحبدولتی هرکه بیند روی تو زان پس نبیند محنتی
نیست در گیتی چو تو صدر مبارك طلعتی نیست بر روی زمین مثل تو گردون همتی
ازخلایق نیست چون تونیک خلق و سیرتی معنئی تو از جهان و دیگران چون صورتی
هستی از ایزد تعالی بندگانرا نعمتی
شکرگویم از تو تا برما بمانی جاودان

---

۱ ـ در نسخه‌س این بیت اضافه‌شده‌است :
نیست برمظلوم ظالم سرفراز از عدل او بردل ظالم نهد مظلوم گاز ازعدل او
۲ ـ نسخه س ـ سازد از بس ایمنی کبك‌وکبوتر آشیان ـ این چهار بیت‌درنسخه ع نیامده است .

هر که خواهد کز شرف بر آسمان پهلو زند چنگ در فتراك صاحبدولتی چون تو زند
وانکه یك گام ازخط فرمان تو یکسو زند چرخ نگذارد مران یك گام را تا دو زند
دهر بر اعدای تو تیغ از دل و بازو زند دهر چون تیغ از دل و بازو زند نیکو زند
وانکه در حکم تو بنهد گردن و زانو زند
مرکب دولت در آرد بخت نیکش زیر ران

ای همه دنیا باقبال تو شادان شادباش دین قوی بنیاد شد از تو قوی بنیاد باش
عالم از داد تو آبادان شود با داد باش عالم آبادان کن و در عالم آباد باش
خلق هست از تو بآزادی ز غم آزاد باش عام مسگین را بباب داد دادن داد باش
مر عروس دولت جاوید را داماد باش
وز سبکباری رعیت ساز کابین گران

تا جهان باشد جهان بادا بکام و رأی تو ملك در فرمان کلك مملکت آرای تو
سرمهٔ چشم بزرگان باد خاك پای تو وز بزرگان هیچکس ننشیند اندر جای تو
باد در حفظ ملك دین تو و دنیای تو دولت و اقبال باد این بنده آن مولای تو
همچو گردون سبز بادا فرق گردون سای تو
وز بد گردون تن و جان تو بادا در امان

مسمطات جدی پایان پذیرفت

مسمطات هزل آمیز

عاشقم بر کل شبلی که سرش بی مو است چهره بی زحمت زلف خوش عنبر بوی است[۱]
کوه نیکوست براو گرچه کل بد روی است گوی سیمین صفت جا می نشست اویست[۲]
کوه سیم است چرا بیهده گویم گویست
عشقش آورد بدین بیهوده گفتار مرا

شاهد شاعر اگر مسخره باشد شاید زانکه از شاعر و از مسخره بزم آراید
سیلی و ژاژی این میخورد آن میخاید چون شود طبع خوش این میهلد آن می..اید[۳]
پس بدینروی مرا بی کل شبلی باید[۴]
ور نباشد کل شبلی نرود کار مرا

آن کل شوم بیك تیر دل از من بر بود عشق برعشق چو آروغ بر افروز فروز[۵]
یاسمن گون رخ : و ن را بزهـارم بنمود شب ز سودای ویم دیده حمدان نغنود
کرد بی جرمی آن کل کلان ... و ن جهود
بغـم عشق بدینگونه گرفتـار مرا

نیز کل بودی چون نای بگوش . ایرم بنوائی بـر بودی دل و هوش . . ایرم
حلقهٔ نوش[۶] بدی چشمهٔ نوش ایرم زده در چشمهٔ نوشش سر و گوش ایرم
کل شد وبرد به . . ون‌داغ ودروش ایرم
اثری ماند از آن داغ بشلوار مرا

کل‌شبلی برازینگونه که‌دل خواهد خواست بدو رخ ماهی پذرفته خسوف‌وشده‌کاست
قـامتش سروی کز نیمه ببـاید آراست جفته گاهی بسفیدی و بلعلی می و ماست
تا بر آن چفته بخفتم نتوانم برخاست
تا بصد کـاخ نکر رندی بیدار مرا

---

۱ - این مسمط در نسخهٔ س دیده نشد . ۲ — نسخهٔ ع ـ
دلبر و دلشکن و دل گـل و دلجویست گوی سیم است که بس خوب وخوش‌و نیکویست
۳ - نسخهٔ ع - چون شود طبع نکو مسخره‌را می . . اید ٤ - نسخهٔ ع ـ مرا خود کل شبلی باید
۵ - نسخهٔ ع ـ برآورد فزود ٦ - نسخهٔ ع - حلقهٔ گوش بدی

کل شبلی شد ازینجا و مرا شد معلوم ماندم از صحبت آن جفته سیمین محروم
سخت کردم بدیگر جای سر ایر چو موم رخت دل بردم هر سو ز هوای کل شوم

وانهمه مهر وی افکند بر حاجت بوم
تاوی آگاه شود ساخته کا چار مرا

حاجب بوم جوانمرد بسیم و زر و زن گز ره حکم و تواضع بدهان و گردن
یکمنی خورد همی سیکی و سیلی ده من ببد خلق همه عمر به پیوست سخن

ازنکو خواهی هر گاه که بپوست بمن
خواست تاپیش خداوند بود یار مرا

عاشق ومست ویم زانکه بدین میمون دست یال میشوم سیهلک را کاخ اندر بست
خواست آن یال چو جلان تنش[1] از کاخ شکست خواست بی فایده بدچون نشداز...دن پست[2]

بشکند گردن آن غرزن و امیدی هست
که بتنها نتواند بود او یار مرا

حاجب بوم یکی باز سپید است بفال ...ایگانش چو جلاجل شده دمش چو دوال
خاصه را صید گرفتار میان چنگال عامهٔ مردم را داده از آن صید حلال

در دعا گوید صدر همه عالم همه سال
یا رب از صید حلالش تو نگه دار مرا

آنخداوند که خر را ادب الکند کند آنچه باشد بدر . . و ن بگلو غند کند
نام .. و ن و .. س و سنبوسه و بلکند کند بخورد چندان کان سرخ سرش گند کند

ور بشهوت نظری بر فلك نند کند
رام گردد فلك و گوید بفشار مرا

سر آن دارم کاندر گذرم از سر هزل مدحش از دفتر جد خوانم نز دفتر هزل

---

۱ ـ نسخهٔ ع ـ یال وخلال نیش ۲ ـ نسخهٔ ع ـ خواست بیفایده چون نشد از.. دن پست

کعبه مدحت او را نگشایم در هزل   شجر مدحت او را نکنم پرور هزل
گرچه باغ سخنم با بر جد و بر هزل
جد و هزل آمده پیدا چو گل وخار مرا
خار در چشم کسی باد بفصل گلشن   که بدیدار خداوند ندارد روشن
ذوالمناقب که بیفزود خدای ذوالمن   شرف و منقبت او ز همه خلق زمن
سخن خوب چنین گوید با اهل سخن
من بوم مادح او نبود مقدار مرا
آنخداوند که مر دین هدی راست ضیا   کف بخشنده اش ابریست معلق ز هوا
که بباران سخاوت بودش میل و هوا   رأی رخشنده‌اش تابنده تراز شمس‌ضحی
ماه گوید که نه گر قبله‌کنم رأی ورا
راه گم گردد بر گنبد دوار مرا
قدم همت او فرق فلك را سوده است   نظر او خطر اهل هنر بفزوده است
رودکی‌واریکی بیت زمن بشنوده‌است   بلعمی وار بدوده صلتم فرموده است
جز برادی و جوانمردی او کی بوده است
هرگز این رونق و این تیزی بازار مرا
پسر صدر کبیر است و ازو نیست بدیع   خلق نیکو و[1] رخ چون گل تازه بربیع
همچو روزی ز خداوند بعاصی و مطیع   کرم اوست رسیده بشریف و بوضیع
صلت نیك فرستند بشاکر تشییع[2]
بر اثر کاین صله بپذیر و میآزار مرا
تاکه درچشمه خورشید ضیا باشد و نور   چشم بد باد درایام ضیاء الدین دور
دل او تا نشود خالی فردوس از هور   بیکی لحظه‌مبادا شده خالی زسرور
تا جهان گویدش الصدر جهان تا دم صور
یکدم از لهو و لعب مگذر و مگذار مرا

۱ - نسخهٔ ع - خلق نیکوی ودهان ۲ - نسخه ع - بعطا گرد منیع

شاعر ساده سخنم

ای کمال‌النسب از بهر خداوند مگوی کان ندیمان گزیده‌ز کجا کردی روی[1]
هر یکی همچو سگ لاك دوان از پس‌بوی ضرر نقل و هلاك قدح و مرگ سبوی
بدم مفت دوان در بدر و کوی بکوی دم ران خورده بوقتی‌که نبدشان دم روی
همه مردند ولیکن چو زنان قبه بسوی
سر این طایفه خر پسر بوالخطاب

قاضی آن بد نسب خر روش ترك نژاد که چو دید اوکله کیسه زرش آمد یاد
آنکه بی سیم کسی نبد از ارش نگشاد سیم وی دادی واز مهتری این دارد یاد
جاودان بادا آن جای طهارت آباد که سراج الدین بگرفت و به پشتش بنهاد
گویم از سفرهٔ او گرچه نگویم که نه..اد
نان خائیده برون کرد و درانداخت لعاب

چو ازو در گذری نوبت بهزاد آمد آنکه با سیرت الفیهٔ ناکار آمد
سربت[2] او چو از آن کار بفریاد آمد بخر انبار کنی دعوت چون باد آمد
این بهزاد صد و سی من آزاد آمد رگ پشتش چو تبر دستهٔفرهاد آمد
.. ن او مر .. س سربت را استاد آمد
بگه‌خوردن حمدان چودوسه‌خورد شراب

پسر کافی آن تا بت بستان افروز جفت آذر گون با لاله رفیقی دلسوز
آفرازه زده بر سبلت و ریش از گز و گوز پسر زین پی مسخرگی را شب وروز
عاریت داده بدو سبلت و ریش و بیغوز بنجارا شده هنگام صبی علم آموز
تاج برهان اجل کرده وراخشك سپوز
چولحافی را گفتی که همی گاد غراب

باز قاضی حسن آن‌دم زنخ نو کرده بدل اندر همه را نرخ بیکجو کرده
در پی خرزهٔ سادات دوا دو کرده وان بامید خر انبار روا رو کرده

---

۱ - این مسمط در نسخه س - دیده نشد. ۲ - در نسخهٔ اصلی چنین آمده است.

بنفاق و بریا لاوام ولو کرده چون سگان نیم‌شبان بانگ عواعو کروه
بنجا را شده و حجرهٔ یکرو کرده
بدم نان بکشان رفته کشان . . ن بشتاب

قاضی اسعد که‌عمیداست‌اوخزاعی‌نسب‌است مرکز دانش وسرمایهٔ فضل و ادبست
بعجم زاده ولی فخر نژاد عربست دیدن طلعت میمونش طربرا سبب است
سخت‌عالی‌نسب وخوشخط ونیکولقب‌است بابت مردم کوانگ لگام عربست
با چنان روی نه ..اد است کس اورا عجبست
بسنه گوید من این ندیدم در خواب

راست گوید همه دید است ببیداری در خورده بسیار بمستی و بهشیاری در
.. ونش خو کرده بخردی بکلان کاری در بوده یکسان بستانی و نگونساری در
گشته درمانده ببیماری ...ون خواری در نا شکیباست بدو علت بیماری در
مرد خواهد که بگیرد بشب تاری در
تا کی وچند به ..ون در زندش‌قاباقاب

دیگر اسکاف حکیمی که بخوی‌مگس‌است دول حلواست چو حلوا زهمه بازپس است
بانگ بیهوده همیدارد گ ئی جرس است وز بسی گنده دکانش بمثال جرس است
گرچه با مایه کمی دون و دنی و دنس است در سرش از شرف و جاه‌و بزرگی هوس‌است
شرف وجاه چووی تیره‌دلی این نه بس است
که به نزد تو خداوند بود روشن است

ده برون کن که اگر دیرتر آنجا پاید هر زمان بر هوس او هوسی بفزاید
وی چو در مجلس تو مرغ مسمن خاید ماهی زنده به . ون جای دگر خوش باید
پیش ما آید و انگشت بگه آلاید خود ورا آن سزد و آن خورد و آن شاید
خویشتن را زپی دادن ...ون آراید
از پی این دود دربد رو باب بباب

کرم رویست ولیکن چونکت آغا زد بیکی نکته بناجور برف اندازد

دوزخ آنرا که خرد از سخنش بگدازد سیفك چنگی باید که رهی بنوازد
زآتش گرم سماعیش سری بفرازد تا ز گرمی سر حمد انش بزانو یازد
خرکل گوزی پر سیفك چنگی تازد
تا بشهباز نگاهی نکند خر بصواب

من بیچاره مگر بر رخ آن مه نگرم که چو در وی نگرم جامه بتن‌در بدرم
بزبان با سخن او سخن مه نبرم بر لب او که همی گوید شهد و شکرم
تو دهی بوسه و من خامش بوسه شمرم ورتو کاری دگر آغاز کنی خون بخورم
نه‌ویست از رحم مادر و پشت پدرم
که بذین کار مراباتورسد غیرت وتاب

ذوفنونست که او هست ازین پرده برون چون ندیمان دگر مرد ندیده پس .. ون
گشته معروف بحلم و بوقار و بسکون نی چو من اندککی دارد در مغز جنون
در سمرقند ز ننگ گهکی گوناگون جامه چینی را سم ستانداست زبون
جامهٔ چینی اورانه چگونه‌است‌ونه‌چون
همه را چام شرابست ورا جام سراب

در خانی زپس اوست و بآنحلقه دراست نتوان گفت کز آنهاست کز آنها بتراست
سرخ مرد است‌ولی‌چاره چه‌دانم‌چوغراست سرخ عر نبود در زیر برنگ دگر است
فلسفه داند و از فلسفه دانان خر است کز دوتن زیر یکی باشد ودیگر زبر است
زبری را بفتادن ز بلندی خطر است
زیرکی‌ورزد وزیری‌کند آن‌حکمت‌باب

ایخداوند یکی شاعر ساده سخنم بمزاح است گشاده همه ساله دهنم
با ندیمان تو عشرت زنم وربح کنم نه ندیمان تو . لند و بدیشان شکنم
بلکه خود را بندیمان تو می بر فکنم کر ندیمان تو .. لند ندیم تو منم
باد در .. ون ندیمان تودم ذقنم
سرهر موئی بر ایرخری‌بسته‌طناب

نامه سر بمهر

نامه آمد سر بمهر از قاضی استر بمن	زان امام سخت گام بدلگام جفته زن
زان حرون بدرك تازافکن پالان شکن	کرده پیدا اندر آن نامه زهر معنی سخن
گفته گر بار گران بگداختم برخویشتن
تا بلند اختر شدم از همت خواجه اثیر

استری بودم زمان هر گز نبودم بار کش	همچومن نابار کش باری بند درشهر کش
می‌خرامیدم بگردشهر کش رهوارو کش	جل و پالان پیش من ابریشمین بدپنج وشش
روی بندم پرز گوش ماهی و طوسی حبش
از برای چشم بدرا بسته بودم خیر خیر

استری بودم نکوآئین وزیبا در صفات	خواجه ازبار گران بردن مرا داده نجات
یافته از زخم چوب وازفل ویران برات	خوردن من شهدبود وشکروقند ونبات
آب من بود ازمی خوشخوار چون آب حیات
خوردن آب مرا نای عـراقی بد صفیر

استری بودم گرازان پایکوب و مسخره	ازعلف پر گردمی اندر زمان تا سر دره
توبره جنبـان بدم کار علف بودی سره	ازز نخدان ریش را آویخته همچون دره
نی پسندیدم علف جز سینه مرغ و بره
رغبت من کم بدی پیوسته زین کاه وشعیر

ازبرای راه دارد هر کسی استر نگاه	تاکه رفتن بره پادر رکاب آرد بگاه
جـز صفی دین پیغمبر اثیر ملـك شاه	کوچومن استر بماند ورفت خود بیرون زراه
هست روی آنکه گردارم بنزد او نگاه
پیش اوخواهش کنم بپذیر آن خواهش پذیر

استراز فعلم ولی از آدمی دارم نژاد	هیچ اسب ازهیچ خراستر چومن بدخو نژاد

---

۱ ـ این مسمط در نسخه س ـ نیامده است .

فعلهای استران دارم در آئین و نژاد آخورخود رایگان ازتوسنی دادم بباد
گرچه بودم استری خرد وجوان وباکشاد
جای من بگرفت قاضی برسخان آن گاو پیر

آنکه درگوسالگی در غور قاضی شاهوار دم او برتافت هر کس اندر آوردش بکار
در رباط چارسو کاسولا کا بینی هزار ریح او آلوده هریکرامیان ران وزهار
گرورا من گاو خوانم تونداری استوار
بنگراندریك رده دندانش گرهستی بصیر

تابه بینی نیست چون گاوانش دندان زبر زیر دند انهاش را بشکست باید از تبر
درحق وی نیك باشد هرچه هست اندربتر هست قاضی برسخان گاوو دوخروارش پسر
ایر آن هردوپسر دزدیده در .. و ن پدر
گر بدرد باك نبود گو بمیر

برسخانشهریست دروی مردمانی چون کلاب استخوان خواران ونانرا هیچ نادیده بخواب
بر کدو از موی اسب بافته کرده رباب گندم وارزن که مارا نان مرایشانرا شراب
نکبی ونحسم کنند وخورد وشد مست وخراب
زاب تتماجی که باشد سرد و بی بنکود وسیر

بود قاضی برسخان در شهرخود مردی کلان بود مهتر زاده ای با نعمت و با خانمان
جغد ومار وماهی او را ملوك برسخان کس ندانستی جزاو اندازه وکوش وکران
سبز مرغانی که اوبادست وبین بودی بران
باغ وبستانرا رها کرده قطار اندر غدیر

آنچه او آورده بد ازبرسخان روز نخست از شنیده بازگویم گوش زی من دار چست
بود آورده بکشتی ژنده در گوئی درست خوردحمدانهایسخت وگشتبندگوشسست
رایگان کانان .. ونی یافت ازوی هر که جست
تاکه در پیری بر آوررند لای از قعر بیر

ساخت قاضی درکشانی ملك واسباب تمام یافت درشهرکشانی برهمه کس بانگ ونام

حشمتی نزدیك خاص وحرمتی نزدیك عام   خورد رشوتها ز دست هر کسی وسود ووام
پیر گشت و پخته گشت و برنگشت از کار خام
خـام کامی هم بماند تا بسوزد در سعیر

آنچه بروی خواجه صدرالدین همی دارد نیت   گـر بگویم زود گیرد برتن خود تعزیت
گـر بـراه تمشیت بروی بمـاند تقویت   ازپس این شعردیگر شعر بـاشد مرثیت
ورز قاضی باز دارد دست خواجه تربیت
کس نباشد درهمه عالم مر اورا دستگیر

در بخارا چون پدردیدند قاضی رازپس   هرکسی دست وگریبان شد برایش باعسس
بسکه دزدیدند فرزندان من‌خرباجرس   مرخدا وندان خر راکس نبد فریاد رس
کس نیامد تا شود شادان برنج هیچکس
تا نماند برسخان درهمچوقاضی دزد وخر

چـند گـویم هجو قـاضی برسخان بیهنر   چند برخوانم حدیث نامهٔ قاضی عمر
کز پس این نامه نـامهٔ دیگر آید بر اثر   همچو این نامه که‌بر خواندم بخوانم آندگر
بس کنم از هجو قاضی برسخان بی خطر
پیش صدر این خداوند هنرمند خطیر

خازن خاقان اعظم خسرو مالکرقاب   آنکه پیش رای او تیره بماند آفتاب
آنکه دریا پیش کف راد او باشد حباب   آنکه شرمنده‌بود از دست‌در بـارش‌سحاب
آن اثیر ملك کاو آرد چوپا اندر رکاب
ماه نعل مرکب او گردد از چرخ اثیر

آنخداوندی که از کیوان بهمت برتر است   مشتری‌رای‌است‌وچون‌بهرام کینه‌گستر است
آفتاب و زهره مربزم ورا اندر خور است   کاین بساز ساغر زرین و آن خنیاگر است
تیر و مه هر یك مثالش را غلام وچاکر است
بر فلك زیبنده هر دو این پرند و آن دبیر

---

۱ - نسخهٔ ع - گفت آه آخر مرا بندید بر بشت عسس .

احمد لاك لالكی

ای همه تا ز بارگان سری و آشكارگان یك‌یك‌وجمله كارگان‌رب درومغ فشارگان
بر سرنان نظارگان پیشتر از ستارگان آنكه بد از خیارگان گشت زایرخوارگان
طرفه غلام بارهٔ احمد لاك لالكی

چژن سگ‌لاك میدود بو كه بجای درشود بانگ سماع بشنود . . ون بشراب [1]مگرود
گردد مست و بغنود بو كه كش ادب رود باش كه بینئی شود احمد لاك نارود
طرفه غلام بارهٔ احمدلاك‌لالكی

باز زخوی كودكی رفت ز ناز و نازكی داد زكات ده یكی گوه ز ماه كاكلی
كالی را بچابكی قاضی را بسالكی پیش ملوك چندكی احمد لاك لالكی
طرفه غلام بارهٔ احمد لاك لالكی

احمد لاك قاب خفت وز ضرر شراب خفت درخوركان‌باب‌جفت‌راست كه‌همچو آب‌خفت
مست شد و شتاب خفت برگذرد باب‌خفت الحق بس صواب حفت كرد پی ثواب خفت
طرفه غلام بارگی‌احمدلاك‌لالكی

احمد لاك دمبدم خانه نورد بی ستم خورد شراب پیش‌و كم برزد برزمین‌شكم
با همه‌كانش دمبدم كار كننده چون درم برد بدست چپ علم دم لم و دم لم و لم
طرفه غلام‌بارگی احمدلاك‌لالكی

احمد لاك را برز گفت علی كاك پز كای چوحریروخز وبزرین‌خو دیاوه نیم گز
سخت شده چو چوب گزدندان برنه‌و مگز وزره ..ون یكی بمزجزتوكه داند این لغز
طرفه‌غلام بارگی احمدلاك‌لالكی

---

۱ - نسخه ع و س ـ تا شود ۲ - نسخه ع ـ زجوی ـ نسخه‌س بجوی . ۳ - نسخه ع ـ گوه‌زراه كانگی
نسخه‌س ـ ده‌یكی . .ن ز تباه كانكی ٤ نسخه ع‌وس - پیش ملوك جی‌وكی(حی‌وكی) ٥ - نسخهٔ س-
راست‌یكی‌ونیم خواب خفت ٦ - نسخه ع وس - با همه‌كاش ۷- نسخه‌ع - دم‌دم‌ودم للم‌للم - نسخه‌س-
دم‌لم دم لم دم لم ۸ - این بیت در نسخهٔ س نیست ،

مقطعات

در مدح نصیر الدین

ای نصیر دین که جز مدح و ثنای صدر[1] تو هیچ کاری نیست این طبع سخندان مرا
بحر و کان گشته‌است طبع و خاطرم در مدح تو مدح تو در و گهر بحر من و کان مرا
هست نظم مدح صدر تو غذای روح[2] من تا نگویم مدح تو نبود غذا جان مرا
گر چه شعر دیگران از شعر من نیکوتر است هم تو به داری ز شعر دیگران آن مرا
تا ضیاء الدین ز بس تحسین تو بر شعر من جمع فرمود این دو سه ژاژ پریشان مرا
چند مدح صاحب عادل همیباید نخست تا بود آرایشی اوراق دیوان مرا
گر بتحسین فارغی یابی که برهد چند شعر گلبن بستان کنی ژاژ[4] بیابان مرا
ور نیابی فارغی از بس تقاضای درست بر کند سالار یك پشم زنخدان مرا

تا فرستند آق سنقر را بنزد من قنق[6]
تا بخاید چون شکر لبهاش دندان مرا

خداوندا

خداوندا چو راه خیر تو بر بندگان حق نشد بسته بیك ساعت نه بر اموات و بر احیا
بدان در این سفر با تو بخیر اندر نبی فالی[5] گشاد از جامع خیر الکلام خالق الاشیا
عسی ان تکرهو شیئا بر آمد خیر پیدا شد[6] که خیر است اندرین آیت عسی ان تکرهو شیئا

سفر بر تو مبارك باد و فال بنده روینده
که فال بنده روینده‌است بر خارا و روهینا[3]

عمر عادل زمانه[8] توئی

ای همه کار تو برونق آب وی همه رای تو نکو و صواب
عالم از عدل تو شده آباد خانه ظلم و ظالم از تو خراب

---

۱ ــ نسخه ذات تو   ۲ ــ نسخه ع و ت ــ جان می   ۳ ــ نخه ع ــ خار
٤ ــ نسخه من ــ قنق   ٥ ــ نسخه ع ــ بدان تا این سفر با تو بخیر اندر بنی فالی ــ نسخه س بدان تا این سفر بر تو بخیراند رهی فالی   ٦ ــ نسخه ع ــ ترا بد خیر بیدا شد   ۷ ــ نسخه ع ــ روئینا   ۸ ــ این قطعه در نسخه س دیده نشد

سبب زندگانی خلقی سبب زندگانی است در آب
ای ز جودت سراب بحر محیط دل راد تو بحر بی پایاب
در سر طاق بی حمایت تو بنمودی بچشم خلق سراب
بتو ای صاحب اجل شادند جملهٔ عالم از شیوخ و شباب
عمر عادل زمانه توئی شاید ار نیستت پدر[1] خطاب
خلق بر تو دعاکرند امروز تو نشسته بخرمی و شراب
بر تو باد از کردگار جهان
مر دعاهای خلق را ایجاب

ای شهاب دین

پایم بکوفت تنگی کفش ای شهاب دین تا پای کوب کرد مرا کفش پای کوب[2]
ای من بجای کفش تو کفشی بجای من گر مردمی کنی کنم این ریش چای[3] کوب
خواهم که آستان تو زرین کند خدای
چه آستان که آنچه بود درسرای چوب[4]

ای بر از هفت آسمان جایت

ای بر از هفت آسمان جاهت زیر هفتم زمی است بد خواهت
آسمان هفت بود تا اکنون آسمان هشت شد ز خرگاهت
آسمان نخست خرگه تست فلك و ماه مسند و گاهت
چهرهٔ خویش آسمان دوم سوده بر آستان درگاهت
همچو ماهی بقدر بی همتا ورنه ماهی کجاست همتاهت
همچو مه رخ نما گه و بیگاه تا ببینم گاه و بیگاهت
همچو مه رهنما و روشن باش که همه روشنی است در راهت
دور داراد از کسوف و محاق
کرم فضل و عون اللهت

---

۱ ـ نسخه ع ـ شایدار نیست باب‌تو خطاب ۲ ـ نسخه س ـ باپای کوب ۳ ـ نسخه ع ـ جای کوب نسخه س ـ جای روب نسخه ع و س ـ چه آستان که هر چه بود در سرای کوب (نسخه س ـ خوب)
٤ ـ این قطعه در نسخه س دیده نشده

نمانده هیزم هیچ از برای مایك شاخ

کسی که یکره بر تو نیاز عرضه کند ... رسانیش علم بی نیازی از بر کاخ
سوآل من بتو گیراتر است میدانم ... از آنکه آتش افروخته بهیزم تاخ
حدیث هیزم از ان گفته شد که درخانه[1] ... نمانده هیزم هیچ از برای مایك شاخ[2]
ز بسکه هیزم نسیه ستاده ام بنده[3] ... وجوه خواهد هیزم فروش مسجدتاخ[4]
نهاده اند زن و بچه من از سر ما ... بسان سك بچه نیفور بر درسوراخ
از آن که تا بر همسایگان خجل نشود ... همی زند زن من سنك نافه بر چخماخ
مرا ز چکچك چخماخ یافه باز رهان ... فرست هیزم تا دیك بر نهد طباخ

در این زمان بکش استاخی مرا دبدانك
مرا سخای تو کردست پیش از این استاخ

صدر وزیران

صدروزیران که بر شهنشه توران ... جز سر کلك تو ملك راست ندارد
راست خوهی جست این خروسك ته..ون ... هیچ بدائی بسعی تو نگذارد[5]
تا شده رنگین ز خلقت تو خداوند ... رفت سوی ماکیان و حوزه ندارد

هست اجازت ز صدر تو که رهی وار
کرم زمین را بداغ بوسه بر آرد

سخای تو

ای بزرگی که شمهٔ خلقت ... بهمه خلق مشکبوی رود
پیش کف عطاده تو محیط[7] ... همچو پیش محیط جوی رود
هر که نزد تو مدح گو آید ... از سخای تو شکر گوی رود
بنده در راه خدمت تو همی ... بر رهی همچو تار موی رود

---

۱ – این قطعه در نسخه ع دیده نشد ۲ – نسخه س که نیست مرا ۳ – نسخه س نه کانیده نه تاك و نه پیله و نه شاخ ۴ – نسخه س ستانده‌ام از من ۵ – مسجدماخ ۶ – این قطعه در نسخه س دیده شده ۷ – این بیت در نسخه ع نیست ۸ – زشتی زی بنده هیچ راه نیارد ۹ – این نیخت در نسخه ع دیده نشد ۱۰ – نسخه س – مسیح و محیط هر دو نوشته شده است
۱۱ – در نسخه ع وس این بیت اضامه شده است :
بهمه جای شکر تو شنود ... هر که را از تو جستجوی رود

گر نگوید بدل مرادش هست
که سوی خانه سرخ روی

شهاب دین

شهاب دین محمد محمد بن علی
که نیست در فلک دین بتاب توخورشید
شهاب ثاقب شیطان فقر و فاقهٔ من
توئی و هست بنور تو مر مرا امید
کسی که مجلس تو دید پیش مجلس تو
سیه سپید نخواهد ز مجلس جمشید
چو عود سوزد فراش تو که صد یک آن[1]
نسوخت[2] در سرها[3] کیقباد هیزم بید
حدیث هیزم بر لفظ بنده زان‌معنی
همیرود که مه دی به‌بید باد وزید[4]
بدولت تو اگر دولتم کند یاری
به ... ون ماه وی اندر برم بقهر نوید
عقاب زرین بیرون پرانم از روزن
چو وی ببام من آرد کبوتران سفید
بهای هیزم من دفع قلب آتش را
زری جوابش فرمای تازئی جاوید[5]

خواجه فخر آور

گر کسی بر ماوراالنهر خراسان‌سر سزد
از ره امن و صیانت، خواجه فخر آور سزد
خواجه‌فخر آور که‌هرموئی که‌براندام‌اوست
گر بخواند هر کس آنرا، کیمیای زر سزد
هر که با او دل ندارد راست چون‌زرخلاص
زآتش‌غم همچو زر در بوتهٔ زرگر سزد
زرگر زرده کش اندر زرگری و زردهی
سامری شاگرد زیبد حاتمش چاکر سزد
هر که‌دارد دست پیش اوچو عبهر پیش‌خور
با کف پر زر بکردار کف عبهر سزد
هست عبهر دست سائل،خور کف‌زربخش‌او
دادن خلعت بعبهر بیگمان از سر سزد[6]
قیمت کسری[7] زر را اعتقاد پاك او
کر بسنگ امتحان آری بصد گوهر سزد[8]
گوهر پاکش بزر را اعتقادش یار شد
لاجرم زان زر و گوهر بر سرش‌افسرسزد
زیوری دارد ز زر و گوهر آزادگی[9]
مر چنین آزاده ای را آنچنان زیور سزد

۱ـ نسخهٔ ع و س ـ بصد یك آن (س ـ آنك) ۲ ـ نسخهٔ س ـ سوخت ۳ ـ نسخهٔ ع . درسرره ٤ ـ نسخهٔ ع ـ بینده داد نوید ـ نسخهٔ س بلند باد وزید ٥ ـ نسخهٔ ع ـ زری چو آتش فرمای‌و شاد زی جاوید ـ س جوابش فرمای و شاد زی جاوید ٦ ـ نسخهٔ ع و س ـ از خورسزد ۷ ـ نسخهٔ س قیمت گیسوی ۸ ـ این بیت در نسخه ع نیست ۹ ـ نسخهٔ ع ـ گوهری‌زادازگی نسخهٔ‌ـس گوهر از آزادگی

زر بخاك اندر بیفزاید شنیدستم بسی گر بود معقول و این را داشتن باور، سزد
حاسدش چون زر افزاینده اندر خاك باد
ور چو قارون گنج زر دارد، بخاك اندر سزد

این شعر بسر بردم بر قافیهٔ بر[1]

ای صاحب عادل که سر وصدر کباری و ندر سر تو نیست بیاك ذره تکبر
جاه و شرف و منزلت تو بکمالی است کافزون تر از آن نباید در حد تصور
با این شرف و منزلت و حلم و تواضع تغییر نکردی که مبادات تغیر[2]
احرار جهان بندهٔ احسان تو گشتند چونانکه جز از تو نتوان یافت کسی حر
بحریست دل تو که کمالش کرم و بر ابریست کف تو که نثارش گهر و در
از گوهر و در هیچ تهی دست نیم زانك در مدح تو ام عامل دریای تفکر
در خانهٔ من از گهر و در خبری نیست گر جبه و گر جیب تهی هست، سخن پر[3]
تا هست سخن ور زسخن دور نمانده است چون من بغم خویش و وی از من بتحیر[4]
بر نام من ار فال گشائی ز کرامه بینی بخط اول قد مسنی الضر
یکدانهٔ بر نیست مرا در همه خانه این شعر بسر بردم بر قافیهٔ بر
بر مسند عز و شرف و بخت همی زی[5]
تا حاسد جاه تو بمیرد ز تحیر[6]

صاحب اجل عادل کبیر[7]

بخت جوان صاحب عادل برای پیر کرد این بنای خرم پدرام، دلپذیر
گشت این نشستگاه چو خلد برین بخلق از فر صاحب اجل عادل کبیر
صدری که زیر منت اویند خاص و عام ز آزاد و بنده و زن و مرد و جوان و پیر
صدریکه همچنو نخوهد دید تا ابد نی هیچ شهر خواجه و نی هیچ شه وزیر

---

۱ ــ این قطعهٔ در نسخهٔ س نیست ۲ ــ این بیت در نسخهٔ ع نیست ۳ ــ نسخهٔ ع ــ در جبه و در جیب تهی هست سخن پر ۴ ــ نسخهٔ ع من از وی بتحیر ۵ ــ نسخهٔ ع ــ بزی شاد ۶ ــ نسخهٔ ع بتحسر ۷ ــ این قطعه در نسخهٔ س نیست

چونانکه ازصدر مراورانظیرنیست هم نیست این‌خجسته‌سرای‌ورانظیر
آباد باد تا ابد این جایگه بوی
تا گرد خاك ساکن، گردان بود اثیر

آب‌انگور و هیزم گوز[1]

خداوندا چو بر خاك سمرقند شود باد دی دیوانه کین توز
دو کس را حق حرمت‌دارد و بس چو باددی وزد کین توز و تنفوز[2]
یکی آنرا که دارد آب انگور دگر آنرا که دارد هیزم گوز
بمرو شاهجان باشی تو آنگاه که اینجا لشکر سرما کند فوز
چو اینجا لشکر سرما در آید نخستین بار بربنده کند خوز
گر از باده نیابد اندر اوبوی ور از هیزم نه بیند اندر او سوز
بمن گوید نگفتی با خداوند نترسیدی چنان‌روزاز چنین روز
کنون ای قلتبان زین در بدان در همیرو چون گدایان تو بدر یوز
اگر خواهی که از جاه تو بنده شود بر لشکر دیماه پیروز
بخط بنده از آموی تا مرو همه ره تاخ میسوزو می افروز
بگو ز اینجا خطی ما را عوض ده وز اینسان‌سوختن‌کس را میاموز
بده در مهرگان می تا بدان می ز دیمه مست باشم تا بنوروز
بشادی‌رو، بعز و ناز باز آی همه کام و مرادل بینـدوز
ولی را گاه‌نه و بر گاه بنشان عدو را جان کن و در چاه بسپوز
در و دوز جهان بادا بدستت
دل حاسد درو چشم عدو دوز

که هراسانم از گرانی هرص

ای امیری که هیچ علمی نیست که تو آن علم را نکردی درس

---

۱ ــ این قطعه در نسخهٔ س دیده نشد
۲ ــ نسخهٔ ع ــ دگر کس‌را بسازاندردهدسوز

حصن عقل وکمال وفضل ترا نرسد تیر وهم کس بمترس
آنچه شیر از سر وی اوست ببیم و انچه بینی شیر از اوست بترس
هر دو را خم کن و خطی بنویس
که هراسانم از گرانی هرس

مستوفی شرق

مستوفی شرق، شاه محمود محمود گهر فشان در پاش
از عالم جود گرد عالم جود تو سمر، سخای تو فاش
در سایهٔ بخت تو بخندد بر چشمهٔ آفتاب خفاش
جز مردم دیده نیست عریان از جامهٔ تو زو ز برك و تاش[1]
در پای چو من هزار کس را نوك قلم تو است نقاش
گر جامه نشان کنی، کنم پوش ورغله نشان کنی، کنم آش
گر سیم دهی هزار احسنت ور زر بخشی هزار شاباش
این خواهم و آن نخواهم از من ناییر نه مقرنس و نه بکتاش[2]
هرچ از تو عطا ببنده آید
از بنده بتو ثنا ست پاداش

صدر بزرگان نظام دین[3]

نزد بزرگان به از قصیدهٔ دلگیر قطعهٔ شیرین و عذب و چابك ودلکش
آمده بودم که تا بمدح تو ای صدر شهر بخارا کنم بمشك منقش[4]
صدر بزرگان نظام دین بتفضل گوش کند قطعهٔ رهی راخوش خوش[5]
گاه بالحان ثنا سرای تو باشم گاه غزلگوی بر بتان خوش و کش
خاطر من عرضه داده بود سخن را عارضهٔ تب رسید و کرد مشوش

---

۱ - نسخهٔ ع و س از جامهٔ تو ز زیرك وتاش ۲ - نسخهٔ ع - نکباش نسخهٔ س - باید که نه سنقرم و بکتاش ۳ - این قطعه در نسخهٔ س نیست ٤و٥ - در نسخهٔ ع این دو بیت مقدم و موخر نوشته شده

شد تن من همچو زر پخته بزردی | کز تف‌تیرهای تیز بود در آتش
یك دو سه تا تب اگر بتن بفروزد | رفته باین جان وبردریده باین کش[1]
بر دل من یاد مجلس تو گذر کرد | تب ز من اندر نوشت‌بنگه‌و مفرش
به شدم و بهتری نصیب تو بادا | چهرهٔ تو چون گل طری و بر اورش
روی بنخشب نهاد خواهم‌ازاینسان | چهره بزردی چو آفتاب چه کش
خانه‌خوهم‌رفت‌چون‌خروسك که گون | سوی یکی ماکیان‌وجوجگکی‌خوش
رنك دگر کن مرا بکسوت‌رنگین | خواهی ذرعی فرست و خواهی‌ابرش

تا بجهان خوشی است و کشی ای‌صدر
خوش زی و کش با سمنبران پر یوش

خدای‌یار تو بادای خدایگان شرف[2]

خدای یار تو باد ای خدایگان شرف | جهان بکام تو ای شاه کامران شرف
ز نسل پاك امیر احمد سپهسالار | توئی شهنشه بر کلك جاودان شرف
بر آسمان شرف انجمند آل علی | تو آفتاب کمالی بر آسمان شرف
ببوستان شرف خرمی و فخر از تست | که سرو آخته قدی ببوستان شرف
همه سلامت و سر سبزی و بلندی تو | که خلقرا بتو دادن توان نشان شرف
تن شرف را جانی و زندگی نبود | تن شرف را پیوسته جز بجان شرف
بشفقت تو قویدل شدند و خواسته‌دار | ضعیفکان دعا گوی خاندان شرف
همی بکادهٔ ویران خویش باز شوند | زبان بشکرتوبگشاده ای مکان‌شرف[3]
حق تو را نتوانند توخت جز بدعا | دعای نیك به از خدمت ای زبان شرف

دعای ز اول گویند تا بآخر عمر
خدای یار تو باد ای خدایگان شرف

---

۱ - این بیت در نسخهٔ ع نیست   ۲ - این‌قطعه در نسخه س دیده نشده است   ۳ - این بیت در نسخهٔ ع نیست

صدر دین

صدر دین صدر جوهری‌نسبان[١] ای ترا جوهر سخا در کلك[٢]
چون رسانی بنیم شست بنان حوت سیمین ببحر نوشین‌سلك[٣]
نبود از تصرف تو برون یك بدست از زمین نه‌ملك و نه‌ملك
شاه ملك جهان بتیغ گرفت تو سراسر جهان بگیر بکلك
دشمنان‌تو نلك و تو رطبی[٤] از قیاس رطب‌نبا شد نلك[٥]
حاسدان تو قد خلت خواندند در نبی فالشان‌بر آمد تلك
نیك صدری علیك عین الله
چو دعاخوانده‌شد بخوانم الیك[٦]

میر عالم زین دین

میر عالم زین دین ای آفتاب از تو برشك ای مرا خار تو گل خاك تو زر نال‌تو نشك[٧]
گندمم امید کردی و کرنجم وعده داد گر توانم از خیل می ننگرم کوذاب و کشك[٨]
وعده و امید راطی کن معین کن صلت ای روان حاتم طائی و معن از تو برشك
کز درازی وعده و امید فرسوده شود شیر راچنگال‌و دندان پیل را خرطوم‌ویشك[٩]
بد سگال جاه تو بادا چو گندم کفته‌بر چون کرنج دانه‌دان از دیدگان‌بگشاداشك
باد لطف ایزدی بر فرق تو بیزیده مشك
حق زحلق‌حاسدت‌چون آب‌زرواکرده‌مشك[١٠]

صدر خاندان رسالت[١١]

ای صدر خاندان رسالت سه سال شد تا برستانهٔ تو مصلی زدم بگل

١ - نسخهٔ ع بسنان ١ - نسخهٔ ع درسلك ٣ - نسخهٔ س - مشکین‌سلك ٤ - نسخهٔ س - ملك و تور طبی ٥ - نسخهٔ س - ملك ٦ - نسخهٔ ع و س چو دعا گفته‌شد چه خایم علیك ٧ - نسخهٔ س مشك ٨ - نسخهٔ ع - وزتونتوانم گرفتن با حیل‌کوزاب و کشك نسخهٔ س - کز تو هم وزتحیل می پزم‌کوداب‌و کشك ٩ - نسخهٔ س- خرطوم‌وو شك ١٠ - نسخهٔ ع - چون ز حلق حاسدت ریزان چو آب اندر زمشك نسخهٔ س - خون‌زحلق حاسدت چون آب ریزیده زمشك ١١ این قطعه‌درنسخهٔ‌ع‌وس‌دیده نشد

پوشیدم از تو خلعت و خوردم ز تو نعیم	هر کس همین کند که بتو گشت متصل
در زیر ظل عون تو کردم پناه خویش	بر چیده دامن از همه چون آفتاب وظل
اندودن سپهر بگل محتمل بود	پوشیدن سخاوت تو نیست محتمل
هستم بصد هزار زبان از تو شکرگوی	بر خدمت تو فتنه بسیصد هزار دل
ور صد هزار سال کنم خدمتت بجان	باشم در آن مقصر و شرمنده و خجل
اندیشهٔ کفاف و تمنای طفلکان	کردند باز م از زن و فرزند منفصل
سه ماه تا ز فاقهٔ ایشان برون جهم	خواهم شدن بسوی سمرقند مرتجل
بی خدمت تو خود نتوانم سه روز بود	کاین هجر جانگداز تر آید مرا ز سل
اکنون بر آستانت کنم سجدهٔ وداع	تا او ز من بحل بود و من از او بحل
تا باز خدمت تو رساند مرا خدای	آنجا بر که باشم اینجا بده سجل

بر تو دوام رحمت حق نا گسست باد
کز من دوام نعمت تو بود نا گسل

صاحب عادل دستور شه دشمن مال[1]

صاحب عادل دستور شه دشمن مال	که ببخشیدن مال است ترا رغبت و میل
نال زرین تن سیمین دل مشکین سرتست	آنکه هست از کف او سائل و زائر را نیل
آید از بذل تو نعمت بسوی سائل تو	همچنان کز که سوی نشیب آید سیل
کمترین فایدهٔ کز سر بروکرامات ترا	معن بن زائده و حاتم طائی است طفیل
ای چو خورشید فروزندهٔ اطراف نهار	هستم اندر هوس مدح تو آناء اللیل
والی بطنم[2] و با من بثنا خوانی تو	بدعا گوئی یک خانه فراز آمده خیل
از تهی دستی و از تنگی اسباب معاش	آمد از بخت بران خیل و بر این والی ویل
تسئلن الفا الکیل ز دم تا بعطا[3]	پاسخ اوف لنا الکیل[4] دهی او فی الکیل
تا توباشی نخوهم نان خود از عمروزوزید	نور خورشید نخواهم ز سها و ز سهیل
باد در دفتر اعمال تو از اصل ملک	طالع مالک ثابت شده و فضل فضیل

---

۱ - این قطعه در نسخه س دیده نشد ۲ - نسخه ع - والی نطقم و ۳ - نسخه ع . از نبی فال زدم فال لکیلا بعطا ۴ - نسخه ع - پاسخ اوف لنا الکیم داد اوف الکیل

کسوت عمر ترا آنکه بخیاط نخست از ازل کرده گریبان زابد با ذایل
باد بد خواه ترا تقد مهٔ جان کندن
کندن ریش و بر و سبلت و گیسو باویل[۱]

ز بی نانی جامه‌ها بنان دادم

سوار هنر شاه اولاد میران براق مدیح ترا سرج کردم
بخاطر بدم خشك چوق قاع صفصف ز اقبال تو فرج بر فرج کردم[۲]
با شجار و انهار معنی طبیعت چو سغد و سمرقند و ساغرج کردم
ز سینه دمی بر نیاوردم الا در آن دم زدن یاد تو درج کردم
بمدح و ثنا ارجمندی خود را ز مدح و ثنای تو با ارج کردم
بپیرانه سر هفت نان[۳] خواره گشتم چو با زن حدیث از سر فرج کردم
پی نان فرزند و زن یاد حکمت[۳] قضا گیر و سالوس در کرج کردم[۴]
ز بی نانی ای صدر ترسم که گویم
مرا جامه دادی بنان خرج کردم

آداب خدمت[۵]

بزرگوارا از حکمت آن سزد که نخست بر آستان تو آداب خدمت آموزم
پس آنگه ارز تو چیزی خوهم بوقت خوهم که تا کند کرمت بر مراد پیروزم
همی دریده شود بر تو پردهٔ رازم هر آنچه پیش تو درم به پیش تو دوزم
چراغ عمر مرا کم شد است روغن عیش نه من بمیرم نه خوش همی بر افروزم
شدم چراغ حکیمان، چراغ بی روغن چنانکه طیان گفته است اندر آن سوزم
ز جامه جامه[۶] بتن بر نماند چندانی که کنج چشم کنم پاك و بینی و فوزم
بجان تو که خود امروز را ندانم نان ز بیست روز چنین بوده ام که امروزم
بجز در تو ندارم در ین دیار دری و گر بودم در دیگر نه مرد در پوزم
دری گشای باقبال خود کزان در دست بهشت بر نهم ادبار را و بسپوزم

---

۱. این بیت در نسخه ع نیست ۲ - نسخه ع مرج برمرج کردم ۳ - نسخه س نان حکمت
۴ - این بیت در نسخه ع نیست ۵ - این قطعه در نسخه س نیست ۶ - نسخه ع مراز جامه

زمانه باد ز اعدای دولتت کین توز
که تا بدولت تو کین محتشم توزم

سوزنی پیر دعا گوی[1]

صاحب خسرو نشان کز تو ورای روشنت روشنائی وام خواهد خسرو سیار گان
همچو اندر خسرو سیارگان کردن نظر در جمالت خیره ماند دیدهٔ نظارگان
نیست بر رای تو پوشیده که چون غمخواره گشت سوزنی پیر دعاگوی تو از نان خوارگان
جامه بر تن پاره کرد ازجور نان پارگی درغم بیجامگان مانده است و بینان پارگان

چارهٔ بیچارگان کشور ایران توئی
کار این بیچاره سازای چارهٔ بیچارگان

رشید الدین شه ارباب نظم

دیدم رشید دین شه ارباب نظم را بر لشکر سخن چو رشیدی خدایگان
گنج سخن گشاده و هر نکته‌ای از آن افزون ز گنج و قیمت صد گنج شایگان
نثرش بری ز لغو و خطش ازخطا وسهو نظمش ز زحف وحشووزایطا وشایگان
من رایگانش هستم بنده بر آنکه گر دیدار او بجان بخرم هست رایگان
در هر هنر زمانه بر او مادری نمود داد از برای او دگران را بدایگان

مرد سخن وی است بتحقیق و ما همه
طواف ریش و سبلت و حمال خایگان

ناصر الدین بن ناصر الدین

شهنشاه عدلست بر آل یاسین اجل ناصر الدین بن ناصر الدین
بتاج شرف بر، سعادت بنامش نبشته سلام علی آل یاسین
فلك زادهٔ دار ملك نبوت سزاوار احسان، سزاوار تحسین
بملکی که او دارد از فضل ایزد ندارند شرکت ملوك و سلاطین

---

۱ ــ این قطعه در نسخه س دیده نشد ۲ ــ این قصیده در نسخه ع در ضمن مدایح آمده و در نسخه س بطور کلی دیده نشد

کمین بنده اوست در روم قیصر — کهین چاکر اوست فغفور درچین
نیابی کس از خاص و ازعام گیتی — که از باغ انعام او نیست گلچین
بدو گشت دینار چین دست سائل — و ز آن شرم شد روی دینار پرچین
بمردی ندارد قرین همچو جدش — علی مرتضی صاحب صف صفین
ایا جد تو بوده بر انبیا شه — پدیدار تا آمده آدم از طین
توئی خسرو دار ملك سیادت — سزاوار دولت چو خسرو بشیرین
رضای تو قصریست در صحن جنت — خلاف تو سجنی است درقعرسجین

بقصر چنان مستقر سازد آنکو
کند آستان رضای تو بالین

خوبی و مردی کن [1]

ای صدردین ودنیا جاویدخرمی کن — با اهل دین‌و دنیا خوبی ومردی کن
بر سروران دنیا هستی سر و مقدم — دنیا چه‌قدار دارد دردین‌مقدمی کن [2]
چون آدمی بحرمت و ابنای‌تورعیت — اظهار کن ابوت تیمار آدمی کن
عیسی‌بن‌مریمی‌توازدو کف جوادت — با جودمرده‌صنعت‌عیسی‌بن‌مریمی کن
عام زمائمی رابنو از و خاص‌خودکن — وز خاصگان دشمن عام زمائمی‌کن
گر بلعمی وعتبی‌درعهد خود ندیدی — ز آئینهٔ ز دوده عتبی و بلعمی کن
تا از غمی غنی به آن کن که بهتر آید — احبا بر اغنی کن و اعدات‌را عمی کن
گر آسمان نباشد یا خودزمی نماند — از قدر آسمان واز علم خودزمی کن
از غوره تا توان کرد درروزگار صهبا — عشرت‌بچنگ‌و غوره‌صهبای‌درغمی کن
ماه محرم آمد و آورد مهرگانرا — آئین مهرگانی عیش محرمی کن

تا از لقب طرب به همواره باطرب‌زی
تا خرمی به از غم، پیوسته خرمی کن

چو آهی گردم از سینهٔ زمستان گشت تابستان

حسام الدین والدنیا سپهسالار ترکستان — که در یك‌زین توئی بیشك هزاران‌رستم‌دستان

---

۱ - این قطعه در نسخهٔ س دیده نشد ۲ . این بیت در نسخهٔ ع نیست

سمرقندی بعدل تو بترکستان چنـان دا نند — که ترکستان سمرقند وسمرقند است ترکستان
ببازار سر طاق سمرقند از دعـا گو یت — یکی طرار تبریزی بچابك دستی و دستـا ن
بدست آورد مالی و چون در کول پر عـانی — فروشد از سر طاق و بر آمد از در دستا ن
بفضل و عدل معروفی بر آنجمله که در عالم — زنند از فضل وعدل تو ببستان بلبلان دستا ن
بفضل این قصهٔ پردرد را برخوان وچون خواندی — بعدل انصاف صاحب قصه زان ظالم بحق بستان
سر طاقست چون بستان و آن طرار چون میوه — بفضل و مردمی بفرست آن میو ه بدین بستان
گلوی درد را با سر که کم کرد و کتب سازد — بجای شر بت سکباق عناب و سك پستا ن[1]
اگرچون شیر از پستان شد دست آن مال از دستش — ز عدل تو عجب نبود که باز آید سوی پستان
مرا از گلستان دانند بی تیمار مجلس کن — اگر هنجار آن مجلس نباشم باشم از مستا ن
زمستان بود کاین قصه فرستادم بدانمجلس — چو آهی کردم از سینه، زمستان گشت تابستان
چو شـارستان محفوظ است در بار تو از حرمت
من این قصه فرستادم بدان فرخنده شارستان

هادی و هدایت

هد ا یت ز علم شریعت طلب — که علم شریعت نه علمیست دون
بنجم ا قتد ا کن ره شرع ر ا — ره شرع ر ا تو نئی رهنمو ن
چو هادی بود نجم دهقان اجل — شود بر هدایت، هدایت فزون
ا گر نجم ها د ی نبودی خدای
نگفتی و بـا لنجم هم یهتد و ن

ممدوح من[4]

ای ولینعمت و ممدو ح گه و بیگه من — نیست بی شکر تو روز و شب و سال و مه من
کرم و جود و سخا رسم و ره و سیرت تست — شکر ممدوح تو شد سیرت و رسم و ره من
گه بود زحمت من بر دگران گه نبود — جود بسیـار تو بر داشت گه و بیگه من

---

۱ - مرغا بی ۲ - نسخه ع - گلو درد ترا درمان اگر نیکو بیندیشی بجای شربت سکباج عناب است و سه پستان ۳ - در نسخه ع، در قسمت هزلیات نوشته شده

از کرم هر چه ببخشم ز تو به نشنیدم — لا جرم جز بکرم راند دل ابلــه‌من
کاغذ جامع خواهد ز توگه سیم‌جماع — آن ز بان شفق نا متنا سب خوه من
از کم و بیش هر آنچ ازتو بخواهم‌برسد — هست بر جود توبست دل‌وتکیه‌گه من
کودك‌شوخ زبون‌گیر زبون‌خواه رسد — که خوهد هفت میان پای‌وی‌اندر نه من
در همه‌روز و شبم پشت بمن‌تاپس عید — میکند چرخ بهرروز بپنج و ده من
الله الله در می ده بــرهی منت کن — تا چو آید ببرد باده تو پنجه من
باد عمر تودرازاز پی آن‌تا گردد
بمدیح‌تو درازی سخن کوته من

محمد بن علی[۱]

صدر میران محمد بن علی — که فلك را ز قد تست علو[۲]
هست‌چون‌شیعه‌رابر آل‌علی — من رهی رابخدمت توغلو[۳]
از کریمان یگانه‌ای‌چونان — که‌ندارد‌زمانه‌مثل تو دو
آرزو هست کآستان تــرا — خاك روبم بدیده و ابرو
انــدرین آستان پنــاه برم — زآنکه ناایمنم ز کید عدو
بیکی کنج در خزید ستم — از همه دوستان‌شده‌یکسو[۴]
بودم آنگه‌زلفظ لؤلؤ بار — بارم اکنون زدیدگان لؤلؤ
از بد چرخ آسیا کردار — خشك‌شددردهان‌بنده خدو
کام من‌خشك‌وخردگان‌مرا — می نیاساید آسیای گلو
از همه چیزهــافکندستند — مهر من بردوسیب‌وزردآلو
نان نیارم خریدن از بازار — ور بیارم ،بهای نانم کو
باز کردن زشوربا‌خوردن — اندراین‌چندروزعادت وخو
از سر مردمی و جودو کرم — وزره خلق و سیرت نیکو

---

۱ - این قطعه‌در نسخه س نیست ۲ - در نسخه ع این بیت‌در آغاز قطعه اضافه‌شده‌است :
بهر دین ای‌من‌وهزارچومن غرقه‌در بحر برو منت تو ۳ . این بیت‌در نسخه‌ع نیست ٤ . در
نسخه ع این بیت اضافه شده: همچو عودم در آتش‌سوز ان بی خداوندعنبرین گیسو

روزکی چندرا ببنده فرست اندکی آرد پاره و چربو
تکیه بر همت ومروت تست طمع من وفا شود ارجو
هرچه داری طمع وفاشده باد
از ملك لا اله الا هو

مرکب عمرت آهسته باد

ای شاه وشهریاردهاقین بمال وملك وی آفتاب و ماه فتوت بنور وضو
ای حلقهٔ مرادتو در گوش روزگار یعنی سپهر گردان وان حلقه ماه نو
چون حلقه عنایت تودست روزگار در گوش من کشیدومرا گفت بنده شو[1]
سر بر سپهر سودم از آن بنده گشتنم وآزادگیم گشت بدان بندگی گرو
در قصهٔ شکایت بنده ز روزگار بنگر بچشم شفقت واز گوش دل شنو
بر نان گندمین تو بسیار سال ها بودم بتیز دندان چون داس خوشه دو
بر بوی آنکه خرمن جومیکنم بباد هر ساعتی به پنجه وساعد کنم سکو
بانان گندمین بدم آنگه جوین سخن[2] واکنون که گندمین سخنم نیست نان جو
از گندم تونانی یکساله بردنی است یکما هه را برات جونو نویس و رو
بادی سوار مرکب اقبال تاابد
آهسته بادمرکب عمرت،نه تیز رو

کتابخانهٔ قاضی ضیاء دین[3]

کتابخانهٔ قاضی ضیاء دین اله که هست بر فضلای زمانه شاهنشاه
چو بوستانی خرم شناس کان بستان بود ز باغ ارم خوبتر بسیصد راه
ز گونه گونه گل آراسته بهرطرفی که دیده خیره شود چون دراو کنند نگاه
شکسته دیك سیاهی نهند در بستان زبهرچشم چوشد بوستان خوش ودلخواه

---

۱ - این بیت در نسخه ع نیست ۲-س تانان گندمم بود، بودم جوین سخن ۳ - این قطعه در نسخهٔ س نیست

چه‌حاجت است بدیك سیاه بستانرا گرفت باید دیوان من بدیك سیاه
سیاه باددل و روی وروزگار کسی که نیست مادح صدر وضیاء دین اله
نمود کوته دست عنا ز دامن من
بود ز دامن‌او دست درد و غم کوتاه[۱]

صدر دنیا و دین[۲]

صدردنیاو دین که خاك درت اهل دیز است سرمهٔ حدقه
در عالیت را ملوك زنند بوسه بر آستانه و طبقه
بست عدل تو ایدی ظلمه خست حزم تو اعین فسقه[۳]
در نکو کاری و نکو نامی یافتی بر جهانیان سبقه
پدر اهل دین و دنیائی از طریق مروت و شفقه
از پی صحت تو هر فرزند بر تو کردند جان خود نفقه
به شدی و عزیز جان ترا کرد ایزد ببندگان صدقه
بزمان ده که تا بمطبخ تو
گاو زیر زمین شود مرقه

نظام الدین

نظام الدین شه والای میران ایا ذات تو از رحمت سرشته
هوای مهر تو ایزد تعالی بدلهای خلایق بر نوشته
ندانم یکتن از کل خلایق که در دل تخم مهر تو بکشته
ثنا گوی ترا بی تو دل از غم بدونیمه‌است‌چون‌امرود کشته
بدودر رشته رنجوری‌واز رخ ز چرخ دیده‌ور آن‌رشته هشته
دم‌عیسی کناد آن‌رشته‌راپشم و گر آن رشته را مریم برشته

---

۱ ـ این بیت در نسخهٔ ع نیست ۲ ـ این قطعه در نسخهٔ س دیده نشد ۳ این بیت در نسخهٔ ع نیست ٤ـ این بیت در نسخه ع نیست ۵ ـ نسخه ع‌وس ـ آنرشته‌رانیست

دعـــای دوستداران تو بر تو
اجابت باد و آمین از فرشته

قاضی سدید[1]

محترم قاضی سدیدای خلق‌را رای و تدبیر صواب آموخته
در میان کار بوده سالهـــا هم دریده شغلها هم دوخته
وام داری دارم ازسرمای دی وام او خواهم بآتش سوخته
نیست هارم تا برانم پیش او حشمت چخماق‌وسنك‌سوخته
هائطی و روستائی و خلج بی بهـا هیزم بمن بفروختـه
هیچ تدبیری توانی ساختن
کاتشی سازم بلند افروخته

شه امیر نژادی‌وزیر والا قدر

شـه امیر نژادی[2] وزیـــر والا قدر که چون تو نیست امیر ووزیر والائی[3]
ز عدل تو چو سمرقند هیچ شهر نبود چو عزم تو ببخاراست‌چون بخارائی[4]
همی روی ببخـــارا و بنده بی طاقت چنانکه گوئی امروز هست و فردائی[5]
اگر بخدمت‌تو دیر بر رسدبنده
خدای‌داند کش نیست‌تاب برنائی[6]

خواجه محمد بن محمد که‌بی بهار خلق خوش تو گل شکفاند بماه دی
بویـا تر است خلق‌لطیفت‌بسی‌از آن کز آتش و گل افتد در آبگینه‌خوی
امروز بنده خواهد مهمانت آمدن کزیخ‌چو آبگینهٔ شامیست زیر پی[7]

۱ـ این‌قطعه‌در نسخهٔ‌س نیست‌و در نسخهٔ ع در هزلیات آمده است ۲ ـ نسخهٔ س و ع ـ شه‌نژادامیران
۳ ـ نسخهٔ س ـ که چون تو هیچ وزیر و امیر و والائی ٤ ـ نسخـهٔ ع و س چون بخارائی
ه ـ نسخهٔ ع و س ـ فردانی ٦ ـ نسخهٔ ع ـ خدای‌داندجز این‌بخاطر مانی ـ نسخهٔ س ـ خدای
داند تا باز بینیش یا نی ۷ ـ نسخهٔ س ـ زیرنی

آن کز نفاق هست[2] چو عبد الله ابی دست تهی نیاید، بازا هدك بود[1]
گلرخ بتی لطیف وچو در آبگینه‌می با خویشتن بیارد اگر دسترس بود
چون مست گشت، سنك تو و آبگینه‌وی تا هوشیار، سنك وی و آبگینه تو
جز لعبتی که چنك زند جز مئی[3] و نی[3] بر ساز مجلسی که نباشد در او کسی
یا آنکه باز گوید از ایشان حدیث حی[4] احمد حریف وار ز رامین سخن کند
گر میزبان شوی شو، اگر نه، فرست می اینست شرط بنده: بدین شرط، بنده را
تا آمدن ز بنده غنیمت شمار هی[6] تا بنده میهمان تو باشد بخوان خویش[5]

تا عدتی که طی نشود نامه وار چرخ
از گشت چرخ نامهٔ عمرت مباد طی

جزای بهشت

شیخ اجل رشیدی و دید آن موافقی در خاك شایقی[7] و نجیبی نگاه کرد
بر موجب وفاق نجیبی و شایقی[8] دنیا فرو گذاشت برین نا موافقان
هست از موافقان سخن بی منافقی جنت[9] موافقان را آماده کرده اند

یا رب جزای هر سه موافق بهشت کن
کامرزگار جرم و گناه خلایقی

دهقان زاده[10]

تا نگویم مدحت او، طبع نگشاید مرا مدح دهقان زاده طبع از زنك بزداید مرا
تا ستایم مر ورا، ایام بستاید مرا تا نکوخواه ویم، دولت نکوخواهد مرا

---

۱ - تا زاهدك بود ۲ - نسخهٔ ع و س - آن کور پر نفاق
۳ - نسخهٔ ع - جز بتی که نی - نسخه س - جز مئی که نی ٤ - نسخهٔ ع - احمد حریف نی درو اسعد حدیث نی - وانکس که باز گوید از ایشان حدیث نی - نسخهٔ س - احمد حریف نی و ز اسعد حدیث نی - وانکس که گوید از منشان جز حدیث می ٥ - نسخهٔ ع و س - بجای خویش ٦ - نسخهٔ ع و س - شمارومی - شمارمی ۷-۸- نسخهٔ ع و س - در خاك سابقی و- سابقی ۹ - حسب ۱۰- این قطعه در نسخهٔ اصل ت و بدل س دیده نشد و تنها در نسخهٔ ع آمده است

شب چو بندیشم که فردا سر نهم بر آستانش | بامدادان از شرف سر بر فلك سایدمرا
گر صلت گیرم ز دست دیگران بسیار چیز | تا نگیرم اندکی زو، کار برناید مرا
اندکش بسیار به باشد ز بسیار کسان | من همی دانم که خود اندك نفرمایدمرا
از برای آنکه زو عیدی بیابم روز عید | برتن این سی روز، روزه هیچ نگزایدمرا
از گراینده نباشد سیم اودرجیب من | از سبکباری بناگه باد بر باید مرا
هست ارزانی بدان آن مهتر آزاده خلق | کز ثنای او زبان در کام نا سایدمرا

جز ثنای او مبادا زینتی در شعر من
تا بدانگاهی که ازخاطر سخن زاید مرا

نور دین[1]

نور دین نور عین مهر و وفا | آفریده شده ز لطف خدا
هر که ازمهر وازوفا زاید | زونیاید بعمر جور وجفا
نور دین را هر آینه نکنند | اف افواه دشمنان اطفا
هست دیدار توشفای قلوب | چشم مرضی بودبسوی شفا
مفضلا مقبلا گشاده درا | منعما مکرما گشاده کفا
دو کف کفهٔ مروت را | متبرك چو مروه اند وصفا
حرفهٔ تو سخاوتست و کرم | وین دوحرفه است حرفهٔ ظرفا
آفتابی و نیست ممکن آن | که کنند آفتاب را اخفا
خلف آن پیمبری بجمال | نیستی گر بنسبت ازخلفا

که پدر در فراق صورت او
دیده پوشید و گفت یا اسفا

سوگند ما[2]

خسرو آل امیران ای امیران سخن | در ثنا ومدح تو روشن دل وروشن ضمیر

---

۱ - این قطعه در نسخهٔ اصلی ت و بدل س دیده نشد و تنها در نسخهٔ ع آمده است ۲ - این قطعه درنسخهٔ اصلی ت دیده نشد.

صدر دریادل نظام الدین که باشداز قیاس — پیش دریـای دل بیحد تو، دریـا غدیـر
ای ببذل سیم و زر از غایت جود و کرم — دست رادتو ز پـا افتـادگان را دستگیـر
پایت ار رنجور شد از سوزن زرین رکاب — یکدوروز آسوده شو بر گوشهٔ سیمین سریر
چون ز دست راد تو خلق جهان‌در راحتند — دست‌خود برپای خودنه‌تاشوی‌راحت‌پذیر
تا بخاك پای تو سوگند ماباشد درست
برزمین بخرام‌خوش،تاگرددت‌سهل‌ویسیر

سالاربك[1]

سالار بك کـه بخشش کف جواد تو — کمتر فزونتر آمد از گنج شایگان
تشریف یافتی وجمال ا ز صفی دین — و اشراف‌بر سر رمه هـای‌خدایگان
بادت خجسته این عملی را که‌یافتی — هرگز بود مبارکبادم برایگان
دانی که دیر گاه بر آمدکه داده‌ای — در باب‌سیم، مادر زررا بدایگان[2]
تا تو مقصری بحق سیم تار من[3]
یکباره شرمگینم‌زین.. روخ. یگان

باغ[4]

آرامگه اهل‌حکم کردی این باغ — ای باغ توآرامگه اهل حکم به
ارباب‌حکم‌مدح‌تو گویندداین‌باغ — چندانکه بودنزد خردمدح‌زذم به
تا اهل‌سخن درسخن مدح‌توباشند — ز اعضای همه‌اهل سخن‌باشدفم به
گوشی که نیوشندهٔ مدح‌تونباشد — آن‌گوش‌اصم‌باد، که‌آن‌گوش‌اصم‌به
آن شهره بنائی که‌درین‌باغ‌نهادی — کارایش آن‌هست‌ز دیدار صنم به
چون بیت حرم باد زجاه توبحرمت — تو شاد دراو، تا بود ازشادی غم به
بر روی زمین تانبود به زسمرقند — وز روی خوشی‌تا که‌بودقند زسم‌به

---

۱ – این قطعه در نسخهٔ اصلی ت دیده نشد
۲ – نسخهٔ ع – در تاب سیم تارزری‌را بدایگان – نسخهٔ س – در یاب سیم بار رهی را بدایگان
۳ – نسخهٔ س – تا ز من
۴ – این قطعه در نسخهٔ ت و س دیده نشد و تنها در نسخهٔ ع آمده

در شهر سمرقند بخوشی گذران دل
با قند لبانی برخ از رنك بقم به

مدیح تو[1]

ای خاطرم از نور مدیح تو منور / جز مدح تو درفکرت من نیست مصور
از خلق تو هر گه بزبان آرم لفظی / چون خلق تو گرددم از آن لفظ معطر
خورشید سپهر کرم وجود وسخائی / نور تو در آینده زهر روزن و هر در
بیش از عدد ذره فشاندی وفشانی / دینار و درم بر سر هر خادم و چاکر
هر خادم وچاکر که چو من نزد تو آید / یابد ز تو تشریف مهنا و مکرر[2]
از دست تو ای دست تو از چرخ زبردست / وز خط توای خط تو فرمانده کشور
بردم سوی محمود عمید اکرمه الله / گفتم که بده آنچه در اینجاست محرر
صد بوسه بران خط زد و گفتا که در ینجاست / سیصد درم عدل ز سلطان مقرر
امروز نمیدارم فردا برسانم / گر بایدم افزود بدان سیصد دیگر
باری، بجز این نیست که فردا برسانم / هر روز همین گوید زان لفظ چو شکر
در شهر توئی داور و من میخوهم آورد / فردا برسانم را امروز بداور
از وی طلبم یا تو یا نزوی و نز تو / یا هم ز وی و هم ز تو، برچیست مقرر؟[3]

فرمان تو بر بنده روانست و روان باد
بر خلق همه روی زمین تا گه محشر

ناصر دین[4]

ای ناصر دین سید اولاد پیمبر / ای عالم جاه و شرف و دانش وتمییز
از غایت جود و کرم و بر و مروت / نا خواسته بخشی بهمه خلق همه چیز
آن بخت ندارند که ناخواسته یابند / چیز این دوسه تا شاعر بی مغز چو گشنیز

۱ ـ این قطعه در نسخهٔ س نیست ـ در نسخهٔ ع هم ضمن قطعات جدی نوشته شده است ۲ - ع تشریف و زر و سیم مکرر ۳ - این بیت در نسخهٔ ع نیست ۴ - این قطعه در نسخهٔ س نیست

چون کار بخواهش رسد، از شرم و خجالت باشند گدازنده چو بر آتش ارزیز
آنروز که تو خواسته ناخواسته بخشی کس مر شعرا را ندهد بار بدهلیز
ور باز رسانند بدان مجلس خرم ایشان سر خر باشند، آن مجلس پالیز
بختی است خود این طایفه را کز گل ایشان گر کوزه کنی خشك، شود آب بکاریز
زین سود بآئین تو برند بخروار زر و درم آنقوم که نرزند بدو تیز
از مطرب بدزخمه و شب بازی بدیاز سنك و سرخ و حبه زن و مسخره و حیز
چون کار همه ساخته گشت از کرم تو باید که شود ساخته کار شعرا نیز
تا از می و از بت سخن انگیز دو ساغر می خوه زبتان ختن و تبت و خرخیز
هر روزه بنو جامهٔ شادی و طرب پوش
تا جامهٔ غم را بدرد دامن و تیریز

مرغابی چیست

چیست مرغا بی فراخته بال سر او را بدو جهت منقار
بر دو منقار او نهاده برنج جرم ماهی دو هفته دایره وار
تا نپرد[1] در آب مرغابی
نپرد[2] مه ستاره رابکوار

گویم نمرده ام

ایزد چو مرده خواند مرا نرا که مرد نیست من نیز خویشتن را مرده شمرده ام
از اعتقاد پاك و ز ایمان پر خلل بر مرك دل نهاده ام و دین سپرده ام
دشمن بدوستان خبر افکند مرك من این چند گه که زحمت ایشان نبرده ام[3]
آگاه باد دشمن من زانکه من هنوز دم سخت و سرخ روی و قوی ناك گرده ام
درمجلس جمال نکسبه نشسته خوش با پنج شش حریف و خوشم نه فسرده ام[4]
اندر بزرك داشت من آن مهتر بزرك با مهتران زیرك بیننده خرده ام

۱ – ع تا بپرد ۲ – نبرد ۳ از ایشان نبرده ام – ایشان ببرده ام ۴ – نکوئی فسرده ام

بس بـادهٔ لطیف مروق چشیـده ام　　بس شاهد ظریف نکو رو فشرده ام
چون ره گشاده گشت، نخواهم خط همه
با خویشتن سپارم و گویم نمرده ام

اگر بجود تو[۱] ای مجد دین نشد حاصل　　بجد نمودن بیحد وجوه دستار م
دو کهنه دارم حالی اگر نوم باید
چو هر دو کهنه فروشم، نوی بدست آرم

خروس[۲]

یکی خروس، بمنقار دانه می آرد　　سپس بحوصلهٔ ماکیان می انبارد
ببال مرغ دگر ماکیان همی پرد
طلسم کرده و بی ابر برف میبـارد

شهاب الدین مؤید

شهاب دین موید که بر سپهر هنر　　بنور خاطری از آفتاب واز مه بیش
بآفتاب و به مه آن کند طبیعت تو　　که آفتاب بحوامیش وماهتاب بخویش
عطارد از تو بردبر فلك بغیرت ورشك　　چو خاطر تو شود تیز کام و نظم اندیش
بنوك خامه و زنبور خانـهٔ خاطـر　　گهی چشانی نوش و گهی خوزانی نیش
چو دستخط خطا بخش تو بزیبائی　　کدام جعد مسلسل کدام زلف نخیش
توانگری بکمال از نصاب فضل وهنر　　توانگران هنر پیشه پیش تو درویش
بمن که سوزنیم گرچه کم نیم از سیر　　بفضل بر، نظری کن بچشم همت خویش
ضرورتست که بیگانه خویش خواهم کرد　　بدینطریق که بیگانه میپرستم وخویش
سروش دادم تلقین که خواهم از تو عطا　　سروش اگر نبدی کان سور بود سریش
ز حال و کار پریشان خود بمجلس تو　　گشاده کردم سر و گشاده شد سر ریش
بجود و فضل تو ازدیگران ستوده تری　　چنانکه جود ز بخل و چنانکه دین از کیش

۱ - س - اگر ز جود تو　　۲ - این قطعه در نسخهٔ ع دیده نشد

زکیش کدیه کشیدم سهام و بر تو گشاد
هدف زجود تو خواهد یکی مصحف کیش

رمضان آمد

رمضان آمد و هر روزه گشائی بربام ... بیکی دست نواله[1] و دگر دست فقاع
آتشی را که کند روزه همه روزه بلند ... شامگاهان بیکی لحظه کند پست فقاع[2]
خوشتر است از لب آن روزه گر روزه گشای ... لب آن کوزهٔ باد لب آن مست فقاع[3]
ماهی از دریا آید بسوی شست بطوع ... گر طلی کرده بوی بر سر آن شست فقاع[4]
روزه دارانرا آن منج که در کوزه چکید ... زارزوی خود در دیده و دل جست فقاع
ای ولینعمت من خوان ترا احمد سرج ... بگلاب و شکر و مشك تبت بست فقاع
روز تا شامگه از بهر سر خوان ترا ... بر سر خوان تو هر شامی بشکست فقاع
لشگر آرزوی سینهٔ مهمان تـــرا ... در یخ کوفته متواری بنشست فقاع
سال سر تا سر مست می احسان تو ام ... سازوار آید با مردم سر مست فقاع
من خود از خوان عنایت نخوهم بر دولیك ... سی شبانگاه مرا راتبه کن شست فقاع
بفقاع تو من از گرمی روزه برهم ... نرهم گر زدم من نفسی رست فقاع[5]
گر بفرمائی بر کوزه دهم بوسهٔ شکر ... چون اب من بلب کوزه بپیوست فقاع

دیدهٔ حاسد و بد خواه تو بادا جسته
هم بر آنگونه که از کوزه برون جست فقاع

خطیب بیاع[6]

خطیب بیاع ای منعمی که در عالم ... کسی ندانم کز نعمت تو محرومست
خ ال و سیرت و رسم وره تو محمودست ... منزهی تو ز هر خصلتی که مذمومست
چنانکه گشت نبوت بمصطفی مختوم ... کنون مروت امروز بر تو مختومست

۱- نسخه‌ی نواله است و ۲ - این بیت در نسخهٔ ع نیست ۳ نسخ ع - و س - خوشتر است از لب معشوق، بر روزه گشای - لب آن کوزه میگون (مسکین) که درو هست فقاع ۴- نسخه س - گر حلی کرده بوی برسر آن بست فقاع ۵ - این بیت در نسخهٔ ع نیست - نسخهٔ س - نرهم چندی و وز سبلت من رست فقاع ٦ - این قطعه در نسخهٔ س دیده نشد

همه جهانرا معلوم شد کـه هر علمی　که درجهان‌بود، آن‌علم برتومعلومست
رسید تیر مه و تیر روشن سرمـا　توراست‌علم که‌پیکان‌چگونه‌مسمومست
میان جبهٔ من حشو نیست گرچه بسی　بشعرم اندر حشو است‌وبرتومفهومست
فرست جبهٔ مرسوم من بدست کسی　بر من و، منم آنکو بژنده مرسوم است
بزی بکام دل خویش در جهان چندان
کزان زیادت نه ممکنست، موهومست

ای بنده

ای بنده طول عمر تو خواهنده از خدا　از بنده یك حدیثك موجـز توان شنید
فصل زررز است، بدینگاه دست گیر[1]
چندانکه نیمدانك‌بزر ، رز توان خرید[2]

در اینجا مقطعات جدی حکیم سوزنی پایان می پذیرد

---

۱ ــ فصل بر رز است بدانگاه دست گیر　٦ ــ بررز توان خرید

از این پس مقطعات هزل آمیز حکیم سوزنی آغاز میگردد

خرخمخانه

خرسر خمخانه ای زنت غرو ایضا　　هست مرا در هجای تو ید بیضا
هستی از شاعران مبعض کلی　　جز تو همی[1] شاعرند بعضی بعضا
مایه فکند است در دل همه‌از تو　　طلعت میشوم تو عداوت و بغضا
خودرا کردی بگرگ یوسف‌مانند　　فال زدی، گرگ خورده بادت‌غضا[2]
ایضاً در شعر اگر نبود در آمد
خرسر خمخانه ای زنت غرو ایضا

بکلاه تو سوگند[3]

ایخداوند مرا ازغم بی دستاری　　بکلاه تو که دوشینه تب گرم گرفت
بکلاه تو چرا خوردم سوگند گران
بسر من که مرا از سر من[4] شرم گرفت

خط من نیکوست

مدحتم را خط صلت[5] دادی　　تا نمودی که‌خط من نیکوست[6]
بنده هم نیز بنده وار زدم　　کوس‌مدح توپیش دشمن‌ودوست[7]

---

۱ - نسخهٔ ع و س-جز تو نمی شاعرند　۲ - نسخهٔ ع - اعضا　۳ - این قطعه درنسخهٔ ع در ضمن قطعات جدی آمده است ٤- نسخه ع ازسرخود ٥- در نسخهٔ ع و س در اول قطعه این بیت‌اضافه شده است : ای بزرگی که بنده‌آوردم (وازردم) کوس‌مدح تو پیش دشمن ودوست　٦ - نسخهٔ ع و س - نزدم سیم کس (آن) بناخن کوست　۷ - این بیت در نسخهٔ ع و س نیست

از تقاضای آرز و فرسود کفش من چرو[1] پای من پی و پوست

آن خط ازبهر را بحی دادم[2]
نزدم سیم آن بناخن کوست[3]

هجو من

کی چون توئی خراز همه اهل گزید گیست[4] کاین هجو من ترا بتراز خر کرید گیست[5]
جز آنکه دیدمت بپس پیر میره در[6] دیگر مرا بگوی که با تو چه دید گیست
من خر سپوزم و تو خر، اینست جرم من اینجا نه خرفروشی و نه خرخرید گیست
هرروز خرتری تو و من خر سپوز تر خری و خر سپوزی تا آفرید گیست

از یك هجا، زبان تو خر را بریده ام
باقی هر آنچه هست، نمك بر بزید گیست[7]

خر دجال

ای خر دجال گرگ یوسف خوانی خود را این بذلهٔ لطیف کپك مخت
گرگ و خری هم بر آن مثال که خنثی دخت و پسر هم پسر نفایه و هم دخت
گر خریا گرگ پوست از تو کنم باز از جهت پوستین، نه از پی کیمخت
آنکه مرا پوستین وصوف وصلت داد آن تو کی داد گر قطار کنی بخت
خام طمع شاعری و شعر تو هم خام نه طمع تو نه شعر تو، نخوهم پخت[8]
کعبهٔ نظم سخن خراب شد از تو همچو ز بخت النصر حظیرهٔ در تخت

اشتر بختی دوان دوان به ۰ س زنت
بخت نصر بر تو باد لعنت بر بخت

نامم محمد است[9]

---

١ – نعل و چرم هم نوشته شده ٢ – اربحی ٣ – تا نمودی که خط من نیکوست ٤
نسخهٔ ع – ای خرچو توز جملهٔ اهل گزید گیست ٥ – گزید گیست ٦ – بر ٧ – نسخهٔ
ع – نمك بر ترید گیست نسخهٔ س – نمك بر برید گیست ٨ – نخواهد پخت ٩ – نسخهٔ ع
من از سخنت – س – به از سخنت

نام‌محمداست‌ومرا حمزه‌خوانده‌ای از نام حمزه فال گرفتم به از سخنت
از حاحلال زاده و از میم مرد مرد از زی زنا کننده و از هاهلاك تنت
از چار حرف حمزه،معانی چنین طلب
ای پای‌پنجم خرحمزهٔ به . س‌ز نت

نظامی گشنیز خورد

نظامی در خراسان خورد گشنیز که تا گشتش رسن[1] تابی فرامشت
بشهر خویش گوئی خویشتن را نماید کان‌چه . ونست آن‌بانگشت
به . و ن در برد باید سو کمان را[2]
فرامشتش کند و افکند بر پشت

این چیست ؟

چه . یر است این ز . یر خر زبردست که خرچون دید زو، آنگونه‌بشکست[3]
خرنر را به . ون در کردم[4] این . یر بسان ما ده خر خوابید در غست
چو . ادم ماده خر را ، کره بفکند چه این . یر و چه آن‌کره کز و جست
بنا میزد زهی . یر و زهی . یر سطبر و سخت و کفك انداز و بدمست
چنان دیوانه گردد گه گه این . یر که نتوانش بده زنجیر بر بست
سرش همچون سر ماهی است لغزان بتن بر رومهٔ مرغوله چون شست
بحوض گوه باشد آشنـاور بر این بود و بر این بود است پیوست
نداند جز کلایه[5] کردن گوه
کسی‌راکه کلایه کردنی‌هست

در راه[6]

پیش آمدم براه یکی تا زنا گشاد نیمور من بدیدن او باد در فتاد

---

۱ – نسخهٔ ع – که تا کشمش رید آنجا فرامشت ۲ – نسخهٔ ع – ترکمانرا – تـا کمـانرا
۳ – نسخـهٔ ع رو آنگونه بشکست – س – ره آنگونـه پشکست ٤ – نسخـهٔ س در بردم
٥ – کلابه ٦ – این قطعه در نسخهٔ ع نیست

بر من سلام کرد و کنارم گرفت تنگ ———— ایر از کرن سر بمیان[۱] پای او نهاد
پنداشت آن پلید که حیران شدست تاز[۲] ———— واکنون همی بخانه خوهم بردو سیر[۳]. اد
بر می طپید گرد میان پای من بخشم ———— چون کودکی که بر طپد ازز خم اوستاد
کودک چو[۴] این بدید بگفتا که چیست این ———— گفتم که ایر چاکر تو ای پری نژاد
برسر کله نهاده، کمر بسته بر میان ———— چون روی تو بدید بخدمت بایستاد
گفتا دروغ گوئی و لافی همی زنی ———— ایر اینچنین نباشد وایر اینچنین مباد
پوشیده زاهدیست بمو بسته از کجا[۵] ———— میر جلیل سید اسحاق کف را د[۶]
تا چاکرانش از تو ستانند ناگهان[۷] ———— از زیر دامنش نتوانی برون نها د[۸]

گفتم که بارك الله شادی بروی تو
ایزد بفضل فال ترا گوشها دهاد

حکیم سوزنیم

حکیم سوزنیم چشم شاعران بهجا ———— چو چشم باز بدوزم بسوزن پولاد
بسان سوزن بی رشته خاطری دارم ———— بهر کجا که در آید، فرورود آزاد[۹]
چو رشته در کشم از هجو یکجهان شاعر ———— بیکدگر بر دوزم که در نگنجد باد
کسی که گفت مرا هجو و نام خویش نگفت ———— کند چو سوزن هجوم در او خلد، فریاد
بگیرم آنگه ریشش یکان یکان بکنم ———— چو پر جوزه اندر ربوده گرسنه خاد[۱۰]
بگویم ای زن تو گشته قلتبان شوهر ———— سیاهۀ حشر زن شده ترا داماد[۱۱]
مرا هجا چه کنی چون هجا بمن ندهی ———— هجای من ببدیع الزمان کجا افتاد
کنم مراو را تا هجو من[۱۲] بدو برسد ———— وی از هجای من اندوهگین شود یا شاد

---

۱ - از گرانسری ۲ - باز ۳ - بردو خردگاد ۴ - چو آن بدید ۵ - پوشیده زند بیچی مویست از کجا ۶ - اسحق گفت و داد ۷ - تا چاکرانش بت بستانند ناگهان ۸ - برون گشاد ۹ - نسخۀ ع بهر کجا که در آرم برون شور آزاد - س بهر کجا که در آرم فرو رؤم آزاد ۱۰ - ع - چو شاهباز گرسنه که در رباید خاد ۱۱ - نسخۀ ع - سیاهروی حشر زن ترا شده داماد - نسخه س - سیاهه زن شده خشدامن ترا داماد ۱۲ - نسخۀ س : کنم مراد را هجو ز من بدو برسد

نه من مراو را شاگردشایم و نه رهی   نه آنکسی که مراو ترابداست استاد[۱]
بیا و هجو مراپیش روی من برخوان   اگر توانی در پیش روی من استـاد
لفیظ[۲] کردی فرزند خویش و میدانم   که شعر باشد فرزند شاعر وزوزاد[۳]
لفیظ بود که فرزند خویش کرد لفیظ
که داند این ز که ماند و که داند آن ز که زاد

ای پسر

ای پسر گر به[۴] . . س شوی چو بزرگان   از پی تو خوان نهند و شمع فروزند
پس مشو از بهر آنکه از پی یك . . س[۵]   کینه ز گربه بده طریق بتوزنـد
پرهٔ بینی کنند[۶] و گوش ببرنـد   سبلتها بر کنند و پنجه بسوزند
خاره بکوبند[۷] و دست و پای ببندند   سیر به . . ون درخلند و درز بدوزند
باز روانش در افکنند نگونسار   تا که کلیددرش به . . ون بسپوزند[۸]
گربه چو خصم بزرگواران بـاشد   کایشان بر سبیلت مکنگان چوزند[۹]
گربه . . س روز کور نیکو نبود
کوری[۱۰] کاین مهتران ستارهٔ روزند

سوگند دروغ

عمر عاشق از املاك اجل فخرالدین   پنبه دزدید و ندانست که آن بگزاید
خورد سوگند و از آن شومی سوگند دروغ
پنبه شد رشته و از . ونش برون میآید

دو سال وشوه خریدم

---

۱ ـ ع ـ افتاد ـ س ـ مراد ترابدست افتاد   ۲ ـ نسخهٔ ع و س لقیط   ۳ ـ ع شاعر استاد ـ س شاعر حق و داد   ۴ ـ نسخه س ای پسر ار گربه   ۵ ـ از پی کپی ـ از پی کسبی   ۶ ـ ع هر که بینی کنند و ـ س سر که به بینی چکند و   ۷ ـ ع ـ چـاره نگویند و ـ س ـ هرزه بگویند و   ۸ ـ ع ـ باز کلید دری بکونش سپوزند ـ س ـ باز کلیدی بکونش درسپوزند   ۹ ـ ع نکیکان چوزند ـ این بیت در نسخه س نیست   ۱۰ ـ س ـ کوئی

آن گربزی که عشوه خریدم ازو دو سال دوشش نخست عشوه که بفروختم خرید
.. ونش اگر درست و گر نادرست بود چون . . ر تا به . ایه دراو دوختم دوید
آگاه شد که سیم بدل دادمش مگـر
او نیز فکر کرد و چو بسپوختم درید

چیست آن

چیست آن جفت بهم ساخته همچون زن و مرد چو فلك گرد بدورش فلك گرداگرد[۱]
از برین برف همی بارد و زیرین باران برف گرم آید هرچند بود باران سرد
سرد و گرمش را چون نیك بیندیشی تو
گرم و سردی نبود آنکه طبیعت آرد[۲]

خمخانه

تا ز خمخانه یکی دست بجمدانم برد دید چیزی بگرانسنگی چون ماهوی گرد[۳]
هر رگی از وی بر خاسته چون نیزهٔ گیو سر او همچو سر گـرزکی و رستم گرد[۴]
آنچنان .ایر که در . ون خری بفشردم نتوانست خر از درد همی تیز فشرد
مزد کردم پسری موی ستر را یکروز نتوانست بدو هفته ازو موی سترد
با همین پیش من، آن گندهٔ دشوار پسند گفت کاین .ایر توبسیار حقیر آمد و خرد
وای بر .ایر تو ای میره که از بهر تو را آب من بردی و وی آب تو هم خواهد برد
ماندم از شرم چو خر بر یخ و گفت ازخجلی
کای خر آنکس که ترا . اد بیفتاد و بمرد

زن سعد[۵]

دو دسته کاغذ سعدی نواختم فرمود بحسب خواجه مؤید شهاب دین احمد

---

۱ ـ نسخه ع ـ چو فلك گرددو گردش فلکی گرداگرد ـ چو فلك گرد و بزیرش فلك گردا گرد ۲ ـ این بیت در دو نسخه ع و س نیست ۳ ـ ماهی گرد ـ بازوی کرد ٤ ـ س سر کودك رستم گرد ۵ ـ این قطعه در نسخه س دیده نشد .

اگر بمدح محمد همه سیه نکنم
هزار . ایرخر اندر . س زن اسعد

مهتران[1]

هر که را تا به . ایه بفشردم   آسمان مهتری بدو بسپرد
همه تا زان من بزرگ شدند   من نمایم بچشم ایشان خرد
ای دریغا که می نه بتوانم
خویشتن رایکی به . ون در برد

قائم الدهر[2]

قائم الدهر نیست الا . ایر   که شب و روز ایستاده بود
هر که جنبد بپیش او یکدم   آنگه آگه شود که . اده بود
زانکه صاحب کرامتست اورا   بسته شلوار ها گشاده بود
هیچ گنده نیا بی اندر شهر   که نه زوریش بر نهاده بود
گنده را . ون بجای خواهد ماند   چه زیان داردش که . اده بود
بیشتر قصد او کند کو را   ز نخی همچو سیم ساده بود
پس بمستی اگر شبی . اید
پیر مردی غلام باره بود

علی بن ناصر[3]

خجسته تاج معالی علی بن ناصر   بدهر[4] صابر بودم دراشتیاق تودیر
کنون چو دیر بدست آمدی بدین زودی   مرو که نیست دلم[5] ازجمال روی تو سیر
تو شاهزادهٔ نظمی و در مصاف سخن   جهان ندید و نبیند چو تو سوار دلیر

---

۱ ـ این قطعه در نسخه س دیده نشد   ۲ ـ این قطعه در نسخه س دیده نشد   ۳ ـ این قطعه در نسخه س در ضمن قطعات جدی آمده است   ٤ـ نسخه ع بهر صبا بر بود ـ س بهجر صابر بودم   ٥ـ مرو که بنده نیم ـ مرو که نیست مرا

مرا تو شاه سخن خوانده‌ای وشاه سخن — توئی نه‌من، که‌توئی چون‌من‌ومنم‌چون‌شیر
مرا زبان چو شمشیر شد تو تا گفتی — حکیم سوزنی ای با زبان چون شمشیر
برند شیر علم را به پیش صف لیکن — طمع ندارداز و هیچکس شجاعت‌شیر
درست گفتی، لیکن نگفتی آن خطیب[۱] — نبرد و نخلد بر کسی نباشد چیر
تراست چیره زبانی چو ذوالفقار علی — مرا چو تیغ پیاز و چگندرو آجیر[۲]
اگر بتیغ زبان دشمن ترا نکشم — سرش ببخشم و . ونش بدرم‌ازسر .ایر[۳]
بدولت تو به .ایری چو تیر روغنگر[۴] — برون کشم ز در . ونش ایر را درغیر

بقات خواهم از امروز تا بفردائی
که گشته باشد دریای حشر دیر یزیر

خواجه امام

خواجه امام خطیب نوحی بادا — عمر تو از عمر نوح نیز فزونتر
نخشب گشته ز مصر خرم وخوشتر — عزت تو در وی از عزیز فزونتر
هر که ترا دوستدار نیست بنخشب[۵] — گوه[۶] بریشش درون‌و تیز فزونتر
خواجه حسین ترا بروی تو فردا — دعوت سازم ز بیست حیز فزونتر
مطرب وره‌گوی خوانم ازبرده‌صف — باده ز پنجاه قطر میر فزونتر
تا زان آرم به پیش او بنشانم — ازعدد کوز و از مویز فزونتر
رخ بسفیدی‌و زلفشان بسیاهی — از شب و روز دی وتمیز فزونتر[۷]
هر یك مانند میر احمد از دول[۸] — .ون بود ۸ باز از قفیر فزونتر
نزد غلامبارگان شهر نماید — قیمت . ونشان ز یك‌پشیزفزونتر[۹]

---

۱ - نسخه ع - لیکن همواره تیغی کو ۲ - س چگند رواحیر ۳ - از این بیت ببعد یعنی سه بیت آخردر نسخه ع نیست ٤ - س روغنگیر ٥ - ز نخشب ٦ .- گوز بریشش
۷ - ع - از شب و روز سرو ستیز فرونتر - س - ازشب وروز سروش نیز فزونتر ۸ . ع - میر احمد ك‌دول - س - احمد اودول ۹ - ع کون بواز سر قفیر- س - کون توباز

وز پی تو تازگی گریز گریزان   در حیل از ما گه گریز فزونتر
تازی آرم چنانکه حلقهٔ . ونش   ناید از چشم کفجایز فزونتر[1]

چیزی بفرست تا بسازم دعوت
زانکه ندارد درست چیز فزونتر[2]

مغز خر

مـرا مغز خـر داد خش دامنم[3]   که تا همچو خر گردن آرم بزیر
چو خر نرم گردن نگشتم ازان   و لیکن چو خر گشته‌ام سخت. ایر
خسو را خسو زادگان و را   به. ادم نشد. یرم از . اد سیر[4]

سقنقور بوداست نه مغز خر
بده من زر ارزداز و یاك شعیر

سوزنی ازابلهی چه گرد

سوزنی از ابلهی درید بسی مـرز   کفت بسی مغز . ون بخرزهٔ چون گرز
ای ملك اورا چو رفتنی شد ازین دهر[5]
با این مشتی دریده مرز ، بیـامرز

خر خمخانه

خر خمخانه لگد میزند از دور مرا   تا بنزدیکی تا . ایه به . ون در برمش
من بحمدان هجا هستم خر . ای همی[6]   تا لگد میزند او بر من، ون میدرمش
بهجا گفتن سرد از دهنی چون . س خر
علك میخاید تابو که که و جوخرمش[7]

---

۱ - کر کفیر فزونتر   ۲ - س ـ ز هشت چیز فزونتر   ۳ - دیشب زنم   ٤ . این بیت در نسخه ع نیست   ٥ - چو رفتن آید زین دهر   ٦ - ع من بحمدان هجا سختم خر گای حریف س - خر گای و شرف   ٧ ـ ع ـ علك میخواهد یابو که که و جو خرمش

حنائی

دید حنائی به . یار میل زن خویش وانچه کلان ایر شهر خیل زن خویش
برد زنش را به ایر خوردن مهمان رفت بهر خانه ای طفیل زن خویش
دادبه . ادن بزن سبیل و ز کنجی گرم فرو . ید بر سبیل زن خویش
غلهٔ امســال اگر گروگان گردد جمله بپیماید او بکیل زن خویش
مفت زن و زن بمزد گشت وفروجست از نفقات نهار و لیل زن خویش
ویل نیاید اگر بقلب حنـائی بر شده بیند بچرخ ویل زن خویش
کرد زن خویش را سهیل خر انبار گشت حنائی همان سهیل زن‌خویش
بر سر او سیل غم براند زن و رفت تا کندی ناودان بسیل زن خویش[1]
. ایر بـه . ون کسی بود کـه نگوید
دید حنائی به . ایرمیل زن خویش[2]

چیستان[3]

چو هاروت‌مرغی‌نگونسارچیست دماوند گردن[4] بزیراندرش
وی اندر میان تشنه و گرسنه
همه آب‌و نان‌از فرو دو برش
ز فربهی بکمالی که گر فریش کنی[5] درود و نایره وروغن و دبیع و فریش
بدین قوافی زین بیشتر نخایم ژاژ
که‌ژاژخائی‌زشت‌است‌ازمن‌تجریش

شاعر مبارك هجو

من یکی شاعرم مبارك هجو نیست حاجت مرا بدین تعریف

۱-ع ت
۵ ـ این قطعه در نسخه س نیست۲ -درنسخه ع که آفتاب بجانیش و ماهتاح بخویش
که وی و ناودان بسیل زن خویش ۱و۲- - این دو بیت در نسخه س و بیت آخر در نسخه‌ع دیده نشد
۳ ـ در نسخه ع نیست ٤ . دماوندگردان

هر که را من هجا کنم گردد گر بود دون‌دون، شریف شریف
گبر کلاخ را هجا کردم
یافت اسلام و خلعت و تشریف

نی نی .. لا .. لا[1]

هست از سفال جامهٔ سیکی بر آمده[2] اندر سفال جامهٔ سیکی[3] بود حلال
نی نی نه نه نه نی نه نی نی بهیچ وقت
لا لا لا لا لل لا لا لا لا بهیچ حـال[4]

چرا زن گرفتم

زن کردم ای ولی نعم از برای آن تا کدخدای گردم و مردی نکوشوم
آگه شدم که گر بمثل روی و آنهم در دست زن چو کاغذ تزویر گوشوم
لیکن نه باز گردم از شرم مردمان کاندر خور تماخره و تیز تو شوم
از دعوت دو گونه و سه دست و چار پای[5] آن شب که قصد کردم تا جان او شوم
امروز برك دعوت من بنده را بساز
تا امشبك یکی به . س زن فروشوم

نجم دین

ای نجم دین بخط تو عثمان نداد سیم نه جمله بی میخم باوی چه فن زنم
دل بر کنم ز سیم تو تا از برای سیم آلات روی عثمان چون سیم بر کنم
تو بشکنی برای آنچه دهی خط نجم را[7] من نیز اگر نباشم سیم تو بشکنم
تو نجمی و بنجم توان یافت راه راست
آن کن که خویشتن بتو از راه نفکنم

---

۱ - در نسخه ع و س در آغاز قطعه این بیت آمده است خمخانه را بگفتن بود محال کان بست (بشت) ریش اندیشه خر بی جل و جوال ۲ و ۳ - نیلی سنگی ٤ - این بیت در نسخه ع نیست در نسخه س - نی نی ننه نه نی نه نه نی نی بهیچ وقت - لالا لل لالا لل لا لا بکسی حال
۵ - ع از دعوت دو کوی و سه دست و چهار بشت ۷ - ع تو بشکنی بدانچه که بر نجم خط دهی . س . تو نشکنی بدانچه خط را نجم دهی

من رمه بانم

از خر تر تا جرس گشاده زبانم ناصر مغ را بتاج خرقان بانم
تاج ومرا با دو خر مباشرت افتاد وی بغم این و من بحسرت آنم
تاج بمن گفت من مفلسف عصرم بر رمهٔ گوسفند عقل شبانم
گرک گیا خوار و گوسفند دریده در رمهٔ من بوند ومن رمه بانم
عاجز کار منند لاله و زیرك هیچ ندانند از اینکه هیچ ندانم
باهمه فرزانگی و عقل مغ اندیش
بر خر مغ عاجزم که پیروجوانم

میز بانی

بمیز بانی نزدیك آن جگر بندم نوید دادم و آوازه ای در افکندم
حرام خواهد بودن کنون نوید مرا هنوز ساختنی مانده کار کی چندم
خدو.وایه و.ایرچوسنك وجامهٔ خواب شداست ساخته باقی بر اوچه پیوندم
بتنگدستی به زین کجا توانم ساخت مگر بسازد تدبیر این خداوندم
چه مایه ابله و دیوانه غرزنم که چنین بتنگدستی دل در فضول می بندم
چومن بدیوی و دیوانگی یگانه بوم خرد بنزد من آید ازو نه بپسندم
ز حال من چو خداوندگار میداند که نیك مفلس وقلاش پیشه و رندم
ز میز بانی من ساخته کند پنجی[1] وگر نه چارهٔ خود درازخود فرو بندم[2]
بپنج چیز براو صلح کردم و نخوهم تکلف ششمین گردهد بسوگندم
زنان و گوشت وسیکی وهم ز مطرب و نقل[3]
ز یادتی نخوهم ور خوهم خرد مندم

---

١ - یخنی ٢ - و گر بچاره خوروار خود فرو بندم س . وگر بچارهٔ خورد از خرد فرو بندم
٣ - در نسخه ع نیز مطرب و نقل ر- س - زمان و گوشت و زر و سیم و مطرب و می و نقل

نجم کلاهدوز

غـلام طلعت نجم کلاهدوز منم[١] حکیم ابله و پیر جوان سپوز منم
جهان جدم و هستم جهانفروز بهزل مرا به‌بین که جهان جانفروز منم
بلندوروشن‌چونان‌بنورخاطرخویش زعشق‌نجم چو خورشید نیمروزمنم
بیاد نجم کله دوزهرشبی تا روز زننده جلق بصابون نیمکوز منم
زعشق‌ابروی‌چون‌قوس‌ومشکبوی‌مویش چوزه‌بخف‌وخراشید روچونورمنم[٢]
بدینصفت که‌منم کور رومه‌سوزهمی گمان‌برم که‌مگر کوررومه‌سوزمنم
توباحیل[٣]زبخاراجوال‌وژنده‌خویش بمن فرست که آنرا جوالدوزمنم
ز من محمد بافنده را سلام رسان که‌دوستیش‌بفامست[٤]وفام دوز منم
کشیدقامت و مگروی و مشکبوی‌ویست
خمیده قامت و جماح و گنده یوز منم[٥]

روی نیاز[٦]

سیراولادبوالفرج‌مسعود در مدح تو باز میدارم
بهرتازی که کارپای کند[٧] بتوروی نیـاز میدارم[٨]
بهر اندازه ای که هست فرست
که بهر پـای تـاز میدارم[٩]

اگر آبی رحم در چشم دشمن بچشم دوست گلنـار ملیسم
سپیدی روی من نور الهی که در دین‌مردیکرنگم‌نه‌پیسم
وگر پیرم چوشهوتراند باید جوان نوخط مقبول و کیسم

١ - این قطعه در نسخهٔ ع در غزلیات نوشته شده ٢ - ع همچو تو ز منم - س چوزه نحیف و فراشید رخ چو یوز منم ٣ - بسوی من - بساطین ٥ - که دوستش بوفائی و ٥ - حجاج و گندیوزمنم ٦ - در نسخهٔ ع در قطعات جدی است ٧ - ع بهر تاری که کار نای کند ٨ - ع - سرموری نیازمیدارم - س - بتو سوز و نیاز میدارم ٩ - ع که بهر نای بازمیدارم

بمحشر از شهیدان خنیسم

مرا تلخی نیاید دادن جان چو انگشت شهادت شهد لیسم
بزیر تخته خواهد بود جایم اگر سلطان ملك طاقدیسم
زخشت و خاك راهم غیسه روید اگر از خاك ره یـا از نعیسم
سموم مرك چون غیسه کند خشك اگر بیشك همان باد انیسم
وگر از دوك نال و پنبهٔ ریش کفن ریسی حدیس بی مکیسم
خو که مرمرا گوید کفن ریس بگورش بر تنم هرچ آن بریسم
ز تن جانش بپرد چون کبوتر من از بام کبوتر می خنیسم
چو بی وسواس آن خناس میرم
بمحشر از شهیدان خنیسم

اینست خشم

بورك هندی[1] بشد پشمینه پوش پشم او را سگ نبوید اینست یشم
بـر رئیس شهر شـادان شد بخشم
وی[2] رضای او بخوید اینست خشم

خر مغ

تاج خرقان ببخارا بلب جوی بشیر خر مغ . اد و بترسید ز تاوان دادن
بسمرقند کنونهم خـر مغ می طلبد تا به . اید که ز حرفت نتوان استادن
خرخمخاقه زمن چون خر بریخ مانده است عاجز از رفتن و استادن و از افتادن[3]
گفتم ای خواجه بدین حال مغ اندیش مباش
خر مغ نیست توانی خر ترسا . ادن

---

١ - بورك خیطی ٢ - وین رضای ٣ - درافتادن

خاك خراسان

خاك خراسان و خاك مملكت چین همچو دو پله است آب جیحون شاهین
تا ز خراسان نظامی آمد اینجـا این بثری رفت و آن رسید بپروین
هیچ گرانتر ز سنگ سنگ نظـامی[1] گو بخراسان که گیردی سبکی چین[2]
شـاه بشاهین در افکنا و مر او را
تا که چو طیار گردد آن پله با این[3]

خاطرسودا پز

راحتی دارم[4] بر منتجب الدین بثنا صلت فاخر چونانکه بود از بر من
زانکه از نظم ثنای وی واعثال ویست نان و آب وزروسیم وخز وبردو بزمن
هر که در من کندازدیدهٔ اعزار نظر اوست مامون من ومعتصم و معتزمن
دارد آن صدر هنرپیشه که در بیشه نظم هست هرشاعرچون شیرشکاری بزمن
قصب سی گزی آنکس بردازمن که بشعر همبری باشد برسی گزاوسی گزمن[5]
شعرمن اطلس وخزاست وتو آری در بزم[6] ژندپیچی عوض اطلس و جای خزمن[7]
مدت شش مه از آن شعرمطول که گذشت بایدش خواندن این قطعکك موجزمن
صلتی درخور آن شعر فرستندو رنی شعر من باز فرستند نه ازو نه ز من
پس از این قطعهٔ شیرین ترش انشاء اله
خامئی ناید از این خاطر سودا پز من[8]

---

۱ ـ ع زسنك سبك نظامی س ـ ز سنك نیست نظامی ۲ ـ ع که گیر سنگی چو نین
۳ ـ آن پله پائین ۴ ـ ع راجهی داد ـ س ـ واجبی دارم ۵ ـ ع فرهی دارد بر سی گزا
و سر گز من س ـ فرمنی دارد بر سی گزا و سه گز من ۶ ـ شعر من اطلس وخز نیست
و گرزان مجلس ـ شعر من اطلس و خز است و گروزان مجلس ۷ ـ اطلس و بز و خز من
۸ ـ این بیت در نسخهٔ ع نیست

بیماری یار

دمل در آمد آن سره یار مرا به . ون[1] — من بودمش بداروی آندرد رهنمون
جائی گرفت با خطر آن بی خطرسکن — سکنی فکند و کرد در آن جایگه سکون
بیمار گشت یار نگارین من ز درد — چون زعفرانش گشت رخ لاله گون
نیزم قرار و طاقت آن درد دل نماند — پیراهن صبوری کردم ز تن برون
گفتم چه چاره سازم ای دلربای من — کز درد و رنج تو دل من گشت پرخون
گفتا ز من برو تو بسوی طبیب شهر — وز وی بیار مرهم شنگرف و داخلون
رفتم سوی طبیب و بیاوردم آنچه گفت — بر . ون او نهادم و او خفت سرنگون
بد ساعتی که ناله و فریاد بر کشید — آه از بلای دارد و شد درد من فزون
گفتم که داروئیست مراو هلاهلی است — دیدنش بس گران و نهادنش بس زبون
معجون کاف و نونی گویند مر و را — آمیخته علاجش از بهر کاف و نون
گفت ار گران بود چو هلاهل بود رواست — با من هر آنچه خواهی کردن بکن کنون
شادان شدم چو از وی دستور یافتم — وندر فتاد باد ببوق من اندرون
. ونی بگونه چون گل سوری و یاسمن — چون برف قطره قطره براو برچکید خون
در نیمشبی بپیش من آن . ون گشاده کرد — تا سقف خانه نور بر آمد ستون ستون[2]
بسپوختم و را بحکمت و گفتم که پایدار — تا من ز باد بوق رهم تو ز درد . ون[3]

این بد علاج داروی دمل که گفتمت
گر بخردی مدار تو قول مرا زبون

---

۱ - این بیت در اضافات نسخه م نوشته شده
بنهادمش میان دوران این ستون خویش

۲ - در نسخهٔ ع این بیت اضافه شده :
ز ان بیشتر که گفتی چه و چرا و چون

۳ - در نسخه ع این بیت اضافه شده
چون شد تمام کار من او نیز رام شد
بی قرص و بی خباف و دعائی و بی فسون

ممدوح نمایند بسی بار خدایان — زین تنك دلان ؟ اینك درایان[1]
همچون زدهٔ مور نگرشان زده از حرص[2] — وز تنگی دست این گره شعر سرایان[3]
خود را ز ره مدحت منحول مغرور — مداح نماینده بممدوح نمایان
دامن گره افکنده بدامن همه همپشت — هر روز روان گیر بدوشان[4] چو گدایان
تا صبح دمد آمده با خدمتگاران — تا شام شود در شده با روزه گشایان
با خویشتن آورده بهر قاعده ای بر — کاسه شکنان راه کشان لقمه ربایان
از لکنش[5] معده است نه از طلعت فرخ — هریك بستم ساخته خود را چو همایان
شاگرد کل جوهر پندا این همه در حرص — ز استاد فزونتر شده این لقمه بیابان[6]
از غایت بی بنگی و از حرص گدائی — استاده براه اینهمه یـافه درایان[7]
پر کارتر[8] از سوزنی امروز کسی نیست — لیکن چو وئی نیست کس از عالی رایان
او را در دستور خداوند جهان بس — بی حشمت و بی منت این بار خدایان

فرزانـه امیر اجل صاحب عـالم
کافراخته شد زو علم صاحب رایان[9]

خر نامه

خر مطران که آخرت عمر است — سوگوارانه جل و جامهٔ تو
نغمه کرد است کام سیخ زنم — خوه بناکام و خوه بکامهٔ تو
آن خر شاعری که آخر و میخ — نبود جز دوات و خامهٔ تو
کار خر نامهٔ تو میسازم — گو شمال ایاز نـامهٔ تو

---

۱ ـ ع زین سگدلان نیك درایان و سرایان س ـ زین تنگ دلان تنگ دران تنگ سرایان
۲ ـ همچو زدهٔ مور پدرشان زده از خر من ۳ ـ این بیت در نسخهٔ ع نیست ٤ ـ س هر روز روانگشته پدرشان ٥ ـ ع از کلشی ٦ ـ ع لقمه لعابان لقمه نیایان ۷ ـ این بیت در نسخهٔ ع نیست ۸ ـ س پر خیز تر از ع ـ تر خیز ترار ۹ ـ در نسخهٔ س این بیت اضافه شده :

هر روز و را دولت و اقبال ز سر باد — چندانکه جهانرا نرسد کار بپایان

ماهی و دانه‌می نهی درراه　　تا که افتد بپای دامهٔ تو
کار چادر همی کنی بگزاف　　تا چو معجر شود عمامهٔ تو
گر حلالت حرام شد اینك　　من حلالی گر حرامهٔ تو
باکسان کسی کنی زجبین[1]　　که همی کاود آب کامهٔ تو
ریشت ارشد شمامهٔ کافور　　گه سگ باد بر شمامه تو
بنوای شمامه نا و کیم[2]　　آب در نـاوهٔ امـامهٔ تو
آن نوید تو را حرام این است　　تا بیکسو شود عمامهٔ تو[3]
نیك[4] آئی بپیش اسب دوی
بتو نزدیك شد قیـامهٔ تو

مغز تو

شورنگها[5] بنزد تو نی نزد مردمان　　از ابلهی خزینهٔ علمست مغز تو
شورنگ تو بدنگوران خزینه شد[6]
تا دزد کم رسد بسخنهای نغز تو

خواجه محمد بن موید

خواجه محمد بن موید که کمتر است[7]　　دریا برابر دل تو زاب داشه ای[8]
باز یست همت تو که در زیر بال اوست　　بر چرخ نسر طایر و واقع چو باشه‌ای
بگذشته‌ای ز معن بمیدان مردمی　　کور ابدی براق و ترا لنگ لاشه‌ای
در دوستداری تو چنانم که گوئیا　　تو چون محمدی و منم چون عکاشه‌ای

---

۱ - ع با کسانی کسی کنی رجلین　　۲ - ناو کنیم - ناو کنم　　۳ - غمامهٔ تو
٤ - اینك ئنك　　۵ - شورنگیا　　٦ - شورنك تو مدنك در آن خزینه شد　　۷ - در
نسخه ع در قطعات جدی نوشته شده‌است
۸ - آب و آشه ای - زابی آشه‌ای

بنگر بدوستی که مرا طرفه اوفتاد   با دوستی بروی چو پشت رکاشه‌ای
آنگه که بود ساده ز نخ توختم بسیش   واکنون که کرد ریشی چون غوروا‌شه‌ای[1]
با وی کز نخ سوز خوهم کرد گرم گرم   آتش فروزم از تو فرستی تراشه ای
من نیز خدمتی کنم از بهر موی ریش   عمزاده تو را بوفای دواشه ای
تا در زمانه باشد سوزنگری که او   بر تختهٔ دو سوزن ساز در ماشه‌ای[2]

بر تخت باد جای بد اندیش تو ولیك
تخت کباب و رانش گرفته بماشه ای

سالار بك

سالار بك ای از دراحسنت وزه زه   ای خسرو احسان ترا لشکر انبه
زوار شده خسرو احسان ترا خیل   دست تو وزیر است قوی همت و بشکه
اجرائی[3] کز دست سخای تورهی راست   از بهر که و له نرسیداست زده نه[4]
درسرهوس فسق و فجوراست و ندارم   یك جو که بر آن فسق توان کرد توجه
بی سیم که و له نتوان یافت بهرحال   در پای میانگین من آسوده ره که
مرسوم مرا نقد بده از پی آنرا   تا پا سوی که بردم و دست سوی مه
آنگاه برون آیم سرمست و بن و آیز   چون سبلت اعدای تو باروهٔ پر گه
صله بده وشعر مخوان ازقبل آنك   تا بر تو و شعرم نکنند خلق فهاقه
تا بادنه چون خاك بود آب نه چون نار   تامور نه چون مار بود کاه نه چون که

چندانت بقا بادا در دولت و اقبال
کز دور و سکون چرخ وزمین آید بسته[5]

---

۱ – حور داشه ای – غور واشه ای   ۲ – ز ماشه ای   ۳ – اجری که ز دیوان
٤ – من ادبار – تن آویز   ٥ – چرخ و زمین ما نه در نه – چرخ و سکون آید بسته

سعد ملك

سعد ملك ای وزیر دریادل کف راد تو ابر پر ژاله
روید از ژالهٔ کف رادت بر رخ سائلان تو لاله
بهر گاوی[1] خجندی رواق بضعیفی شد است بزغاله
مار بر گاو[2] ناله بر گردون گاو را نیست طاقت ناله
شبکی ده‌بحاله وام‌شداست پنج ازو حوله پنج‌ازو ماله
من و گوسالهٔ ویم با وی شده‌ایم بیست‌وسی‌وچل‌ساله
بدوشاخ قلم چمید آرام بهر وی مال ونعمت‌و کاله
خمره‌خمره‌همی برم‌هرروز بهر وی شیر عمه و خاله
نکند شاخ بندو عیدی، وی عاجزم‌وآن‌خوددرین حاله
بی جل‌وشاخ بندهردوبویم باده عید را بد نباله
سعددین بردکاه آخور ما نیمه کاه و نیمه کنجاله[3]
بزبان خرد زن لب و بینی اگرت نیست ریش‌و پنجاله
جل‌خودوشاخ‌بندوعیدافروز از برای وجیه گوساله

وز ملك‌خواه عمر سعدالملك
صدوده عید و مثله ایضا له[4]

شمس دین

ای شمس دین بنام و بنواز[1] تو ابر به جامه ات کفن نکوتر و جانت‌بقبر به[2]
از صوت‌وصورت تو هزاران هزار بار غرنده ابر بهتر و درنده ببر به
هر چند مومنی چو نداری‌سخاوتی از تو هزار بار جوانمرد گبر به

---

۱ . ماده‌گاوی . سرگاو ۲ - بار بر گاوو ۳ - این بیت‌در نسخه س نیست
۴ ـ نسخه س صدو ده عید گشته ایضا له ۵ . بنار و بنور ۶ . جایت بقبر به

پرکارتر از سوزنی امروز کجاست

از امت[1] مسیح نبی راهب ازتو به وز امت کلیم نبی از تو جبر به
گردن‌سطبر کردی ازسیم‌این‌و‌آن با سیلی و مصادره گردن ستبر به
گوئی که صبر کن‌صلت‌من‌بتورسد از صلت تو طمع بریدن ز صبر به
صبر است مدحت تو و شکر هجای‌من
هجوت همی کنیم که شکر ز صبر به[2]

در سبلت و ریش خویش بنگر

هان ای کل تا زدم‌مزن لاف[3] ای تو بره ریش کون غراره
در سبلت و ریش خویش بنگر هست از در عبرت و نظاره
جولاهۀ کار مانده گوئی غرداش نهاده[4] بر تغاره
گوئی که غلا مباره ام لیك گری و غری غلام باره[5]
انداخته باد یا نگونسار
در فقر چه از سر مناره

واوله در ولوله در ولوله

مار بسی گرد حنائی خبه[6] راه بسی داد گزر درد به
سوخت در . ون حنائی بدان کزر ه. ون‌خورد بسی نار به[7]
واوله در واوله در ولوله دبدبه در دبدبه در دبدبه
بر در . ونش‌چو‌بود خفته‌مست . ایه او گنده تر از مصطبه
.ایری تا . ایه ندانم که‌چند از کلهش یك گز تا غبغبه
روزی صد .ایر چنیق راتبت[8] کم نکند هیچ از ین راتبه

---

۱ – دراست ۲ – این بیت در نسخۀ س نیست ۳ – هان ای گل کمترك بزن لاف
٤ – غرواش ٥ – گر غری و گر غلامباره ٦ – جبائی جغه – حنانی حبه
۷ – داربه – بار به ۸ – راتب است

کرمك پیله

اشرف ابریشمی چو کرمك پیله عمر بتزویر میگذارد و حیله
از پی دانگی چهارو سه زند از سر
بـر تـن پنگـان ز کعبتین هلیلـه

همه آلت درودگری

شاد بـاش ای مؤید سکنه ای جـوانمـرد مهتر هنری
نشود از تـو صنعتی پیـدا تا که برمغز کرمه ای نخوری
تا جوازه بدو تنه بکشند[1] درهٔ چوب بوده را هبری[2]
وستره شو بدست یکتن بر ورنه ازهر دو بر میانه دری
بایکایك چوخوبرش جو کش[3] بروی تودوررو به وسه سری[4]
همچو بالا زبر گرفته دو تن رنـج اری بیـاران دگری[5]
بادو دستت چونیم خار شوی گر به بندند راستی نگری
همچوپرگار بر گشیدی خط گرد این چند عامی حشری
مال ایشان چورنده میرندی مال ایشان بزیر و تو زبری[6]
بر سمی گشته ای عوانی را کـه ز المـاس تیز نوك تری
بی برنداق گرد گردن تو نه بگردی و نه فرو گذری
چوسنه راست گشت بر تو عمل جز بـه آب سیه[7] فرو نبری
همچو بقران[8] بزیر بار شوی چون تراسه[9] زپیش و پس نبری
دسته تیشه در ..س زن تو
با همه آلت درودگری

۱ـ تاخواره بدور مه نکشد ـ بدو تبه نکشد ۲ـ ذره چوب نرده را نبری ـ ذره چوب بوده را نبری. ۳ـ بایکایك چه خوبروی وچه زشت ۴ـ این بیت در نسخه س نیست ۵ـ درنسخه س رنج آنی و بار این دگری ۶ـ مال رندیده زیرو تو زبری ۷ـ حرمات سنه ۸ـ درنسخه س مقران ۹ـ درنسخه س تراشه

سوزنی گفت مدح تو زخری

ای نجیب مؤید سکنه — میخ کوب کفایت پدری
تا تو نبوی پدر شود بیکار — گر بروی بلا و درد سری
هیچ گوئی براستی تو بدانك — همه را میزنی و چون نخوری
پیرنند نجیل[1] تنها خوار — مانده بی کار و تو بکار دری
بربودی ازو ز سایه تیغ[2] — موی ریش و سبیل و..ون ز خری
چون تبر تیشه با همه عملی — میزنی زیر و می بری زبری[4]
در تراش معاملت به قلم — پیش روی آبدار و با گهری
احمد تیشه را چو دسته نهی — ناله بردارد و گری و گری
هست معشوقه‌ایش همچون میش — راست بر چوب شهری وسفری
مانچه اش گوی را همی ماند — سه سو و نفر و دلفریب و فری
چون شکاف قفیزهٔ ایر است — آن شکاف ..سش چو درنگری
خود شکاف سنش نیاید تنك — گر که میره بمانچه اش ببری[5]
تا دو ساقش چونیم چارسوی — بر نگیری ز کار بی خبری
بر کشی چون رسن زمصربچین — خط خط اندازهٔ ..سش شمری
گردبرگرد .. وش چون پرگاز — بر همان راه رفته می گذری
ورچوبرمه کمانچه برتوکشید[7] — لوك آنجای را بسر نبری
پسر عمت از تو بار آرد[8] — گر تو آن چوب خانه را نخری[9]
به همه آلت درود گران — سوزنی گفت مدح تو ز خری
پیش ازین کان خراج برگیرند — تو فرو مانی از درودگری
بسوی سوزنی تراشه فرست — این عمارت سبك شود سپری

١- پدرت بدنجیل ٢-رسانه تیغ ٣-دهنش روی ابدان گهری- دهنش گشت از تراشه‌ری
٤- در نسخهٔ ع نکنی باهمه تبر تبری ٥- گر باستره مانچه‌اش ببری ٦- بمطر آن فعل- زمصران فعل
٧- ورچو نرمه کمانچه بر تو کشند ٨- باز آورد - تاز آرد ٩- جامه را نخری - خانه را بخری

تا هنر شهره تر ز بیهنریست   تا خطر خوبتر ز بی خطریست

باد بر مسند هنر جایت

که سزاوار مسند هنری

مومن نئی

شمس نامی و نور می ندهی   ابری ای ایر خواره زن ابری

مؤمنم گوئی و نئی مومن   گبری ای ایرخواره زن گبری

صبرتو تلخ[1] و بر گوارو غلیظ

صبری‌ای ایرخواره‌زن صبری

تارو نزنك

بمی خواران[2] فتادم از قضا دوش   نبود اندر میان تار وترنگی[3]

بنا گه تا ترنگان از در آمد[4]   یکی کنگی[5] فروژولیده‌دنگی

ربابی[6] دربرش چون کشتی نوح   برویش بر کشیده خام چنگی

بریشمها بر او همچون کبستها   بدستش زخمه ای مانند کنگی

نشست‌وزود ماراساخت‌چنگی[7]   ولیك ازسیم‌ناشد باز چنگی[7]

ترنك او بگوش ما چنان بود   چو بر دندان مفازخم سنگی[9]

ترنك او به جان آوردمان کار   بجان[10] آورد ترنك ناترنگی

شکسته برسرو دست وزبانش

بخایسکی وسنگی‌وکدنگی[11]

---

۱ ـ سیری‌وتلخ ۲ـ بمی‌خوردن ۳ـ اندرمیانشان تارکنگی‌ـ میان ماترنگی ٤ـ بناگه تازبکتیمان درآمد ـ بناگه تاترنگیمان‌درآمد ٥ـ ازین کنگی ٦ـ رمانی‌ـ زبانی ۷ـ بپاخاست چنگی ۸ـ ولیك ازمانشدآغازچنگی‌ـ ولیك ازسیم‌ما شدصلح‌جنگی ۹ـ درنسخهٔ ع چوسردندان‌مفاجازخم کنکی ۱۰ـ بچنك آورد ۱۱ـ ع‌ـ کرنگی‌ـ س‌ـ بجای بستگی‌سنگی ترنگی

پسر سلمانی

رومه سوزك مژه میکنی از نادانی ای بهر کندن و هر سوختنی ارزانی
جان کن‌ای کورجگرسوزوسخن‌نیکوگوی مژه وارونه چه کردند ترا میدانی
مژه بر هم نزنی شب ز غم هجران را چو مژه نبود اگر زود رهی نتوانی
موی بینی نکنی لیکن موی مژه را از برون‌می بکنی تاز درون بنشانی
پوستین سازی مر دیده خود را با ما بایدی نفسرد ار هیچ به صحرا مانی
خبرت هست که در شهر بخارا سی سال خرزه‌خوردی سبکی خرزه باسوهانی[1]
بسمرقند اگر چند کنون جهد کنی بسلامت نجهی از پسر سلمانی

ای نظامی

ای‌نظامی کلکی بی‌سروبی سامانی بنعوشاك و جهود ومغ و ترسامانی
خر سامانی با توبنسب کوس نزد بچه معنی لقب خویش کنی سامانی
پدر تو بره‌ای‌یافت بترکی بفروخت[2]
ترك سامان چودرو..ردشدی‌سامانی[3]

کل‌وسامان

نظامیا کل‌وسامان‌ببلخ‌هست دودیه تو آن کلی وترا بلخ بار سامانی[4]
بمردمی که اگر از کلی خجسته کلی[5]
وگر ز سامانی سخت نا بسامانی[6]

۱ــ خربزه می‌خوردی و از خرزه بسی‌سوهانی .. خرزه خوردی‌بیکی خربزهٔسوهانی
۲ــ درنسخه ع پدرتوبره‌ای‌یافت بترکی‌بفروخت ــ درنسخه‌س ــ پدر توبره‌ای‌یافت بزرگی بفروخت
۳ــ درنسخه س شدی سلمانی
٤ــ توآن کلی بسروهم ببلخ سامانی ــ س تواز کلی زهمه‌بلخ بازسامانی ٥ــ وقیح‌کلی ــ فزخج کلی ٦ــ وگرز سامان توسخت نابسامانی

نه‌مستی و پستی

خائی گنده[1] ترسا پرستی — در اسلام را بر خود ببستی
چه‌دست آویزداری اندر اسلام — زناری در میان آویزدستی[2]
بمستی بر سرحمدان نشستی — بر آسانی بهشیاری و مستی[3]
فرودی[4] بر سرش تا پشت..ایه — دلیل آری که نه‌مستی و پستی
همی گوئی زبر دست شمام — غلط کردی که مارا زیردستی

بدست محنت و ادبار و غم در
بسی عاجزتر ازماهی بشستی[5]

حنائی شاعر

حنائیا خبه شد[6] خلق شاعریت مگر[7] — که یك قصیده بگفتی ودم فرو خوری،
بهژده‌نوزده ممدوح بر همان خواندی — خجل خجل بدر بیستم همی گردی
قصیده تو بتو گفت من که‌مامه شدم[8] — بوی بگوی اگر مردی و جوانمردی
مرا بخدمت ممدوح بیستم یله کن — روان نوزدهم[9] بس‌که از من آزردی

قوامی

قوامی همچنین بد ساز ماندی[10] — اسیر خرزه یك تـاز مـانـدی
در این یکماهه چندان ایر خوردی — که از دیگر غذا هـا باز ماندی
در حجره به روی دوستان بـر — ببستی ودر ... ون بـاز مانـدی

بهنگام جوانی دزد بودی
بپیری در غر وغماز ماندی

١ـ جبائی ٢ـ درنسخه ع زناری درمیانت بردرسی ٣ـع ـ نه‌در مستی بهشیاری نشستی
٤ـ ع ـ فزودی ـ س ـ فرودآ ٥ـ نشستی ٦ـ ع ـ جبائما خبه شد ـ س ـ حنائیا حبه شد ٧ـ س بگوی
٨ـ ع ـ من دو تا نشدم ـ من کتابه شدم ٩ س ـ روان نوزده‌ای ١٠ ـ س ـ تاسازماندی

امامزاده صابونی

فرزند من نبیرهٔ میمونی — ابلیس دیگر است نملعونی
اصرار کرده بر پدر آزاری — همچون امامزاده صابونی
آن را نصیبه از پدر آزردن — گر عمری[۱] آمد و بره افزونی
این دیو بد نژاد مرا یارب — چونان کنی بحرمت بی‌چونی
گور ازمین گرفتن چون قارون — به تا مرا خزانه قارونی

داماد خر خواجه[۲]

ای‌سوز نیك چون پسر خواجه کلاخی — بازرق و لباسات و فسون ودر ودوزی
سال توپنجاه و یك آمد که یکی روز — مر ایر ترا تنك نیامد در روزی
داماد خر خواجه بدی پیش بسی سال — و امسال خرو خواجه و داماد سپوزی

چون دزدان[۳]

کیست آن گردشکم مردك‌روبه‌مانست[۴] — دره در روی کشیده بشکم در دره نی
بی‌خبر باشد و بی آگهی ازصلح وزجنك — هیچ جنگی بجهان بی‌وی‌وصلحی سره‌نی
همچودزدان بکتف بسته و یکسر دارد — دردلی چون‌خورو کاخ‌خوره‌ومسخره‌نی[۵]

فریاد من[۶]

فریادمن همیشه ازاین ایر کافراست — ایراست و باعذاب عظیم‌است وسنگراست
وصفش ترا بگویم اگر خورده نیستی — ور خورده‌ای صفات وی‌ازمنت‌باوراست[۷]

۱- کم‌عمری ۲- درنسخه‌ـس‌ـنیست ۳- درنسخه ع نیست ـ نسخه‌س‌ـ ۴- کیست آن گرد شکم‌مردگه روبه پست ۵- همچو دزدان بکتف بسته و او یك سردار دزد بیچون خورد کاخ خوره مسخره‌نی ـ ع نیست ٦- این قطعه درنسخه ع نیست ۷- این ابیات درنسخه س اضافه‌شده‌است

نازنین یار من[1]

نازنین یار من بمستی دوش
این بسیار خورده نوشش باد
خوش شبی بود دوش یار مرا
همه شبها چنانکه دوشش باد

بشنو حکایتی ز من[2]

کور و کرو دراز و سطبراست وسرنگون
سر گرد و بن‌قوی و سیه‌پوش واحمراست
طناز و پرهراس وچو پستانست درلباس
کناس و دیر آس و میانش رگ آور است
نامش قضیب وخوره و کالم بدان واین
نیمورو بوالعمیراست کنده‌چو کندراست
اندر شود به... ونها این این دزد وار
..ایه چو دیده بانی استاده بر در ست
چون..ایه طاق طاق کند ...ایه چاك چاك
در بسترم تو گوئی میدان نو درست
من دوش خفته بودم در بستر از قضا
گفتم بلای در کشاده در اندرست
بادی در اوفتاد بدین بوالعمیر من
گوئی که سختیش چو یکی پای استرست
گفتا غلام خواهم چون ماه کنده ای
ور نه بدرم آنچه لحافست و چادرست
چون طاقتم نماند برون آمدم بدر
دیدم یکی غلام که گوئی صنوبرست
مست از نبید منکر و گم کرده‌راه خویش
موی‌زنخ درشت تو گوئی که کنگراست
برتافتم ازو رخ و گفتا که ای حکیم
خواهی‌تو میهمانی کو مست چون‌خرست
گفتم چرا نخواهم بر خیز و اندر آی
کامشب ترا کتاب زمانست وشاعرست
من‌چون‌یکی‌دو..ادم وارخود بخواب بود
آنجا بیو فتاد که گوئی نه جانوراست
من دست پیش بردم و بگشاده بند او
تا.. دلش سخت فربه یا سخت لاغراست
دیدم برهنه ..ونی سرخ و سفید وگرد
..ونی نبود ..ون که یکی باغ بی‌درست
بسیار بوسه دادم و پس بر نهادمش
گفتم به..ون فراخی خلقیت چاکراست
آ... دو ... رد کردم و آگاهیش نبود
گوئی که مست‌خفته بنزدیك مادر است

۱-س نیست. ۱- در نسخه س این ابیات آمده‌ولی درسایر نسخ‌دیده نشد

بگرفتم و فشردم اندر میان پاش گفتمش آرزوی...ون‌تو امشب‌مزوراست
خوش‌خسب‌ودیر خیزومترس از بلای‌ایر کت باك نیست گرهمه گرزسکندراست
بشنو حکایتی زمن‌از وصف‌ایر من
کزایرهای سخت همین‌عنبرتراست

حجام زاده[1]

حجام زاده کودك پیروز شد چنانك این را کریم بندیم آن را رها کنیم
بیرون‌شدازدو گوش وی آوازمادرش باطبل‌ومیش‌شیشه که‌هان کارها کنیم

قویدست در شکار

بادو شکاربست نظامی دل و هوس فتراك او نه‌بیند بی صید هیچ کم
گشته‌است بر شکارچنان دست‌اوقوی کز کوه خودهمی بربایدهمی‌مگس

حلالزادگی

چنان دودست ببوسید مانی از تبویق که پیش بند تو ابلیس بندشست کند
حرامزادگی و نـا درستی پـدرت حلال زادگی تو همی درست کند

دست تقدیر

چو در انبان عمر وزید نهاد دست تقدیر گندم و جو من
تو ملامت‌مکن کزین‌سبب‌است گرد این خاکدان دوادو من

۱- این‌قطعات تنها درنسخه س آمده است

خر خمخانه

خر خمخانه راجودان بماندست وگر ماندست جو کو تا بخاید
بسنك هجو من دندان شکستست که بی بیطار بیخش بر نیاید
سرش از سهمناکی شد بانسان که جز پالیزبانان را نشاید
بجز آکنده و آخـر نبـاشد در آن محفل که‌او شعری‌سراید
همان نشخوار چندین ساله باشد کسی را کز نکوهد یا ستاید
بهجو و مدح پیوندی ندارم ز فیـری و شهیقی میـدراید
گهی خر کره میرش همی .. او چومیر مرد و پیرك شد که ..اید
خریدم خانهٔ آخر بر آورد
بدربـان تـا بـدروازه نـیایـد

خرك رفت

بیامد بیره تا مرسوم میره بر آن آخر خورد تا کم گراید
زپیش من خرك رفت اوزمن بود گرفته تب تب خر .کم نشاید
خوش مرك خر کیمخت کورا مرا از خام خر کیمخت باید
چنان.. ادم به‌این هجو خر را که‌از ..ون هجورادر...س گراید
مگر ریشش به..ه بازعفران شد کنم ..ه بار تا نا کس نشاید
مجیر دین اگر بخشید شاید وگر نه جوبران خر میفزاید
هجای خر شد افسانه طبیعت که زنك خنجر از خاطر زداید
بخر بر آزمودم تیغ نفرین بودبس کس که بر سك آزماید
ملیح الدین مونس را بقا باد که‌اورا همچو من مدحت‌نماید
هجا بیچاره بادو جان خر که
که‌این بیچاره آن که‌رار باید

داند که نهاد شاعران چیست

گویند مرا که از نظامی — چون صله نداد باز خوه شعر
گفتم نخوهم که گفت‌خواهم — اندر ره او هزار ده شعر
شاه سخنست و مقبل دین — شاهی که ورا بود سپه شعر
یك بیت ز یك قصیده وی — معنی دارد فزون ز ده شعر
هر بیت ز شعر آن شه بیت — هر شعر زشعر اوست شه شعر
داند که نهاد شاعران چیست — گر نیکو شعر و گه تبه شعر
بی هیچ طمع کسی نگوید — در هیچکس ازپس سفه شعر
چون رسم چنین بود بهرحال — دندان بکند ز من تبه شعر
چون کرده بوم بدو تبه شعر — فرش صله باز گستراند
یکر و صله یافتستی از من — دیگر بستان و باز خوه شعر
منشی ستد و هجا سرائی — آه ار گوئی هزار ده شعر
ای خسرو نظم را چو دستور — گوئی که تو شاهی و سپه شعر
پس چون بهجا زبان گشادی — نا گفته مرا هنوز ده شعر
دانگیم نداده ای اگر چه — نیکو شعرم نیم تبه شعر
مغزاست خرد بجای میدار — دیگر برم از سر سفه شعر
گر همت‌خود سفید کاری — دانم که ترا کند سیه شعر
دانی که به حضرت سمرقند — بردم بر شه وزیر شه شعر
در اثمد تو چو باز کردم — شاید کـه کند مرا تبه شعر
یکشعر بس آن کتانه دق را — کاشراف بوددر آن دو ته شعر
وز منت آن بدیهه رستم — با دار مکن دگر شه شعر
بر توصلت از خرد بمانم — گر در تو نخواهم از سفهٔ شعر
گیرم که تو مرد نیك شعری — من در حق تو شدم تبه شعر

منت چو نهی بمن برار چه
بردی بر شه وزیر شه شعر
نزدیك وزیر شه چه از تو
آرند یکی و دو و ده شعر
یحذانك نیابی ار توانی
گر خوانی بر همه سپه شعر
آن شعر که گفتمت بمن ده
کانداختنی نیسم ره شعر
و آنرا که تو شعر گفته ای پر
گر صله نداد باز خوه شعر

کمال راهجا گوی

گویند کمال را هجا گوی
ای ..ون زن کمال پاره
کی لایق هجو چون منی بود
آن گنده زشت ایرخواره
در جوی .. س زنان او ایر
بر بست زهار وترب ساره
چون پشم شود ززخم ..ونش
ایری که بود زسنك خاره
یکروز بدیده ام زنش را
بر گرده دیلمی سواره
اندر پس او نشست دیلم
با ایر دراز چون کتاره
وانگاه کمانك سیه ریش
از شادی او زده جراره
آن زند ز درد بر سر او
وین آمده زیر آن نظاره
گویند که غلامباره ام نیك
گر غر شد و گر غلامباره
انداخته باد پا نگونسار
بر قصر چه از سر مناره

گدای گدا پیشه

گدای گدا پیشه زاق و گنك
که دست توشل باد وپای تو لنك
تو گر باز گشتی نه شادان بغم
دژم چهره بار کش گشت تنك

بسا تنگدستا که بردند ازو
صلتهای فاخر بخروار و تنك
ز بخت بد تست بر بخت او
چو بابخت خود سر نه بااو بجنك
کف مهتران چون ترازو بود
بیکتا پلاسیم و یك پله سنك
نصیب تو سنك آمد از بهر آن
که با فضل بودیو بی صبرو سنك
شدت راست ازپیش اوچار چیز
کزان چار چیزت بود عار و ننك
بزر بر خراج و بـه خانه حق
بسر برد یوس و به..ون در پشنك

بق بق بققو

دوش آن بت من بر فرستی ابلیققی
آمـد بـر من بـا دهنی فندقیقی
شوخ شغبی شیوه گری شهره نگاری
کز نور رخش برده فلك رونقیقی
گفتم که کجا بودی ای یار دلارام
کردی تو فراموش مرا مطلققیقی
اکنون چورسیدی کلهازسر نه‌پیش آی
تا با تو خورم چند می مروقیقی
بنشست و بخوردیم بسی باده دمادم
چونخسروو‌شیرین چویکیزورقیقی
مستك‌شدوافتاد وسر آوردسوبخواب
پیدا شد ازو گنبد سیمین بحقیقی
من نیز برون کردم چیزیکه نیارد
خفتن ز نهیبش ملـك دور ققیقی
در خیمه او بردم زینگونه علم را
او نیز امان خواست همی صبح حقیقی
کز بس بجنباندم از بس زدنم شد
حوضی که در ومرغ زند وق و ققیقی
این‌شعر بدانوزن وقوافیست که گفتم
و قـا و ققـا وق و ققـا وق و ققیقی
اینست جواب غزل خواجه سنائی
بق بق بققو بق بققو بق بققیقی

شیخا ادام الله عزه

مرا ایریست کو را هر که بیند
بگوید آفریـن اینست خوزه

بهارونی فرستادم به انفـاض　　بیافتادش به هفت اندام لرزه

ورا آمد خطا از ایر خر این
ورا شیـخـا ادام الله عـزه

نان و جامه

عمری بخدمت توبدادم بطبع دل　　از خدمتت نگشتم چون زن زایرسیر
چون ایر گشته‌ای بحق بنده سست رای　　ایر سحاب اگر چه شود می بپای دیر

بی نان و جامه ایر کند خدمت ای پسر
فرمان و نان وجامه اگر هست نیست ایر

گیتی چو باغ کرد

صمصامك ازهجایم درشهر کاغ کرد　　گوئی که ارسکوره.. هی خورده راغ کرد
مالیخ کاس پخته به اندر دماغ خورد　　زان کاج بار خود را گنـده دمـاغ کرد
اندر پلاس گوشه صیاد ساده گیر　　روئی چو مرغ مرده و گردن چو زاغ کرد
از کاخ خوردن آنسك بیحمیت جهود　　بی دوك پنبه کردن خود را بداغ کرد
از چشم ساده گوشه پالیزبان شبی　　صمصام را به .. ار و دگر روز لاغ کرد
چون ساره ای نیافت بجنبید آتشین　　آمـد پنیـره باروهمـه ساره کـاغ کرد
صدر بزرگوار چو آن ظلم اوبدید　　زن را بگوشه ...اد ودلش با فراغ کرد
صدر جهانیان که جهان رازشعر غم　　ران عـدوش راچـو سر کـره داغ کـرد
با او چراغ دولت خصمش نداد نور　　کان خام پوستین بلب اندر چراغ کرد

بادا بـا کله خـر کله عـدوش
اندرمیان باغ که گیتی چو باغ کرد

اشرف ابریشمی

اشرف ابریشمی طریق منی کرد — بر خود باریک‌تر ز تـار بریشم
او کمر بخل بست‌وسخت‌براندود — باب مروت بقیر و شلم و سریشم

دوش‌تدبیر کردم

دوش‌من با ایرخود تدبیر کردم تابروز — کاینهمه بدریده‌های خلقرا چندین بدوز
گفت‌خاموش‌ای‌خر‌وبندیش‌ای‌نااهل‌پیش — مرد خواهی تابگاه‌حشرجون‌خرمی‌سپوز
گفتم آمدماه‌روزه‌چون‌کنم تدبیرچیست — ای بساشلغم گزرقد برنشسته بردو کوز
گفت لابد روزه را حرمت ببابد داشتن — خویشتن را یکرهه در آتش‌دوزخ مسوز
روزباشد تیز میکن.. لق میزن تابشب — چون‌شب آمد..ادن ..ونی همی کن‌تابروز

قافیه قوق

ای نکو خواه ترا محنت لا — وی بد اندیش ترا دولت بوق
نجم‌مریخ که شمس فلکست — بر بداندیش توسازد توشوق
افتقر وارا از برج کمال — بسوی خصم تواند از داوق
بر دل خصم تو ماند یا ساق — تا شدی عامل مال یوسوق
از بس آمد شدن مردم‌دهر — در و درگاه تو بادا بولوق

بجز از قافیه قوق نماند
خر خمخانه‌سرارا برقوق

دیوان رشیدالدین

هر که دیوان رشیدالدین را ازپس آن — وصف منهاج نظر میکنداز آن طیراست
اوست در خیمه این پیر کبیری کبود — هنری شاهی کز هر هنری صد ایر است

هر چه در گیتی مرد سخنست الاوی زن باریش کله گویم دانم غیر است

اهل خوارزم شناسند ز دور و نزدیك

که منم لیکن او برد قسکیکر است

سالار لولیان

سالار لولیان را گفتم برای خرد — از میخ هجو من خرخمخانه را بدرد

گفتا که میخ هجو تو..ون خوار آنخرست — ...ون ماچی خاردان بره کش حرب فشرد

خر فرد بود میره با سهل دیلمی — ورنه به..ون خر که باندازه داشت فرد

فتوای سوزنی

احوال قاضی و زن و مرد و غلام باز — گر خافی[۱] است بر تورهی تا اداکند

روزی بقاضئی زنکی شوش ..ون طلب — شد باز کو هر آینه دفع بلا کند[۲]

رخ کرد سوی قاضی و گفت ایکه رای او — بر جمله خلق حکم قروح ودما کند[۳]

مر پارسا زنم من و شوئیست بد مرا — هر روز و هر شبم ببلا مبتلا کند

شاید در گشاده[٤] ده و دهلیز رفته پاك — گه گه در آید از در بام و دعا کند[٥]

قاضی جوابداد که گر خانه ملك اوست — از هر دری که خواهد حاجت رواکند

بیچاره زن خجل شد و گفت ای سزای عزل — این لوطیك معامله نا سزا کند

گفتا که نی ز پشت طبق نان همی خورد — گفتا رواست پشت طبق بر هوا کند

گفتا که نی همه بسوی کوه میرود — گفتا ز راه گشت بکه بر دعا کند[٦]

گفتا که ای مسلمان در ..ون همیبرد — آن ایر مرده ریك از آنم دعا کند[۷]

---

۱ - نسخه س - گرخامی اسمت ۲ - نسخه س - روزی بقاضئی زنکی از جفای شوی شدتاز کون هرآینه دفع بلاکند ۳ س - خروج دماکند ٤ - نسخه س - دارم دری ٥-س - وغاکند ٦-س- گفتا زراه گشت سوی کوه میرود گفتا زبهر گشت بکه بردعاکند ۷ - درنسخه س این دو بیت اضافه شده : گفتا بجامه خواب درون ازپی نکال یکتای آنگهی کندم کم دو تاکند گفتا که چیست اینهمه یکتادو آن دوتا چون زن زن ویست چرا اجراکند

قاضی بطیره رفت‌وبزن گفت خشمناك دیوانه‌ای مگر تو بگو در کجا کند
گفتا که ناسزا و سزا چیست گرزنی[1] باید زن حلال که شو را رضا کند[2]
قاضی عدول ومنصف ودیندار ومعتمد الحق چنان سزد که‌ازاینسان قضا کند
... ونست جای..ایه بفتوای سوزنی
زیرا بخانه آید و ..ون بر هوا کند

بددل وبدطلعت وبدروی وبد دیدار

ای کل رواسك کند وسرسر خار دیو با دیدار تو چو لعبت فرخار
کنگی گنده‌دهان‌و گنده‌ریش و کور بد دل‌و بد طلعت‌و بدروی‌و بددیدار
دیگهای مایه تو پر غدد و کرم و قیهای روغن تو پر گهین و هار
بر کران ریش تواندر میان..ون یله یاـه هار بینی سله سله مـار

عمر عاشق

عمر عاشق‌از آن ..ون نوردین پرداز کرد غر آخته بیرون که منم جولاهه
هم کنون بینی کش میرحواله ..اید گوید ای غرزن بر کش غله نه ماهه
ورنه در ..ون زنت ازنی تااير حمار
بسر حمدان صد باره کنم ده راهه

یادداری

یاد داری آنچه با ..ون تو کردستم خانه دهقان سید عبد سید بار
وآنچه بردکان دادیم از او ستاند وانچه‌درپیشت‌فروخواندازهجااشعار
سربزی کن‌سربزی کن گنك کل کور وین نجاست از میان شاعران بردار
بیش با ما درمیامیزای طریق شعر ای شعار شاعران را از تو شین وعار

---

۱ - هرزنی ۲ - بایدکه‌شوی خود را دایم رضاکند

امتحانی را که کردی‌ما توانستیم گفتن از ذوق درست یا غلط پندار
امتحان ما ز طبع شعر تو شعریست
کو ردیف لعل دارد عذب و خوش گفتار

جامه نیلی

خمخانه را حلال بگفتن بودمحال کان بست ریش لاشه خربی‌جل‌وجوال
هست ازسفال جامه نیلی بر آمده اندر سفال جامه نیلی بود حلال

خر خمخانه[1]

بر درگه شاهنشه صد صاحب‌بارند با ثروت قارون همه وقوت قارون
ازسرخرخمخانه کسی‌چونکه‌نگفست خوب‌از چه‌قبل گوید دهقان‌مکارن[2]
سردست‌بسی گر که‌بنوبت گه‌خاقان نظاره گئی گوید قارن گه قارن[3]

شعر دلفروزین

به آزمایش اگر کوزه‌ای‌پر آب کنم صدا ثنای تو آید ز جوف کوزه‌من
اگر خلافی‌رفته‌است‌ازین سخن مارا بباد رفته ثواب نماز و روزه من
بشعر عذب دلفروز من نگر منگر بریش‌و سبیلت پتفوزو رنگ‌موزه‌من
بهانه جستم در شعر موزه قافیه کرد بدین بهانه فرست آن‌بهای موزه‌من
بخر سپوزی از این قاضیت فرو جستم
به ...ون دشمن تو بوق خر سپوزه من

پایان دیوان حکیم‌سوزنی
بتاریخ دهم‌خردادماه ۱۳۳۷

۱ـ این چندبیت در نسخه س نیزدیده شد ۲ـ درنسخه س ـ سکارن ۳ـ درنسخه س :
سرد وسمج آید که بنوبتگه خاقان نظاره کسی گوید قارن خرقارن

ضمائم

پس از آنکه چاپ قصائد بپایان رسید. در یك جنك کهنه و قدیمی متعلق بکتابخانه حاج حسین آقا ملك این قصائداز سوزنی دیده شد که جهت تکمیل دیوان بدرج آن مبادرت میورزیم.

در مدح سری بن السری

ای سرافرازی که هستی تو سری بن السری
جز سری بن السری نبود سزاوار سری

سرور بر اصل و گوهر برترین سرمایه است
مردم بی‌اصل و بی گوهر نیاید سروری

سروری چون عارضی باشد نباشد پایدار
پای دارد سروری بر او چو باشد گوهری

تا ترا از آسمان آمد حمید الدین لقب
این لقب بر هیچکس نامد بدین اندرخوری

آسمان زیر نگین تست بر اعدای تو
تنگ پهنای زمین چون حلقه انگشتری

مشتری دیدار صدری ناصر الدین زان قبل
تا برویت فال گیرد شد بجانت مشتری

ناصر الدین را جهان خوانم پس آنگه گویمت
ای جهان را دیدن روی تو فال مشتری

ازمحمد نام و خلق خوش بتو میراث ماند
گر بشایستی بماندی هم بتو پیغمبری

در کفایت بی‌نظیری در مروت بی عدیل
در سخاوت بی همالی در سخن بی‌یاوری

عالم و عامل بدرگاه تو رو آورده اند
این بشاگردی کند اقرار و آن بر چاکری

چاکران تو همه فرماندهان عالمند
ای همه فرماندهان پیش تو در فرمانبری

تا سخن‌پرور بوی از صاحب رازی بهی
تا سخا گستر بوی از حاتم طائی بری

گر بدندی هر دو نام آور در این ایام تو
از سخا و از سخن پیش تو گشتندی بری

نام هر دو زنده داری و توانائیت هست
تا سخن را پروری و سخا را گستری

مرزبانی بر تو از دانش دری را برگشاد
تا بهر در میخرامی کش تر از کبک دری

همچو من شاعر بباید تا چو تو ممدوح را
از ره درهای دانش خوانده یار و هر دری

کف و در فرمایمت چون تیغ احسان بر کشی
سینه بدره کفی و زهره زفتی دری

ساحری باید نمود مر مرا در مدح تو
کاندرین باره تو از هر ساحری ساحرتری

آنچه اندر یک دو بیت از صنعت شعری مراست
نیست اندر جمله دیوان شعر عنصری

در ثنای تو سخن پرور بوند اهل سخن
تا تو از دست سخا اهل سخن را پروری

میوه من مدح و آب زندگانی اندر او
زنده نامی حاصل آید چون بدو در بنگری

چنبر ازهم بر گشاید چرخ از اقبال تو
گر نگردد بر ره رای تو چرخ چنبری

تا بود گردان بگرد خاك آسایش پذیر چنبری گـردون بـی آسایش نیلوفری
همچو چنبرباد چفته همچو نیلوفر کبود حد وخد حاسدت از رنج واز بد اختری
خلق عالم از تو برخوردار و خواهان از خدای تا تو از اقبال واز بخت وجوانی برخوری

در مدح اطهر بن اشرف بن بوعلی[1]

ای که در ملك سیادت خسرو دریا دلی مفخری بر عترت مختار بی آل ولی
هرحدیث از لفظ تو دریست از دریای لفظ از دل دریا بر آید در تـو دریا دلی
زینت آل حسین بن علی المـرتضی میر میران اطهر بن اشرف بن بوعلی
بوعلی از اشرف واشرف ز تو نازد بحشر پیش مختار و علی آن شاه کافی وملی
آن علی کو عمرو عنتر رابزخم ذوالفقار سر جدا کرداز قفا همچو ترنج آملی
آنعلی کاندر مصاف صدهزاران خصم خواست هریکی چون رستم دستان وزال زاولی
آن علی را از نژاد بوعلی اندر جهـان نیست همتای تو فرزندی بوالله العـلی
گر کسی گوید که همتای تودیدم سیدی هم ترا دیده بود وان دیده دارد احولی
صد رو بدر مرسلان بدسید آخر زمان تو بنسبت صد رو بد عترت آن مرسلی
سید اول وی است وسید آخر وی است سید آخر وئی گـر آخری یا اولی
گر کند با تو کسی دعوی بصاحب گیسوئی گیسو ازشرمت فروریزد پدید آید کلی
خرمی هرمحفلی از صدر آن محفل بود خرم آن محفل که توصدر وسر آن محفلی
محسن و مجمل بود درخور بمدح و آفرین آفرین بر تو که توهم محسن وهم مجملی
تیز رو باشد بسوی راه دوزخ روز حشر هر که اینجا در ره مهرت رود با کاهلی
منت ایزد درا که من باری نیم زان کاهلان کاهلی آن ره بود یا خارجی یا حنبلی
گر مرا آئینه خاطر شود زنگار گیر زنك برخیزد چو ازمدح توسازم صیقلی
منزل آل ولی الله اعلی منزل است و ز همـه آل ولـی الله اعلـی منزلی
دین حق را از کمال جاه توقوت فزود گر کمال الدین لقب داری که نی بر باطلی

۱- این قصیده در نسخه س دیده نشده

آن کمال‌الدین توئی ای اطهر اشرف نسب
کز همه عالم بگو هر اشرفی واکملی

پیش حلم وجود توهرگز نیارد کردجز
کوه جودی ذرگی دریای قلزم جدولی

آفتاب جودت ازنور افکند برمد خلی
درزمان چون سایه بگریزدز طبعش مدخلی

شکر حنظل زکین مهر تو پیدا شدند
بر موالی شکری و بر معادی حنظلی

خاروگل دارند نعت‌عنف ووصف لطف تو
تا ولیرا بوی بخشی وعدورا دل خلی

شاعران ازهرطرف نزدیك توشعر آورند
من بصدرتو خموش این نیست جزازتنبلی

وحی منزل بود مدح جد تو از آسمان
توچوجدخود سزای مدحو وحی منزلی

گربدانم کز ثنا و مدح من خوشآیدت
در ثنای اونخواهم کرد هرگز کاهلی[1]

ور بدان کزطبع من‌زایدبوی راضی رسد
کاروان بر کاروان و خنگلی بر خنگلی

حاصل آندان گرپسند آید ترا اشعارمن
یکدم از گفتن نیاسایم بود بی حاصلی

جویم ازدرگاه تومرخویشتن را آبروی
همچو ازدرگاه هرون بو سحاق موصلی

باد درگاه تودایم جایگاه اهل فضل
گرچه درهرفضل ازهراهل فضلی افضلی

درمدح دهقان غازی[2]

سپهر برین را همه بر سرفرازی
شد از همت و قدر دهقان غازی

کنون همچوبازیگران گاه کشتن
کند همتش را همی بند بازی

بود کهتری آرزو مهتران را
که او رای دارد بکهتر نوازی

نیاز آورو هرکه یك روز پیشش
بماند همه عمر در بی نیازی

ایا سر فرازی که از خلق نیکو
بر احرار شاید که‌تو سر فرازی

ز خلق خوش تست شرمنده دایم
چه‌مشك تتاری چه بان حجازی

ز تو خلق پرورده عز و نازند
که تو اصل سرمایه عز و نازی

پدر از تو فرزند نازد ترا هم
چنان‌باد فرزند کز وی نیازی

بکم شاعری آن دهد کف رادت
کی محمود غازی‌به مسعود رازی

۱- این بیت در نسخه ع نیست ۲- این قصیده در نسخه س دیده نشد

یکی ترك تازی زبان آمدستم / به مهمان بی‌عشرت‌وعیش و بازی
به ترکی و تازی بر او علم گفتم / سر اندر نیارد به ترکی و تازی
به‌سیم و بمی کرد خواهم من امشب / بر آن ترك تازی زبان ترك تازی
گرانی به صدرتو آوردم امروز / کـه تـا کار مهمانی ما بسازی
به دریای آن سرو نازنده بالا / کف راد خودرا سوی کیسه بازی
گر امشب گشاده‌شود حصن آن‌بت / کنم باز فـردا بـه پشتت غمـازی

درازی این قصه کوتاه کردم
همه در بقای تو بادا درازی

در وصف معشوق[1]

بما یکی پسر اگر ره وفا سپری / ز من نخواهم تیغ جفات را سپری
طریق عشق تو جان پدر بجان سپرم / اگر نه باز بکین راه‌جان ما سپری
جمال روی تو یکچند گه ندیده بدم / کنون چو مردمك دیدگان بدیده‌دری
صفات روی تو آسان بود مرا گفتن / گهی بشعر بدیع و گهی بلفظ دری
ترا به بینم و گویم علیك عین الله / بنام ایزدو احسنت وزه نکو پسری
نگار ایزد بی‌چونی ای نگار زهی / زهی نگار نگارو زهی نگار گری
بسرو مانی وماه بمشك مانی و گل / چو بنگرم خود از این هر چهار خوبتری
قیاس نارم باسرو وماه‌ومشك‌وگلت / قیاس سرو و مه ومشك و گل نئی دگری
چگونه گویم باسرو همسری که سری / چگونه گویم باماه همبری که بری
اگرت گویم مشك و گلی شوی بگله / گران کنی دل و گوئی بمن سبك نگری[2]
چه سرو سرو سهی وچه ماه ماه تمام / چه‌مشك مشك طراز وچه ورد ورد طری
نگار لاله رخانی وماه مشکین زلف / بلای لعبت چینی و حور سیمبری

۱- در نسخه غ در غزلیات نوشته‌شده ۲- در نسخه ع و س این بیت اضافه‌شده :
چه‌سرو خوانم وماه وچه‌مشك خوانم و گل / چگونه خوانم کز من بهانه‌ای نگری

بچهره راحت روحی بطره درددلی   بغمزه حنظل‌نالی ولی بلب شکری
بیك کرشمه و یك غنج از آن دو شکر خویش   هزار دل بربائی هزار جان ببری
بتا بحور و پری مانی از لطافت و حسن   قرار حور بخلد و بدنیی آن پری[1]
اگر صفات جمال تو بر تو بر شمرم   گمان مبر که کسی را همال خود شمری
چنانکه من ز دل و جان خویش بیخبرم   تو از جمال خود ای دلربای بیخبری
تو از جمال چنانی که در جمال و کمال   بزرگوار خداوند زاده هنری
بزرگواری آزاده هنر مندی   که بر سران بودش از در کمال سری
زدست رادوی آثار آز گشت تمام   بدور عدل وی ایام ظلم شد سپری[2]
بدوستش زازل بهر عیش و شادی شد   نصیب دشمن او غمخوری و خونجگری[3]
جهان پراست ز آوازه جلالت او   وی است در حضر و صیت جاه او سفری[4]
همیشه تا که بود در بد نسیم صبا   عدوی دولت او را نصیب در بدری[5]

غزل بصفات تو گویم

بر من آمد دوش آن دو چشم بینائی[6]   ز بهر جستن تدبیر رای فردائی
هر آنچه داشت بدل راز پیش من بگشاد   بلی چنین سزد از یکدلی و یکتائی
چه گفت گفت بخواهم شدن ز تو یکچند   که تا ز فتنه خصمان من بر آسائی
پر آب کرد چو دریا دو چشم و از غم هجر   برخ از مژه بارید در دریائی
به آه گفت رفیقان مرا همی بایند   کنار گیرو و داعی هلا که را بائی
ببر گرفت مرا تنك و تنك و اسب فراق   ببست و گفت که یارا تو برچه سودائی
چه اوفتاد و چه کردم گنه بجای تو من   چرا بجستن هجران چنین مهیائی
مگر وصال منت ناپسند بود بدل   که بر براق فراقم سوار بنمائی
بهجر خنجر بر پای وصل من چه زنی   بر این غریبی و بر نائیم نبخشائی

١- نسخه عوس بتا بحور پری مانیا دگر بردی قرار حور بدنیا و آشکار پری ٢-٣-٤-٥ این چهار بیت در دو نسخه عوس نیست ٦-در نسخه ع در ضمن غزلیات آمده‌است

عجب بدی که نبودی نصیب من مسکین / فراق یار و غریبی و عشق و برنائی
بجان گرانی هجران چگونه‌ای دانی / بسان خنجر زهراب داده برپائی
همی گرستم میگفتم از رکاب بدیع / کجا روی و کجا باشی و چه‌وقت آئی
بگفت رفتن از تو ضرورتست مرا / گمان مبر که‌زخود کامسیت خودرائی
بهر کجا که بوم در وفا و مهر توام / بگفتم ایدل و جان خودهم این چنین آئی
بگفت تا بتو باز آیم آنچنان باید / که دفتر از غزل و مدح من بیارائی
جوابدادم کای نور چشم وراحت جان / شد این مراد تو حاصل دگرچه فرمائی
همه غزل بصفات جمال تو گویم / بمدح ناصردین سیدی و دلخوائی
جلال امت مجدالائمه ناصر دین / اساس فضل و بزرگی واصل و دانائی
حسد ببرده بدوگر حسود آتشخوی / بخاك ریخته آبش زباد پیمائی[۱]
بمدح خلقت وخلق محامدش شب وروز / هماره طوطی طبعم کند شکرخائی[۲]
ببیند آنچه نبینند دیگران آن کس / که خاك درگه او کرد کحل بینائی[۳]
گسسته باد همی رشته دم آنکس را / که دم زند بر او از منی و از مائی[۴]

وزیر خجسته پی

ای پایگاه قدر تو بر خط استوی / از فر تو چوخلد برین گشته‌استوی
در باغ استوی طرب انگیز و بگذران / لحن مغنیان خود از خط استوی
جان راغذا سماع خوش وروی نیکواست / زین هر دو باد جان لطیف تراغذای
صاحبقران توئی وجهان سربسر تراست / خود درجهان زشاهی صاحبقران بلی
ازشرق تا بغرب جهان را بنام نیك / بخریدی ونوشت زمانه خط سری[۶]
هر روز تا جهان نشود انتها پذیر / اندرجهان نشاط وطرب راکن ابتدای
تو نفتدای شرقی و غربی بمهتری / هرجا که مهتریست بتو کرده اقتدی

۱-۲-۳-۴ این چهار بیت دردو نسخه ع و س دیده نشد
۵- در نسخه ع- چك سری - نسخه س خط شری.
۶- در نسخه ع ضمن مقطعات آمده است

شاه زمانه از تو وزیر خجسته پی
دارد عدوی خود را چون شاه درعری

آراسته است صدر وزارت بنام تو
چون مسند نبوت از سید الوری

ایزد چنان بلندی کاندرجهان نهاد
با همت تو کرد نیارد فلك مری

بر وفق همت تو نهاده است گوئیا
ایزد سرای عزت و جاه ترا بنی

تا یك تن از ثری و ثریا مثل زنند
بادی تو بر ثریا خصم تو در ثری

در مدح نصیر الدین علی

بفر صاحب دولت نصیرالدین خدای
بهشت وار بیاراست این خجسته سرای

بهشتوار شود هر سراو هر مجلس
که گرددیدن اوصدر دین ودینارای

بجاه صاحب عادل شد اینسرای بهشت
بجای رضوان دهقان درو بهشت آرای

بصحبت قدم صاحب کبیر امروز
زمین بنازد بر آسمان اندروای

گر این سرای بفردوس برز آمدنش
کند تفاخر جایست وگر بنازد جای

مثل زنند کریمان ز دوستی مهمان
که هست مهمان زیزدعطای جان افزای

نصیردین زخدای جهان عطائی خواست
رسید صاحب عادل بدو عطای خدای

کبیر عالم عادل چو بانشاط سرور
سوی نصیر خرامیدشادو طبع گشای

اگر بدیده کشد کاس و کاسه زان دیدست[1]
وگر بفرق سراستد بپایکه بر پای[2]

نصیر منت برجان و دل نهد امروز
اگر زجان ودل خویش سازداندر بای[3]

بود ز دعوت صدر کبیر با تقصیر
براه شرم وخجالت کند همه شب وای

خجالتی نخوهد حاصل آمدن چو بود
کبیر عذر پذیر و صغیر عجز نمای[4]

همیشه تا مثل از سایه همای زنند
خجستگی را دانش وران نظم سرای

خجسته دولت صاحب همای فرخ باد
سرای خرم دهقان چو آشیان همای

نصیردین را بادا همیشه آسایش
بزیر سایه آن دولت همای آسای

۱- نسخه ع وس- کاس و کاسه دانه بدست ۲- نسخه ع- همی بفرق سراستد. بپاکه نه بپای
۳- نسخه س- اندربای ۴- نسخه س- عذر نمای

در مدح نصیرالدین علی

نصیر دین که چشم پادشائی[1] نبیند چون تو فرخ کدخدائی
جهان را کدخدائی جز تو نبود چنان چون نیست جز یزدان خدائی
اگر گویم بهمت آسمانی بمن بر هرکسی گیرد خطائی
بجنب همت تو آسمان هست چو دست آسی بپیش آسیائی
چنان کز همت عالیت زیبد نها دستی یکی عالی بنائی
جهات نو بنا کردی پس آنگاه همی خواهی جهانی را سرائی
بر این زیبا جهان خرم اندر بران چندانکه داری کام ورائی
نصیر دین یزدانی و دین را نیاید چون تو کس نصرت فزائی
خرد را نیست اندر هر طریقی چو رای روشن تو رهنمائی
بجز بر کلك و بر کافی کف تو جهان را نیست بندی و گشائی
عطای ایزدی بر خلق و کس نیست که نگرفت از کف رادت عطائی
جهان فانی شدستی لیکن الحق بجاه تو همی ماند بقائی
جهان خواهد بقای دولت تو بدان تا مر ورا ناید فنائی
ببحر مدح تو با صد تکلف نیارد عنصری زد آشنائی
بجز طبع سخن سنجان کامل نباشد مدحتت را آشنائی[3]
بود وصف کمال تو بحدی بود قصر جلال تو بجائی[4]
که نه آنجا رسد هرگز خیالی نه ره دارد درینجا هیچ رائی[5]
توام گستاخ کردی تا درین بحر بدیهه میزنم دستی و پائی
دعا گویم ترا زین پس چو شوان سزای صدر تو گفتن ثنائی
خدا آنچه ترا به باد بدهاد
ازین بهتر ندانستم دعائی

۱- نسخه ع- پارسائی ۲- نسخه ع و س- چون تو نبود ۳ و ۴ و ۵- این سه بیت در دو نسخه ع و س نیست.

در مدح جلال الدین علی[1]

جلال دین نبی پادشاه شرق علی — که از شجاعت واز جود چون علی مثلی
زنسل شاه حسین بن ذوالفقاری وهست — سر حسام ترا سهم ذوالفقار علی
بنور عدل تو آراسته است ملکت شرق — که شمس ملکی ورخشان چو شمس درحملی
ستاره را زبرون خوان پهلوان ساغون — نکوترین خلف بی‌خلاف و بی‌خللی
چو جد خویش سر وسرکش سیه‌علمان — سیه کنندهٔ روز عدوی بد عملی
ز بارگاه چو با رایت سیاه نسف — برون خرامی گوئی خلیفه را بدلی
خلیفه‌ای و گواهی خلیفه رایت تست — چنین نمائی از سایهٔ لوای علی
بگرد نعل تو چشم ملوك مکتحل است — تو نور مردم آن چشمهای مکتحلی
یلان و شیردلانند لشکر تو و تو — بنفس خویش چولشکرکشی وشیر دلی
سپاه و خیل تو زنبور خانهٔ اجلند — بدانگهی که توباخصم خویش درجدلی
اجل توئی و امل خصم او از تو اگر — امان خوهد املی ور جدل کند اجلی
ز تو مخالف روبه حیل بجان بجهد — که همچو شیراجل جان شکار بی‌حیلی
هزار چندان کزجرم خاك تا بزحل — بقدر وجاه و محل برگذشته از زحلی
خدم بوند وخول مر ترا افاضل از آنك — مربی خدمی و منبتی خولی
بنظم مدح تو تقصیر کردن اززلل است — ز اهل نظم اگر چند عافی زللی
اگر معزی بودی بدور دولت تو — وگر کمالی وگر جوهری وگر جبلی
همه ثنا و مدیح تو نظم کردندی — بطبع خاطر بی کیمیا و منفعلی
جلال دینی و باشد جلالی آن شاعر — که در فنون هنر باشد او وقنی ویلی
اگر جلالی باشد چنین کسی شاید — جلالی از چه لقب شد حکیمك تللی
بدیدهٔ تللی سوزنم که سوز نیم — نه هرچه سوزن درزی نهان میان تلی
فزون ازین نکنم یاد او که مجلس را — ملیك مقتدر حاکم قدیر علی
بحکم او ازلی بود ملك و دولت تو — گمان مبر که فرونیست قسمت ازلی

۱- در نسخه ع و س دیده‌شد

رباعیات

یك شهر همه حدیث آن روی نکوست
دلهای همه جهانیان بسته اوست
ما می کوشیم و دیگران میکوشند
تا دست کرا دهد کرا خواهد دوست

هر روز دل مرا زبانی دگر است
با من بت من بهر زبانی دگر است
وان جان جهان هیچ نمی اندیشد
کاخر پس این جهان جهانی دگراست

صدرا باد آنمحشرت نامه سپید
تا حشر مبادات سرخامه سپید
افتد که زبهرمن کنی خامه سیاه
تو خامه سیه کنی ومن جامه سپید

جودکف تست هر که نانی دارد
درخدمت تست هر که جانی دارد
گراسب خطاکرد براوعیب مگیر
یك اسب چه طاقت جهانی دارد

از رای سدید عالم آرای سدید
شد دور سپهر کارفرمای سدید
خورشید بشب نهان کندچهرهٔ خویش
تا روز حجل نگردد ازرای سدید

ای سیب زنخ کزتوام آبی رخسار
از عشق تو دل چو نار دارم پر بار
ای چشم وسرمیوه فروشان زنهار
جز روی ودل رهی مجو آبی و نار

باقی است در آن لب مزهٔ شیر هنوز
منسوخ نشد زان خط چون قیر هنوز
خط را یله کن که از کمان ابروی تو
چشم ز چپ وراست میزند تیر هنوز

تا عشق گل رخ تو در دل دارم
چون گل زغم توپای در گل دارم
تا زیر خم زلف تو منزل دارم
چون زلف تو کار خویش مشکل دارم

✡

هرچند که هیچ بر نخورد از تو دلم
هرگز نشود بمهر سرد از تو دلم
تو خود رفتی ولیك از فرقت تو
شد منزل صد هزار درد از تو دلم

✡

دوش از تودلی بدرد وغم داشته‌ام
وز هجر ستمگرت ستم داشته‌ام
درد تو از آنچه داشتم اول عهد
کم بادم اگر ذرهٔ کم داشته‌ام

✡

برجان چو گشاده کرده‌ای دست ستم
تهدید مکن مل مرا بیش بغم
آنجا که من وعشق تو باشیم بهم
من خود صنما ترا ندارم محرم

✡

گفتم که غم عشق تو میمون کنم
کی دانستم که دیده پرخون کنم
ایجان جهان من از تو کی برگردم
دور از تو مگر اجل شبیخون کنم

✡

در عشق توخاك تیره شد مفرش من
هجران تو تلخ کرد عیش خوش من
از بس ستم فراقت ای مهوش من
چشم من پر آب شد از آتش من

✡

ایشاهد شیربن شکرخا که توئی
وی خوگر جور وکین ویغما که توئی
جور و ستم تـو هست آنجاکـه منم
جان و دل بنده هست آنجا که توئی

✡

ای شاه جهان جشن فریدون کردی
وانگه طرب از بادهٔ گلگون کردی
قارون بهزار گنج کو تا بیند
کز جود سرای گنج قارون کردی

ای تهمت من کشیده از خلق بسی
نابوده مرا بوصل تو دسترسی
چون در سرم افتاد زعشقت هوسی
تا سر ننهم ترا نمانم بکسی

رباعیات هزل آمیز

ایری دارم چو گردن شیر شما
رگهاست دراو چو پشت شمشیر شما
گر برنهم و سنك بود زیر شما
تا ..ایه بسنك در رود ایـر شما

گوئی که زایرخویش لافت نرسد
زینگونه سخنهای گزافت نرسد
..ون سوی من وساعتی صابرباش
تا .. ایه ببرم ار بنافت نرسد

زخم بتر هجو من ای مادر غر
دست پدرت برید ومن سوزنگر
ازسوزن اگر ندیده‌ای زخم تتر
خواهی که نهم سرتو بردست پدر

ای دزد هجا و مدح دیوان پدر
گوئی که شدم سوار میدان پدر
من رستم شعرم وتو سهراب منی
ازخنجرمن جان نبری جان پدر

ای خم شکسته بر سر چاه کمیز
با سوزن سوفار درشت سر تیز
مستیز که بااو نه برآید بستیز
نی تونه چو تو هزار زنار آویز

آنگه که بدی نبود رخ مه‌را خویش
جستن ز تو من نیافتم بهرهٔ خویش
اکنون آئی که گشت ..ونت درویش
چون گردن پیر گاو گردنکش ریش

ای خواجه‌نشاطی من ای شهره رفیق
در جستن یـار من نبودت تـوفیق
ایری دارم بن چو شبه سرچو عقیق
بفشارم قاق تا فرو تیزی قیق

تر ساز هجای تو تبرا نکنم — تا روز ترا چون شب یلدا نکنم
سرچون سم خرمباد حمدان‌مرا — گرپای زنت را چو چلیپا نکنم

☆

خمخانه سریست کوزه‌دارسرخم — بسته است جلاجل جلالی بردم
هر چند خر منست از سر تا سم — صد شکر کنم گر کنمش روزی گم

☆

خرسر سرخر سرد و خریك سر تو — بر بال تو و بل به ...س مادر تو
تا چند حدیث فضل دختر گوئی — ایر پسر من به ...س دختر تو

☆

ای رشته حکمت تو سر گم گشته — در خانهٔ جهل آمده در گم گشته
از خانه بدر میای تا در نایـد — آواز منادیـان خـر گـم گشته

☆

خورشید منم بشاعری سایه توئی — پرمایـه منـم بفضل بیمایـه توئی
گوئی که ز ..ون تست آویخته ایر — آن‌ایر به..ون درشده تا ...ایه‌توئی

☆

یارب گل دینم از پژمردن — درعصمت خوددار گه‌جان‌بردن
در دل دارم میوهٔ دل پروردن — ایمن کنم از خزان کافر مردن

☆

شد کاخ شهنشاه مـکان عیسی — شدغرق‌عدوی شه‌چوخصم‌موسی
شد مملکت شاه سلیمان معنی — از خصم چو نامهٔ گناه یحیی

☆

ایشاه محمد سیر یوسف وش — داود شجاعت سلیمان مفرش
موسی وخلیل اندر آب و آتش — الیاس وخضروار بزی‌خرم‌وخوش

ایشاه دل خصم تو دارد سوزن خیاط غمست ومیگذارد سوزن
ازخون سرشته رشته کردست وتعب ازسینه بدیده می بر آرد سوزن

☆

تاگشت پدید نصرجانرا دشمن ناآمده برسپاهش ازخصم شکن
بردند و بدست مرك دادند نفس احسنت زهی سپه نه مردند و نه زن

☆

طوطی بپرید از قفس بلخ بمرد چون دید بجای نیشکر نیزهٔ غرو
چون بلبل بر گل بگل وسرو بسرو واکنون بخس اندر آورد سر چو تذرو

☆

برداشت سپهر پردهٔ شرم از روی بازیچهٔ خود فکند یکباره بکوی
افعال سپهر بیوفای کین جوی میدان ومگوی باز میدان ومگوی

☆

ایشاه نظر بشاه گـردون کردی کافاق بتیغ صبح گلگون کردی
شمس الملکی مسلم اکنون کردی کز ملك بتیغ سایه بیرون کردی

☆

ایشاه بیك نظر که اکنون کردی اقبال سپاه خلخ افزون کردی
تاج سر کیقباد و کیخسرو را نعل سم اسب آل ساعون کردی

☆

ای صدر جوانبخت زبس غم خوردن بی برك شدم بار گران بر گردن
نه توشهٔ زیستن نـه برك مردن بی برگم و بی مرك چه دانم کردن

☆

ای ازگل مکرمت سرشت تن تو شد خربره اهل تیغ چون دشمن تو
خون ریختن خربره در گردن تو لیکن دیت خربره در گردن تو

دیك سیه انداخته از گوشه بام
رسمیست بسورها ز چشم بد عام
انداخت بسور صاحب از نام امام
چون دیك سیاه لعبتی سیم اندام

✡

سالاربك ای در صف احرار دلیر
دست تو گه جود وسخا کردن جیر
از دادن سیم و از در افکندن شیر
تو عاجز من شدی و من عاجز ایر

✡

ای یافته دین ذوالجلال از تو ضیا
و ز تو کرم طبیعی و صدق و صفا
غایب مکن ایدوست که از نظم ثنا
غـایب نشدست هیچ حرفـی بخطا

✡

صاحب که ضیای عدل ازما نوزید
آهو بره شیر ژیـان شیر مزیـد
روباه غرور دهـر نزدیك رسید
چون گربه بلیسیدش وچون سك بگزید

✡

ای مامك توئی چارهٔ بی چارگیم
از تو صله خواستن بود یارگیم
گیرم ندهی جامگی و بارگیم
آخـر ندهـی سیم غلامبارگیم

✡

در مجلس نوردین من شیر و دلیر
در صفه پادشا چـو بنشستم شیر
بر گرده گناه خویش بگرستم سیر
گاه از ره دیدگان و گاه از ره ایر

✡

با دشمنت از بهر صلاح تن تـو
سازم بمجاز خویشتن دشمن تو
دانی صنما که خار در دیدهٔ خویش
به زان دارم که خاك در دامن تو

✡

یکدسته گلی دارم وعشقی درتاخت
یکبوسه بدان زود بمن باز انداخت
گوئی بت من درد دل من بشناخت
از بهر دلم گل آبگینی بر ساخت

گردون چو طپانچه گاه رخسار منست		سیاره سرشك چشم خونبار منست
از روی سرشك تا غمت یار منست		گردون و ستاره ساختن کار منست

✡

بر درج عقیق سیم خندید لبم		چون دست و دل ترا پسندید لبم
بر دست و لب تو سودها دید لبم		یکبوسه بصد طپانچه بخرید لبم

✡

باید ببرم دوست چو خون در رك و پوست		دوری ز بر دوست گزیدن نه نکوست
از دوست مرا مراد نزدیکی اوست		چه دشمن اگر دور خوهد بود چه دوست

✡

گر دشمنی ای نگار و گر با من دوست		پیوسته نه‌ای چو باتو من در یك پوست
گر بوسه دهی و گر طپانچه زنیم		چون دست و لب تو در میانه است نکوست

✡

از خنده مغاله چون فتد در رخ یار		از گریه کنم سرشك چون کور قطار
از خندهٔ یار و گریهٔ من ناچار		لوری بمغاله افتد آخر یکبار

✡

غازی بکمند زلف شهریرا بست		آنگه بسنان غمزه خلقی راخست
دیوانه دلی دارم شوریده و مست		کان خسته و بسته دید و در غاری جست

✡

اندر پیت ای دو دیده مستی رندند		هر پاکی را بتهمتی بر بندند
جانا مکن از حرمت این ریش سفید		کاری که بران خط سیاهت بندند

✡

چون فاختگان طوق بر آوردی زود		طوقی که هزار بار ز اول بربود
رویت علم حسن بعالم بنمود		خوش بوده‌ای و خوشی و خوش خواهی بود

عشق رخ سو کمانك نیم پلاس — بر کرد دل پلاس پوشان وسواس
دارد ز پی نیم پلاسش نسناس — ابدال کلیسیای تـرسایان پاس

✡

ای قدمن ازعشق توچون قدرین داس — وزخون‌جگردودیده‌چون‌پرخون‌طاس
یا قـوت زر ارم بدرینم پلاس — از بهر تو و تو خود مدان ومشناس

✡

با مردم رند ایـدل و جان لوند — خوردی ببرادری فراوان سوگند
کمتر گر ازین برادران ای فرزند — گر یوسف یعقوب نیم آخر چند

✡

دل بستدم از کفشگری روی چو ماه — چون نجم کله‌دوز زمن شد دلخواه
آن نجم ازین ماه به آمد صد بار — چونانکه سرازپای وچواز کفش کلاه

✡

خلخی بغم خلخ و اندیشه غز — با رغم سو کمان و اندیشهٔ بـز
داریم بزی و سوکمانی کـه بجز — اینرا نتوان خواند شکر آنرا تز

✡

بز دنبه ندارد اندرین نیست شکی — دارد بز من دو دنبه و شاخ یکی
ما دنبه‌اش را قباله بستیم و جکی — شاخ بز من به ..ون هر بی‌نمکی

✡

خر سر سر تو سزای زخم تبر است — وز روی قیاس کرد گوئی دگر است
لیکن بمیان هر دو فرق اینقدر است — کاینجا ملحد بزیر و آنجا زبر است

✡

ای یار تبیره زن بایسته چو جان — وی همچو تبیره‌چست و باریك میان
دو رخ چو تبیره دارم ایجان جهان — یکچند بر اینم زن ویکچند بر آن

گازر بچه‌ای بروی رخشان خورشید
دو چشم من آب گیر دارد جاوید
زیرا که بآبست و بخورشید امید
مر گازر را تا بشود جامه سپید

☆

درزی بچه در رنك زری آویزد
تا نام سپید کاریش بر خیزد
آوخ چه بلا و رستخیز انگیزد
کان یار سپید کار رنك آمیزد

☆

ای نیم حلالزادهٔ نیم خشوك
چون کعب کژی اسب توحك هرلولوك
با تو بقمار بر نیایم بحدوك
بر تو بر من سر بسر توك بتوك

☆

ای هجو مهی بار بداد برد خسوك
برنهر چو ماری وچو ماهی همه‌سوك
شست طلب ترا شکستم حم و لوك
جای تو در آب تیره باد و گل‌سوك

☆

بو نصر طبیب اگر دهی خمرا زود
گردد ز تو مریم و مسیحا خشنود
بفرست شراب تلخ بل تلخی ازانك
تا سال دگر رنج نخواهمت نمود

☆

خمخانه بر از شمار خم ارزن
خوردی دم وران زاهل شهر و برزن
تا چند حدیث فضل دختر گوئی
ایر پسر من به ...س مادر زن

☆

هم خانه سرست وسوزنی خربنده
هست از خر وخربنده جهان پرخنده
امشب یکتا کردم وفردا من وخر
کاه و جو هجو و آخر آگنده

☆

در هجو من ای قوامی فرزانه
گر ماز شدی تا بسر خمخانه
من سوزنیم گنگ ونر و دیوانه
بندم و تیر هر دو از یکنانه

محمود جمال دین که با دوشمن ودوست — بر وعده تو خلاف را ناید پوست
آن وعدهٔ گندم تو امروز ایدوست — احسان کن وچون وعده برون آی ز پوست

☆

ایشاه جهاندار، جهاندار نژاد — هر ملك ترا ز خاك نصرت بنیاد
عالم چو ز آب دولتت شد آباد — شد دولت ملك ملك ناصر برباد

☆

ای حضرت تو شده پر از آب از تو — جامع شده تا نبرد محراب از تو
چیزی که پدید شد درین باب از تو — پذرفته کناد ایزد وهاب از تو

☆

ای همچو محمد و حسن با تمیز — فرزند حسن را چو پدر دار عزیز
تا او پسر خویش بنام تو کند — او را چو محمد و حسن دارد نیز

☆

شهوت بمراد رهمون اولیتر — پیوسته جماع سر نگون اولیتر
این یکدوسه قطره آب کز ایرچکید — نقصانی روحست به ...ون اولیتر

☆

همت مکن ای نظامی پست بلند — برطاق زراندود خود ازخیره مخند
گل چنبر موسی‌مامیست ای کل‌رند — کز کردن تو رهاند و براسب افکند

☆

ای و اعجبی سدیدك فلسفه گوی — چون گربه صندل آمد ازخانه بکوی
بر تیزگه تاز نهادم دم و روی — یعنی که بتیز فرق کن مو از موی

☆

بر شاعر تاز زیر خسب حین روب — لت کوب خوهم کرد و برآرم آشوب
خیزد بمیانجی ازمیان پایم چوب — کاین کوفته مرا بمن بخش ومکوب

چون ماده خران شلف موبد بگری
میرفت و پسر داشت خبر زان معنی
دست پدرش بریده و طاقت نه
تا باز کشیدی آن حلب را رز پی

☆

گندم ندهد کس بخر ای خردانی
خاصه چو تو پیر خر که کمتر دانی
ایر خر دجال به ...ون زن تو
تا ...ایه همی گویم این ارزانی

☆

ای از خر دجال بسی یافته بهر
یك گوش بردست او و یك گوش بنهر
خر زهره و هم بحنه تا از تو بقهر
خرمهره جدا کنم چوخرزهره ززهر

☆

روحی بجز مرثیه گوی من شد
بگریست بر آنکه جان من از تن شد
. . . .
. . . .

بها ۴۰۰ ریال